

Đản sinh vương phi

Contents

Đản sinh vương phi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	62
22. Chương 22	68
23. Chương 23	74
24. Chương 24	76
25. Chương 25	80
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	89
29. Chương 29	92
30. Chương 30	96
31. Chương 31	99
32. Chương 32	102
33. Chương 33	104
34. Chương 34	108
35. Chương 35	111
36. Chương 36	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	127
41. Chương 41	130

42. Chương 42	133
43. Chương 43	136
44. Chương 44	139
45. Chương 45	142
46. Chương 46	145
47. Chương 47	148
48. Chương 48	150
49. Chương 49	153
50. Chương 50	156
51. Chương 51	159
52. Chương 52	162
53. Chương 53	164
54. Chương 54	167
55. Chương 55	170
56. Chương 56	173
57. Chương 57	175
58. Chương 58	178
59. Chương 59	180
60. Chương 60	184
61. Chương 61	186
62. Chương 62	189
63. Chương 63	192
64. Chương 64	195
65. Chương 65	198
66. Chương 66	201
67. Chương 67	209
68. Chương 68	215
69. Chương 69	223
70. Chương 70	229
71. Chương 71	234
72. Chương 72	240
73. Chương 73	245
74. Chương 74	251
75. Chương 75	257
76. Chương 76	261
77. Chương 77	267
78. Chương 78	273
79. Chương 79	279
80. Chương 80	284
81. Chương 81	289
82. Chương 82	296
83. Chương 83	302
84. Chương 84	306
85. Chương 85	312
86. Chương 86	318
87. Chương 87	323
88. Chương 88	329
89. Chương 89	335
90. Chương 90 End	341

Dẫn sinh vương phi

Giới thiệu

Đản sinh Vương phiĐản là quả trứng a => tên truyện có nghĩa là : Quả trứng nở ra vương phi hoặc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-sinh-vuong-phi>

1. Chương 1

Phần 1 . Phi Nhi hảo mê người

01.Xuyên qua : Phi Nhi hảo mê người

Edit : Pan pan

Beta : Vịt

[Http://Bichsongcac.wordpress](http://Bichsongcac.wordpress)

“Bình Minh, anh đứng lại cho tôi!”

Một giọng nữ khàn khàn rống gọi một soái ca quay đầu trở lại, danh từ xưng hô kia hình như rất được quan tâm, đưa tới vô số ánh mắt chú ý, nháy mắt, hai người liền biến một bờ cát thanh tĩnh thành một đoàn hỗn loạn.

Nam sinh bị gọi là Bình Minh rốt cuộc cũng quay đầu lại,đó là một thanh niên suất khí, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ mặt chán ghét: “Cổ Mai Lệ, tôi nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi là Bình Minh, tôi tên là –Leon!”(Vịt : Cái này tớ toàn đọc là Lê ông a =]])

Từ phía sau mái tóc hơi dài của anh bay ra một tiểu tinh linh màu lam, thân thể trong suốt, không hề che đậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đáng yêu, phía sau lưng còn có một đôi cánh dài trong suốt, không ngừng đong đưa lên xuống, ghé vào trên vai Bình Minh, đô đô cái miệng nhỏ nhắn: “Ca ca, Leon là tên tiếng Anh của Bình Minh.”

“Trẻ con nhàn rồi lắm chuyện, đừng lộ ra ngoài, bị người khác phát hiện sẽ đưa ngươi vào viện bảo tàng đấy!”

Bình Minh tà ác hù dọa muội muội bảo bối của anh.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng bắt lấy gót chân của nàng, khéo léo kéo toàn bộ thân thể nhỏ xinh lẫn xuống bờ vai của hắn. Không để ý đến cô gái kia thể nào đã tiếp tục tiến lên phía trước.....

Lại lần nữa bay lên, chui cái đầu nhỏ ra khỏi mái tóc dài của hắn: “Đừng đi nhanh như vậy, ta..... Ta còn chưa ngồi vững!” (ta chém ^^)

Chết tiệt, mình chỉ còn hai tháng là có thể biến thành hình người, không cần phải trốn trong tóc của ca ca để đi ra ngoài dạo phố. Nam nhân dùng cái loại phương thức này mà nói là đi dạo phố a? Cưỡi ngựa xem hoa đi?

“Phi Phi, đừng dùng sức, sẽ đau nha!”

Bình Minh đang cố gắng để bảo toàn mái tóc dài của chính mình, không uội muội kéo đứt. Tuy rằng nàng bé nhỏ, nhưng cũng có sức nặng, so với mái tóc đáng thương của hắn vẫn là một quái vật lớn a!

“Đến đây đến đây, nàng đến đây!!”

Phi Phi thoáng nhìn về phía cô gái yêu diễm (cái này là nguyên văn J) đi tới bên người ca ca, lập tức tránh vào mái tóc dài, xẹt qua một đạo hào quang màu lam lóe sáng.

“Bình Minh, anh nói rõ ràng cho tôi, vì sao phải rời khỏi tôi?”

Khuôn mặt đáng thương hề hề, lớp trang điểm trên mặt bị nước mắt làm cho lấm lem, nhòe nhoẹt, trông cô gái lúc này như một nhân vật trong phim kinh dị, Bình Minh không khỏi nuốt nước miếng. (hắc hắc, tả ác thật ^^)

Anh làm sao có thể phát sinh quan hệ cùng loại người này nha? Nghĩ đến cô ta từng nằm ở trên người chính mình, quả thực so với nằm với xác chết còn khó chịu hơn!

“Không có gì, không thích liền tách ra, mọi người đều là người trẻ tuổi, dễ hợp dễ tan, cần gì níu kéo!” (>.<)

Bình Minh ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cô, vẫy vẫy tay, xoay người còn muốn chạy. Cô sẽ không phải là muốn hắn đưa tiền đi? Tinh Linh tệ (tiền của tinh linh)..... nếu không biết thu, sẽ không thu được đâu? (thu=xài)

Cổ Mai Lệ giựt mạnh hắn, không thêm phân trần mà cứ thế lôi hắn bước đi.

“Uy, Mai Lệ, Cô..... Cô kéo tôi đi đâu a? Uy, uy.....”

“Đến nơi anh sẽ biết!”

Bình Minh bị cô mãnh liệt kéo đi, theo quán tính khiến Phi Phi đang trốn trên tóc của ca ca cũng bị lắc đến đầu văng mắt hoa, thiếu chút nữa lăn xuống bả vai hắn. Gắt gao nắm lấy quần áo của ca ca, bám trụ trên thân thể Bình Minh đang “dần, xóc” dữ dội, mái tóc vàng của hắn không ngừng quất vào mặt nàng theo từng cử động, đau quá!

Chết tiệt, lý nào như vậy, cứ mỗi lần cùng ca ca đi dạo phố, đều gặp phải nữ nhân của hắn, hơn nữa còn mỗi lần đều không giống nhau, nhưng mà tất cả các nàng đều có một điểm giống nhau, gương mặt khi chạy đi đều như người sắp chết, làm nàng hoảng sợ a! (haiz, anh em nhà này!!!>.<) trong=“” giới=“” tinh=“” linh=“” ca=“” ca=“” cũng=“” chỉ=“” được=“” coi=“” là=“” “tạm=“” được”,=“” cũng=“” không=“” như=“” nàng=“” thân=“” hình=“” hoàn=“” mỹ=“” a!=“” (kaka,=“” tự=“” sướng=“”>

Hừ! Thực mất mặt!

Cổ Mai Lệ lôi kéo Bình Minh đến một bờ biển vắng vẻ, xung quanh là những bãi đá nhám thạch, cùng anh đứng trên một tảng đá to, phần nộ, kích động gào lên: “Tôi nói cho anh biết, Bình Minh, nếu anh dám rời bỏ tôi, tôi sẽ giết anh, cho dù xuống địa ngục tôi cũng sẽ không buông tha cho anh!”(Vịt : Ngu muội)

Nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn Bình Minh, cô tuyệt đối sẽ không buông tay, người con trai hoàn mỹ này là của cô, cô không thể chịu đựng được khi có một cô gái khác ngoài chính mình chiếm giữ anh, có được anh.

“Uy hiếp tôi?”

Tinh mâu nheo lại, tà ác nhìn cô, “Nghĩ làm như vậy, sẽ thay đổi được kết quả sao? Vậy cô liền sai lầm rồi!”

Anh đường đường là vương tử của Thủy Tinh Linh tộc, còn sợ cô, một nhân loại nhỏ nhoi sao?

Hai người giằng co một hồi, Cổ Mai Lệ bỗng dưng mở to hai mắt, âm trầm mỉm cười đứng lên: “Vậy anh liền thử xem!!”

Từ trong túi xách trên người lấy ra một con dao nhỏ, không chút chần chừ, đâm thẳng vào người Bình Minh!

“Ách.....”

Một trận đầu đón truyền đến, Bình Minh cúi đầu xuống, kinh ngạc nhìn chăm chăm nửa còn lại của con dao còn chưa cắm hết vào người. Chết tiệt, ả thật đúng là dám giết anh.

Tiếp xúc qua nhiều loại người như vậy, vẫn là lần đầu gặp một đứa điên!

“Nói cho anh hay, anh vĩnh viễn là của tôi, là của tôi... Bình Minh.....”

Vươn đầu lưỡi, liếm lên cánh môi hoàn mỹ của hắn, lại buông xuống một câu: “Tôi không có được cái gì, nhất định phải hủy nó đi, người khác cũng đừng mong có được.” (haiz, hảo BT nha L)

Ẩn trong mái tóc dài của Bình Minh, Phi Phi cảm giác được thân thể ca ca cứng ngắc, liền vươn cái đầu nhỏ, quét qua khuôn mặt tuần tú của hắn, liếc mắt một cái. Thoáng nhìn thấy sắc mặt của ca ca một trận tái nhợt, thân thể dần dần phát run; mồ hôi, từng giọt, từng giọt rất lớn theo hai má chảy xuống dưới, làm ướt thân thể của nàng.

Phi Phi sửng sốt, giật mình ghé vào lỗ tai hắn kêu to: “Ca ca, người làm sao vậy?”

Thanh âm của nàng đã đề đến thanh lượng lớn nhất, nhưng so với phạm nhân bình thường chỉ là âm lượng của ruồi muỗi bay qua, chỉ có Bình Minh mới có thể nghe thấy nàng đang gầm rú.

“Phi Phi, mau!..... Nữ nhân...này... Muốn giết ta!”

Bình Minh nhìn chăm chăm cô gái trước mắt, rống lớn, “Mau! Nước!”

Anh cần nước để trị liệu miệng vết thương, cần nước để thoát khỏi cô gái điên cuồng này, đưa cô ta vào địa ngục!

“Anh ở đó nói bậy bạ gì đó? Nghĩ làm như vậy có thể làm tôi sợ sao?”

Cổ Mai Lệ đương nhiên sẽ không nghe thấy thanh âm của Phi Phi, lại nghĩ đến Bình Minh ở đó giả thần giả quỷ, muốn giết dựa trước lúc chết à ?

Nói còn chưa nói xong, một bóng ảnh màu lam loang loáng xẹt qua trước mặt bọn họ, Phi Phi dùng nội lực hướng về đại hải (biển lớn) kêu gọi : “Thuỷ thần, thỉnh cấp cho ta một ít năng lực, cứu vớt đứa con của Ngài!!”

Thanh âm vừa phát ra, trên mặt biển yên ả bỗng nhiên dậy sóng, một cột nước cao hơn ba người thành niên đứng chồng lên nhau xuất hiện ồ ạt, tung bọt trắng xóa, lấy tốc độ cực nhanh đánh về phía bọn họ, vang vọng từng trận tiếng nổ ầm ầm.....

“A!!”

Cổ Mai Lệ sợ tới mức kêu to lên, bàn tay mềm gắt gao lôi kéo quần áo Bình Minh, kinh hoảng nhìn mặt biển đại biến động.

“Ha ha.....”

Bình Minh tà ác nhìn nàng, “Ai xuống địa ngục trước còn không biết đâu!”

Nếu anh không bị thương, mới không cần muội muội lãng phí linh lực đâu. Đối phó với nhân loại cấp thấp này, lấy ngón tay chỉ một cái là có thể bóp chết cô ta rồi.

“Cùng chết đi!”

Phía sau, biển sâu hung hãn gào thét, rung trời lệnh đất, Phi Phi vội vàng trốn phía sau ca ca, đây là lần đầu tiên sử dụng linh lực, nàng ngơ ngác nhìn sóng to đánh tới, hoàn toàn không biết phản ứng thế nào.

Biển chìm hai người vào trong nước. Mạnh liệt cuốn đi, như là đang đấu lực lượng cùng nàng , tay nhỏ bé cố gắng nắm chặt lấy quần áo ca ca, nhắm chặt mắt lại.

Bình Minh hất tay Cổ Mai Lệ ra, khiến nàng rơi xuống dòng nước trong sự gào thét của đại dương, hoàn toàn mất dạng dưới lòng biển sâu lạnh lẽo. Nhưng là, liền bởi vì động tác này của hắn dùng sức cũng quá mạnh nên Phi Phi hoàn toàn chịu không nổi lay động, rốt cục duy trì không được, cũng bị kéo vào trong nước biển tối đen.

Chỉ chốc lát, Bình Minh lộ ra thủy diện (nguyên hình của thủy tinh linh), vẫy vẫy đầu, lấy tay vuốt vuốt mặt, đôi cánh trong suốt phía sau dần dần xuất hiện..

Quay đầu, nhìn lướt qua mặt biển đã muồn bình tĩnh , lộ ra một chút tươi cười tà ác: “Cổ Mai Lệ, cô còn không xứng cùng tôi chết đâu.”

Khinh thường trừng mắt nhìn biển lớn liếc mắt một cái,“Muội muội, không có việc gì, xuất hiện đi!”

Đi lên bờ, Bình Minh thấy Phi Phi còn không có lộ diện, vội vàng lại thay đổi một câu: “Muội muội? Nơi này không có người, có thể đi ra.”

“..... Phi Phi? Người còn ở đó không?”

Quay đầu ra sau, vươn tay vỗ vỗ về phía sau lưng,“Phi Phi? Đừng đùa, mau ra đây, ca ca sắp tức giận!”

Vẫn không được đáp lại, tâm Bình Minh mạnh mẽ bị co rút đau đớn, anh nhăn mày, chẳng lẽ vừa rồi muội muội bảo bối cũng bị cuốn vào biển ư?

Chết tiệt, anh quả thực không nên kêu Phi Phi hỗ trợ, dù sao bị dao nhỏ đâm một cái cũng sẽ không chết. Hiện tại xem đi, không thấy muội muội, mẫu hậu nhất định sẽ tổn thương chết mất!

Không được! Anh muốn đi cứu muội muội! Vô luận như thế nào anh cũng phải tìm được muội muội bảo bối!

Nhanh chóng xoay người, một lần nữa đi trở về biển lớn, lên vào dòng nước biển lạnh như băng.....

Hết chương 1

2. Chương 2

02.Phi Nhi hảo mê người : Tinh Linh dẫn sinh Tinh Linh

[Một triều đại khác]

Trên đỉnh một vách núi đen ngòm, một thân ảnh cao lớn đang dùng đại chưởng ấn lên ngực của chính mình, khuôn mặt tuần tú xuất ra một biểu tình tràn ngập thống khổ. Nheo đôi mắt lại, nhìn chăm chăm nữ nhân đang đứng ở phía đối diện, một nữ nhân yêu diễm vô cùng nhưng toàn thân nặng lại tản mát ra một cảm giác băng lãnh, chết chóc làm người khác không rét mà run..

“Diêm Vô Xá, không nghĩ tới, người cũng có ngày hôm nay, bại trên tay của ta! Ha ha ha.....”

Tiếng cười kiêu ngạo, quỉ dị quanh quẩn toàn bộ sơn cốc, ngay cả vách núi cao vờ vờ kia dường như cũng bị tiếng cười ấy làm cho kinh rợn, rung lắc mơ hồ, vài tảng đá thẳng tắp rơi xuống vực sâu muôn trượng...

Bàn tay mềm động đậy, đã chế trụ yết hầu của nam nhân trước mặt, mắt hạnh đảo qua vòm ngực đỏ tươi, sau đó nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú tái nhợt của hắn: “Ngoan ngoan theo bản cung chủ trở về, làm nam sủng của bản cung chủ, ta sẽ cho người một con đường sống. Nếu không, bản cung chủ không chiếm được cái gì, người khác cũng đừng mơ tưởng!” (câu này quen quen???)

“Cho dù chết, ta cũng sẽ không thuận theo người,đồ dâm phụ!”

Diêm Vô Xá cố hết sức đứng lên,độc tính đã muồn bắt đầu lan tràn trong cơ thể, hoàn toàn không thể sử dụng nội lực. Đều do hắn nhất thời sơ ý, trúng gian kế của yêu nữ này! Hôm nay nếu mệnh trời khó cải, cũng khó tránh khỏi số kiếp. Đáng tiếc là.....

Trong đầu bắt giác hiện ra một nữ tử xinh đẹp, thản nhiên cười,nụ cười diên đảo chúng sinh.

Nương, con kiếp này không thể làm tròn chữ hiếu, phụng dưỡng người lúc tuổi già sức yếu, chỉ cầu kiếp sau, tiếp tục duyên mẫu tử, hiếu thuận với người! (Vịt : Ặc , em tưởng anh nhớ tới chị nào)

Kiếp này, hần trừ bỏ vài huynh đệ vào sinh ra tử, hoạn nạn có nhau, người duy nhất làm hần cảm thấy có lỗi, day dứt không yên chỉ có mẫu thân sống ở Minh Quốc xa xôi. Không thể phụng bồi bên cạnh mẫu thân, là hần bất hiếu!

“Như thế nào? Cứ suy nghĩ cho kỹ, người chẳng những có được thân thể hoàn mỹ của bổn cung, còn có thể giữ lại tính mạng, cũng không chịu thiệt thòi gì?”

Đinh Oánh Oánh trước sau vẫn mê luyến mỹ nam tử trước mặt, không muốn buông tay, không ngừng dùng lời lẽ dụ hoặc, ánh mắt phóng dăng đưa tình, bày ra cơ hội, một lần rồi lại một lần cho hần lựa chọn.

“Đừng si tâm vọng tưởng, hừ!”

Diêm Vô Xá không muốn tiếp tục cùng nữ nhân chương mắt này dây dưa cùng một chỗ, xoay người, nhìn chăm chú xuống vực thẳm muôn trượng, dưới kia, đại hải không ngừng gào thét, tung bọt trắng xóa...

“Không nghĩ tới, ta, Diêm Vô Xá lại có một kết cục chết tiệt như thế này!”

Nói còn chưa nói hoàn, Diêm Vô Xá liền nhảy xuống vực sâu, thẳng tắp rơi xuống, một lần nữa trở lại trong vòng tay ôm ấp của biển cả bao la.....

“Diêm Vô Xá!!”

Đinh Oánh Oánh kinh ngạc chạy đến miệng vực, nhú chặt mi tâm, khó có thể tin nhìn thân ảnh kia mất hút dưới sự phấn nộ của biển sâu. Hần cư nhiên thà chết cũng không chịu tiếp nhận nàng?

Trong chốn giang hồ, có bao nhiêu nam tử ngọc thụ lâm phong chỉ vì một nụ cười của nàng mà điên đảo, quỳ dưới váy xin nàng bố thí tình yêu, còn hần, cư nhiên xem nhẹ nàng, thậm chí dùng cái chết để cự tuyệt nàng?

“Diêm Vô Xá, ta hận ngươi!!!!”

“Phác oành!”

Mặt biển bắn tung tóe lên vô số bọt nước, thân thể Diêm Vô Xá rơi vào hải lý. Trong thời khắc khảm nhập đại hải, ánh mắt thoáng xẹt qua hình ảnh của nhóm thị vệ đang gấp rút chạy đến, xem ra, lần này, chưa thể chết được...

.....

“Bên kia! Mau!”

“Phác oành!”

Vài thân ảnh cao lớn, lực lưỡng lập tức nhảy vào trong nước, lôi Diêm Vô Xá ra khỏi mặt biển, liều mạng bơi đến bên bờ.

Sau khi lên bờ, hai nam nhân đem Diêm Vô Xá hơi suy yếu đặt ngồi trên một tảng đá to, nhưng khi hần vừa ngồi xuống thì nghe thấy “tách” một tiếng, Diêm Vô Xá suy yếu mở to hai mắt, hai nam nhân đem hần dời một chút, phát hiện bên dưới nham thạch, nơi bàn tay hần đặt lên có một quả trứng, to gần bằng hai bàn tay chụp lại, bên ngoài bị rêu phủ lên tạo thành một lớp bùn.

Bởi vì Diêm Vô Xá vô tình ngồi xuống, bùn dẫn (trứng dính bùn^^) tách ra mấy cái khe hở. Khe hở càng lúc càng lớn, “Ba” một tiếng nổ tung, chỉ thấy bên trong một nữ nhân có tư thế ngồi gập khúc “nở” ra, mới đầu chỉ bé xíu bằng bàn tay, trong nháy mắt, đã biến thành một tiểu mỹ nhân mười sáu, mười bảy tuổi. Tứ chi mở ra, vừa vặn khóa ngồi ở trên bụng Diêm Vô Xá.

Nữ nhân đó nghiêng đầu, chớp chớp tử mâu, hai tay mềm mại chống nhẹ lên ngực hần, dần dần gọi lên một chút tươi cười ngọt ngào, theo bản năng hô một tiếng:

Đa Duy! [Tinh Linh nữ]

“.....”

Diêm Vô Xá nhìn thiên hạ đáng yêu trước mặt không chớp mắt, thật tò mò, trên đời này sao lại có một sinh mệnh xuất hiện thần kì như vậy, tầm mắt đảo qua thân thể trần trụi của nàng, đường cong hoàn mỹ,

làn da trắng mịn lung linh dưới ánh mặt trời khiến cho hấn không khỏi nuốt nước miếng, ánh mắt trở nên “ngu muội”, khuôn mặt bất giác chuyển sang màu hồng, bật ra biểu tình hưng phấn

Hảo tinh xảo, hảo thanh thuần!

Một trận lam quang thoảng qua, mọi người ngạc nhiên nhìn về phía sau thân hình hảo mê người của nàng, tiểu gia hỏa này cứ nhiên giương một đôi cánh trong suốt, không ngừng đong đưa cao thấp, phát ra lam quang nhàn nhạt.

Chưa từng gặp qua sinh mệnh nào thần kì như vậy, nàng rốt cuộc là từ đâu đến?

Diêm Vô Xá vô cùng tò mò, vươn đại chưởng, nhẹ nhàng đặt trên gò má phấn hồng, tận lực hạ giọng hỏi: “Nàng tên là gì? Từ đâu đến đây?”

Phi Phi biết hấn sẽ không thương tổn chính mình, hai tay bao lấy bàn tay to đang đặt trên má của nàng, không biết hấn đang nói cái gì, trước sau vẫn là bản năng kêu cầu: Đa Duy!

Thực rõ ràng: ngôn ngữ không thông!

“Vương, nàng nói gì?”

Thị vệ bên cạnh tò mò hỏi.

“..... Bẩm vương nghe cũng không hiểu.”

“Nàng hình như xem người là phụ thân.”

“.....”

Thị vệ trưởng nhìn thấy một tiểu nữ nhân thân thể xích lỏa, vội vàng cởi áo choàng trên người, đưa cho nàng: “Mau khoác vào đi.”

Thân mình lung linh tuyết bạch chói mắt, làm cho người ta mặt đỏ tai hồng. Tuy nói nàng thuần khiết chẳng khác một tiểu hài tử ngây ngô chưa hiểu chuyện, nhưng dù sao thì thân hình cũng đã là một tiểu mỹ nhân trưởng thành, cũng không nên “trần trụi” trước mắt nhiều nam nhân như vậy đi.

Phi Phi đưa hai tay tiếp nhận áo choàng, gật gật đầu cho là đáp tạ. Dem áo choàng quần loạn một vòng, xiết nhẹ trên ngực, vừa vặn có thể che khuất thân thể yêu kiều của nàng.

Phi Phi quay một vòng, phát hiện chính mình mặc thành cái dạng này cũng không phải rất khó xem, rung động cánh, bay đến bên người thị vệ trưởng, giang hai cánh tay tròn mịn đặt trên gò má cao cao của hấn, mỉm cười, cọ cọ gò má của nàng vào gò má hấn, tỏ vẻ cảm tạ.

“Ách.....”

Đối với nhiệt tình của nàng, thị vệ trưởng xấu hổ, cúi đầu lẩn tránh, tầm mắt xẹt qua Diêm Vô Xá, sợ hấn sẽ trách tội.

Diêm Vô Xá không có nửa điểm trách cứ, một tay khoát lên trên vai thị vệ bên cạnh : “Chúng ta trở về trước.”

“Vâng, vương!”

Thân thể cao lớn có điểm lực bất tòng tâm, đem sức nặng chính mình đều đặt ở trên người thị vệ, mọi người bắt đầu rời khỏi bờ cát. Chính là, đi được một đoạn, phát hiện nữ nhân đặc biệt kia không theo kịp, Diêm Vô Xá cùng bọn thị vệ quay đầu nhìn lại, phát hiện nàng đáng thương hề hề đứng yên một chỗ vẫn chưa nhúc nhích.

Thị vệ trưởng không đành lòng để lại nàng một thân một mình ở chốn hoang sơ này, thật muốn vương thu nhận nàng, quay đầu dò hỏi: “Vương, nàng.....”

“Mau dẫn nàng nhanh đến đây đi.”

“Vâng, vương!”

Thị vệ trưởng lộ ra mỉm cười, chạy đến bên cạnh Phi Phi, biết mọi người ngôn ngữ không thông, chính là đơn giản, thân thiện hướng nàng vươn một bàn tay.

Phi Phi biết bọn họ cho nàng đi cùng, vội vàng hưng phấn nắm bàn tay to của thị vệ trưởng, thu hồi cánh, đi chân trần đuổi kịp bộ pháp của bọn họ.

Ánh mắt của Diêm Vô Xá dừng trên bàn chân trần của Phi Phi, ngón chân bé nhỏ, thon thon, sạch sẽ, dưới ánh mặt trời phát ra nhiều điểm ánh sáng, hảo mê người, từ trong nội tâm sâu kín của hắn như đang có sợi lông vũ mềm nhẹ từ từ cuốn lấy, đôi chân trắng tinh ấy như có một sức hút vô hình, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

Cổ nhân có câu:

Tâm so với châu còn tuệ, nhan như ngọc không điêu. Nhạ la quần hạ báisong kiều, lập đem vừa tràng
ngông nghênh anh khí nhất thời tiêu. (thơ Hán việt a, thua T____T)

Có thể thấy chân của nữ nhân là một bộ vị dụ hoặc, khiêu khích; bàn chân trần lại biểu hiện một loại phương thức mỉa hoặc kinh người khác.

Chỉ là liếc mắt một cái, hắn liền trầm luân, hoàn toàn mê đắm nhìn đôi chân trần tuyệt mỹ đó.....

Phát hiện đôi chân kia đã đi đến bên người, Diêm Vô Xá chậm rãi ngẩng đầu, cố gắng chống lại nụ cười ngọt ngào của nàng, thực tự nhiên, hướng nàng vươn tay.

Phi Phi cơ hồ không có nửa điểm do dự, lập tức buông tay thị vệ trưởng ra, nắm lấy bàn tay của hắn.

Diêm Vô Xá cảm thấy trong lòng chấn động mạnh mẽ, ngón tay bỗng dưng buộc chặt, không nghĩ sẽ buông ra. Chậm rãi quay đầu, đối với thị vệ, mệnh lệnh nói: “Đi thôi.”

Mọi người liền rời khỏi bờ cát.....

Hết chương 2.

3. Chương 3

03. Phi Nhi hảo mê người : Nàng kêu Phi Nhi

Edit : Pan pan

Beta : Vịt

[Http://Bichsongcac.wordpress](http://Bichsongcac.wordpress)

Trong sương phòng của một khách điểm, thị vệ trưởng giúp Diêm Vô Xá băng bó vết thương trên ngực, mặt khác, con người đen lợi hại của người nào đó lại chăm chú quan sát vào tiểu thân ảnh ở trong phòng không ngừng bận rộn. Thị vệ trưởng tầm mắt không di dời, tận lực đem lực chú ý đặt ở vết thương trên người Vương gia. Chẳng qua, bóng dáng nhỏ xinh kia cứ không ngừng xẹt qua xẹt lại, vẫn là bị nàng hấp dẫn, không khỏi trộm liếc mắt một cái, hơn nữa ánh mắt còn liên tiếp thẳng tắp nhìn về phía đôi chân đang thoăn thoắt của nàng.

Không thể phủ nhận, nữ nhân này đáng người tuy không phải đặc biệt xuất chúng, duy nhất hấp dẫn ánh mắt chính là đôi chân, trắng nõn gần như là trong suốt, chân nhỏ bận rộn chạy tới chạy lui; mặt sần tối đen, da thịt tuyết trắng, đối lập nhau, nhưng lại tôn lên vẻ đẹp thực chói mắt, thực dụ hoặc.

Thân ảnh đáng yêu rốt cục an tĩnh dừng lại trên giường, nhếch mông lên, như là đang nghiên cứu chần nệm bằng bông kia.

Diêm Vô Xá rút về tầm mắt đang ngắm nhìn thân ảnh hảo mê người kia, thoáng nhìn qua thị vệ trưởng, vẻ mặt đã sớm đỏ bừng, không khỏi mỉm cười đứng lên. Ngay cả mình, từng hưởng qua không biết bao nhiêu

tuyệt sắc giai nhân, còn bị tiểu tử hồn nhiên kia hấp dẫn, huống chi là nam nhân trung hậu thật thà này, từ nhỏ đến giờ vẫn chưa từng chạm qua nữ nhân?

Diêm Vô Xá quay đầu lại lần nữa, tiểu tử kia đã ngủ say ở trên giường, nhìn chăm chú vào nàng, hỏi thị vệ trưởng: “Ngao Minh, người nói, ta có phải nên đặt cho nàng một cái tên?”

“Vâng, vương!”

“Tiểu nha đầu này hoạt bát hiếu động như thế, người gặp người yêu, hy vọng nương sẽ cho phép nàng ở lại?”

“Lão phu nhân nhất định sẽ thích.”

“Cánh, nàng có cánh, không bằng kêu là Phi Nhi đi.”

“Hảo, về sau chúng ta liền có thêm một vị tiểu thư.”

“Àn.”

Diêm Vô Xá vừa lòng gật đầu, bạc môi cong cong lên một nụ cười ôn nhu. Nương không thích những nữ nhân phong tình quyến rũ, hẳn là sẽ thích một nữ nhân thuần khiết đáng yêu như nàng đi?

Tận mắt chứng kiến nàng từ trong trứng “nở” ra, thân phận bí ẩn mờ mịt, ở tại nơi này không thân thích, một mình lưu lạc, dung mạo lại xinh đẹp thoát tục, xinh xắn thơ ngây khó tránh khỏi trở thành mục tiêu cho kẻ xấu. Thu nàng lại bên người, có thể bảo đảm an toàn của nàng a.

Lại nói đến, nương có thêm một người để tâm sự sẽ lợi lỏng, tốt nhất là quên luôn chuyện thúc giục mình thành thân, như vậy mình không phải có thể tiếp tục thoải mái, tiêu dao tự tại, hưởng thụ hồng trần sao, đây quả thật là một chuyện vô cùng tốt.

Nhưng quan trọng nhất là, nàng làm cho hắn dấy lên một cỗ ý muốn bảo hộ, thật sự không đành lòng đem nàng vứt bỏ bên ngoài.

Thị vệ trưởng đã băng bó xong vết thương của hắn, đem trường bào phủ thêm lên người Diêm Vô Xá, thu thập mọi thứ được liệu lại cho gọn gàng.

Diêm Vô Xá đứng dậy, hơi hơi hoạt động cánh tay một chút, uốn uốn ngực dặn dò: “Ngao Minh, hừng đông ngày mai lập tức trở về, ta lo lắng nương sẽ bị tiện nhân kia quấy rầy.”

“Vâng, vương!”

“Người trước nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho ta là tốt rồi.”

Thị vệ trưởng trộm liếc mắt về thân ảnh đang ngủ trên giường, chẳng lẽ Vương gia chuẩn bị thú Phi Nhi tiểu thư vào phủ sao?

Nhưng tiểu thư vẫn chỉ là một hài tử, Vương gia ngài.....

Vẫn là quên đi, chuyện của chủ nhân hắn không thể quản, cũng không có quyền ngăn cản, chỉ hy vọng Vương gia đừng đối đãi với tiểu thư như những nữ nhân khác là tốt rồi.

Nàng không phải loại nữ tử tranh giành danh lợi!

Thị vệ trưởng vẫn là tò mò, muốn biết ý tứ của vương, lớn mật hỏi: “Vương, Phi Nhi tiểu thư ngủ trên giường của ngài, vậy ngài.....”

“Ta ngủ bên cạnh nàng là được, dù sao giường cũng rất rộng.”

“Vậy thuộc hạ cáo lui trước.”

Ngao Minh không dám hỏi nhiều, lui xuống, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Diêm Vô Xá mặc trường bào, đi đến bên giường, đem đầu của Phi Nhi nhẹ nhàng nâng lên một chút, chính mình lại lùi về ngồi ở phía sau nàng, để cho nàng ngủ say dựa vào lồng ngực hắn, lại dùng khăn mặt ôn nhu lau đi vài vết nhọ lấm lem trên khuôn mặt xinh xắn.

Đối với nàng hắn có một loại cảm xúc rất đặc biệt, hoặc là đúng như lời của Ngạo Minh đã nói, hắn phá vỡ lớp vỏ trứng, nàng liền nhuyển thanh kêu to gọi hắn là “Phụ thân”

Đi! nữ nhi của hắn?

Nữ nhi của Minh Vương hắn?

Ha ha, nữ nhân của hắn thật ra không ít, nhưng nữ nhi lại là lần đầu tiên có được. Tò mò quá, cảm giác hảo ẩm áp a.

“Ân.....”

Phi Nhi khinh ninh một tiếng, thân thể hơi hơi chuyển đi qua, áo choàng tùy ý cột bừa trên người vô ý rơi ra, ngực sữa đầy đặn lộ ra ngoài, Diêm Vô Xá lập tức nhắm lại mi. Vội vàng đem chăn bao trùm lên thân thể của nàng, che khuất vùng đầy đà mê hoặc kia.

Phi Nhi chậm rãi mở to mắt, ngẩng đầu, lấy tay xoa xoa, nháy mắt mấy cái, tròn đôi mắt còn đang mập mờ nhìn Diêm Vô Xá đang nhíu mày.

Phát hiện người bên cạnh là hắn, Phi Nhi tự nhiên lại có một cảm giác thật an tâm, hai tay vòng lên cổ Diêm Vô Xá, khuôn mặt cọ cọ ở trong ngực hắn, môi đỏ mọng cô lỗ : “Đa Duy.”

“.....”

Diêm Vô Xá căn bản là không hiểu nàng đang nói cái gì, chỉ biết là lời nói kia nhất định là kêu phụ thân. Bởi vì thời điểm nàng mở miệng, vẻ mặt hảo hạnh phúc, hảo thỏa mãn. Tạm thời mặc kệ nàng là ai, nàng không muốn xa rời hắn, hắn càng muốn đem nàng giữ bên người, làm nữ nhi của hắn!

Buông khăn mặt, thân thể cao lớn thật cẩn thận nằm xuống, đại chưởng nhẹ ôm lấy nàng.

Ai biết tiểu gia hỏa này vừa nhắm mắt ngủ say, Phi Nhi tựa như bạch tuộc quấn lấy hắn, tay chân toàn bộ bắt lên trên người hắn, cái chân kia còn phi thường tùy tiện quặp ngang bên hông của hắn.

Chuyển động lên xuống một chút, Diêm Vô Xá nhẹ nhàng kéo nàng xuống, tận lực không muốn đánh thức nàng.

Chính là vừa mới kéo thôi, tay của Phi Nhi cũng xâm nhập hàng ngũ “tham chiến”, chân vừa dời xuống một chút, tay lại lập tức treo lên thế chõ, ôm chặt lấy hông của hắn a!

“Ân!”

Diêm Vô Xá lập tức cứng ngắc, gầm nhẹ một tiếng, tầm mắt cúi hạ, vừa vặn nhìn thấy hai gò bồng đảo trắng tuyết phập phồng tựa sát vào trong ngực của hắn.(Vịt : @.@)

Trời ạ!

Đối mặt với hình ảnh phiến tình như thế này, đầu của Diêm Vô Xá nhất thời run lên.

Hắn làm thế nào mà qua đêm nay đây!!! (tội cho a, hắc hắc ^^)

Người nằm trong lòng dường như không hề cảm nhận được “khổ tâm” của hắn, dụi dụi vào trong lồng ngực ẩm áp của hắn, tìm một vị trí thoải mái nhất, khuôn mặt nổi lên một nụ cười thỏa mãn, ngửi hương hương, mộng ngọt ngào.

Diêm Vô Xá một đêm vô miên (không ngủ), thẳng đến khi gần sáng, mệt mỏi mới dần dần đi vào giấc ngủ. Chính là hắn mới vừa ngủ không bao lâu, tiểu Tinh Linh bên người lại bắt đầu động đậy, “Phốc phốc” Kích động đôi cánh, dời khỏi cánh tay của Diêm Vô Xá đặt ở trên lưng, thân thể kiêu nhỏ chậm rãi nâng lên, ngồi ở bên giường.

Phi Nhi cúi đầu, phát hiện quần áo của mình đã không thấy. Hất hất mái tóc dài, phỏng chừng lúc ngủ đã rơi đi. Nàng chính là như vậy, luôn qua loa đại khái, quên trước quên sau, quảng tam quên tứ(Vứt 3 quên 4).

Đa Duy cùng trang phục của nam nhân ở nơi này cho thấy đây không phải là thế kỉ hai mươi mốt nữa, trước kia nàng từng nghe phụ vương nói qua ở dưới đáy biển thường xuất hiện lỗ hổng của không gian và thời gian, chẳng lẽ nàng đã gặp phải nó?

Nhưng điều làm nàng hưng phấn nhất là, Đa Duy này còn làm cho nàng trưởng thành, biến thành nhân hình chân chính, không cần tiếp tục mang một thân hình tinh linh bé xíu.

Nhưng mà, lời nói của mọi người nàng lại nghe không hiểu, trừ bỏ Tinh Linh ngữ cùng Anh Văn, những cái khác nàng đều không biết, muốn như thế nào câu thông đây! (ek, nữ 9 này nói được tiếng Anh nhóa ^^)

Cộc cộc cộc!

“Vương, mặt trời đã ló dạng..... Ách.....”

Thị vệ trưởng còn chưa nói xong, cửa phòng đã bị mở ra, một bàn tay mềm mại che đi miệng của hắn.... Phi Nhi đưa lên một ngón tay, đặt ở trên môi đỏ mọng, chu miệng lên: “Xuyt!”

Bộ dáng này có bao nhiêu đáng yêu, bao nhiêu mê hoặc a! Thị vệ trưởng lại là một trận đại người, quên cả phản ứng.....

Hết chương 3 .

Vịt : ôi , ta kết bộ này rồi , pan pan ơi =3= =3= =3=

4. Chương 4

04. Phi Nhi hảo mê người : Nữ nhân phóng đảng

Edit : Pan pan

Beta : Vịt

[Http://Bichsongcac.wordpress](http://Bichsongcac.wordpress)

Phía sau lại xuất hiện một thân ảnh cao lớn, một cái áo choàng màu đen lập tức phủ lên thân thể xích lỏa, đem nàng kéo đến bên người. Diêm Vô Xá xuất hiện một tia hờn giận trong mắt, nhìn chăm chú vào tiểu gia hỏa một chút rụt rè cũng không có kia, chẳng lẽ phụ mẫu của nàng chưa từng dạy qua là “nam nữ thụ bất thân” sao? Tùy tiện đụng chạm trên người nam nhân còn chưa nói, bây giờ lại trần như nhộng, còn ra thể thống gì! Nghĩ đến đây, tâm tình tự nhiên lại xấu đi a, mày rậm kẻ nhử lại.

Phi Nhi nháy mắt mấy cái, nhìn nhìn thị vệ trưởng, lại nhìn Diêm Vô Xá, cảm giác được từ trong đôi mắt của hắn ẩn chứa sự tức giận, đáng thương hề hề nhử nhử mày, nàng đã làm sai cái gì sao?

Thoáng nhìn thấy Vương gia đang tức giận, thị vệ trưởng vội vàng chấp tay nói: “Vương, đừng trách cứ tiểu thư, nàng là sợ thuộc hạ đánh thức ngài, cho nên mới vội vàng lao tới.”

Diêm Vô Xá ánh mắt trở nên thâm u, nắm tay Phi Nhi dẫn đến bên cạnh bàn, ra lệnh : “Gọi tiểu nhị đem điểm tâm lên đi.”

“Vâng, vương!”

Nhìn thấy Vương gia không trách tội Phi Nhi, thị vệ trưởng mới an tâm rời đi. (kheo zít: hình như ta thấy a này có vấn đề... Vịt : Có vấn đề cũng k thể làm gì được , há há há =]]]])

Diêm Vô Xá nhìn Phi Nhi, biết hai người ngôn ngữ không thông, nhưng là có một số việc không thể không nói rõ với nàng. Những cái nàng còn chưa kịp nhận thức, hẳn phải gánh vác trách nhiệm làm phụ thân, bảo vệ danh tiết của nàng. (^, Xá ca hảo ngại biện a!)

Vì thế, Diêm Vô Xá cầm hai tay của nàng, nghiêm túc nói: “Tên của...con gọi là Phi Nhi, từ nay về sau ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, không được tiếp xúc thân mật cùng nam nhân khác, hiểu không?”

Phi Nhi cái hiểu cái không, nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt long lanh.

“Phi Nhi..... Tên của con.....”

Diêm Vô Xá chậm rãi giải thích, ngón tay chọc chọc ngực nàng.

“Về sau người khác gọi con là..... Phi Nhi tiểu thư, ta gọi con là..... Phi..... Nhi, hiểu không?”

Môi đỏ mọng mở ra, Phi Nhi một ngum cắn lấy ngón tay của hắn, nhả mũi, không hờn giận trừng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái, cô lỏ nói: “Tên liền tên, vì sao lại đâm vào ngực của ta!”

Tựa hồ có điểm biết hắn đặt tên cho nàng.

“.....”

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào ngón tay còn đang nằm trong cái miệng nhỏ nhắn kia, cảm giác được khoang miệng của nàng ấm áp ướt át, con người đen trở nên thâm thúy, nhu tình.

Đầu lưỡi mềm mại xẹt qua, thân thể Phi Nhi ngửa ra sau, lòi ngón tay ra, còn mang ra cả một sợi chỉ bạc óng ánh, kéo dài từ đầu ngón tay hắn đến bờ môi căng mọng kia, quuyền rũ phiến tình, làm cho ai đó hồn xiêu phách lạc.

Nhìn thấy Diêm Vô Xá không nói gì, thật ra là hắn đang chìm đắm, ngây ngất đến tê dại bởi cánh môi đỏ tươi ướt át của nàng a, nhưng Phi Nhi lại sợ hắn tức giận không cần nàng, vội vàng mở song chướng ra, hai tay treo lên cổ của hắn, ôm hắn thật chặt.

Hai bàn tay vỗ nhẹ phía sau lưng hắn, nói: “Đa Duy, Phi Phi sẽ thực ngoan ngoan nghe lời, đừng bỏ ta.”

Ngữ khí ủy khuất cực kỳ.

“Ân.”

Diêm Vô Xá theo bản năng thấp ứng một câu, khuôn mặt đang lo lắng nhất thời tan thành mây khói, cái mũi cọ cọ vào cổ của hắn, Phi Nhi rất thích Đa Duy này.

“Vương, điểm tâm đã mang đến.”

“Đem vào đi.”

Diêm Vô Xá dùng ống tay áo lau khô cằm của nàng, sau khi đã cho nàng ngồi ngay ngắn trên ghế, mới đi đến chậu nước bên cạnh bắt đầu rửa sạch ngón tay.

Thị vệ trưởng dẫn theo tiểu nhị đem điểm tâm tiến vào, tiểu nhị rất nhanh đem thức ăn bày ra trên bàn, tầm mắt xẹt qua Phi Nhi, nhất thời ngẩn người, một cô nương thật xinh đẹp a, đặc biệt là đôi môi đỏ mọng kia, hảo phần nộn, hảo mê người, làm cho người ta không khỏi muốn thân cận, muốn hôn lên cánh hoa mềm mại ấy.....

Thị vệ trưởng nhìn thấy tiểu nhị dừng lại động tác, găm nhẹ một câu: “Không được liếc ngang liếc dọc!”

“Vâng , vâng..., gia mời dùng, mời dùng!”

Tiểu nhị vội vàng thu tầm mắt về, khom người lấy lòng, dần dần rời khỏi phòng. Lúc đi tới cửa vẫn là vụng trộm ngắm Phi Nhi liếc mắt một cái, lưu luyến không rời mà đóng cửa lại.

Phi Nhi toàn bộ lực chú ý đều đặt ở các món ăn trên bàn, đôi mắt đẹp long lanh, tràn đầy sự tò mò , nghi hoặc, trong đầu đoán này đoán nọ. Tầm mắt xẹt qua, bánh bao nàng thấy cũng nhiều, nhưng chưa thấy cái nào lớn như vậy; chắc là không phải ? Hay là pizza ?! Mặt trên lại không có thịt, chỉ có một ít hành; Còn có cái đó, là cháo của người Trung Quốc sao? Rất thơm a.

Diêm Vô Xá rửa sạch tay, đi đến bên cạnh Phi Nhi, phát hiện nàng chỉ dùng ánh mắt ngạc nhiên tò mò nhìn thức ăn trên bàn, chứ không hề động tới. Chẳng lẽ nàng chưa ăn qua mấy thứ này sao?

Diêm Vô Xá cầm lấy một cái bánh nướng, bẻ làm đôi, đem một nửa đưa cho nàng, giải thích nói:

“Cái này gọi là.... bánh.....nướng... »

Phi Nhi tiếp nhận bánh nướng, mỉm cười, gật gật đầu, học theo hần mở to miệng cắn một ngụm, mặn mặn thơm thơm, hương vị thật ngon a !

Phi Nhi từ nhỏ đã sinh sống tại nước ngoài, tuy rằng nàng có một nửa dòng máu Trung Quốc, nhưng là ca ca rất ít khi mang nàng đi ăn thức ăn Trung Quốc, trở lại Tinh Linh Quốc lại ăn đồ ăn của thủy tộc, chân chính mà nói, chưa từng ăn qua một bữa điểm tâm truyền thống nào của Trung Quốc.

Rất nhanh, Phi Nhi đã giải quyết xong nửa cái bánh nướng trên tay, vươn tay đặt trên một cái bánh nướng khác trên bàn, tầm mắt chuyển lại đây, như là hỏi Diêm Vô Xá nàng có thể lấy ăn không?

Diêm Vô Xá mỉm cười gật đầu, hiểu được ý tứ của nàng, tiểu tử kia còn rất biết lễ phép, quy củ của một cô nương khuê tú sẽ dễ dàng học được.

Nhận được sự phê chuẩn, Phi Nhi lập tức cầm lấy « đại bánh bao », hung hăng cắn một ngụm! Khóe miệng lập tức tèm nhem mấy mảnh thịt băm, còn có một ít rau xanh.

“Tiểu yêu tinh tham ăn.”

Diêm Vô Xá cương chiều nói một câu, tự nhiên vươn tay, lau đi những vết thức ăn lấm lem trên khóe môi của nàng .

Thị vệ trưởng thịnh (mức) hai chén cháo cho Diêm Vô Xá và Phi Nhi, đặt ở trước mặt bọn họ, cung kính ngồi xuống phía đối diện, hỏi Diêm Vô Xá: “Vương, trên người của ngài có thương tích, thật sự muốn hôm nay xuất phát về Minh phủ sao?”

“Không có gì đáng ngại, ta lo lắng cho vương.”

“Vâng, vương!”

Vương gia có tiếng hiếu thuận, mọi chuyện lớn nhỏ đều thuận theo lão phụ nhân định đoạt, liền ngay cả thị thiếp trong phủ của hần cũng là lão phu nhân thay hần tuyển chọn. (Vịt : Gì , có thị thiếp , ta bắt đầu ghét rồi , hứ)

Lão phu nhân tuy rằng không thích những nữ nhân yêu diễm, suốt ngày ảo lả chăm chút nhan sắc, nhưng mà dung mạo không hoa nhường nguyệt thẹn liệu có lọt vào trong mắt của vị vương gia phong lưu đa tình này hay không, cho các nàng dùng hết mọi chiêu thức câu dẫn Vương gia, sớm ngày sinh cho bà một tiểu oa nhi mập mạp béo tròn đi?

Phi Nhi dường như rất thích ăn cháo –loại thức ăn mềm mềm trơn trơn này,cho nên lập tức ăn liền ba bát to, sau đó phi thường bất nhã đặt bát xuống một cái “cạch”, dựa vào người Diêm Vô Xá, hai tay xoa xoa cái bụng tròn, haiz, nàng no rồi! (chưa no là pò tay J)

Hai nam nhân nhìn động tác của nàng không khỏi cười khẽ, đều lộ ra tươi cười sùng ái, tiểu mỹ nhân hoạt bát, lanh lợi đang yêu như vậy, phu nhân nhất định sẽ yêu thích.

Dùng xong điểm tâm, Diêm Vô Xá mới nhớ tới Phi Nhi còn chưa rửa sạch tay sau khi dùng thiện , thừa dịp thị vệ trưởng đi chuẩn bị cho đoàn người xuất phát, hần dạy cho Phi Nhi dùng muối để làm sạch. Nàng rất thông minh, chỉ cần nhìn qua một lần, đã có thể học theo động tác của hần, biết dùng muối để thanh tẩy.

“Bên ngoài hơi lạnh, người trước mặc quần áo của ta đi.”

Diêm Vô Xá cởi áo choàng của nàng ra, hai đỉnh phong sơn lại xuất hiện trước mắt, nhưng lúc này hần nửa điểm cũng không dừng lại, nhanh chóng đem bộ y phục mặc lên người Phi Nhi, chính là quần hơi dài, khi đi chuyển chỉ sợ nàng vấp phải mà ngã lăn quay ra đất.

Phi Nhi thoáng nhìn Diêm Vô Xá ngồi xổm trước mặt mình, nghi hoặc nhìn ống quần, biết hần ngại quần quá dài, vội vàng kéo cao hai ống quần, đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy kéo, tự nhiên mà nâng chân đặt lên ghế, cắt một đoạn, ống quần lập tức được rút ngắn đáng kể, đôi chân ngọc ngà lộ ra, nàng hài lòng mỉm cười, ngoe ngậy mấy ngón chân búp măng.

Diêm Vô Xá đi đến trước mặt nàng, nhìn ống quần, vừa lòng gật đầu: “Phi Nhi hảo thông minh.”

Phi Nhi tựa hồ hiểu được lời hần nói, biết hần đang khen ngợi chính mình, lập tức hưng phấn đứng lên, hai tay kéo mặt hần xuống, “Chụt” một cái lên đôi môi mỏng kia!

“.....”

Nhất thời, Diêm Vô Xá cùng xuất hiện ngũ vị trong lòng, không biết là nên vui hay nên buồn, tiểu gia hỏa này thật sự là một nữ nhân dễ dãi mà, sao dám tùy tiện thân mật cùng nam nhân như vậy?

Phát hiện ra điều này nhưng nụ hôn vừa rồi không hề làm cho hần hờn giận a, thậm chí khóe môi còn giương lên một chút ý cười ngọt ngào!

Nhưng mà, nàng là nữ nhi của hần, nữ nhi Minh Vương, làm sao có thể phóng – dăng như thế?

Không! Hần nhất định phải dạy nàng rời xa nam nhân khác, nhất định phải như vậy!

Hết chương 4.

5. Chương 5

Phi Nhi hảo mê người 05. Minh phủ

Thị vệ trưởng vì Diêm Vô Xá tìm một chiếc xe ngựa, đầu tiên là sợ thương thể trên người hần chuyển biến xấu, thứ hai là sợ Phi Nhi tiểu thư không quen cưỡi ngựa, hơn nữa mỹ nhan của nàng nếu cứ lộ liễu công khai mà trở về Minh Thành như vậy sẽ gây chú ý không nhỏ. Diêm Vô Xá phong lưu đa tình mọi người đều biết, cho dù chỉ có thị thiếp, nhưng trong Vương phủ số lượng cũng không nhỏ a!

Minh Vương tuy rằng lạnh lùng vô tình, còn là thật tâm thu tiểu thư làm nữ nhi, những người khác sẽ không suy nghĩ đơn giản như thế mà đối xử tử tế với tiểu thư, đưa nàng đi như vậy chẳng khác nào hủy nàng!

Hần không muốn Phi Nhi trở thành cái bia ọi người ngắm bắn a!

Trên xe, Phi Nhi ngoan ngoãn nằm ở trong ngực Diêm Vô Xá, đầu nhỏ rúc vào vòm ngực rộng lớn, tìm vị trí thoải mái nhất dựa vào rồi liềm diềm đôi mắt, ngủ say, mà Diêm Vô Xá bởi vì tối hôm qua thiếu ngủ nghiêm trọng, cả đêm đều “trần trọc”, nên cũng dựa vào bên cạnh xe ngủ say. Một bàn tay của Phi Nhi vòng sau lưng áo của hần, tay kia vốn là đặt trên ngực của hần, nhưng do ngủ mê, xe ngựa dần xóc một hồi, tay bé nhỏ rơi trên đùi của hần.

Đường xa dần dần xóc xóc vừa vặn trở thành khúc hát ru, hai người trong xe dựa sát vào nhau, nhìn qua chính là như thế hài hòa, như thế ấm áp, bất luận kẻ nào cũng không muốn đánh thức bọn họ. Mãi cho đến tận cửa Minh phủ, bên trong vẫn không phát ra thanh âm gì.

Thị vệ trưởng đi đến phía trước xe ngựa, hướng bên trong nhẹ giọng hỏi:

“Vương, đã đến.”

“Ách..... Ân!”

Bên trong truyền ra tiếng nói trầm thấp của Diêm Vô Xá, Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai Phi Nhi, tiểu tử kia tựa hồ còn đang say mộng đẹp, không có một chút động tĩnh.

“Ngao Minh, tiến vào, giúp ta một chút.”

“Vâng, vương!”

Màn xe nhấc lên, đập vào tầm mắt của thị vệ trưởng là hai thân ảnh đang dán sát vào nhau, ánh mắt đảo qua, dừng lại trên bàn tay nhỏ bé đang vòng qua eo của Diêm Vô Xá.

“..... Vương.”

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào bàn tay trắng nõn, không biết là nên khóc hay nên cười, bất đắc dĩ nói: “Nàng thích ôm ta.”

“.....”

Diêm Vô Xá cẩn thận, nhẹ nhàng gỡ bàn tay nhỏ nhắn đang ôm trụ lấy hần ra, nâng tiểu gia hỏa đang ngủ mê mịch như một con mèo lười lên, đặt vào tay thị vệ trưởng. Đang muốn đứng dậy, mới phát hiện do ngồi cùng một tư thế trong một thời gian khá dài, khiến cho hai chân hần chết lặng, cánh tay đau nhức.

Hơi xoa xoa hai chân, duỗi thân, xả xả cánh tay, nhưng chỉ mới dùng lực một chút đã động đến vết thương trên ngực, đau đến hần nhăn lại ngũ quan, lại nhớ tới yêu nữ kia ngược đãi hần thế nào, không khỏi mắng nhỏ: “Nữ nhân chết tiệt! Cừu này không báo phi quân tử!”

Diêm Vô Xá chui ra khỏi xe ngựa, Phi Nhi đã muốn tỉnh lại, đang đứng ở bên cạnh thị vệ trưởng dụi dụi mắt. Thoáng nhìn thấy Diêm Vô Xá đi ra, thân ảnh kiêu nhỏ lập tức tiến lên từng bước, chu miệng lên: “Đa Duy, buồn ngủ quá!”

“..... Đi vào trước đi.”

Nghe không hiểu lời của nàng, Diêm Vô Xá đành phải nắm tay nàng đi vào Minh phủ.

.....

“Gia, người đã trở lại!”

“Gia, ta rất nhớ người!”

“Gia, ta cũng tốt nhớ người, mỗi đêm đều ngủ không được.”

“Gia, nàng là ai!”

Một đám nữ nhân yếu điệu thướt tha, trang điểm kỹ lưỡng, oanh oanh yến yến đang xấn tới, muốn nhào vào lòng hần thì lại phát hiện ra Phi Nhi đang leo đèo bên cạnh hần. Nhất thời, toàn bộ tầm mắt đều dừng ở trên người Phi Nhi, khinh miệt, phẫn nộ, ghen tị, ánh mắt đối địch nếu có thể giết người thì quả thực có thể đem nàng băm thây vạn đoạn.

Phi Nhi sợ tới mức vội vàng núp ở phía sau Diêm Vô Xá, hai bàn tay nhỏ bé vội vàng bắt lấy cánh tay hần, tầm mắt khựng hoảng nhìn đám nữ nhân trước mắt như đang biến thành hung thần ác sát. Nàng không biết các nàng, lại chưa từng nói chuyện với họ, sao các nàng lại nhìn nàng bằng ánh mắt đáng sợ như vậy, nàng rất sợ a!

Cảm giác được thân hình của nàng đang run lên, Diêm Vô Xá bỗng dưng nheo lại đôi mắt, đám nữ nhân kia lập tức cúi hạ tầm mắt, không dám tiếp tục trừng nàng.

Diêm Vô Xá đem Phi Nhi kéo đến trước mặt, tuyên bố thân phận của nàng: “Nàng là nữ nhi của bốn vương, Diêm Phi Nhi, về sau nếu để bốn vương phát hiện ai khi dễ nàng, bốn vương tuyệt đối sẽ không tha thứ. Nhẹ thì đuổi ra khỏi Diêm phủ, nặng thì lấy quân lệnh xử lý!”

Ngữ khí thực trầm, thực bình tĩnh, nhưng lại rất hữu dụng, các nữ nhân đều gật đầu, ánh mắt thỉnh thoảng trộm nhìn về phía Phi Nhi, chính là đã không còn biểu tình phức tạp như vừa rồi.

Chỉ cần biết rằng nàng không phải đến để chia sẻ Vương gia, kia hết thảy đều không quan trọng.

“Cái gì nữ nhi? Nữ nhi của ai..... Trời ạ!”

Một phu nhân cao quý từ trong đại sảnh đi ra, tầm mắt khi nhìn thấy thân ảnh của Phi Nhi lập tức kinh ngạc mở lớn miệng, hai mắt trợn lên, vội vàng đi tới, ánh mắt quét qua người nàng từ trên xuống dưới, từ dưới lại trở lên trên, sau đó vây quanh nàng trước sau đánh giá một phen, mới trở lại trước mặt Diêm Vô Xá. (>.< 3600=“” luôn=“”>

Hai tròng mắt tỏa sáng, miệng cong lên một cười vui sướng, hai tay thật cẩn thận cầm lấy cánh tay của Phi Nhi, hỏi: “Xá nhi, nàng là ai sinh? Thật là một đứa nhỏ đáng yêu.”

Đây chính là đứa nhỏ đầu tiên của Diêm gia a, trọng yếu phi thường. (quan trọng, đặc biệt vô cùng)

Nhìn thấy nương thích nàng như thế, Diêm Vô Xá mới nhẹ nhàng thở ra, liền ngay cả thị vệ trưởng bên cạnh trong lòng cũng đều cúi bỏ tảng đá đang đè nặng, tâm tính của lão phu nhân không phải người thường có thể hiểu được. (há há, sao nghe vui thế này???)

“Ách..... Đương nhiên là con sinh.”

“Ta biết là người sinh, nhưng nương của nàng là ai a? Như thế nào lại không mang theo nàng cùng trở về, để nàng một mình bên ngoài, người không đau lòng, nương đau lòng.”

“Nàng không có nương!”

Diêm Vô Xá thật đúng là không dám nói nàng là từ trong trứng « nở » ra, nếu là nương hỏi trứng kia là ai sinh, thì hẳn nên nói như thế nào?

“Nha, đứa nhỏ đáng thương!”

Lão phu nhân lập tức thể hiện biểu tình bi ai, nhắm lại mi, đem Phi Nhi ôm vào trong ngực, ôn nhu vuốt ve tiểu đầu của nàng.

Phía sau, lão tổng quản tiến lên từng bước, cung kính nói: “Vương, bệ hạ tới, ở Tuyệt Sắc phường chờ người đã lâu.”

“Nha, ta lập tức đến.”

Diêm Vô Xá lên tiếng, xoay người hướng lão phu nhân nói, “Nương, nàng sẽ không nghe hiểu ngôn ngữ của chúng ta, nương trước mang nàng đi tắm, thay đổi y phục sạch sẽ, tốt nhất là dạy nàng nói chuyện.”

“Nàng không biết nói?”

“..... Không phải! Nàng trước kia lớn lên ở ngoại tộc, cho nên chỉ biết nói ngôn ngữ của ngoại tộc, sẽ không biết nói ngôn ngữ của Minh Quốc.”

“Thì ra là thế.”

Lão phu nhân sáng tỏ, gật gù đầu, “Được rồi, người cứ đi làm việc trước, nơi này giao cho nương.”

“Ân, nàng kêu Phi Nhi.”

Diêm Vô Xá đem tay của Phi Nhi đặt vào lòng bàn tay của lão phu nhân, ngón tay thon dài mang theo cứng chiều vuốt nhẹ lên khuôn mặt tinh xảo, “Ngoan ngoan nghe lời, phụ thân rất nhanh sẽ trở về.”

Phi Nhi nghe không hiểu, chỉ là nhu thuận cầm lấy bàn tay của lão phu nhân, nhìn chăm chú vào thủy mâu của hắn, trong đôi mắt tròn to, trong suốt của nàng lại lóe ra tia sợ hãi, quang mang, làm cho Diêm Vô Xá cảm thấy chính mình rời đi, bỏ lại nàng dường như là một tội ác tày trời, phi thường áy náy.

“Đến, cùng bà nội lại đây.....”

Lão phu nhân cầm tay nàng, vừa đi vừa hòa ái giải thích, “Phụ thân..... Có việc cần làm, chúng ta cùng đi dự phòng tắm rửa, đợi lát nữa sẽ cùng phụ thân cùng nhau dùng bữa, được không?” (dự phòng= phòng tắm)

Bóng người dần dần khuất sau hậu viện, Diêm Vô Xá mới rút về ánh mắt, không để ý đến nhóm thị thiếp, cất bước hướng đến Tuyệt Sắc phường.

Nhóm thị thiếp thấy Vương gia rời đi, một ít người lập tức thu hồi tươi cười, dầy thân đuổi người, thu hồi nhiệt tình mới vừa rồi, trở về sương phòng của mình. Lại có một số người tò mò về thân phận nữ nhi mới của Minh Vương, xoay người, hướng về sương phòng của lão phu nhân, muốn nhìn xem một cái coi có hiểu thêm được chút gì không.

Ngay tại khúc ngoặt của hành lang, thị vệ trưởng đuổi theo cước bộ của Diêm Vô Xá, đem một vật nhìn như là trang sức, màu lam, đưa cho hắn, nói: “Đây là vật nhật được ở nơi trứng vỡ sinh ra tiểu thư Phi Nhi, thuộc hạ đoán rằng hẳn là vật liên quan đến thân thể tiểu thư, hoặc là vật giúp cho tiểu thư có thể trở về nhà, vẫn là trước giao cho vương đi.”

Diêm Vô Xá tiếp nhận vật phẩm, tả hữu cẩn thận quan sát một phen, gật gật đầu: “Ân, trước đừng cho nàng biết.”

” Vâng, vương!”

“Người đi làm việc của người đi.”

“Ân.”

Sau khi thị vệ trưởng rời đi, Diêm Vô Xá lại nhìn xuống vật đang cầm trong tay, quan sát một lần nữa, sau bỏ nó vào trong ống tay áo, rời đi...

6. Chương 6

Phi Nhi hảo mê người 06. Nữ nhi cùng phụ vương

Đêm, tĩnh như nước, lại rét lạnh tận xương.....

Bên ngoài rét mướt lạnh căm, cắt da cắt thịt, nhưng bên trong phòng lại ấm áp như xuân, hương liệu được đốt lên, mùi hương nhẹ nhàng thanh thoát lan tỏa trong không gian...

Phòng nhỏ tinh xảo, bày biện một ít đồ dùng đơn giản hằng ngày, Minh Kính như sương, đàn hương phun vụ, toàn bộ không gian tạo cho người ta một loại hương vị thoát tục, nhẹ nhàng.

Cửa sổ đóng chặt, làm bằng tần lăng mộc, thản nhiên tản mát trong không khí một loại hương khí thơm ngát tràn ngập toàn bộ gian phòng, bên cạnh là một lò sưởi ấm nóng, lửa đỏ bập bùng nhảy múa, sưởi ấm không gian. Giường lớn cũng được làm từ tần lăng mộc, hồng trường im lặng cúi hạ, chúc quang hài hòa bao phủ bốn phía. (chúc quang= ánh nến)

Hồng la trường lướt nhẹ, toàn bộ động tác của nam nhân chấm dứt sau một tiếng gầm nhẹ, nữ nhân im lặng ghé vào trong ngực của hắn. Bàn tay lạnh lẽo mềm mại, vuốt ve mơn trớn khắp trên khuôn ngực trần trụi. Bàn tay càng lúc di chuyển càng thấp, vượt qua lớp băng gạc trắng toát đã ướt đầm mồ hôi, trượt xuống phần cơ bụng rắn chắc, hướng đến hạ thân nóng bỏng, ý đồ đẩy lên dục hỏa trong lòng hắn.

Diêm Vô Xá bắt lấy tay nàng, lạnh lùng hỏi: “Bệ hạ còn muốn?” (e hèm, hoàng đế Minh quốc là nữ vương á, soái ca không có BT nha)

“Chỉ là đùa giỡn đùa giỡn mà thôi.....”

Tuyệt Lãnh Hương ngồi dậy, trên khuôn mặt vì vừa rồi kích tình mà ửng hồng, lấm tấm mồ hôi.

“Tướng quân của trăm bị thương, kia an toàn của Minh Quốc chẳng phải làm cho người ta lo lắng sao?”

“Yên tâm đi, việc nhỏ mà thôi.”

“Ân, trăm cũng tin tưởng là việc nhỏ, kích tình của người vẫn như cũ, mệnh mệnh như thế.” (__ __ ! nguyên văn á)

“Ha ha.....”

Diêm Vô Xá cười lạnh hai câu, ngồi dậy đến ôm nàng, chuẩn bị phát tiết lần thứ hai.

“Ba!”

Cửa phòng đột nhiên bị phá khai, một thân ảnh kiêu nhỏ vọt vào, chạy đến bên giường Diêm Vô Xá thì dừng lại, hai mắt nước mắt lưng tròng nhìn Diêm Vô Xá.

Tuyệt Lãnh Hương nheo lại đôi mắt, cũng không di động thân thể của chính mình, tiếp tục nhìn cô gái trước mắt. thân hình kiêu nhỏ đáng yêu, ngực sữa cao ngất ngạo nghễ, eo nhỏ tròn mịn, phẳng lì, không có một chút mỡ, đôi chân thon dài cân xứng, làn da trắng mịn như bạch ngọc...

Mái tóc dài mềm mại như mây, đen nhánh như mực, buông xõa, hờ hững phủ lên đỉnh tuyết phong trắng mịn, gương mặt xinh đẹp, diễm lệ nhưng lại thanh tú, thoát tục, trong sáng thơ ngây. Đôi mắt đen sáng như hắc trân châu, giây phút này ngấn lệ, mông lung mê mang, mang theo ủy khuất như không thể nói thành lời, làm cho người thấy đau lòng, không thể di dời tầm mắt. Tất cả, tất cả đều kích thích thần kinh thị giác của nàng

Diêm Vô Xá buông Tuyết Lãnh Hương ra, mặc vào trường bào, cầm lấy áo choàng đi đến trước mặt nàng, phủ lên thân thể xích lỏa. Ôm lấy eo nhỏ của nàng, đôi mắt ngày thường đều lạnh lùng, băng lãnh vô tình, nay lại mang theo tia sùng nịch, trở nên cưng chiều phi thường, nhẹ nhàng hất mái tóc dài ẩm ướt của nàng ra phía sau, ân cần hỏi:

“Phi Nhi? Làm sao vậy?”

Tiểu đầu nhẹ nhàng mà cọ cọ vào cằm Diêm Vô Xá, bàn tay mềm mại hoàn trụ thất lưng trường kiện, cả thân người bé nhỏ chôn chặt trong vòm ngực rộng lớn.

Diêm Vô Xá cảm giác được thân người của nàng rung động, khó hiểu nhăn mi lại, không hỏi nhiều, tùy ý để nàng ôm lấy chính mình, làm cho nàng bình tĩnh trở lại rồi nói sau.

Lúc này, Tuyết Lãnh Hương đã mặc vào y phục hàng ngày, đi đến bên người Diêm Vô Xá, cao ngạo hỏi: “Minh Vương, nàng là người phương nào?”

“Nữ nhi của bốn vương.”

“Nữ nhi sao có thể thân mật như vậy? Cho dù đã quấy rầy trăm cùng người, cũng không trách cứ nửa câu sao?”

“Bệ hạ, người lo lắng nhiều rồi.”

Diêm Vô Xá bỏ lại một câu, ôm lấy Phi Nhi, cất bước rời đi Tuyết Sắc phường.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Lãnh Hương dấy lên tức giận, hai phần quyền nắm chặt, các đốt ngón trở nên trắng xanh. Đây là lần đầu tiên Diêm Vô Xá để lại một mình nàng ở Tuyết Sắc phường, trước kia chưa bao giờ có chuyện này. Đây đại biểu cái gì?

Nữ nhi này vô cùng khả nghi!

Diêm Vô Xá mới vừa đi ra khỏi Tuyết Sắc phường, lão phu nhân liền chạy đến đón, sốt ruột hỏi: “Bệ hạ có trách tội Phi Nhi hay không?”

Diêm Vô Xá một bên ôm nàng, một bên hỏi lão phu nhân: “Nương, nàng làm sao vậy?”

“Vừa rồi nàng không chịu cho nương giúp nàng tắm rửa, trực tiếp bay đi.”

“..... Con đến giúp nàng.”

“Người tới!?”

“..... Có vấn đề gì?”

Nhìn thấy mẫu thân vẻ mặt kinh ngạc, Diêm Vô Xá vẫn không dừng cước bộ, hướng dục phòng đi đến.

Lão phu nhân phi thường kinh ngạc, trừng lớn đôi mắt, miệng mở to đến độ có thể nhét vào cả một quả táo, hôm nay ngày gì? Đứa con kiêu ngạo này cư nhiên tự mình hầu hạ một người tắm rửa? Lại còn là nữ nhân?

Hắn nên sẽ không muốn « bá vương thượng cung » đi? Một tiểu cô nương mềm mại nhỏ nhắn như vậy, không bị hắn ... « cường tráng » giết chết mới là lạ! (« bá vương thượng cung » là xxx á, ui, xấu hổ)

Nói sau, bọn họ không phải phụ thân và con gái sao? Làm sao có thể đồng dục?

“Uy uy..... Con, con..... Đợi nương một chút!”

Lão phu nhân vẫn là đuổi theo để xem thế nào, chỉ mong đứa con này của nàng sẽ không ngay cả nữ nhi của mình cũng không buông tha.

Trong phòng tắm, lão phu nhân đứng ở bên trên mặt bể, chăm chú nhìn cô gái đang đùa giỡn khoái hoạt, con người đen lóng lánh tỏa sáng, tràn đầy ý cười. Cô gái này rất đáng yêu, người gặp người thích. Không thể không thừa nhận, đứa nhỏ của Diêm gia chính là không giống với người thường, tương lai nhất định phải vì nàng mà tìm một gia đình thật tốt để nàng nương tựa suốt đời, không thể làm cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất.

Phi Nhi vừa tiếp xúc với nước, cả người trở nên hoạt bát hẳn lên, hai tay dùng sức vuốt bọt nước, cánh ngâm mình ở trong nước, hơi hơi kích động, vỗ vỗ, tạo thành hai luồng xoáy nhỏ trong mặt nước.

Được ngâm mình trong ôn tuyền, tâm tình của Phi Nhi phi thường tốt, ánh mắt trở nên càng long lanh quyến rũ, đôi tay bạch ngọc đáng yêu tung lên vô số bọt nước, hai mắt híp lại, tựa như ánh trăng non lung linh huyền hoặc, đôi môi đỏ mọng bị nước bao phủ càng trở nên ướt át mê người, nàng thích thú vùng vẫy trong bể nước, tiếng cười « khanh khách » đáng yêu không ngừng vang lên.

Lão phu nhân kinh ngạc, trừng lớn ánh mắt, vỗ vỗ lên người Diêm Vô Xá: “Xá nhi, nàng..... Nàng thật là nữ nhi của người sao?”

“Ân!”

Diêm Vô Xá một bên tẩy trừ bụi đất trên người chính mình, một bên chăm chú nhìn vào Phi Nhi đáng yêu.

“Nhưng nàng không giống như là người thường.”

“Con biết.”

“Kia làm sao có thể.....”

“ Từ khắc con nhìn thấy nàng, nàng liền trở thành nữ nhi của con.”

“.....”

thân thể cao lớn đi đến chơi đùa bên cạnh cô gái, bọt nước tung lên, rơi vào trên người hắn, toàn bộ hóa thành thủy ngân, thuận theo thân thể cường tráng hoạt hạ, Phi Nhi ngẩng đầu, tò mò nhìn hắn.

Đại chương đem nàng ôm lấy, Diêm Vô Xá ngồi ở thành bể, cho nàng ngồi ở trên đùi mình, cùng nàng nhìn nhau, nhẹ giọng nói: “Đọc theo ta: Phụ..... Vương.....”

Phi Nhi thông minh nhìn thấy biểu tình của hắn, biết hắn đang dạy nàng ngôn ngữ của nơi này, tầm mắt nhìn chăm chú đôi môi hoàn mỹ đang mấp máy, học theo cách phát âm của hắn: “Bụ..... Vương!”

“..... ! ...Phụ vương?” Giọng nói trầm thấp lại vang lên lần nữa

“Phúc vương?”

“..... Kêu phụ vương, mang Phi Nhi đi bơi lội?”

“Phụ vương!”

“.....”

“Ha ha ha!”

Lão phu nhân bị chọc cười, cười ha hả, Diêm Vô Xá cũng lộ ra sủng ái mỉm cười.

Phi Nhi đáng yêu nhìn Diêm Vô Xá, lại nhìn lão phu nhân một chút, lộ ra một nụ cười ngọt ngào. Kim lòng không đậu, ở trên môi Diêm Vô Xá « ba » một ngụm, lại kêu một tiếng: “Phụ vương!”

Nàng không biết lời nói kia có ý nghĩa gì, chỉ biết là bọn họ cao hứng, sẽ cười, nàng cũng rất khoái hoạt.

“Kêu nhiều một tiếng?”

“Phụ vương!”

“ Tốt! Về sau kêu ta là phụ vương, hiểu không?”

Diêm Vô Xá lấy tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt của nàng, cô gái kì lạ này thật làm cho hắn vui vẻ, cái cảm giác vui vẻ này trước nay chưa từng có, hắn muốn vĩnh viễn đem nàng giữ ở bên người, bởi nàng lớn lên, không muốn xa rời.

Cái loại cảm giác xa lạ này, chắc là tình thương của phụ thân đối với nữ nhi đi.

Nếu nàng thật sự là nữ nhi của mình, thật là tốt biết bao a.....

Edit & beta: Panpan

7. Chương 7

Phi Nhi hảo mê người 07. Chọc người nổi giận !

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nháy mắt đã ba tháng, nhờ lão phu nhân kiên nhẫn, hết lòng thương yêu chỉ bảo, Phi Nhi cơ bản hiểu được ngôn ngữ của nơi này, còn có thể tự gánh vác một ít chuyện tình, hơn nữa đặc biệt thích tắm rửa, mỗi ngày đều cùng lão phu nhân cùng nhau ở dục phòng chơi đùa thật lâu mới bằng lòng đi ra.

Chỉ là có một khuyết điểm, nàng vẫn như cũ không thích mặc quần áo cùng giày, làm cho lão phu nhân đau đầu lo lắng. Tốt xấu gì cũng là một khuê nữ danh môn, nhan sắc lại khuynh thành, điên đảo chúng sinh, làm người người mê đắm, sao có thể xích lỏng mà đi lại, để cho người ngoài nhìn thấy? Mất thấy Diêm Vô Xá xuất chinh sắp trở về, lão phu nhân thật là sốt ruột, lo lắng a! Để cho con biết cháu gái bị mình chiều hư, làm cần như thế, biết đâu sẽ tức giận đến độ muốn mắng người a!?

“Bà nội!”

Một tiếng kêu thanh thúy ở phía sau lão phu nhân vang lên, thân ảnh kiêu nhỏ trong sân chạy vội mà đến, trong tay đang cầm một tiểu động vật, hưng phấn mà chạy đến trước mặt lão phu nhân, mỉm cười nói: “Hắn nói là miêu!” (miêu=mèo)

Lão phu nhân nhìn kỹ con mèo trong tay nàng, tò mò hỏi: “Ai đưa cho con?”

Phi Nhi gãi gãi đầu, nhăn mi, còn không biết nữ nhân kia tên là gì.

“Nàng mặc y phục màu gì?”

“Này sắc!”

Phi Nhi lập tức chỉ lên trâm cài tóc trên đầu, gật gật đầu, chăm chú nhìn vào châu hoa màu đỏ, sau đó nhìn lão phu nhân, cao hứng đỏ đỏ cái miệng nhỏ: “Miêu, đáng yêu!”

“Ân, cũng giống như Phi Nhi, đều đáng yêu.”

Lão phu nhân vuốt ve đầu nàng, mỉm cười trả lời, trong lòng suy nghĩ là người nào đưa con mèo nhỏ này cho nàng?

“Bà nội..... Hôm nay không phải đi ra ngoài sao?”

“Đúng vậy, bà nội quên, hôm nay muốn dẫn Phi Nhi đi ra ngoài uống trà.”

Phi Nhi lập tức mỉm cười gật đầu

“Nhưng mà, Phi Nhi, con phải ngoan ngoãn, trước tiên phải mang hài vào, bà nội mới có thể mang con đi ra ngoài chơi, hiểu không?”

Nói vừa xong, cảm giác bên tai có một cơn gió nhẹ thổi qua, thân ảnh kiêu nhỏ sớm đã bay đi, hướng vào sương phòng.

“..... Nha đầu kia, lại chưa mặc y phục.”

Rất nhanh, Phi Nhi ăn mặc chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt lão phu nhân, trong lòng còn ôm con mèo nhỏ. Nếu không phải bởi vì không mặc y phục thì không thể ra ngoài, nàng sẽ không mặc đâu !

Bà nội kéo kéo y phục trên người nàng, sửa sang lại cho ngay ngắn một phen, đem con mèo nhỏ đưa cho nha hoàn bên cạnh, giải thích nói: “Trên đường không thể mang theo mèo con, trở về lại chơi, được không?”

Phi Nhi liếc mắt nhìn mèo con một cái, hiểu được lời của nàng, gật gật đầu, vì có thể đi chơi, đành phải tạm thời cùng nó tách ra một chút.

Lão phu nhân dẫn nàng đi ra Minh phủ, Phi Nhi cùng nàng lên xe ngựa, ánh mắt còn lưu luyến không rời nhìn con mèo nhỏ liếc mắt một cái, mới tiến vào trong xe.

Hôm nay Minh Thành đặc biệt náo nhiệt, đường phố bình thường phồn hoa lúc này lại càng tấp nập. Đêm nay là thất tịch, đêm hồng nương (*), mọi người đều nô nức, các cô nương e lệ, trang điểm xinh xắn, ra ngoài bái chùa, cúng phật, dạo chơi, nghe ca vũ, mong trời cao ban duyên lành, se tơ hồng, sánh mối lương duyên. Mỗi một ngày trôi qua, lão phu nhân càng muốn thay Phi Nhi tìm được lang quân xứng đáng, hôm nay là đêm hồng nương, nỗi niềm này của nàng lại càng mãnh liệt. Nói thật, tuy rằng không muốn gả nàng đi sớm như thế, nhưng Xá nhi nói nàng đã mười sáu tuổi, cũng đã đến tuổi thành gia, trong Minh Quốc có thể cùng Minh Phủ thành thông gia cũng không tới mấy người.

Chính là, họ Diêm là quốc họ, Minh Quốc, đại bộ phận trọng thần đều là họ Diêm, ngay cả nữ vương bệ hạ cũng là tình nhân của Xá nhi, hôn sự của nữ nhi hần há có thể qua loa? Chỉ là có điểm rất kỳ quái, Xá nhi còn chưa được ba mươi tuổi, làm sao có thể có nữ nhi lớn như vậy?

Nàng làm nương trong lòng đương nhiên hiểu được, chính là không thể đoán được tâm ý của Xá nhi, rốt cuộc là thế nào?

Mặc kệ như thế nào, Phi Nhi nếu họ Diêm, kêu nàng là bà nội, nàng đương nhiên có trách nhiệm, có bổn phận làm cho Phi Nhi hạnh phúc.

Xe ngựa dừng lại ở một tửu lâu cực kỳ xa hoa, lão phu nhân nắm tay Phi Nhi xuống xe ngựa, phân phó xa phu trước đi dạo, một lúc sau sẽ tới đón các nàng, sau đó một già một trẻ liền đi lên đài giai. (đài gia=gác lầu)

Hai người trực tiếp đi lên sương phòng ở lầu hai nghe ca vũ, hôm nay là đêm hồng nương, hầu như toàn bộ cô nương của Minh Thành đều ra ngoài tham dự náo nhiệt, cả sương phòng đều chật ních, ngay cả vị trí để chen chân đều không có, xem ra đành phải đi xuống lầu, tùy tiện tìm một chỗ.

Đang ở thời điểm lão phu nhân khó xử, phía sau đi tới một nam nhân trung niên, khom người mỉm cười, đối lão phu nhân nói: “Minh phu nhân, đã lâu không gặp, hôm nay ngọn gió nào mang người đến tửu lưu nhỏ này nghe ca vũ a?”

Lão phu nhân quay đầu nhìn lại, khách khí địa điểm gật đầu: “Chưởng quầy, người khách khí rồi, tửu lưu này của người làm ăn ngày càng tốt a, nhỏ gì mà nhỏ.” (ta chém ^^)

“Làm sao dám nhận, còn không phải đều là nhờ phúc của Vương gia sao?”

Tầm mắt xẹt qua, dừng lại trên gương mặt xinh xắn của Phi Nhi

“A, khuê nữ nhà ai, thật xinh đẹp a. Lão phu nhân, ta xem người với cô nương này cùng nhau tới đây, hẳn là vị hôn thê của Vương gia đi?”

“Ta nào có phúc khí như vậy a, nàng là con gái nuôi của Xá nhi.”

“A, Tướng quân thu nữ nhi cũng không thông báo một tiếng với thành dân của Minh Thành, cho chúng tôi gửi đến một cái lễ cho phải đạo a.”

“Ai, đừng nói nữa.”

Lão phu nhân buồn bực vẫy vẫy tay, “Này, vừa thu nữ nhi, ngày thứ ba đã bị phái đi dẹp loạn đảng, gấp đến độ nghỉ ngơi còn không đủ a.”

“Tướng quân thực vất vả a.”

“Cũng phải vậy thôi.....”

Lão phu nhân cùng lão bản hàn huyền một bên, Phi Nhi lại ở một bên bận rộn được ngay. Ánh mắt tò mò quan sát mọi thứ xung quanh, hoàn toàn không sợ hãi lui tới gần đám nam nhân đang nhìn nàng đến độ nước miếng nhiều tong tong, còn bạo gan lớn mật đẩy ra một cánh cửa đang khép hờ, tạo thành một khe hở, ngó mắt vào nhìn lén bên trong, xem thử rốt cuộc là cái địa phương gì.

Sương phòng này nằm ở cuối dãy hành lang, cửa phòng vừa được hé ra, chỉ thấy một nữ nhân đang ngồi ở trên bàn, cùng một nam nhân môi lưỡi triền miên.

Phi Nhi đương nhiên biết bọn họ đang làm cái gì, trước kia nàng cũng có xem qua ca ca cùng rất nhiều nữ nhân yêu yêu, so với tình cảnh trước mắt cũng không đáng là bao a. (haiz, ca ca day hứ tiểu muội >.<)

Bất quá, ca ca nói người Trung Quốc rất bảo thủ, gì mà « nam nữ hữu biệt, thụ thụ bất thân », nhưng tình cảnh trước mắt nàng xem đến một chút cũng không thấy đúng vậy?

Nơi này tốt xấu cũng là trước mặt công chúng đi? Như thế nào liền.....

“Người thật đúng là một chút cũng không e lệ.”

“.....”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp, Phi Nhi sợ tới mức nhảy dựng lên, hai tay vô thức đẩy mạnh về phía trước, cửa phòng vì thế mà bật mở, thân thể mỹ miều cũng lập tức bị mất đi trọng tâm, ngã nhào vào bên trong.

Mất thấy mặt đất sắp « thơm » lên mặt mình, Phi Nhi lập tức nhắm mắt lại, chuẩn bị chờ đón cảm giác đau nhức ập đến.

Bên hông đột nhiên lại xuất hiện một lực đạo, một đại chưởng gắt gao kéo lấy eo nhỏ, cả người nàng vòng vo nửa vòng, cuối cùng rơi vào một lòng ngực ấm áp, cái mũi xinh xinh còn được một bờ môi lạnh lẽo của ai đó khẽ phớt qua một nụ hôn.

Phi Nhi theo bản năng lấy tay đẩy vòm ngực rắn chắc đang áp sát vào nàng, kiến tạo khoảng cách, tiếp cận quá gần làm cho nàng phi thường không thoải mái.

Chính là cánh tay trên eo nàng lại dần dần buộc chặt, cảm giác mềm mại làm cho ánh mắt của nam nhân trở nên cực kỳ tà ác.

Trong đầu tà nghệ lóe lên một ý tưởng dâm loạn, rốt cuộc cũng biết được cái gì gọi là « mềm mại không xương », mỹ nhân trước mắt này quả thật là.....

Lão phu nhân đột nhiên phát hiện thân ảnh kiều nhỏ bên người biến mất, vội vàng quay đầu đi tìm, thoáng nhìn thấy Phi Nhi bị đệ nhất phong lưu của Minh Thành, hoa hoa công tử, Hoàng Bộ Tuấn ôm lấy, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác bất an, gấp đến độ cước bộ muốn thành chạy a.

Haiz, khuê nữ nào chỉ cần có chút liên quan đến hắn, đều khó lòng mà gả ra ngoài!

Trước mắt mặt kệ bọn họ tại sao lại ôm nhau, lão phu nhân một tay đem Phi Nhi xả trở về, khách khí đối Hoàng Bộ Tuấn nói:

“Hoàng bộ thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Mỹ nhân trong lòng đột nhiên bị người ta kéo đi mất, Hoàng Bộ Tuấn không khỏi hờn giận, nhăn mi, quay đầu, nhìn vào ánh mắt của lão phu nhân, bực môi gọi lên một nụ cười tà mị

“Lão phu nhân, đã lâu không gặp.”

Lão phu nhân lấy tay trấn an Phi Nhi đang run run, tiếp tục trả lời: “Đây là cháu gái của ta, tuổi trẻ bông bột, thỉnh Hoàng Bộ công tử nể mặt lão thân mà bỏ qua cho.”

Hoàng Bộ Tuấn chỉ mỉm cười đáp lễ, lắc lắc đầu, tầm mắt vẫn còn chưa di dời khỏi khuôn mặt diễm lệ đang sợ hãi. Nàng rất mỹ lệ, dung nhan thanh lệ thoát tục, lại thực nhất gan, làm cho người ta bất giác đẩy lên

cảm giác thương yêu, cưng chiều, muốn được bảo hộ, ôm lấy nàng, xua đi sợ hãi trong đôi mắt trong suốt như mặt hồ kia.

Nữ nhân này thật đặc biệt, cái cảm giác mới lạ này hẳn chưa bao giờ cảm nhận được trên bất kì nữ nhân nào, thú vị! Hắn còn muốn tiếp tục chơi với nàng !

“Nếu đã không còn việc gì, lão thân mạn phép, cáo từ!”

Lão phu nhân vội vàng lôi kéo Phi Nhi rời xa nơi tai họa này, vẫn là đi nơi khác dạo đi. Làm hại bảo bối Phi Nhi sợ hãi thành như vậy, nàng thực đau lòng muốn chết.

Hoàng Bộ Tuấn vẫn đang nhìn chăm chú vào thân ảnh kiều nhỏ dần dần xa khuất, nữ tử trong sương phòng đi ra, bàn tay mềm khoát lên bờ vai của hắn, nhẹ giọng hỏi: “Gia, đang nhìn cái gì vậy?”

Hoàng Bộ Tuấn rút tầm mắt về, nhìn lướt qua nữ tử xiêm áo không chỉnh tề, trên thân thể nuột nà chỉ khoát hở một cái ngoại bào của nam nhân, khuôn mặt tuấn tú hé ra một nụ cười tà nghệ, vươn một tay ôm lấy nữ tử, đi vào trong phòng, điên cuồng mà hôn trụ đôi môi đỏ mọng quyến rũ, trong lòng lại đối với mỹ nhân vừa rồi nhớ mãi không quên.

Hắn nhất định phải có được nàng!

e hèm, giải thích 1 tý :

(*) đêm hồng nương, thất tịch là ngày lễ ở Trung Quốc, vào ngày này, mọi người sẽ cúng bái, cầu nguyện với thần linh, theo pan biết hình như là Bảy chị em, cầu mong mình tìm được lương duyên tốt.

8. Chương 8

Edit & beta: Pan pan ^^

Phi Nhi hảo mê người 08. Con mèo nhỏ kêu phụ vương?

Hai người bước ra khỏi tửu lâu, xa phu vẫn còn chưa quay lại, lão phu nhân đành phải nắm tay Phi Nhi đi vào một tửu lưu nhỏ hơn ở phía đối diện, tùy tiện mượn một sương phòng, ngồi xuống, mới nặng nề mà thở ra.

Phi Nhi châm một chén trà cho lão phu nhân, nàng cũng thống khoái mà uống cạn hai chén, nam nhân vừa rồi nhìn thật sự rất tà, cứ như là một đại ác ma, chỉ còn thiếu mỗi cái nữa ăn và cái đuôi màu đen nữa thôi !!!

Lão phu nhân vẽ mặt bất đắc dĩ, thở dài:

“Đầu năm nay, muốn tìm một nam nhân thích hợp, thật sự không dễ dàng a.”

“A?”

Phi Nhi nghiêng đầu, tò mò nhìn nàng.

“Tiểu quỷ ngốc này, người đương nhiên không hiểu.”

“..... Nga.”

Nàng quả thật nghe không hiểu.

“Quên đi, hết thấy tùy duyên đi.”

Lão phu nhân vừa nói, một bên gọi tiểu nhị tiến vào, chọn mấy thứ điểm tâm, tầm mắt vẫn hay nhìn ra ngoài cửa sổ, lưu ý bóng dáng của mã phu.

Ăn uống vừa được một lúc, mã phu xuất hiện, lão phu nhân lập tức gọi tiểu nhị tính tiền rồi bảo Phi Nhi theo nàng đi xuống trở về. Phi Nhi lấy hai cái « đại bánh bao » ôm vào trong ngực, miệng còn nhồm nhoàm hai cái bánh trẻo, nhanh chóng đi theo phía sau lão phu nhân.

Phi Nhi chạy đến xuống dưới lầu, vừa muốn nhảy lên xe ngựa, một cái « đại bánh bao » đang ôm trong lòng bỗng nhiên rơi xuống đất. Chân đang tính đặt lên xe ngựa, nhìn thấy thế, Phi Nhi vội vàng bước xuống, chạy đến chỗ đại bánh bao bị rơi, nhặt lên, phỉ phỉ bụi dính bên ngoài một chút, vẫn còn ăn được a, không cần lãng phí.

Đột nhiên, một con bạch mã phi nước đại từ đầu phóng đến, điên cuồng giẫm đạp lên hàng quán hai bên đường. Người người la hét sợ hãi, né ra hai bên, chỉ còn mỗi Phi Nhi vẫn đang cầm cùi phỉ đại bánh bao của nàng. Bạch mã lao đến, vó ngựa đã muốn tung lên thân hình bé nhỏ...

Lão phu nhân ở trong xe ngựa sợ hãi, kêu to lên: “Phi Nhi, tránh ra!”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, đồng thời trong lúc đó, hai thân ảnh, một trắng, một đen cũng lao ra, hướng về phía nàng. Thân ảnh màu trắng so với thân ảnh màu đen nhanh hơn một bước, ôm lấy giai nhân, thi triển khinh công, giúp mỹ nhân vượt qua nguy hiểm trong gan tấc, thoát khỏi vó ngựa điên cuồng.

Phi Nhi ôm đại bánh bao, Hoàng Bộ Tuấn ôm nàng, đứng ở một bên, bốn mắt nhìn nhau.

Giờ này khắc này, Hoàng Bộ Tuấn mới nhìn rõ được dung nhan của Phi Nhi : một đôi mắt trong suốt, sáng ngời, thuần khiết như pha lê, lông lánh lệ quang làm cho người ta đau lòng, muốn được bảo vệ nàng, mãi mãi cũng không buông ra.

“Thỉnh thoảng nữ nhi của bốn vương ra.”

Tiếng nói trầm thấp đánh gãy trầm mặc giữa hai người, Phi Nhi quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn Diêm Vô Xá sau ba tháng xuất chinh đã trở về, khuôn mặt tuyệt mỹ lập tức xuất hiện một nụ cười ngọt ngào như gió xuân. Giây dựa, nàng thoát khỏi ôm ấp của Hoàng Bộ Tuấn, liền ngay cả đại bánh bao cũng ném qua một bên, mở ra song chướng, bay đến trong ngực Diêm Vô Xá như con một con bướm nhỏ.

“Phụ vương!”

Một câu “Phụ vương” của nàng đã xóa hết mọi vất vả, bôn ba mấy ngày mệt nhọc để gấp rút trở về, chẳng qua đây vốn là đường lớn, trước mặt bao nhiêu thành dân a, hấn tốt xấu gì cũng là hộ quốc Tướng quân, không thể quá mức tùy tiện.

Bàn tay to nắm lấy tay nàng, không cho nàng rời khỏi phạm vi bên người, đôi mắt chuyển hướng Hoàng Bộ Tuấn, trầm thấp nói: “Vừa rồi đa tạ Hoàng Bộ công tử ra tay cứu giúp.”

“Chính là nhắc tay chi lao, Tướng quân không cần khách khí.” (nhắc tay chi lao : tiện tay, việc phải làm)

“Ân, bốn vương cáo từ trước.”

“Đợi chút!”

Hoàng Bộ Tuấn gọi với lại thân ảnh đang muốn rời đi

“Xin hỏi, tiểu thư đã có hôn ước chưa?”

Diêm Vô Xá định trụ, tầm mắt cúi hạ, ánh mắt lạnh băng khẽ quét lên người Hoàng Bộ Tuấn, tầm mắt dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt hấn, một lúc sau mới trả lời: “Bốn vương không tính cho nàng xuất giá sớm như vậy.”

“Kia, khi nào tiểu thư mới.....”

“Vị hôn phu của nàng tuyệt đối không phải là người!”

Bỏ lại một câu tuyệt tình, Diêm Vô Xá đỡ Phi Nhi lên ngựa của mình, cùng xe ngựa của Minh phủ rời đi.

“Hấn cùng nàng kia nhất định có quan hệ.”

Một giọng nói mềm nhẹ vang lên bên cạnh Hoàng Bộ Tuấn, đôi mắt quỵn rừ nhìn chăm chú vào thân ảnh đã đi xa.

“Nói như thế là sao?”

“Chưa từng gặp qua Minh Vương sủng ái một nữ nhân như thế.”

« Đó là nữ nhi của hần a.”

“Ngốc tử!”

Nữ nhân liếc một cái xem thường “Minh Vương mới hai mươi bảy tuổi, làm sao có nữ nhi lớn như vậy, ngu ngốc!”

Một lời bình tĩnh người trong mộng, Hoàng Bộ Tuấn trong lòng cảm thấy thật trống trải, nguyên lai Minh Vương thích gọi nàng là “Nữ nhi”.

Vậy cũng tốt, Hoàng Bộ Tuấn, hần, nữ nhân càng khó có được hần càng muốn có, càng thích cái cảm giác cùng Minh Vương tranh chấp!

.....

Minh phủ

Từ lúc trở về, Diêm Vô Xá không nói lời nào, ngồi ở ghế trên, tầm mắt lạnh như băng lặng lẽ nhìn về hai nữ nhân trước mặt, trên người hần luôn toát ra một loại uy nghiêm, bức người, khiến người ta phải e sợ, không rét mà run. Lão phu nhân phi thường sợ hãi biểu tình này của con trai, ánh mắt nghiêm túc đến đáng sợ, chỉ biết « ngoan ngoãn » chờ hần đặt câu hỏi.

Phi Nhi vẫn như bình thường, không hề phát hiện ánh mắt nghiêm khắc của hần đang nhìn nàng, cầm lấy một khối điểm tâm đang đặt trên bàn, phát hiện mặt trên còn có trang trí một ít « trái cây » màu đỏ rất đẹp mắt. Đôi mắt “Đỉnh” sáng ngời, cầm lấy trái cây đặt vào miệng, cắn xuống một cái.

Nhất thời, ngũ quan nhần lại một đoàn, rụt cổ, chu miệng lên, này cái gì vậy, rất cay a!

Vốn đang rất giận dữ, Diêm Vô Xá, nhìn thấy bộ dáng đáng yêu lại có phần ngốc nghếch của nàng, thật sự không đành lòng mắng nàng. Thở dài, gương mặt ngưng trọng nhất thời bay biến, hàn băng lạnh lẽo cũng tan đi, đôi mắt tràn ngập nhu tình cùng cưng chiều nhìn Phi Nhi.

Hần thật sự không thể nghiêm khắc đối với nàng.

“Lại đây.”

Diêm Vô Xá ngữ khí trở nên rất nhẹ, hướng Phi Nhi vươn một bàn tay. Phi Nhi bỏ điểm tâm đang cầm trong tay, chùi chùi ngón tay, đi đến trước mặt Diêm Vô Xá, vô tư, tự nhiên mà đặt mông ngồi trên đùi hần.

Lúc này, một nha hoàn từ bên ngoài tiến vào, đưa cho Phi Nhi con mèo nhỏ, nàng nhìn thấy tiểu miêu thì vô cùng hưng phấn, đôi môi đỏ tươi lập tức nở ra một nụ cười như một đóa hoa nở rộ, vươn tay ôm lấy mèo con, bàn tay ngà ngọc mang theo vẻ cưng chiều, âu yếm mà vuốt ve lên tiểu đầu của nó, bộ dáng đáng yêu, thuần khiết như một đứa trẻ..

Diêm Vô Xá ôm lấy thân hình mềm mại của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Con mèo có tên sao?”

“Ân.”

Nàng gật gật đầu, giơ lên Tiểu Bạch miêu, “Nó kêu phụ vương!”

“.....”

“Trời ạ!”

Lão phu nhân vội vàng lắc đầu, “Phụ vương là xưng hô của con đối với phụ thân, con mèo nhỏ làm sao có thể kêu phụ vương a?”

“Nha?”

Phi Nhi khó hiểu nghiêng đầu “Phụ thân là cái gì?”

Diêm Vô Xá xoa xoa hai huyệt thái dương đang run run, ánh mắt nhìn về phía mẫu thân: “Nương, người không giải thích cho nàng sao?”

“Người mang nàng về chưa được ba ngày đã rời đi, ba tháng mới chịu trở về, tiếng « phụ vương » này căn bản là lâu quá chưa kêu a, nàng quên cũng là đương nhiên thôi.”

“..... Nương, cái này đâu thể gộp chung mà nói!”

“Vậy người tự mình dạy đi, ta đi ăn cơm.”

Lão phu nhân biết nói thêm thế nào cũng bị hấn bắt bẻ, nhanh như chớp, đã rời khỏi đại sảnh.

Diêm Vô Xá bất đắc dĩ thở dài, thật đúng là không biết trong ba tháng này mẫu thân dạy Phi Nhi cái gì, ngay cả phụ thân là hấn đây cũng không biết.

Phi Nhi rút về tầm mắt đang nhìn thân ảnh mất hút phía sau dãy hành lang, ngẩng đầu, tò mò, nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói: “Phụ thân chính là Đa Duy sao?”

“Đa Duy?”

Ngây ngô gãi gãi đầu, “Người là vương..... Kia phụ vương chính là.....”

Thế mới biết phụ vương nguyên lai là cách xưng hô đối với hấn. (e hèm, Phi Nhi vẫn chưa hiểu nha cả nhà, đơn giản chỉ tưởng « phụ thân » là tên gọi của Diêm Vô Xá thôi)

Diêm Vô Xá cũng hiểu được lúc nàng nở từ trong trứng ra, câu nói kia quả nhiên là gọi hấn phụ thân, chứng minh hai người bọn họ rất có duyên phụ tử nha ! (xí ! xạo >.<>

Tầm mắt xẹt qua, phát hiện chân của nàng không mang hài, khẽ nhíu mày, Phi Nhi chẳng lẽ không mang hài thế này mà cùng mẫu thân ra ngoài sao?

“Hài của con đâu?”

“Nhạ!”

Ngón tay chỉ chỉ về phía dưới ghế đối diện.

“Lấy lại đây, mang vào, theo phụ vương trở về phòng.”

“..... Nga.”

Thoáng nhìn bộ dáng nghiêm túc của phụ thân, Phi Nhi không dám chậm trễ, vội vàng buông con mèo nhỏ ra, chạy tới ghế đối diện, một tay lấy một chiếc hài, đi theo phía sau Diêm Vô Xá vào nội thất.....-

9. Chương 9

Phi Nhi hảo mê người 09. Phụ thân hảo mê người

Diêm Vô Xá mở tủ lấy ra một bộ y phục sạch sẽ, lại đi đến giá gỗ bên cạnh, bưng một chậu nước đi đến trước mặt Phi Nhi, cho nàng ngồi yên ổn ở trên ghế. Đầu tiên, nhúng khăn bông mềm mại vào nước ấm, lau đi bụi bẩn trên gương mặt xinh xắn, sau mới ngồi xổm xuống, giúp nàng chà lau đôi chân nhỏ nhắn bị bùn đất làm lấm lem.

“Phi Nhi, nữ hài tử không thể để lộ chân trần cho người ngoài thấy, hiểu không?”

“..... Biết.”

Chỉ về phía bộ y phục mới chuẩn bị, kiên nhẫn nói: “Đây là y phục của con, phải mặc như thế này.....”

“Nga.”

Phi Nhi nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người, trên thân thể bạch ngọc chỉ còn lại một cái yếm đỏ tươi, đường cong mỹ miều như ẩn như hiện càng thêm mê người.

Diêm Vô Xá phải dùng ý chí thật lớn mới có thể di dời tầm mắt của bản thân, không « tập trung chú ý » vào nơi mềm mại kia, nhanh chóng đem y phục mặc vào người nàng, che lấp cảnh xuân. Nhưng nút thắt còn chưa cài xong, Phi Nhi lại nghĩ đến hẳn chắc cũng muốn thay y phục, nghĩ là làm, bắt đầu giúp hắn cởi quần áo.

“..... Đó là y phục của ta, đừng kéo, đừng kéo.....”

Diêm Vô Xá căn bản không nghĩ tới nàng sẽ cởi quần áo của mình, vội vàng nắm lại ngoại bào, lại không dám dùng sức, sợ thương đến nàng. Dần co một hồi, kéo tới kéo lui, hai người rối cuộc loạn choạng, mất đi trọng tâm...

“Ba!”

Ghế dựa phía sau bị hất ngã, muốn đổ về phía Phi Nhi.

Diêm Vô Xá lập tức xoay người, thế vào vị trí của Phi Nhi, phía sau gáy cũng đồng thời làm một cái hôn thân mật với ghế gỗ.

“Phụ vương!”

Phi Nhi cúi người, nhào vào lòng hắn, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng xoa xoa cái gáy của hắn, muốn giúp hắn giảm đau, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy áy náy.

“Không có việc gì, không có gì đáng ngại.”

Diêm Vô Xá kéo hạ tay nàng, tuy rằng mày kiếm vẫn nhíu lại, nhưng vẫn cố mỉm cười.

Phi Nhi kéo hắn, hai chân « tự nhiên » khóa ngồi ở bên hông của hắn, môi đỏ mọng chu lên, vỗ vỗ tro bụi trên người hắn, thoáng nhìn thấy trên y phục của hắn có vài điểm cấu bẩn, bàn tay nhanh chóng chụp lấy, vừa nói:

“Quần áo ô uế, Phi Nhi giúp phụ vương thoát.”

“.....”

Diêm Vô Xá còn chưa kịp phản ứng, nàng đã cởi bỏ cúc áo của hắn, hai tay lấy hai vạt áo vạch ra hai bên, lộ ra nửa người trên không có nửa điểm tỳ vết của hắn.

Tầm mắt dừng trên khuôn ngực rộng lớn, rắn chắc, cơ bụng sáu múi rõ ràng, làn da nâu trơn bóng khỏe mạnh, thật là một mỹ nam, soái ca a!

Phi Nhi không khỏi nuốt nước miếng một cái, tầm mắt dần dần cuối xuống, nhìn vào đôi mắt thâm u như biển sâu của Diêm Vô Xá. Nhất thời, miệng khô lưỡi khô, trong cơ thể nhiệt huyết mê mông, hảo tướng, phi thường tướng.....

Trong đầu xẹt qua là hình ảnh của một bánh bao khổng lồ, rướm vàng, thơm nức, giòn tan.... thật muốn đem hắn một ngụm nuốt vào bụng a! (chòy, pó tay, há há... Xá ca : cười gì... T___T, cười một tý cũng hok cho là seo >.<>

Phi Nhi đột nhiên bất động, Diêm Vô Xá cũng sửng sốt, nhìn chăm chú vào ánh mắt tham lam của nàng, trong lòng đột nhiên có một suy nghĩ rộn rạo không rõ, thật muốn điên a, xem ánh mắt của tiểu gia hỏa này mở lớn như vậy, lại còn nhìn chăm chăm thân mình, miệng thì cơ hồ nước miếng muốn chảy ra, rốt cuộc nha đầu kia suy nghĩ cái gì?

Chẳng lẽ nàng ngay cả phụ vương cũng...?

Phi Nhi lắc lắc đầu, bài trừ ảo giác tham ăn, mạnh hoán một tiếng:

“Phụ vương! Ta giúp ngươi lấy quần áo!”

“Các ngươi đang làm cái gì?”

Đột nhiên, đại môn sương phòng bật mở, truyền đến một tiếng thét chói tai, Phi Nhi sợ tới mức cả người nhảy dựng lên, bàn chân nhỏ vô tình dẫm lên « bộ vị mẫn cảm » của Vô Xá.

“Ách!”

Diêm Vô Xá thống khổ nhăn lại mi, kêu không thành tiếng.

“..... Thực xin lỗi, Đa Duy, thực xin lỗi!”

Phi Nhi cảm giác được chính mình làm đau Đa Duy, vội vàng nói xin lỗi.

Nữ nhân thoáng nhìn Phi Nhi còn tiếp tục dính vào trên người Diêm Vô Xá, lập tức phần nộ rống lên:

“Ừ, đừng sờ loạn!”

Phi Nhi lập tức buông tay, không dám nhúc nhích, bây giờ mới nhớ tới hẳn không phải ca ca, nơi này không phải thế kỷ 21, mà hẳn vẫn là Đa Duy của nàng của nàng. Chính mình làm vậy là quá lớn mật, phá hư hình tượng một nữ nhân. (haiz, PN có hình tượng nữ nhân hồi nào ??? *PN ủy khuất, mắt ngập nước, chạy vào lòng Xá ca* , *Xá ca*...ánh mắt hình con dao...)

Thân ảnh màu đỏ tiến đến bên cạnh Phi Nhi, một tay đem nàng túm đứng lên, phần nộ trường mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái. Nha đầu kia không phải nữ nhi của Diêm Vô Xá sao? Như thế nào lại lớn mật như vậy, ngay cả phụ thân cũng dám làm vậy!

Phi Nhi nghĩ mình đã làm sai, không dám nhìn thẳng nàng, vẻ mặt chuyển biến, đôi mắt trong suốt phiếm hồng, lóng lánh lệ quang, đau lòng, áy náy mà nhìn về hướng Diêm Vô Xá.

Nữ nhân kia đem thân thể mềm mại của mình nhào lên ngực Diêm Vô Xá, thay thế vị trí của Phi Nhi, bàn tay yếu điệu cũng thuận thế mà vuốt ve vòm ngực trần trụi, nhẹ giọng nói: “Vương, còn đau không?”

“Tránh ra!”

“Ta giúp người xoa xoa thôi, đừng như vậy a.”

“Cút!”

Diêm Vô Xá một tay đẩy nữ nhân đang nũng nịu trên người ra, dắt tay Phi Nhi, cất bước rời khỏi nội thất.

Mắt thấy Phi Nhi bộ dáng tràn đầy ủy khuất cùng đau lòng, Diêm Vô Xá liền phần nộ tới cực điểm. Nữ nhân kia quả thực không biết tốt xấu, không xem mặt tăng cũng chẳng nề mặt phật, hẳn đang ở đây cũng dám khi dễ nữ nhi của hắn, còn xem mặt mũi phụ thân này ra gì?

Muốn chết!

Hai người rời khỏi hành lang gấp khúc, lão phu nhân liền xuất hiện phía cuối hành lang, thấy bọn họ lập tức kêu lên:

“Con trai, cháu gái, ăn cơm.”

“Àn.”

Diêm Vô Xá vẻ mặt đen kịt, bộ dáng đáng sợ như là đang muốn giết người, lão phu nhân vừa thấy đã biết có chuyện xảy ra.

“Làm sao vậy? Xá nhi?”

“Kêu Hồng nhi lập tức cút khỏi Minh phủ!”

“..... Hảo hảo hảo, người đừng khí, đi! Trước hãy dùng bữa.”

Phi Nhi dùng tay kia nắm tay lão phu nhân, nhìn nàng, nhếch môi, lộ ra một nụ cười đáng yêu, Diêm Vô Xá nhìn thấy gương mặt hồn nhiên của nàng, cái gì tức giận đều có thể nuốt vào, chuyện tình không thoải mái đều có thể tạm thời quên.

Chỉ vì nàng là nữ nhi hắn sủng ái nhất. (xí, khẩu thị tâm phi)

Trên đường đi đến phòng ăn, lão phu nhân nhớ tới chuyện hồi sáng này, hẳn là phải nhắc nhở Diêm Vô Xá một chút. Liền mở miệng nói:

“Xá nhi, Phi Nhi niên kỉ cũng đã đến tuổi cặp kê. Hôm nay là đêm hồng nương, không bằng.....”

“Không vội, ta còn muốn giữ nàng bên cạnh thêm vài năm.”

“..... Nhưng nàng đã mười sáu.....”

“Mười mười sáu, huống chi con thường phải xuất chinh nhiều năm bên ngoài, nương có thêm người tâm sự không tốt sao?”

“Cũng không thể trì hoãn hôn sự của nữ nhi a.”

“Yên tâm đi, con sẽ an bài.”

Tự đáy lòng Diêm Vô Xá đột nhiên dấy lên kháng cự việc Phi Nhi xuất giá, vội vàng chuyển đề tài, mỉm cười nhìn Phi Nhi nói:

“Phi Nhi, tối nay Đa Duy mang người đi dạo phố được không?”

“Hảo! cảm ơn Đa Duy!” (trong cv ghi là : thank u Đa duy, nhưng Pan sửa lại thế này nhé)

Diêm Vô Xá lập tức nhận được một nụ hôn nhiệt tình của nàng, hôn giận vừa rồi tan thành mây khói.

Lão phu nhân vừa nghe, vội vàng hỏi: “Cái gì kêu Đa Duy?”

“Đa Duy chính là phụ thân! Phi Nhi thích gọi như vậy liền thuận theo nàng đi, phỏng chừng là ngôn ngữ của ngoại tộc.”

“Nha, phụ thân Đa duy rất đáng yêu a, thân hình cũng rất « ngon » nữa...”

“.....”

Có Phi Nhi làm bạn, đây đúng là bữa tối vui vẻ nhất trong vòng ba tháng trở lại đây của Diêm Vô Xá, tiểu tử kia vì có thể ra ngoài du ngoạn, trong chớp mắt liền đem bát cơm của mình liếm không còn một hạt, lại ở một bên thúc giục Diêm Vô Xá, muốn hẳn ăn nhanh một chút.

Đương nhiên, Diêm Vô Xá cơm nước xong, trước đem hài mang hài vào cho nàng, y phục cũng chỉnh lại cho thơm tất gọn gàng, còn không quên phân phó với tổng quản đem một ít ngân lượng đưa cho Hồng nhi, làm cho nàng vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Rốt cục, trong đêm hồng nương, trăng thanh gió mát, cha và con gái, cười trên cùng một con ngựa, thong dong dạo chơi...

10. Chương 10

Phi Nhi hảo mê người 10. Năng lực của Phi Nhi

Sông Duyên Phận

Tương truyền rằng, từ rất lâu rất lâu rồi, có một long nữ từ đáy sông này đến nhân gian, hóa thành một nữ nhân xấu xí, ở tại bờ sông khi nàng vừa lên bờ, tình cờ gặp được hai đại nam nhân. Một người là Quý công tử, giàu có một vùng ; một người là một nông dân nghèo hèn, cơm ngày ba bữa không đủ no.

Cứ tưởng rằng, vị công tử kia sẽ cười nhạo nàng, chê bai nàng xấu xí, còn chàng nông dân nghèo kia sẽ không ngại dung nhan nàng xấu xí, một lòng yêu thương nàng, trân trọng nàng, bảo bọc nàng cả đời. Nhưng, hoàn toàn không phải như vậy.

Nàng phải lòng chàng nông dân nghèo. Nàng vì chàng tạo lập gia nghiệp, của cải tiền tài kéo đến, phú quý xa hoa. Nhưng khi đã có được tiền tài, cuộc sống no đủ, gã nông dân đó lại phụ rẫy ân tình, vứt bỏ nàng,

khinh rẻ dung mạo của nàng, đi tìm một nữ nhân khác xinh đẹp hơn, xứng đáng với hần bây giờ. Còn Quý công tử kia vẫn một lòng chờ đợi nàng, âm thầm quan tâm, trân trọng nàng trong lúc nàng khốn khổ nhất.

Cuối cùng, long nữ vì quá đau lòng, dù nàng đã rất cố gắng vẫn không thể níu kéo tình yêu đã mất, trao đi rất nhiều, nhưng chỉ nhận lại được sự rẻ rúng, khinh bạc, trái tim của long nữ nguội lạnh, đau đớn với thực tại phũ phàng, nàng bỏ lại tất cả, trầm mình xuống sông, trở về thủy tộc.

Quý công tử nghe được tin nàng trầm mình, trái tim cũng đau đớn tan nát, từ giây phút gặp gỡ đó, chàng đã yêu say đắm nàng, dung mạo tuy không hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng tâm tính thiện lương, bất tri bất giác đã khắc sâu vào tâm trí, nàng ra đi, trái tim của chàng cũng đã ngừng đập. Chàng liêu mình, nhảy vào dòng sông, mong tìm thấy bóng dáng người thương. Đáng tiếc, long nữ không biết công tử đã nhảy xuống dòng sông tìm kiếm nàng, cho đến khi thủ hộ mang thi thể lạnh băng của chàng đến trước mặt nàng, tất cả đã quá muộn.....

Kể từ giây phút đó, long nữ vẫn canh giữ ở bờ sông, nơi lần đầu cùng Quý công tử tương ngộ, chờ đợi của hần luân hồi. Tin tưởng duyên phận sẽ làm cho bọn họ lại gặp nhau...

Bờ sông Duyên phận, bãi bồi phù sa, ven sông bày một ít hàng quán, một vài người ngồi vào quán trà nhỏ, nói chuyện phiếm, tương truyền câu chuyện duyên phận của long nữ cùng Quý công tử, tin tưởng bờ sông này cũng có một năng lực thần bí, giúp họ tìm được một nửa duyên phận thất lạc của mình.

Diêm Vô Xá tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, gọi chủ quán, kêu một bình rượu cùng vài món nhắm, Phi Nhi ngồi bên cạnh đã bắt đầu bận rộn. Trừ bỏ rượu, Diêm Vô Xá cho nàng ăn bất cứ thứ gì nàng thích.

Nhưng tiểu nha đầu này rất háu ăn, thức ăn trong bát còn đầy ắp, nhìn thấy bàn cạnh bên gọi món gì, đôi mắt đều sáng rực lên, chớp chớp, muốn thử luôn món của người ta.

Lắc đầu chịu trận, Diêm Vô Xá thấy bộ dáng của nàng như thế, đành phải đổi nàng gật gật đầu, gọi tiểu nhị, kêu món đó cho nàng, trong nháy mắt, Phi Nhi làm cho cả cái bàn lớn đều là thức ăn vặt, khuôn mặt rất cục lộ ra tươi cười thỏa mãn.

Bên bờ sông Duyên Phận, vài con thuyền cập bến, đưa đón khách sang sông, xa xa, còn có một con thuyền giăng đèn kết hoa, có ca kỹ múa hát trợ hứng.

Người lui tới đây rất nhiều, mỗi lần đi ngang quán trà, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn trộm Phi Nhi, không chỉ bởi vì nàng xinh đẹp, mà quan trọng hơn là bộ dáng háu ăn của nàng.

Rất khó tưởng tượng, một cô gái đáng yêu như thế, cư nhiên ăn uống lại không hề giữ hình tượng!

Diêm Vô Xá cũng không hề ngăn cản nàng, hần muốn cho đứa nhỏ này sẽ tự do trưởng thành, nàng thích làm gì thì làm, dù sao hần cũng không lo Phi Nhi gả không được.

Tầm mắt quét qua, bên cạnh lều, có người đang biểu diễn ảo thuật, Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai Phi Nhi, ngón tay chỉ về hướng đó: “Nhìn xem!”

“Àn?”

Phi Nhi cắn một cái chân gà béo ngậy, nhìn theo ngón tay của hần, vừa vặn thấy người ta đang biểu diễn hỏa cầu, đôi mắt nhất thời trở nên hưng phấn vô cùng.

Tuy rằng sợ lửa, nhưng chưa thấy qua nhiều người như vậy cùng nhau “chơi” lửa, thật sự rất bội phục bọn họ!

“Đa Dục, ta muốn xem!”

“Àn, chủ quán, tính tiền.”

Đối với yêu cầu của Phi Nhi, Diêm Vô Xá là không có khả năng cự tuyệt.

“Đến!”

Phi Nhi buông chân gà, một bên quét qua loa ngón tay đầy dầu mỡ vào y phục trên người, một bên hỏi: “Đa Dục, này.....lửa, có thể đốt thương bọn họ hay không?”

“Sẽ không, bọn họ trải qua trường kỳ huấn luyện, sớm đối vũ long(*) thuộc lòng.”

“Nga.”

Phi Nhi hiểu được, gạt đầu, phát hiện đầu ngón tay của mình còn dính dầu trơn trơn, phi thường tùy tiện, thân nhiên cầm lấy cái khăn đang vắt trên vai của chủ quán, chùi chùi lau lau, sau đó lại vắt trở lại bả vai của hắn.

“..... Ngay cả cái khăn này cũng tính vào đi.”

“Cám ơn khách quan, tổng cộng là 16 giang tiền.”

Diêm Vô Xá đem một xâu tiền đặt vào trong tay của hắn, cầm lấy cái khăn vừa này, đưa cho Phi Nhi: “Lau sạch tay, Phi Nhi.”

“Nga.”

Hai người tiến lại gần đám đông, chính là người vây xem nhiều lắm, Phi Nhi vóc dáng lại thấp bé, nhón tới nhón lui, chật vật cả buổi, cũng nhìn không thấy những người đó đang múa hỏa long, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hỏa đo đỏ nhấp lên nhấp xuống theo từng cử động của hỏa long.

Đột nhiên, một đại chưởng nắm lấy lưng áo của nàng, cánh tay dùng sức đem nàng nâng lên, làm cho nàng ngồi trên vai phải của mình.

“Hi hi!”

Phi Nhi mừng rỡ, phát ra tiếng cười thanh thúy như chuông ngân, hai tay nắm lấy tóc trên đầu Diêm Vô Xá, ánh mắt long lanh nhìn về phía đám người đang múa hỏa long.

Tâm nhìn này thật tốt a, rộng rãi, rõ ràng hơn rất nhiều a!

Nhìn thấy phía dưới hỏa long đều là những nam tử lực lưỡng, xích lõa nửa người trên, tay chế trụ đoản mộc, chống đỡ hỏa long, luân phiên chuyển động, hỏa long liền múa lượn, thật thích a, hai mắt long lanh của Phi Nhi tràn ngập thích thú.

Phi Nhi chỉ ngón tay về những người đó, cúi đầu hỏi:

“Đa Duy, những người đó không sợ hỏa sao?”

“Chỉ là một chút khói lửa, nam tử hán của Minh Quốc sao phải sợ.”

“Nga.”

Phi Nhi nghiêng nghiêng đầu, cái hiểu cái không, mở to hai mắt to tròn, tiếp tục xem.

Hỏa long đang phi vũ, đám người bên kia đột nhiên xôn xao đứng lên, càng lúc càng ầm ỹ, hai người nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy hỏa long phát ra một cỗ khói đen dày đặc, trong không khí xô bồ, náo loạn vang lên tiếng khóc của trẻ con.

Dần dần, hỏa long hoàn toàn bốc cháy, nằm ngoài sự khống chế của những người biểu diễn, bọn họ vội vàng vứt bỏ đoản mộc trong tay, nhanh chóng tìm cách cứu hỏa. Nhưng do hỏa long quá dài, người vây xem biểu diễn cũng nhiều, nhất thời tình cảnh lâm vào thế hỗn loạn, tiến thoái lưỡng nan.

Diêm Vô Xá không nghĩ nhiều, lập tức ôm Phi Nhi, thi triển khinh công, để nàng xuống nơi an toàn, lại dùng khinh công thượng thừa, xoay người, trở lại cứu người.

Mắt thấy hỏa thế càng lúc càng lớn, mọi người đều hỗ trợ lẫn nhau, chạy đến bờ sông, mang nước lại cứu hỏa. Phi Nhi thoát cái đã chạy đến bên cạnh đám cháy, hai tay giao nắm ở trước ngực, trong miệng mặc niệm:

“Trong nước tinh linh, lắng nghe lời ta kêu gọi, nước dâng bàn bạc, thủy lưu nghịch chuyển, cứu hỏa giúp người, đi! Hơi nước nghịch lưu! Hóa” [Tinh Linh ngữ]

Đột nhiên, dòng sông tĩnh lặng bỗng dâng lên một cột nước, dân chúng hai bên bờ đều sợ tới mức cuống quýt lui về phía sau vài bước. Cột nước như thủy long, vọt tới trước mặt Phi Nhi.

Diêm Vô Xá đang ôm hai tiểu hài tử thoát khỏi biển lửa, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời chấn kinh, hướng Phi Nhi kêu to: “Phi Nhi, chạy mau!”

Một bên rồng, một bên đem tiểu hài tử đặt xuống nơi an toàn, vận dụng khinh công lao đến thân ảnh kiều nhỏ.

Phi Nhi nâng bàn tay mềm mại, vẽ một đường cong hoàn hảo, cột nước chuyển hướng, nhắm ngay mũi lửa, Diêm Vô Xá đang vội vã chạy tới chợt nghe thấy Phi Nhi nói ra một loại ngôn ngữ kỳ quái, cột nước như là nhận được mệnh lệnh, tuân theo sự điều khiển của nàng.

“Xôn xao!”

Mọi người đang lao xao, vây lấy ngọn lửa, muốn dập hỏa, cột nước lao đến, đổ ầm xuống, quả nhiên dập tắt hoàn toàn hỏa hoạn, nhưng mọi người cũng đều ướt sũng, ngay cả Diêm Vô Xá đang ngậy ngấn gần đó cũng không ngoại lệ.

Diêm Vô Xá kinh ngạc nhìn chăm chú vào thân ảnh mảnh mai trước mặt, hắn không phải mới vừa hoa mắt đi? Nàng nàng..... Nàng cư nhiên có thể khống chế nước dập tắt lửa?

Bên cạnh đi tới một người, thân ảnh cao lớn, buông hai hài tử trong tay ra, thanh âm trầm thấp hướng Diêm Vô Xá nói: “Bằng hữu, ngươi có được một thê tử thật tốt.”

Diêm Vô Xá quay đầu đi, vừa nấn nhìn thấy một nam nhân cường tráng, con ngươi màu lam, vừa nhìn đã biết là người ngoại tộc. Người ngoại tộc lại có nhiệt tâm, hỗ trợ cứu đứa nhỏ thoát khỏi nguy hiểm, Diêm Vô Xá cảm thấy nể trọng, mỉm cười thân mật.

“Cám ơn ngươi, bằng hữu!”

“Không đáng nhắc đến.”

“Đa Duy!”

Lúc này, thân ảnh kiều nhỏ đang tung tăng nhào đến, Diêm Vô Xá bản năng giang hai tay cánh tay, đem nàng ôm lấy.

Phi Nhi hai tay bắt lên cổ Diêm Vô Xá, phát ra tiếng cười “Khanh khách”, giúp hắn gỡ ra những mảnh bèo vờn trên tóc. Bộ dáng này của hắn thật tức cười a, còn có bèo làm trang sức nha, hảo đáng yêu!

Ứng mâu xẹt qua một tia lam quang, mày kiếm nhíu hạ, chấp tay hướng Diêm Vô Xá nói: “Cáo từ.”

Diêm Vô Xá mỉm cười gật đầu, cảm thấy vị bằng hữu mới gặp này rất đáng kết giao, liền nói:

“Bằng hữu, lưu lại tên của ngươi đi, ở Minh Thành nếu có việc cần, Diêm Vô Xá có thể giúp ngươi một phần lực.”

Nam nhân nghe thấy tên của hắn, sửng sốt, gương mặt lãnh khốc lộ ra một chút cười yếu ớt: “Đạt Y Đồ.”

“Ân, sau này còn gặp lại.”

Hai người cáo biệt, nam nhân liếc mắt nhìn về Phi Nhi một cái, xoay người rời đi.....—

11. Chương 11

Edit & beta: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 11. bị thương ngoài ý muốn

“Nói cho ta biết, con rốt cuộc từ đâu đến?”

Phi Nhi tò mò nhìn Diêm Vô Xá, không hiểu hắn đang muốn hỏi cái gì.

Diêm Vô Xá buông tay nàng ra, chỉ vào sông Duyên Phận:

“Con có thể không chế thủy?”

“Ân.” Phi Nhi gật đầu thật mạnh.

“Vì sao?”

Vì Diêm Vô Xá hơi kích động, cánh buồm ra hơi mang theo ít lực đạo, làm bọt nước còn vượn trong lòng bàn tay bắn ra, thủy mâu lóe lên, bọt nước từ từ bay lên, cảnh tượng trước mắt làm hấn đột nhiên nhớ đến tình cảnh ngày trước, khi cùng Phi Nhi tắm rửa.

Diêm Vô Xá kinh ngạc, nhìn chăm chú những bọt nước đang nhảy lên, trước kia còn tưởng rằng đó là trùng hợp, nguyên lai Phi Nhi thật sự có thể khống chế thủy.

“Ta là Thủy Tinh Linh, Đa Duy.”

“Thủy Tinh Linh?”

“Ân!”

Phi Nhi mỉm cười, gật gật đầu, hai vòng lên cổ Diêm Vô Xá, giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng vang lên “Nếu một ngày nào đó, Đa Duy không cần ta nữa, ta liền hóa thành bọt nước bay đi, mãi mãi cũng không trở lại.”

Mây kiếm nhãn lại, trong lòng chấn động, Diêm Vô Xá cảm thấy một cỗ sợ hãi cực độ trong ngực bỗng dưng dâng lên, dần dần khuếch tán toàn thân, con người đen nhìn chăm chú vào đôi mắt trong trẻo, lấp lánh ý cười của nàng.

Vì sao biết rõ nàng đang đùa giỡn với hấn, chính mình vẫn là cảm thấy sợ hãi?

Sợ hãi nàng thật sự biến thành bọt nước, rời xa hấn.....

Đột nhiên, Diêm Vô Xá, hai cánh tay duỗi ra, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, ở bên tai nàng khàn khàn gầm nhẹ : “Không! Phi Nhi không cần rời đi.”

“Đa Duy?”

“Phi Nhi, đừng rời xa Đa Duy, được không?”

Hai bàn tay mềm khê xiết lại, đem hấn ôm chặt, đôi mắt trở nên nhu tình vô cùng, vỗ về cái gáy của hấn, nhẹ giọng nói một câu Tinh Linh ngữ: “Hảo yêu người, Đa Duy.”

Nàng biết hấn nghe không hiểu, cảm thấy chính mình đối với hấn có một loại cảm xúc xa lạ khó có thể hình dung, thực đặc biệt, thực ấm áp, thực uất ức, cũng thực khát vọng.

Một trăm năm tu luyện, sau khi biến thành người, lần đầu tiên đối với nam nhân phát sinh loại tình cảm kì lạ này.

Thật là tình cảm giữa phụ thân và nữ nhi sao?

“Phi Nhi? Con nói cái gì?”

Phi Nhi buông hấn ra, mỉm cười lắc đầu: “Không, ta nói ta sẽ không rời đi, sẽ không lìa xa người, Đa Duy.”

“..... Về sau đừng nói những lời ta nghe không hiểu, ta sẽ..... Ta sẽ loạn tưởng.”

“Hảo!”

Phi Nhi vừa đáp ứng, cùng lúc tổng quản của Minh phủ ở xa xa chạy tới, Phi Nhi vội vàng lách khỏi người Diêm Vô Xá, vươn ngón tay, chỉ chỉ hấn: “Tổng quản thúc thúc.”

Diêm Vô Xá tò mò nhìn lại mi, nắm tay Phi Nhi, hướng tổng quản đi đến.

Tổng quản chạy đến bên cạnh bọn họ, thở hổn hển, vừa nói: “Vương, thánh chỉ..... Thánh chỉ đến.”

“Nga, Bổng Vương sẽ nhanh chóng trở về.”

Ba người cùng nhau vội vàng rời đi bờ sông Duyên Phận, trở về Minh phủ.

.....

Diêm Vô Xá mang theo Phi Nhi đi đến đại sảnh, lão phu nhân cùng nội thị tổng quản đã chờ cả nửa ngày, vừa thấy Diêm Vô Xá trở về, tổng quản vội vàng đứng lên, đem thánh chỉ đưa cho Diêm Vô Xá, cung kính nói: “Hoàng Thượng nói không cần tuyên đọc thánh chỉ, trực tiếp giao cho Minh Vương là tốt rồi.”

“Làm phiên tổng quản.”

“Kia ty chức cáo từ trước.”

“Nương, thay ta tiễn tổng quản một đoạn.”

Lão phu nhân lập tức mỉm cười vươn tay cánh tay, làm bộ dáng mời: “Tổng quản, thỉnh!”

“Làm phiên lão phu nhân, thỉnh!”

Tổng quản đi rồi, Diêm Vô Xá mở thánh chỉ, đập vào mắt là bút tích cứng cáp hữu lực của Tuyết Lãnh Hương, cường thế nữ nhân cũng không hề kém cạnh nam nhân.

Sau khi đọc xong, mày kiếm khẽ nhíu chặt, hơi tức giận khép lại thánh chỉ, đáy lòng vang lên một trận mắng. Tuyết Lãnh Hương chết tiệt, hắn vừa mới trở về, lại muốn hắn đi ra ngoài tìm cái gì « Xích Long kiếm », một chút cũng không nghĩ đến là hắn mỗi một sao?

« Xích Long kiếm » sớm đã thất truyền ba trăm năm, không tiêu tốn một đoạn thời gian, sao có thể tìm được? Rõ ràng là muốn làm khó hắn, quả thực chính là được một tác lại muốn tiến một thước!

Phi Nhi nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào gương mặt của Đa Dục chuyển biến, nhất định là gặp phải chuyện tình không thoải mái. Tối nay không phải đêm hồng nương sao? Nếu Đa Dục mang nàng đi chơi, nàng đến giúp hắn kì lưng, giúp hắn mát xa, khu trừ hành quân mệt nhọc.

Nghĩ đến đây, Phi Nhi kéo tay Diêm Vô Xá, mỉm cười nói: “Đa Dục, chúng ta đi.....”

“Đừng nháo, phụ vương có việc phải làm.”

Diêm Vô Xá không kiên nhẫn bỏ tay nàng ra, đang nghĩ tới làm như thế nào để giải quyết ổn thỏa chuyện này.

“Đến thôi, Phi Nhi giúp Đa Dục kì lưng.”

“Tránh ra!”

Diêm Vô Xá vô thức đẩy mạnh, hất tay ra, Phi Nhi nhất thời không đứng vững, bật ngã ra sau, phía sau lưng đụng vào giá gỗ, lập tức vang lên một tiếng « rắc ».

Ngũ quan nhăn lại, thân thể của Phi Nhi lập tức cứng ngắt, cảm giác được cánh phía sau truyền đến đau đớn, máu, từ từ chảy ra, thấm ướt cả y phục từ phía sau.

Không có biện pháp, ai kêu Tinh Linh yếu ớt nhất chính là cánh.

“Trời ạ! Phi Nhi, con làm sao vậy?”

Lão phu nhân mới từ bên ngoài đi vào, thoáng nhìn thấy mặt sau y phục của Phi Nhi máu tươi loang loáng, thấm ướt cả tấm lưng nuột nà, nhiều cả ra cánh tay trắng nõn, thập phần chói mắt, kinh hoảng bước nhanh, tiến lên giúp đỡ nàng.

“Bà nội..... Đau.”

Bàn tay của lão phu nhân vừa tiếp xúc với Phi Nhi, nàng liền đau đến mức nhảy dựng lên, sau đó vô lực mà ngồi xổm xuống, miệng nhỏ thở từng ngụm, thở từng ngụm, bộ dáng thật đáng thương, khiến người ta đau lòng.

Diêm Vô Xá phát hiện Phi Nhi khác thường, vừa nhìn đã thấy cả người nàng đầy máu, khẩn trương ngồi xổm xuống phía sau nàng, muốn nhắc y phục của nàng lên, lại bị Phi Nhi ngăn trở.

Đôi mắt đẹp tròng lên, nhìn hần liếc mắt một cái, vẻ mặt thống khổ còn không quên làm mặt quỷ: “Chán ghét Đa Duy!”

Bỏ tay hần ra, không cho hần chạm vào chính mình, đều là do hần không tốt.

Phi Nhi cự tuyệt làm cho Diêm Vô Xá càng thêm áy náy, vừa rồi nhất thời tức giận nữ vương chết tiệt kia, bất luận kẻ nào cũng không để vào mắt, căn bản là không chú ý người đến là Phi Nhi.

“Xá nhi, nàng chảy rất nhiều máu, nhanh chút, giúp nàng cầm máu.”

“Nga.”

Diêm Vô Xá không để ý tới Phi Nhi giãy dụa, trực tiếp đem nàng ôm lấy, tận lực không tiếp xúc miệng vết thương của nàng, chạy nhanh đến sương phòng.

Phi Nhi lần đầu bị thương, Minh phủ liền loạn thành một đoàn, lão phu nhân phân phó nha hoàn bưng tới nước ấm, bạch bố sạch sẽ, còn cả ngự dược tiến cống dùng để chữa thương, toàn bộ đều là cống phẩm từ trong cung ban đến, tất cả đều phải mang đến, làm cho tổng quản chạy đến chạy lui, đầu muốn hoa lên. Diêm Vô Xá đem Phi Nhi đặt ở trên giường, thật cẩn thận đem áo của nàng cởi ra.

Y phục dính vào miệng vết thương trên cánh, đem áo cởi ra, làm miệng vết thương càng mở rộng, cánh bên trái bị vụn hạ, rũ xuống, máu, không ngừng tuôn rơi.

Phi Nhi cắn môi dưới, đem thống khổ phát tiết bằng răng nanh, đem cánh môi cắn đến bật máu, huyết nhục mơ hồ. Máu tươi chảy xuống, chảy dọc theo khoe môi, đỏ tươi, ướt át, chói mắt dị thường, càng làm cho dung nhan thêm phần yêu diễm, quý dị lạ thường.

Một lát sau, rốt cục áo cũng được cởi xong, Diêm Vô Xá cùng lão phu nhân đều nặng nề mà thở ra. Nhìn thấy đôi cánh trong suốt loang lổ vết máu, đóa đóa nở rộ như những đóa hoa phù dung đỏ tươi, tâm của hần như có ai bóp chặt, đau lòng, muốn vượt lên đôi cánh của nàng, nhưng lại sợ làm đau thêm, ngón tay cứng đờ, bất động trong không gian, mày kiếm khe nhẩn lại. Đôi cánh trong suốt như thế này, phải trị liệu làm sao đây?

“Nương, người hãy kêu mọi người ra ngoài trước đi.”

“Nga.”

Diêm Vô Xá tháo nút thắt của cái yếm trên người Phi Nhi, trước lấy khăn tay mềm mại thấm nước ấm, lau sạch vết máu trên tấm lưng nuột nà, thuận tiện cũng nhẹ nhàng lau sạch cánh bên phải không bị thương của nàng.

Ngón tay tiếp xúc lên da thịt mềm mại, trơn mịn, trong trắng lộ hồng, dụ hoặc mê người. Diêm Vô Xá toàn thân nổi lên một cổ phi thường quen thuộc..., mới nhớ tới chính mình ba tháng không chạm vào nữ nhân, ngay cả thân thể của nữ nhi đều có thể dễ dàng khơi mào dục hỏa của hần.

Lão phu nhân vừa trở lại sương phòng, bước nhanh đi tới, thoáng nhìn thấy Diêm Vô Xá sắc mặt đỏ bừng, tò mò hỏi: “Xá nhi, mặt của ngươi sao lại đỏ như vậy? Không thoải mái sao?”

“..... Không có việc gì!”

Diêm Vô Xá rút về suy nghĩ, cực lực áp chế dục vọng của chính mình.

« Nương, người giúp nàng bôi thuốc, con sợ..... Con sợ thương đến nàng.”

“Được rồi, vậy ngươi ra phía trước, ôm nàng, đừng làm cho nàng nhúc nhích.”

“.....ôm...con ôm?”

“Chẳng lẽ muốn ta vừa ôm vừa bôi thuốc à?”

Lão phu nhân trừng mắt nhìn hần, liếc mắt một cái, đem hai tay cánh tay của Phi Nhi nâng lên, quàng lên bờ vai của hần, còn nàng thì vòng qua phía sau lưng của Phi Nhi, mở được bình chữa thương ra, bắt đầu bôi thuốc.

Cứ như vậy, thân thể mê người kẻ sát ở trong ngực Diêm Vô Xá. Cánh môi tái nhợt, kẻ sát vòm ngực của hắn, da thịt mềm mại của nàng cũng dán sát vào người hắn, hương thơm của tử nữ quanh quẩn bên người hắn.....gương mặt thống khổ, đau đớn của nàng làm cho bất cứ ai nhìn thấy cũng phải đau lòng, muốn dang tay chở che, tình nguyện thay nàng gánh lấy đau đớn, gương mặt này có bao nhiêu dự hoặc, có bao nhiêu phiền tình a...

Cái này gọi là « thử thách con người » a !!!

12. Chương 12

Phi Nhi hảo mê người 12. Ta muốn đi cùng phụ thân

Phi Nhi nghiêng đầu, liếc nhìn về phía cái cánh bị thương, băng vải trắng xóa, thương thế này, ít nhất một tháng cũng không thể bay. Đôi mắt đẹp xẹt qua bên giường, nhìn Đa Duy, khuôn mặt tuần tú vẫn như cũ, nhú chặt mi, vẻ mặt áy náy.

“Phi Nhi, vừa rồi..... Vừa rồi thật có lỗi.”

Hai mươi bảy năm qua, lần đầu tiên nói xin lỗi, lại là một nữ nhân, lại không phải là nương, mà chính là nữ nhi của hắn, nữ nhi mà hắn để ý.

Phi thường để ý!

Phi Nhi đầu tiên là sửng sốt, sau lại mỉm cười ngọt ngào, lắc đầu, kéo tay hắn, đặt trên má phẫn, cọ cọ: “Đa Duy, không tức giận, không tức giận.”

“Hảo hài tử.”

Trong ngực đột nhiên thấy thật ấm áp, con người đen trở nên thâm thúy, cùng nàng nhìn nhau.

Bàn tay mềm mại xoa xoa đôi mắt của mình, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi, Phi Nhi nhẹ giọng nói: “Đa Duy, giúp ta ngủ ngon, được không?”

Diêm Vô Xá mới sực nhớ tới đêm đã khuya, tiểu tử kia lại chảy nhiều huyết như vậy, nhất định mệt chết đi. Vội vàng cởi áo khoác, nằm trên giường, đem Phi Nhi ôm ở trong lòng, làm cho nàng nằm sấp mà ngủ, tận lực không nên đụng đến miếng vết thương phía sau lưng.

Chẳng qua, mỹ nhân hoa lệ, phiếm tình chi thấu, nhiệt huyết mệnh mỏng, Diêm Vô Xá, khẳng định đêm nay mất ngủ !

“Ân.....”

Thiên hạ trong lòng khinh ngâm một tiếng, hai luồng mềm mại hơi hơi thay đổi vị trí, ma sát vào vòm ngực to lớn, làm cho hắn nhất thời toàn thân cứng ngắc.

Phía sau lưng có điểm ngứa, Phi Nhi vươn tay gãi gãi, sau đó lại là phi thường tùy tiện đặt tay lên ngực người nào đó, ôm chặt lấy, coi hắn thành gối ôm. Môi đỏ mọng lộ ra tươi cười vừa lòng, tiếp tục cùng chu công chơi cờ.

“.....”

Diêm Vô Xá rũ mắt, phát hiện tiểu gia hỏa này luôn trêu hắn, dụ hoặc hắn. Như thế rất tốt, không chỉ là vô miên chi đêm, vẫn là nan phóng chi đêm! (^ ^ vô miên chi đêm = 1 đêm ko ngủ, còn về nan phóng chi đêm...khụ khụ, nan phóng là không thể phóng, còn về phóng cái gì thì mọi người tự hiểu rồi hen, không cần pan giải thích nhiều, hí hí, mắc cỡ >.<>

Ngày hôm sau, Diêm Vô Xá cảm thấy toàn thân đều cứng cứng, đau nhức vô cùng. Phi Nhi lại hoàn toàn tương phản, thẳng đến khi mặt trời đã lên cao, nàng mới chịu buông tha cho hắn, ngủ đến thoải mái vô cùng a.

Đáng thương cho hân. = = !

Lão phu nhân xuất hiện thực đúng lúc, vừa bước đến cửa phòng, thoáng nhìn thấy Diêm Vô Xá y phục có chút không chỉnh tề, bất giác nhăn lại mi, tối hôm qua Xá nhi bôi nhọ đầu này qua đêm?

Vượt qua cửa, đi đến bên cạnh Diêm Vô Xá, thấy Phi Nhi đang cẩn thận rửa mặt, vội vàng kéo hân qua, nhẹ giọng nói: “Hai người các người đêm qua cùng nhau ngủ?”

“Ân.”

“..... Nàng không phải nữ nhi của người sao? Người ngay cả nữ nhi đều.....”

“Nương, người nghĩ đến đâu vậy, ta chỉ là sợ nàng làm động đến miệng vết thương, mới ở lại, chăm sóc cho nàng.”

“Người hội nhãn được?”

“..... Có ý tứ gì?”

Diêm Vô Xá nheo lại đôi mắt, nhìn chăm chú vào mẫu thân

“Con thực thiếu nữ nhân sao?”

“Mỗi lần hành quân đánh giặc, khoảng thời gian này là thời gian người không chạm vào nữ nhân, người là do ta sinh, ta còn không biết tính nết của người? Người sẽ thả miếng thịt béo dâng đến miệng mà không ăn?”

“..... Nương, Phi Nhi thì khác.”

“Nàng so với thị thiếp trong Minh phủ này đều xinh đẹp hơn.”

“Phi Nhi là do con mang về, con phải có « trách nhiệm. » với nàng”

“Thì đúng rồi, ta xem, từ nữ nhi biến thành ái thiếp cũng không tệ.....”

“Nương! Đừng nói vậy, nàng..... Nàng nàng là nữ nhi của con!”

Khiêu nhỏ thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh bọn họ, đôi mắt to tròn, tràn đầy tò mò hết nhìn người này rồi lại xoay sang người kia: “Bà nội, Đa Duy, các người đang nói ai vậy?”

“.....”

Hai người đồng thời im lặng, thoáng nhìn thân thể trắng nõn, lại trần như nhộng đứng ở trước mặt. Nhất thời, Diêm Vô Xá xoang mũi nóng lên, phun ra hai tia máu đỏ tươi.

Nhìn một buổi tối cũng đã nhìn rồi, chính là hai quả tuyết lê vừa nhoáng qua một cái, lập tức có tác dụng, nhiệt hỏa dồn nén lập tức phun trào.

“..... Đa Duy, người chảy máu mũi!”

Phi Nhi vội vàng nhảy dựng lên, lấy tay che mũi hân, hai luồng mềm mại lại lay động, quơ quơ trước mặt hân, lần này, khoảng cách còn gần hơn. = =”

“Phốc!”

“..... Ta nói, Phi Nhi, con nên rời đi một chút thì tốt hơn!”

Lão phu nhân nắm lấy tay nàng, “Tiểu Hân, giúp Vương gia cầm máu.”

“Vâng, phu nhân.”

Lão phu nhân mang theo Phi Nhi đi đến bên giường, làm cho nàng xoay người sang chỗ khác, xem xét miệng vết thương của nàng, vì nàng đổi được. Một bên làm việc, một bên đối con nói:

“Con hãy mau giải quyết những món nợ hồng trần của con đi, đi nói với nhóm thị thiếp trong phủ, nhanh chút giải tán, chỉ có thể, « nữ nhi » của người mới an toàn.” Lão phu nhân cố ý nhấn mạnh hai chữ « nữ nhi », quả nhiên gừng càng già càng cay mà ! ^^

“Ân.”

Diêm Vô Xá nhớ tới chuyện tình của Hồng nhi, có hấn ở đó còn cả gan làm bừa như vậy, nếu hấn không ở đây, sẽ còn phát sinh chuyện gì nữa. Chờ Phi Nhi có thể độc lập, hấn sẽ tìm nữ nhân cũng không muộn.

Độc lập, trong lòng cư nhiên dâng lên một cỗ tư vị ích kỷ, muốn nàng đừng nhanh trưởng thành, vẫn cư như vậy, lưu bên người hấn.....

——Đại sảnh Minh Phủ——

“Thánh chỉ? Có chuyện gì?”

“Phải đi tìm Xích Long kiếm.”

“Ân?”

“Xích long kiếm, thân kiếm đỏ đậm như máu, có hỏa long đỏ tươi quấn quanh, chuôi kiếm khảm một viên mã não màu đỏ, lóe ra hào quang như huyết vụ; Khi người kiếm hợp nhất, luyện tập đến cảnh giới cao nhất, có thể thu phát tùy tâm, xưng là hồn kiếm; Chiêu thức của hồn kiếm mềm mại, uyển chuyển, lấy nhu chế cương, tinh xảo huyền diệu, vì vậy, Xích Long kiếm là kiếm thánh dành riêng cho nữ giới. Giang hồ đồn đại:

Xích Long kiếm giả, long vụ hộ thân, đao thương bất nhập

Son kiếm hồn giả, tẫn hưởng nhân gian, không uống cuộc đời.....” (chep, lại thơ T___T)

“Từng nghe nói qua, thật sự có thanh kiếm này sao?”

“Ân. Xích long kiếm, tương truyền là do kiếm sư đệ nhất thiên hạ – Xích Huyết, dùng tâm lực cả đời, quên ăn quên ngủ, bỏ hết mọi việc, chuyên tâm rèn kiếm, dùng nội công thổi hỏa lò, dùng máu nhuộm kiếm quang mà đúc thành. Nhưng mà, khi Xích Huyết thành công, mang bảo kiếm về nhà, nghênh đón hấn là thi thể của thê tử đã uống thuốc độc chết từ lâu. Thương tâm quá lớn, Xích Huyết đối kiếm từ yêu biến hận, đem á thê thi thể hủ thối chôn ở hoa viên sau nhà, Xích Long kiếm cũng bồi táng, thoái nhượng vị trí tộc trưởng Xích Huyết tộc. Nay, Tuyệt Lãnh Hương cũng là hậu duệ của Xích Huyết Tộc, cho nên muốn tìm kiếm này trở về.”

“Phỏng chừng việc này không phải dễ dàng, Tuyệt Lãnh Hương cố ý làm khó dễ ngươi.”

Diêm Vô Xá vẫy vẫy tay, nha hoàn toàn bộ lui ra, đi đến bên người lão phu nhân, tầm mắt đặt ở trên người Phi Nhi: “Ta sợ nàng là vì Phi Nhi mà đến.”

“Ngươi là nói lần trước.....”

“Nữ nhân ghen tị, tâm, như kim đáy biển, thâm sâu khó dò, có thể giết người trong vô hình, huống chi nàng là vạn phụng chi vương, nữ vương bệ hạ.”

Phi Nhi lúc này thực im lặng lắng nghe, chính là có rất nhiều lời nói nàng nghe nhưng không hiểu, cuối cùng, hình như Đa Duy giống như có nhắc tới cái gì nữ vương, chẳng lẽ Đa Duy lại muốn xuất chinh? Hấn không phải vừa trở về sao?

Phi Nhi lập tức ngẩng đầu, đáng thương hề hề nhìn Diêm Vô Xá, chu miệng lên ba: “Đa Duy, ngươi lại muốn đi sao?”

Diêm Vô Xá cùng nàng nhìn nhau, chính là liếc mắt một cái, cặp thủy mâu kia có thể đem hấn hoàn toàn hòa tan, bất đắc dĩ gật gật đầu: “Có lẽ là vậy.”

“Mang theo ta được không?”

“..... Thực vất vả, ta sợ ngươi chịu không nổi.”

“Ta không sợ khổ!”

Phi Nhi mạnh đứng lên, hai quàng lên cổ Diêm Vô Xá, lấy lòng hấn một chút.

“Phi Nhi ngoan, ở lại chỗ này bồi bà nội, Đa Duy sẽ mau chóng trở về.”

“Ta muốn đi theo Đa Duy!”

“..... Khụ khụ, ta đi ra ngoài một chút, các người tiếp tục.”

Lão phu nhân thấy Phi Nhi làm nũng, nhanh như chớp ra khỏi phòng.

Biết Phi Nhi nhất định có thể thuyết phục con, nàng vẫn là nên nhường lại không gian riêng tư cho bọn họ thì tốt hơn. Nói không chừng, trái tim mềm yếu của Xá nhi sẽ phải khuất phục, thật sự mang theo nàng, như vậy cháu gái này có cơ hội biến thành con dâu nha.

Ở đâu kiếm được một cô gái vừa đáng yêu, vừa xinh đẹp như thế làm con dâu nha, ha ha ha ha!!

13. Chương 13

Edit & beta: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 13. Phụ vương có thể hôn!

“Con còn có vết thương trong người, làm sao có thể chịu đựng những đau đớn hàng ngày (cuộc sống khổ luyện) được? Chờ phụ thân trở về rồi chơi với con, được không?”

“Không! Con cũng đi, con có thể bảo vệ Đa Dục.”

“..... Phi Nhi, đừng tùy hứng, ngoan ngoãn ở lại đi!”

Diêm Vô Xá kiên quyết để lại một câu, giúp nàng ngồi xuống rồi quay đầu bước đi.

Hắn sợ chính mình mất đi nguyên tắc nên không muốn cùng nàng tranh luận nữa, sủng ái nàng quá mức là loại hành vi không có trách nhiệm, sẽ làm nàng mất đi năng lực tự lập.

“Đa Dục, cha không thương Phi Nhi sao?”

Bóng hình cao lớn đang muốn rời đi chợt đứng sững lại, cả người cứng ngắc mà không biết trả lời như thế nào.

Yêu? Giữa bọn họ có thể sử dụng đến từ “yêu” sao?

Phụ thân và nữ nhi yêu nhau?

Dường như vào giờ khắc này, hắn cực kỳ chán ghét loại tình yêu này, không muốn có loại yêu này với nàng!

“Ta không thương con!”

Diêm Vô Xá lạnh lùng trả lời rồi tiêu sái rời đi, chỉ để lại phía sau nỗi tuyệt vọng cực độ đang rung động trong lòng

Vừa bước ra cửa, khóe mắt đảo qua một bóng người lén lút bên cạnh thì Diêm Vô Xá nhíu mày gầm nhẹ: “Nương, nương nghe lén!”

“Tiểu tử thú nhà người, con hại chết người của con rồi!”

Lão phu nhân trừng mắt nhìn Diêm Vô Xá một cái rồi vội vàng đi vào phòng để an ủi tâm linh yếu đuối đang bị thương kia.

Diêm Vô Xá không tiếp thu vì hắn nghĩ mình không làm gì sai, đứa nhỏ này không thể quá sủng ái nàng, chiều chuộng nàng, khiến cho nàng cô ý làm bậy, để rồi sớm hay muộn sẽ có một ngày trèo lên đầu mình ngồi. Vả lại, đi tìm kiếm Xích Long kiếm là việc nguy hiểm, nàng vừa chịu vết thương trên người, nhờ có điều gì ngoài ý muốn sẽ làm cả đời này của hắn muốn hối hận cũng không kịp.

Lão phu nhân đi vào, đến bên cạnh Phi Nhi thấy nàng thương tâm thì vô cùng đau lòng, vội vàng ôm lấy nàng, bà nhẹ giọng nói: “Đừng trách phụ thân cháu, nó có tính bướng bỉnh, dám làm không dám nhận.”

“Bà nội!”

Thủy mâu lệ tuôn như mưa khiến người nhìn thấy đều đau xót, lão phu nhân đau lòng ôm lấy nàng.

“Ngoan, bà nội sẽ bắt nó phải hối hận.”

“Thật chứ?”

Phi Nhi vừa nghe, vội vàng kinh ngạc há hốc miệng thành một chữ “o” mà nhìn bà nội.

Chẳng lẽ bà nội muốn giáo huấn phụ thân sao?

“Hắc hắc! Bà nội này khắc có diệu kế, đêm nay chúng ta.....”

Lão phu nhân luyến thoáng ở bên tai Phi Nhi một hồi, nghĩ đến tiểu nha đầu nghe xong sẽ đỏ mặt. Ai biết nó so với chính mình còn hưng phấn hơn cứ sốt ruột gật đầu như giã tỏi, giống như ước gì lập tức nuốt con bà vào bụng.

Bất quá, con chưa cam chịu thì con dâu này của bà là đã định rồi!

.....

Trước bữa tối, Diêm Vô Xá từ trong cung trở về gấp, tuy rằng đã cố hết sức khước từ nhiệm vụ này để ở nhà với Phi Nhi, chờ tâm tình nàng tốt hơn thì mới đi. Nhưng Tuyết Lãnh Hương vẫn cứ lấy lý do “ vì an nguy Minh Quốc” nên thân là thần tử, vua có lệnh không thể không theo. Ba đời Diêm gia đã gắng sức vì Minh Quốc, phò tá quân vương, đến thế hệ này của hắn cũng không muốn bị mang tội phụ lòng quân vương, nghịch thần tặc tử, nên đành phải gật đầu đáp ứng.

Tuyết Lãnh Hương thật ra phối hợp đối xử nhẹ nhàng, cho phép hắn ngày kia mới khởi hành, như vậy mới giảm bớt đáng về không vui của Diêm Vô Xá, nên tâm tình hắn hơi chuyển biến tốt. Nhưng lại nghĩ đến phải xa rời “con gái” thì dù như thế nào hắn cũng đều không vui.

Sau khi Diêm Vô Xá trở lại phủ, chuẩn bị đi xem vết thương của Phi Nhi, lại nhân tiện gọi nàng cùng nhau ăn cơm. Lúc đi qua vườn hoa thì thoáng nhìn thấy bên cạnh bóng dáng nhỏ xinh có một nam nhân mặc quần áo màu trắng đang ngồi xổm dưới đất không biết định làm gì.

Làm cho hắn phát điên là, tiểu nha đầu này lại mặc mỗi cái yếm, để trần cả nửa người trên. Dải băng xiết chặt phía sau lưng, đôi cánh trong suốt cánh giấu đi không để lộ một vết tích nào.

Trước kia Diêm Vô Xá mặc kệ nàng gần gũi cùng nam nhân khác như thế nào, chủ yếu là hắn đã nói rõ với nàng: ở bên ngoài không thể để lộ ra thân thể của mình. Nha đầu kia thì hắn là việc không đáng lo, nhưng còn

Trong đầu còn chưa nghĩ xong thì nghe thấy Phi Nhi đột nhiên hưng phấn mà vươn tay chụp lấy hai má của tên kia, hôn lên má hắn “chút” một cái rồi cao hứng nói: “Oa! Người giỏi quá nha!”

“Ách..... Đâu có, đều là..... Ồ! Anh họ, anh đã về!”

Diêm Mẫn thoáng nhìn thấy Diêm Vô Xá phía sau Phi Nhi thì lập tức đứng lên. Hắn còn vội vàng kéo Phi Nhi định giúp nàng chùi sạch sẽ bùn đất trên tay.

Ai biết một cánh tay to vật lộn Phi Nhi đi, trong con ngươi đen lấy xẹt qua một thoáng tức giận mà nói nhỏ: “Mẫn nhi cứ đi chơi, ta có việc muốn nói với Phi Nhi.”

“Vâng!”

Diêm Mẫn mỉm cười gật đầu, Phi Nhi vẫn không sợ chết vẫy tay với hắn, tươi cười ngọt ngào thật đáng yêu: “Đợi lát nữa lại giúp ta trồng hoa nha.”

“Ừ.”

Diêm Mẫn hoàn toàn mê mết với sự chân thật của nàng, liên tiếp gật đầu đáp ứng.

Nhìn thấy một màn trước mắt, Diêm Vô Xá càng nổi trận lôi đình mà bước nhanh hơn, nhất định phải nói rõ ràng cho nàng hiểu: nữ nhân cùng nam nhân là không thể như vậy, không thể cứ thế tới gần, lại thân mật như thế.

Đột nhiên lại nàng lại ưa thích tên Diêm Mẫn đáng ghét kia với gương mặt trẻ con hồn nhiên, chẳng lẽ hẳn lại không thể giúp nàng trồng hoa sao? Không để cho đi tìm nam nhân khác!!

Không! Tiểu nam hài cũng không được!

Diêm Vô Xá liền lôi Phi Nhi về trong phòng, ấn nàng ngồi xuống ghế rồi thật sự nghiêm túc túm lấy bả vai của nàng mà nói nhỏ:

“Phi Nhi, không thể để cho nam nhân xa lạ hôn lên môi của con, có hiểu không? Cho dù con hôn nó cũng không được!”

Tạm thời cứ coi như Diêm Mẫn là nam nhân xa lạ! (__ __!)

“Phụ vương thì sao?”

“..... Phụ vương thì khác, phụ vương có thể Uh!”

Diêm Vô Xá còn chưa nói xong thì khuôn mặt tuần tú đã bị che kín, đôi môi đỏ mọng áp sát, cái lưỡi dính hương linh hoạt thừa dịp hắt đang cực kỳ kinh ngạc mà tiến vào lãnh địa của mình, tùy ý hút hết hương vị, ý đồ khơi gợi sự cuồng dã của hắn.

Diêm Vô Xá bị một màn câu dẫn này, sự nhẫn nại suốt buổi tối lập tức như tro tàn lại cháy, cánh tay to bỗng dưng kéo nàng vào trong lòng. Đầu lưỡi nhẹ lướt qua răng nanh của nàng rồi hút lấy đầu lưỡi non mịn, trơn bóng. Lần lướt dây dưa làm cảm giác hô hấp của hắn càng ngày càng nặng nề.

Khóe miệng lại nhếch lên một đường cong tà ác, đầu lưỡi dần dần rời ra rồi lướt xuống vạt áo trước ngực Diêm Vô Xá. Cái lưỡi từ cổ của hắn cứ thẳng một mạch hướng về phía trước, để lại một sợi chỉ bạc kiêu diễm óng ánh mịn màng. Nàng tà ác cắn vành tai, dùng đầu lưỡi khiêu khích, dùng răng nanh cắn cắn mà cảm thụ toàn thân Diêm Vô Xá đang run rẩy kịch liệt.

“..... Đợi chút, Phi Nhi, nơi đó không thể hôn Chết tiệt!”

Diêm Vô Xá rốt cuộc nhịn không được, không để ý tới khái niệm thể tục, hai tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn cất bước đi đến bên giường. Hắn còn nhớ rõ vết thương phía sau lưng nàng nên nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường.

Môi đỏ mọng gợi lên một nét tươi cười hơi tà ác, mắt biếc lóe lên. Đạt tới hiệu quả là tốt rồi, không cần rất nghiêm túc.

Phi Nhi hơi hơi đẩy Diêm Vô Xá ra rồi đáng thương hề hề chu miệng: “Đa Duy, Phi Nhi muốn đi nhà vệ sinh!”

“.....”

“Nhanh, nhanh, nhanh lên! Mau mau mau!”

“..... Au!”

Diêm Vô Xá không đi để ý tới dục hỏa thân thể tăng vọt, khoác vội trường bào, lập tức ôm lấy nàng rồi hai người lao ra khỏi phòng!

“Hi hi, mau mau!”

“..... Cái đồ tiểu yêu tinh này!”

14. Chương 14

Phi Nhi hảo mê người 14. Phi Nhi xinh đẹp

Khi những tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng, lọt qua cửa sổ giấy mà soi lên giường, rọi tới thân mình trắng nõn đang rúc vào trong khuỷu tay cường tráng làm tỏa ra vô vàn những điểm mê hồn. Phi Nhi nằm ở trên giường mà ngủ thật sự say, hàng mi dài nhỏ cong cong, môi hồng nhếch lên hai bên để lộ nụ cười đầy vẻ thỏa mãn.

Mái tóc mượt đen bóng phủ lên tấm lưng trần hình thành sự đối lập rõ rệt làm mê hoặc thị giác. Nhìn cảnh ôn nhu này mà cảm giác thỏa mãn ở tận đáy lòng Diêm Vô Xá lặng lẽ tăng lên. Hắn nhẹ vỗ về phía sau lưng, không muốn buông tay, không muốn rời khỏi làn da thịt nhậy yêu thích kia.

Không nghĩ tới tới hôm qua vừa tiếp xúc với thân thể của nàng, vốn luôn kiêu ngạo cho là mình đủ tự chủ, đủ định lực thể nhưng lại...hoàn toàn không khống chế nổi. Không nghĩ tới mình sẽ sinh ra khát vọng một nữ nhân như thế, thiếu chút nữa liền không đề nén được mà muốn nàng.

Nhưng mà, nàng cố tình coi mình như phụ thân.....

Vốn tưởng rằng chính mình có thể dần lòng, quyết tâm lên đường tìm kiếm báu. Nhưng qua một đêm thì rốt cục Diêm Vô Xá đã hiểu được, giữ nàng ở trong phủ, lại còn với thân phận con gái của Diêm Vương là điều cực kỳ nguy hiểm!

Ngay cả một Diêm Mẫn nhỏ nhỏ cũng đối tốt với nàng như vậy, khó bảo toàn nam nhân khác sau khi thấy hắn rời đi sẽ không xuống tay với nàng, vậy chẳng phải là hắn sẽ vĩnh viễn mất nàng sao?

Ai, đều do nàng rất mê người, rất dụ hoặc, rất có mị lực.....

“Uhm”

Một tiếng thờ dài như mèo con kêu, cái đầu nhỏ nhắn trong lồng ngực hơi hơi ngóc lên, đôi môi đỏ mọng héch lên, nàng dụi dụi mắt chống lại ánh mắt cương chiều của Diêm Vô Xá.

“Đa Duy? Người như thế nào Ách.....”

Phi Nhi đột nhiên nhớ tới tới hôm qua Diêm Vô Xá vuốt – ve nàng, hai má lập tức đỏ bừng giống như hai quả táo mê người khiến cho Diêm Vô Xá muốn cắn một miếng để nếm thử.

“Hiện tại mới thẹn thùng thì đã hơi trễ, không biết là ai dụ dỗ Đa Duy?”

“Đa Duy Người cười con!”

Phi Nhi mạnh đẩy hắn ra rồi chống tay đứng dậy. Nàng không hề để ý chính mình xích lõa cứ thế bước qua Diêm Vô Xá để xuống giường.

Tiểu Tinh Linh nàng cũng có thói quen xích – lõa mà ngủ.

“Phi Nhi!”

Bàn tay bỗng nhiên kéo mạnh nàng lại, nhanh chóng cầm lấy trường bào ở bên cạnh khoác lên vai rồi không vui trừng mắt liếc nàng một cái.

Phi Nhi nhìn thoáng qua thân thể của mình, cười khế mà lè lè đầu lưỡi hồng hồng, rồi nhếch môi cười nói: “Quên mặc quần áo.”

“Về sau mà quên thì ta sẽ xử phạt con.”

“Đa Duy muốn đánh Phi Nhi sao?”

“Đương nhiên!”

“Được thôi, về sau nhất định con sẽ nhớ kỹ.”

Phi Nhi tủi thân cau mày lại, người địa cầu đều biết Tinh Linh có trí nhớ kém cõi nhất, bỗng chốc phải làm sao bây giờ? Muốn đánh vào ngọc đồn (mông ý ^^) sao?

Cánh tay dài ôm vòng quanh eo nhỏ của nàng, hơi thở ấm áp phun ở bên tai mà hạ giọng nói nhỏ: “Về sau ta sẽ nhắc nhở con, Tiểu Phi Nhi.”

“Ha ha..... Rất ngứa! Hi hi.....”

Phi Nhi rụt cổ lại, không ngừng cười khanh khách rồi dứt khoát xoay người lại, hai tay đẩy mặt Diêm Vô Xá ra không cho hắn tới gần.

Cánh tay giữ chặt, con người đen trở nên vô cùng dịu dàng nhìn chăm chú vào tử mẫu làm ình si mê kia, vương nói khàn khàn: “Phi Nhi, cho ta xuất phát đi nào.”

“Được!”

Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười ngọt ngào, trong lòng vô cùng hưng phấn, gian kế của nàng đã được thực hiện!!

Diêm Vô Xá buông nàng ra, nhanh chóng rửa ráy, với Phi Nhi thì thông báo vài câu liền rời khỏi phòng để chuẩn bị các thứ cho xuất phát.

Chờ sau khi Diêm Vô Xá rời khỏi đây, Phi Nhi xoay người sang chỗ khác. Lúc mặc quần áo thì phát hiện trên giường có gì đó lóe ra hào quang xanh da trời. Nàng tò mò cầm lấy thì thấy đó vốn là bộ giáp Thủy Tinh của nàng.

Hắc! Có nó thì vết thương của mình có thể lập tức tốt lên!

Ấn vào viên ngọc bích trên giáp Thủy Tinh liền bật ra một cái khung loại nhỏ, trong đó khảm một ảnh chụp nam nhân trung niên trông hao hao giống như Diêm Vô Xá. Đặc biệt đôi mắt đen sáng ngời có thần với ánh mắt cứng chiều.

Trong tử mẫu bỗng dưng nhen nhóm tưởng niệm, từ trong lòng dâng lên một niềm đau đớn, nàng nhẹ nhàng kêu một câu: “Phụ vương.....”[bằng tiếng Tinh Linh]

Không nghĩ khi tới một không gian khác lại xuất hiện một nam nhân so với phụ vương thì giống nhau như đúc. Điều đó làm cho nàng nhớ lại thời thơ ấu ở Tinh Linh Quốc, nhớ tới giai đoạn khoái trá, đơn thuần với cuộc sống vô lo. Khi đó, phụ vương vẫn còn đang sống mà hiện tại lại nằm trong quan tài thủy tinh

Một cơn chua xót bốc lên, Phi Nhi hít mạnh vào một hơi, bình tĩnh bình tĩnh.

Cứ tưởng nhớ tưởng nhớ thì cả đời đều như vậy.....

Phi Nhi ngừng suy nghĩ, không thêm nghĩ tới chuyện phức tạp kia nữa. Nàng nhìn chăm chú vào giáp Thủy Tinh, trong cái khung nhỏ nhỏ có chứa thuốc chữa thương trong cái hộp xinh xắn. Xoay viên ngọc bích, từ bên trong nhỏ ra một giọt chất lỏng màu lam, sau đó đem bôi nó ở trên cánh.

Chỉ nghe thấy miệng vết thương phát ra những tiếng “Tê tê” rất nhỏ, cơn đau đớn mãnh liệt bỗng dưng đánh sâu vào toàn thân. Phi Nhi gắt gao cắn chặt răng, đến lúc trôi qua sẽ không có chuyện gì!

Đây chính là thuốc tiên độc môn chữa thương của Thủy Tinh Linh, hưởng chi Thủy Tinh giáp này còn có thể giúp nàng tìm được cánh cửa thời không dưới đáy biển. Lần trước còn đang buồn phiền nên không biết đã để ở chỗ nào. Chẳng lẽ là Đa Duy thu hồi mà không nói cho nàng?

“Phi Nhi, dậy chưa?”

Tiếng của lão phu nhân vang lên ở ngoài cửa, Phi Nhi vội vàng khép hộp ngọc bích lại rồi trả lời một câu. Lão phu nhân liền cầm một bộ quần áo màu đỏ đi vào phòng.

Lão phu nhân vừa thấy dáng vẻ nàng trần như nhộng thì vội vàng lo lắng nói ai oán: “Ai nha, thời tiết lạnh như thế mà làm sao cháu không mặc quần áo? Xá nhi cũng thật là, cứ để cháu tùy ý như vậy thì đến lại bị bệnh mất thôi? Lại đây lại đây thử mặc bộ quần áo mà bà nội mới mua cho cháu.”

“Quần áo mới?”

Phi Nhi khó hiểu chớp chớp mắt “Cháu đã có rất nhiều quần áo mới.”

“Lần này đi xa nhà, nghe nói nữ vương bệ hạ cũng đi theo. Phi Nhi giống như cháu gái thì làm sao có thể thất lễ được?”

“..... A.”

“Được rồi, bà nội mặc giúp cháu, ăn trưa xong sẽ xuất phát.”

“Cám ơn bà nội!”

“Ha ha.....”

Lão phu nhân nhìn thấy trên cổ mảnh khăn có dấu vết hôn thì cười đến vô cùng sáng lạn, xác định vững chắc là con mình đã muốn ăn nàng. Hiện tại, đừng nói mặc quần áo cho Phi Nhi, kể cả đi giày cho Phi Nhi thì bà cũng cam tâm tình nguyện.

Con dâu thật tốt, Xá nhi thật sự là đi tu mấy đời mới có được phúc khí ấy!

Đúng lúc Phi Nhi xuất hiện ở đại sảnh, Diêm Vô Xá đang cùng tổng quản bàn công chuyện bỗng dừng ngừng lại. Con người đen sáng lên, trong sự kinh ngạc còn có sự dịu dàng rung động mà nhìn chăm chú vào hình bóng màu đỏ ở cửa kia.

Phi Nhi hếch làn môi đỏ mọng, tử mâu đảo mấy vòng rồi giang hai tay xoay vòng tròn không đổi ở trước mặt Diêm Vô Xá. Một bộ cẩm tú màu đỏ mặc ở trên người làm nàng có vẻ cao quý khác thường. Chỉ cần nụ cười khẽ trên khuôn mặt tươi cười đáng yêu là đủ làm cho người ta vô cùng trìu mến.

Ánh mắt quyến rũ, gương mặt ngây thơ, vóc dáng mê người, dáng người đều cùng được phủ lên nét xinh đẹp tới cực điểm.

Rốt cuộc là bé gái hay là thiếu nữ quyến rũ? Một cô gái đầy mâu thuẫn.

“Đa Duy, đẹp mắt không?”

Diêm Vô Xá đã quên trả lời, ánh mắt nhìn xuống rồi cố định ở đôi chân trần bóng loáng long lanh, rồi nhàn nhàn nói không vui: “Phi Nhi, giày của con đâu?”

“Úy, sorry!”

Phi Nhi đang muốn chạy về thì Diêm Vô Xá vội vàng kéo nàng lại rồi căn dặn nha hoàn ở bên cạnh: “Đi lấy giày giúp tiểu thư.”

“Vâng, thưa vương!”

Cánh tay dài lại ôm eo nhỏ của nàng, để nàng ngồi ở bên cạnh mình rồi lập tức bảo tổng quản dọn cơm. Bọn họ đã sắp chậm trễ một buổi sáng, bệ hạ nhất định chờ đợi sốt ruột ở trong cung.

Nghe thấy con đang vội, lão phu nhân sợ cơn đói làm hỏng cô bé tham ăn kia bèn liên tiếp gấp vào bát cho nàng những món Phi Nhi thích ăn. Phi Nhi chẳng những không ngăn cản, mà ăn toàn bộ vào trong bụng, ngay cả Diêm Vô Xá mà nhìn thấy cũng hơi hoảng.

Cái bụng của nàng có thể chứa được nhiều thứ như vậy sao?

Rốt cục hẳn phải ra tay ngăn cản, Phi Nhi mới buông bát cơm, liếm liếm môi mình, vỗ vỗ cái bụng rồi thỏa mãn hé miệng: “Ăn no ghê ha!”

“.....”

Diêm Vô Xá cảm giác hai má giật giật vài cái, liếc mắt nhìn vào đấm đũa đặt ở mặt bàn, còn may là nàng nói đã ăn no, đâu còn gì nữa để ăn chứ.

“Ăn no là tốt rồi, ăn no là tốt rồi!”

Lão phu nhân lấy ống tay áo lau trán, nha đầu kia thật đúng là có thể ăn.

“Tốt lắm, vậy xuất phát đi!”

“.....”

Lúc này đến lượt lão phu nhân và Diêm Vô Xá cùng nhau nhìn nàng. Chẳng những có thể ăn, thể lực còn siêu khỏe!

Xem như đã ăn xong!!—

15. Chương 15

Chương 15 : Phi Nhi “tí hon”

“Làm sao nàng ta cũng đi?”

Ở cửa Hoàng cung, một vị nữ nhân cao quý phần nộ chỉ vào Phi Nhi, đôi mắt khuất sau rèm mũ sắp phun ra lửa.

“Nàng ta sẽ không gây trở ngại cho chúng ta.” Đôi tay kiên định cầm dây cương không hề có chút xú nhượng bộ.

“Diêm Vương, người cho là lần này chúng ta đi du ngoạn sơn thủy sao? Lại còn mang theo gia quyến, không sợ người khác chê cười sao?” Tuyết Lãnh Hương giọng điệu lạnh lùng, cao ngạo, không cho người khác có mấy may phản đối hoặc cãi lời.

“Chuyện của nàng, Bồn vương sẽ lo.”

“Trẫm cũng chỉ mang theo ba ám vệ, người lại mang theo một nữ nhân yếu đuối không biết võ công. Trẫm không có dư thừa sức lực, lúc rảnh cùng nàng đi dạo vớ vẩn.”

“Bồn vương tự có. . . hả?”

Phi Nhi giật nhẹ ống tay áo của vương, cắt đứt đối thoại. Diêm Vô Xá không để ý tới nữ đế (TLH là vua, nên gọi tắt là nữ đế nhá) trước mắt sắp muốn giết người mà hạ mi mắt, cứng chiều nhìn Phi Nhi.

Nhìn thấy nàng nũng nịu thân mật với Diêm Vô Xá, Tuyết Lãnh Hương càng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Nếu như hẳn không phải là Diêm Vương, nàng ta không phải là “con gái” của hẳn, thì nhất định, nàng đã cho ám vệ giết quách cái ả kia rồi. Còn nói bọn họ có quan hệ phụ tử? Ai mà tin nổi!

Phi Nhi kiễng chân ghé bên tai Diêm Vô Xá huyền thuyên bằng tiếng tinh linh, vừa nói vừa dịch. Lòng mày Diêm Vô Xá cũng càng lúc càng dựng thẳng đứng. Ánh mắt chỉ hơi quét qua gương mặt cổ chấp kia của Tuyết Lãnh Hương, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý với yêu cầu của Phi Nhi.

“Yên tâm đi, Đa Dục.” Phi Nhi vừa rời đi, vừa hơi nhăn mũi “Cánh cửa con đã không thành vấn đề .”

“ . . . Nếu gặp phiền thì ra dấu hiệu cho ta, ta sẽ chờ con.”

“Ừ, được rồi! Cha đừng làm lộ, úi.”

“ . . . Cần thận một chút.”

Phi Nhi gật đầu, sau đó xoay người liền đi, cũng không thèm chào nữ vương cao ngạo kia. Bằng trực giác, nàng biết nàng ta không thích mình, mà nàng cũng rất ghét bà ấy, hừ!

Diêm Vô Xá có chút lo lắng liếc mắt nhìn theo Phi Nhi, hẳn là nàng sẽ theo kịp. Rồi hẳn quay đầu lại, mặt mày không vui mà nói với Tuyết Lãnh Hương: “Nó không đi theo, có thể xuất phát.”

Nghe thấy kẻ làm vướng chân vướng tay kia không theo nữa, Tuyết Lãnh Hương mới trở lại mềm mỏng, để lộ một nụ cười thoáng qua:

“Trẫm chỉ sợ con gái của Diêm Vương không chịu nổi vất vả đường xá xa xôi, trên đường mà có gì ngoài ý muốn sẽ không tốt.”

“Cám ơn bệ hạ quan tâm.”

“Tốt lắm, xuất phát đi.”

Bàn tay mềm khê nâng lên, ám vệ nhanh chóng giúp nàng lên xe ngựa. Sau khi đứng trước xe ngựa thông báo cho đệ đệ vài câu thì Tuyết Lãnh Hương hạ màn xe xuống, mọi người liền xuất phát, bước đi trên con đường tìm báu vật.

Diêm Vô Xá cố ý ghì chậm tốc độ để đi ở phía sau bọn họ, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn quanh mọi nơi. Đi được một lúc còn chưa thấy bóng dáng nhỏ xinh kia thì thật sự lo lắng cho an toàn của nàng. Hơn nữa nàng có thương tích trên người, vết thương kia làm sao mà dễ dàng khôi phục lại được?

Thật không nên để nàng ta đi một mình!

“Đa Duy đang tìm con sao?”

Đột nhiên, một âm thanh lạnh lạnh vang lên bên tai. Nhưng mà không thấy bất kỳ bóng dáng nào thì Diêm Vô Xá càng thêm lo lắng nhìn quanh hai bên rồi nhẹ giọng hỏi: “Phi Nhi? Con ở đâu?”

“Con đang ở trên vai Đa Duy!”

Diêm Vô Xá cúi nhìn thì phát hiện trên vai trái có bóng dáng nhỏ xinh chỉ to cỡ bằng ngón tay đang phát ra tia sáng xanh nhàn nhạt. Con người đen kinh ngạc tròn to, vội liếc mắt nhìn về ám vệ phía trước rồi vội vàng chộp nàng vào trong tay như sợ nàng sẽ bị gió thổi đi.

Ngón tay hơi mở ra, Diêm Vô Xá liền hỏi: “Làm thế nào mà con lại biến thành nhỏ như vậy? Còn không mặc quần áo!”

“Con đeo thủy tinh sẽ nhỏ đi. Nếu mặc trang phục thì làm thế nào mà bay nổi?” Nàng rúc rúc đầu vào cánh, dặc ý cười rộ lên.

“... Con cầm cái đó từ khi nào?”

“Đa Duy để ở trên giường, con còn tưởng rằng đã mất rồi! Nếu mất thì con liền không thể quay về Tinh Linh giới.”

“Phi Nhi!” Diêm Vô Xá đột nhiên cắt đứt lời của nàng “Đừng về.” Trong lòng có một cơn kinh hoảng khó hiểu.

“Ừ! Không đi! Chờ Đa Duy không cần con nữa thì con mới đi.”

“Phi Nhi!” Áp nàng vào bên gò má, cảm thấy một sự ấm áp thoang thoảng của nàng.

Phi Nhi mở cánh tay ngăn ngừa ôm lấy má trái của vương, thân mật cọ cọ mà hé lộ nụ cười dễ thương.

“Diêm Vương, người đang nói chuyện với ai?”

Bên người đột nhiên xuất hiện một giọng nam nhân, bàn tay rớt nhanh xuống. “Vù” một tiếng, tia sáng xanh xẹt qua, Phi Nhi lập tức lóe lên mà chui vào trong lớp áo trước ngực rồi ẩn đi.

“... Không có! Chỉ hơi mệt, tối hôm qua ngủ không ngon.” Diêm Vô Xá thuận tay hơi dụi mắt để liếc mắt ngắm bóng dáng đáng yêu trong vạt áo. Phi Nhi vẫn còn cười khê làm mặt quỷ với hắn rồi mới chui chui vào giữa mở áo xống, hai tay kéo lại không cho gió lạnh tập kích.

Có Phi Nhi trở lại bên người thì Diêm Vô Xá mới an tâm. Con người đen khôi phục sự lạnh lùng trước sau như một, chỉ thỉnh thoảng nhìn nàng đang núp vào trong ngực mình. Mi mắt khẽ hạ xuống, Phi Nhi chuẩn xác phối hợp cùng hắn, còn cho hắn một nụ cười ngọt ngào đã dần dần hòa tan tâm tình cương nghị, hòa tan nhiệt huyết nam nhi kia...

Đến khi trời tối đen thì năm người tới một trấn nhỏ để qua đêm. Diêm Vô Xá không liếc mắt nhìn Tuyết Lạnh Hương đang phần nộ dạ dặn tiểu nhị đưa bữa tối, xoay người đi về phòng.

Đợi bữa tối dọn lên xong xuôi thì người tí hon từ vạt áo “Vù” một tiếng bay ra, trực tiếp ngồi ở trên bàn, ôm lấy một cái đùi gà lớn liền gặm tới tấp.

Diêm Vô Xá rót chút rượu, nhìn người đang chăm chú vào ăn mà không hề mở miệng kia, trong lúc không để ý thì lộ ra nụ cười thỏa mãn. Nhìn thấy nàng vui mừng thì trong lòng bản thân cũng khoái trá theo. Tiểu Tinh Linh này nhất định là trời cao phái tới cho hắn.

Ngón tay dí sát mặt nàng mà nhẹ giọng nói:

“Con nhỏ đi có lẽ thật là tốt, thoát nhìn có thể ăn ít đi.”

Phi Nhi đẩy tay của Diêm Vô Xá ra, thấp giọng huyền thuyên nói một tràng dài. Diêm Vô Xá nhăn mày lại, căn bản là nghe không được.

Phi Nhi không thể làm gì khác hơn là lấy tay lau miệng, rồi ra sức nói lớn với vương: “Con còn muốn ăn nhiều nữa, như vậy mới no, không liên quan chuyện người to hay nhỏ!”

“Nào có nữ hài tử ăn nhiều thứ như vậy?”

“Con còn nhỏ mà, chờ con 200 tuổi thì cũng không cần ăn nhiều như vậy .”

“ . . . Hiện tại con bao nhiêu tuổi ?”

“Vừa vặn một trăm.”

“Ha ha ha!” Diêm Vô Xá cười lớn, ngón tay nhẹ nhàng đánh nhẹ vào ngọc đồn (chạm trước có chú thích rồi, hì hì, ngọc đồn là móng a^^) của nàng

“Tiểu hài tử không được nói linh tinh.”

Phi Nhi trợn mắt liếc nhìn vương, xoa xoa ngọc đồn của mình rồi lại huyền thuyên một hồi.

“Không cho nói, Đa Dụ nói vậy.”

“ . . .”

Cốc cốc cốc. . .

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Diêm Vô Xá nhăn mày hỏi lại: “Ai đó?”

“Là ta, Lãnh Hương.”

“Có việc gì?”

Diêm Vô Xá vừa nói, vừa cầm cái đùi gà Phi Nhi đang ăn. Phi Nhi chết cũng không chịu buông tay nên cuối cùng thì cả người liền “Vụt ” một cái bay sang ghế bên cạnh.

“Thấy người không đi ăn cơm nên đến xem sao.”

“Vào đi.”

Tuyệt Lãnh Hương đẩy cửa ra, bước qua cánh cửa đi tới rồi ngồi ở bên cạnh Diêm Vô Xá. Đầu tiên là nhìn quanh phải trái một vòng sau đó tò mò hỏi: “Trẫm . . . Ta vừa rồi còn nghe thấy ai đó nói chuyện với người?”

Diêm Vô Xá rót đầy chén rượu, trả lời: “Người nghe lầm.” rồi tiếp tục uống rượu.

Tuyệt Lãnh Hương cũng không phát hiện có người thứ ba ở đây thì hé ra một nụ cười mỉm, bàn tay mềm chạm lên bàn tay to lớn đang đặt trên bàn rồi quyến rũ hỏi: “Vì sao không chung phòng cùng ta?”

“Có ám vệ của ngài ở đó, không tốt.”

“Bọn họ cũng là nam nhân của ta, sẽ không so đo.” (á, bà này nuôi nam sủng >.<>

“@, ,, . . . ,&” Có Tinh Linh nào đó không vui hót “cô lỗ” một tràng, nữ nhân dơ bẩn đừng mong đụng vào Đa Dụ!

“ . . .”

“Có âm thanh gì đó?”

“Con muỗi bay qua.”

“Ừ!” Tuyệt Lãnh Hương gật đầu “Vậy tối nay. . .” Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua cánh tay hắn, ám chỉ về mối quan hệ nào đó.

“, ,. . . ! ! !”

“ . . . Tại hạ hơi mệt, để lần sau đi. Tại hạ tiễn người ra ngoài, ngủ ngon!”

Tuyệt Lãnh Hương vô cùng kinh ngạc trừng to mắt, đây chính là lần đầu hắn cự tuyệt nàng. Một nam nhân luôn luôn “sung sức” như hắn, tại sao lại không cần nữ nhân được?

Diêm Vô Xá trực tiếp dắt tay nàng, đẩy nàng ra ngoài cửa, không cho nàng tiếp tục ở lại. Nói thêm gì nữa thì khó đảm bảo tiểu tử kia không phát hiện ra.

Nhanh chóng đóng cửa phòng, Diêm Vô Xá liên tiếp thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại. Một thân hình xích lô lập tức nhào vào trong lòng, miệng vẫn còn dính đầy mỡ đùi gà nhiệt tình ” chút ” , thưởng hân một cái.

Diêm Vô Xá theo bản năng dùng áo choàng trùm người nàng, không để nàng chịu lạnh. Hắn ôm lấy nàng đi tới bên giường, rời xa cửa rồi tò mò hỏi:

“Phi Nhi vừa rồi làm sao vậy?”

Phi Nhi trề môi, nũng nịu phản đối: “Nữ nhân kia chiếm tiện nghi của Đa Dục.”

“ . . . Sau này Đa Dục không để ý tới nàng ta, được chưa?”

“Được! Đa Dục tốt nhất!”

Không nghĩ tới nữ nhi lại “hồi hộp” vì mình như thế, trong lòng Diêm Vô Xá tràn đầy hoan hỉ. Hắn tà ác nheo đôi mắt lại mà tiếp tục hỏi:

“Vậy . . . Nếu như Đa Dục có nhu cầu thì sao?”

“Phi Nhi ở cùng Đa Dục đến hừng đông!”

“ . . . ”

16. Chương 16

chương 16: Nguy hiểm rình rập

Sau bữa tối, Diêm Vô Xá đi tới phòng bên cạnh để cùng nữ đế thương lượng hành trình ngày mai. Một mình Phi Nhi ở lại trong phòng, nàng lấy từ trong bao quần áo của Diêm Vô Xá ra một bộ quần áo cũ.

Đầu tiên cắt một miếng vải từ bộ trang phục, ướm ướm lên người rồi sau đó nhân danh Diêm Vô Xá hỏi xin tiểu nhị kim chỉ, đơn giản theo đường nối tách ra một miếng nhỏ ở ngực.

Dọc theo đường may ở ngực làm hai dải vải, để có thể khổng chế lớn nhỏ. Một sợi dây từ lưng vắt qua cổ để khó bị rơi. Sau đó lại bỏ bớt ba miếng vải để còn lại hình tam giác, mỗi góc dính một sợi dây liền biến thành một cái khố chữ “T”. (nói dài thế nhưng tóm lại là PN đang làm bikini đấy ^^)

Còn may là lúc ở Tinh Linh giới nàng đã xem muội muội làm bài thủ công nên cũng như đã học một lần. Hiện tại rất cực có cơ hội đem ra áp dụng .

Sau khi mặc vào bộ quần áo lót làm kiểu thủ công, nàng vỗ vỗ cánh, hoàn toàn không có gây trở ngại cho vận động phía sau lưng. Phi Nhi nở một nụ cười hài lòng.

Đa Dục không thích nàng không mặc quần áo, còn hiện tại có mặc rồi? Hì hì, chỉ là hơi hơi thiếu vải mà thôi. Nàng muốn phi hành nên cũng không thể mặc quần áo, bằng không thì vỗ cánh như thế nào!

Đúng lúc này thì cửa phòng bị đẩy ra, bóng hình cao lớn bê chậu gỗ đi tới, tiện tay đóng cửa lại. Ánh mắt đảo qua thoáng nhìn trên mặt đất đầy mảnh vải vụn vương vãi bữa bộn mà mày kiếm nhặt lại.

Ánh mắt ngược lên lại nhìn thấy trên thân thể trắng nõn “Treo” hai miếng vải, nhìn lên cao hơn.

Thì ra để lộ cánh tay, lộ eo nhỏ, lộ bắp đùi, ngay cả ngọc đồn mê người nhất cũng đều lộ ra hết, nói thế này mà cũng coi như có mặc quần áo hay sao?

“Đa Dục, như vậy có được không?” Phi Nhi vẫn còn đặc ý xoay người một vòng tròn để Diêm Vô Xá thưởng thức “Kiệt tác” của nàng.

Diêm Vô Xá vội vàng để chậu gỗ xuống, cầm lấy áo choàng khoác lên trên người nàng mà nói không vui: “Mặc thế này mà con không lạnh sao?”

“Không lạnh, con quen chịu lạnh.”

“ . . cũng không được! Vạn nhất có người đi vào thì làm thế nào?”

Phi Nhi giờ cặp Thủy Tinh lên mà lắc lắc rồi mỉm cười nói: “Con sẽ nhỏ đi, khiến hấn cho là mình bị hoa mắt!”

Diêm Vô Xá cầm lấy cặp Thủy Tinh mà dò hỏi: “Cái thứ này làm thế nào mà khiến cho con nhỏ đi?”

“Dạ!” Ngón tay điểm một cái lên cặp, ra sức nhấn một cái “Khi cái đó cặp trên đầu của con thế này thì con sẽ nhỏ đi. Cặp cho những người khác thì không có gì. Mỗi một Thủy Tinh Linh đều có một thứ riêng mang thuộc tính Thủy Tinh Giáp, nó phải nghe theo mệnh lệnh của người có được Thủy Tinh Giáp.”

“ . . Nó sẽ không rơi chứ? Nhìn qua rất giống như đồ chơi.”

“Không đâu, cái cặp này rất xiết chặt, không ấn ở hai đầu là không mở được.”

“Được rồi, vật này để về sau Đa Dục bảo quản, chỉ khi có ta cho phép thì con mới có thể mang nó, hiểu không?”

Phi Nhi nheo đôi mắt nghi hoặc nhìn Đa Dục. Ánh mắt nghi kỵ đó làm Diêm Vô Xá hoàn toàn thân mất tự nhiên.

“ . . Ta chỉ là . . Chỉ là không muốn đột nhiên không thấy con mà thôi. Không có, không có ý tứ gì khác. Hơn nữa, món đồ quan trọng như vậy thì đương nhiên để Đa Dục bảo quản, nhỡ rơi vào trong tay người xấu thì làm sao bây giờ.”

“Nhờ Đa Dục cũng làm mất Thủy Tinh Giáp, thì con không thể quay về Tinh Linh quốc.”

“Vậy thì đừng trở về.”

“ . . Nhưng, phụ vương. . .”

“Muộn rồi, ngủ đi.” Bàn tay to cầm lấy cái cặp, “tịch thu”, lại ôm lấy Phi Nhi mang đi đến giường không cho nàng có bất cứ cơ hội phản bác nào.

Phi Nhi không thể làm gì khác hơn là chu miệng tủi thân nằm trên giường, thoáng nhìn qua cái cầm cương nghị, nhìn về mặt kiên định của Đa Dục thì hấn là tạm thời sẽ không đem cặp trả lại cho nàng.

Được rồi, tạm thời cứ để cha cầm trước vậy, ít nhất thì thoát nhìn là do Đa Dục thật sự sủng ái nàng, hấn là sẽ không phá hủy cặp của nàng chứ?

Nếu thực sự không thể quay về thì nàng không thể làm gì khác hơn là ở chỗ này sống nhờ vào Đa Dục, đợi đến sau này Đa Dục lấy vợ sinh con thì bế con hộ Đa Dục vậy.

Hơi thở ấm áp bao bọc lấy Phi Nhi, dần dần làm ấm thân thể rét cóng nên trong lúc không để ý thì cơn buồn ngủ tràn đầy suy nghĩ của Phi Nhi. Nàng cọ cọ đầu vào lồng ngực rộng rãi mà nhắm mắt lại, có chuyện gì thì cũng chờ tỉnh ngủ hãy nói.

Cánh tay bên hông dần dần xiết chặt, bạc môi nhếch lên vui vẻ.

Mỗi một Thủy Tinh Linh cũng chỉ có một Thủy Tinh Giáp của mình, phải nghe theo mệnh lệnh của Thủy Tinh Giáp?

Ha hả, chờ mong!

. . .

Ngày hôm sau, Phi Nhi bị xóc nảy mà tỉnh lại. Nàng mở mắt, ngẩng đầu thì gió lạnh thổi tới ập vào mặt, tóc trên đầu bay loạn hoàn toàn che khuất gương mặt của nàng.

Hai tay vội vàng đưa lên đầu vén tóc sang một bên thì phát hiện đã sớm ở trên đường. Nàng ngẩng đầu lên đối diện ánh mắt của Diêm Vô Xá nhìn xuống. Bạc môi hơi mấp máy ột lời chào hỏi buổi sớm.

Phi Nhi hà tiện để tay lên môi hôn gió cho vương, lại hét lớn với vương: “Chúng ta đi bao xa ? !”

“Đi hơn nửa ngày, bây giờ mặt trời sắp xuống núi.”

“A! Là sao không gọi con tỉnh lại?”

“Nhìn con ngủ say, giúp con mang cặp tóc rồi xuất phát. Con liền ngủ như một chú heo lười.”

“ . . .” Phi Nhi khịt khịt rồi quay đầu lại.

Nữ nhân cao ngạo kia đang ngồi cùng một chỗ đằng trước người ám vệ, dựa vào trong ngực hắn ngủ gật. Tại sao hôm nay lại không cần xe ngựa nhỉ?

“Gắng nhin một lát nữa, khi đến trấn nhỏ phía trước thì có thể nghỉ ngơi .”

“Đa Duy, chúng ta phải đi đâu?”

“Trước hết đi tìm một người bằng hữu của Đa Duy để hỏi tình hình.”

“Có xa không?”

“Không, ngày kia thì đến.”

“ . . . Ồ.” Giao thông cổ đại thực sự lạc hậu, đi thăm một vài bằng hữu cũng phải mất vài ngày đi đường.

Phi Nhi biến đổi về dạng người liền nằm ở trên giường mà ngủ say sưa giống như lợn con vậy. Cưỡi ngựa suốt một ngày, mặc dù đã rúc vào trong hang ở vạt áo của Đa Duy nhưng có lẽ không quen, nên ngay cả không gian hoạt động đều không có.

Hơn nữa Diêm Vô Xá không cho nàng có cơ hội để lộ thân thể ra, mà cứ thực sự chặt chẽ giấu kín nàng. Căn bản là không có liễu lĩnh thò đầu ra, thực sự là khổ cực.

Bên ngoài, cửa gian phòng chậm rãi đẩy ra, bóng dáng mãnh mãnh lướt vào. Tầm mắt quét quanh liền phát hiện trên giường có mỹ nhân kia đúng lúc ngủ say nên đôi mắt bỗng dưng đẩy lên tức giận.

Không nghĩ tới nha đầu kia lặng lẽ đuổi theo kịp, chỉ là không nghĩ tới nàng có thể nào đi cùng mà một tí dấu vết cũng không có?

Không trách được Diêm Vô Xá lại cự tuyệt mình, thì ra là vì nàng ta!

Một người không hề trách cứ nữ nhi? Nhưng dù nói như thế nào thì nàng cùng Diêm Vô Xá đã qua lại hơn hai năm, nay chỉ vì một con nhóc mà phá hỏng tình cảm giữa bọn họ? Chỉ có một khả năng.

Hắn thích nha đầu kia !

Không! Diêm Vô Xá là của nàng, là của Minh quốc!

Chỉ cần Diêm Vô Xá vẫn còn có một chút tình cảm với nàng thì có thể cam đoan Minh quốc vẫn yên ổn cường thịnh. Không người nào dám đối nghịch với Diêm Vương đệ nhất thiên hạ. Hơn nữa, nam nhân mà Tuyệt Lãnh Hương này muốn thì cho dù tự tay mình phá nát, nàng cũng sẽ không để hấn yêu người khác!

Nữ nhân đáng ghét, cần nghĩ biện pháp loại bỏ nha đầu này.

Nghĩ tới đây, Tuyệt Lãnh Hương vừa tìm cách vừa rút lui ra khỏi gian phòng. Bóng người trên giường vẫn không mấy may biết gì, nguy hiểm đang tới gần từng bước từng bước ...

17. Chương 17

Phi Nhi hảo mê người 17. Phát hiện soái ca

Tới ngày thứ ba thì đoàn người đã tới một hẻm núi rất hùng vĩ, Diêm Vô Xá tiến lên nói vài câu với binh lính canh gác, lấy ngọc bội trên người giao cho hấn. Vệ binh nghe thấy danh hiệu Diêm Vương thì không dám thất lễ, lập tức xoay người, chạy cả trăm bậc thang lên núi.

Tuyệt Lãnh Hương xuống ngựa. Nàng quan sát đã hai ngày, nhưng lúc đi đường xác thật không thấy bóng dáng con gái của Diêm Vô Xá. Bà ta hết sức tò mò xem rốt cuộc nàng ẩn núp ở đâu mà ngay cả ba đại cao thủ bên người đều không phát hiện được?

Nhưng mà trong lần xuất hành này, Diêm Vô Xá hoàn toàn không giống con người lạnh lùng của dĩ vãng. Khóe miệng thường xuyên lộ ra nụ cười mỉm, vẻ mặt hào hứng, gương mặt đỏ hồng như là có việc vui. Nhưng lại hay lẩm bẩm, vừa nói vừa cười.

Đúng loại dáng vẻ hạnh phúc giống như đang bầu bạn với người mình thương yêu nhất?

Con người lạnh lùng vô tình như hắn mà cũng biết yêu sao?

Hắn xác thật không loại người với nụ cười thường trực trên môi, lúc nào cũng cười cười nói nói, nhưng người như thế nếu đã yêu thì chính là chuyện cả đời.

Chỉ chốc lát, từ trên bậc thang đi xuống một vị nam nhân trung niên đang cười ngoác miệng mà đi tới chỗ Diêm Vô Xá. Năm đám võ bồm bộp lên vai của hắn mà nói cực kỳ hứng chí:

“Diêm đệ, rốt cục đệ đã đến gặp ca ca ta đây!”

Diêm Vô Xá cũng mỉm cười hưng phấn mà chấp tay trả lời:

“Đồ đại ca, hy vọng vẫn khỏe!”

“Hiền đệ mà tới thì chuyện gì xấu cũng bay biến, ha ha ha!”

“Đệ xem đại ca thần sắc hồng hào, trong sơn trang nhất định là có tin mừng chứ? Chẳng lẽ Yến Nhi đã trở về?”

“Đệ đó, xem ra lão đệ vừa đoán liền đúng. Nó vừa nghe đệ tới thăm thì vội vàng đi thay trang phục sạch sẽ, chiều nay chuẩn bị uống ba trăm chén với đệ!”

“Được!”

Đỗ Ngũ Nguyệt đảo mắt, nhìn thấy nữ nhân cao ngạo ở phía sau Diêm Vô Xá thì nhăn mày lại mà hỏi: “Vị này là?”

Tuyệt Lãnh Hương tiến lên một bước, cung kính chấp tay trả lời: “Tại hạ Tuyệt Lãnh Hương, là hôn thê của Diêm Vô Xá. ”

“Hiền đệ, đệ muốn thành thân?” Đỗ Ngũ Nguyệt hơi lộ ra một nụ cười đắn đo, rồi quay đầu lại nhìn Diêm Vô Xá.

“Huynh bảo sao?”

“Ha ha ha! Nếu đã là người một nhà thì mau lại đây! Mời!” Giang tay ra mời, Đỗ Ngũ Nguyệt dẫn mọi người đi lên bậc thang.

Diêm Vô Xá liếc mắt ngắm nhìn Tuyệt Lãnh Hương đang đắc ý, nàng muốn mượn danh tiếng của mình để đặt quan hệ?

Đáng tiếc nàng ngồi sai chỗ!

Bằng hữu giang hồ cũng biết hắn ghét nhất là hôn nhân, làm sao mà vô duyên vô cớ lại xuất hiện một vị hôn thê, phỏng đoán trong lòng đại ca đã sớm cười rộ rã.

Nhưng mà . . .

Nắm tay lại ghì chặt áo, cảm giác như tiểu tử kia đang ra sức nhảy lên thì bạc môi không khỏi khẽ nhếch. Nàng muốn phản đối nữ đế thì tự mình làm chứ?

Đỗ Ngũ Nguyệt dẫn mọi người tới khu nhà chính rộng rãi sáng ngời, Diêm Vô Xá nhìn quanh một vòng rồi vừa lòng gật đầu. Nhìn quanh cảnh này thì biết mấy năm nay đại ca hắn là sống rất sung sướng.

“Diêm thúc thúc!”

Một giọng nói lạnh lạnh từ phía sau truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại thì thấy một thiếu niên áo trắng như từ trên trời giáng xuống. Mũi chân điểm nhẹ vài bước liền vọt đến bên cạnh Diêm Vô Xá, khinh công thực xuất sắc!

Đang ở trong ngực mà đôi mắt Phi Nhi dần dần mở rộng, môi đỏ mọng kinh ngạc khẽ nhếch lên mà nhìn chăm chú vào nam nhân trước mắt này.

Trời ạ! Hắn có phải đến từ kiếp trước của Tinh Linh Tộc hay không, nam nhân này lại giống như ánh bình minh vậy!

“Vù” một vệt sáng xanh bay ra, Diêm Vô Xá căn bản không kịp ngăn cản nữa. Phi Nhi đã nhảy đến trước mặt Yến Nhi, nghiêng đầu chăm chú nhìn hắn.

“Ừa?” Yến Nhi tò mò nhìn người tí hon trước mắt, tuấn mịch mở thật to, mắt lớn soi mắt nhỏ. Hắn nghe thấy nàng huyền thuyên nói rất nhiều nhưng một câu đều nghe không hiểu.

“Ách. . .” Diêm Vô Xá giang hai tay ra để chụp Phi Nhi trở lại.

Bóng hồng mảnh mai bên cạnh đã phát hiện nàng nên vội vàng ngăn lại tay của hắn rồi mở bàn tay ra. Phi Nhi cũng đang tách hai ngón tay, ngồi ở lòng bàn tay mà nhìn bà ta.

“Nó là yêu quái phương nào? Sao lại có thể biến nhỏ như vậy!”

“ @ @ ! ! ! ”

“ . . . ”

“Bà nói cái gì?”

Phi Nhi thật sự không nhận được, bay đến trước mặt bà ta tung chân đá ngay một cước vào chóp mũi bà ta, lại chống nạnh cao giọng mắng: “Người mới là yêu quái!”

“A!” Tuyệt Lãnh Hương gầm nhẹ một tiếng, mũi đau nhức làm nàng nhú mày, trơ mắt nhìn con yêu quái kia, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cái đồ yêu tinh chết tiệt này, cho dù là ai thì bà ta nhất định phải để nó biến mất, nhất định thế!

“Phi Nhi!” Đưa tay ra Diêm Vô Xá kéo nàng trở về thả vào trong vạt áo, mỉm cười nhìn Tuyệt Lãnh Hương “Xin lỗi! Phi Nhi vẫn còn bé không hiểu chuyện, mong bệ hạ rộng lượng.”

“Nàng ta khi quân phạm thượng, phải bị tội gì?”

Diêm Vô Xá thấy Tuyệt Lãnh Hương muốn trút giận lên Phi Nhi thì lập tức trầm giọng nhắc nhở một câu: “Nơi này là Viễn Không sơn trang chứ không phải Minh Thành. Đừng nói ba đại cao thủ ở đây, chỉ riêng một Yến Nhi là có thể làm cho bệ hạ có đi không về.”

Tuyệt Lãnh Hương phẫn nộ nheo đôi mắt lại: “Người uy hiếp trẫm! ?”

“Đừng có nghĩ tới làm tổn thương người của Bổng vương. Bằng không, đừng nói là bốn người các ngươi, cho dù người dốc hết lực binh lực toàn quốc thì Diêm Vô Xá ta cũng đủ để chống cự!”

Đỗ Ngũ Nguyệt khoanh tay trước ngực, nhếch mép lưỡi biếng nhìn trò hay. Đầu tiên nhìn thoáng đã biết nữ nhân này rất kiêu ngạo, thật sự bội phục bà ta đã dám đối địch với Diêm Vương. Ngồi vị đế vương nếu như Diêm Vô Xá muốn thì cũng chỉ là chuyện vặt mà thôi.

Đúng là nữ nhân nông cạn không biết trời cao đất rộng.

“Người liên vì một nữ nhân mà đối kháng với trẫm sao?”

“Sai rồi! Nàng ta là con gái mà Bổng vương yêu nhất!”

Tuyệt Lãnh Hương hết sức sửng sốt, mắt phượng hiện rõ vẻ khó có thể tin nổi.

Hắn dùng chữ “Yêu”, dùng chữ “Yêu” mà từng nói cả đời này đều sẽ không nói ra!

Đỗ Ngũ Nguyệt và Đỗ Yến ở bên cạnh lập tức trừng mắt to, lại càng kinh ngạc nhìn Diêm Vô Xá.

Đỗ Ngũ Nguyệt giật nhẹ ống tay áo của hắn mà nói: "Từ khi nào mà đệ có con gái, sao vi huynh không biết?"

"... con nuôi."

Yến Nhi ra sức gỡ tay Diêm Vô Xá ra rồi cúi thấp xuống, đôi mắt đen chớp chớp nhìn nàng với vẻ dễ thương mà hỏi: "Bé con, xin chào."

"Ta không phải bé con!" Phi Nhi hét lớn với hắn.

"Ha ha, nhỏ như vậy mà còn không phải là bé con?"

Phi Nhi lập tức quay sang Diêm Vô Xá lớn tiếng phản đối: "Đa Duy! !!"

"..." Nhóc này hết sức thân thiện, hòa nhập được ngay.

Diêm Vô Xá quay đầu sang nhìn Tuyệt Lãnh Hương, ngại với thân phận của nàng và chức năng nhiều đời của Diêm gia đều hỗ trợ cho hoàng đế Minh quốc. Cuối cùng hắn bỏ bớt sự kiêu ngạo mà mời: "Bệ hạ, mời vào."

Tuyệt Lãnh Hương thở thật dài, làm bộ kìm nén lửa giận, vênh vênh tự đắc đi vào sảnh chính đầy kiêu ngạo.

Mọi người ngồi ở bên bàn tròn trong đại sảnh, gia nhân dâng lên trà thơm. Diêm Vô Xá bắt đầu hỏi Đỗ Ngũ Nguyệt về tình hình Xích Long kiếm. Đỗ Ngũ Nguyệt và Đỗ Yến vừa nghe nhắc đến thanh kiếm này đều vội vàng lắc đầu về khó xử.

"Ba tháng trước, phụ thân bị nàng đó gây thương tích, vết thương đến nay còn chưa phục hồi như cũ."

"Để ta xem vết thương."

Đỗ Ngũ Nguyệt kéo ống tay áo lên, thấy từ lớp vải quần ở cánh tay vẫn còn đang chảy máu. Diêm Vô Xá tin tưởng thuốc chữa thương của Viễn Không sơn trang là cực phẩm cao nhất trong chốn võ lâm, nhưng đối với vết thương do Xích Long kiếm gây ra thì có lẽ không cách nào khép miệng lại, thật không biết có thuốc gì còn có thể xử dụng.

Diêm Vô Xá mở băng vải ra, không cẩn thận động đến vết thương. Máu tươi lập tức trào ra từ vết thương. Đỗ Ngũ Nguyệt mặt nhăn nhó, Đỗ Yến lập tức điếm vào huyết đạo cầm máu mà lo lắng nhìn cha.

Phi Nhi ngồi ở trên vai Diêm Vô Xá chăm chú xem tất cả, nhìn vẻ mặt của Đa Duy thì thấy mấy người bọn họ có giao tình không tệ. Những thuốc chữa thương quý giá này liệu có hay không có thể cho vị "Đại thúc" này xử dụng không đây?

Bóng dáng nhỏ xinh bay đến bên tai Diêm Vô Xá mà nghiêng đầu hỏi: "Đa Duy, ông ấy là bằng hữu tốt nhất của cha sao?"

"Ừ." Diêm Vô Xá gật đầu, nhìn chăm chú vào Đỗ Ngũ Nguyệt "Bạn sống chết!"

Những người khác căn bản không biết hắn đang nói gì, chỉ có Đỗ Ngũ Nguyệt hiểu ý nắm tay với hắn, bằng hữu cả đời!

"Đa Duy, con có thể biến về người lớn không?"

"Tại sao?" Diêm Vô Xá không vui nhăn mặt lại mà nghiêng đầu nhìn nàng, bụng không muốn dung nhan xinh đẹp của nàng bị lộ trước mặt người khác.

Cứ nhỏ nhỏ như vậy là tốt rồi.

"Con có thể chữa trị vết thương cho ông ấy!"

"Cái này..."

"Cha gọi bọn họ đem trang phục cho con là được rồi!"

"Được!"

“ . . .” Phi Nhi không nhận được xoay người liếc nhìn khinh thường, đã biết rằng hắn cũng đang suy nghĩ về vấn đề này!

Đa Duy bá đạo!

Diêm Vô Xá đứng lên đỡ Đỗ Ngũ Nguyệt liền nói với nữ đế: “Bệ hạ, tạm thời người nghỉ ngơi một lát. Ta cùng đại ca có chút việc thương lượng.”

“Ừ.” Tuyệt Lãnh Hương gật đầu, không hề ngăn cản bọn họ rời đi. Huống chi nàng cũng có chút việc muốn thương lượng cùng ám vệ. . .

18. Chương 18

Edit & beta : Panpan ^^

Chương 18 : Tình Linh quốc của Phi Nhi

Ba nam nhân đi vào trong phòng, Đỗ Yến cầm một bộ nữ trang (quần áo nữ) đưa cho Diêm Vô Xá, Diêm Vô Xá bảo bọn họ chờ một lát rồi xoay người đi vào phòng trong. Chỉ chốc lát, Phi Nhi xinh xắn đã đi đến trước mặt bọn họ.

Đỗ Ngũ Nguyệt hai mắt sáng ngời, lần đầu nhìn thấy liền thích nữ nhân khả ái này. Bất kể lúc trước nàng có thân phận gì, nhưng có thể làm cho Diêm Vô Xá che chở như thế, đủ biết nàng không phải tầm thường.

Hắn nói nàng là nữ nhi của hắn? Không biết cầu hôn có được không?

“Phi Nhi, lại đây . . .” Bàn tay khẽ đặt ở phía sau lưng nàng “Chào Đỗ thúc thúc, Yến ca ca.”

“Chào Đỗ thúc thúc, Yến . . . Vì sao lại là ca ca?” Phi Nhi ngược lên, khó hiểu nhìn Đa Duy “Nhìn dáng vẻ của “người ta” thì nhiều lắm là mười lăm, Phi Nhi so ra còn lớn hơn một tuổi.”

“Ta năm nay đã hơn mười tám, Tiểu Phi Nhi.”

“ . . .”

“Ha ha ha, thật đáng yêu quá!” Đỗ Ngũ Nguyệt vừa lòng cười lớn, quay đầu lại hỏi Diêm Vô Xá “Ta hỏi lão đệ, Phi Nhi đã đính hôn chưa?”

“Cha, con mới mười tám!” Đỗ Yến không nhận được liền thanh minh một câu.

“Cứ để ta nghe ngóng, đến năm hai mươi...”

“ . . .”

Diêm Vô Xá đỡ Phi Nhi ngồi xuống bên cạnh, cưng chiều vuốt ve mái tóc dài của nàng rồi trả lời: “Phi Nhi tạm thời chưa muốn xuất giá, còn ở cùng ta vài năm nữa.”

Đỗ Ngũ Nguyệt từ ánh mắt của Diêm Vô Xá nhìn ra một loại tình cảm không giống như là cha con thì trong lòng có vài phần suy đoán, chẳng lẽ lão đệ thích bé con này?

Bỗng dưng nhớ ra Phi Nhi đã nói sẽ chữa thương cho Đỗ Ngũ Nguyệt thì Diêm Vô Xá vội vàng hỏi: “Phi Nhi, không phải con nói có thể trị liệu vết thương cho đại ca sao?”

“Oái, đúng rồi! Con quên mất.” Nói rồi nàng xòe tay về phía Diêm Vô Xá “Đa Duy, đưa Thủy Tinh Giáp cho con dùng nào.”

“ . . . Để làm gì?” Nàng muốn rời đi sao?

“Chữa thương mà, cần đến nó.”

“ . . .” Diêm Vô Xá đem Thủy Tinh Giáp đưa cho nàng.

Phi Nhi trước tiên tháo băng vết thương của Đỗ Ngũ Nguyệt ra, dùng ống tay áo của mình lau lau vết máu bên trên. Dù sao trang phục này cũng không phải của nàng. Sau đó lấy ra cái hộp nhỏ, đổ ra một giọt nước thuốc màu lam, xoa đều lên trên vết thương.

“Bắt đầu sẽ đau đấy, thúc thúc chịu một lúc sẽ trôi qua liền. . .”

“Rè rè!”

“Ách. . .” Lời còn chưa dứt thì nước thuốc lập tức phát huy công hiệu của nó, sắc mặt Đỗ Ngũ Nguyệt bỗng bừng tái nhợt, hần cau mày, nghiêng răng nghiêng lợi, đau như cào cào tim gan.

“Cha, người cảm giác như thế nào?” Đỗ Yến vội vàng vươn tay, gỡ các ngón tay của cha mình đang xiết chặt trên bàn, cầm lấy bàn tay lạnh toát, rịn mồ hôi của phụ thân.

Đỗ Ngũ Nguyệt xiết chặt tay con mình, phát tiết mọi đau đớn vào trong lòng bàn tay. Đỗ Yến tuyệt không lên tiếng, buông lỏng tay mình, yên lặng chịu đựng để chia sẻ nỗi đau của cha.

Phi Nhi biết rất rõ loại đau đớn này, bàn tay mềm mại cầm tay Diêm Vô Xá cùng hần chờ đợi. Diêm Vô Xá không biết vì sao lại biến thành như vậy nhưng hần vô cùng tin tưởng Phi Nhi, nàng sẽ làm đại ca khá hơn.

Một lát sau, những tiếng rè rè rất nhỏ dần dần dừng lại, hơi thở gấp gấp trở nên chậm hơn, mọi người dồn ánh mắt đặt vào trên cánh tay của Đỗ Ngũ Nguyệt. Vết thương vốn đang rỉ máu đã hoàn toàn khép miệng chỉ để lại một đường vết thương như sợi chỉ. Đỗ Yến cùng Diêm Vô Xá rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể cầm máu có nghĩa là có cơ hội khỏi hẳn.

Đau đớn dần dần biến mất, Đỗ Ngũ Nguyệt mới lưu ý đến vết máu bám trên ống tay áo của Phi Nhi, liền quay đầu dặn dò: “Yến nhi, đi lấy một bộ trang phục sạch sẽ để Phi Nhi thay.”

“Tốt rồi.”

Diêm Vô Xá cẩn thận xem xét vết thương của ông ta, chỉ một xíu nước thuốc liền có thể hoàn toàn phục hồi như cũ, thật sự là thần kỳ. Đúng rồi, chẳng lẽ lần trước cánh của Phi Nhi cũng phục hồi như vậy sao?

Nhớ ra nàng cũng từng phải chịu đựng loại đau đớn này, Diêm Vô Xá lại càng thêm đau lòng.

Nắm tay đang bám chặt ở bên hông kéo mặt nàng lại đối diện với mình, ngón tay thô ráp xoa bóp người của nàng: “Lần trước chữa thương tại sao không gọi Đa Dục giúp con?”

Phi Nhi biết điều lắt đầu, chỉ đem Thủy Tinh Giáp giao vào tay Diêm Vô Xá rồi trả lời:

“Không có gì đáng ngại, tại Tinh Linh quốc, con thường xuyên bị thương nên đã quen rồi.”

“Luôn nghe con nói Tinh Linh quốc, đó là nơi như thế nào?”

“Cái này. . .” Tầm mắt xẹt qua Đỗ Ngũ Nguyệt, ám chỉ là ông ta có thể tin được sao?

“Không sợ. Đỗ thúc thúc là bằng hữu tốt nhất của Đa Dục, giống như huynh đệ ruột thịt. Hiếm khi được rảnh rỗi như hôm nay, vậy cứ nghe qua một vài câu chuyện của Phi Nhi.”

“Đúng vậy, Đỗ thúc thúc cũng muốn biết Phi Nhi rốt cuộc là thần thánh phương nào.” Đỗ Ngũ Nguyệt rất có hứng thú với bé con này, nhìn ra nàng cũng không phải giống như bình thường.

Huống chi, vị lão đệ này có vẻ rất quan tâm đối với nàng?

Thấy Đa Dục nói như vậy, Phi Nhi mỉm cười gật đầu, bắt đầu giới thiệu cho Đa Dục mọi thứ về mình.

Ánh mắt mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt hiện ra sự hoài tưởng thấp thoáng, nàng nhìn bầu trời xanh thẳm mà khẽ nói:

“Tinh Linh quốc nằm ở dưới đáy sâu nhất của biển khơi, đi vào qua lối cổng đen, đây là một thế giới cũng gần như bình thường. Có bầu trời xanh với vệt với làn mây trắng muốt, lại còn có vô số Thủy Tinh Linh. Nhiệt độ cũng hơi thấp, rất ướt át. Chúng ta ăn loại đồ ăn của mình, nuôi dưỡng rất nhiều thú cưng dễ thương, các tinh linh nhỏ đều không thích mặc đồ trên người. Sau khi biến thành người thì Tinh Linh chỉ đơn giản khoác tấm vải trắng, không có quần áo chánh thống. Các nữ tinh linh xinh đẹp còn có thể ngồi trước cửa sổ chờ đợi soái ca cưỡi ngựa trắng, các tinh linh có thể tự do thương yêu, nhìn vào mắt sẽ thấy yêu thương lẫn nhau. Cho nên khắp nơi ở Tinh Linh quốc đều là tình yêu cuồng nhiệt giữa nam và nữ. . .”

Phi Nhi nói rất nhiều, Diêm Vô Xá cùng Đỗ Ngũ Nguyệt cảm giác vô cùng mới mẻ, cuối cùng Đỗ Yến cũng gia nhập vai trò những người nghe câu chuyện, lặng lẽ đứng ở một bên mỉm cười nhìn khuôn mặt đẹp dễ thánh khiết như thiên sứ kia.

Diêm Vô Xá giờ mới hiểu được nguyên nhân Phi Nhi luôn nhiệt tình, căn bản vì tại thế giới của nàng thì ra hôn chỉ là một loại lễ phép. Không trách được đêm đó nàng hôn . . .

Bỗng dưng nhớ lại hình ảnh cực kỳ nồng nàn kia, Diêm Vô Xá cảm giác một cơn nóng rực nên vội vàng hạ mi mắt, cúi mặt vào vai Phi Nhi. Cũng may Đỗ Ngũ Nguyệt cùng Đỗ Yến đang châm trà nên không phát hiện ra điều gì.

Phi Nhi đột nhiên cảm giác được phía sau lưng hơi nóng, quay đầu lại thì thấy ánh mắt của Đa Duy khác thường, nên khờ dại hỏi:

“Đa Duy, người hơi nóng lên, bị bệnh sao?” Âm thanh bị nén xuống rất thấp, rất thấp.

“ . . . Không có việc gì.”

“Đa Duy có phải đang nghĩ gì hay không?”

“ . . . Không có!”

“Đúng rồi!” Phi Nhi đột nhiên giơ ngón tay lên, yêu kiều mở to mắt mà hỏi Đỗ Ngũ Nguyệt: “Đỗ thúc thúc, ở đây có phòng tắm không?”

“Đương nhiên là có, còn có cả suối nước nóng đấy.”

“ . . . Không, cháu sợ quá nóng.”

Đỗ Yến nói xen vào: “Không nóng, rất hợp với loại khí trời này. Liệu có muốn để ca ca dẫn muội đi không?”

“Đa Duy. . .” Phi Nhi dò hỏi nhìn Diêm Vô Xá.

“Ừ, đi thôi. Ta còn muốn cùng Đỗ thúc thúc nói vài chuyện.”

“Được!”

“Lại đây!” Đỗ Yến thân mật xòe bàn tay ra với nàng, lập tức cầm lấy bàn tay mềm mại rồi hai người nhanh như chớp biến mất ở trong sân.

Hai nam nhân trong phòng đồng thời lắc đầu, đều là những đứa trẻ chưa lớn ...

19. Chương 19

Phi Nhi hảo mê người 19. Mắt tích không rõ

Trong suối nước nóng, nữ nhân nào đó đang cười “khanh khách” không ngừng, thỉnh thoảng lại nhất cánh tay, làm cho bọt nước quay chung quanh bắn tung tóe, nhìn sương trắng nhẹ bay mà chơi đùa bất kể trời đất. Nam nhân nào đó lại từ đầu đến chân đỏ như tôm luộc, giống như bị phun thuốc nhuộm màu đỏ lên, ánh mắt không dám liếc loạn mà chỉ phối hợp té nước.

Mặc dù những chỗ trọng yếu vẫn được vài mảnh vải nhỏ đến đáng thương che khuất, nhưng thân thể mê người của Phi Nhi vẫn làm cho người khác mặt đỏ tới mang tai, nóng rực vô cùng.

Hơn nữa nụ cười nàng quá ngây thơ, động tác lại vô cùng đáng yêu nên cho dù biết rõ là nhìn chằm chằm một thiếu nữ là không hợp với đạo đức, nhưng Yến Nhi có lẽ không tự chủ được nên cứ quay mặt về hướng nàng.

Phi Nhi từ đầu tới chân đều chăm chú tẩy rửa một lượt. Thoáng nhìn Yến ca ca giống như con chim cú trốn ở trong góc suối nước nóng, toàn thân còn đỏ bừng thì vội vàng đi tới bên cạnh hắn, nghiêng đầu tò mò nhìn hắn:

“Yến ca ca, có phải quá nóng hay không?”

“Ách. . .” Đỗ Yến đột nhiên xoay người, mới phát hiện nàng đã đứng ở trước mặt mình thì hần sợ đến nhảy dựng cả người lên.

Tầm mắt xẹt qua, thoáng nhìn hần vẫn còn mặc quần dài thì Phi Nhi vội vàng vươn tay, bắt lấy thắt lưng của hần:

“Đi tắm mà vẫn còn mặc quần thì đương nhiên nóng rồi! Cởi mau.”

“Không! Phi Nhi muội muội, không. . . Không cần cởi. . . ĐỪNG, ĐỪNG CỎI. . .” Đỗ Yến sống chết kéo thắt lưng của mình lên, không cho cái tay kia kéo tuột quần xuống.

Đột nhiên, cảm giác thấy một luồng khí không tầm thường đang bốc về phía bọn họ, Đỗ Yến vội vàng ôm vai Phi Nhi ép buộc hạ xuống. Hai người ngồi xổm trong suối nước nóng, chỉ để lộ đầu ra.

Giơ ngón tay lên đặt ở trên môi ý bảo nàng đừng có nói. Con người đen nheo lại vừa yên lặng lắng nghe, vừa cẩn thận quan sát sự thay đổi chung quanh.

“Vù vù!”

Trong trời đêm, hai bóng dáng màu đen bay vọt tới, Đỗ Yến theo bản năng kéo Phi Nhi ra phía sau, thuận tay chụp bộ quần áo nằm ở một bên rồi cổ dòn nội lực ném về hướng một người trong đó.

“Bốp!” Người kia không nghĩ tới Đỗ Yến có nội công hội thâm hậu như thế, khi tiếp nhận công kích từ bộ trang phục thì cả người nhanh chóng ngã lăn ra đất.

Một người khác không để ý đến đồng bọn, trực tiếp vung đao nhằm hướng Đỗ Yến chém tới.

Đỗ Yến đẩy Phi Nhi ra, hai người lấy đại đao công kích, thân hình dong dỏng cao bật lên cuốn lấy người áo đen.

Hai tay Phi Nhi xuất ra một bông Chưởng Thủ, miệng thì lầm nhảm:

“Đại khí trong Thủy Tinh Linh, xin tụ tập đến bên cạnh ta, lấy ý chí của Thủy Tinh Linh Công Chúa, nghe lệnh đi. . . Ách. . .”

Thần chú còn chưa niệm xong thì một thanh đao chém xuống, bóng người nhỏ xinh té xỉu trong tay kẻ địch. Bóng đen khiêng Phi Nhi lập tức rút lui từ phía sau suối nước nóng, Đỗ Yến đang hỗn chiến hoàn toàn không hề hay biết. . .

Bên này, hai nam nhân ngồi ở vườn hoa thưởng trà đang đàm đạo bất kể trời đất, một tác đến trời mà cười nhạo khắp giang hồ. Mấy năm không gặp nhau, hai huynh đệ xác thật có rất nhiều điều để nói, rất nhiều tâm sự muốn chia sẻ.

“Đảo mắt một cái đã năm năm, hiền đệ, đệ cũng nên lập phi đi?”

“Vương phi?” Trong đầu liền xẹt qua một bóng dáng đáng yêu thì bạc môi không khỏi gọi lên một nụ cười hạnh phúc.

Đột nhiên, từ trên đỉnh lầu hóng gió nhảy xuống một bóng người toàn thân ướt đẫm, đúng là Đỗ Yến nửa thân trên vẫn để trần đang tới trước mặt Diêm Vô Xá cùng Đỗ Ngũ Nguyệt sốt ruột nói: “Diêm thúc thúc, không thấy Phi Nhi!”

“Cái gì!” Hai nam nhân vụt đứng lên, Diêm Vô Xá càng sợ hãi mở to hai mắt, lông mày dần dần nhăn lại nhưng tức thời cũng không có biện pháp.

Đỗ Ngũ Nguyệt vội vàng đi tới bên người con trai mà hỏi nghiêm túc: “Xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Yến đem chuyện đã qua nói lại một lần, rồi nhìn Diêm Vô Xá: “Diêm thúc thúc, cháu không trông nom Phi Nhi được tốt, thật xin lỗi.”

Đỗ Ngũ Nguyệt bình tĩnh hạ lệnh: “Trước hết con gọi kêu đám bảo vệ hỗ trợ đi tìm, hần là còn kịp. Tìm được dấu vết nào thì mau mau hồi báo.”

“Vâng!”

Đỗ Yến thi triển khinh công, trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đỗ Ngũ Nguyệt xoay người lại, trầm giọng nói với Diêm Vô Xá: “Đệ không cảm thấy chuyện này có vấn đề sao?”

“Hử?” Diêm Vô Xá đã nghĩ tới chỗ nghi ngờ trong đó.

“Sao chúng ta không tới tìm nữ đế?”

“Ha ha. . . Chính là có ý đó!”

Hai nam nhân đồng thời thi triển khinh công, không đến nửa khắc đã nhằm thẳng hướng phòng của nữ đế Tuyết Lãnh Hương.

Mới vừa đi đến ngoài cửa, Diêm Vô Xá định gõ cửa thì thấy từ bên trong vọng ra tiếng thở dồn dập, còn có tiếng nữ nhân khẽ rên rĩ làm cho người ta nghĩ đến tiếng giường kéo kẹt.

Hai người nhướng mày, thực sự không biết nên tiến vào hay không.

Chuyện này quan hệ đến Phi Nhi, chẳng biết nàng đang ở nơi nào nên Diêm Vô Xá chỉ suy nghĩ một lát liền đẩy cửa mà vào. Đỗ Ngũ Nguyệt không đi theo phía sau hắn mà đứng ở ngoài cửa xem xét động tĩnh.

Khi bóng người cao lớn xuất hiện ở bên giường, hai thân thể trên giường lập tức đình chỉ động tác. Tuyết Lãnh Hương nheo mắt lại nhìn hắn.

“Nói không chừng Diêm Vương cũng muốn cùng nhau tìm – vui?”

Diêm Vô Xá mặt không chút thay đổi, liếc mắt nhìn nam nhân dưới thân nàng thì nhận ra hắn là một trong ba ám vệ. Diêm Vô Xá thu mắt lại rồi trực tiếp hỏi:

“Phi Nhi đâu?”

“A? Ở chỗ Trầm chỉ có Lăng Nhi, không có Phi Nhi.”

Diêm Vô Xá xoay người sang chỗ khác, tiếp tục hỏi: “Không thấy Phi Nhi?”

“Vậy người hắn là phải đi hỏi Đỗ Ngũ Nguyệt chứ không phải trầm.” Tuyết Lãnh Hương bình tĩnh đối thoại cùng hắn.

“Người là kẻ đáng hoài nghi nhất.”

“Hoài nghi? Hoài nghi trầm. . . Ách. . . Cho người bắt đi?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Người là nói trầm sợ nàng ta tranh sủng?”

“Chính người trong lòng rõ ràng!”

“Nam nhân. . . Trầm vẫn còn thiếu sao? Buồn cười. . .”

“Người!”

“Nếu không có chuyện khác, phải chăng Diêm Vương sẽ rời đi? Hoặc là suy nghĩ đến gia nhập cùng chúng ta?”

“Bệ hạ từ từ hưởng thụ đi.” Diêm Vô Xá bỏ lại một câu rồi lạnh lùng đi về phía cửa phòng.

Diêm Vô Xá vừa rời đi, Tuyết Lãnh Hương vội vàng đề lên Lăng Nhi nói nhỏ: “Bảo Diệc Nhi vớt nữ nhân kia ở lại trong núi đi, hử thi diệt tích!”

Nữ nhân này ở lại bên người Diêm Vô Xá một ngày thì nàng không thể nắm được Diêm Vô Xá ngày đó, không cách nào có được nam nhân này.

“Vâng, bệ hạ!”

Lúc Lăng Nhi muốn đứng lên thì bàn tay mềm mại lại ngăn cản hắn, Tuyết Lãnh Hương thản nhiên cười một tiếng nói với hắn:

“Chờ bọn họ đi hẳn đã, vả lại . . . Chúng ta vẫn chưa xong việc mà.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Ha ha. . . Thực là ngoan. . .”

. . .

Khi Diêm Vô Xá ra khỏi phòng, Đỗ Ngũ Nguyệt cùng Đỗ Yến lập tức gặp ngay. Diêm Vô Xá vội vàng bắt lấy tay Đỗ Yến mà hỏi: “Có tin tức của Phi Nhi sao?”

“Toàn bộ cao thủ bên trong sơn trang đều đã tung ra, tạm thời không thu được bất cứ tin tức gì.”

“Đáng chết!” Diêm Vô Xá xiết chặt nắm tay, đau lòng nghiêng răng nghiêng lợi

“Phi Nhi hoàn toàn chưa quen thuộc đối với Minh quốc, chỉ sợ nàng sẽ bị thương.”

Đỗ Yến vừa nghe, trong lòng càng thêm áy náy. Chuyện Phi Nhi mất tích thì hẳn phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Cho dù bắt hẳn dùng mệnh để đổi lấy an toàn cho Phi Nhi thì hẳn cũng sẽ không có chút xíu chần chờ.

Đỗ Ngũ Nguyệt vỗ vỗ bả vai hắn mà an ủi: “Yên tâm đi, không có việc gì. Qua tối nay nếu vẫn còn không có tin tức, ngày mai đại ca sẽ phát ra tin tức thì chẳng phải cả giang hồ sẽ kéo tới đây, cũng phải tìm Phi Nhi trở về.”

“Vâng!”

Thủy Tinh Giáp ở ống tay áo đột nhiên rơi xuống, Diêm Vô Xá nhanh nhẹn đón được rồi nắm thật chặt ở trong tay, trong lòng cầu khẩn: Phi Nhi, con đừng có việc gì . . .

20. Chương 20

Edit & beta : Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 20. Phi Nhi được cứu

Sau lưng đau nhói làm Phi Nhi bỗng dưng nhíu mày, đôi mắt dần dần mở ra. Nửa người dưới đột nhiên lay động làm nàng sợ đến xòe hai cánh tay ra tùy tiện bắt lấy thứ gì đó bên người để ổn định thân thể của mình.

Chỉ mới hơi dùng sức đã cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, khắp người mệt mỏi, một mùi máu tươi nồng nặc quay chung quanh nàng. Cổ họng thấy ngọt ngào liền phun ra một ngụm máu tươi

“Cô có thương tích trên người, đừng có lộn xộn.” Từ phía trước truyền đến một giọng nói khàn khàn của nữ nhân làm Phi Nhi ngẩn phát đầu. Một nữ nhân khoác áo choàng đen đang ngồi ở phía trước. Nhìn quanh hai bên, Phi Nhi phát hiện, thì ra mình đã ngủ ở trong một đồng rơm trên xe ngựa. Bàn tay mềm dề lên ngực nàng, ấn nhẹ, cho Phi Nhi hơi hơi hạ thấp xuống rồi dựa vào thành xe ngựa. Nàng cúi xuống nhìn thì thấy trên người khoác một bộ xiêm y màu đỏ, nàng nhớ là vừa rồi vẫn còn tắm rửa ở suối nước nóng, căn bản là không mặc quần áo. Chẳng lẽ trang phục này là của vị tiểu thư kia? Nữ nhân cảm giác được nàng im lặng khác thường thì quay lại liếc mắt nhìn nàng. Thoáng nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong đôi mắt kia, liền bắt đầu giải thích:

“Không biết cô đắc tội với người phương nào mà trên người đầy những vết thương của roi da, toàn thân không mảnh vải bị vứt lại trên đường núi. May mắn đêm đó ta trở về gia tộc muộn nên mới nhặt được cô. Bằng không thì nói không chừng cô sẽ bị nam nhân khác bắt đi làm thiếp đó.” “ . . . Cảm ơn!” Sau khi nói cảm ơn, Phi Nhi nhướn mày. Nghe giọng điệu của người kia thì dường như mình bị ngất rồi ngủ nhiều ngày lắm rồi? Đa Duy chắc vẫn chưa biết nàng đi đâu, khẳng định là sẽ lo lắng gần chết

“Cổ họng ta bị thương nên âm thanh khó nghe, cô chịu khó một tý.”

“Không sao . . . Không có việc gì, vô cùng tốt.” Phi Nhi vừa nói, vừa xoa máu tươi bên mép... “Trên xe có nước, tự mình tìm xem. Ta cố gắng đi chậm để vết thương trên người cô không bị động. Chờ tới trấn nhỏ tiếp theo thì mới có thể dừng lại để bôi thuốc.”

“Tôi . . . Tôi ngủ mấy ngày rồi?”

“Ba ngày.”

“ . . . Nơi này cách Viễn Không sơn trang có xa không?”

“Rất xa. Đúng rồi, tôi phát hiện cô ở dưới chân núi Viễn Không, chẳng lẽ cô là tù nhân của sơn trang?”

“Không phải, ta cùng Đa Dục. . . Ta cùng phụ thân đi làm khách, nhưng vô duyên vô cớ bị đánh gãy xương, sau đó thì toàn thân bị thương. . .”

“Khẳng định là bị tiểu nhân làm hại.” Nữ nhân hừ lạnh một câu “Có những người đúng là tham lam, suy nghĩ quá nhiều, cứ nhìn thấy cái gì tốt là muốn chiếm được nên không tiếc vốn liếng mà diệt trừ kẻ khác.” Phi Nhi nhìn lưng nàng ta, vào giờ khắc này nàng mới biết được, ở chung cùng Đa Dục là cuộc sống hạnh phúc, chỉ vì mấy kẻ tham lam này mà tất cả hóa thành bóng ma. Rời khỏi nam nhân kia thì chẳng khác nào rời khỏi nguồn vui của mình.

Có điều là . . . cho tới bây giờ nàng đều sống dưới sự bảo vệ của người thân, chưa hề rời xa ca ca. Hiện tại nàng phải tự sống một mình thì làm như thế nào đây? Huống chi, ở đây nàng lại chưa quen. . .

Nhớ tới Đa Dục.

“Đừng lo lắng, để sau khi ta xử lý xong chuyện của mình thì sẽ cho người giúp cô chuyển tin tức.”

“Cám ơn, cô thật tốt!”

“Ha ha. . . đừng khách sáo . . .” Nữ nhân mỉm cười, neho đôi mắt lại nhìn chăm chú về phía trước mà tiếp tục chạy đi.

Giữa trưa ngày hôm sau, bọn họ rốt cục chạy tới một trấn nhỏ ở biên giới, nữ nhân kia đi tới một khách điếm, thuê một gian phòng để giúp Phi Nhi bôi thuốc vào vết thương trên người.

Phi Nhi nhìn chăm chú, thấy nàng ta chu đáo với mình thì trong lòng tràn đầy cảm kích. Ngoại trừ Đa Dục và bà ra thì nàng ta là người thứ ba vô cùng quan tâm tới nàng. Một cảm giác thân thiết lại lần nữa làm nàng nhớ tới phụ vương sung ái mình mà hốc mắt đỏ bừng.

Nếu như là Tinh Linh có thể khóc thì hẳn nàng đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Một lát sau, nữ nhân vừa lòng gật đầu nói: “Thuốc rất hiệu nghiệm, tạm thời sẽ không đau. Chờ khi ta quay về tộc sẽ hỏi tộc nhân lấy thêm thánh dược chữa thương nữa thì chẳng mấy chốc sẽ không có việc gì.”

Phi Nhi nhìn chăm chú vào nữ nhân đang thu thập đồ ở một bên mà dò hỏi: “Tỷ tỷ, người tên là gì?”

“Cô cứ gọi là Yên Chi đi.”

“Yên Chi tỷ tỷ, muội tên là Phi Nhi, Diêm Phi Nhi.”

“Phi Nhi, tên thật đáng yêu.”

Phi Nhi hai mắt ảm đạm nói nhỏ: “Là cha đặt tên uôi.”

“Phi Nhi nhớ tới cha à?” Yên Chi nhìn ra nàng đang buồn mà khẽ cười rồi hỏi.

“Vâng, lần đầu tiên muội xa cha.”

“Con cái thì luôn thích ở bên cạnh cha mẹ.”

“ . . . Muội không còn nhỏ nữa! Cha nói muội đã mười sáu .”

“Ừ, Phi Nhi không nhỏ cho nên cần học tự lập, phải biết kiên cường.”

Phi Nhi nghiêng đầu, nghe cái hiểu cái không nhìn nàng ta. Tự lập, kiên cường?

Yên Chi mỉm cười với nàng, biết tiểu cô nương đang suy nghĩ lời của mình. Sau khi thu dọn xong đồ thì cần dặn tiểu nhị đem bữa trưa đến phòng, còn thêm một chậu nước sạch sẽ để Phi Nhi lau qua bụi bặm trên người.

Bọn họ ở tại quán trọ một đêm, ngày hôm sau tiếp tục xuất phát về phía biên giới Minh quốc.

...

Bên trong Viễn Không sơn trang, Diêm Vô Xá cầm Thủy Tinh Giáp của Phi Nhi với vẻ mặt rầu rĩ. Đã ba ngày trôi qua mà vẫn không có một chút tin tức về Phi Nhi, thậm chí chút xíu đầu mối cũng không phát hiện thấy. Có lẽ hẳn vẫn còn thấy may mắn là không tìm được thi thể nàng, chứng tỏ nàng vẫn còn sống.

Hắn nhất định phải tìm được nàng, khiến những kẻ làm nàng bị thương phải trả giá lớn!

Tuyệt Lãnh Hương ngồi ở một bên, không chút hoang mang thưởng thức trà thơm, đằng sau là ba tên ám vệ đang yên lặng bảo vệ.

Đỗ Ngũ Nguyệt cùng Đỗ Yến từ bên ngoài đi vào, Đỗ Ngũ Nguyệt đưa một phong thư cho Diêm Vô Xá mà dặn: "Hiền đệ, đệ cầm thư đến Ngũ Liễu Trang, trang chủ sẽ tiếp kiến. Nghe nói bọn họ từng giúp đỡ Yên Chi một thời gian, có lẽ sẽ biết nàng ta đi về phía nào."

"Cám ơn đại ca."

"Huynh đệ còn khách sáo sao? Trong giang hồ đã là huynh đệ, nếu có việc cần giúp đỡ thì các bằng hữu đều sẽ ra tay tương trợ."

"Vâng."

Đỗ Yến tiến lên một bước, cung kính nói:

"Diêm thúc thúc, cha bảo cháu phụ trách tìm kiếm tung tích Phi Nhi. Đợi sau khi thúc hoàn thành nhiệm vụ, nếu như vẫn chưa có tin tức thì xin mau chóng quay về Viễn Không sơn trang."

Diêm Vô Xá vỗ vỗ vai Đỗ Yến mà gật đầu: "Chuyện này nhờ vả cháu." Có bọn họ hỗ trợ thì xác thật hiệu quả tăng lên gấp nhiều lần, đáng hận chính là không thể tự mình tìm kiếm Phi Nhi!

"Đương nhiên."

Tuyệt Lãnh Hương thấy bọn họ trò chuyện gần xong thì đứng lên đi tới bên người Diêm Vô Xá nhắc nhở:

"Diêm Vương, liệu chúng ta có thể xuất phát được chưa?"

"Vâng, bệ hạ." Diêm Vô Xá gật đầu. Hắn cũng biết là chuyện của Phi Nhi làm chậm trễ không ít thời gian, cản trở hành trình. Chỉ là người trong võ lâm, sẽ không nể tình hoàng thân quốc thích cao cao tại thượng, càng không nghe theo mệnh lệnh của quan viên triều đình. Nếu không phải đại ca có quan hệ nhất định ở trên giang hồ thì hẳn còn chưa chắc có thể trong khoảng thời gian ngắn tìm được tung tích của Xích Long Yên Chi kiếm.

Tuyệt Lãnh Hương liếc mắt nhìn cha con Đỗ gia, vênh vênh tự đắc kiêu ngạo dẫn dắt đám ám vệ đi ra khỏi đại sảnh. Diêm Vô Xá sau khi cáo biệt hai cha con thì đi theo sau Tuyệt Lãnh Hương tiếp tục hành trình.

21. Chương 21

Phi Nhi hảo mê người 21. Trại Đạt Mỗ

Trại Đạt Mỗ nằm trên vùng đất thảo nguyên cách biên giới Minh quốc hơn 120 dặm. Trải qua tám ngày lộ trình, đi qua một quả núi cao hùng vĩ thì trước mặt thối tới một cơn gió mát xen lẫn mùi vị cỏ xanh đậm đà nhắc nhở cho bọn họ biết là đã đi vào đại thảo nguyên mệnh mông.

Đây là lần đầu tiên Phi Nhi nhìn thấy thảo nguyên, đôi mắt biếc tràn đầy vẻ hưng phấn. Đột nhiên nàng cảm giác được hai mắt không đủ dùng, giá mọc thêm nhiều hơn mấy cái thì thật tốt.

Nơi này trời đặc biệt xanh, không khí trong lành, nhìn không thấy điểm cuối. Trên đời này, một cỏi xanh biếc cả ngàn dặm, lại thêm rất nhiều đồi núi nhỏ xanh thẫm. Nhưng giữa một vùng xanh ngút ngàn như vậy có những đàn dê, đàn ngựa hất lên màu trắng như tuyết, tựa như những chiếc thuyền đang lênh đênh giữa biển cả rộng lớn. Thảo nguyên mênh mông, sức sống hùng hực, sức sống tràn trề.

Ngoài ra thỉnh thoảng còn vọng tới những tiếng leng keng như chuông ngân. Các thiếu nữ du mục cười tuẩn mã, dáng người duyên dáng nổi bật giữa màu xanh của trời và màu xanh hoa cỏ, vui đùa đuổi đàn ngựa rong ruổi tạo nên những tràng dài âm thanh đuổi ngựa cùng tiếng cười vui.

Loại cảnh sắc này thật sự làm Phi Nhi thán phục không thôi, nàng thoải mái nhắm mắt lại để tận hưởng sự yên tĩnh giữa chốn mênh mông.

“Yên Chi tỷ tỷ!”

Từ xa, một đám thiếu niên đang vung roi ngựa, cười những con ngựa cực kỳ cao to, đang phấn khởi phi về hướng bọn họ.

Yên Chi vui mừng vẫy cánh tay với bọn họ, há miệng lớn tiếng gọi: “Tập Kỳ, đi nói cho Đạt Y Đồ, ta đã tìm được giải được!”

“Oa! Tô Đan được cứu rồi! Tô Đan xinh đẹp được cứu rồi!”

Lập tức, toàn bộ đám thiếu niên đều bắt đầu vui vẻ hô to rồi lập tức quay đầu ngựa lại. Một nhóm người nhằm phía lều vải lớn nhất, một nhóm người khác đi theo bên cạnh xe ngựa. Thảo nguyên tĩnh lặng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên: tiếng hoan hô, tiếng cười lớn, tiếng vó ngựa xen lẫn vào nhau thật là sung sướng.

Mọi người phát hiện Phi Nhi ở trên xe, thấy trên mặt nàng có vài vết máu đỏ sẫm thì vội nhăn mày. Cô gái nhỏ xinh, vui tươi như thế, là kẻ nào nhẫn tâm làm nàng bị tổn thương thành ra thế này?

Trong đó một thiếu niên khá lớn tuổi không nhịn được dò hỏi: “Yên Chi tỷ, nàng ta là ai?”

“Nàng là tân nương do ta nhặt về.”

“Tân nương?”

“Tân nương của ai?”

“Hi hi. . . Chẳng lẽ là tân nương của Đạt Y Đồ sao?”

“Yên Chi tỷ, Đạt Y Đồ sẽ đè chết nàng ta!”

“Bại hoại!”

“Ha ha ha!”

Tất cả mọi người bắt đầu lấy Phi Nhi để vui đùa. Phi Nhi thì chỉ tò mò nhìn nụ cười của bọn họ, lại quay đầu sang nhìn qua Yên Chi mà hoàn toàn không hiểu những lời bọn họ nói.

Yên Chi trợn mắt nhìn bọn họ mà nhắc nhở: “Đừng bắt nạt người ta nghe không, ta sẽ tức giận.”

“Hắc hắc! Nếu như Đạt Y Đồ không cần tân nương này thì Yên Chi tỷ cứ đem nàng ta tặng cho ta đi.”

“Ngươi nghĩ hay nhỉ!” Toàn bộ thiếu niên đều đẩy Đạt Nhĩ Mục một cái làm con ngựa sợ đến nhấc cả chân trước lên rồi lớn tiếng hí vang.

Cả người Phi Nhi chấn động, mắt biếc tràn đầy kinh hoảng. Mọi người biết là đã hù dọa nàng thì vội vàng thu lại nụ cười, lo lắng nhìn nàng.

Yên Chi lập tức vỗ vỗ bả vai nàng mà trấn an:

“Đừng sợ, những con ngựa này là bọn hần nuôi từ lúc mới đẻ đến bây giờ, rất có linh tính nên sẽ không xằng bậy.”

“Muội cũng thay người nuôi ngựa đỡ đỡ rồi.” Ai đó ở bên cạnh xoa khăn tay.

“Có thật không?” Yên Chi kinh ngạc nhìn nàng “Phi Nhi cũng nuôi ngựa?”

“Anh của muội nuôi, anh ấy không uội cưỡi, nói là chờ sau khi muội lớn lên thì sẽ ột con ngựa nhỏ.”

“Ha hã. . . Đợi lát nữa bảo Đạt Mộc Tề đưa một con ngựa nhỏ uội, được không?”

“Có thật không?” Mắt biếc bỗng bừng tỏa sáng, hưng phấn mà nhìn Yên Chi. Còn đôi tay bắt chéo ở trước ngực, chờ mong nàng xác nhận lại lần nữa.

“Ừ, Yên Chi không nói dối!”

“Cám ơn Yên Chi tỷ!”

Khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên nụ cười ngọt ngào, đám thiếu niên bên cạnh cũng vui mừng mà hoan hô cùng với nàng rồi vội vàng mỉm cười hiền lành với nàng, còn ánh mắt không dời đi nổi.

Thật là một thiếu nữ đáng yêu!

Xe ngựa dừng ở bên ngoài lều vải lớn nhất trại Đạt Mộc. Vì e ngại Phi Nhi có thương tích trong người nên Yên Chi ôm lấy nàng đi vào lều vải. Đám thiếu niên cũng không vào theo mà chỉ chơi đùa hoạt động bên ngoài lều trại.

Trong lều vải có hai nam nhân cao lớn đang ngồi, Phi Nhi nhận ra một người trong đó. Nàng đã gặp lần trước tại bờ sông Duyên Phận khi người ấy cứu hai đứa trẻ. Còn một người khác thì hơi hao hao giống hần, hẳn là anh em rồi.

“Yên Chi!”

Nam nhân mà nàng không nhận ra thấy Yên Chi đi tới thì vội vàng hưng phấn ra nghênh đón, nhưng hần thấy trong lòng nàng có thiếu nữ nên hần ngừng động tác ôm.

“Nàng ta là?”

“Bằng hữu của ta – Phi Nhi.”

“. . . Bằng hữu này nàng biết từ khi nào? Trại Đạt Mộc không thể để người ngoài vào.”

“Trên đường nhặt được. Trại Đạt Mộc không phải muốn chọn phi sao? Coi như nàng ta là một người.”

“Cái gì? Nàng bảo cô ta đến tranh đoạt vị trí Vương phi với nàng?”

“Cắt! Không chỉ có anh tuyển, đại ca Đạt Y Đồ cũng tuyển mà. Hơn nữa, đối với vị trí Vương phi ta không có hứng thú nên đừng có nói khó nghe như vậy.”

“Nàng!”

Trong khi hai người đấu võ mồm, Phi Nhi cùng Đạt Y Đồ nhìn nhau. Trong đôi mắt màu xanh thoáng qua một vẻ tò mò, không lý giải nổi vì sao nàng lại ở cùng một chỗ với Yên Chi? Nàng không phải Vương phi của Diêm Vương sao?

Có điều lúc hần ở Minh thành thì tuyệt không có nghe nói Diêm Vương lập phi, nhưng lúc ấy Diêm Vương cũng không hề phủ nhận thân phận của nàng, vậy đó là có chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ là thị thiếp của Diêm Vương?

Nghe nói thị thiếp của Diêm Vương nhiều không kể xiết, mà ngay cả nữ đế Tuyệt Lãnh Hương cũng là tình nhân của hần.

Phi Nhi nhìn thấy hần đang suy đoán về mình thì nháy mắt mấy cái, tự nhiên nở một nụ cười ngọt ngào với hần.

Đạt Y Đồ bỗng nhiên sững sốt, mày kiếm nhướn lên rồi chuyển hướng nhìn, hần cầm chén rượu lên mà uống cũng không trả lời nàng.

Đạt Mộc Tề liếc mắt ngăm nhìn thiếu nữ rồi hỏi Yên Chi với vẻ không vui: "Cứ thế này, ta nói nàng muốn ôm cô ấy tới khi nào?"

"Mắc mớ gì tới người? Cô ta không nặng."

"Người!" Đạt Mộc Tề cố ghì姆 tức giận "Trở lại chuyện chính, giải được đâu? Tô Đan vẫn còn hôn mê đó."

"Ừ, đúng. . ." Yên Chi giang tay ra trao Phi Nhi cho Đạt Mộc Tề "Ôm hộ một lát."

". . ." Đạt Mộc Tề theo bản năng giang hai tay tiếp nhận Phi Nhi có thương tích.

Động tác thô lỗ làm đụng vào vết thương tương đối nghiêm trọng phía sau lưng của Phi Nhi, làm cho Phi Nhi than nhẹ một tiếng, đau đớn nhăn mày lại, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt. Nàng cắn chặt môi dưới.

Yên Chi lấy giải dược từ hầu bao ra, vừa nhìn sắc mặt của Phi Nhi trắng như tờ giấy thì lập tức mắng ầm lên:

"Anh thật là đại què mùa, cũng không thể nhẹ nhàng hơn sao? Sau lưng nàng ta có vết thương đòn roi còn không kịp bình phục! !"

". . . Nàng không nói làm sao ta biết!"

"Chết tiệt!" Yên Chi cầm tay Phi Nhi kéo lên trên vai mình, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy nàng "Mau gọi người tới lều vải của ta. Nếu như vết thương của nàng há miệng thì ta vĩnh viễn cũng sẽ không để ý tới người!" Nói xong, rồi vội vàng chạy khỏi lều vải.

"Này! Yên Chi, này. . ."

Đạt Mộc Tề ảo não hừ một câu, xoay người đi sang chỗ khác đem bình thuốc đưa cho Đạt Y Đồ rồi nói: "Đại ca, ca đi xem qua Tô Đan, đệ đi lấy thuốc chữa thương cho nha đầu kia."

"Dùng cái này đi." Đạt Y Đồ lấy từ ống tay áo ra một cái bình làm bằng bạch ngọc rồi đặt ở trên bàn.

"Chà! Đây không phải là Thánh Phong Tán sao? Bảo bối của đại ca sao có thể tùy tiện đưa cho người khác dùng, ca lại không nhận nữ nhân kia."

"Nàng ta không phải là bằng hữu của Yên Chi sao?"

". . . Không phải đệ không biết Yên Chi. 'Nhiệt tình' của nàng ta sớm muộn sẽ làm trại Đạt Mỗ có đông đảo người từ nơi khác đến."

"Ta từng gặp mặt một lần với với nữ nhân kia nên biết trượng phu (chồng) của nàng."

"À, thì ra là thế!" Đạt Mộc Tề lúc này mới cầm lấy bình thuốc, "Ta đi trước đây." Nói xong thì nhanh chóng rời khỏi lều vải.

Đạt Y Đồ tiếp tục cầm lấy cái chén, nhấp nhấp rượu được hâm nóng mà rơi vào trầm tư . . .

Edit & beta: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 22. Ta có thể khóc thì thật là tốt

Yên Chi nhanh chóng ôm Phi Nhi vào lều vải của mình, vừa mới vén màn trướng lên đã nhìn thấy ba thiếu niên đang ngồi ở trên thảm, có vẻ như là đã chờ lâu. Vừa nhìn thấy Yên Chi đi vào, cả ba thiếu niên lập tức đứng lên cười ha hả nhìn bọn họ.

Yên Chi dè dặt đặt Phi Nhi ở trên thảm bên cạnh, rồi liếc mắt ngăm bọn họ: "Ba người các người rất rảnh rồi?"

"Hơi hơi."

"Không có chuyện gì để làm."

"Đúng đúng!"

"Vậy được rồi!" Yên Chi xoay người lại, phân phó:

“Đạt Nhĩ Mục, người giúp ta mang chậu nước sạch đến. Táp Kỳ, đi sang bên phía Đạt Mộc Tề xem có quần áo nữ sạch sẽ không. Tắc Khách, người đi nấu sữa dê đem lại đây.”

“ . . . A.” Ba người sững sốt rồi xoay người liền đi ra khỏi trướng.

“Ba tên ngốc!” Yên Chi mắng nhỏ một câu rồi mở quần áo của Phi Nhi ra để xem xét vết thương trên người.

Phi Nhi nhìn chăm chú vào nàng mà nhẹ giọng hỏi: “Yên Chi tỷ, làm sao mà một chút sức lực muội đều không có?”

“Trong người muội có một loại độc tên là Giải Công Tán, phỏng đoán có người hoài nghi võ công của muội cao cường, sau khi hạ được, ném muội xuống núi còn đẩy muội vào tử địa, không uội còn đường sống.”

“ . . . Muội cũng không có võ công mà.”

“Nhưng muội quả thật kỳ lạ “ Yên Chi đánh giá thân thể của nàng ”Da thịt trắng đến gần như trong suốt, cánh trong suốt, tai nhọn, dung nhan tuyệt vời, trên đời này tuyệt đối không tìm được người thứ hai.”

“Ách. . .” Phi Nhi được Yên Chi khen mà khuôn mặt lập tức đỏ bừng, cúi nhìn xuống đầy thẹn thùng.

“Đúng rồi, thấy vương tuyền phi thì có hứng thú không?”

“Muội?” Phi Nhi kinh ngạc mở to mắt “Muội, muội . . . muội tuyền?”

“Chẳng lẽ là tỷ à?”

“ . . . Không được, muội phải đi về tìm cha.”

“Ai, vẫn còn là cô gái nhỏ chưa rời nổi cha mẹ.” Yên Chi mỉm cười lắc đầu.

Đôi mắt biếc thoáng qua một vẻ đau thương mà nói thực tiếc rẻ: “Cha muội đã chết từ rất lâu, thật vất vả để tìm được cha mới, cho nên . . . muội rất muốn ở chung một chỗ với cha.”

Yên Chi bỗng nhiên sững sốt, giờ mới biết được người cha bấy giờ của Phi Nhi cũng không phải cha đẻ thì trong lòng áy náy, vội vàng kéo nàng vào trong lòng nhẹ nhàng an ủi: “Đừng buồn nữa, chờ khi tuyền phi kết thúc thì ta lập tức gọi người mang hộ thư đến để cha muội tới đón muội.”

“Cám ơn! Cám ơn Yên Chi tỷ.”

“Ừ . . . lại đây! Nằm xuống, để ta xem mấy vết thương phía sau lưng.”

“A.” Phi Nhi lại cứ nằm ở trên thảm, đầu gối trên cánh tay.

Màn cửa lều đột nhiên bị xốc lên, bóng hình cao lớn của Đạt Mộc Tề tiến vào. Đầu còn chưa lộ ra hết thì một cái chén đã nhằm hất ném tới.

“Bốp!”

“Ái chà!”

“Vụt!” Yên Chi nhanh chóng cầm lấy chắn đắp lên người Phi Nhi rồi trừng mắt nhìn Đạt Mộc Tề: “Muốn chết à, đi vào lều cũng không nói một tiếng.”

“ . . . Ta đến để đưa thuốc.” Đạt Mộc Tề liếc mắt thoáng nhìn thấy hai bắp chân trắng nõn thì vội vàng quay đầu.

“Đặt dưới đất, cút đi!”

“Người!”

“Lại cãi hử, ta phé người giờ!”

“Hi hi!” Phi Nhi thấy hai người bọn họ vừa thấy mặt liền đầu vô mồm thì không nhin được mà cười trộm. Bị Yên Chi và Đạt Mộc Tề đồng thời quay lại nhìn thì nàng vội vàng lắc đầu vô tội.

Khóe miệng Đạt Mộc Tề giật nhẹ rồi xoay người đi ra khỏi lều vải.

Chỉ chốc lát, ba thiếu niên đã đem đến tất cả các thứ Yên Chi cần rồi đặt ở trước mặt nàng. Yên Chi bảo bọn hần ngồi yên lặng đừng có nhìn sang, bằng không thì cú đi.

Ba thiếu niên gật đầu, ngồi ở trên thảm đưa lưng về phía bọn họ. Muốn làm bằng hữu với thiếu nữ đáng yêu thì đương nhiên phải biết nhẫn.

Yên Chi biết bọn họ sẽ không quay đầu lại nên mở chăn ra, dùng khăn tay ướt rửa sạch vết thương phía sau lưng Phi Nhi. Nàng nhìn thấy vết thương ghê người, qua nửa tháng mà còn không khép lại, ngay cả da thịt chung quanh đều trở nên đen sì. Hẳn roi kia không chỉ có ngấm muối mà còn tẩm độc. (đã man quá >.<)=“”>

Thật là kẻ ác độc.

May mắn hai cánh không bị tổn thương chỗ nào, vị trí yếu ớt như thế nếu như bị tổn thương thì nhất định sẽ rất đau.

Nàng dời mắt đi thì thoáng nhìn thấy Phi Nhi xiết chặt hai nắm tay, cắn chặt môi, từ trong miệng vẫn còn phát ra tiếng nghiến răng kêu “ken két” thì đáy lòng không khỏi bội phục thiếu nữ nhìn thì như chưa trưởng thành nhưng lại vô cùng kiên cường.

Đạt Nhĩ Mục cảm giác bầu không khí phía sau có vẻ nặng nề thì bất giác ngoái lại liếc mắt, phát hiện Phi Nhi sắc mặt tái nhợt, mày cau lại thì biết, nhất định là vết thương rất đau.

Đạt Nhĩ Mục không đành lòng nhìn tiếp nên quay đầu lại rồi nhắc nhở một câu: “Yên Chi tỷ, bảo Phi Nhi hát đi.”

“ . . lại còn ca hát?”

“Ừ “ Đạt Nhĩ Mục gật đầu ”Đại ca lúc chữa thương thì cũng không phải vừa đọc binh thư, vừa để Vu sư (thầy mo) bôi thuốc sao?”

Yên Chi hai mắt sáng ngời, điều này có vẻ là một biện pháp tốt để đánh lạc hướng sự chú ý của nàng ta đối với vết thương, như vậy cũng sẽ không đau đớn như thế nữa.

Yên Chi vì vậy nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi Phi Nhi: “Phi Nhi có biết hát không?”

“Hả? Biết . . . biết mà.”

“Vậy thử hát cho Yên Chi tỷ cùng ba vị bằng hữu nghe một bài, được chứ?”

“Ca hát?” Phi Nhi quay đầu đi, nhìn qua một cái cửa sổ nhỏ duy nhất của lều vải, nhìn sắc trời sắp sửa tối thì nhớ lại gương mặt tuần tú yêu chiều kia, nhớ vòng ôm ấm áp trong ngực, lại còn cả đôi mắt hấp dẫn mê người kia.

Trong đầu thoáng qua một bài hát cũ, đầu lưỡi hồng hồng liên liếm liếm đôi môi rồi nhẹ giọng hát lên:

“Thời thơ ấu của ta, thời khắc phóng khoáng ồn ào, mọi người bên ta, tất cả đều ca hát để chung vui cùng ta . . .”

Yên Chi thừa dịp lúc nàng ca hát liền nhanh chóng mở hộp thuốc chữa thương ra. Một mùi thơm ngát thoảng qua làm làn môi đỏ mọng thoáng mỉm cười. Đạt Y Đồ lại không tiếc dùng Thánh Phong Tán?

Không nghĩ nhiều nữa, nàng đổ một ít vào khăn tay sạch sẽ rồi nhẹ nhàng xoa lên trên vết thương. Một làn khói nhẹ nhàn nhạt nổi lên, vết thương lập tức bốc lên những bọt nước trắng cùng với mùi thối khó ngửi.

”Thời thơ ấu đã qua, ta có cuộc sống của mình, ý nghĩ mới thì có bài hát mới, tùy hứng và xúc động.

Vào những lúc không cách nào kiềm chế, ta quên là vẫn còn có những bài ca như vậy. Bầu trời tối đen, mưa đen sắp rơi, bầu trời tối đen ảm đạm. . .”

“Yên Chi tỷ, đệ đi. . . Nhà vệ sinh.”

“Đệ . . . đệ đi uống nước.”

“ . . .” Đạt Nhĩ Mục nhìn hai đồng bạn chạy trốn chết, trong khóe mắt cũng lóe ra giọt nước mắt.

Không nghĩ tới Phi Nhi hát lên thì tất cả mọi người đều khóc. . .

”Mỗi ngày ta đi đều phải đối mặt với những nỗi nhớ, ta nhớ lại hạnh phúc nho nhỏ thuở ấu thơ tốt đẹp đơn thuần đã qua.

Yêu luôn làm cho người ta khóc, làm cho người ta cảm giác là chưa đủ. Bầu trời quá lớn nên không thấy rõ lắm, thực cô đơn . . .”

“Đừng hát nữa!” Đạt Nhĩ Mục vụt đứng lên, đưa lưng về phía bọn họ, xiết chặt hai nắm tay mà toàn thân run rẩy.

Có điều giọng hát buồn đau kia tuyệt không dừng lại:

”Vốn là bà ngoại đã sớm nói cho ta nghe, dưới mưa rào cũng phải dừng cảm đi tới.

Ta tin tưởng tất cả đều sẽ bình yên, hiện tại ta muốn về nhà . . .”

“Phi Nhi. . .” Yên Chi rung động nhìn nàng. Phi Nhi rất nhớ tới cha, nhưng nàng lại không chảy xuống một giọt nước mắt.

Mắt biếc chớp chớp quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Yên Chi, Phi Nhi khẽ nở một nụ cười buồn bã mà nói bất đắc dĩ:

“Nếu như muối có thể khóc thì thật là tốt biết bao.” (TT__TT)

Bỗng dưng, Yên Chi đau lòng nhắm mắt lại, rồi để chảy xuống một giọt nước mắt đồng tình . . .

22. Chương 22

Phi Nhi hảo mê người 21. Trại Đạt Mỗ

Trại Đạt Mỗ nằm trên vùng đất thảo nguyên cách biên giới Minh quốc hơn 120 dặm . Trải qua tám ngày lộ trình, đi qua một quả núi cao hùng vĩ thì trước mặt thối tới một cơn gió mát xen lẫn mùi vị cỏ xanh đậm đà nhắc nhở cho bọn họ biết là đã đi vào đại thảo nguyên mệnh mông.

Đây là lần đầu tiên Phi Nhi nhìn thấy thảo nguyên, đôi mắt biếc tràn đầy vẻ hưng phấn. Đột nhiên nàng cảm giác được hai mắt không đủ dùng, giá mọc thêm nhiều hơn mấy cái thì thật tốt.

Nơi này trời đặc biệt xanh, không khí trong lành, nhìn không thấy điểm cuối. Trên đời này, một cỏi xanh biếc cả ngàn dặm, lại thêm rất nhiều đồi núi nhỏ xanh thẫm. Nhưng giữa một vùng xanh ngút ngàn như vậy có những đàn dê , đàn ngựa hát lên màu trắng như tuyết, tựa như những chiếc thuyền đang lênh đênh giữa biển cả rộng lớn. Thảo nguyên mệnh mông, sức sống hùng hực, sức sống tràn trề.

Ngoài ra thỉnh thoảng còn vọng tới những tiếng leng keng như chuông ngân. Các thiếu nữ du mục cười tuấn mã, dáng người duyên dáng nổi bật giữa màu xanh của trời và màu xanh hoa cỏ, vui đùa đuổi đàn ngựa rong ruổi tạo nên những tràng dài âm thanh đuổi ngựa cùng tiếng cười vui.

Loại cảnh sắc này thật sự làm Phi Nhi thán phục không thôi, nàng thoải mái nhắm mắt lại để tận hưởng sự yên tĩnh giữa chốn mệnh mông.

“Yên Chi tỷ tỷ!”

Từ xa, một đám thiếu niên đang vùng vẫy ngựa, cười những con ngựa cực kỳ cao to, đang phấn khởi phi về hướng bọn họ.

Yên Chi vui mừng vẫy cánh tay với bọn họ, há miệng lớn tiếng gọi: ”Tập Kỳ, đi nói cho Đạt Y Đồ, ta đã tìm được giải được!”

“Oa! Tô Đan được cứu rồi! Tô Đan xinh đẹp được cứu rồi!”

Lập tức, toàn bộ đám thiếu niên đều bắt đầu vui vẻ hô to rồi lập tức quay đầu ngựa lại. Một nhóm người nhằm phía lều vải lớn nhất, một nhóm người khác đi theo bên cạnh xe ngựa. Thảo nguyên tĩnh lặng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên: tiếng hoan hô, tiếng cười lớn, tiếng vó ngựa xen lẫn vào nhau thật là sung sướng.

Mọi người phát hiện Phi Nhi ở trên xe, thấy trên mặt nàng có vài vết máu đỏ sẫm thì vội nhăn mày. Cô gái nhỏ xinh, vui tươi như thế, là kẻ nào nhẫn tâm làm nàng bị tổn thương thành ra thế này?

Trong đó một thiếu niên khá lớn tuổi không nhịn được dò hỏi: "Yên Chi tỷ, nàng ta là ai?"

"Nàng là tân nương do ta nhặt về."

"Tân nương?"

"Tân nương của ai?"

"Hi hi. . . Chẳng lẽ là tân nương của Đạt Y Đồ sao?"

"Yên Chi tỷ, Đạt Y Đồ sẽ đè chết nàng ta!"

"Bại hoại!"

"Ha ha ha!"

Tất cả mọi người bắt đầu lấy Phi Nhi để vui đùa. Phi Nhi thì chỉ tò mò nhìn nụ cười của bọn họ, lại quay đầu sang nhìn qua Yên Chi mà hoàn toàn không hiểu những lời bọn họ nói.

Yên Chi trợn mắt nhìn bọn họ mà nhắc nhở: "Đừng bắt nạt người ta nghe không, ta sẽ tức giận."

"Hắc hắc! Nếu như Đạt Y Đồ không cần tân nương này thì Yên Chi tỷ cứ đem nàng ta tặng cho ta đi."

"Người nghĩ hay nhỉ!" Toàn bộ thiếu niên đều đẩy Đạt Nhĩ Mộc một cái làm con ngựa sợ đến nhấc cả chân trước lên rồi lớn tiếng hí vang.

Cả người Phi Nhi chấn động, mắt biếc tràn đầy kinh hoảng. Mọi người biết là đã hù dọa nàng thì vội vàng thu lại nụ cười, lo lắng nhìn nàng.

Yên Chi lập tức vỗ vỗ bả vai nàng mà trấn an:

"Đừng sợ, những con ngựa này là bọn hần nuôi từ lúc mới đẻ đến bây giờ, rất có linh tính nên sẽ không xằng bậy."

"Muội cũng thay người nuôi ngựa đỡ đỡ rồi." Ai đó ở bên cạnh xoa khăn tay.

"Có thật không?" Yên Chi kinh ngạc nhìn nàng "Phi Nhi cũng nuôi ngựa?"

"Anh của muội nuôi, anh ấy không uội cười, nói là chờ sau khi muội lớn lên thì sẽ ột con ngựa nhỏ."

"Ha hã. . . Đợi lát nữa bảo Đạt Mộc Tề đưa một con ngựa nhỏ uội, được không?"

"Có thật không?" Mắt biếc bỗng bừng tỏa sáng, hưng phấn mà nhìn Yên Chi. Còn đôi tay bắt chéo ở trước ngực, chờ mong nàng xác nhận lại lần nữa.

"Ừ, Yên Chi không nói dối!"

"Cám ơn Yên Chi tỷ!"

Khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên nụ cười ngọt ngào, đám thiếu niên bên cạnh cũng vui mừng mà hoan hô cùng với nàng rồi vội vàng mỉm cười hiền lành với nàng, còn ánh mắt không dời đi nổi.

Thật là một thiếu nữ đáng yêu!

Xe ngựa dừng ở bên ngoài lều vải lớn nhất trại Đạt Mộc. Vì e ngại Phi Nhi có thương tích trong người nên Yên Chi ôm lấy nàng đi vào lều vải. Đám thiếu niên cũng không vào theo mà chỉ chơi đùa hoạt động bên ngoài lều trại.

Trong lều vải có hai nam nhân cao lớn đang ngồi, Phi Nhi nhận ra một người trong đó. Nàng đã gặp lần trước tại bờ sông Duyên Phận khi người ấy cứu hai đứa trẻ. Còn một người khác thì hơi hao hao giống hần, hẳn là anh em rồi.

“Yên Chi!”

Nam nhân mà nàng không nhận ra thấy Yên Chi đi tới thì vội vàng hưng phấn ra nghênh đón, nhưng hần thấy trong lòng nàng có thiếu nữ nên hần ngừng động tác ôm.

“Nàng ta là?”

“Bằng hữu của ta – Phi Nhi.”

“ . . Bằng hữu này nàng biết từ khi nào? Trại Đạt Mỗ không thể để người ngoài vào.”

“Trên đường nhặt được. Trại Đạt Mỗ không phải muốn chọn phi sao? Coi như nàng ta là một người.”

“Cái gì? Nàng bảo cô ta đến tranh đoạt vị trí Vương phi với nàng?”

“Cắt! Không chỉ có anh tuyền, đại ca Đạt Y Đồ cũng tuyền mà. Hơn nữa, đối với vị trí Vương phi ta không có hứng thú nên đừng có nói khó nghe như vậy.”

“Nàng!”

Trong khi hai người đấu võ mồm, Phi Nhi cùng Đạt Y Đồ nhìn nhau. Trong đôi mắt màu xanh thoáng qua một vẻ tò mò, không lý giải nổi vì sao nàng lại ở cùng một chỗ với Yên Chi? Nàng không phải Vương phi của Diêm Vương sao?

Có điều lúc hần ở Minh thành thì tuyệt không có nghe nói Diêm Vương lập phi, nhưng lúc ấy Diêm Vương cũng không hề phủ nhận thân phận của nàng, vậy đó là có chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ là thị thiếp của Diêm Vương?

Nghe nói thị thiếp của Diêm Vương nhiều không kể xiết, mà ngay cả nữ đế Tuyệt Lãnh Hương cũng là tình nhân của hần.

Phi Nhi nhìn thấy hần đang suy đoán về mình thì nháy mắt mấy cái, tự nhiên nở một nụ cười ngọt ngào với hần.

Đạt Y Đồ bỗng nhiên sững sốt, mày kiếm nhướn lên rồi chuyển hướng nhìn, hần cầm chén rượu lên mà uống cũng không trả lời nàng.

Đạt Mộc Tề liếc mắt ngắm nhìn thiếu nữ rồi hỏi Yên Chi với vẻ không vui: “Cứ thế này, ta nói nàng muốn ôm cô ấy tới khi nào?”

“Mắc mớ gì tới người? Cô ta không nặng.”

“Người!” Đạt Mộc Tề cố ghìm tức giận ”Trở lại chuyện chính, giải được đâu? Tô Đan vẫn còn hôn mê đó.”

“Ừ, đúng. . .” Yên Chi giang tay ra trao Phi Nhi cho Đạt Mộc Tề ”Ôm hộ một lát.”

“ . . .” Đạt Mộc Tề theo bản năng giang hai tay tiếp nhận Phi Nhi có thương tích.

Động tác thô lỗ làm đụng vào vết thương tương đối nghiêm trọng phía sau lưng của Phi Nhi , làm cho Phi Nhi than nhẹ một tiếng, đau đớn nhăn mày lại, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt. Nàng cắn chặt môi dưới.

Yên Chi lấy giải dược từ hầu bao ra, vừa nhìn sắc mặt của Phi Nhi trắng như tờ giấy thì lập tức mắng âm lên:

“Anh thật là đại quē mùa, cũng không thể nhẹ nhàng hơn sao? Sau lưng nàng ta có vết thương đòn roi còn không kịp bình phục! !”

“ . . . Nàng không nói làm sao ta biết!”

“Chết tiệt!” Yên Chi cầm tay Phi Nhi kéo lên trên vai mình, cẩn thận từng li từng tí ôm lấy nàng “Mau gọi người tới lều vải của ta. Nếu như vết thương của nàng há miệng thì ta vĩnh viễn cũng sẽ không để ý tới người!” Nói xong, rồi vội vàng chạy khỏi lều vải.

“Này! Yên Chi, này. . .”

Đạt Mộc Tề ảo não hừ một câu, xoay người đi sang chỗ khác đem bình thuốc đưa cho Đạt Y Đồ rồi nói: “Đại ca, ca đi xem qua Tô Đan, đệ đi lấy thuốc chữa thương cho nha đầu kia.”

“Dùng cái này đi.” Đạt Y Đồ lấy từ ống tay áo ra một cái bình làm bằng bạch ngọc rồi đặt ở trên bàn.

“Chà! Đây không phải là Thánh Phong Tán sao? Bảo bối của đại ca sao có thể tùy tiện đưa cho người khác dùng, ca lại không nhận nữ nhân kia.”

“Nàng ta không phải là bằng hữu của Yên Chi sao?”

“ . . . Không phải đệ không biết Yên Chi. ‘Nhiệt tình’ của nàng ta sớm muộn sẽ làm trại Đạt Mộc có đông đảo người từ nơi khác đến.”

“Ta từng gặp mặt một lần với với nữ nhân kia nên biết trượng phu (chồng) của nàng.”

“À, thì ra là thế!” Đạt Mộc Tề lúc này mới cầm lấy bình thuốc, “Ta đi trước đây.” Nói xong thì nhanh chóng rời khỏi lều vải.

Đạt Y Đồ tiếp tục cầm lấy cái chén, nhắm nháp rượu được hâm nóng mà rơi vào trầm tư . . .

Edit & beta: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 22. Ta có thể khóc thì thật là tốt

Yên Chi nhanh chóng ôm Phi Nhi vào lều vải của mình, vừa mới vén màn trướng lên đã nhìn thấy ba thiếu niên đang ngồi ở trên thảm, có vẻ như là đã chờ lâu. Vừa nhìn thấy Yên Chi đi vào, cả ba thiếu niên lập tức đứng lên cười ha hả nhìn bọn họ.

Yên Chi dè dặt đặt Phi Nhi ở trên thảm bên cạnh, rồi liếc mắt ngắm bọn họ: “Ba người các người rất rảnh rồi?”

“Hơi hơi.”

“Không có chuyện gì để làm.”

“Đúng đúng!”

“Vậy được rồi!” Yên Chi xoay người lại, phân phó:

“Đạt Nhĩ Mục, người giúp ta mang chậu nước sạch đến. Táp Kỳ, đi sang bên phía Đạt Mộc Tề xem có quần áo nữ sạch sẽ không. Tắc Khách, người đi nấu sữa dê đem lại đây.”

“ . . . A.” Ba người sững sờ rồi xoay người liền đi ra khỏi trướng.

“Ba tên ngốc!” Yên Chi mắng nhỏ một câu rồi mở quần áo của Phi Nhi ra để xem xét vết thương trên người.

Phi Nhi nhìn chăm chú vào nàng mà nhẹ giọng hỏi: “Yên Chi tỷ, làm sao mà một chút sức lực muối đều không có?”

“Trong người muối có một loại độc tên là Giải Công Tán, phỏng đoán có người hoài nghi võ công của muối cao cường, sau khi hạ được, ném muối xuống núi còn đẩy muối vào tử địa, không uội còn đường sống.”

“ . . . Muối cũng không có võ công mà.”

“Nhưng muối quả thật kỳ lạ “ Yên Chi đánh giá thân thể của nàng “Da thịt trắng đến gần như trong suốt, cánh trong suốt, tai nhọn, dung nhan tuyệt vời, trên đời này tuyệt đối không tìm được người thứ hai.”

“Ách. . .” Phi Nhi được Yên Chi khen mà khuôn mặt lập tức đỏ bừng, cúi nhìn xuống đầy thẹn thùng.

“Đúng rồi, thấy vương tuyền phi thì có hứng thú không?”

“Muội?” Phi Nhi kinh ngạc mở to mắt “Muội, muội . . . muội tuyền?”

“Chẳng lẽ là tỷ à?”

“ . . Không được, muội phải đi về tìm cha.”

“Ai, vẫn còn là cô gái nhỏ chưa rời nổi cha mẹ.” Yên Chi mỉm cười lắc đầu.

Đôi mắt biếc thoáng qua một vẻ đau thương mà nói thực tiếc rẻ: “Cha muội đã chết từ rất lâu, thật vất vả để tìm được cha mới, cho nên . . . muội rất muốn ở chung một chỗ với cha.”

Yên Chi bỗng nhiên sững sốt, giờ mới biết được người cha bấy giờ của Phi Nhi cũng không phải cha đẻ thì trong lòng áy náy, vội vàng kéo nàng vào trong lòng nhẹ nhàng an ủi: “Đừng buồn nữa, chờ khi tuyền phi kết thúc thì ta lập tức gọi người mang hộ thư đến để cha muội tới đón muội.”

“Cám ơn! Cám ơn Yên Chi tỷ.”

“Ừ . . . lại đây! Nằm xuống, để ta xem mấy vết thương phía sau lưng.”

“A.” Phi Nhi lại cứ nằm ở trên thảm, đầu gối trên cánh tay.

Màn cửa lều đột nhiên bị xốc lên, bóng hình cao lớn của Đạt Mộc Tề tiến vào. Đầu còn chưa lộ ra hết thì một cái chén đã nhằm hất ném tới.

“Bốp!”

“Ái chà!”

“Vụt!” Yên Chi nhanh chóng cầm lấy chặn đắp lên người Phi Nhi rồi trừng mắt nhìn Đạt Mộc Tề: “Muốn chết à, đi vào lều cũng không nói một tiếng.”

“ . . Ta đến để đưa thuốc.” Đạt Mộc Tề liếc mắt thoáng nhìn thấy hai bắp chân trắng nõn thì vội vàng quay đầu.

“Đặt dưới đất, cút đi!”

“Ngươi!”

“Lại cãi hử, ta phé ngươi giờ!”

“Hi hi!” Phi Nhi thấy hai người bọn họ vừa thấy mặt liền đấu võ mồm thì không nhin được mà cười trộm. Bị Yên Chi và Đạt Mộc Tề đồng thời quay lại nhìn thì nàng vội vàng lắc đầu vô tội.

Khóe miệng Đạt Mộc Tề giật nhẹ rồi xoay người đi ra khỏi lều vải.

Chỉ chốc lát, ba thiếu niên đã đem đến tất cả các thứ Yên Chi cần rồi đặt ở trước mặt nàng. Yên Chi bảo bọn hấn ngồi yên lặng đừng có nhìn sang, bằng không thì cút đi.

Ba thiếu niên gật đầu, ngồi ở trên thảm đưa lưng về phía bọn họ. Muốn làm bằng hữu với thiếu nữ đáng yêu thì đương nhiên phải biết nhẫn.

Yên Chi biết bọn họ sẽ không quay đầu lại nên mở chăn ra, dùng khăn tay ướt rửa sạch vết thương phía sau lưng Phi Nhi. Nàng nhìn thấy vết thương ghê người, qua nửa tháng mà còn không khép lại, ngay cả da thịt chung quanh đều trở nên đen sì. Hẳn rồi kia không chỉ có ngâm muối mà còn tắm độc. (đã man quá >.<)=“”>

Thật là kẻ ác độc.

May mắn hai cánh không bị tổn thương chỗ nào, vị trí yếu ớt như thế nếu như bị tổn thương thì nhất định sẽ rất đau.

Nàng dời mắt đi thì thoáng nhìn thấy Phi Nhi xiết chặt hai nắm tay, cắn chặt môi, từ trong miệng vẫn còn phát ra tiếng nghiến răng kêu “ken két” thì đáy lòng không khỏi bội phục thiếu nữ nhìn thì như chưa trưởng thành nhưng lại vô cùng kiên cường.

Đạt Nhĩ Mục cảm giác bầu không khí phía sau có vẻ nặng nề thì bất giác ngoái lại liếc mắt, phát hiện Phi Nhi sắc mặt tái nhợt, mày cau lại thì biết, nhất định là vết thương rất đau.

Đạt Nhĩ Mục không đành lòng nhìn tiếp nên quay đầu lại rồi nhắc nhở một câu: "Yên Chi tỷ, bảo Phi Nhi hát đi."

"... lại còn ca hát?"

"Ừ " Đạt Nhĩ Mục gật đầu "Đại ca lúc chữa thương thì cũng không phải vừa đọc binh thư, vừa để Vu sư (thầy mo) bôi thuốc sao?"

Yên Chi hai mắt sáng ngời, điều này có vẻ là một biện pháp tốt để đánh lạc hướng sự chú ý của nàng ta đối với vết thương, như vậy cũng sẽ không đau đớn như thế nữa.

Yên Chi vì vậy nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi Phi Nhi: "Phi Nhi có biết hát không?"

"Hả? Biết . . . biết mà."

"Vậy thử hát cho Yên Chi tỷ cùng ba vị bằng hữu nghe một bài, được chứ?"

"Ca hát?" Phi Nhi quay đầu đi, nhìn qua một cái cửa sổ nhỏ duy nhất của lều vải, nhìn sắc trời sắp sửa tối thì nhớ lại gương mặt tuần tú yêu chiều kia, nhớ vòng ôm ấm áp trong ngực, lại còn cả đôi mắt hấp dẫn mê người kia.

Trong đầu thoáng qua một bài hát cũ, đầu lưỡi hồng hồng liền liếm liếm đôi môi rồi nhẹ giọng hát lên:

"Thời thơ ấu của ta, thời khắc phóng khoáng ồn ào, mọi người bên ta, tất cả đều ca hát để chung vui cùng ta . . ."

Yên Chi thừa dịp lúc nàng ca hát liền nhanh chóng mở hộp thuốc chữa thương ra. Một mùi thơm ngát thoảng qua làm làn môi đỏ mọng thoáng mỉm cười. Đạt Y Đồ lại không tiếc dùng Thánh Phong Tán?

Không nghĩ nhiều nữa, nàng đổ một ít vào khăn tay sạch sẽ rồi nhẹ nhàng xoa lên trên vết thương. Một làn khói nhẹ nhàn nhạt nổi lên, vết thương lập tức bốc lên những bọt nước trắng cùng với mùi thoai khó ngửi.

"Thời thơ ấu đã qua, ta có cuộc sống của mình, ý nghĩ mới thì có bài hát mới, tùy hứng và xúc động.

Vào những lúc không cách nào kiềm chế, ta quên là vẫn còn có những bài ca như vậy. Bầu trời tối đen, mưa đen sắp rơi, bầu trời tối đen ảm đạm. . ."

"Yên Chi tỷ, đệ đi. . . Nhà vệ sinh."

"Đệ . . . đệ đi uống nước."

"... " Đạt Nhĩ Mục nhìn hai đồng bạn chạy trốn, trong khóe mắt cũng lóe ra giọt nước mắt.

Không nghĩ tới Phi Nhi hát lên thì tất cả mọi người đều khóc. . .

"Mỗi ngày ta đi đều phải đối mặt với những lối rẽ, ta nhớ lại hạnh phúc nho nhỏ thưở ấu thơ tốt đẹp đơn thuần đã qua.

Yêu luôn làm cho người ta khóc, làm cho người ta cảm giác là chưa đủ. Bầu trời quá lớn nên không thấy rõ lắm, thực cô đơn . . ."

"Đừng hát nữa!" Đạt Nhĩ Mục vụt đứng lên, đưa lưng về phía bọn họ, xiết chặt hai nắm tay mà toàn thân run rẩy.

Có điều giọng hát buồn đau kia tuyệt không dừng lại:

"Vốn là bà ngoại đã sớm nói cho ta nghe, dưới mưa rào cũng phải dũng cảm đi tới.

Ta tin tưởng tất cả đều sẽ bình yên, hiện tại ta muốn về nhà . . ."

"Phi Nhi. . ." Yên Chi rung động nhìn nàng. Phi Nhi rất nhớ tới cha, nhưng nàng lại không chảy xuống một giọt nước mắt.

Mắt biếc chớp chớp quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Yên Chi, Phi Nhi khẽ nở một nụ cười buồn bã mà nói bất đắc dĩ:

“Nếu như muội có thể khóc thì thật là tốt biết bao.” (TT__TT)

Bỗng dưng, Yên Chi đau lòng nhắm mắt lại, rồi để chảy xuống một giọt nước mắt đồng tình . . .

23. Chương 23

Edit & beta: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 23. Cô bé ăn khỏe

Bôi thuốc xong, mặc lại trang phục, Yên Chi căn dặn Đạt Nhĩ Mục ở lại lều vải trò chuyện cùng Phi Nhi, còn mình cầm những quần áo dính máu này đi ra ngoài tắm rửa sẵn tiện giặt sạch một lượt.

Đạt Nhĩ Mục mặt mày đỏ bừng đi tới bên thăm, mày nhướn cao đến dựng ngược. Hắn là nam nhi, thô lỗ nói năng vụng về, không đầu không đuôi, thật không biết gởi chuyện với nàng như thế nào.

Phi Nhi dựa vào tường tò mò nhìn hắn. Mặt của hắn đỏ rực toàn bộ, chẳng lẽ ở đây rất nóng sao?

Nàng nhìn xung quanh rồi cầm lấy một cái khăn nhỏ bé đưa cho hắn: “Anh có mồ hôi.”

“ . . . Cám ơn.”

Đạt Nhĩ Mục tiếp nhận khăn tay, đặt lên mặt nhẹ nhàng lau. Một mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra, là mùi vị của nàng.

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi ? Hắn là tôi phải gọi bằng ca ca chứ?”

“Ách. . . Tôi, tôi mười bảy.”

“A, Đạt Mộc Nhĩ ca ca.”

“ . . . Sai rồi, tên tôi là Đạt. . . Nhĩ. . . Mục.” Đạt Nhĩ Mục dùng tiếng bản địa dạy một lần.

“Đạt Nhĩ Mục. . . Ca ca.”

Đạt Nhĩ Mục nở một nụ cười đầy vẻ soái khí mà khen: “Phi Nhi thật thông minh.”

“Hi hi, anh là người đầu tiên nói tôi là người thông minh.”

“Tôi là Đạt Y Đồ.”

Đột nhiên, từ bên ngoài lều vải vọng vào tiếng nói trầm trầm. Hai người ngoái nhìn lại, một bóng đen đứng ở bên ngoài lều vải.

Đạt Nhĩ Mục hưng phấn mà gọi: “Đại ca, vào đi.”

“Không được, đệ mang nàng đến lều chính dùng bữa.”

“Ồ.Được.” Đạt Nhĩ Mục đáp lại một câu, bóng dáng cao lớn liền xoay người rời đi.

Phi Nhi cầm lấy áo choàng bên cạnh phủ lên người, Yên Chi căn dặn nàng ngàn vạn lần đừng để cảm lạnh. Sau đó xiết chặt dây lưng, chỉ là muốn gắng sức đứng dậy nhưng lại phát hiện có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

Đạt Nhĩ Mục nhìn bộ dáng khó khăn của nàng bèn giơ hai tay dò hỏi: “Tôi ôm nàng đến đó được chứ.”

Phi Nhi nhìn đôi tay cơ bắp kia, mắt chớp chớp rồi mỉm cười ngọt ngào. Nàng gật đầu, hai tay chủ động ôm lấy vai của hắn, Đạt Nhĩ Mục dễ dàng ôm lấy nàng.

“Nàng thật nhẹ.”

“Vâng.”

“Không bằng một nửa Tiểu Mã.”

“ . . . ” Hai người vừa cười nói, vừa đi ra khỏi lều vải.

Trong lều chính, Yên Chi cùng Đạt Mộc Tề ngồi cùng một cái bàn, Đạt Y Đồ ngồi ở bàn chủ vị, bên cạnh là một cái bàn có một thiếu nữ xinh đẹp ngồi.

Sắc mặt thiếu nữ có hơi tái nhợt, hơi thở yếu ớt nhưng vẫn không hề làm giảm bớt mỹ dung và dã tính của nàng. Đặc biệt đôi mắt phượng sắc bén kia tản ra khí tức nữ tôn vương giả.

Thiếu nữ nhìn thấy Đạt Nhĩ Mục ôm Phi Nhi đi vào thì nghi hoặc nheo đôi mắt nhìn chằm chằm Phi Nhi, suy đoán, đánh giá quan hệ giữa hai người.

Đạt Nhĩ Mục đặt Phi Nhi ở cái bàn bên cạnh thiếu nữ rồi rất ngồi tự nhiên ở bên người nàng, để cho thân thể suy yếu của nàng dựa vào trên vai mình, lại còn rót đầy một chén sữa dê cho Phi Nhi:

“Hắn là đã đói bụng rồi? Thừa lúc còn nóng thì uống một ít sữa cho ấm người.”

“Cám ơn.” Phi Nhi đưa hai tay tiếp nhận cái chén. Thấy có vẻ còn hơi nóng thì đôi mắt trong trẻo lóe ra một tia sáng màu tím, từ cái chén bốc lên làn sương trắng nhàn nhạt làm nhiệt độ sữa dê giảm xuống, bấy giờ Phi Nhi mới dám uống hết.

Mọi người kinh ngạc nhìn Phi Nhi, Yên Chi giải thích:

“Phi Nhi không thể uống đồ quá nóng.”

“Thì ra là thế.” Đạt Nhĩ Mục mỉm cười gật đầu.

Thiếu nữ thấy hai người bọn họ có hành động thân mật thì gương mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện lên vẻ không vui.

Yên Chi nhìn thấy điệu bộ của thiếu nữ thì sợ sẽ có bất lợi cho Phi Nhi nên vội vàng nói:

“Đạt Nhĩ Mục, người đi chiếu cố Tô Đan đi, ta đến chỗ Phi . . . ”

“Không cho đi!” Đạt Mộc Tề vội vàng ấn người Yên Chi xuống, bắt mắt nhìn nàng.

“Cô ấy bị trúng độc, một mình không ngồi nổi.”

“Nàng đã về thì là của ta, không ai có thể đoạt!”

“Người!”

“Yên Chi tỷ, không có gì đáng ngại.” Đạt Nhĩ Mục nhìn Tô Đan, mỉm cười nói “Nàng ấy sẽ thông cảm cho ta.”

Tô Đan lập tức thay gương mặt trầm xuống không vui bằng một nụ cười ngọt ngào mà gật đầu, không nói gì.

Đạt Y Đồ hiểu Tô Đan rất rõ, vẻ ghen ghét vừa rồi cũng không qua được ánh mắt của hắn. Nếu cứ thế này thì nữ nhân của Diêm Vương ít ỏi nhiều cũng sẽ gặp nguy hiểm. Lại còn để Đạt Nhĩ Mục ngồi chung một chỗ cùng nàng thì phỏng chừng sẽ gây ra hậu quả không lường được.

Yên Chi cùng Đạt Y Đồ lo lắng là có cơ sở.

Tô Đan là con gái tộc trưởng, một bằng hữu của trại Đạt Mỗ, từ nhỏ đã được đính hôn cùng Đạt Nhĩ Mục. Do trường kỳ ở tại trại Đạt Mỗ nên hắn đã sớm đối đãi với nàng như em dâu . Hôm nay đột nhiên có nữ nhân đáng yêu đến, nhìn cử chỉ của Đạt Nhĩ Mục thì hắn là đối với nàng cực kỳ có hứng thú.

Nhưng hắn không muốn bởi vì chuyện này mà phá hoại giao tình của hai tộc.

Vì vậy, Đạt Y Đồ để bát trong tay xuống, âm thanh trầm thấp vang lên: “Đạt Nhĩ Mục, đi sang ngồi bên cạnh vợ đệ đi.”

Phi Nhi không hiểu lời của hắn, chỉ nghe thấy tên của Đạt Nhĩ Mục thì tò mò nhìn Đạt Y Đồ.

Đạt Nhĩ Mục khó xử nhăn mày “Nhưng Phi Nhi. . .”

“Ta tới chăm sóc nàng đi.”

Thân hình cao lớn đứng lên bước đi tới bên người Phi Nhi, Đạt Nhĩ Mục nhường lại chỗ, hai bàn tay thô kệch nhẹ đỡ vai mềm, thân thể mềm mại tự động rúc vào trong ngực hắn.

Phi Nhi nhăn mày quay đầu lại nhìn từ gương mặt của Đạt Y Đồ bên cạnh thì hơi hoảng sợ bởi thân hình cực kì cao lớn của hắn. Lúc trước nàng cho là vóc người Đa Duy đã đủ cao lớn, không nghĩ tới nam nhân này lại còn cao hơn Đa Duy một cái đầu. Ở trước mặt nàng, hắn liền như một quả núi, một người cao gấp rưỡi nàng!

Đạt Nhĩ Mục thấy Đạt Y Đồ đồng ý chăm sóc Phi Nhi mới yên tâm ngồi trở lại bên cạnh Tô Đan, ánh mắt lại vẫn còn thỉnh thoảng lo lắng nhìn Phi Nhi. Bởi vì đại ca thật sự rất cao to, không cẩn thận có thể làm đau thân hình nhỏ nhắn của nàng không?

Đạt Y Đồ liếc mắt nhìn Đạt Nhĩ Mục, tầm mắt lướt qua mọi người rồi trầm giọng nói: “Ăn cơm đi thôi.”

Đạt Mộc Tề gạt đầu, lấy tay xé một miếng thịt dê đặt ở trước mặt Yên Chi rồi nói nhỏ bên tai nàng: “Nàng gầy như thế thì ôm không thoải mái. . . Hự. . .”

Trong ngực lại nhận một cú huých hung hăng của khuỷu tay, Đạt Mộc Tề rên một tiếng, khuôn mặt tuấn tú lại nở nụ cười mê người mà nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh xắn kia.

Hắn rất thích sự đánh đá của nàng.

Bên này, Đạt Y Đồ xé một miếng thịt, vừa định đưa cho Phi Nhi thì đã thoáng thấy bàn tay mềm mại kia đưa tới, so với tưởng tượng của mình thì nó cũng không lớn lắm.

Hắn giữ lại hơn nửa miếng thịt, còn non nửa thì đặt ở trong tay Phi Nhi, tay kia đỡ người nàng, sau đó bắt đầu ăn.

Phi Nhi cầm miếng thịt, ngẩng đầu nhìn cách Đạt Y Đồ ăn, thì ra ở đây mọi người cũng không dùng thìa và đôi đũa, trực tiếp lấy tay xé?

Hắc hắc! Nàng thích kiểu ăn này.

Nàng há miệng thật rộng cắn một miếng bên rìa tảng thịt rồi cẩn thận nhấm nháp. Nàng phát hiện loại mùi vị vô cùng đặc biệt thì đột nhiên cảm giác mình vô cùng đói. Nàng vội vàng cầm tất cả còn lại nhét vào trong miệng.

Đạt Y Đồ liếc mắt nhìn người đang tựa trong lòng, khuôn mặt chồng chất vết thương hiện lên một loại dáng vẻ hưng phấn. Nhận thấy được nàng rất thích ăn thịt dê.

Khi hắn cầm lấy miếng thứ hai đang muốn đút vào trong miệng mình thì một bàn tay nhỏ nhắn quơ quơ trước mắt hắn, ngón tay dính đầy những mỡ. Nàng hạ mí mắt rồi cười khả ái.

Phi Nhi nhếch môi, dò hỏi: “Ta lại muốn một miếng nữa.”

“ . . .” Đạt Y Đồ muốn xé miếng thịt ấy ra thì cái tay kia lại quơ quơ, ánh mắt lại nhìn xuống.

Phi Nhi tiếp tục mỉm cười nói ngọt ngào: “Ta muốn cả miếng!”

“ . . .”

Không thể nhận ra, nàng có thể ăn “nhiều” như vậy!

24. Chương 24

Edit & beta: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 24. Xích Long Yên Chi kiếm

“Này, anh có phát hiện Đạt Y Đồ không có kháng cự lại nàng không?”

“Ừ.”

“Hắn cũng đến gần nữ nhân đó.”

“Ừ.”

“Điều đó cũng có thể nói là hắn thích Phi Nhi không?”

“Ừ.”

“Này!” Yên Chi không vui đẩy Đạt Mộc Tề đang xích lại gần

“Anh đừng chỉ cứ ừ hử, mau cho ý kiến đi.”

Đạt Mộc Tề mỉm cười rót đầy chén rượu, phớt lờ ngắc đầu, lau lau khóe miệng rồi mới nói:

“Em đừng vội vàng, đại ca biết phu quân của nàng.”

“Phu quân?” Yên Chi kinh ngạc nhăn mày “Muội chỉ nghe Phi Nhi nói đến cha nàng, chưa bao giờ nghe nói là có phu quân.”

“A?”

Đạt Mộc Tề chuyển tầm mắt, cân nhắc nhìn Đạt Y Đồ ngồi đối diện, chẳng lẽ đại ca hiểu lầm điều gì sao?

Vào lúc này, Đạt Y Đồ đang cắt thịt cho ai đó ở trong lòng, ánh mắt lạnh lùng có hơi dịu đi như là đang chăm sóc cho . . . con vật nhỏ nào đó.

Không có biện pháp, Đạt Y Đồ ghét nhất chính là nữ nhân. Cho dù tìm nữ nhân cũng chỉ là để phát tiết, mà số lần cũng không nhiều lắm. Nên vẫn thường xuyên bị tộc nhân hoài nghi là tộc trưởng có vấn đề sinh dục.

Nhìn nàng ở trong lòng đang mút mút ngón tay, một chút thịt mỡ cuối cùng đều liếm sạch sẽ, Đạt Y Đồ mới hỏi: “Đủ rồi chứ?”

“Ừ.” Phi Nhi gật đầu “Quá ngon.”

Đạt Y Đồ cầm trà sữa bên cạnh, lại rót cho nàng một chén đầy rồi nhẹ giọng hỏi:

“Nàng là thê tử của Diêm Vương?”

“Ông ấy là Đa Dục của ta . . . Phụ vương.”

“A.” Trong đôi mắt màu lam thoáng qua một sự hứng thú khác thường

“Vì sao lại gặp được Yên Chi?”

“Ta cùng phụ vương làm khách tại Viễn Không sơn trang, nhưng ta lại bị người ta bỏ lại trong núi. Yên Chi tỷ nói bọn họ cho là ta có võ công cho nên bắt ta ăn độc gì đó.”

“Cho ta bắt mạch, có thể chứ?”

“A.”

Phi Nhi vươn tay. Ngón tay thô ráp đặt lên cổ tay trắng nõn, mày kiếm nhăn lại để cảm nhận mạch đập của nàng.

Thừa dịp hắn đang thăm mạch thì Phi Nhi thò tay kia ra muốn xé một miếng thịt bò bên cạnh.

Đạt Y Đồ nhanh tay lẹ mắt, vội vàng chắn ngang tay nàng:

“Nàng đang có thương tích, không thể ăn thịt bò.”

“. . . A.” Phi Nhi rút tay về nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định. Nàng liếm mùi vị thịt bò bám trên ngón tay mà nhìn đến đáng thương món thịt bò trên bàn.

Thật thèm thường!

Đạt Y Đồ buông tay nàng ra, đưa trà sữa cho nàng:

“Ta biết phụ vương nàng. Nàng tới trại Đạt Mỗ, ta sẽ chịu trách nhiệm, cho nên trước khi vết thương của nàng còn chưa khỏi thì cố gắng nghe lời Yên Chi và ta, hiểu không?”

Phi Nhi ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn rồi chậm rãi gật đầu:

“Kỳ thật ta đã mười sáu rồi, người không cần coi ta như con nít. Đạt Nhĩ Mục cũng chỉ mới mười bảy mà.”

“Nàng cho ta cảm giác vẫn còn là cô bé chưa lớn.”

“Vậy . . . phải như thế nào mới có thể coi là đã lớn?”

Đạt Y Đồ dừng một lát, suy nghĩ một hồi rồi mỉm cười nói:

“Tại tộc Đạt Mỗ, nam nữ đến mười sáu đều phải tự mình đi vào rừng rậm phía sau trại Đạt Mỗ. Trong ba ngày thì nhóm năm người phải đánh chết một con dã thú trở về mới coi như là thông qua lễ thành nhân (lễ trưởng thành) của tộc Đạt Mỗ.”

“Dã thú?”

“Chúng ta coi loại mãnh thú ăn thịt là loại dã thú, ví dụ như gấu chó, sư tử, cọp, hoặc là báo gì gì đó.”

Thân thể nhỏ xinh bỗng dưng cứng ngắc, sắc mặt có hơi tái nhợt mà nhẹ giọng hỏi:

“Vậy . . . Nếu là đánh không lại thì sao?”

“Chỉ có một con đường chết.”

Phi Nhi lập tức nhăn mày lắc đầu : “Quá tàn nhẫn !”

“Con cái của thảo nguyên không được e ngại bất cứ nguy hiểm gì, độc lập lớn lên là con đường duy nhất.”

“ . . . ”

“Trẻ con tộc Đạt Mỗ phải trải qua lễ thành nhân này, cho nên mỗi một người ngồi đây đều là dũng sĩ bảo vệ cho tộc Đạt Mỗ , bao gồm cả nữ nhân nữa.”

Mắt hạnh nhìn xuống, đánh giá vóc người nhỏ xinh của mình. Nàng có thể đánh bại một con dã thú sao?

“Có lẽ trước khi nàng chữa khỏi vết thương, độc trên người ít nhất một tháng mới có thể tan đi.”

Phi Nhi ngẩng phắt đầu, nghiêm túc trả lời: “Ta muốn lớn lên!”

Trong đôi mắt màu lam thoáng qua một vẻ khen ngợi, gật đầu:

“Ta sẽ suy nghĩ việc cho nàng tham gia lễ thành nhân tiếp theo.”

Phi Nhi nghiêng đầu, tò mò hỏi:

“Vậy ngài chính là tộc trưởng ở đây? Ta nghe không hiểu lời mọi người nói, cho nên. . . Đoán.”

“Ừ,đúng vậy.”

“Tuyển phi? Nguyên phi?”

“Nàng có hứng thú?” Mày kiếm nhướn lên, có chút gian manh, tà ác nhìn nàng.

“ . . . Không có! Tuyệt đối không có!” Phi Nhi trả lời rất nhanh rồi quay đầu đi “Có phụ thân là đủ rồi.”

“Đứa trẻ chưa lớn.”

“ . . . Ta muốn tham gia tuyển phi!”

“Tốt!”

“ . . . ”

Phi Nhi rút cuộc có cảm giác bị lừa, hắn đã nắm rõ việc mình không thích làm trẻ con. Có lẽ có phụ thân bên người là hạnh phúc, có thể tùy tiện làm nũng, không cần nghi ngờ những người khác.

Đang lúc ấy thì vải lều vén lên, một bóng người cao lớn đi vào. Hắn đảo mắt, sau khi tìm được Đạt Y Đồ thì quì một gối mà nói nghiêm túc:

“Tộc trưởng, tộc trưởng tộc Cuồng Hú cầu kiến ở bên ngoài.”

Đạt Y Đồ đang đỡ Phi Nhi liền ngồi thẳng người nhả mày hỏi lại:

“Hắn đến để làm gì, đến bao nhiêu người?”

“Đem hơn trăm người.”

Đạt Mộc Tề để chén rượu trong tay xuống rồi nói tà ác:

“Đại ca, hắn đến để đánh nhau à?”

“Yên Chi, sang đây chăm sóc nàng ta, chúng ta đi xem.”

“Được!”

Yên Chi vội vàng đứng dậy đi tới bên người Phi Nhi để đỡ cho nàng. Ba huynh đệ Đạt Y Đồ đi ra khỏi lều vải. Tô Đan cầm lấy thanh loan đao màu đỏ theo sát ở phía sau.

Phi Nhi nhìn thấy Yên Chi có vẻ sốt ruột, hình như có đại sự phát sinh nên vội vàng vỗ vỗ bả vai của nàng:

“Yên Chi tỷ, chúng ta cũng đi xem một lúc đi.”

“... Được!” Yên Chi gật đầu, ôm lấy nàng đuổi theo bọn họ.

...

Bên ngoài trại Đạt Mộc đang tụ tập đông đảo người dân của trại Đạt Mộc. Bên ngoài cửa trại có một đám người ăn mặc trang phục dị tộc đang như hung thần ác sát nhìn chăm chú vào ba huynh đệ Đạt Y Đồ.

Dẫn đầu chính là một nam nhân cao lớn so với Đạt Y Đồ không sai biệt lắm. Bên người hắn còn đứng một nữ nhân xinh đẹp đang cân nhắc nhìn bọn họ.

Thiết Hú kiêu ngạo vênh vênh tự đắc, tức giận cao giọng hỏi:

“Đạt Y Đồ, vì sao không uội muội của ta tham gia tuyển phi.”

Đạt Y Đồ không nói gì, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng. Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào Thiết Hú như là đang suy nghĩ, cũng có vẻ như Thiết Hú không đủ tư cách để hắn đáp lời, nên cứ lấy im lặng mà chống đỡ.

Đạt Mộc Tề hừ lạnh một câu, ánh mắt thoáng qua. Hắn không hề nề tình mà trực tiếp trả lời:

“Tình nhân của muội muội nhà ngươi phỏng đoán còn đông hơn so với số người của trại Đạt Mộc.”

“Ngươi!” Đôi mắt phẫn nộ, trợn mắt nhìn Đạt Mộc Tề.

“Muốn làm Nguyên Vương phi, đợi kiếp sau đi.”

“Đạt Mộc Tề, nơi này không tới phiên ngươi nói chuyện!” Thiết Hú đẩy mạnh Đạt Mộc Tề ra, người của hai bên hết sức căng thẳng, sát khí lan tràn.

Yên Chi cùng Phi Nhi đứng ở xa xa, nhìn thấy phía trước giống như sắp khai chiến thì Yên Chi vội vàng nói với thiếu niên bên cạnh:

“Tập Kỳ, bảo vệ tốt Phi Nhi, ta đi hỗ trợ.”

“Được!” Tập Kỳ vừa mới ôm lấy Phi Nhi thì từ phía trước liền vọng đến tiếng binh khí va chạm.

“Đồ mọi rợ chết tiệt!” Yên Chi khẽ niệm chú một câu, tay phải vươn ra thì từ lòng bàn tay bỗng dưng xuất hiện một ngọn lửa đỏ, là một thanh kiếm đỏ rực như lửa. Trên thân kiếm Hồng Long cuộn vòng, chuôi kiếm có một viên mã não màu đỏ đang lóe ra ánh hào quang đỏ khát máu.

Phi Nhi nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt chuyển qua gương mặt Yên Chi, không chỉ khuôn mặt đẹp nhuốm màu đỏ, mà ngay cả toàn thân đều như được tắm trong một ráng mây màu đỏ.

“Xích Long Yên Chi kiếm?”

Tập Kỳ quay ngoắt đầu lại, kinh ngạc nhìn nàng: “Người đã thấy Yên Chi kiếm?”

“Nghe nói qua mà thôi.”

“Ha ha. . . Ta còn tưởng rằng ở bên ngoài Yên Chi tỷ lại gây chuyện .”

“ . . .” Phi Nhi quay đầu trở lại, nhìn kỹ hình bóng màu đỏ kia. Thì ra người mà Đa Duy một mực đi tìm lại ở chỗ này.

Vậy Yên Chi tỷ có thể nghe theo mệnh lệnh nữ đế để trở về Xích Huyết tộc, trở thành thủ hạ của bà ta không?

Thật lo lắng cho Yên Chi tỷ sẽ bị nữ đế khống chế. . .

25. Chương 25

Edit & beta: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 25. Tộc Cuồng Hú kiêu ngạo

Quay đầu là nhìn thấy hơn trăm người đang chém giết, quang cảnh thật chấn động, máu tanh tung tóe khắp nơi. Trong đó, bóng hình màu đỏ hiện ra nhiều nhất. Đạt Mộc Tề cùng nàng phối hợp vô cùng hoàn mỹ. Hai người bảo vệ lẫn nhau trong hỗn chiến. Yên Chi có mấy lần gặp nguy hiểm thì Đạt Mộc Tề đều đứng ra chịu quyền chấn đao cho nàng, đẩy lùi công kích của kẻ địch.

Phi Nhi nhìn thấy tất cả, trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười dịu dàng. Đã từng có lúc, ở ven bờ sông Duyên Phận, cha cũng đã cứu nàng thoát hiểm mà không để ý đến bản thân mình.

Trong đầu lại lần nữa thoáng hiện gương mặt thân thiết kia, lời hỏi han ân cần, thật sự là nhớ cha quá.

Tầm mắt vừa chuyển thì thoáng nhìn thấy phía sau Đạt Y Đồ có ba nam nhân đồng thời lao về phía hấn, đại đao lóe sáng giơ lên cao nhắm ngay phía sau đầu hấn. Phi Nhi lập tức nhắm mày lại, ánh mắt liếc sang hai bên, vừa thấy dưới chân bên cạnh có hai thùng nước.

“Thủy thần lực lượng hãy bao phủ lấy ta, nhân danh khế ước mà hiện ra lực lượng cột nước của thần để loại trừ!”

Chú ngữ vừa niệm xong, từ hai thùng nước lập tức dâng lên bốn cột nước. Tất cả mọi người bên cạnh đều sợ đến lùi xa thùng nước vài trượng rồi kinh ngạc nhìn chăm chú vào hiện tượng kỳ quái kia.

Đầu của bốn cột nước như có linh tính, nhìn về phía Phi Nhi, bàn tay mềm khê vẫy thì cột nước liền lao về hướng Đạt Y Đồ.

Đúng lúc này, ba nam nhân đang nhảy vọt lên, đại đao chém xuống. Nhưng Đạt Y Đồ đang phải nghiêng chiến với Thiết Hú nên tuyệt không có khả năng hóa giải nguy hiểm phía sau.

Nghe thấy Đạt Mộc Tề quát to một tiếng: “Bảo vệ đại ca!” , Yên Chi với hấn cùng nhau xuất ra hư chiêu rồi xoay người lao về hướng Đạt Y Đồ.

Nhưng không còn kịp nữa, mắt thấy ba thanh đao kia muốn chém vào người Đạt Y Đồ, mà ngay cả Thiết Hú cũng lộ ra nụ cười nham hiểm. Đột nhiên, bốn cột nước mãnh mai từ phía sau Đạt Y Đồ vọt tới...

“Bốp bốp bốp bốp” bốn tiếng, bốn bóng người đồng thời bắn ra tứ phía.

Vừa vặn Đạt Mộc Tề cùng Yên Chi chạy tới, chặn lại đại đao của Thiết Hú. Ba người lui về phía sau một bước rồi nhìn quanh hai bên tìm kiếm bóng dáng của Đạt Y Đồ, làm sao lại đột nhiên không thấy nhỉ?

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía ba người tộc Cuồng Hú đang lẫn lộn ở xa xa thì nghe thấy trên cây cổ thụ cách đó không xa cành lá lao xao vài cái rồi “bịch” rớt xuống một bóng người màu đen. Nhìn kỹ thì đúng là Đạt Y Đồ toàn thân ướt đầm.

“Đại ca!” Đạt Mộc Tề cùng Yên Chi vội vàng chạy tới đỡ Đạt Y Đồ cao lớn đang lồm cồm đứng dậy, tò mò nhìn trên người anh làm sao mà lại ướt sũng như thế?

Xa xa, Phi Nhi bắt đắc dĩ thở dài mà lấy tay vỗ vỗ cái trán nhỏ, giọng cầu nhàu:

“Tính sai, phương vị không nắm chắc chắn, thực sự là tính sai. . . Ách. . .”

Còn chưa nói xong liền cảm giác từ bốn phía chiếu tới những ánh mắt kinh ngạc, chăm chú nhìn nàng như thể đang nhìn... khủng long.

Bàn tay mềm giật giật áo của Tạt Kỳ mà nói nhỏ:

“Anh . . . Có thể ... đưa tôi về lều vải của Yên Chi tỷ không?” Nàng sợ bị mắng nên không dám ngẩng đầu.

Nàng khiến cho tộc trưởng của bọn họ bị mắc ở trên cây, nếu cứ ở lại đây nữa thì phỏng đoán sẽ chết rất khó nhìn.

“Vương!”

“. . .” Kế hoạch chạy trốn còn chưa kịp tiến hành thì chợt nghe thấy Tạt Kỳ nói một câu với người mới đến trước mặt, làm cho cả người Phi Nhi lập tức cứng ngắc.

Người ta đến tính sổ rồi!

“Là cô làm à?”

Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu. Phi Nhi mấp máy môi, tử thân gật đầu, đầu cúi xuống thật thấp khiến cằm sắp chạm vào ngực .

Ngón tay thô kệch vẫn còn dính nước ướt át đột nhiên vỗ lên người nàng, nâng đầu của nàng lên để nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm kia. Đôi môi khô gợt gợn lên một nụ cười nhẹ mê người rồi nói khẽ:

“Cứu Bồn vương, nay chuẩn cho cô một nguyện vọng.”

“A?”

“Cái gì cũng được, chỉ cần Bồn vương có thể làm được thì sẽ làm.”

Mắt chớp chớp, Phi Nhi lập tức gơ tay mà nói hưng phấn: “Tôi muốn báo cho cha tới đón tôi!”

“. . . Được!”

“Cám ơn!” Phi Nhi hiểu ý cười một tiếng, nụ cười ngọt ngào lập tức làm cho tất cả mọi người ở đây, bao gồm kẻ khiêu khích ở cách đó không xa đều ngây ngẩn cả người.

Thiết Hú nheo đôi mắt nhìn chăm chú vào bé con trong lòng chàng trai kia. Mặc dù trên mặt có vài vết thương chướng mắt, nhưng với nụ cười ngây thơ thuần khiết kia có thể khơi gợi sự mềm lòng tận nơi sâu thẳm nhất trong tâm linh của mỗi người, làm cho người ta tìm lòng không nổi mà đáp ứng mọi thứ cho nàng.

Đạt Y Đồ đối với thái độ của nàng có vẻ rất lưu ý, thiếu nữ đối với hắn lại có thái độ kính nhi viễn chi (??), phỏng đoán là vẫn có một khoảng cách.

Nàng là ai vậy?

Một người đáng tò mò như thế làm sao lại xuất hiện tại thảo nguyên, cùng tộc Đạt Mỗ có mối liên quan gì?

Thiết Oa ở bên cạnh đi tới bên người Thiết Hú, bàn tay mềm khoác lên vai của hắn mà thấp giọng hỏi: “Ca, nàng ta là ai?”

“Ta cũng muốn biết.”

“Là người mà tộc Đạt Mỗ tuyển phi sao?”

“Phỏng chừng như vậy.”

“Được, Ô Ti nói Hoàng Bộ Tuần đến, chúng ta mau trở về xem hấn mang đến thứ gì.”

“Ừ!” Thiết Hú gật đầu, hạ lệnh với người bên cạnh “Đem người bị thương về, lại bảo mấy cao thủ đi dò thám thân phận nữ nhân kia.”

“Vâng, tộc trưởng.”

Đại chương vung lên ôm lấy em gái rồi xoay người, vừa đi vừa cao giọng rống: “Đạt Y Đồ, hôm nay bản tộc trưởng tạm tha cho ngươi một mạng, sau vài ngày nữa sẽ quay lại bắt tộc Đạt Mỗ ngươi, ha ha ha!”

Toàn bộ các dũng sĩ tộc Đạt Mỗ đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, hai nắm tay xiết chặt mà cảm tức nhìn bóng dáng kiêu ngạo kia. Đều do gần đây tộc Đạt Mỗ bị mất người quá nhiều, không phải bị giết thì bị bắt đi. Cũng không biết là ai tác quái ở phía sau.

Ánh mắt của mọi người nhất loạt quay về hướng Đạt Y Đồ, gương mặt tuấn tú tràn đầy lo âu. Lần trước đi Minh Thành để tìm kiếm sự giúp đỡ thì bị nữ đế cự tuyệt, hơn nữa toàn bộ đồng minh đã đào ngũ, tất cả đều không biết nghĩ đến tình nghĩa. Thật đúng là không nghĩ tới còn ai có thể hợp tác để đoạt lại tộc nhân tộc Đạt Mỗ đã bị bắt làm tù binh.

Phi Nhi ở bên cạnh giật nhẹ chéo áo anh mà tò mò hỏi: “Hấn nói gì đó?”

“Không có việc gì. . . Ta lập tức phái người đưa tin cho Viễn Không sơn trang, để cha cô tới đón cô, mau rời khỏi nơi này.”

“Có phải có đại sự phát sinh không? Trông nét mặt các anh có vẻ khó coi.”

“Đó là chuyện riêng của tộc Đạt Mỗ, cô chỉ cần để ý vết thương của mình.” Đạt Y Đồ bỏ lại một câu nói rồi lạnh lùng xoay người đi về hướng lều vải.

Yên Chi đi tới bên cạnh Tạp Kỳ để nhận lại Phi Nhi, cảm tạ gật đầu rồi đi theo bọn họ ra phía sau để trở về bàn bạc kỹ hơn.

Ở cửa trại Đạt Mỗ, bọn lính đỡ tộc nhân bị thương lên, thu dọn chiến trường. May mắn là không ai hi sinh nên mọi người an tâm không ít. Người của tộc Đạt Mỗ đã quá ít nay lại gặp nạn mà chết người thì thật sự làm cho lòng người ngùi lạnh.

Mấy binh lính đỡ đồng bạn mà lo lắng lắc đầu: “Tộc Cuồng Hú không biết khi nào mới buông tha chúng ta.”

“Yên tâm đi, tộc trưởng sẽ nghĩ ra biện pháp.”

“Nhưng tuyệt đối không thể để cho Thiết Oa kia làm Vương phi của chúng ta.”

“Đúng! Tuyệt đối không thể!”

26. Chương 26

Edit: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 26. tín vật của Phi Nhi

“Đại ca, huynh lại muốn đi Minh Thành một chuyến nữa sao?”

“Điều mà Nữ đế yêu cầu, trại Đạt Mộc làm không được, nàng ta sẽ không ra tay tương trợ.”

“Nữ nhân keo kiệt!”

Đạt Mộc Tề thấp rủa một câu, “Dựa vào cái gì mà dám yêu cầu đại ca trở thành nam phi của nàng, đáng giận!”

Yên Chi cùng Phi Nhi ngồi ở một bên, Phi Nhi tuy rằng mở to mắt nhìn chăm chú từng biểu hiện của họ, nhưng một câu cũng nghe không hiểu.

Thoáng nhìn bọn họ cùng Yên Chi tỷ tỷ đều cau mày, nàng phi thường muốn biết đã phát sinh sự tình gì, xem mình có hỗ trợ được gì không, để báo đáp lại ân tình cứu mạng cùng lưu giữ nàng bấy lâu của bọn họ.

Đạt Mộc Tề quay đầu đi, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt to tròn đang ngập tràn khó hiểu, trong đầu đột nhiên lóe lên, vội vàng nói với đại ca:

“Nàng không phải nữ nhân của Minh Vương sao? Chúng ta có thể yêu cầu Minh Vương tương trợ một chút không? Tốt xấu gì chúng ta cũng đã cứu nữ nhân của hắn.”

Yên Chi trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, giải thích nói: “Nàng là nữ nhi của Minh Vương, không phải nữ nhân!”

“Minh Vương luôn nghe lệnh nữ đế, người nói, nữ đế sẽ cho hắn xuất binh tương trợ sao?”

“Ta nghĩ.....”

Yên Chi lộ ra một chút mỉm cười, “Có thể nhờ Viễn Không sơn trang tương trợ, so với nữ đế càng hữu hiệu hơn.”

“Đúng!”

Đạt Mộc Tề nhảy dựng lên, hưng phấn mà vỗ mạnh xuống bàn,

“Địa vị trên giang hồ của Viễn Không sơn trang, còn có võ công tu vi của Đỗ Yến, lại thêm một Minh Vương, đừng nói là Tộc Cuồng Hú, cho dù là thêm mấy tộc nhân khác chúng ta cũng không sợ.”

“Không sai!”

Yên Chi bổ sung thêm:

“Đỗ Yến trên giang hồ là thần xạ thủ (bắn cung), thân nhẹ như chim yến. Tuổi còn nhỏ đã có thể đánh bại võ lâm minh chủ đương kim, lại khiêm tốn không tiếp nhận vị trí minh chủ, có thể thấy được nhân phẩm tu dưỡng cực cao. Trên giang hồ, coi trọng nhất là nghĩa khí, nếu bọn họ biết Phi Nhi được chúng ta giúp đỡ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp chúng ta.”

“Đại ca, đừng lo lắng nữa.”

Đạt Y Đồ ngưng trọng nhìn chăm chú vào Phi Nhi, đôi mắt màu lam xẹt qua vô số tình cảm, thật sự không nghĩ đến phải lợi dụng nàng để đi cầu viện trợ. Nhưng chuyện đã đến mức này, các tộc khác đối với trại Đạt Mộc đều như hổ rình mồi, đều muốn thôn tóm trại Đạt Mộc tài nguyên phong phú, đất đai màu mỡ làm của riêng, uy hiếp tứ phía, gần ngay trước mắt, làm cho hắn không thể không nhanh chóng nghĩ biện pháp, bảo trì tự do cho người trại Đạt Mộc.

Đạt Y Đồ thở dài, đứng dậy đi đến trước mặt Phi Nhi, trịnh trọng hỏi:

“Phi Nhi cô nương, bổn vương có một chuyện muốn nhờ, nói ra thực đường đột, nhưng ta muốn nàng hãy nghe một chút.”

“Ách.....”

Phi Nhi xấu hổ nhăn mi, bất đắc dĩ nói:

“Ta..... Ta nghe hiểu được, nhưng không rõ ràng lắm, có thể nói đơn giản hơn không?”

Ánh mắt hướng về Yên Chi, xin giúp đỡ.

Yên Chi mỉm cười giải thích nói: “Hắn có việc cần muội hỗ trợ, muốn muội nghe một chút.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần Phi Nhi có thể giúp được với, liền..... phải dùng từ gì đây...”

“.....”

“Đại ca, mau nói đi.”

“Ừ!”

Đạt Y Đồ gật gật đầu, “Ta sẽ viết một bức thư, cho người đưa đến Viễn Không sơn trang.”

“Cám ơn người.”

Phi Nhi cảm kích nhìn hắn gật gật đầu, Yên Chi bắt đầu giải thích hết thấy, đem ân oán của Đạt Mỗ trại cùng nữ đế Minh Thành nói qua, còn có việc các tộc khác đang muốn thôn tóm trại Đạt Mỗ vì dòm ngó tài nguyên phong phú, đất đai màu mỡ của bọn họ.

Phi Nhi bắt đầu hiểu được nguyên nhân khiến Đạt Y Đồ sầu lo, hiểu được nguy nan kia lúc nào cũng đang rình rập, hiểu được vì sao hắn lại muốn tuyển phi. Vì chỉ khi đã tuyển phi kết hôn, nữ đế mới không đem hắn xếp vào danh sách nam phi.

Vũ lực cường bức, tranh giành lẫn nhau, quả thật làm cho người ta đau đầu.

Đạt Y Đồ viết xong xin thư xin giúp đỡ, giao cho Đạt Mộc Tề, thận trọng nói:

“Phái người ra roi thúc ngựa, đưa đến Viễn Không sơn trang.”

“Hảo!”

“Đợi chút!”

Đạt Y Đồ đi đến trước mặt Phi Nhi,

“Người có tín vật gì để cho ta sai người mang qua không? Viễn Không sơn trang không tùy tiện tiếp đãi người ngoài.”

Tử mâu trát trát, con mắt vòng vo hai vòng, Phi Nhi mạnh dạn thẳng lên ngón tay: “Có!”

Phi Nhi vội vàng cởi bỏ dây lưng, sau đó đem áo kéo kéo, cởi cởi, lộ ra cái yếm đỏ tươi, Đạt Y Đồ cùng Đạt Mộc Tề lập tức xấu hổ cúi đầu vuốt tóc.

Phi Nhi đem áo bra bên trong cởi bỏ, thực tùy tiện đưa cho Đạt Y Đồ, mỉm cười nói:

“Nhạ, quần áo này Yên ca ca đã từng gặp qua.”

“..... Đây là?”

Đạt Y Đồ kinh ngạc nhìn chăm chú vào miếng vải đen kia, chưa thấy qua loại quần áo như thế này.

“Nội y! Ách..... Các người nói là...áo lót.”

“.....”

Đạt Y Đồ vội vàng đem miếng vải đen xách lên, đưa cho Đạt Mộc Tề.

Đạt Mộc Tề vẻ mặt đại ra, cầm miếng vải đen cùng thư tín rời khỏi lều vải, đi tìm người truyền tin.

Yên Chi vỗ vỗ mu bàn tay của Phi Nhi, an ủi nói:

“Yên tâm đi, mười ngày nữa, thư tín sẽ đến Viễn Không sơn trang, chờ khi phụ thân của muội đến đây, thương thế của muội đã sớm tốt lắm.”

“Ân, các người đừng đem việc này nói cho phụ thân biết, hắn sẽ bị thương tâm.”

“Hảo!”

Yên Chi cứng chiều sờ sờ đầu nàng, nói: “Phi Nhi đã trưởng thành.....”

“Đương nhiên!”

Phi Nhi kiêu ngạo nhếch mi, đắc ý nhìn Đạt Y Đồ.

Đạt Y Đồ chính là đám cười không nói, trong lòng ở tự hỏi nếu cho bé gia nhập tuyển phi lần này thì sẽ thế nào?

Bởi vì người luôn luôn chán ghét nữ nhân như hần cư nhiên lại phát hiện, mình thế nhưng lại không muốn xa lánh nàng, còn thường xuyên bị nàng hấp dẫn.

Này..... có phải do nàng không giống với người thường không?

.....

Vì để chuẩn bị cho sự kiện trọng đại vào 10 ngày sau, Phi Nhi cố nén lo lắng thống khổ, để cho Yên Chi tỷ mỗi ngày vào buổi tối đều giúp nàng thoa thuốc, rửa sạch miệng vết thương. Mà độc trên người nàng, Đạt Y Đồ cũng đã nhờ Vu sư, điều chế giải được để nàng ăn vào. Cộng thêm nội lực của hần phụ trợ, đem toàn bộ độc tố trên người nàng đều bức ra bên ngoài cơ thể, làm cho nàng khôi phục nhanh hơn.

Ngày thứ năm, Phi Nhi cơ bản có thể tự mình hoạt động, ngay cả cánh cũng linh hoạt như trước kia. Vài thiếu niên của trại Đạt Mỗ đã trở thành bạn tốt của nàng, mỗi ngày, vào buổi sáng lại cùng nhau đến, ba người trẻ tuổi đứng ngay bên ngoài cửa lều vải, cùng đợi nàng xuất hiện.

Phi Nhi rửa mặt chải đầu xong, sáng sớm liền giống như chim nhỏ bay ra khỏi lều vải, bọn họ nắm tay nàng, chạy chơi khắp nơi, nào là xem đàn dê, xem tuần mã, rồi cùng leo núi Khâu, ngắm mặt trời lặn,... cuộc sống không lo, không nghĩ, tiêu điều tự tại.

Trọng yếu nhất là, nàng học được không ít kỹ năng trong cuộc sống, để chuẩn bị đại lễ sắp diễn ra. Tập Kỳ cùng Phi Nhi giống nhau, đều vừa tròn mười sáu tuổi, ở chung phi thường hòa hợp.

Buổi tối hôm nay, Phi Nhi lén chạy đến chỗ hồ nước lạnh mà Tập Kỳ nói cho nàng biết, nhìn ngắm chung quanh một lượt, phát hiện không có ai, nàng hưng phấn mà hướng cái ao tiến lên. Một bên chạy, một bên đem quần áo trên người cởi ra, vứt bừa trên mặt đất.

“Phác oành” Một tiếng, cái ao bắn tung tóe lên vô số bọt nước, Phi Nhi cười khê, nhanh nhẹn chui vào trong nước....mặt nước đang tĩnh lặng, “xôn xao” một trận, thân thể bóng loáng bất ngờ trôi lên, giống như mỹ nhân ngư hất tung mái tóc sũng nước về phía sau.

“cool!”

Hai tay dang ra, mang theo một chuỗi bọt nước trong suốt, vây chung quanh người nàng, nhảy nhót lung linh theo một vũ đạo rộn ràng, nàng thích thú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn phát ra từng trận tiếng cười “khanh khách” đáng yêu.

“Tê tê!”

Phía bên trái thân hình xích lô kiều diễm, hai con hồng xà chính hộc xà tín đang tiếp cận nàng từng bước, nàng chỉ lo chơi đùa với bọt nước quay chung quanh, hoàn toàn không hề phát giác nguy hiểm đang từng bước tới gần...

27. Chương 27

Edit: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 27. Cùng tịch mịch cầu kết

“Ha ha!”

Nhóm “bọt nước” dường như phi thường thích Phi Nhi, không ngừng nhảy múa xung quanh nàng, nhẹ nhàng ma sát lên làn da mềm mại, lấy lòng nàng, chọc cười nàng, giống như bằng hữu nhiều năm không thấy.

“Tê tê!”

thanh âm rất nhỏ ở bên cạnh kêu ngạo vang lên, Phi Nhi bỗng dừng quay đầu nhìn lại...

“A!”

Cánh tay truyền đến đau đớn.

Đột nhiên, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở phía sau Phi Nhi, hai tay to lớn nắm ngay vị trí trí mạng của hai con rắn nước. Ngón tay lần lượt thay đổi, hai tay nắm chặt, dùng sức quật mạnh. Nhất thời, máu tươi văng khắp nơi, hai điều con hồng xà bị đứt thành bốn đoạn, hất bay lên bờ.

“Ba!”

Đạt Y Đồ điểm huyết đạo của nàng, không nói một lời, kéo cánh tay trắng nõn lên, cánh môi hạ xuống, trườn lên miệng vết thương, dùng sức hấp trụ.

“Người..... A!”

Phi Nhi kinh ngạc kêu một tiếng, mày nhíu chặt, cùng ánh mắt màu lam nhìn nhau.

Phi Nhi cảm giác được bản thân dường như không còn chút khí lực, chân đang không ngừng phát run, thân thể còn có điểm lạnh. Hai tay mềm nhũn, bị cánh tay to lớn của hắn chế trụ, tùy ý để hắn hút máu độc.

Một lúc sau, Đạt Y Đồ phun ra một ngụm máu đen, lại cúi xuống miệng vết thương, tiếp tục hút máu độc. Cho đến khi máu phun ra biến thành đỏ tươi, hắn mới buông tay nàng ra.

Đạt Y Đồ ôm lấy thân hình xụi lơ của nàng, nhảy ra khỏi hồ băng, một bên giải thích nói:

“Đây là một loại rắn nước hơi độc, độc tính của nó không đến mức làm người mất mạng, nhưng có thể làm cho người bị cắn tạm thời mất đi tri giác. Chỉ cần hút máu độc ra, qua một lát sẽ không sao.”

Thân hình kiều nhỏ của nàng tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, da thịt tuyết bạch cùng làn da nâu, rám nắng đối lập, có thể dễ dàng nhận ra người mạnh kẻ yếu.

Tầm mắt xẹt qua vòm ngực trắng kiêu của hắn, khuôn mặt Phi Nhi không khỏi một trận nóng lên, nhẹ giọng nói:

“Người thả ta xuống đi, ta..... Ta còn chưa tắm xong.”

“Mang người đi nơi khác tắm, nơi này có điểm nguy hiểm.”

“Nơi khác còn có nước lạnh sao?”

“..... Nhất định phải lạnh?”

“Tốt nhất là lạnh, ta sợ nóng.”

“Không hề nóng.”

“.....”

Hai người đi tới phía sau sườn núi trại Đạt Mỗ, đi vào một sơn động, hương vị lưu hoàng (lưu huỳnh) đã xộc vào mũi, làm cho Phi Nhi nhíu mày, bên trong hẳn là ôn tuyền (suối nước nóng) rồi.

Đi vào trong động, xuất hiện trước mắt nàng, là hai cái ao nhỏ, một lớn một nhỏ, một cái nóng hôi hổi, một cái lại không có động tĩnh gì.

Đạt Y Đồ cẩn thận đem nàng buông xuống, đợi Phi Nhi đứng vững mới buông tay ra, chỉ chỉ vào cái ao lớn ở bên trái, nói:

“Đây là ấm tuyền, độ ấm không quá cao, người có thể.....”

Nói còn chưa xong, thân ảnh kiều nhỏ đã thoan thoát đi đến ẩm tuyền, lấy ngón tay chọc chọc vào mặt nước, kiểm tra độ ấm.

Ánh mắt màu lam bỗng dừng nheo lại, bấy giờ mới phát hiện sau lưng nàng có một đôi cánh trong suốt, đang cao thấp kích động. Vừa rồi chỉ lo đối phó với hai con hồng xà, hoàn toàn không chú ý điểm này.

Nữ nhi của Minh Vương? Thực là một nữ nhi đặc biệt!

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, đại chương vương ra, Đạt Y Đồ đối Phi Nhi kêu lên: “Phi Nhi, cẩn thận nước.....”

“Phác oành!”

Phi Nhi đã nhảy vào trong nước.

“Nha đầu không nghe lời!”

Đạt Y Đồ nhanh chóng chạy tới, nhảy vào trong nước, đại chương đem nàng túm lên, mày nhíu cao, “Nơi này nước rất sâu!”

“Hô!”

Bàn tay mềm khoát lên bờ vai rộng rãi, Phi Nhi thở hắt ra thật sâu, trên mặt nở một nụ cười thật tươi, mắt to tròn quầng rừ, môi mọng mê người.

Lam mâu xẹt qua một tia kinh diễm, ánh mắt dường như ngây ra, dừng trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lại ngây thơ thánh thiện của nàng.

Phi Nhi hơi nghiêng đầu, ánh mắt cũng không chút kiêng kị, nhìn chăm chăm vào gương mặt người đối diện: mắt màu lam, sâu thẳm như đại ương, cái mũi thẳng, bạc môi khêu gợi, còn có cái cằm cương nghị. Trên người cũng có một loại khí chất vương giả giống như Đa Duy, Tạp Kỳ nói, hẳn là Nguyên Vương, là người lãnh đạo tối cao của thảo nguyên.

Cường hãn nam nhân.

Phi Nhi cảm giác cặp mắt xanh lam kia vẫn nhìn mình chằm chằm, không khỏi đến môi làm lưỡi táo, phần hồng cái lưỡi liếm hạ miệng mình ba, cường tráng thân thể bỗng dừng cứng ngắcđột nhiên chu chu cánh môi đỏ tươi, cái lưỡi hồng xinh vương ra. Liếm liếm môi mềm, làm cho ai đó toàn thân cứng ngắt.

Hầu kết cao thấp di động, tiếng nói trở nên khàn khàn vô cùng, thấp giọng hỏi: “Suy nghĩ cái gì vậy? Tiểu Phi Nhi.....”

Phi Nhi nuốt hạ nước miếng, mắt đẹp chớp chớp, nhìn chăm chăm cái miệng của hắn, trả lời: “Ta..... Hơi đói.”

“Ăn?”

“Muốn ăn.....”

Đại chương bên hông buộc chặt, “Thịt bò.....”

“.....!!”

Đôi mắt trong veo của Phi Nhi lóe sáng, nghiêm túc gật gật đầu: “Ta thật sự đói bụng, Đạt Y Đồ.”

“..... Được rồi, tắm xong, ta mang người đi ăn một chút.”

“Hi hi, cảm ơn!”

“..... Không cần khách khí.”

Đạt Y Đồ đem nàng đặt ở bên cạnh cái ao, chính mình lại ngồi ở một bên, vì ngại nàng phát hiện “người anh em” của mình của thức tỉnh, ngốc dậy, nên không dám lộ ra nửa người dưới, lại sợ nàng đi vào chỗ nước sâu, đành phải ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh nàng.

Cho dù đứng trong vòng tay của Đạt Y Đồ, Phi Nhi vẫn không có chút để ý, cứ thế xoay tròn bọt nước, chơi đùa với chúng, còn có tiếng cười đáng yêu, động tác hồn nhiên, không ngừng kích thích thần kinh Đạt Y Đồ.

Ánh mắt màu lam cố xem nhẹ thân thể xích lôa mỹ miều của nàng, chính là tứ chi trắng nõn kia cứ đung đưa trước mặt, đủ để cho hấn cả người nóng rực.

Vì cố tình dẫn dời lực chú ý của bản thân, Đạt Y Đồ thấp giọng dò hỏi:

“Mẹ nàng không dạy, ở bên ngoài không được để lộ thân thể của chính mình sao?”

“Mẹ của ta không ở nơi này.”

“Nha?”

“Chúng ta đều là từ trong trứng sinh ra.”

“..... Trứng?”

“Đúng vậy!”

Phi Nhi vừa nghịch nước, vừa nói,

“Hai Tinh Linh yêu nhau, sẽ sinh hạ ra một tiểu Tinh Linh chỉ bé bằng ngón tay. Một trăm năm sau là thời điểm lột xác, liền biến thành một cái trứng, khi từ trong trứng nở ra, người nhìn thấy chính là nương, hoặc là cha. Ta là do Vương của Tinh Linh tộc sinh ra, do không cẩn thận, bị rơi vào đường hầm không gian, mới đến nơi này. Phụ vương của ta đã hy sinh trong chiến sự, bỏ lại mẫu thân, ca ca cùng với ta.....”

Nhìn nàng thần sắc bi ai, Đạt Y Đồ nhịn không được, đem nàng ôm vào trong lòng, làm cho nàng dựa vào chính mình: “Vậy vì sao Minh Vương lại là phụ thân của nàng?”

Môi đỏ mọng bất chợt nở nụ cười, ánh mắt mờ mờ, hướng về nơi dường như rất xa, rất xa.....

“Lúc ta lưu lạc đến đây, đúng lúc là thời điểm lột xác sau 100 năm, hóa thành một cái trứng, chính là Đa Duy đem ta ấp nở từ trong trứng ra. Tinh Linh mới từ trong trứng nở ra thân thể rất yếu, pháp lực cũng chỉ có thể sử dụng một ít thủy ma pháp thông thường, phải đợi thích ứng với thân thể mới, thì mới có thể trở nên mạnh mẽ. Mà phụ thân thực anh tuấn, thực mê người, còn có hương vị của phụ vương, luôn trân trọng ta, quan tâm ta.....”

Mắt xanh nhìn nàng, im lặng bởi nàng tưởng niệm Minh Vương.

Đêm nay, Phi Nhi nói rất nhiều, rất nhiều, cuối cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi trong lòng Đạt Y Đồ.

Khi Đạt Y Đồ đem Phi Nhi ôm trở về lều vải của Yên Chi, thì khiến cho nàng cùng Đạt Mộc Tề đang ngồi viết chữ chán động, ngơ ngác nhìn hấn cẩn thận đem Phi Nhi đặt lên giường.

Đạt Y Đồ chỉ chỉ vào Phi Nhi, nói với Yên Chi:

“Nàng..... Vừa tắm rửa, phiền người giúp nàng lau thân thể.”

“..... Nha.”

Đạt Y Đồ nhìn Phi Nhi liếc mắt một cái, xoay người rời khỏi lều vải, Đạt Mộc Tề vỗ vỗ bả vai Yên Chi, sau đó, đi theo phía sau đại ca ra ngoài.

Đuổi theo ra bên ngoài lều, Đạt Mộc Tề bước nhanh đến trước mặt hấn, khoát bả vai Đạt Y Đồ, mỉm cười nói:

“Đại ca, người cùng Phi Nhi như thế nào lại ở cùng một chỗ?”

“Ồ “Độc tuyền” tìm được nàng, nàng nói muốn tắm rửa, ta liền mang nàng tới “Mổ động?”

“Hắc hắc, ngay cả dục phòng chuyên dụng của huynh đều để cho nàng dùng..... Như thế nào? Phát triển đến đâu rồi?”

“Đừng suy nghĩ lung tung.”

“Huynh không chạm vào nàng?”

“..... Nàng chỉ là một đứa nhỏ.”

“Nàng đủ để sinh hạ cho huynh một tiểu hài tử.”

“Không!”

Đạt Y Đồ bấm nhẹ khớp tay, “Nàng không phải là nữ nhân ta có thể muốn.”

“Vì sao? Chẳng lẽ huynh không thích nàng sao?”

Lam mâu bỗng nhiên trở nên thâm thúy, thần sắc ảm đạm, nhẹ giọng nói: “Có đôi khi thích, cũng không đại biểu hết thấy.”

Nói xong, cất bước trở về lều vải của mình.

Đạt Mộc Tề đứng ở chỗ cũ, hai tay khoanh trước ngực, nhìn theo bóng dáng cao lớn của đại ca.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên cảm giác được đại ca..... Tịch mịch.....

28. Chương 28

Phi Nhi hảo mê người 28. Ngày xui xẻo!

Trong một cái lều vải màu đỏ tía của tộc Cuồng Hú, Hoàng Bộ Tuấn leo xuống từ trên người của Thiết Oa, đem mấy sợi tóc còn lòa xòa sau kích tình vén ra sau, nhẹ nhàng chậm chạp nằm xuống giường.

Thiết Oa cũng chậm chạp ngồi dậy, lướt qua thân thể thon dài, phủ thêm áo choàng, từ bên cạnh lấy quá một chậu nước sạch sẽ, giúp Hoàng Bộ Tuấn rửa sạch mấy thứ ô uế còn vương lại sau kích tình.

Hoàng Bộ Tuấn tùy ý để nàng đùa nghịch thứ giữa hai chân mình, hai tay gối phía sau đầu, mỉm cười nói:

“Thật không hổ là nữ nhân thích nhất bốn vương, cẩn thận lại chu đáo, không uống công bốn vương ngàn dặm xa xôi đến đây tìm nàng.”

“Thiết, người chính là đến mua lương thảo mà thôi, còn viện cớ làm trò.”

“Hắc hắc, Oa nhi khi nào thì thông minh như vậy?”

“Là người không lưu ý mà thôi.”

Thiết Oa trừng mắt nhìn hắc liếc mắt một cái, đập lên người hắn một cái chần, rồi mới xoay người, bưng chậu gỗ ra khỏi lều vải.

Chỉ chốc lát, lại lần nữa trở về, Thiết Oa đứng trong lều, đem áo choàng cởi ra, bắt đầu lau khô thân thể của mình.

Hoàng Bộ Tuấn nghiêng người, nhìn động tác mê người của Thiết Oa, con ngươi đen tà ý thưởng thức. Nàng mặc dù không sánh kịp với nữ tử Minh Thành ôn nhu mềm mại, nhưng vì thích vận động, một thân kỳ mã, nên thân thể kiện mỹ, không hề có một chút mỡ, phi thường rắn chắc.

Thuộc loại nữ nhân có thân hình quyến rũ rắn rỏi, có một phong vị hoang dã.

Thiết Oa cảm giác được phía sau hắn phá lệ im lặng, quay đầu liếc mắt một cái, đã thấy hắn nhìn nàng không chớp mắt, phi thường thích hắn đối với mình chú ý, không khỏi càng thêm ngẩng đầu ưỡn ngực, dụ hoặc hắn.

Hoàng Bộ Tuấn đương nhiên biết mục đích của nàng, mỉm cười lắc đầu, tìm kiếm đề tài:

“Người không phải tham gia tuyển phi của Nguyên Vương sao? Sao còn ở lại Tộc Cuồng Hú?”

“Nguyên Vương so với Tiêu Diêu Vương chẳng không hề giống nhau, căn bản không là không biết thưởng thức nữ nhân.”

“Nga? Trên đời này còn có nam nhân không cần nữ nhân sao?”

“Đừng nói mấy chuyện ngu xuẩn đó nữa, sớm hay muộn gì ta cũng sẽ đem hắc trói lên giường!”

Mị nhân phát ra sóng điện, “Nhưng thật ra Minh Quốc có chuyện gì đột nhiên phát sinh sao?”

“Giang hồ đột nhiên xuất hiện một môn phái thần bí, kêu..... Minh Môn. Môn chủ không biết là ai, lực lượng thế nào cũng không rõ.”

“Vậy sao lại đáng để tâm?”

“Ba ngày trước, trong đại hội võ lâm, môn chủ Minh Môn đã bại đương nhiệm võ lâm minh chủ, nhưng lại không nhận chức vị minh chủ, chỉ yêu cầu cao thủ võ lâm các bang các phái, hợp lực tìm kiếm một cô nương có đôi mắt to màu tím. Bổng vương cũng chỉ từng thấy qua một nữ nhân có đôi mắt màu tím.”

“Đúng rồi!”

Thiết Oa vội vàng buông khăn mặt, leo trên giường, khóa ngồi ở trên bụng Hoàng Bộ Tuấn, “Ta cũng biết một cô nương có đôi mắt màu tím.”

“Nha?”

Bạc môi gọi lên một chút đậm cười, “Nàng ở nơi nào?”

“Dường như là một trong những người đến tham gia tuyển phi ở Đạt Mỗ trại, Nguyên Vương thực để ý nàng.”

“Tên gọi là gì?”

“Ha ha.....”

Ngón tay mảnh khảnh điểm nhẹ lên bạc môi của hắc, tà cười :

“Đêm nay chàng có thể thỏa mãn ta, ta liền nói cho chàng biết.”

“..... Tiểu – yêu – tinh.”

Xoay người một cái, đã đem người đang ngồi trên bụng đè xuống dưới thân, lều vãi lại vang lên tiếng khinh ngâm, xuân sắc khôn cùng, kiều diễm phiến tình.

.....

Buổi sáng, trên cung trường (nơi bắn cung) phía Đông của Đạt Mỗ trại, Đạt Nhĩ Mục đang dạy Phi Nhi dùng cung tiễn. Khi hắc dạy cho nàng, không biết dùng quốc ngữ của Minh Quốc để biểu đạt, nên đành dùng tiếng địa phương để nói, ngày qua ngày, Phi Nhi liền nghe hiểu một ít ngôn ngữ đơn giản của Đạt Mỗ trại.

Tô Đan cùng tỷ nữ của nàng ngồi trên tảng đá bên cạnh, thân phận cao quý không cho phép nàng cùng bình dân chơi đùa, đành phải trở mắt, căm tức nhìn Đạt Nhĩ Mục thân thiết nắm tay Phi Nhi, dạy nàng bắn cung.

Lúc này, phía cửa Đông xuất hiện một nhóm nữ nhân phục sức xinh đẹp, nhóm thiếu niên đều tạm thời buông lỏng dây cung, dừng luyện tập, ánh mắt chuyển tới nhóm nữ nhân xinh đẹp, thay Đạt Y Đồ chọn lựa Vương phi tương lai.

Tuy rằng Đạt Mộc Tề cũng tuyển Vương phi, nhưng mọi người đều nhất trí cho rằng Yên Chi cùng hắc chính là một đôi, cho nên không cần vì hắc quan tâm.

Mắt tím dời đi, dừng lại một chút ở trên thân ảnh đỏ tươi, dung mạo này rất quen thuộc nha, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi...

“Đã rồi!”

Phi Nhi không lưu ý một chút, buông dây cung đã kéo căng ra...

“A!”

Nhất thời, một tiếng thét chói tai vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về nơi phát ra thanh âm.

Chỉ thấy hai chân Tô Đan mở ra, sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chú vào người trước mặt, một mũi tên đuôi gắn lông chim trĩ xuyên thẳng qua váy của nàng, đâm vào khe hở của tầng đá, chỉ kém một chút là xuyên qua da thịt của nàng.

“Tô Đan!”

Đạt Nhĩ Mục vội vàng chạy tới, nhổ mũi tên ra, kinh ngạc nhìn nàng

“Nàng không sao chứ?”

“..... Đạt Nhĩ Mục!”

Tô Đan phản ứng lại ngay, hai tay lập tức ôm lấy cổ Đạt Nhĩ Mục, oa một tiếng khóc lớn lên, hoàn toàn không còn bộ dáng tức giận như muốn giết người lúc nãy nữa.

“Không có việc gì, đừng sợ, đừng sợ.”

Đạt Nhĩ Mục ôm lấy bả vai của nàng, vỗ về mái tóc dài, nhẹ giọng an ủi nói.

Ánh mắt lại chuyển tới trên người Phi Nhi, Phi Nhi hai tay cầm cung, mảy liễu nhăn lại, đôi mắt trong veo tràn đầy kinh hoảng, áy náy, làm cho người ta không khỏi một trận đau lòng.

Đạt Nhĩ Mục lập tức đem tầm mắt chuyển tới trên người Tạp Kỳ, nhìn hấn gật đầu một cái.

Tạp Kỳ hiểu ý đi đến bên cạnh Phi Nhi, cầm lấy cung của nàng, an ủi nói:

“Chỉ là việc ngoài ý muốn, không có việc gì.”

Môi đỏ mọng mím lại, ánh mắt vẫn là nhìn về mặt khùng hoảng của Tô Đan, lắc lắc đầu.

Phi Nhi nhanh chóng đi đến bên cạnh Tô Đan, cúi đầu xin lỗi, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.”

“Hừ! Người thiếu chút nữa muốn mệnh của tiểu thư!”

Tô Đan không nói chuyện, nhưng nha hoàn bên người nàng lại rống to lên, ánh mắt sắc bén, hung tợn như muốn nuốt luôn Phi Nhi vào bụng.

Đạt Nhĩ Mục tức giận nhíu mi, rống lên 1 câu: “Câm mồm!”

Tô Đan thấy hấn rống giận, lập tức khóc lớn hơn nữa: “Oa! Người rống ta, người rống ta!”

“..... Ta là kêu Y Oa câm mồm, không phải nói nàng.”

“Ta mặc kệ, ta muốn trở về nói cho phụ vương biết, nói người khi dễ ta, oa ô!”

“..... Uy, Tô Đan, Tô Đan!”

Đạt Nhĩ Mục đối với thân ảnh đang chạy xa kêu vài câu, phát hiện nàng căn bản nghe quan tâm hấn kêu to, vội vàng dặn dò Tạp Kỳ chiếu cố Phi Nhi, sau đó hướng Tô Đan đuổi theo.

Bên này vừa dừng lại, phía sau, thanh âm của một nữ tử lại vang lên, trong kinh ngạc mang theo phần nộ: “Sao lại là người?”

Phi Nhi cùng Tạp Kỳ cùng nhau quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt đẹp dâng đầy lửa giận.

“Hong Nhi?” (một tiểu thiếp của Xá ca, xuất hiện trong mấy chương đầu á ^^)

“Người còn nhớ ta sao?”

“Ách.....”

Phi Nhi tiếp tục giữ nguyên bộ dáng thương hề hề, hôm nay là ngày nàng phải chịu khổ sao? Toàn bộ chuyện xui xẻo đều cùng nhau đến.

“Ta nói, Phi Nhi tiểu thư, lần trước ở Minh phủ người đã muốn làm cho ta không còn nhà để về, bây giờ ta chạy tới đây tuyển phi, người sẽ không lại chạy đến đây gây trở ngại đi?”

“Không, không, không! Ta chỉ là đến làm khách.....”

Tập Kỳ một phen ngăn ở trước mặt Phi Nhi, ngăn cách nữ nhân lạ mặt tiếp tục uy hiếp nàng, nói: “Phi Nhi là phi tử của Đạt Y Đồ.”

“Cái gì!”

Phi Nhi vừa lắc đầu, vừa vẫy tay: “Không phải, không phải như thế.”

“Ta chỉ là muốn dựa vào một nam nhân, yên ổn bình yên trải qua ngày tháng, sao đi đến nơi nào người cũng đều cắt đứt tài lộ của ta là sao?”

“Hong Nhi tỷ, ta không phải cố ý, kỳ thật ta còn muốn cảm tạ người đã đem mèo con tặng cho ta, ai biết Đa Duy liền đem người đuổi.....”

“Đừng nói nữa!”

Bàn tay mềm vươn ra, đôi mắt đẹp phun hỏa, “Lần trước vương gia cho ta một ít bạc, ta đã sớm dùng hết, lúc này đây, nói cái gì ta phải có một ngàn lượng, ta mới bằng lòng rời khỏi nơi này!”

“Một ngàn lượng!?”

Hai người đồng thời trừng lớn ánh mắt, kinh ngạc nhìn chăm chú vào nàng.

“Như thế nào? Không cho? Không cho thì đừng vọng tưởng ta rời đi nửa bước, đánh chết cũng không đi!”

“Nhưng mà, chúng ta cũng không bắt người rời đi a, người có thể lưu lại tuyển phi.”

“Tuyển cái rắm a! Người đã là phi, ta lưu nơi này làm cái gì? Sảng khoái một chút, một ngàn lượng, ta đi tìm nam nhân khác.”

Phi Nhi khó xử nhìn Tập Kỳ, Tập Kỳ gãi gãi đầu, từ bên hông lấy ra một cái túi nhỏ, đổ hết ra, đưa cho nàng: “Nơi này có hai mươi lăm lượng tiền, người cầm trước.....”

“Người cho ta là đứa ngốc a!”

Một tiếng rống như sư tử Hà Đông vang lên, làm hai người đầu vầng mắt hoa.

Nữ nhân quả nhiên không thể đắc tội!—

29. Chương 29

Edit: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 29. Ngốc tử Nguyên Vương

Thân ảnh kiều nhỏ dừng lại ở bên ngoài lều chủ thượng, lỗ tai dán lên mặt bố thô ráp, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Đang ở bên trong viết thư pháp, Đạt Y Đồ ngừng bút, ánh mắt màu lam nheo lại, nhìn chăm chú vào bóng dáng đáng yêu kia. Khẽ mỉm cười, thấp giọng hỏi: “Là Phi Nhi ở bên ngoài sao?”

Bóng dáng rõ ràng cứng đờ, vội vàng trở lại: “Ách, đúng vậy.”

“Có việc?”

“Ân, người hiện tại có rảnh không?”

“Vào đi.”

Được cho phép vào, Phi Nhi mới xốc mành bổ lên, đi vào bên trong.

Đạt Y Đồ buông bút, nhìn thấy nàng, gương mặt cương nghị thường ngày bất giác nhu hòa vài phần, hỏi: “Có chuyện gì?”

Phi Nhi đi đến trước mặt hắn, con mắt vòng vo vài vòng, có chút xấu hổ, hai tay đan vào nhau, dùng thanh âm rất nhỏ rất nhỏ nói:

“Ta..... Ta muốn hỏi người..... Mượn, mượn tiền.”

“Ân? Người nói cái gì? Ta nghe không rõ lắm.”

Phi Nhi nhú nhú mày, quyết tâm hẳn lên, chết sớm siêu sinh sớm. Đi vòng qua cái bàn thấp, quỳ xuống bên cạnh hắn, hai tay đặt trên đầu gối, nghiêm túc cùng hắn nhìn nhau: “Ta muốn hỏi mượn người ít ngân lượng.”

Ánh mắt màu lam nổi lên ý cười, trả lời: “Người muốn mua cái gì, cùng Đạt Nhĩ Mục nói thì được rồi.”

“Không phải. Ta gặp được một bằng hữu, ta lại làm cho nàng ta không có cái để dựa vào, cho nên phải đưa ngân lượng cho nàng, để nàng có thể sống an ổn qua ngày. Chờ phụ thân đến đây, ta sẽ trả lại cho người, được không?”

“Bằng hữu của người? Nàng làm sao có thể đến Đạt Mỗ trại?”

“Nàng trước kia là thị thiếp của phụ thân, bởi vì ta mà bị phụ thân đuổi đi, cho nên.....”

“Tiểu Phi Nhi, người rất thiện lương.”

Đại chương vươn ra, đem nàng ôm lại đây, ngồi trên đùi mình,

“Nàng là thị thiếp của người khác, cho dù đến đây tuyển phi, kết quả nhất định cũng sẽ bị đuổi đi. Với lại, khi Minh Vương muốn nàng rời đi, nhất định đã cho nàng ngân lượng. Chẳng lẽ nàng đều xài hết sao? Ta tin tưởng Minh Vương ra tay nhất định không phải là con số nhỏ.”

“Điều này ta không biết, nhưng mà nàng từng tặng cho ta một chú mèo con rất đáng yêu nha, cho nên nàng là bằng hữu của ta. Mẫu hậu nói qua, tri ân không cần báo đáp, nàng nói nàng hiện tại nàng không có tiền sống, nếu ta có thể hỗ trợ nàng, nhất định làm hết sức a.”

“Vậy lần sau thì sao? Lần sau nàng lại đòi tiền nữa thì thế nào?”

“Ân.....”

Tiểu đầu nghiêng nghiêng nghĩ ngợi, “Nếu ta có, ta sẽ còn ượn.”

“Đứa ngốc!”

Đạt Y Đồ nhìn không được cương chiều vỗ nhẹ đầu nàng một cái, thuần khiết thánh thiện như thế, ai nhìn đến cũng muốn bảo hộ, không muốn buông tay.

Bao gồm hắn, cũng có chút xúc động, muốn đem nàng làm của riêng.

Chính là..... Hắn không thể.....

Phi Nhi thấy hắn không đáp ứng, vội vàng dựng thẳng lên một ngón tay, cầu xin nói: “Người cho ta mượn một lần thôi được không? Không có lần thứ hai đâu mà.”

Yêu cầu đáng yêu của nàng, luôn làm cho người ta không thể cự tuyệt. Đạt Y Đồ bất đắc gật đầu, hỏi: “Mượn bao nhiêu?”

“Một ngàn lượng!”

“.....”

Khi Đạt Y Đồ đem ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho Hồng Nhi, nàng có chút hối hận lại vừa cảm thấy có chút may mắn.

Hối hận là, không nghĩ tới Phi Nhi có thể dễ dàng mang tới một ngàn lượng, sớm biết Tộc Đạt Mỗ có tiền như vậy, nàng sẽ đòi nhiều thêm.

May mắn là, thoáng nhìn thấy tộc trưởng cao lớn, khí lực dọa người như thế, so với Minh Vương còn cao hơn một cái đầu, muốn cùng nam nhân cường hãn như vậy ở chung, không bị hấn dè chết mới là lạ.

Cho nên, vừa lấy được tiền, Hồng Nhi vội vàng chạy nhanh như chớp, đầu cũng không dám quay lại, thoát cái đã biến mất.

Đạt Y Đồ cùng Phi Nhi ước pháp tam chương (đánh tay 3 cái), hứa hẹn về sau không bao giờ tiếp xúc với nữ nhân này nữa, Phi Nhi biết hấn là vì bảo vệ mình nên sẵn khoải đáp ứng, Đạt Y Đồ mới nhẹ nhàng thở ra.

Thời gian trôi qua thật mau, nháy mắt đã đến ngày tiến hành lễ trưởng thành, Đạt Y Đồ đặc biệt cho phép Phi Nhi gia nhập nhóm năm người. Bọn họ chỉ cần ở trong vòng 3 ngày săn về một con dã thú, là có thể chính thức trở thành dũng sĩ Đạt Mỗ Tộc.

Sáng hôm đó, khi xuất phát, người khấn trương nhất chính là Yên Chi, trời còn chưa sáng, nàng đã bắt đầu chuẩn bị lương khô cùng vũ khí cho Phi Nhi, giống con ruồi vo ve bên tai nàng, dặn dò đủ thứ việc. Còn lo lắng nàng chiếu cố không được chính mình, gọi riêng Tạp Kỳ tìm đến, phân phó hấn bảo vệ tốt an toàn của Phi Nhi.

Phi Nhi lại có vẻ thực hưng phấn, bên hông mang theo 3 túi nước, cũng đủ cho nàng ứng phó các loại nguy hiểm. Chỉ cần có nước, đó chính là vũ khí của nàng, nàng sẽ không sợ hãi bất kì chuyện tình hay động vật gì.

Lều vải bị nhấc lên, Đạt Mộc Tề đi vào, đối bọn họ thúc giục nói: “Chỉ còn thiếu hai người các người, nhanh lên.”

“Nha, đến đây!”

Tạp Kỳ giúp Phi Nhi cầm lấy lương khô, cùng Đạt Mộc Tề đi ra ngoài trước.

Yên Chi giúp nàng cột chắc quần áo, nghiêm túc nói: “Chú ý bảo trọng bản thân.”

“Nga.”

Đôi mắt to tròn màu tím lóe ra, nhìn nàng chăm chú.

“Gặp phải nguy hiểm, nhớ kỹ trước tiên phải la to lên, gọi người cùng nhóm đến, mọi người đồng tâm hiệp lực mới là quan trọng nhất. Có chuyện gì phát sinh cũng hãy nhớ nghe theo lời của bọn họ, dù sao bọn họ đều là những đứa trẻ lớn lên từ trong thảo nguyên, khả năng sinh tồn so với mọi người khác hơn nhiều.”

“Hảo.”

“Túi nước đừng dùng loạn, bảo vệ tốt chính mình.”

“Ân.”

Yên Chi nhăn mi, cùng nàng nhìn nhau: “Mọi người không có câu nào khác sao? Dùng một chữ để nói lấy lệ với ta sao?”

“Ách..... tỷ..... Rất giống ta mẫu..... nương của ta.”

“..... Mọi người nói ta quá dài dòng?”

“Không không không! Yên Chi tỷ là quan tâm ta, Phi Nhi đều nhớ kỹ.”

“Ân! Biết là tốt rồi!”

Vỗ vỗ bả vai nàng, nắm tay nàng, “Đi thôi, đoàn người chờ đã đâu.”

“Hảo!”

Hai người rời khỏi lều vải, chạy đến cửa Bắc của trại Đạt Mộc, thân ảnh cao lớn của Đạt Y Đồ nhìn chăm chú vào thân ảnh nhỏ bé chạy vội mà đến, ánh mắt màu lam cũng là lo lắng.

Phi Nhi chạy đến bên cạnh hắn, nhe răng cười, ngọt ngào đáng yêu, nói: “Thật có lỗi, ta đến muộn.”

“Ách..... Không có gì.”

Hai má ngăm đen có điểm nóng lên, quay đầu đi chỗ khác, đối với năm thành viên khác một lần nữa thuyết minh quy định của lễ trưởng thành.

Mọi người sáng tỏ gật gật đầu, thân nhân của cả nhóm đều đến bên cạnh lũ trẻ dặn dò, chuẩn bị xuất phát.

Đạt Mộc Tề đem Yên Chi đang tiếp tục dong dài ở bên cạnh Phi Nhi lôi ra, cấp cho đại ca cơ hội cùng mỹ nhân tán gẫu vài câu.

Đạt Y Đồ thấy bọn họ tránh ra, mới từ bên hông lấy ra một cây chủy thủ màu đen, đưa cho Phi Nhi, thấp giọng nói: “Cầm lấy phòng thân.”

“..... Đây là đao sao?”

Phi Nhi trái phải đánh giá một phen, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chuôi đao, trên đó nằm một viên bảo thạch màu đen, nhìn thật tà ác nha.

“Nó gọi là chủy thủ, thực sắc bén, người phải sử dụng thật cẩn thận.”

Phi Nhi dùng sức rút chủy thủ ra, phát hiện tiểu đao này ngay cả thân đao đều là màu đen, ngay đỉnh chóp còn có khắc một cái chữ “Nguyên” rất nhỏ

“Đây là đao chuyên dụng của người sao?”

Đạt Y Đồ nhìn chăm chú vào nàng, gật gật đầu, nhưng không nói đây là chủy thủ chuyên dụng của hắn này nọ, nhưng mà tại thảo nguyên này, chỉ có duy nhất 1 cây hắc chủy thủ, sắc bén đệ nhất.

“Được rồi, ta hoàn thành nhiệm vụ xong lập tức trả lại cho người.”

Phi Nhi không khách khí đem chủy thủ cầm ở bên hông, hai tay vói lên bờ vai của hắn, mỉm cười nói,

“Tuy rằng Đa Dục từng nói qua không thể tùy tiện hôn nam nhân khác, nhưng người là bạn tốt của ta, không phải là nam nhân khác.”

Thân thể cao lớn bỗng dưng cứng ngắc, mắt lam đại ra nhìn nàng kiễng chân, ở hai bên má « ba, ba » hai cái.

Nàng nói, hắn là bạn tốt của nàng!?

Phi Nhi vội vàng buông tay ra, cười khê, le le lưỡi, dựng thẳng lên một ngón tay, nhẹ giọng cảnh cáo:

“Đây là cảm ơn người cho ta mượn tiểu đao, đừng nói cho phụ thân biết, bằng không lần sau không hôn người nữa.”

“..... Nga.”

Xa xa, Yên Chi cùng Đạt Mộc Tề đồng thời nhìn đến ngây dại cả người, bàn tay mềm khoát lên trên vai Đạt Mộc Tề, chỉ vào bóng dáng cao lớn hộ pháp kia:

“Người..... Đại ca? chiến sĩ cường hãn nhất thảo nguyên?”

“.....”

“Nguyên Vương? Tộc trưởng có tài lãnh đạo bậc nhất?”

“.....”

“Thí! Liền ngốc tử một cái!”

“Ta cũng thấy vậy a! Một chút cũng không di truyền được một chút phong lưu tiêu sái như ta, ngốc tử!”

“..... Người đi chết đi!”

30. Chương 30

Phi Nhi hảo mê người 30. Lễ trưởng thành ngoài ý muốn

Viễn Không sơn trang

“Báo!”

Đỗ Ngũ Nguyệt cùng Đỗ Yến mạnh ngẩng đầu, nhìn chăm chú thủ vệ đang tức tốc chạy lại, trong tay còn cầm bát cơm ăn dở.

Thủ vệ vượt qua cửa, quỳ xuống báo cáo, trình lên một phong thư, cung kính nói:

“Báo cáo, bên ngoài có một người của Đạt Mỗ Tộc, nói là biết Phi Nhi cô nương đang ở đâu, đặc biệt đến cầu kiến.”

“Phi Nhi!”

Đỗ Ngũ Nguyệt lấy phong thư mở ra, rút ra một phong thư cùng một tiểu bố màu đen.

Đầu tiên là mở tiểu bố màu đen ra, tò mò nhìn khắp một phen, đưa tới trước mặt Đỗ Yến, hỏi: “Yến nhi, đây là.....”

“Ách.....”

Đỗ Yến lập tức đoạt lấy tiểu bố, nhét vào ống tay áo, “Cha, người vẫn là xem thư đi.”

“.....”

Đỗ Ngũ Nguyệt tò mò nhìn chăm chú vào con, vừa mở thư, vừa nhăn mi, tự ngẫm nghĩ, đoán xem miếng vải bé xíu kia rốt cuộc là cái gì. Sao có thể làm ặt con trai đồ như đất khi thế kia?

Đỗ Yến bị phụ thân nhìn đến ngượng ngùng, vội vàng giả vờ chải tóc, cúi hạ tầm mắt. Tiểu Phi Nhi quả nhiên đặc biệt hơn người, lấy áo lót làm tín vật!

Đỗ Ngũ Nguyệt nhanh chóng đọc xong thư tín, vẻ mặt kinh hãi, vội vàng đối thủ vệ nói:

“Mau, đi thỉnh bằng hữu Đạt Mỗ Tộc vào, cùng nhau dùng bữa.”

“Vâng, trang chủ!”

Thủ vệ lĩnh mệnh rời đi.

Đỗ Yến cao hứng hỏi phụ thân: “Cha, Phi Nhi như thế nào?”

“Phi Nhi bị thương, trước mắt đã không còn trở ngại, Đạt Mỗ Tộc tùy thời hoan nghênh chúng ta đến đón người. Chính là mong mỗi chúng ta hỗ trợ, cứu trở về một số tộc nhân bị tộc khác bắt đi.”

“Việc này rất dễ dàng!”

Đỗ Yến Vi cười, gật đầu, “Chỉ cần có tin tức của Phi Nhi, hết thủy đều dễ làm.”

“Àn, chỉ bằng địa vị ngày nay của Minh Môn, vài ngoại tộc không đáng phải bận tâm.”

“Còn phải tìm người thông báo tin tức cho Diêm thúc thúc.”

“Đúng!”

Đỗ Ngũ Nguyệt bỗng dưng nhớ tới, “Ta đi viết thư, người tiếp đón bằng hữu Đạt Mỗ Tộc trước.”

“Hảo!”

Tín sử (người đưa tin) của Đạt Mỗ Tộc đi vào đại sảnh, Đỗ Yến trước chiêu đãi hân bằng một bữa tối phong phú, thịnh soạn, mọi người khách khí một phen xong, tín sử nhanh chóng bẩm báo lại tình trạng khó xử, khẩn cấp của Đạt Mỗ Tộc cho Đỗ Yến biết.

Đỗ Yến sáng tỏ, gật đầu, an ủi: “Yên tâm đi, Viễn Không sơn trang tuyệt đối sẽ không ngồi yên, nhất định sẽ giúp đỡ bằng hữu.”

“Phi thường cảm tạ thiếu chủ ra tay tương trợ!”

“Không cần khách khí, mọi người đều là người một nhà, huống chi ta còn chưa kịp cảm tạ tộc trưởng đã chiếu cố Phi Nhi đâu.”

Nhắc đến Phi Nhi, tín sử lộ ra một chút tươi cười cứng chiều, trả lời: “Phi Nhi cô nương là một đứa nhỏ thật đáng yêu, nếu là có thể lên làm Nguyên Vương Vương phi, thật sự là phúc khí của Đạt Mỗ Tộc chúng ta.”

“..... Nguyên Vương Vương phi?”

“Đúng vậy, Nguyên Vương của chúng ta gần đây đang tiến hành đại lễ tuyển phi, Phi Nhi cô nương đã muốn đáp ứng, nhưng lại tham gia vào lễ trưởng thành của thảo nguyên trước.”

“..... Lễ trưởng thành của thảo nguyên?”

Đỗ Yến là càng nghe càng đổ mồ hôi, rốt cuộc nha đầu kia đang làm cái gì a?

Tín sử đem qui cũ của lễ trưởng thành nói qua một lần, Đỗ Yến lập tức nhảy dựng lên, bắt lấy tay hân, sốt ruột nói: “Đêm nay mời người hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta lập tức khởi hành đi Đạt Mỗ Tộc.”

“..... Hảo!”

“Người cứ dùng tự nhiên, ta đi tìm phụ thân nói lại mọi chuyện.”

“Thiếu chủ tự nhiên.”

“Thỉnh!”

“Thỉnh!”

Đỗ Yến nhanh chóng rời khỏi đại sảnh, thi triển khinh công hướng tới thư phòng của phụ thân bay vọt mà đi. Việc này không thể chậm trễ, hân không thể lại làm cho Phi Nhi đi mạo hiểm, lễ trưởng thành cái quái gì, càng không thể làm cho nàng trở thành Nguyên Vương Vương phi.

Diêm thúc thúc nhất định không cho phép!

.....

Ám Lâm chính là ranh giới giữa Đạt Mỗ Tộc cùng Cuồng Hú Tộc, một nơi mà dã thú thường lui tới, cây cối rậm rạp um tùm, người ít khi lui đến. Ở thảo nguyên, mọi người rất ít khi đi đến nơi nguy hiểm này, chỉ có dũng sĩ Đạt Mỗ Tộc thường xuyên đến đây, tiến hành lễ trưởng thành của mình

Tiến vào Ám Lâm đã được gần một ngày, sáu người vẫn luôn kề vai sát cánh, tin tưởng lẫn nhau, nhưng lại không phát hiện bất kì hành tung nào của dã thú.

Phi Nhi đối với rừng rậm như thế này là thập phần tò mò, mỗi phát hiện một loại động vật hình thù kỳ quái đều đã kinh ngạc nhảy dựng lên, thiếu chút nữa là tưởng ong mật là hoa, lằm độc xà là nhánh cây, còn đem thần lẫn biến thành « thiên tài biến hình », làm cho nhóm người đi cùng nàng sau khi bị dọa chết khiếp thì vui vẻ cả ngày.

Một cô bé thật đáng yêu.

Buổi tối, sau khi tiến vào một con đường mòn nhỏ trong Ám Lâm, bọn họ rốt cục phát hiện dấu vết của cự xà (rắn lớn) đi qua.....

Dấu vết biến mất sau một bụi rậm cao ngang ngực, sáu người đều thu hồi cung tiễn, rút chủy thủ ra, chuẩn bị tác chiến.

Tạp Kỳ là người có năng lực nhất, là lãnh đạo của nhóm, mọi người ngồi xõm cùng nhau, Tạp Kỳ nhỏ giọng phát ra mệnh lệnh:

“Chúng ta chỉ cần thi thể, cho nên không cần bắt sống. Lấy dấu vết mà xem xét, thân hình của cự xà có vẻ thô to, chúng ta chia làm ba tổ nhỏ xuất phát. Nhớ kỹ, trước tiên cắt đứt động mạch ngay đầu nó, nếu có năng lực, chặt bỏ đầu nó càng tốt.”

“vâng!”

Mọi người nghiêm túc gật đầu, hiểu được kế hoạch hành động.

“Hào! Ta cùng Phi Nhi một tổ, các người tách ra hai tổ, thấy nguy hiểm thì kêu to lên.”

“vâng!”

Tạp Kỳ đưa cho Phi Nhi hai túi nước, mọi người đem tất cả hành lý mang theo buông xuống, gấp khúc thân thể, tiến trong vào bụi cỏ .

Phi Nhi dùng răng cắn chảy thủ, mở nút túi nước ra, chuẩn bị tốt hết mọi thứ, đi theo phía sau Tạp Kỳ.

“Hưu hưu!”

Phía trên đột nhiên truyền đến vài tiếng xôn xao, Phi Nhi đổ một túi nước ra, ngưng tụ ở trong lòng bàn tay.

Cách đó mấy thước, từ trong bụi cỏ lao ra một con cự mãng, toàn thân màu đen, Tạp Kỳ cùng Phi Nhi vội vàng ngồi xõm xuống. Hai người liếc nhau, gật gật đầu, lấy cự mãng làm trung tâm, thật cẩn thận di động tách ra hai bên.

Tới khi tiếp cận vị trí thích hợp nhất, hai người dừng lại cước bộ, đưa mắt nhìn nhau.

“Lên!”

Tạp Kỳ thở nhẹ một câu, rất nhiều bọt nước từ trong lòng bàn tay bắn ra, đánh mạnh vào gáy của cự mãng. Tạp Kỳ nheo mắt lại, chảy thủ nhanh chóng hạ xuống, cắt đi một nửa đầu cự mãng.

“Hưu!”

Thân thể cự mãng còn có phản ứng, cái đuôi hướng Phi Nhi ở bên kia quét tới.

“Phi Nhi cẩn thận!”

“Tê!”

Một đạo hào quang màu đen xẹt qua, hắc tinh chảy thủ chuẩn xác đem cái đuôi của cự mãng phân thành hai nửa, máu tươi phun cả trên người Phi Nhi.

“Tê tê!”

Tạp Kỳ nhanh nhẹn đâm xuống một đạo nữa, cắt đứt hoàn toàn đầu của nó, hai người thành công đem cự mãng chém thành ba đoạn.

“Rất giỏi, Phi Nhi!”

Tạp Kỳ ngồi ở bên cạnh Phi Nhi, thở phì phò từng ngụm từng ngụm, điều tiết cảm xúc khẩn trương vừa rồi.

Phi Nhi cũng thở phào một hơi, ngồi xuống nghỉ ngơi, trong lòng một trận hưng phấn, năng lực cực thông qua lễ trưởng thành!

Đột nhiên, trong bụi cỏ nhảy ra một thân ảnh màu đen, Tạp Kỳ cùng Phi Nhi vội vàng ngồi xõm xuống đề phòng. Còn chưa kịp thấy rõ người kia là ai, thì ...“Ba!”

Tạp Kỳ bị điểm huyết đạo, mất đi tri giác nằm trên mặt đất.

Phi Nhi nhanh chóng cầm lấy chảy thủ, vung lên. Tay kia thì xốc lên túi nước, mắt tím lóa ra, bọt nước bỗng dưng bắn lên.

Con người đen sặc bén lóe lên, ngón tay thon dài chuẩn xác điểm lên huyết đạo của nàng, bọt nước hóa thành nước rơi xuống dưới chân.

“Bé con đáng yêu, thì ra còn có thể không chế nước.”

“Người là.....”

“Trí nhớ thực kém, ngay cả ân nhân cứu mạng cũng quên sao?”

“Người kêu..... Hoàng Bộ..... Hoàng Bộ.....”

“Tuấn.....”

Bạc môi gợi lên một nụ cười tà ác, hôn lên cánh môi anh đào thèm khát đã lâu.....—

31. Chương 31

Edit: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 31.Nàng cũng nhớ đến hắc !

“Ngô!”

Phi Nhi nhú mi, liềm mạng lay động thân thể của mình, muốn giãy dụa, lại không hề có chút khí lực.

Hoàng Bộ Tuấn đương nhiên ngửi được mùi máu tươi trên người nàng, vùng này mãnh thú thường xuyên lui tới, máu tươi sẽ dẫn dụ bọn chúng kéo đến đây rất nhanh, cho nên chính là nhắm nháp một chút hương vị của nàng liền buông lỏng nàng ra.

“Thật ngọt, nàng nói, ta làm sao buông tay được đây? Bé con mắt tím.”

“Bản muốn chết!”

Phi Nhi ngẩn đầu, phun nước miếng, mũi khẹt khẹt, không sợ chết đối hắc làm cái mặt quỷ.

Hoàng Bộ Tuấn thật đúng là càng xem càng thích bé con đang yêu này, cười khê, tiếng nói trầm thấp vang lên:

“Sớm muộn, ta nhất định sẽ làm nàng biến thành người của ta!”

“Người hết hy vọng đi, cha ta sẽ không bỏ qua của người.”

“Cha người? Ha ha..... Chỉ là một Minh Vương, Tiêu Diêu Vương ta sẽ để hắc vào mắt sao? Ha ha ha!”

“Tự đại cuồng!”[Tinh Linh ngữ]

“Ân? Bé con, nàng đang nói cái gì?”

“Hừ hừ!”

Thanh âm lạo rạo vang lên từ phía đầu kia của bụi cỏ, Hoàng Bộ Tuấn vội vàng đem Phi Nhi ôm lấy, lui về phía sau vài bước, nhắm mắt nhìn chăm chú về phía trước.

Trong bóng đêm, xẹt qua vài đạo hào quang màu bạc, đập vào tầm mắt của Hoàng Bộ Tuấn là bốn thiếu niên chui ra từ trong bụi cỏ, miệng đều cắn chủ thủ.

Phi Nhi nhìn thấy nhóm bạn đi cùng, lập tức kêu cứu: “Caba, cứu ta!”

Đôi mắt đẹp chớp chớp, khẩn thiết nhìn về phía bọn họ.

Caba nhắm đôi mắt, liếc mắt nhìn Tạp Kỳ đang nằm bất động trên mặt đất, thấp giọng hỏi: “Người là ai?”

Phía sau, Đùng Cát không chút hoang mang, vòng ra phía sau, vươn tay bắt túi nước.

Cát Nặc đứng một bên, vừa nhìn chăm chú vào Hoàng Bộ Tuấn, quan sát động tĩnh, vừa thật cẩn thận mở nút túi nước ra.

Khi cùng nhau huấn luyện, mọi người đều biết Phi Nhi có khả năng khống chế nước, chỉ cần có nước, nàng so với bất luận kẻ nào đều mạnh mẽ hơn. Hơn nữa Hoàng Bộ Tuấn có thể đem Tạp Kỳ đánh ngất, không chế Phi Nhi, võ công phỏng chừng phi thường cao cường. Dưới loại tình huống này, chỉ có dựa vào ma pháp của Phi Nhi, bọn họ mới có thể có được phần thắng.

“Vô danh tiểu tốt, không xứng biết danh hào của bốn vương.”

“Ha ha.....”

Cát Nặc vừa mở ra túi nước, lớn tiếng gọi Phi Nhi: “Phi Nhi, ma pháp!”

Cầm lấy túi nước hướng Phi Nhi hất đi.

Đôi mắt màu tím lóe ra tia sáng, nhìn chăm chú vào những bọt nước đang tung về phía mình, Tinh Linh ngữ mặc niệm: “Thỉnh cầu thủy tinh linh đánh lui địch nhân của ta — nghịch lưu thuật!”

Nhất thời, bọt nước hóa thành một nắm đấm, nhắm ngay mặt Hoàng Bộ Tuấn phóng tới.

“Ba!”

Thân thể thon dài bị đánh ra mấy bước, khuôn mặt tuần tú lập tức xuất hiện vết xanh tím, có thể thấy được chiêu thức công kích vừa rồi không hề nhẹ.

Nhóm bạn nhanh chóng đem Phi Nhi bảo hộ ở phía sau mình, Caba giúp đỡ nàng, hai người tay cầm chủ thủ, dây cung kéo căng, lưu ý nhất cử nhất động của Hoàng Bộ Tuấn.

Hoàng Bộ Tuấn hơi chật vật đứng lên, xoa xoa gò má đau buốt, phần nộ nhìn chăm chú vào Phi Nhi. Nữ nhân đáng giận, dám đánh vào mặt của hắn!

Caba theo bản năng đem Phi Nhi bảo hộ ở sau người, đối hắn quát: “Trùng cái gì mà trùng, còn chưa cút!”

Bạc môi gợi lên một chút tà mị tươi cười, cùng Phi Nhi nhìn nhau, nói: “Bé mắt tím, bốn vương nhất định nhớ kỹ buổi tối hôm nay!”

Nói xong, thi triển khinh công, mũi chân điểm nhẹ vài cái, biến mất trong rừng.

Hoàng Bộ Tuấn vừa ly khai, bốn thiếu niên nhất thời ngồi bệt dưới đất, nặng nề thở ra.

Phi Nhi ở trong lòng Caba, tò mò nhìn bọn họ: “Làm sao vậy?”

Cát Nặc vỗ vỗ bả vai của nàng, lắc lắc đầu: “Chỉ sợ là hắn không đi, thật làm ta sợ muốn chết.”

“.....”

Đứng Cát lấy tay lau cái trán đầy mồ hôi, thanh âm còn có điểm run run:

“Nếu trực tiếp đối đầu, phỏng chừng thất bại thật sự khó coi.”

“..... Thì ra vừa rồi các người làm bộ anh dũng thôi sao?”

“Ta nói Phi Nhi, hắn là võ lâm cao thủ, chúng ta tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.”

“Ha ha ha, ta còn nghĩ đến nhóm người các người thật sự dũng cảm, lợi hại như vậy.”

“..... Nha đầu không biết trời cao đất rộng, sớm biết như vậy đã để nàng bị mang đi.”

“Ừ, về sau chúng ta không chơi cùng nàng nữa.”

“Đúng! Không cho nàng cưới ngựa.”

Phi Nhi lập tức nhú mày, đáng thương hề hề bĩu môi: “Được rồi, được rồi, thực xin lỗi thôi.....”

Caba mỉm cười lắc đầu, nhìn Tạp Kỳ ngất xỉu nằm một bên, lại nhìn phía chân trời, thấy binh binh đã bắt đầu lộ dạng, liền phân phối công tác:

“Cát Nặc, Đờng Cát, các người nâng xác cự xà đi về trước, tìm người lại đây đón chúng ta.”

“Hảo!”

Hai cái thiếu niên dùng dây thừng đem thân thể cự xà cột chắc vào một thân cây, trở về theo lối cũ.

Caba đặt Phi Nhi dựa vào một góc cổ thụ, đi qua đi thăm dò tình trạng của Tập Kỳ.

Phi Nhi lấy ra một túi nước cuối cùng, uống mấy ngụm, dùng tay lau khô miệng, hỏi Caba: “Người biết giải huyết đạo sao?”

“Không, chờ Đạt Y Đồ đến giải.”

Caba buông cánh tay Tập Kỳ ra, “Hắn không có việc gì.”

“Ân, Hoàng Bộ Tuấn không đối hắn xuống tay, phỏng chừng chính là điểm huyết mà thôi.”

Caba đỡ Tập Kỳ đến ngồi bên cạnh Phi Nhi, mới ngồi xuống:

“Chúng ta đợi chút đi, chắc khoảng đến giữa trưa thì bọn họ sẽ tìm đến.”

“Không vội. Chính là toàn thân vô lực, có điểm không quen mà thôi.”

“Ha ha.....”

Cánh tay dài vươn ra, choàng qua bả vai của nàng, để nàng dựa người mình, Caba nói : “Hai ngày không ngủ, muội nghỉ ngơi chút đi.”

“Ân..... Ta vượt qua thử thách của lễ trưởng thành.”

“Ân, muội đã hoàn thành.”

“Ta đã là người lớn.....”

“Ân.....”

Phi Nhi một bên hỏi, một bên lộ ra tươi cười, mí mắt càng ngày càng nặng, dựa vào vòm ngực ấm áp, mơ màng ngủ.

Lúc Đạt Y Đồ cùng tộc nhân tìm được bọn họ, ba đứa nhỏ đều đang rúc vào nhau ngủ, ngủ thật say, mọi người mới đều nhẹ nhàng thở ra.

Khi thoáng nhìn thấy trên người Phi Nhi đều là máu tươi, trong lòng Đạt Y Đồ không khỏi căng thẳng, thật cẩn thận ôm lấy thiên hạ bé nhỏ đang ngủ say, bất chấp mọi người kinh ngạc, đưa lưng về phía bọn họ, để Phi Nhi dựa trong ngực hắn, nhẹ nhàng cởi quần áo nàng ra, xem xét thân thể của nàng thật tỷ mỉ.

Sau khi xác định thân thể của nàng không có vết thương, Đạt Y Đồ mới nhẹ nhàng thở ra, máu này hẳn là của động vật. Sau đó ôm nàng, đối với những người khác, phân phó nói: “Ôm bọn họ trở về rồi nói sau.”

“Vâng, tộc trưởng!”

Cái ôm ấp áp làm cho Phi Nhi gợi lên thân nhiên tươi cười, mùi vị quen thuộc, còn có vòm ngực rắn rỏi tạo cảm giác thật yên tâm, Phi Nhi rất thích, rất thoải mái. Bàn tay mềm tự nhiên vòng quanh cánh tay hắn, môi đỏ mọng thấp giọng cô lỏ một câu:

“Phụ vương.....”[Tinh Linh ngữ]

Đạt Y Đồ dừng lại cước bộ, nghi hoặc nhíu mày, tuy rằng không biết nàng đang nói cái gì, nhưng nhìn thấy biểu hiện thỏa mãn của nàng, hẳn là đang nhớ đến phụ thân của nàng đi?

Dù sao sẽ không nhớ hắn.

“Đạt Y Đồ, ta là người lớn rồi.....”

“.....”

Khóe miệng cong lên, trong lòng có cái gì đó thật ấm, thật ngọt...tiểu tử kia cũng sẽ nghĩ đến hắn.

Đạt Y Đồ ngẩng đầu, cất bước, tiếp tục đi tới, dự tính khi trời tối sẽ trở lại Đạt Mỗ trại.....

32. Chương 32

Phi Nhi hảo mê người 32. Minh Vương sợ hãi

Đoàn người còn chưa kịp rời khỏi rừng rậm, người của Cuồng Hú Tộc đã lấy danh nghĩa « mưu đồ giết hại » Tiêu Diêu Vương, phái ra hơn mười người, đem bọn họ vây quanh, đồng thời vũ trang đầy đủ vũ khí, chuẩn bị tróc nã Phi Nhi. =.= !

Đạt Y Đồ nhú mày, rũ mắt xuống nhìn thiên hạ còn ngủ say trong lòng, hai tay còn nắm lấy quần áo của hắn, khóe miệng còn mỉm cười thỏa mãn, phổng chừng đang mộng đẹp.

Một tộc nhân hỏi : “Tộc trưởng, làm sao bây giờ?”

“Đánh thức Caba cùng Tập Kỳ, để bọn họ bảo hộ Phi Nhi, không thể đem Phi Nhi giao cho bọn người tộc Cuồng Hú.”

“Vâng!”

Nam nhân đem Caba cùng Tập Kỳ đánh thức, Đạt Y Đồ đem Phi Nhi giao cho bọn họ, dặn dò đừng làm nằng thức giặc.

Tầm mắt nhìn chăm chú vào mấy chục đại hán phía trước, biết tiếp theo đây nhất định sẽ là một cuộc chiến đẫm máu, hình ảnh tàn nhẫn sẽ dọa cho tâm hồn thuần khiết của nàng sợ hãi.

Tập Kỳ ôm nàng gật gật đầu, hai người lui đến một bên, các dũng sĩ Đạt Mỗ Tộc đều lấy vũ khí ra.

Thiết Hú tiến lên hai bước, kiêu ngạo nhếch mày, hừ lạnh một câu:

“Đạt Y Đồ, ngươi cho rằng với từng đó người sẽ đủ là đối thủ của chúng ta sao? Ngoan ngoãn đem phạm nhân giao ra đây, ta còn có thể thả ngươi trở về Đạt Mỗ tộc, bằng không đừng trách ta thủ hạ vô tình.”

“Mơ tưởng!”

“Vậy chịu chết đi!”

Thiết Hú rút đại đao ra, ra lệnh một tiếng, toàn bộ người bên đó đều tiến lên. Thiết Hú nghênh chiến cùng Đạt Y Đồ, không ai nhường ai, kịch chiến lập tức triển khai.

Lần này đi ra ngoài tìm Phi Nhi, Đạt Y Đồ căn bản không nghĩ tới sẽ có người Cuồng Hú Tộc đến bắt người, cho nên dẫn theo chỉ là một ít lão tướng trung niên, thực lực kém quá xa.

Mắt thấy người của Đạt Mỗ Tộc ngã xuống càng lúc càng nhiều, chỉ còn lại có mấy người, Tập Kỳ cùng Caba cố hết sức chống cự đám người đang tróc nã Phi Nhi, tầm mắt không ngừng đang tìm kiếm nguồn nước, lại phát hiện, khắp xung quang ngay cả một túi nước đều không có.

Cách đó không xa, tiếng vó ngựa rền vang dần dần tiếp cận, một thân ảnh màu trắng nhanh chóng lao đến. Thoáng nhìn thấy Đạt Y Đồ bị đám người vây quanh, mày cao ngất, một đôi ưng màu quan sát tình hình, tìm kiếm bóng dáng bé bỏng.

Tầm mắt vừa chuyển qua phía sau Đạt Y Đồ, nhìn thấy hai thiếu niên đang cố gắng chống đỡ đại đao của mấy tên đại hán không ngừng giáng xuống, ánh mắt khẽ dời, bóng dáng kiều nhỏ quen thuộc ánh vào mi mắt, chính là trên người nàng toàn là máu tươi làm cho hắn vô cùng phần nộ.

Phi Nhi sao lại bất động ngồi dưới đất?

Một cổ lo lắng nảy lên trong lòng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, gầm nhẹ:

“Đám đặng nàng, muốn chết!”

Đại chưởng giờ lên, dây cương bị giật mạnh, gót chân khạp vào bụng chiến mã, thân ảnh cao lớn vọt thẳng lên không trung, bay tới bên cạnh Đạt Y Đồ.

Thân ảnh màu trắng đáp xuống bên trái, Đạt Y Đồ mới quay đầu nhìn kỹ, khuôn mặt tuần tú lộ ra tươi cười hưng phấn:

“Minh Vương sao có thể đến đây?”

Bạc môi gợi lên một nụ cười yếu ớt, tà ác nói:

“Huynh đệ, nữ nhi của ta không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là có người muốn tìm ta.”

Lam mâu phần nộ nhìn chăm chú vào Thiết Hú, “Hắn muốn bắt nàng!”

“Ha ha..... Bỏ vương phi thường muốn giáo huấn người muốn thương tổn Phi Nhi!”

Một trận âm phong ở bên người Diêm Vô Xá tụ tập, cánh môi khêu gợi vẫn nở nụ cười tà mị như cũ, độ ẩm chung quanh lập tức giảm xuống đến đáng sợ, gần như muốn đóng băng mọi thứ, ngay cả người của Đạt Mỗ Tộc cũng cảm thấy rét lạnh, đều lui về phía sau vài bước.

“Chịu chết đi!”

Tiếng nói trầm thấp rét lạnh đng1 sợ như vang lên từ địa ngục, thân ảnh màu trắng nhanh chóng xuyên qua vòng vây của địch nhân, nhanh đến nỗi khiến cho người của Đạt Mỗ Tộc đều đại ra, còn Đạt Y Đồ thì cảm thấy bội phục vô cùng.

Chỉ chốc lát, nghe thấy tiếng một nam nhân ở xa xa, rống lớn: “Vương, thủ hạ lưu tình a!”

Thị vệ trưởng tựa hồ đã nói quá muộn.....

Thi thể không còn toàn vẹn phân tán đầy đất, gió mạnh của thảo nguyên cũng không đủ lớn để xua tan mùi máu tươi nồng đậm.

Nam nhân tựa như Tula đứng giữa mười cổ thi thể không toàn vẹn, tóc đen dưới ánh mặt trời cuồng vọng bay lên, con ngươi đen sắc bén, lạnh lẽo lộ ra sợ hãi thật sâu cùng tuyệt vọng, im lặng nhìn chăm chú thân ảnh bé nhỏ ở phía trước, mày rậm nhí nhảnh cao.

Diêm Vô Xá chỉ nhớ rõ, khi hắn nhìn đến thấy hai thanh đại đao kia sắp tiếp xúc đến thân thể của Phi Nhi, trong đầu chỉ có một ý niệm vang lên: Sát!

Giết hết những kẻ muốn thương tổn Phi Nhi! Giết hết những kẻ có ý đồ đụng vào Phi Nhi! Giết hết những kẻ muốn chiếm lấy Phi Nhi!

Sau khi khôi phục lý trí, nhìn thấy hậu quả sau khi là mình phát cuồng, máu tươi cùng thi thể vẫn tanh nồng, bất mắt như dĩ vãng, nhưng hắn lại không cách nào hờ hững, xem như không có việc gì như trước đây.

Diêm Vô Xá không thể đối mặt với đôi mắt trong suốt hồn nhiên của Phi Nhi, chỉ có thể đứng cứng ngắc ở nơi đó, tùy ý để gió của thảo nguyên liêu khởi mái tóc dài của hắn, tùy ý để gió xua đi sát khí trên người hắn, nhưng không cách nào thổi bay mùi máu tanh trên người hắn.

Diêm Vô Xá tự giấu cười, thì ra, kẻ giết người không chùn tay như hắn, cũng có như thế lúc cảm thấy yếu đuối thế này.

Có thể mất đi không? Mất đi mỉm cười ngọt ngào của nàng, mất đi bé con cứ ỷ lại vào mình, còn có thanh âm trong veo, nũng nịu gọi hai tiếng “Đa Dục”.

Tâm, cảm thấy đau đớn như bị xé rách, hối hận mình hoàn toàn không biết kềm chế, ở trước mặt nàng phạm tội nghiệt, để máu tươi làm vấy bẩn bé con đơn thuần thanh khiết.

Xoay người, chinh chiến sa trường nhiều năm, Minh Vương, giết người không gớm tay, mặt không đổi sắc, lần đầu tiên lại cảm thấy khủng hoảng.....

Thị vệ trưởng xoay người xuống ngựa, đứng ở xa xa, lo lắng nhìn hai người trầm mặc, vẻ mặt của Vương gia làm hấn kinh hãi. Mà Phi Nhi tiểu thư chỉ đứng đó cúi đầu, biểu tình trên mặt thấy không rõ, không phải là sợ hãi quá độ đi?

Đột nhiên phải đối mặt với giết chóc tàn bạo như vậy, thiên hạ đơn thuần, thiện lương như thế làm sao chịu nổi?

Rất cực, thân ảnh bé nhỏ cũng di động, đem không khí trầm trọng đánh vỡ.

Phi Nhi dưới cái nhìn chăm chú kinh ngạc của mọi người, chậm rãi đi về hướng Diêm Vô Xá.

Diêm Vô Xá áp lực như muốn nổ tung, tâm tình kích động làm cho cả người cũng run run. Ngay khi bàn tay nhỏ kéo kéo ống tay áo ướt đầm máu tươi của hấn, hấn cảm giác được, mỗi tế bào trên người mình đều đang căng ra.

Phi Nhi một tay kéo kéo ống tay áo Diêm Vô Xá, một tay dụi dụi mắt. Đôi mắt đẹp không có một tia e ngại, chỉ có buồn ngủ nồng đậm, nhẹ giọng nói:

“Chúng ta về nhà được không?”

Cố gắng trấn định thanh âm run rẩy, Diêm Vô Xá thấp giọng hỏi:

“Phi Nhi, rất mệt sao?”

“Àn.”

Tiểu đầu gật gật, theo bản năng mở rộng hai tay, đem cả người ủng tiến vào trong ngực hấn, nhắm mắt lại, giảm bớt một ngày mệt.

Diêm Vô Xá nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cứng chiều nhìn chăm chú vào thiên hạ trong lòng, tựa như trân bảo. Ngón tay thô ráp xẹt qua hai má, cảm nhận được miệng vết thương, mảy lại lần nữa nhấn lại.

Rời đi mới hơn mười nhiều, sao thân thể Phi Nhi lại nhẹ đi rất nhiều, trên mặt còn có vết thương?

Nhất định phải hỏi Đạt Y Đồ kỹ một chút, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì!

Đạt Y Đồ khẽ giãn đôi mày đang nhíu chặt, nhẹ nhàng thở ra, đối với người trong tộc nhẹ giọng nói: “Đi thôi, nhanh chóng rời đi nơi đây.”

Mọi người giúp đỡ người bị thương, cầm lấy vũ khí của mình, thông thả theo phía sau tộc trưởng.

Thị vệ trưởng nặng nề mà cúi hạ bả vai, lấy tay lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá. Vương gia ra vẻ bình tĩnh, nhưng bóng dáng lại ảnh hưởng ra một chút hưng phấn vui sướng, nhìn ra được, Vương đối Phi Nhi tiểu thư không phải là sủng ái bình thường.

Mà Phi Nhi tiểu thư lại mặt không đổi sắc xem hết một màn giết chóc tàn bạo, còn có thể dường như không có việc gì nằm trong lòng « hung thủ » ngủ gà ngủ gật? Cũng không phải bình thường đơn giản!

Nàng rốt cuộc là không phát hiện? Hay là sợ hãi quá mà hồ đồ mất rồi?

Này..... Cứ chờ về sau rồi hạ hồi phân giải đi, trước mắt vẫn là mau chóng đưa tiểu thư trở về an toàn.

33. Chương 33

Edit: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 33. Mặt đỏ liền hôn

Sau khi người của Đạt Mỗ Tộc rời đi, rừng rậm lại khôi phục yên tĩnh. Thật lâu sau, cây cối lý truyền ra một trận tiếng vang, một bàn tay run run đẩy ra bụi cỏ cao hơn nửa người.

“Thiên..... Trời ạ.....”

Hiện ra ở trước mắt Thiết Hú là ác mộng mà hắn chưa bao giờ từng nghĩ đến, nghe bên ngoài truyền đến tiếng rên la thảm thiết, hắn cũng dự đoán được sẽ nhìn thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa, lại không nghĩ rằng khủng bố như thế, làm sao có thể.....cảnh tượng này, tựa như Diêm La địa ngục....

Cách bước chân một chút là một cái đầu người, cách đó không xa chính là một đồng thi thể nhận không ra hình người, đứt tay đứt chân. Trong đó, một thủ hạ đặc ý nhất của hắn, bị một kiếm chặt đứt ngang người, huyết phun thật xa, ánh mắt còn sợ hãi trừng lớn, liền ngay cả cây cối bên cạnh đều bị kiếm khí chặt đứt, thành một mảnh hỗn độn.

May mắn hắn trốn mau, bằng không cũng tránh không khỏi tai kiếp, biến thành một đồng thi thể không ra dạng người!

Lần này xem ra Đạt Mỗ Tộc thịnh cao thủ đến,kêu là... Minh Vương đi?

Không được! Phải nhanh chóng trở về cùng Tiêu Diêu Vương thương lượng một chút đối sách, bằng Cuồng Hú trại liền thương vong thảm trọng!

Nghĩ đến đây, Thiết Hú chạy đến té nhào, run run leo lên ngựa, vội vàng hướng Cuồng Hú Tộc gấp rút chạy đi.

.....

Trở lại đại doanh của Đạt Mỗ Tộc, đi vào lều vải lớn, Tuyết Lãnh Hương đang cùng Đạt Mộc Tề nói chuyện với nhau, vừa nhìn thấy Diêm Vô Xá ôm Phi Nhi tiến vào, đôi mắt đẹp liền xẹt qua một tia phần nộ.

Đem mọi chú ý đều đặt trên người Phi Nhi, Diêm Vô Xá không phát giác Tuyết Lãnh Hương không ổn, chỉ có Đạt Mộc Tề cẩn thận quan sát, cảm giác rất rõ ràng sát khí trên người nàng. Môi thần nhiên tươi cười, nhìn Tuyết Lãnh Hương, lại nhìn Phi Nhi, ngón tay thon dài xẹt qua cằm, người thương tổn Phi Nhi không nói cũng hiểu là ai.

Diêm Vô Xá thật cẩn thận ngồi xổng, thiên hạ trong lòng thay đổi tư thế, mắt tím trát trát, lấy tay xoa xoa đôi mắt.

Tiểu đầu đáng yêu nâng lên, nghiêng đầu nhìn mặt Diêm Vô Xá, ngây người mấy giây.

Phi Nhi mở to đôi mắt, hai tay chụp lấy gương mặt tuấn tú của hắn, kinh ngạc cùng hắn nhìn nhau.

Nhìn chăm chú vào đôi mắt màu tím tuyệt mỹ, Diêm Vô Xá đậm cười, xoa nhẹ cằm nhỏ, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Phi Nhi không ra Đa Duy sao?”

“Oa!”

Phi Nhi đột nhiên kêu một tiếng, nhảy dựng lên, “Đa Duy!”

Khiến ọi người nhìn chăm chú, bao gồm Đạt Y Đồ.

Đạt Y Đồ trong lòng mạnh căng thẳng, nụ cười sáng lạng, vẻ mặt hớn hở của nàng như một lưỡi đao sắc bén, ở trong lòng hắn đâm một nhát, rướm máu.

Hắn hối hận, hối hận vì không thể khiến nàng vì hắn mà cười vui như thế, tâm của nàng, chưa từng thuộc về hắn.

Diêm Vô Xá bất đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười nói:

“Tiểu Phi Nhi, chuyện xảy ra lúc chiều..... Ách, cái kia..giết.....”

“Giết ai? Ai đã chết?”

Phi Nhi tò mò chớp chớp đôi mắt,

“Làm sao có giết qua? Ta không lưu ý.”

“..... Vậy đừng nói nữa.”

Hoàn hảo, không đem bảo bối dọa cho sợ hãi.

Mắt tím xẹt qua một tia quỷ dị, rất nhanh, làm cho người ta không kịp nắm bắt.

Phi Nhi hai tay vòng qua gáy Diêm Vô Xá, kìm lòng không đậu nói:

“Ta nhớ ngươi, Đa Duy.”[Tinh Linh ngữ]

Diêm Vô Xá nheo lại đôi mắt, nhìn chăm chú vào nàng. Xem thần sắc của nàng, không khó đoán ra ý mà nàng muốn biểu đạt, chính là, hắn muốn xác định tình cảm của nàng, hắn muốn biết rõ ý nghĩ của nàng.

Lần đầu tiên, mình ở trên người nàng thật có nhiều « lần đầu tiên ».

Bàn tay to nắm nhẹ tay nàng, Diêm Vô Xá hé môi, nói:

“Phi Nhi, chúng ta tiến hành một ước định, được không?”

“Àn?”

Mắt tím chớp chớp, ánh mắt chân thành của hắn, như thấm sâu, xuyên thẳng vào nơi mềm mại nhất trong lòng nàng.

“Có thể dạy ta ngôn ngữ của con không?”

“Di! Đa Duy muốn học?”

“Đúng vậy.”

Diêm Vô Xá nghiêm túc gật đầu.

“Vì sao?”

Phi Nhi lại kinh ngạc, “Chẳng lẽ Đa Duy muốn đi du lịch ở Tinh Linh Quốc sao?”

Diêm Vô Xá mỉm cười lắc đầu, tầm mắt xẹt qua mọi người, không dám đảm bảo sau khi hắn nói ra, tiểu bảo bối sẽ làm ra cái hành động kinh người gì, hay là nên tìm một nơi tốt hơn để nói?

“Vậy Đa Duy muốn.....”

“Chúng ta đi ra ngoài nói.”

Diêm Vô Xá tựa như trẻ con, lôi kéo Phi Nhi lao ra lều vải, hoàn toàn không đem về mặt tức giận của Tuyệt Lãnh Hương để vào mắt.

Hai người vòng ra phía sau của lều vải, lại đi vòng ra sau một tảng đá to, Diêm Vô Xá xác định không có bất luận kẻ nào xung quanh mới dừng lại.

Phi Nhi thấy hắn nhìn trái rồi nhìn phải, mình cũng bắt chước ngó đông ngó tây, lại phát hiện, đâu có cái gì để xem a. Gãi gãi đầu, khó hiểu hỏi: “Đa Duy, xem gì a?”

“Không, chúng ta tiếp tục nói.”

“Đúng đúng! Đa Duy vì sao muốn học Tinh Linh ngữ?”

“Vì con.”

“Ta?”

Ngón tay chỉ vào chóp mũi của mình, Phi Nhi tò mò nhìn Diêm Vô Xá.

“Ta muốn biết con nói cái gì.”

“.....”

Hai má bỗng dưng đỏ lên, nhãn châu chuyển động, lấy tay chải tóc.

“Phi Nhi đỏ mặt?”

“Không!”

Phi Nhi lập tức quay đầu, trừng lớn mắt,

“Ta không đổ mắt, chỉ là... chỉ là Đa Duy đột nhiên trở nên thật mê người, làm cho ta nghĩ..... muốn.....”

“Muốn như thế nào?”

“Muốn..... Muốn ăn cơm.”

“.....!!”

“Hi hi!”

Phi Nhi vội vàng giữ chặt tay Diêm Vô Xá, hưng phấn nói,

“Đi thôi, ta một ngày chưa ăn..... A!”

Đại chương kéo mạnh trở về, cánh tay ôm choàng lấy eo nhỏ, con người đen xẹt qua vết thương trên hai má, cuối cùng nhìn chăm chú vào cánh môi phấn hồng:

“Nói cho ta biết, vì sao trên mặt con lại có vết thương ? ”

“Nga..... Chính là lần đó..... Đa Duy..... mặt của Đa Duy dùng kẻ sát như vậy có được không?”

“..... Thật có lỗi!”

“Vết thương của ta là..... Đa Duy, tay của người giữ chặt dây lưng của ta rồi.”

“..... Ách, để sai vị trí.”

“Nha, này thương là..... Đa Duy, sao mặt của người đỏ như vậy?”

“..... Ta nóng, không bằng chúng ta..... Ngô.....”

Nói còn chưa xong, môi đỏ mọng đáng yêu đã kề bên, mút hôn cánh môi hần.

Bạc môi gợi lên độ cong, ôm thân thể kiều nhỏ, hần muốn chính “ăn” thế này.....

Phía sau tảng đá, Yên Chi nhìn hai nam nữ hôn nhau say đắm, trong lòng một trận lo lắng.

Xem hành động của Phi Nhi đối Minh Vương thì biết nàng thực thích phụ thân này, quan hệ thân mật thế này thì không phải chỉ là cha và con gái, đơn giản như vậy.

Trong đầu xẹt qua một bóng dáng cô độc, một nam nhân. trung hậu, nhất định là thương tâm đến chết.

Đạt Y Đồ lần đầu tiên đối với nữ nhân phát sinh cảm tình, lần đầu tiên biểu lộ tình cảm quan tâm với người khác phái, nhưng lại có kết cục thế này, thật sự làm cho người ta đau lòng.

Bất quá, lấy tính cách của Đạt Y Đồ mà suy tính, tình cảm tuy quan trọng, nhưng vì Đạt Mỗ Tộc, hần tình nguyện hy sinh cảm tình đối với Phi Nhi, tiếp nhận huynh đệ Minh Vương này.

Vẫn là tìm Đạt Mỗ Tộc tìm biện pháp đi!

Yên Chi bắt đầu lắc đầu, xoay người rời đi.....

Một lát sau, Diêm Vô Xá buông Phi Nhi ra, thâm tình nhìn nàng, hỏi:

“Không thấy một thời gian, Phi Nhi như thế nào trở nên thông minh như thế, biết Đa Duy muốn gì?”

“Ta học trộm a.”

“Làm sao học trộm?”

“Đạt Mỗ Tộc ca ca vừa thấy Yên Chi tỷ đổ mắt, hần sẽ cùng Yên Chi tỷ chơi trò thân ái.”

“.....”

Nha đầu kia học này nọ còn rất mau!

“Đa Duy đổ mắt, Phi Nhi liền.....”

“Không được cùng khác nam nhân chơi thân ái, biết không?”

“Ta không có! Tuyệt đối sẽ không! Ta thề.....”

Phi Nhi dựng thẳng hai ngón tay lên,

“Ta thực ngoan, chỉ hôn khuôn mặt Đạt Y Đồ một lần, cảm tạ hấn cho ta mượn chủ tử; Sau đó bị Tuấn gí đó hôn một lần, hấn ép ta a. Sau đó ta.....”

“Còn có?!”

“Hôn qua tiểu mã nhi (ngựa con) Đạt Đạt, hôn qua tiểu dương (dê con) Leng Keng, hôn qua cậu cậu A Lan, hôn qua.....”

“.....”

Được rồi, hấn hấn là đại lượng một chút, buông tha những tiểu động vật này.

Chỉ là « Tuấn gí đó » là ai? Hấn vì sao hôn Phi Nhi.....—

34. Chương 34

Edit: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 34. Kết thân

“Đa Duy, ta đã hoàn thành lễ trưởng thành, hiện tại là người lớn rồi.”

“Ân.”

“Đa Duy, Đạt Mộc Tề hứa sẽ tặng cho ta Tiểu Mã.”

“Ân.”

“Đa Duy, đây là cái yếm mà Yên Chi tỷ tặng cho ta.”

“..... Ân.”

“Đa Duy, ta có thể lập gia đình rồi đúng không?”

“Không được!”

“.....”

Một câu mãnh rống, Phi Nhi sợ tới mức cả người run lên, đáng thương hề hề nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá.

Bên cạnh đột nhiên im lặng, Diêm Vô Xá nhú mày, kéo kéo tay Phi Nhi:

“Đa Duy muốn Phi Nhi ở bên cạnh, bà nội cũng muốn như vậy.”

“Bà nội mới không muốn đâu.”

Phi Nhi chu chu cái miệng nhỏ nhắn, “Bà nội muốn Phi Nhi gả cho.....”

“Gả cho ai?”

“..... Quên.”

“Không được ta cho phép, con không được gả cho ai hết!”

Phi Nhi thỏa hiệp gật gật đầu, giữ chặt cánh tay Diêm Vô Xá, nhẹ giọng nói: “Được rồi, không ai lấy thì gả cho Đa Duy.”

“Hảo!”

“.....”

Hai người ở phía sau tảng đá lớn hàn huyền một hồi, Phi Nhi mới biết được bọn họ là dựa theo manh mối Yên Chi tỷ để lại tìm đến, chẳng trách so với người của Viễn Không sơn trang còn nhanh hơn.

“Con đã thông tri cho người của Viễn Không sơn trang?”

Diêm Vô Xá nhú mày, nhìn Phi Nhi.

“Ân, Đạt Mỗ Tộc bị rất nhiều bộ tộc khác dòm ngó, uy hiếp Đạt Y Đồ, có người muốn tham gia tuyển phi, có người lại muốn tiền tài. Người khắp thảo nguyên đang muốn tranh nhau chia cắt Đạt Mỗ Tộc, hay muốn cùng Đạt Mỗ Tộc kết thân, nhưng thủ pháp rất cực đoan, phi thường cường hãn, cũng không ngấm lại, Đạt Y Đồ là con người rắn rỏi, đối với hãn thì phải là : lấy nhu thắng cương, làm sao có thể..... Đa Dục, người đang nhìn gì?”

Diêm Vô Xá hơi mỉm cười, trả lời: “Phi Nhi thành thực không ít, ngữ khí trong sáng, còn học được cách phân tích cục diện, tình huống.”

“Hắc hắc! Sáu người chúng ta đã là một tiểu đội nhỏ nha.”

“.....”

“Đa Dục sẽ dạy ta võ công chứ?”

“Có cơ hội, yên tâm đi.....”

“Phi Nhi, dùng bữa! Phi Nhi.....”

Xa xa truyền đến thanh âm kêu to của Đạt Nhĩ Mộc, nơi nơi tìm kiếm thiên hạ kiêu nhỏ.

Phi Nhi lập tức ở trong lòng Diêm Vô Xá nhảy dựng lên, hướng về thân ảnh xa xa huy động cánh tay, kêu to: “Đến đây đến đây!”

“Chờ người a.”

“Hảo!”

Phi Nhi vội vàng kéo Diêm Vô Xá, nhanh chóng hướng chủ trưởng chạy tới, hưng phấn mà nói: “Nhanh chút Đa Dục, hôm nay có thịt bò ăn!”

“.....”

Diêm Vô Xá mỉm cười lắc đầu, tiểu tử kia đi nơi nào đều thích ăn như vậy.

Trở lại lều vải, Diêm Vô Xá thực tự nhiên cùng Phi Nhi ngồi ở cùng nhau, Tuyệt Lãnh Hương cùng Đạt Y Đồ ngồi ở vị trí chủ vị phía trên cùng, bên cạnh là Đạt Mộc Tề cùng Yên Chi, đối diện là Đạt Nhĩ Mộc cùng Tô Đan.

Phi Nhi nhìn lướt qua, người người đều là có đôi có cặp, chính là Đạt Y Đồ cùng Tuyệt Lãnh Hương lại ngồi cùng nhau, nàng liền xem không vừa mắt.

Tuyệt Lãnh Hương nhận ra ánh mắt đánh giá của Phi Nhi, làm bộ lộ ra một bộ dáng tâm, ôn nhu hỏi:

“Vết thương trên mặt Phi Nhi còn chưa khỏi hẳn sao? Nguyên Vương.”

Đạt Y Đồ cười khê nhìn Phi Nhi, thấp giọng trả lời:

“Miệng vết thương quá sâu, e rằng sẽ lưu lại vết sẹo.”

“Khuôn mặt đáng yêu như vậy, lưu lại sẹo thì thật đáng tiếc.”

Diêm Vô Xá vươn tay, phủ phủ lên phần nộn da thịt, mỉm cười nói:

“Phi Nhi, thánh dược chữa thương của con có thể trừ đi vết thương sao?”

“Có thể, nhưng quá lãng phí. Vẫn là để lại về sau..... Đa Dục, ta muốn thịt bò.”

“Ân.”

Đạt Y Đồ nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá vì Phi Nhi gấp thịt bò, tỷ mỹ cắt nhỏ ra, lam mâu bỗng dưng trở nên ảm đạm, kia vốn là công việc thuộc về hắn, nay lại do một nam nhân khác tiếp nhận, trong lòng buồn bực không thôi.

Đạt Mộc Tề đem tất cả đều đặt vào mắt, buông cái chén trong tay xuống, đối Diêm Vô Xá mỉm cười nói:

“Minh Vương, xin hỏi, Phi Nhi cô nương có hôn ước chưa?”

Diêm Vô Xá sững sốt một chút, cười nói tiếp:

“Bổn vương tạm thời còn chưa muốn cho nàng xuất giá.”

“Hi hi.....”

Phi Nhi cười đến thực sáng lạn, dựa vào vòm ngực rộng lớn của Diêm Vô Xá, tiếp tục ăn thịt bò của nàng.

“Phi Nhi đã hoàn thành lễ trưởng thành, nay đã là người lớn, có thể đàm hôn sự.”

“Ân, Phi Nhi thực dũng cảm, nhưng bổn vương muốn giữ nàng ở bên cạnh vài năm, không vội.”

“Không bằng như vậy đi, Đạt Mộc Tộc nguyện ý cùng Minh Vương kết thân, ba năm sau, sẽ cưới Phi Nhi cô nương.”

“.....”

Diêm Vô Xá bỗng dưng nhú mày, rũ mắt xuống.

Phi Nhi vừa vặn dừng lại động tác, ngẩng đầu cùng hắn nhìn nhau.

Không khí đột nhiên an tĩnh lại, Tuyết Lãnh Hương buông miếng thịt trong tay, nhẹ giọng nói:

“Phi Nhi cùng Nguyên Vương tuổi tác kém quá xa, trăm cảm thấy không thích hợp.”

“Nga?”

Đạt Mộc Tề quay đầu lại, tà ác trả lời,

“Vậy bệ hạ cho rằng, ai mới thích hợp làm Nguyên Vương phi?”

“Ha ha..... nhân tài như thế đương nhiên hắn là nên ở lại bên người trăm, người nói đúng không? Minh Vương.”

Tuyết Lãnh Hương quay đầu, nhìn chăm chú vào Minh Vương, lúc này nàng cứ nhiên lại giúp hắn.

Đạt Mộc Tề cùng Đạt Y Đồ đương nhiên rất rõ ràng mưu kế của Tuyết Lãnh Hương, Đạt Y Đồ lại tức giận đến lam mâu phun hỏa, hai quyền nắm chặt.

Diêm Vô Xá nghe ra dụng tâm của nàng, bỗng dưng nhú mày.

Phi Nhi nghiêm túc nheo lại tử mâu, nhìn chăm chú vào Tuyết Lãnh Hương. Yên Chi tỷ từng nói qua, Tuyết Lãnh Hương rất muốn Đạt Y Đồ trở thành nam phi của nàng, nắm giữ Đạt Mộc Tộc, mới làm cho Đạt Y Đồ vội vàng tuyển phi thành thân, thoát khỏi vận mệnh này.

Đạt Mộc Tộc đối với nàng có ân cứu chữa, Yên Chi tỷ cùng tam huynh đệ Đạt Y Đồ cẩn thận chiếu cố, vết thương của nàng mới có thể khỏi nhanh như vậy, mẫu hậu không phải nói nhận ân huệ phải biết báo đáp sao?

Phi Nhi vội vàng buông thịt trong tay, hai tay đầy mỡ quàng qua gáy Diêm Vô Xá, kéo hạ đầu của hắn, ghé vào lỗ tai hắn huyền thuyên nói một tràng gì đó. Sau đó mỉm cười gạt đầu, lè lè cái lưỡi phấn hồng:

“Yên tâm, Phi Nhi yêu nhất vẫn là Đa Dục.”

Thanh âm rất nhỏ, lại xuyên thẳng vào lòng hắn, Diêm Vô Xá trong lòng ầm ập, hạnh phúc cực kỳ.

“Sau này thế nào?”

“Đợi hần tìm được nữ nhân âu yếm, Phi Nhi sẽ lui..... Lui gì?”

“..... Phát âm cũng không chuẩn, còn phải học thêm rất nhiều, ngu ngốc.”

“Hừ! Không để ý tới Đa Duy nữa.”

Phi Nhi khịt khịt, đem sự tình quảng cho Đa Duy suy nghĩ, tiếp tục cùng thịt bò tác chiến.

Diêm Vô Xá nghĩ lại một chút, tuy rằng biết Đạt Y Đồ không lâu, tiếp xúc không sâu, Phi Nhi lại có thể vì hần hy sinh như thế, Đạt Y Đồ khẳng định đã thực chiếu cố Phi Nhi. Trọng yếu nhất là, hần thích tính cách trung hậu thành thật của Đạt Y Đồ.

Đạt Y Đồ thở dài, trốn thế nào cũng tránh không khỏi, rõ ràng trực tiếp trả lời nữ đế:

“Nếu lần này tuyển phi không kết quả, Đạt Y Đồ nguyện ý vào cung..... nhậm chức tướng quân.”

Đạt Mộc Tề cùng Yên Chi bỗng đứng nhú mày, Vương gia thành tướng quân, kia chẳng phải là tự hạ thân phận sao?

“Hảo! Trẫm chờ mong ngày này!”

Tuyệt Lãnh Hương thật ra không thêm để ý chức quan của hần cao hay thấp, chỉ cần hần tiến cung, sớm hay muộn ngày nào đó cũng sẽ là người của nàng!

“Bệ hạ!”

Diêm Vô Xá đột nhiên chen vào, nghiêm túc nói,

“Bổn vương đáp ứng cùng Đạt Mộc Tộc kết thân.”

“.....”

“Hắc! Đa Duy tuyệt quá!”

Hai tay đầy mỡ ôm lấy khuôn mặt tuyệt mỹ của hần, ở bậc môi thượng ba một ngum.

“Tiểu yêu tinh!”

Trong lều, nhất thời, mặt của tất cả nữ nhân đều đỏ lên, nam nhân thì lại nhăn mi.....—

35. Chương 35

Phi Nhi hảo mê người 35. Yên Chi cùng Đạt Mộc Tề

Tuyệt Lãnh Hương phi thường kinh ngạc nhìn Diêm Vô Xá, khó hiểu hần vì sao đột nhiên lại đem Phi Nhi giao ột nam nhân xa lạ, nhưng mà, như vậy cũng tốt, ít nhất Diêm Vô Xá có thể ở lại bên người nàng, kết quả đều giống nhau.

Hai nam nhân này, ít nhất nàng phải có được một người!

Trong đầu xẹt qua khuôn mặt tuần tú, tà mị, dáng người thon dài, da thịt trắng nõn, tính cách tiêu sái.

Đúng! Còn có hần.

Sau khi dùng xong bữa tối, Phi Nhi cùng Yên Chi đi tắm rửa, Đạt Mộc Tề ở lại làm bạn cùng Tuyệt Lãnh Hương, Đạt Y Đồ khẩn cấp mời Diêm Vô Xá đi vào tắm trướng của hần, muốn biết rõ ý đồ của hần. Hần biết rõ tình cảm của Minh Vương đối với Phi Nhi không chỉ đơn giản là tình phụ tử, không muốn bởi vì chuyện riêng của mình mà phá hư cảm tình của bọn họ.

Dù sao, Phi Nhi ở bên cạnh Minh Vương mới là hạnh phúc nhất.....

Hai người ngồi trên thảm lông cừu, Đạt Y Đồ vì Minh Vương châm chén trà thơm, hỏi:

“Vì sao đột nhiên cùng Đạt Mỗ Tộc kết thân?”

“Phi Nhi đề nghị.”

Diêm Vô Xá mỉm cười lắc đầu, “Tiểu tử kia thực thích người.”

Lam mâu xẹt qua một tia hưng phấn, khoe miệng kéo một chút đạm cười.

Diêm Vô Xá nhìn thẳng hắn, tiếp tục nói:

“Phi Nhi tuy rằng đơn thuần, nhưng vẫn có thể phân biệt người tốt kẻ xấu, nàng tin tưởng người, tuyệt đối sẽ không phải người xấu.”

“Cám ơn người đã tín nhiệm ta.”

“Phi Nhi nói Đạt Mỗ Tộc cần hỗ trợ?”

“Ân, ta đã phái người truyền tin đến Viễn Không sơn trang, phỏng chừng khoảng 8 ngày nữa, bọn họ sẽ tới.”

Diêm Vô Xá gật gật đầu: “Biết Minh Môn sao?”

“Ân. A, đừng nói cho ta biết đó là môn phái do người thành lập.”

“Ha ha..... Là thần xạ thủ Đỗ Yến thay ta thành lập. Mục đích thành lập nó vốn là để tìm kiếm Phi Nhi, hiện tại vừa vận dụng để hỗ trợ.”

“Nói như thế nào?”

Diêm Vô Xá mỉm cười tà ác:

“Người cho rằng, dưới tình huống như vậy, bệ hạ sẽ ra binh giúp người đoạt lại tộc nhân sao?”

“..... Nếu nói như vậy, lần trước, Minh Thành đã muốn ra tay cứu giúp.”

“Minh Môn, tinh anh tập hợp, một người có thể địch trăm người. Nhân số tuy không nhiều lắm, nhưng ở trong chốn giang hồ đã có danh vọng nhất định, tuy rằng không tới mức nghe tên đã sợ mất mật, nhưng cũng đủ để cho người khác nghe phải kiên đề.”

“Có câu này của người là đủ rồi!”

Diêm Vô Xá vươn đại chưởng, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Huynh đệ.”

“Huynh đệ!”

Đạt Y Đồ lộ ra cảm kích tươi cười, cầm tay hắn.

.....

Trong hồ nước, Yên Chi cẩn thận giúp Phi Nhi gội đầu, Phi Nhi thì cầm lấy quần áo của mình chà xát thật mạnh, rất muốn tẩy sạch vết máu bám trên vải dệt.

Đột nhiên nhớ tới mục đích của Tuyệt Lãnh Hương khi tới nơi này, Phi Nhi ngừng động tác, hỏi:

“Yên Chi tỷ, tỷ muốn cùng nữ đế trở về sao?”

Yên Chi hơi cứng người, nhăn mi: “Ân.”

“Vì sao?”

“Nàng đưa ra xích huyết phù của Xích Huyết Tộc, ta..... Phải thề sống chết nguyện trung thành Xích Huyết Tộc.”

“Kia..... Tới khi nào trở về?”

“Đến chết mới thôi.”

“..... Tỷ bỏ được Đạt Mỗ Tộc ca ca?”

Đôi mắt đẹp xẹt qua một tia đau thương, nhẹ giọng đáp lại: “Hữu duyên vô phân.”

“Yên Chi tỷ, tỷ có thể không thừa nhận xích.....”

“Không! Đây là hứa hẹn, là chức trách. Xích Huyết phù vì bảo ổn định Xích Huyết Tộc mà chế tạo ta, ta nhất định phải vì chủ nhân làm hết phận sự. Không có Xích Huyết Tộc, cũng không có Yên Chi.”

“..... Đạt Mộc Tề ca ca.....”

Yên Chi nghe thấy tiếng Phi Nhi gọi, vội vàng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Đạt Mộc Tề.

Con người đen xẹt qua tức giận, vì lòng trung thành ngu ngốc của nàng mà phẫn nộ.

Hai đại chưởng mạnh đem nàng từ trong nước nâng lên, thân thể hoàn mỹ, trần như nhộng của Yên Chi bại lộ trong không khí, Đạt Mộc Tề đối với nàng lớn tiếng rít gào :

“Chẳng lẽ, mười năm nay, ta đối với với nàng thật không sánh bằng cái Xích Huyết phù nho nhỏ đó sao?”

“Trừ phi ta không phải kiếm hồn.”

“Ta thì sao? Nàng có nghĩ tới ta không?”

“Đạt Mộc Tề ca ca.....”

Phi Nhi vội vàng đứng lên, giữ chặt cánh tay hắn, chính là dùng hết khí lực đều không thể tách đôi tay đang siết chặt lấy cổ Yên Chi tỷ.

Đôi mắt đẹp nổi lên sương mù, nhìn chăm chú vào hắn:

“Người không phải cũng tuyển phi sao?”

“Người!”

“Tuyển vài nữ nhân thích hợp, sinh con nối dòng.”

“Nàng muốn chạy trốn khỏi ta!!”

Đạt Mộc Tề nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, con người đen sắp phun ra hỏa đến nơi.

“Ta..... Không thương người.”

“Ha ha..... Người không thương ta?”

Ngón tay mạnh buộc chặt, tiếng nói càng thêm lớn,

“Nàng có gan nói lại lần nữa xem!”

“Ta không thương người, không thương người, không thương người!!”

“Yên Chi tỷ, Đạt Mộc Tề ca ca.....”

Phi Nhi sợ hãi nhìn bọn họ, nhìn thấy Đạt Mộc Tề dường như sắp hóa điên rồi.

“Nữ nhân đáng giận! Ta muốn nàng lập tức thu hồi những lời này, thu hồi những lời này!”

Phi Nhi thoáng nhìn sắc mặt Yên Chi tỷ càng ngày càng hồng, hô hấp cũng khó khăn, nàng rất sợ, càng dùng sức lay cánh tay như gọng kìm của Đạt Mộc Tề:

“Đạt Mộc Tề ca ca, buông tay, buông tay a.”

“Ta..... Sẽ không..... Ta..... Không thương.....”

“Vậy đừng trách ta, Yên Chi!!”

Nói vừa xong, bạc môi hạ xuống, hôn trụ lên cánh môi đỏ mọng thiếu dương khí, điên cuồng mà cắn nuốt, bá đạo. Đồng thời, đem nàng đặt nằm xuống cạnh hồ.

“Đạt Mộc Tề ca ca..... Đừng..... Ách.....”

Phi Nhi vừa định tiến lên ngăn cản, bên hông bị một bàn tay nắm lấy, kéo mạnh về phía sau, cả người ngã vào một vòm ngực rộng lớn, rất nhanh đã khuất sau tảng đá lớn.

“Hư!”

Đạt Y Đồ che cái môi đang muốn kháng nghị của nàng lại, lam mâu nhìn nàng chăm chú.

“Yên Chi tỷ, nàng.....”

“Không có việc gì, Đạt Mộc Tề sẽ không thương tổn nàng.”

“Có thể không ? Mộc Tề ca ca thực.....”

“Tin tưởng ta, Phi Nhi.”

Tử mâu định trụ, ngoan ngoãn gật đầu. Hai người quay đầu đi, phát hiện Đạt Mộc Tề đã buông Yên Chi ra, hai người kích tình hết sức căng thẳng, trình diễn hình ảnh phiến tình.

Phi Nhi không khỏi nuốt hạ nước miếng, ánh mắt trừng thật to. Wase! Nhìn không ra Đạt Mộc Tề mặt ngoài ôn nhu, thế nhưng bên trong lại cuồng dã như vậy.

Mặc dù ở Tinh Linh Quốc thường xuyên thấy loại này..... Ách..... hình ảnh yêu yêu, nhưng mà.....

Đợi chút!

“Đạt Y Đồ.”

“Ân?”

“Bồng bồng của người đứng thẳng, đâm vào thí thí của ta.” (đổ mặt~ing, thí thí là mông ak, còn phà trên...e hèm, bạn nào hem hiểu thì thôi vậy :]])

“.....”

“Xích ra một chút, ta nóng quá.”

“..... Nga.”

“Còn có cái đầu nữa!”

Bàn tay mềm di động, nhẹ nhẹ đẩy đầu của hắn, hơi thở nóng rực phun ở bên tai nàng rất không thoải mái.

Đạt Y Đồ vội vàng buông nàng ra, cởi áo choàng, khoác lên thân thể mê người trần trụi của nàng, cố gắng xem nhẹ những đường cong mắt hôn kia, giọng nói khàn khàn:

“..... Ta..... Ta mang muội trở về.”

“Phụ thân đâu?”

Phi Nhi kéo kéo áo choàng, tò mò nhìn hắn,

“Đa Duy không phải nói sẽ cùng với người thương lượng sự tình sao?”

Hắn như thế nào đột nhiên xuất hiện ở trong này?

“Ân, bệ hạ gọi hắn đi.”

“Được rồi, ta trở về lều vải.”

“Ta đưa người trở về.”

“Không cần, đợi lát nữa người kêu Đa Duy lại lều vải của ta là được rồi.”

“Vì sao?”

“Đêm nay ta muốn cùng Đa Duy cùng nhau ngủ.”

“.....”——

36. Chương 36

Edit: Panpan ^^

Phi Nhi hảo mê người 36. Ôn nhu hứa hẹn

Lúc Diêm Vô Xá đi vào lều vải của Phi Nhi, tiểu tử kia đã muốn ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Nhìn chăm chú vào thân hình bé nhỏ nằm dang tay dng chân thành hình chữ đại, một nụ tươi cười ôn nhu đã lâu không thấy, hiện lên khuôn mặt tuần tú.

Nhanh chóng đem quần áo của mình cởi bỏ, nằm trên giường, ôm nàng vào lòng, đó là thủ thói quen khi ngủ của hắn, phi thường chuẩn xác.

Diêm Vô Xá ảo não nhăn lại mi, hoàn hảo không có nam nhân khác ngủ bên cạnh nàng, nếu không, mặc dù là ai cũng không sẽ không thể bỏ qua nàng mê người như thế. Đương nhiên, hắn cũng là một nam nhân bình thường, chính là, không muốn trong tình huống không rõ ràng, cùng nàng phát sinh quan hệ.

Hắn muốn đem những gì tốt đẹp nhất dành cho đêm tân hôn.....

“Đa Duy.....”

Trong lòng thiên hạ đột nhiên khinh ninh một tiếng, tử mâu chớp chớp, đại ra ngẩng đầu, nhìn Diêm Vô Xá.

“Ân?”

“Nữ nhân kia không sờ người đi?”

“..... Không.”

“Vậy là tốt rồi.”

Nói xong, một mắt nhắm mắt lại, tiếp tục mộng chu công.

“.....”

Diêm Vô Xá mặt nhăn mày nhíu, Phi Nhi như thế nào đột nhiên bá đạo như thế? Bất quá, hắn thích loại bá đạo này, thích nàng đối với hắn bá đạo.

.....

Minh Vương đến, người của tộc Đạt Mỗ gia tăng không lòng tin, đặc biệt đối với các dũng sĩ lần đó tận mặt chứng kiến trận chiến tại Âm Lâm, biết được võ công tu vi của hắn thâm sâu khó lường, càng thêm chờ mong cao thủ Minh Môn đến trợ giúp.

Diêm Vô Xá không hề bội ước, lệnh cho thị vệ trưởng dạy cho Phi Nhi nội công tâm pháp sơ đẳng, nhóm thiếu niên của Đạt Mỗ Tộc cũng đi theo, ở một bên học tập, tranh thủ vì chiến sự sắp diễn ra tẩn một phần khí lực. Mà Phi Nhi thông minh luôn luôn học được rất nhanh, mới vài ngày, toàn bộ tâm pháp cơ bản đã ghi tạc trong đầu.

Tuyệt Lãnh Hương vì chính sự xảy ra chút vấn đề, nên đã trở về Minh Thành trước, cho phép Yên Chi ở lại, xử lý xong chuyện ở Đạt Mỗ Tộc, mới cùng Diêm Vô Xá hồi cung. Sau khi Đạt Y Đồ quyết định thú Phi Nhi làm vợ, chuyện tuyển phi tạm thời gác lại, Đạt Mỗ Tộc đem ngân lượng, cấp ổi một mỹ nhân đến tham tuyển, làm cho các nàng hồi tộc.

Về phần Đạt Mộc Tề, không hề buông tha bất cứ cơ hội nào cùng Yên Chi một chỗ, liền ngay cả ăn cơm bọn họ hai người cũng như hai trẻ sinh đôi cùng chung thân thể, thân mật khăng khít. Yên Chi từ phản kháng đến thuận theo, từ thuận theo thành ỷ lại, phát hiện chính mình hoàn toàn say mê nam nhân này rồi.

Rời đi, quên đi, nói dễ hơn làm.....

Hôm nay, Tập Kỳ chạy đến bên cạnh Phi Nhi đang luyện công, hưng phấn mà đối nàng nói:

“Tiểu Mã sắp sinh con.”

“Thật sao?”

“Chạy nhanh đến xem!”

Tạp Kỳ kéo tay Phi Nhi, hai người nhanh chóng hướng về phía cửa sổ chạy tới.

Một đường chạy thẳng đến chuồng ngựa, phát hiện một thân ảnh cao lớn, đang ngồi xổm xuống, một thân khí phách của hắn ở trong nơi chật hẹp này có vẻ phi thường không hợp, nhưng mà không có người nào đuổi hắn đi ra ngoài.

“Di! Tộc trưởng, người cũng ở đây.”

Tạp Kỳ cao hứng ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, Phi Nhi ngồi xổm xuống bên kia, hai người đều nhìn chăm chú vào bụng của con ngựa đang mang thai kia.

Đại chương vuốt ve cái bụng to của ngựa mẹ, làm cho con ngựa bình tĩnh, cha mẹ Tạp Kỳ đứng ở một bên, khẩn trương nhìn con ngựa thở gấp gấp, so với bọn họ sinh con còn sốt ruột hơn.

“Thai vị không thuận, phải giúp nó.”

“Người biết làm sao?”

Phi Nhi kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, nhìn chăm chú vào Đạt Y Đồ,

“Người đã từng đỡ đẻ?”

“Àn.”

Đạt Y Đồ gật gù đầu, “Rất nhiều lần, phi thường có kinh nghiệm.”

“Vậy người sinh thì sao?”

“.....”

Tạp Kỳ liếc mắt xem thường, giật nhẹ góc áo Đạt Y Đồ:

“Tộc trưởng, người vẫn là trước nghĩ biện pháp đi.”

“Đi chuẩn bị chút nước sạch sẽ đến.”

“Ta đi!”

Tạp Kỳ vội vàng lao đi.

Đạt Y Đồ lui về phía sau từng bước, một bên nhanh chóng xoắn ống tay áo, một bên đối với Phi Nhi nói: “Có hứng thú hỗ trợ không?”

“Đương nhiên!”

Tử mâu trát trát, vui vẻ vô cùng.

Đại chương nắm lấy tay nàng, đặt ở bụng của ngựa mẹ, ôn nhu qua lại vuốt ve.

“Wase! Ta cảm giác được thân thể của Tiểu Mã nhi, trời ạ! Nó nhúc nhích, nó nhúc nhích kìa!”

Phi Nhi hưng phấn kêu, kinh ngạc nhảy dựng lên.

Đạt Y Đồ mỉm cười nhìn chăm chú vào nàng, khuôn mặt tinh xảo vì hưng phấn mà đỏ hồng, chói mắt phi thường, thập phần đáng yêu.

“Nhanh chút, nhanh chút làm cho nó sinh ra đi.”

“..... Đợi lát nữa.”

Tiểu gia hỏa này còn tưởng rằng chỉ cần nói sinh là sinh ra liền sao.

Phi Nhi nhìn chăm chú vào hắn đang vuốt ve bụng của ngựa mẹ, lại hỏi:

“Đạt Y Đồ, người thật sự có thể cho tiểu mã nhi từ trong bụng của tiểu mã đi ra sao?”

“Ân a, bình an rơi xuống đất.”

“Nhất định phải bình an nha.”

“Ân.”

Tròng mắt Phi Nhi xoay tròn, cúi người ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói:

“Ngựa con có thể cho ta đặt tên không?”

“Này.....”

“Nếu có thể, hôn người một cái.”

“Đương nhiên có thể!”

“.....”

Đạt Y Đồ lộ ra một nụ cười giảo hoạt, thật chờ mong một khắc kia.

Lúc này, Táp Kỳ đã đem nước trong đặt ở bên cạnh hắn, tầm mắt liếc quá, thoáng nhìn thấy phía sau mông của ngựa mẹ đã xuất hiện một cái chân nhỏ của ngựa con.

“Nguy rồi.”

mẫu thân Táp Kỳ lập tức lo lắng hô một tiếng.

“Đừng nóng vội!”

Đạt Y Đồ đem ống tay áo cuộn đến cao nhất, “Phi Nhi tiếp tục vuốt ve bụng nó đi.”

“Nga.”

Đạt Y Đồ lấy tay bắt lấy chân của ngựa con, đẩy mạnh vào trong bụng ngựa mẹ, nhúu mào, ở bên trong bắt lấy bốn chân của ngựa con, thông thả ra bên ngoài kéo động.

“Đi ra đi ra!”

Phi Nhi cao hứng nhảy dựng lên, bàn tay mềm cầm tay Táp Kỳ mạnh chớp lên, nhìn chăm chú vào vật nhỏ từ sau mông ngựa mẹ máu chảy đầm đìa bị lôi ra.

Chỉ chốc lát, Tiểu Mã nhi bình an sinh ra, tứ chi run run cố gắng tưởng đứng lên, ngựa mẹ ở một bên dùng đỉnh đầu ủi nhẹ nhẹ tiểu mông của nó, giúp nó một phen.

“Cố lên, đứng lên, cố lên!”

Phi Nhi nắm chặt hai quyền, khẩn trương nhìn Tiểu Mã nhi.

Đạt Y Đồ một bên nhìn bé con hoạt bát phần khích reo hò, một bên bắt đầu rửa sạch máu dính trên tay. Thiên hạ đáng yên như thế, ai cũng không thể buông tay.

Ngựa con phát run đứng lên, lại rớt xuống, lại đứng lên, mẫu thân thúc giục bên cạnh, nhất định phải đứng lên mới có thể bỏ qua. Không ngừng cố gắng, ngựa con dưới sự cổ vũ của mọi người, rốt cục duỗi thẳng tứ chân, đứng thẳng.

“yes!”

Phi Nhi nhảy dựng lên, xoay người ôm choàng lấy cổ Đạt Y Đồ, reo cười:

“Đạt Y Đồ tuyệt quá!”

“Ân?”

Đại chưởng nhẹ nhàng xoa xoa lưng áo của nàng, cảm thụ vui sướng của nàng.

Không quên ước định của bọn họ, Đạt Y Đồ xoay người sang chỗ khác, hỏi cha mẹ Táp Kỳ:

“ngựa con có thể cho Vương phi của ta đặt tên không?”

“Đương nhiên có thể, Vương phi muốn gọi tên gì?”

Người của Đạt Mỗ Tộc đều thuần phác thiện lương, đều thích tiểu vương phi cười khê đáng yêu này, đương nhiên nguyện ý cùng nàng vui mừng.

Phi Nhi xoay người sang chỗ khác, nhú nhú mày suy nghĩ, lại nhìn nhìn Đạt Y Đồ, tử mâu trợn to:

“Vậy gọi là Đạt Y Đồ!”

“.....”

“..... Nha đầu, tên bổn vương không thể tùy tiện đặt cho động vật.”

“Vậy gọi là Tạt.....”

Tầm mắt đặt ở trên người Tạt Kỳ, Tạt Kỳ vội vàng lắc đầu xua tay, “Kêu Caba!”

“.....”

Tạt Kỳ bỗng đứng nhẹ nhàng thở ra, cảm ơn trời đất, hoàn hảo Caba không ở đây.

Đạt Y Đồ nắm tay Phi Nhi rời khỏi mã phòng, lúc đi đến một lều khác, đại chương đem kéo nàng vào lòng, đối mặt nàng: “Tiểu Phi Nhi, nàng vừa rồi hứa hẹn với ta đâu?”

“Ách.....”

Cười khê, đôi mắt màu tím xoay tròn, “Người có thể không nói cho Đa Dục biết không?”

“Vì sao?”

“Hắn không cho ta hôn nam nhân khác.”

“Bao gồm bạn tốt của nàng sao?”

“Àn.”

“..... Vậy quên đi.”

Lam mâu âm đạm, ngay từ đầu hắn biết kết quả sẽ thế này, lại có ước vọng xa xỉ, muốn cùng nàng thân cận, cho dù là một lát thôi, đều có thể làm cho hắn thỏa mãn.

Nhưng sự thật như thế, làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Phi Nhi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của hắn, lòng bất an, là do nàng nói lỡ lời trước, là nàng không tốt.

Đại chương buông nàng ra, thân ảnh màu đen không để ý tới nàng, đang muốn rời đi.

Bàn tay mềm kéo lấy cánh tay hắn, khi khuôn mặt tuấn tú vừa xoay lại, Tiểu Phi Nhi kiễng chân, nhanh chóng ở hắn hai má “ba” một cái, mỉm cười, xấu hổ xấu hổ chạy ra.

Lam mâu trừng lớn, dừng một chút, dần dần phóng nhu, thư hoãn. Nhìn chăm chú bóng dáng dần khuất xa, vuốt ve nơi vừa được làn môi mềm âu yếm, vẫn như thế, cứ đại ra ở đó....

tiểu yêu tinh đáng yêu.....

37. Chương 37

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 37. Đa Dục ghen

Con người đen nhìn chăm chú vào hai má đỏ bừng, nhìn bọn họ tách ra, nhìn nàng then thùng chạy tới, trong lòng căng thẳng, nổi lên một trận nhiệt khí. Nàng luôn không nghe lời hắn nói, luôn cùng nam nhân khác thân cận, luôn làm cho hắn phần nộ, luôn.....

Hai tay nắm chặt thành quyền, nhìn thân ảnh kiều nhỏ từ xa đến gần, khi nàng sắp lướt qua người hắn, một tay kéo lấy cánh tay của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng.

“A! Đa Duy?”

Phi Nhi kinh hoảng nhìn Diêm Vô Xá, gương mặt quen thuộc giờ này khắc này như là muốn ăn thịt người, cảm thấy thật xa lạ.

Bàn tay đột nhiên chế trụ cằm của nàng, run run hỏi: “Phi Nhi, không ngoan.....”

“Đa Duy.”

“Đã đáp ứng với Đa Duy, không cùng nam nhân khác thân cận, hiện tại lại lật lọng.”

“Đa Duy, ta..... Ta xin lỗi, không có lần sau được không? Đa Duy.....”

“Lần sau? Còn dám có lần sau ?! Con không thể rụt rè một chút sao?”

“Đây..... Đây chính là một loại lễ phép, Đa Duy, chúng ta ở.....”

“Đừng nói với ta ở Tinh Linh Quốc phải lễ phép như thế nào! Nhớ kỹ, đừng lấy ta cùng nam nhân khác so sánh với nhau!”

Diêm Vô Xá phần nộ bỏ nàng ra, xoay người rời đi

Phi Nhi xoa xoa cằm, nhú mồm nhìn bóng dáng cao lớn rời xa. Đây là lần đầu tiên Đa Duy giận dữ với nàng, còn vì một chuyện bé xít nữa, chỉ là một cái hôn, căn bản không tính là thân mật tiếp xúc gì mà.

Ít nhất nàng xem là như vậy. Nhưng là Đa Duy lại...

“ Đa Duy chịu đả kích gì sao ? ”

Nhẹ giọng lắm bầm một câu, chu miệng « A, đau quá ». Đau đớn làm cho nàng nhăn mi, không chừa cằm của nàng bầm tím rồi ?

Thật chán ghét thể chất của mình, chỉ cần dùng sức quá sẽ xuất hiện dấu vết, nếu không lại dễ dàng lưu lại vết sẹo.Quên đi, đêm nay lại dỗ Đa Duy, hắn sẽ tha thứ cho nàng, nhất định là như thế !

Bữa tối, Diêm Vô Xá tuy rằng ngồi bên cạnh Phi Nhi, nhưng chưa từng nói một câu với nàng, cũng không vì nàng mà xé thịt dê mà chỉ cùng Đạt Y Đồ, Đạt Mộc Tề thảo luận ngày xuất chiến cùng kế hoạch tác chiến.

Phi Nhi vừa ăn thịt, một bên ủy khuất nhăn mi, đôi mắt ngập nước, đáng thương hề hề nhìn Diêm Vô Xá, chờ mong hắn sẽ liếc nhìn nàng một cái, bị nàng cảm hóa. Đáng tiếc là, Diêm Vô Xá chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái !

Cho đến khi bữa tối chấm dứt, Phi Nhi đành phải chu miệng, buông tha ánh mắt làm cho người ta phải đau lòng kia, bỗng đứng đứng lên, rời khỏi lều vải.

Diêm Vô Xá uống một ngụm trà, nhìn lướt qua bóng dáng thất vọng của bé con kia, con người đen ảm đạm. Tuy rằng yêu nàng, nhìn nàng đau lòng, trong lòng hắn khó chịu hơn ai hết, nhưng lần này tuyệt đối không thể mềm lòng, hắn muốn cho nàng biết một ít quy củ của nơi này, làm nàng hiểu, nữ nhân phải biết rụt rè một chút, hiểu lễ nghĩa một chút.Nàng thật sự rất...rất tùy tiện !

Đạt Y Đồ nhăn mi, không biết bọn họ đã phát sinh chuyện gì, nhưng rất ít khi nhìn thấy Diêm Vô Xá không cùng Phi Nhi nói chuyện. Đầu óc hiện lên một hình ảnh, đáy lòng thầm kêu không ổn. Chẳng lẽ Minh Vương nhìn thấy bọn họ hôn môi lúc chiều sao? Trong lòng đau xót, vô cùng áy náy, là hắn phá hư tình cảm của bọn họ....

Buổi tối, Yên Chi cầm một mâm điểm tâm, đi về hướng lều vải của Phi Nhi. Còn chưa đến gần, liền thấy tiểu tử kia ngồi trên bãi cỏ phía sau lều vải, nhìn trời không ngẩng người. Phi Nhi ngẩng người, Diêm Vô Xá

ở lại quân trưởng, xem tình huống, hình như giống như lời Đạt Y Đồ đã nói, nàng cùng Diêm Vô Xá nhất định giận dữ rồi.

Thân ảnh mảnh khảnh ngồi xuống bên cạnh Phi Nhi, đem điểm tâm đặt ở trước mặt nàng, cầm lấy một miếng đưa qua :

« Ăn một chút đi, là tự tay ta làm. »

« Cảm ơn » Phi Nhi tiếp nhận điểm tâm, đôi mắt đẹp đều là đau thương.

« Làm sao vậy ? Cùng phụ thân cãi nhau sao ? »

« Vâng » Phi Nhi rũ mắt xuống, đầu cúi thật thấp, nhìn chăm chú vào mặt cỏ.

« Nói cho tỷ nghe một chút, Yên Chi tỷ giúp muội nghĩ cách. »

« Buổi chiều, ta hôn Đạt Y Đồ, dường như bị Đa Duy thấy, cho nên hấn tức giận. Nhưng mà ta cũng thường xuyên hôn hấn, lần này sao lại mắng ta ? »

Yên Chi thở dài, vươn tay nắm bả vai của nàng giải thích nói : « Ở nơi này của chúng ta có một tật xấu. Nam nhân có tính chiếm hữu rất mạnh, cũng rất ích kỷ, không nam nhân nào muốn nữ nhân của mình thân cận với người khác. Nếu có nam nhân khác sờ ta một chút, Đạt Mộc Tề sẽ không chút do dự chặt bỏ tay của người đó. »

« Nhưng mà, hôn môi chính là một loại đáp tạ, căn bản là không có ý gì khác. »

« Nếu....Bệ hạ muốn cha muội ngủ chung với giường với nàng thì sao, muội sẽ thế nào ? »

« Ta sẽ diệt nàng ! »

Phi Nhi sửng sốt « đợi chút, Yên Chi tỷ, hai việc này mục đích không giống nhau. »

« Cha muội thấy đều giống nhau. »

« Đa Duy thật ngốc ! » Phi Nhi ảo não chu miệng lên, « trước kia đều nói với hấn rồi, còn hôn dỗi cái gì. »

« Bảo bố nhớ kĩ..... » vỗ vỗ bả vai của nàng, « chỉ có yêu muội mới có thể tức giận với muội. »

« Yêu ta ? »

« Đúng vậy, đừng cùng nam nhân khác thân cận quá, cho dù là Đạt Y Đồ, cha muội cũng sẽ ghen đó »

« Bọn họ là huynh đệ. »

« Huynh đệ có thể cộng sự, nhưng tuyệt đối không thể âu yếm chung nữ nhân! Huống chi Minh Vương là nam nhân bá đạo, nếu như lần tới còn bắt gặp, rất khó đảm bảo hấn sẽ không bỏ rơi muội, lựa chọn huynh đệ. »

Yên Chi mỉm cười lắc đầu « đã xưng là “ Vương” , mọi người đều như vậy. Nghĩa khí, huynh đệ đều đứng trước nữ nhân. »

« Huynh đệ, nữ nhân ? »

« Cần thận suy nghĩ, đi ngủ sớm một chút. » Yên Chi thở dài đứng lên rời khỏi Phi Nhi.

Sau này, tốt nhất tìm một người im lặng phân tích hết thấy, nhận thức sự tình mấu chốt, tìm được biện pháp giải quyết. Thủy chung trưởng thành hay không thì phải dựa vào chính mình....

« Huynh đệ, nữ nhân ? » Phi Nhi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, vẫn như cũ bồi hồi ngây ngẩn.

Trong lúc Phi Nhi đang suy nghĩ sâu xa, phía sau đột nhiên xẹt qua một trận hồng quang, cảm giác được lo lắng, Phi Nhi quay đầu lại

« Oanh ! »

Phát hiện lều vải của mình đột nhiên bốc cháy, ánh lửa tận trời, nhiệt khí phả ra ngàn ngút.

« A! » Phi Nhi kinh hô một tiếng, liên tục lui về phía sau vài bước, kích động nhìn lửa đỏ trước mắt. Thủy Tinh Linh đều sợ một thứ giống nhau, chính là hỏa! Lửa có thể khiến cho Thủy Tinh Linh ý chí hạ thấp, pháp thuật mất đi hiệu lực, vạn phần sợ hãi không biết làm gì.

« Nàng ở bên kia ! »

Tầm mắt dời đi, lều vải bên cạnh nhảy ra mấy bóng đen, phát hiện ra nàng lập tức chạy đến.

« Người.....Các người là.....Người nào..... »

Lửa đỏ nóng rực làm cho Phi Nhi hoàn toàn mất đi năng lực tự hồi, chỉ biết một mặt lui về phía sau, lui về phía sau.

« Ha ha.... »

Hắc y nhân đi đầu nhảy đến trước mặt nàng, nhanh chóng điểm huyết ngủ của nàng, một tay đem nàng khiêng lên bả vai.

« Phi Nhi! »

Xa xa, nghe thấy tiếng Đạt Nhĩ Mục rít gào, một thân ảnh màu trắng hiện lên, nhanh chóng chạy tới.

Mắt thấy hắc sấp bị đuổi kịp, hắc y nhân vung tay lên, bỏ lại một đoàn sương khói. « Ba! » một tiếng mọi người biến mất trong sương khói.

Đạt Nhĩ Mục vượt qua được màn sương khói dày đặc, đảo mắt nhìn xung quanh một lượt cũng không phát hiện thân ảnh nhỏ bé của nàng, thấp giọng rửa một tiếng : « Đáng giận! » vội vàng xoay người hướng lều vải của Đạt Y Đồ chạy tới.

38. Chương 38

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 38. Phi Nhi gặp kiếp nạn

“Ân, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Yến nhi hẳn là ngày kia sẽ đến. Nếu hắn đem toàn bộ cao thủ đến, trận này căn bản không cần Đạt Mỗ Tộc ra tay, Minh Môn cũng đủ ứng phó.”

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào bản đồ địa hình, phân tích tình huống với Đạt Y Đồ.

“Đạt Mỗ Tộc đối với địa hình thảo nguyên đều phi thường quen thuộc, cho nên chiến sự nhất định phải tham dự. Huống chi, đây vốn là chuyện của Đạt Mỗ Tộc, đại ca đã lo lắng bản khoản, có thể nào không tham dự?”

Đạt Y Đồ cảm kích mỉm cười cảm, khuôn mặt tuần tú tràn đầy tín nhiệm.

“Hiện đệ đừng phiền lòng, chuyện của người chính là chuyện của bốn vương.”

“Cám ơn đại ca!”

Diêm Vô Xá mỉm cười lắc đầu, bắt đầu thu thập này nọ, nói:

“Đã không còn sớm, hiện đệ vẫn là trở về nghỉ ngơi đi.”

Đạt Y Đồ nhìn tư thế của hắn, tựa hồ không có ý rời đi, vội vàng giải thích:

“Đại ca, nếu bởi vì chuyện của Phi Nhi, ta hướng người xin lỗi.”

“Ân? Nói như thế nào?”

“Nàng chính là bởi vì đáp tạ ta mới...mới.... Hôn ta một ngụm, cũng không có ý gì khác.”

“Ta biết.”

“Vậy vì sao huynh còn.....”

“Làm cho nàng cẩn thận suy nghĩ, làm nữ nhân, ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết, về sau chịu thiệt chỉ có nàng. Trưởng thành không phải chuyện dễ dàng, cho nàng một chút không gian, một chút riêng tư, tự động nào suy nghĩ một chút.”

“Đại ca, dụng tâm lương khổ a.”

“Ha ha, vì tốt cho nàng, cũng vì..... chính mình.”

Con người đen xẹt qua một tia cương chiều, thở dài, tiếp tục thu thập.

“Hừ!”

Bên ngoài đột nhiên xuất hiện một bóng người, hai người vội vàng định trụ, kinh ngạc nhìn cửa vào lều vải.

Đạt Nhĩ Mục vội vàng tiến vào, thở gấp, kích động nói:

“Đại ca, Phi Nhi bị người ta bắt cóc rồi!”

“Cái gì!”

Hai nam nhân đồng thời nhảy dựng lên, không hẹn mà cùng lao khỏi lều vải, thi triển khinh công, trong chớp mắt liền tiến đến lều vải của Phi Nhi.

Lều vải vẫn còn cháy phừng phực, may mắn bên cạnh không có lều trại liền nhau, vài tộc nhân của Đạt Mỗ Tộc đang dùng nước cứu hỏa, thị vệ trưởng thấy Diêm Vô Xá đã đến, vội vàng tiến lại.

Thị vệ trưởng xuất ra một khối lệnh bài, đưa cho Diêm Vô Xá:

“Vương, ở phụ cận tìm được vật này.”

Diêm Vô Xá tiếp nhận lệnh bài, đưa cho Đạt Y Đồ, còn mình đến gần lều vải, nhìn xem phụ cận còn lưu lại dấu vết gì không.

“Tá tộc?”

Đạt Y Đồ khó hiểu nhìn lệnh bài, “Bọn họ làm sao có thể tới nơi này? Lại còn bắt đi Phi Nhi?”

Chỉ có Cuồng Hú Tộc cùng Đạt Mỗ Tộc có cừu hận, cũng chỉ có Cuồng Hú Tộc biết được Phi Nhi, như thế nào ngay cả Tá tộc cũng đến giúp vui?

Diêm Vô Xá đi quanh lều vải một vòng, thoáng nhìn cách đó không xa, có một bàn gỗ, mặt trên còn mấy khối điểm tâm, cũng có mấy khối phân tán ở bên cạnh.

Đi đến bàn gỗ, ngồi xổm xuống, cầm lấy một khối, mặt trên có chỗ hổng nhỏ, mảy kiếm nhướng cao, run run cẩn thận chỗ hổng, con người đen nổi lên lửa giận.

Trong lòng sớm lo lắng chết lặng, nói không ra lời, không biết xin lỗi Phi Nhi như thế nào. Đều do hắn, đều do hắn! Vì sao lại tức giận, vì sao lại mặc kệ để nàng một mình không để ý tới!

Nhất định phải đem người tách hắn cùng Phi Nhi ra, bầm thây vạn đoạn!

.....

Phi Nhi cảm giác được bên người phi thường nóng rực, mở choàng mắt.“A!” Kêu nhẹ một tiếng, tử mâu nhả lại. Chỉ thấy chung quanh người toàn là cây đuốc, khoảng cách rất gần, cho nên cảm thấy chính mình dường như sắp bị hòa tan. Khẽ di chuyển thân thể một chút, ngẩng đầu, hai tay bị dây thừng trói chặt, không thể nhúc nhích.

Cúi mắt nhìn, phát hiện trên người không có quần, trên thân hoàn hảo không sao, hơn nữa hai chân rõ ràng còn có bầm tím.

Là ai cởi quần của nàng? Là ai chạm đến thân thể của nàng?

Mây càng thêm nhướng cao, Đa Duy nói qua không thể làm cho nam nhân khác chạm vào nàng, hiện tại nếu như bị cha thấy, nhất định sẽ đau lòng.

“Ba!”

Cửa phòng bị đẩy ra, hai thân ảnh cao lớn đi vào, tử mâu vội vàng nhìn qua, nhận ra trong đó một người đúng là Thiết Hú của Cuồng Hú Tộc!

Một nam nhân khác chỉ chỉ Phi Nhi, hỏi: “Là nàng sao?”

“Đúng!”

Thiết Hú gật gật đầu, “Ngân lượng mà Tá tộc thiếu bốn tọa liền xóa bỏ, nữ nhân này ta muốn mang về.”

“Tùy tiện!”

Nam nhân phát phát tay, “Nữ nhân xấu như vậy, bán cũng không được bao nhiêu tiền.”

“Ha ha, có người thích là tốt rồi.”

Thiết Hú cười đến thực quý dị, “Chính nàng có thể đổi lấy một năm lương thực cho toàn tộc, cứ sao mà không làm?”

“Người nọ đúng là có mắt không trông, mang đi nhanh chút đi.”

“Đúng rồi, quần của nàng đâu?”

“Không phải người nói không thể để nàng tiếp cận với nước sao? Thời điểm trở về có trận mưa, toàn quần ẩm ướt, cho nên ta ném.”

“Vậy là tốt rồi.”

Thiết Hú gật gật đầu, xoay người rồi đi ra ngoài.

Một lát sau, Thiết Hú lấy áo choàng đến, đem Phi Nhi tay chân trói chặt, bao đứng lên, ôm ra khỏi gian phòng. Phóng lên lưng ngựa, đoàn người rời khỏi Tá tộc.

Nửa ngày lộ trình, mặt trời chiếu qua đầu, Thiết Hú không dám cho Phi Nhi uống một giọt nước. Vốn đã bị cây đuốc chiếu vào cả một đêm, hơn nữa thời tiết còn cực nóng, Phi Nhi cảm giác được toàn thân vô lực, da thịt trên người đều vỡ ra, xuất hiện vết máu.

Trở lại Cuồng Hú Tộc, Phi Nhi bị an trí ở một lều vải hoa lệ, hai mắt nhắm lòng, một cái khăn mặt được thấm ướt khoát lên trên người nàng. Một lúc sau, khăn mặt ẩm nước đã bị thân thể hấp thu, vết máu cũng bắt đầu nhạt.

Phi Nhi nghe một nam nhân nói: “Ta có thể cho người nước uống, nhưng người không được giở trò, nếu người dám phản kháng, về sau sẽ không cho người uống nước nữa.”

Phi Nhi ngoan ngoãn gật đầu, một bàn tay đặt ở cằm của nàng, đôi môi mềm mại áp vào miệng của nàng, đưa nước vào miệng của nàng.

Phi Nhi vội vàng mút môi của hắn vào, khát vọng ngọt lành kia, cầu xin càng nhiều, cần càng nhiều.

“Ân..... Bảo bối.....”

Hoàng Bộ Tuần ôm nàng, hai tay chạm đến giữa hai chân của nàng, chạm đến phiến da thịt mềm nhẵn kia.

Vừa tiếp xúc, Phi Nhi bỗng dưng thanh tỉnh, vội vàng dừng lại, miệng còn có chút nước, lập tức tụ tập linh khí, đem nước phun lên mặt hắn.

“Ba!”

Nghe thấy một âm thanh va chạm thật lớn, Hoàng Bộ Tuần bay ra bên ngoài lều vải, quỳ rạp trên mặt đất.

Chỉ chốc lát, Hoàng Bộ Tuần chậm rãi ngẩng đầu, phần nộ nhìn chăm chú vào thiên hạ kiêu nhỏ bên trong: “Đáng giận!”

Không ngờ lại bị yêu thuật của nàng đánh bại lần thứ hai, bé con mắt tôm này rất mê người, làm cho hắn một chút phòng bị đều không có, lần nào cũng đều không kịp né tránh yêu thuật.

“Chờ coi, bốn vương nhất định sẽ làm người cam tâm tình nguyện nằm dưới thân bốn vương!!”

Nói xong, đứng lên, xoa xoa mặt mình, xoay người rời khỏi lều vải.....

Phi Nhi nghiêng đầu, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, phát hiện không có tiếng bước chân tới gần, mới nhẹ nhàng thở ra.

Nguy rồi, hiện tại mắt bị bịt kín, không nhìn thấy gì, làm sao trốn được a? Không có nước, nàng thật đúng là không biết có thể chống chọi được đến khi nào.

“Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, Phi Nhi đã là người lớn, có thể chịu đựng được! Nhất định phải chống đỡ, nhất định phải chống đỡ!”

39. Chương 39

Edit:Nấm

Phi Nhi hảo mê người 39. Quyết định

Bởi vì bị che mắt, bốn phía im lặng, Phi Nhi ngủ thật sâu. Còn chưa muốn tỉnh dậy, lại bị một ít âm thanh đánh thức. Khuôn mặt xinh đẹp hơi khó chịu, nhăn nhăn mi, lấy tay miễn cưỡng chống đỡ thân thể đứng dậy, nghiêng đầu lắng nghe phương hướng âm thanh truyền tới.

Phía trước, một đôi nam nữ xích lõa thấy nàng tỉnh lại, động tác thông thả chậm lại, con ngươi đen đánh giá đôi chân lõa lồ kia, da thịt hoàn mỹ, chiếc áo trắng ôm lấy cơ thể, hiển lộ những đường cong mê người, cuối cùng, ánh mắt dâm tà dừng lại trên đôi môi đỏ mọng.

Chỉ là nhìn thôi, Hoàng Bộ Tuần liền cảm thấy dục vọng của mình đã cương lên, tầm mắt xẹt qua thị nữ bên cạnh: “Tháo vải che mắt của nàng ra.”

“Dạ, vương!”

Thị nữ tháo mảnh vải che mắt Phi Nhi ra, đôi mắt đẹp chớp chớp, dần dần trợn to. Khi tầm mắt mơ hồ khôi phục bình thường, thoáng nhìn hai thân thể dầy dụa kia, Phi Nhi lập tức dừng ngẩng đầu.

Con người đen nhìn chăm chú vào cặp tử mâu thẹn thùng lại mê người kia, gợi lên một nụ cười tà ác.

Phi Nhi nghe thấy âm thanh va chạm dần dần nhanh hơn, ảo não nhăn mi lại, Đa Duy không phải nói nữ nhân phải rụt rè sao? Như thế nào nữ nhân dưới thân nam nhân kia bị người nhìn còn có thể cùng hắn..... yêu yêu a?

“bé con mắt tím... bé con mắt tím của ta! Ân.....”

“.....”

Dù sao nàng sống ở thế kỉ 21 cũng đã một thời gian, Phi Nhi dĩ nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Nam nhân dơ bẩn này cư nhiên ôm nữ nhân khác, lại còn kêu tên của nàng, ghê tởm muốn chết!

Động tác và âm thanh dừng lại, cảm giác được bên cạnh có người đang đến gần, lại nghe thấy âm thanh mặc quần áo, Phi Nhi mới quay đầu, cùng Hoàng Bộ Tuần nhìn nhau.

Thiết Oa đang giúp hắn rửa sạch « thứ » giữa hai bắp đùi, Phi Nhi nhú mày, cố ý xem nhẹ thân thể hắn, nghiêm túc hỏi:

“Vì sao lại bắt ta tới nơi này?”

“Người thực đáng giá, bảo bối.” Hoàng Bộ Tuần trả lời rất nhẹ nhàng.

“Nhìn người cũng không phải là kẻ thiếu tiền.”

“Nhưng ta thiếu hứa hẹn, quốc gia cùng quốc gia hứa hẹn.”

“..... Có ý tứ gì?”

“Ha ha..... Chỉ cần bốn vương làm người biến mất, mãi mãi không thể xuất hiện trước mặt Minh Vương, bốn vương có thể đạt được một lợi ích khó có thể hình dung.”

“Ai sai khiến người làm như vậy ? »

“Cái này người không nên biết, vĩnh viễn cũng sẽ không biết.”

“Người chết đi!”

“Yên tâm, cho dù chết ta cũng mang theo người, bé con mắt tím.”

“Hừ!”

Phi Nhi cao ngạo, không nhìn nam nhân chết tiệt kia.

.....

Cứ như vậy, mỗi ngày nàng đều phải nghe âm thanh nam nhân cùng nữ nhân hoan ái, mỗi ngày bị Hoàng Bộ Tuần nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống, mỗi ngày đều Phi Nhi xấu hổ đến mặt đỏ tới mang tai, miệng khô lưỡi khô, mỗi ngày đều trong trạng thái thiếu nước.....

Ba ngày sau, khoảng giữa trưa, toàn thân Phi Nhi đã muốn nứt toạc ra, khắp người chỉ chít những vết nước nhỏ tựa máu, khuôn mặt héo hắt, vô cùng thâm trầm.

Hoàng Bộ Tuần nằm ở trong lòng Thiết Oa, tay cầm chén rượu sữa dê, vừa chậm rãi, nhân hạ thưởng thức hương vị ngọt ngào của nó, vừa chăm chú nhìn nàng suy yếu, đáy lòng không khỏi dâng lên một trận khoái ý vì trả được thù.

“Chưa nữ nhân nào dám đánh vào mặt bốn vương, người là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng!”

Đột nhiên, lều vải bị xốc lên, Thiết Hú vọt vào, kích động nói với Hoàng Bộ Tuần:

“Tiêu Diêu Vương, Đạt Y Đồ mang theo rất nhiều người, tụ tập ở bên ngoài vòng, muốn đoạt lại tộc nhân cùng Vương phi của hần.”

“Vương phi?”

“Vâng, chính là nàng!”

Thiết Hú chỉ vào Phi Nhi, tức giận, trừng mắt nhìn nàng, “Thiết Oa so với nàng xinh đẹp hơn nhiều, Đạt Y Đồ đúng là có mắt không trông a.”

“Ha ha.....”

Hoàng Bộ Tuần cười như không cười nói, “Người đem người Đạt Mỗ Tộc với nàng cùng nhau giải ra ngoài, hỏi hần muốn ai. Nếu như hần muốn tộc nhân, thì bảo Đạt Y Đồ lấy hai vạn lượng hoàng kim đến đổi người. Nếu là muốn nàng..... lập tức đem tộc nhân... toàn bộ giết hết!”

“hai vạn lượng hoàng kim?”

Thiết Hú cùng Thiết Oa nghe thấy con số này, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn Phi Nhi, nàng, đáng giá như vậy sao ?

“Đi thôi, ta sẽ còn có cơ hội bắt nàng trở về, ha ha ha!”

Hoàng Bộ Tuần cuồng vọng cười ha hả, tràn đầy tự tin nhìn Phi Nhi.

Biết nhược điểm của nàng, bắt nàng còn không dễ dàng sao?

“Được!”

Thiết Hú kéo Phi Nhi, thô lỗ đem nàng khiêng trên vai, rời khỏi lều.

Vươn tay, kéo Thiết Oa tới ôm ấp, hôn lên đôi môi đỏ mọng, ôn nhu nói:

“Bảo bối, bốn vương không thích hợp xuất hiện, bởi bốn vương lên núi một chuyến, được không?”

“Vâng!”

Thiết Oa ngoan ngoãn gật đầu, Hoàng Bộ Tuấn kéo nàng, hai người dán sát vào nhau, hướng phía sau sườn núi đi đến.

Trước trại Cuồng Hú, hai mươi hắc y cao thủ đứng ở phía sau Minh Vương, vẻ mặt lạnh lùng, không mang theo chút nhân khí, giống như Tula đến từ địa ngục. Thần xạ thủ Đỗ Yến đeo cung của hắn, neho đôi mắt lại, quan sát động tĩnh phía trước.

Tầm mắt Minh Vương không rời khỏi gương mặt Phi Nhi, gương mặt có vết máu, thần sắc tái nhợt, còn có vết thương ở hai chân trắng nõn kia, dưới ánh mặt trời dị thường chói mắt... tâm của hắn không khỏi một mảnh đau đớn.

Đứng bên cạnh Minh vương, Đạt Y Đồ cũng sớm lửa giận hừng hực, hai tay nắm chặt, các đốt ngón tay phát ra âm thanh khanh khách, khớp ngón tay trắng bệch.

Ánh sáng mặt trời chiếu trên mi mắt, ánh mắt Phi Nhi đau đớn, khiến nàng không thể hoàn toàn mở to mắt. Tầm mắt quơ quơ, tìm kiếm ánh mắt Diêm Vô Xá, gian nan cấp cho hắn một nụ cười an ủi.

Nói cho hắn, nàng không có việc gì.....

Áp chế nỗi đau mãnh liệt trong lòng, con ngươi đen của hắn biểu đạt xin lỗi, rất muốn tiến lên, ôm nàng vào lòng. Nói cho nàng, hắn vĩnh viễn sẽ không trách nàng, vĩnh viễn sẽ không giận dữ với nàng, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng.

Thiết Hú đột nhiên kéo Phi Nhi, một thanh chủ thủ sắc bén để ở gáy của nàng, lộ ra một chút kiêu ngạo tươi cười, đối với Đạt Y Đồ đặc ý nói: “Cho người một cơ hội lựa chọn, hoặc hai mươi tộc nhân, hoặc là Vương phi của người.”

Đạt Y Đồ nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Thiết Hú, người đừng khinh người quá đáng!”

“Người được giúp đỡ nhiều như vậy, còn có Minh Vương tọa trận, bốn tọa nào có thể khinh địch?”

Đỗ Yến cầm cung, lấp tên, nhắm ngay đầu Thiết Hú, găm nhẹ nói: “Cho dù không có bọn họ, chúng ta cũng đủ để san bằng Cuồng Hú trại của người!”

“Người cho là có thể giữ được Đạt Mỗ Tộc cả đời sao? Đừng quên đồng minh của Cuồng Hú Tộc ta chiếm phần lớn thảo nguyên, để xem, cuối cùng ai tổn thất nhiều hơn!”

“Người!”

Diêm Vô Xá nắm vai Đỗ Yến, rút tầm mắt về, nhìn Thiết Hú, nói: “Muốn như thế nào mới bằng lòng thả nữ nhi của bốn vương?”

“Lấy một vạn lượng hoàng kim đến trao đổi, còn không.... ha ha ha!”

“.....”

Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá đồng thời nhăn mi lại, số lượng lớn như thế trong một thời gian ngắn căn bản không thể có. Xem tình huống, Phi Nhi đã phi thường không ổn, chờ chuẩn bị đủ ngân lượng, Phi Nhi còn có thể chống đỡ được sao?

Thiết Hú biết bọn họ lo lắng, nhắc cánh tay, kiểm trụ cầm Phi Nhi, tà ác nói: “Khuôn mặt tuy rằng không bằng một nửa Thiết Oa, nhưng da trắng thịt mềm này lại đặc biệt mê người, không biết hương vị như thế nào?”

“Buông tay thôi của người ra!”

Diêm Vô Xá hai mắt phun hỏa rít gào, không cho phép nam nhân có chủ ý với nàng.

“Câm mồm!”

Thiết Hú đối hắn quát, “Lại kiêu ngạo, bốn tọa khiến cho thân thể của nàng bại lộ ở trước mặt mọi người!”

“Thiết Hú, người!”

“Đừng xúc động, Đạt Y Đồ, đừng xúc động!”

Diêm Vô Xá giữ chặt Đạt Y Đồ, “Thận trọng lo lắng một chút.”

Diêm Vô Xá nhìn mi lại, chống lại tầm mắt Phi Nhi, môi đỏ mọng hướng hẳn làm khẩu hình: đừng.....lo.....cho..... Tà, Đa Duy.

Áp chế phần nộ, Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai Đỗ Yến cùng Đạt Y Đồ, nhẹ giọng nói: “Trước đem tộc nhân đổi trở về, Phi Nhi..... Phi Nhi nghĩ biện pháp khác.”

“Diêm thúc thúc!”

“Đại ca!”

Diêm Vô Xá nhìn nàng, một bên trở lại vấn đề của bọn họ, một bên đối nàng nói: “Phi Nhi đã trưởng thành, tự biết bảo hộ chính mình.”

Phi Nhi hướng hẳn lộ ra một cái tươi cười an ủi, chậm rãi gật gật đầu.....

40. Chương 40

Edit: nắm

Phi Nhi hảo mê người 40. Diệt tộc

“Người thả con tin của Đạt Mỗ Tộc, chúng ta liền rời đi.”

Đạt Y Đồ đối với Thiết Hú rồng lớn nói, lam mâu tản mát bất đắc dĩ cùng phần nộ.

Thiết Hú nâng cằm Phi Nhi lên, tà ác nói:

“Ha ha..... Nhìn xem , ngay u quân của người đều bỏ mặc người, không bằng ngoan ngoãn đi theo Tiêu Điều Vương đi.”

Phi Nhi lắc đầu, không muốn lãng phí chút khí lực ít ỏi của mình để nói chuyện cùng nam nhân đáng giận này.

Tử mâu nhìn phía Diêm Vô Xá, Đỗ Yến bên cạnh nháy mắt mấy cái với nàng, dùng khẩu hình hỏi: Sợ..... Đau không?

Phi Nhi mỉm cười đối hẳn lắc đầu.

Đỗ Yến khen ngợi gật đầu, xoay người sang chỗ khác, đối Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá nói: “tên của ta, có thể trực tiếp xuyên qua bả vai Phi Nhi , bắn trúng ngực của hẳn.”

“Không!”

“Không được!”

Hai nam nhân không hện mà cùng cự tuyệt.

Đỗ Yến không để ý đến, tiếp tục nói: “Kêu một người có thân hình nhỏ một chút tiếp cận Phi Nhi, dùng tốc độ nhanh nhất giúp nàng mang Thủy Tinh giáp, là có thể thoát ly nguy hiểm.”

“.....”

Diêm Vô Xá sửng sốt, hẳn như thế nào không nghĩ đến Thủy Tinh giáp?

Tầm mắt xẹt qua, nhận ra thiếu niên bên cạnh, lần đầu tiên gặp mặt, chính là hẳn ở bên cạnh bảo vệ Phi Nhi.

Tập Kỳ lúc này vừa vịn có mặt ở đây, Diêm Vô Xá hướng hẳn vẫy vẫy tay, ý bảo hẳn lại gần.

Tạp Kỳ biết hẳn là phụ vương Phi Nhi, thực nghe lời đi đến bên cạnh hẳn.

Diêm Vô Xá mỉm cười hỏi: “Người tên là gì?”

“Tạp Kỳ.”

“Tạp Kỳ.....”

Diêm Vô Xá chỉ chỉ Thiết Hú phía sau tầng đá lớn kia, “Người có thể trốn tới phía sau tầng đá kia hay không?”

Tạp Kỳ nhìn thoáng qua địa hình, đánh giá khoảng cách một chút, gật gật đầu: “Có thể.”

Diêm Vô Xá khen ngợi gật đầu, tiếp tục nói: “Đợi lát nữa, người thừa dịp Cuồng Hú Tộc phóng thích tộc nhân Đạt Mỗ Tộc, người hãy lặng lẽ đi qua đó, đừng để cho địch nhân phát hiện.”

“Được.”

“Ngay khi Đỗ Yến bắn tên, trước khi Thiết Hú hoàn hồn, Thủy Tinh giáp này cấm ở trên đầu Phi Nhi, phải tiếp được thân thể của nàng.”

Diêm Vô Xá đem Thủy Tinh giáp màu lam đưa cho hẳn.

“Thân thể?”

Tạp Kỳ cùng Đạt Y Đồ cũng không giải thích được nhìn hẳn.

“Đúng, sau khi Phi Nhi mang Thủy Tinh giáp, sẽ trở nên rất nhỏ, chỉ có..... Có lớn bằng ngón tay.”

“.....”

Hai nam nhân kinh ngạc nhìn nhau một phen.

“Hiện tại thân thể của nàng thực sự suy yếu, nếu rơi trên mặt đất, nhất định họa vô đơn chí, cho nên.....”

Diêm Vô Xá quay đầu, vỗ vỗ bờ vai của hẳn, “Phi Nhi trông cậy vào người!”

“Minh Vương yên tâm, Tạp Kỳ nhất định sẽ không làm cho Phi Nhi lại bị thương!”

“Được.”

Đạt Y Đồ xoay người sang chỗ khác, nhìn Phi Nhi bị Thiết Hú bắt giữ, thật lo lắng nàng không chịu đựng được mũi tên của Đỗ Yến khi xuyên qua bả vai.

Người của Cuồng Hú Tộc đem con tin của Đạt Mỗ Tộc trói lại với nhau bằng một dây thừng rất dài, một người tiếp một người, xếp thành hàng hướng Đạt Mỗ Tộc đi đến.

Ánh mắt mọi người đều đặt ở trên người tộc nhân, người của Cuồng Hú Tộc canh gác Đạt Mỗ Tộc, sợ bọn họ không tuân thủ hứa hẹn. Thiết Hú dè dặt Phi Nhi, hơi hơi hướng về tầng đá.

Ở phía sau, thân ảnh Tạp Kỳ thoáng qua, Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá đều thấy hẳn nhanh chóng di chuyển đến phía sau tầng đá. Đỗ Yến giương cung cài tên, nhắm ngay vai trái Phi Nhi. Tuấn mâu nheo lại, không có nửa điểm di động, Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá lại khấn trương, hai tay nắm chặt.

Vai trái gần vị trí trái tim, nếu có chút sơ sót, tánh mạng Phi Nhi khó bảo toàn.

Đợi cho toàn bộ tộc nhân gần như đã đến gần, Đỗ Yến hướng Phi Nhi nháy mắt.

Phi Nhi chớp chớp tử mâu, khó hiểu nhìn hẳn.

Thoảng nhìn phía sau tầng đá Tạp Kỳ lộ ra một bàn tay, thời gian cấp bách, Đỗ Yến cũng bắt chập nàng hiểu hay không, kéo căng dây cung!

“Hừ!”

Mũi tên màu đen rất nhanh bắn ra, một bóng dáng mơ hồ di động, khi Thiết Hú còn không có kịp thấy rõ ràng, mũi tên màu đen xuyên qua chính giữa bả vai Phi Nhi.

“A!”

Một tiếng kêu sợ hãi, Thiết Hú bay ra mấy thước, mũi tên màu đen cắm chính giữa trên ngực của hắn.

“Ách.....”

Trên vai đau đớn làm Phi Nhi đổ đầy mồ hôi lạnh, thống khổ nhăn mi. Mất đi kèm cặp của Thiết Hú, thân thể kiều nhỏ dần dần đổ xuống.

Tạp Kỳ bỗng dừng chạy đến, đỡ lấy thất lưng của nàng, Thủy Tinh giáp nhanh chóng cắm ở trên tóc Phi Nhi.

“Ông!”

Ngay trong chớp mắt, Phi Nhi biến thành nhỏ bé, nằm ở trong lòng bàn tay Tạp Kỳ.

“Nhìn một chút, Phi Nhi!”

Tạp Kỳ trấn an một câu, nhanh chân hướng về phía Đạt Mỗ Tộc chạy tới.

“Tộc trưởng!”

Bên này, người Cuồng Hú tộc vội vàng nâng Thiết Hú dậy, một số người còn lại vẫn còn đang vây quanh số con tin của Đạt Mỗ tộc à chưa kịp chạy qua

Đạt Y Đồ thấy Phi Nhi được cứu, vung tay lên: “Người phản kháng, giết không tha!”

“Vâng, vương!”

Cao thủ của Minh Vương cùng các dũng sĩ Đạt Mỗ tộc cùng nhau tiến lên, gió xoáy màu đen, chỉ cần người của Cuồng Hú Tộc mới giờ đao lên, đầu đã lập tức rơi xuống đất. Tốc độ cực nhanh, làm cho người ta kinh hồn táng đảm, không hề có khả năng chống cự.

Đạt Y Đồ bây giờ mới hiểu rõ cái gì gọi là « vô lâm cao thủ », cái gì là « giết người không chớp mắt », Minh Vương khí thế kinh người, ra tay cũng thật ngoan độc.

Tạp Kỳ tránh thoát khỏi tập kích của vài người Cuồng Hú Tộc, hai cao thủ của Minh Vương bảo hộ hai bên của hắn, đao kiếm lóe lên ánh sáng sắc lạnh, rất cực cũng chạy về bên cạnh Diêm Vô Xá, thở hổn hển đem Phi Nhi giao cho hắn.

“Cám ơn người, Tạp Kỳ!”

Diêm Vô Xá tiếp nhận Phi Nhi đã hôn mê bất tỉnh, vội vàng đem nàng giao cho Đỗ Yến, “Yến nhi, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Đạt Mỗ Tộc, dùng nước rửa sạch miệng vết thương của nàng, sau đó dùng dược chữa thương.”

“Vâng!”

“Nhớ kỹ, dùng khăn mặt ẩm ướt đắp lên trên người nàng, giúp nàng bổ sung hơi nước.”

“Vâng!”

Đỗ Yến tiếp nhận Phi Nhi, thi triển khinh công, thân ảnh thon dài tựa như cánh chim, biến mất ở phía bên kia núi.

Đạt Y Đồ sợ hãi mở lớn ánh mắt, không thể không bội phục khinh công của thần xạ thủ.

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào trận chiến của hai tộc nhân trước mặt, thấp giọng hỏi: “Hiện đệ, diệt Cuồng Hú Tộc sẽ có hậu quả gì?”

“Ba đồng minh của Cuồng Hú Tộc sẽ đến Đạt Mỗ Tộc báo thù.”

“Ba đồng minh?”

“Đúng, lực lượng tuy rằng không lớn, nhưng trong một đêm đủ để hủy Đạt Mỗ Tộc.”

“Ha ha.....”

Diêm Vô Xá lộ ra một chút tà mị cười lạnh, “Bổn vương liền một đêm diệt ba tộc bọn hần!”

Nói xong, thân ảnh màu trắng bỗng nhiên chớp động, gia nhập trận chiến hỗn loạn.

Toàn bộ vô lâm cao thủ dừng tay, chiến sĩ Đạt Mỗ Tộc cũng dừng động tác, Minh Vương tốc độ cực nhanh, thủ đoạn ngoan độc, lực lượng to lớn, căn bản không có cơ hội cho bọn họ ra tay.

Chỉ một lát sau, cũng giống như cảnh tượng lần trước diễn ra ở bìa rừng ngày đó : xác chất thành núi, thi thể không vẹn toàn, máu chảy thành sông, thảm cỏ xanh mướt bị nhuộm thành một màu hồng chói mắt, ngay cả cơn gió cũng mang theo mùi máu tươi tanh nồng.

Xa xa, Diêm Vô Xá đem bảo kiếm thu vào vỏ kiếm, ánh mắt thị huyết dần dần khôi phục, lạnh lùng đứng ở giữa Cuồng Hú Tộc, quét ánh mắt sắc lạnh qua từng người một.

Đạt Y Đồ bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên danh bất hư truyền, Minh Vương..... Minh Giới Diêm Vương.....

41. Chương 41

Phi Nhi hảo mê người 41. Chữa thương

“Trời ạ! Cuồng Hú Tộc châm lửa!”

Đứng ở trên núi, Thiết Oa chỉ vào Cuồng Hú Tộc phía dưới, kinh ngạc thét lên.

Hoàng Bộ Tuần vẫn mỉm cười như cũ, ôm lấy eo nhỏ của nàng, nhẹ giọng nói: “Ca ngươi cũng có thể đã chết.”

“Cái gì?!”

Thiết Oa trừng lớn ánh mắt, khó có thể tin nhìn hần.

“Đây là kết quả nằm trong dự kiến.”

“Vậy vì sao ngươi còn muốn ca ta đi nghênh chiến Minh Vương, chẳng phải là chịu chết sao?”

“Ha ha, Đạt Mỗ Tộc không cho ngươi tham gia tuyển phi, nếu ngươi trở thành tộc trưởng Cuồng Hú Tộc, không phải có thể cùng Đạt Y Đồ cùng ngồi cùng ăn sao? Huống chi, lấy tính cách của Đạt Y Đồ mà nói, sẽ không lạm sát kẻ vô tội, tộc nhân của ngươi có lẽ sẽ không hề hấn gì.”

“Này.....”

“Bớt lo lắng một chút đi!”

Hoàng Bộ Tuần vỗ vỗ bả vai của nàng, tà ác tươi cười, nhìn hỏa diễm nổi lên bốn phía Cuồng Hú Tộc.

Mỗi lần lại đây mua lương thảo, Thiết Hú đều nhập lương thảo từ những tộc khác với giá thấp, bán lại cho hần với giá cao, đứng giữa thu lợi, còn tưởng rằng hần không biết. Nhiều năm như vậy, Thiết Hú tính toán chi li, muốn lấy vải thưa mà che mắt thánh, tuy hần đều biết, nhưng vì nguồn lương thảo phong phú, dồi dào không thể tìm được từ nơi khác mà hần phải nhắm mắt cho qua, ăn nói khép nép với Thiết Hú.

Lúc này, hần là cố ý mượn tay Minh Vương, trừ bỏ tên không đem hần để vào mắt này!

Nếu để Thiết Oa tiếp nhận chức vị tộc trưởng, giá lương thảo đương nhiên sẽ thấp rất nhiều, thậm chí để cho Cuồng Hú Tộc vì hần bán mạng.

Về phần bé con kia.....

Nhìn thái độ khấn trương, quan tâm lo lắng của Minh vương đối với nàng thì cũng đủ biết liên hôn kia chỉ là giả, mà Tiêu Diêu Vương này, lấy danh nghĩa giao tình hữu hảo giữa hai nước đồng minh, hỏi nữ đế muốn nàng làm Vương phi, thì có gì khó khăn?

Ha ha..... thật chờ mong ngày cùng bé con mắt tím gặp lại.....

.....

“Ách.....”

Giữa lều vải, một giọt nước chứa thương được đổ lên miệng vết thương, dâng lên một trận sương mù màu trắng. một tay Phi Nhi nắm chặt tay Đỗ Yến, một tay xiết chặt chần trên giường, trên trán toát ra một trận mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hai tròng mắt gắt gao nhắm lại, cổ nén thống khổ kịch liệt, môi dưới đều cắn nát.

Đỗ Yến nhắm mi lại, vươn tay kia đặt ở bên môi Phi Nhi: “Phi Nhi, cắn ta đi, là ta làm muội bị thương.”

Mi mắt khẽ nhúc lên, cánh môi run run, nhẹ lắc đầu.

Đỗ Yến thấy môi nàng đã huyết nhục mơ hồ, cầm lấy một cái khăn sạch sẽ đi đến bên cạnh, gấp thành hình tam giác thật dày, mở cánh môi nàng ra, cho nàng cắn lấy.

Rất nhanh, khăn mặt nhiễm một tầng màu đỏ, làm tâm của mọi người đều đau đớn.

Một lát sau, sương khói trên miệng vết thương dần dần biến mất, âm thanh khép lại cũng dừng lại, Phi Nhi nặng nề thở ra. Yên Chi vội vàng đưa qua một chén nước, Phi Nhi một hơi uống hết, khăn mặt đắp trên người cũng khô hết, hơi nước trong đó đã bị nàng hấp thu toàn bộ.

“Yến nhi, đi lấy nước đến, từng ấy không đủ dùng.”

Yên Chi để toàn toàn bộ khăn tay đã khô bỏ vào thùng gỗ, lại lấy một cái khăn ướt khác khoát lên trên người Phi Nhi.

“Hảo!”

Đỗ Yến vội vàng chạy đi.

Yên Chi nhắm mi lại, nhìn vết thương chần chịt khắp người nàng, phần nộ hỏi: “Bọn họ rốt cuộc đã bao nhiêu ngày chưa uội nước uống?”

Phi Nhi suy yếu lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Một ngày sau kể từ ngày bị bắt đi, họ vẫn không cho ta chạm vào nước. Suốt ngày lại cứ đốt đuốc, như muốn nướng chín ta.”

“Đáng giận! Bọn họ quả thực muốn giết chết muội.”

“Kỳ thật là ta dùng thủy công kích trước, bọn họ là sợ lại xảy ra bất trắc gì đi.”

“Như thế nào? Bọn họ đã làm gì muội?”

Yên Chi có dự cảm xấu.

“Cái kia..... Quên tên.”

Phi Nhi chớp chớp đôi mắt, thật đúng là nhớ không nổi hẳn tên gọi là gì.

“..... Hẳn đối với muội thế nào?”

“Hẳn..... Hôn ta, còn sờ.....”

“Hẳn là ai vậy!”

“.....”

Hai nữ nhân đồng thời nhìn về phía cửa lều, thân ảnh cao lớn cất bước mà vào.

Mây kiếm trói chặt, nổi giận đùng đùng. Trường bào xám trắng có vết máu loang lổ, trên khuôn mặt tuần tú cũng dính hai vết máu, bộ dáng phong trần mệt mỏi.

“Nói! Hẳn là ai?”

Diêm Vô Xá đi đến bên giường, ngữ khí tuy nhẹ, nhưng sát khí ngạo nghễ, làm cho người ta nghe được mao cốt từng nhien.

Yên Chi vội vàng nhường vị trí, kích động chỉ chỉ ra bên ngoài: “Minh Vương, này, này giao cho người, ta đi giúp Yên nhi lấy nước.”

Nhanh như chớp chạy khỏi lều vải, rời khỏi nam nhân khủng bố này.

Diêm Vô Xá ngồi ở vị trí của Yên Chi, cầm lấy Thủy Tinh giáp bên cạnh, nhìn khuôn mặt Phi Nhi : “Vì sao không dùng nó để chữa trị vết thương trên mặt?”

“Không cần! Ta..... Ta tình nguyện lưu chúng nó lại, cũng không cần ném thử cái loại đau này.”

“Được rồi.”

Diêm Vô Xá thu Thủy Tinh giáp, “Phi Nhi còn chưa nói, cái người khinh bạc con là ai?”

“Chính là người lần trước hôn ta.”

“Cái gì Tuấn?”

Phi Nhi bậc ngón tay cái, hưng phấn mà nói: “Đúng! Là hắn! Đa Duy trí nhớ thật tốt!”

“Là trí nhớ của con kém!”

“.....”

“Ta sẽ tìm ra hắn!”

Khuôn mặt tuần tú lộ ra một nụ cười lạnh, hắn nhất định phải chặt bỏ hai tay của nam nhân này, vì Phi Nhi báo thù!

Chỉ chốc lát, Đỗ Yến cầm một chậu nước đi vào lều vải, nhìn thấy Diêm Vô Xá trở về, lập tức nhẹ nhàng thở ra. Cầm lấy khăn mặt bên cạnh đặt vào thùng gỗ, thấm ướt nó.

Xoay người lại, đối Diêm Vô Xá nói: “Nơi này giao cho Diêm thúc thúc.”

“Được? Yên Chi đâu?”

“Nàng nói, nàng nói có việc, cáo từ trước.”

“.....”

“Hoặc là ta đến cũng biết.....”

“Ta ở đây, người đi nghỉ ngơi một chút.”

“Được.”

Trong chớp mắt, Đỗ Yến cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Diêm Vô Xá đem rèm lều vải buông xuống, xắn ống tay áo lên, bắt đầu đem khăn mặt thấm ướt đắp lên trên người Phi Nhi, đối những cái đã khô xuống. Mỗi lúc lấy một cái khăn mặt ra, thoáng nhìn dấu vết khô héo kia, tâm liền đau đớn.

Phi Nhi nhìn động tác thật cẩn thận của hắn, thì mỉm cười ngọt ngào: “Đa Duy yên tâm, hiện tại ta đã không đau.”

“Ân.”

“Đừng như vậy, nào, cười một cái.”

“.....”

“Người rõ ràng lừa dối ta, cười so với khóc còn khó coi hơn.”

“.....”

“đừng nhúu mày.....”

Duỗi hai tay ra, nhu nhu mi tâm, sau đó tiếp tục trò đùa dai, “Khóe miệng ...a, phải mở rộng ra thế này này.....hai má nhếch lên..... Giống quái thú, ha ha ha!”

“Con!”

Diêm Vô Xá kéo tay nàng xuống, “Đừng náo loạn, chạy vội trở về đây, Đa Duy mệt chết đi.”

“Tốt lắm a! Chúng ta cùng nhau ngủ.”

“.....”

Phi Nhi chống đỡ thân thể đứng dậy, đem khăn mặt trên người toàn bộ kéo xuống, nàng gần như đã khôi phục, nhưng muốn tất cả vết thương lập tức hoàn toàn khép lại là không có khả năng, cần có thời gian, làn da mới có thể chậm rãi biến trở về nguyên dạng.

Hai tay bắt đầu cởi bỏ đai lưng Diêm Vô Xá, con người đen nhìn chăm chú vào gương mặt hưng phấn kia, tùy ý để nàng cởi bỏ quần áo chính mình.

Vừa kéo đai lưng ra, xẹt qua một trận tro bụi, bàn tay mềm huy huy, mặt nhăn mày nhíu. Trang phục nhiều tro bụi như vậy, phỏng chừng Đa Duy phóng ngựa rất nhanh trở về.

Cởi bỏ quần áo dơ bẩn, hai tay đi vào quần lót, Phi Nhi hơi nhíu mày, do dự, muốn thoát hay không a.

“Không cần!”

Diêm Vô Xá bỏ lại hai chữ, thân thể cao lớn trực tiếp nắm xuống bên cạnh nàng, cánh tay dài duỗi ra, ôm chặt nàng, nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Hi hi.....”

Phi Nhi giao hoạt le lưỡi, ở trong vòng tay ôm ấp rộng lớn cọ cọ, hương vị hô hấp quen thuộc, cảm thụ được cái ôm ấm áp, cùng Đa Duy đi gặp Chu công chơi cờ.....

42. Chương 42

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 42. Giai đoạn lột xác thứ hai.

Lần này ngủ chính là một ngày một đêm, ngay cả động tác xoay người đều không có. Lúc Yên Chi đưa ngọc thiện đến, thấy hai người trên giường vẫn ôm nhau như cũ, loại hạnh phúc này không người nào có nhãn tâm quấy rầy, cuối cùng nàng vẫn là lựa chọn im lặng rời khỏi lều vải.

Buổi sáng ngày thứ ba, một trận âm thanh ầm ỹ làm Diêm Vô Xá bừng tỉnh, bỗng dưng mở to hai mắt, đang muốn đứng lên, người bên cạnh giống như bạch tuộc bám chặt trên người, tư thế ái muội, mê người. Đồng thời còn có cánh tay tà ác kia, Diêm Vô Xá đành phải bất đắc dĩ nằm trở về, vẫn là đánh thức nàng trước đi.

Hắn quay đầu đi, môi đỏ mọng phấn nộn, vừa vụn đỏ đỏ xẹt qua, con người đen trở nên nhu hòa như nước, khe hôn một cái lên môi của nàng, ôn nhu nói: “Tiểu Phi Nhi, trời đã sáng.....”

Tiếng nói khàn khàn, cảm tính vô cùng.

“Ân.....”

Bé giống con mèo nhỏ vươn thẳng hai cái móng vuốt, đầu cọ cọ trong ngực hắn, tiếp tục ngủ.

“Phi Nhi, Yên Chi chuẩn bị thật nhiều thịt dê nha.”

“thật sao? Ở nơi nào!”

Phi Nhi mạnh mẽ bật dậy, tử mâu mở to, tả hữu tìm kiếm mỹ vị thịt dê kia.

“..... Mị lực của ta rõ ràng không hơn thịt dê kia.”

“Nha, Đa Duy đùa giỡn ta..... Buồn ngủ quá.....”

Phi Nhi nhất thời mất đi khí lực rời giường, thân thể lại đổ xuống.

Diêm Vô Xá đã muốn rời giường mặc quần áo, muốn ra bên ngoài nhìn xem âm thanh hỗn loạn âm ỹ này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Phi Nhi tò mò nhìn động tác Diêm Vô Xá, dáng người cao lớn chỉ mặc một bộ trường bào màu đen, vội vàng chạy ra. Lúc này Phi Nhi mới phát hiện một ít tiếng thét chói tai từ bên phải lều vải truyền đến, bên kia hình như là đại môn Đạt Mỗ trại.

“Nguy rồi! đồng minh Cuồng Hú Tộc báo thù!”

Phi Nhi bỗng dưng nhảy lên, phía sau vỗ cánh, phát hiện thể lực của mình đã hoàn toàn khôi phục.

Nàng nhanh chóng phủ thêm một bộ quần áo màu trắng, không dám lại lộ ra thân thể, bằng không Đa Dục sẽ phát điên!

Cánh phía sau lưng động động, Phi Nhi nghĩ, muốn dùng cánh, nhưng lại phải mặc quần áo, biện pháp duy nhất chỉ có.....

Tầm mắt xẹt qua, cầm lấy cái kéo trong giỏ trúc ở trên bàn, cởi quần áo, ở phía sau cắt thành hai vết rách. Lại mặc vào, để cánh chui ra, nhẹ nhàng vỗ, chậm rãi biến mất, không hiển lộ nửa phần.

“Hắc hắc!”

Tử mâu lóe ra, lần đầu tiên thử đem cánh che giấu, lại chứng minh nàng đã trở thành người lớn, lột xác phi thường thành công.

Chậm rãi trưởng thành, nàng có thể trở thành người giúp đỡ Đa Dục.

Phi Nhi mặc xong quần áo nhanh chóng chạy ra khỏi lều vải.....

.....

Trước cửa trại Đạt Mỗ, một cô gái cao gầy đứng ở phía trước đội ngũ. Một thân hồng y, đôi mắt đẹp híp lại, môi đỏ mọng nhếch lên, lạnh lùng như hoa hồng, ngạo nghễ như Bạch Liên, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đạt Y Đồ.

Đạt Y Đồ cảm kích, đôi mắt nàng, không có chút nhượng bộ.

Diêm Vô Xá đi đến bên cạnh Đạt Y Đồ, nghi hoặc nhìn nữ nhân trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Nàng là ai?”

“công chúa Tuyệt tộc, Thánh Tuyết.”

“Đồng minh Cuồng Hú Tộc?”

“Đúng vậy.”

Con người đen cao thấp đánh giá một phen, hai tay khoanh trước ngực, lộ ra một chút tà ác tươi cười: “Thoạt nhìn cũng không phải người không phân rõ phải trái.”

Đôi mắt Thánh Tuyết thông thả chớp chớp, môi đỏ mọng mấp máy, nhẹ nhàng mở ra, phun ra một cây châm nhỏ màu bạc.

“Cẩn thận!”

Đạt Y Đồ còn chưa nói xong, cây châm đã hướng gáy Diêm Vô Xá phóng đi.

Diêm Vô Xá nhanh chóng nhắc cánh tay, muốn dùng ngón tay kẹp lấy tiểu châm, không nghĩ tới tiểu châm lực lượng rất lớn, trực tiếp xuyên qua ống tay áo bắn vào bờ vai của hắn.

“Ấn!”

Diêm Vô Xá hừ nhẹ một tiếng, Đạt Y Đồ bắt lấy bờ vai của hắn, “Đại ca!”

Rút ra chủy thủ, đâm vào bả vai nhanh chóng đem ngân châm lấy ra.

“Cây châm này nếu chui vào thân thể, chạy toàn thân đem nội tạng người đâm thủng.”

“..... Cảm ơn!”

“Đa Duy!”

Tiếng nói thanh thúy từ phía sau truyền đến, thân ảnh kiêu nhỏ chạy đến bên người Diêm Vô Xá kích động nhìn vết máu trên vai hắn.

Thánh Tuyết đánh giá Phi Nhi, nhíu mày đầu, nói: “Người vì nàng, diệt một trăm lẻ sáu chiến sĩ của Cuồng Hú Tộc.”

Phi Nhi nhanh chóng che ở trước người Diêm Vô Xá, phần nộ trùng mắt nhìn nàng: “Là người thương tổn phụ vương!”

“Phụ vương?”

Thánh Tuyết lộ ra một chút tươi cười lạnh như băng, “Phụ vương người không có phi tử.”

“Câm miệng!”

Phi Nhi đối nàng rống lên một câu, “Người không tư cách nói phụ vương của ta!”

“Ha ha..... Nơi này không tới phiên tiểu cô nương nói chuyện.”

Bàn tay mềm rút ra trường tiên, đôi mắt đẹp neho lại, không lưu tình chút nào hướng Phi Nhi đá qua.

“Muốn chết!”

Minh Vương đem Phi Nhi kéo đến phía sau, đại chưởng chuẩn xác bắt lấy roi da của nàng.

“Phi Nhi, nước!”

Tập Kỳ ở bên cạnh đổ ra một túi nước trong.

“Ta lấy danh nghĩa công chúa Thủy Tinh Linh, nhận lực lượng Tinh Linh tộc!”[Tinh Linh ngữ]

“Ba!”

“Ân!”

Một đoàn bọt nước đánh trúng ngực Thánh Tuyết, cả người lui về phía sau mấy thước, quì một gối, đau đón che ngực.

“Hừ!”

Khi nàng ngẩng đầu thân ảnh kiêu nhỏ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, lẳng không phát phơ, môi đỏ mọng gợi lên một chút tươi cười tà ác, giữa bàn tay còn định trụ một đoàn bọt nước.

Ngón tay chuyển động, bọt nước biến thành hình dạng một tiểu châm, “Ba ba ba!”

Toàn bộ bắn vào bả vai của nàng.

“Ách.....”

Thánh Tuyết vốn đã khó có thể duy trì, lại thêm tấn công dồn dập, cả người lập tức bị hất ra ngoài mấy thước, quỳ rạp trên mặt đất.

Phi Nhi thu hồi cánh, tiêu sái đứng trên mặt đất, kiêu ngạo nhếch môi, mỉm cười nói: “Bà nội đây, ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu!”

“Yêu quá! Yêu quá a!”

“.....”

Phi Nhi nhìn chăm chú vào nhóm người đang chạy như điên phía sau nàng, kinh ngạc nhíu mày.

Nàng là Tinh Linh, làm sao giống yêu quái a? Yêu quái sẽ thiện lương như nàng sao? Yêu quái có cánh thuần khiết giống như nàng sao?

Thật là!

“Phi Nhi.”

Diêm Vô Xá đi đến bên người nàng, kinh ngạc đánh giá nàng, “Con sao có thể.....”

“Đột nhiên lợi hại như vậy?”

“Ân a, giải thích một chút, Tiểu Phi Nhi của ta.”

“Hắc hắc! Tinh Linh tộc sau khi lột xác, nếu cánh có thể ẩn hình, chứng minh tiến vào giai đoạn lột xác. Không bao lâu, Phi Nhi có thể cùng Đa Duy đánh giặc trên chiến trường.”

“Không!”

Diêm Vô Xá kéo nàng vào người, hai tay đặt ở trên lưng của nàng, nghiêm túc nói, “Đa Duy sẽ không làm cho Phi Nhi tiếp xúc với bất cứ chuyện nguy hiểm gì.”

“Phi Nhi tình nguyện cùng Đa Duy đồng sinh cộng tử (cùng sống cùng chết) chứ tuyệt không muốn rời xa Đa Duy, cho dù nơi đó có là chiến trường nguy hiểm đi chăng nữa”

“Tiểu yêu tinh.....”

Diêm Vô Xá cảm động thật sâu bởi lời thề đơn giản này, tình cảm rung động.

Phi Nhi của hắn, thật sự trưởng thành.....

Thánh Tuyết bị chiến sĩ Đạt Mộc Tộc kéo, hai tay cột vào phía sau, đôi mắt đẹp hoang mang nhìn hai người.

Nàng không phải là Vương phi sao? Sao có thể thân cận cùng phụ thân của mình như vậy?

Thật là cha và con gái sao?

Ha ha..... Ai tin!

43. Chương 43

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 43. Phi Nhi ghen?

“Tuyệt tộc từ trước đến nay không thích dây vào chuyện thị phi, lần này vì cố gì lại thay Cuồng Hú Tộc đòi công đạo?”

Đạt Y Đồ ngồi ở ghế chủ thượng, Minh Vương cùng Phi Nhi ngồi một bên, Đạt Mộc Tề cùng Yên Chi giữ ở một nơi khác, tầm mắt mọi người đều đặt trên người nữ nhân bị trói ở chính giữa lều vải.

Thánh Tuyết quỳ trên mặt đất, trên vai có vết máu, cổ nén đau đớn, lạnh lùng đảo mắt qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên người Diêm Vô Xá cùng Phi Nhi, cùng Đạt Y Đồ nhìn nhau.

Nàng hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói: “Nàng thật là Vương phi của người sao?”

Diêm Vô Xá cùng Phi Nhi hai người đồng thời lộ ra mỉm cười, nhìn về phía Đạt Y Đồ, không biết nam nhân trung hậu thành thật này sẽ trả lời như thế nào?

Đạt Y Đồ mặt nhăn mày nhú, thở dài thật sâu, nhìn chăm chú vào Thánh Tuyết, trả lời: “Đây chỉ là kẻ sách tạm thời, bổn vương không tính nạp Vương phi.”

“Khắp thảo nguyên, trừ bỏ tỷ tỷ Thánh Cơ, ta cảm thấy không có nữ nhân nào xứng đôi với người.”

“Phải không?”

Đạt Mộc Tề lại gần nói, mỉm cười nhìn nữ tử hàn khí bức người, “Ta cảm thấy người cũng không tệ.”

“Bản công chúa không muốn bị chi phối bởi nam nhân!”

Đạt Y Đồ khoát tay, đánh gãy lời nói Đạt Mộc Tề: “Chúng ta không thảo luận vấn đề này. Nói, người vì sao giúp Cuồng Hú Tộc, thậm chí không tiếc phá hư danh hào Tuyệt tộc thánh khiết.”

Thánh Tuyệt nhú nhú mày, do dự xem có nên nói tình hình thực tế hay không.

Đạt Y Đồ nhìn ra sự khó xử của nàng, dò hỏi: “Bốn vương không muốn làm hỏng giao tình giữa hai tộc, hoặc là người cảm thấy Cuồng Hú Tộc so với Đạt Mộc Tộc càng đáng làm bằng hữu hơn?”

Đôi mắt đẹp thoáng hiện lên một tia nghi hoặc cùng do dự, thấp giọng nói: “Từ lúc các người giết Thiết Hú, Thiết Oa đương nhiên trở thành tộc trưởng Cuồng Hú Tộc, nhiệm vụ đầu tiên chính là buộc tất cả đồng minh tộc thiếu tiền bọn họ phải hoàn trả số tiền mà họ đã thiếu Cuồng Hú tộc. Tỷ tỷ thấy bọn họ thu về rất nhiều tiền, mới kêu bọn họ trả cho chúng ta số ngân lượng của đợt thu mua lương thảo vừa rồi. Thiết oa nói Đạt Mộc Tộc giết ca ca của nàng, muốn chúng ta tới nơi này lấy tiền.”

Đạt Y Đồ giật nhẹ khóe miệng, vừa nghe đã hiểu, Cuồng Hú tộc rõ ràng đã lập sẵn âm mưu quỷ kế, bằng không Tuyệt tộc sẽ không dễ dàng ra tay.

“Ngân lượng đó đều là mồ hôi nước mắt của tộc nhân, nửa năm thu một lần, cuộc sống của bọn họ, mỗi ngày trôi qua đều là cả một vấn đề, cho nên ta đành phải mang theo các dũng sĩ, tự mình đến đây đòi tiền.”

“Bao nhiêu?”

Diêm Vô Xá hỏi.

“Ba ngàn năm trăm lượng.”

“Ha ha, Cuồng Hú Tộc thật đúng là tham a.”

Đạt Mộc Tề mỉm cười lắc đầu. Đối với Đạt Mộc Tộc dồi dào, số tiền đó không xem là gì, chỉ như khúc gỗ mục, nhưng đối với một bộ lạc bình thường thì đây chính là tiền cứu mạng bọn họ.

“Số tiền đó là ngân sách dùng trong một năm của mọi người trong Tuyệt tộc.”

Đạt Y Đồ nhìn nàng, nghĩ lại, cuối cùng nói ra ý nghĩ của chính mình: “Thánh Tuyệt, bốn vương có thể cho tộc nhân người bốn ngàn lượng, bù lại tổn thất của bọn họ, nhưng bốn vương có một yêu cầu.”

Thánh Tuyệt nghe thấy Đạt Y Đồ chịu ra tay tương trợ, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, trả lời: “Chỉ cần Thánh Tuyệt đủ khả năng, dù có vào biển lửa cũng không chối từ.”

“Hảo!”

Diêm Vô Xá khen ngợi gật đầu, “Quả nhiên là anh thư, thật can đảm!”

Phi Nhi ở bên cạnh lạng lạng ống tay áo Diêm Vô Xá, dò hỏi cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ giọng nói: “Đa Duy, người đã cười với nàng hai lần, không phải muốn cho nàng làm mẫu thân Phi Nhi đi?”

“Nha đầu ngốc, này chỉ là “anh hùng trọng anh hùng”, nữ tử lãnh khốc hào sảng như thế, sợ chỉ có thể gặp ở thảo nguyên.”

“Hừ!”

Phi Nhi hờn giận không nói gì nữa, không để ý tới hắc, trong lòng buồn bực.

Diêm Vô Xá đem lực chú ý đặt ở trên người Thánh Tuyệt, không lưu ý cảm xúc của Phi Nhi có biến hóa.

Đạt Y Đồ mỉm cười, rời khỏi vị trí chủ thượng, đi đến bên cạnh Thánh Tuyệt, giúp nàng cởi bỏ dây thừng, vừa nói: “Tuyệt tộc cùng nhiều bộ lạc có quan hệ hảo hữu, ta muốn cùng vài đồng minh của Cuồng Hú Tộc hiệp thương, tránh phát sinh chiến sự.”

Thánh Tuyệt gật gật đầu, hơi nhú mày, trả lời: “Việc này không khó, nhưng thỉnh Nguyên Vương cho phép tộc nhân của ta về tộc trước, thân nhân bọn họ sẽ lo lắng. Dù sao tin tức Đạt Mộc Tộc tiêu diệt Cuồng Hú Tộc truyền rất mau, ta tin tưởng thực lực của các người.”

“Không thành vấn đề, vậy người tính lưu lại mấy người.....”

“Thánh Tuyệt một mình ở lại là tốt rồi.”

“..... Hảo!”

Bên này, Yên Chi cùng Đạt Mộc Tề đều mỉm cười nhìn chăm chú vào Đạt Y Đồ cùng Thánh Tuyết, nữ nhân này thực hợp khẩu vị của bọn họ, trong lạnh lùng có loại cương nghị nghĩa bất dung từ, ngạo khí quyết đoán làm cho người ta bội phục. Nếu là nam nhân, tất là một mãnh tướng hiếm có.

Đạt Mộc Tề nắm lưng áo Yên Chi, tiêu sái nói: “Thánh Tuyết, ta thích nữ nhân này.”

“Ân a, còn nhỏ tuổi, thoát nhìn lại như từng trải rất nhiều, làm bất cứ chuyện gì đều đem tộc nhân đặt lên hàng đầu, là một nữ anh hùng đủ nghĩa khí. Lại nói, nàng có thể ngăn cản pháp thuật của Phi Nhi, ngoan cố kiên cường, điểm ấy cùng Đạt Y Đồ giống nhau.”

“Bảo bối, nàng càng ngày càng hiểu ta.”

Đạt Mộc Tề kề sát vào bên tai Yên Chi, khẽ liếm hạ vành tai của nàng, cắn.

“..... Tránh ra! sắc lang chết tiệt! Nơi này nhiều người đứng như vậy.”

“Được rồi, để đến đêm nay.”

“..... Đi chết đi!”

Diêm Vô Xá gia nhập nghị sự, thương lượng cùng Đạt Y Đồ và Thánh Tuyết, Phi Nhi bên cạnh phi thường khó chịu ăn thịt dê, bĩu môi, hai tay tự mình xả thịt dê.

Nữ nhân kia so với nàng chẳng qua cao hơn một chút, đầy đặn hơn một chút, võ công tốt một chút, cao quý một chút, Đa Duy nhìn thấy nàng liền lập tức đem mình ném qua một bên, thực đáng giận!

Đôi mắt màu tím đặt ở trên người Thánh Tuyết, đánh giá, lại đánh giá, cuối cùng cũng không thể dẹp bỏ ghen tuông trong lòng.

Được rồi, nàng thừa nhận Thánh Tuyết so với nàng thành thực, sáng khoái, xinh đẹp, nhưng lại có sự quyết đoán phi thường hấp dẫn người.

Ai, nếu nàng có thể biến thành nữ nhân như vậy thì tốt rồi, Đa Duy nhất định có thể khẳng khái một mực với nàng, không bao giờ nhìn nữ nhân khác nữa!

Cuối cùng, ngay cả thịt dê cũng ăn xong, Phi Nhi còn không hết hy vọng cắn xương cốt, phát ra thanh âm “Khanh khách”.

Diêm Vô Xá bên cạnh quay đầu nghi hoặc nhìn nàng, hỏi: “Phi Nhi? Làm sao vậy?”

“Tổn hơi thừa lời!”

“..... Còn đói sao?”

“Đúng! Rất đói bụng, thập phần đói, phi thường đói khát!!”

Đạt Y Đồ vội vàng nhắc cánh tay, hướng người bên cạnh phân phó nói: “Đi, lấy một mâm thịt dê đến.”

“Không cần!”

Bàn tay mềm nhấc tới, Phi Nhi bỗng đứng đứng dậy, “Ta đi ăn luôn con dê còn lông!”

“.....”

“.....”

Nhìn chăm chú vào thân ảnh nổi giận đùng đùng kia, Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá hoàn toàn không biết chuyện gì phát sinh.

Yên Chi cùng Đạt Mộc Tề lại lộ ra tươi cười giả dối, hai người nhìn nhau, dựng thẳng ngón tay lên, không hẹn mà cùng nói: “Phi Nhi ghen tị.”

“Ân a.”

Yên Chi trong mắt lộ ra thần sắc ôn nhu: “Tiểu cô nương quả thật trưởng thành, nhưng lại yêu Đa Duy của nàng.”

“Chúng ta đừng vạch trần, nhìn xem Minh Vương chịu khổ như thế nào, rất chờ mong.”

“..... Người, nam nhân biến thái.”

“Hắc hắc!”

Đặt Mộc Tề hai tay khoanh ở trước ngực, lộ ra tươi cười dào dạt đắc ý, ở chung không lâu, nhưng rất rõ ràng tính cách Phi Nhi, tiểu oa nhi này tuyệt đối sẽ chinh Diêm Vô Xá thực phẩm.

Đáng thương Minh Vương!

Chờ mong, chờ mong.....—

44. Chương 44

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 44. Lần thứ hai cãi nhau

Phi Nhi rời chủ trường, trở về lều trại của mình, ngồi xuống bàn, cầm lấy điểm tâm tiếp tục ăn. Nàng muốn ăn để hết tức giận, ăn càng nhiều lại càng mau nguôi giận. Hoặc là bởi vì buổi sáng tiêu hao khí lực nhiều lắm, người này ăn xong vội vàng đi ngủ.

Đến giờ dùng ngọc thiện, Diêm Vô Xá đi vào lều trại, thoáng nhìn thấy Phi Nhi nằm úp sấp trên bàn, miệng còn ngậm một khối điểm tâm.

Mím cười lắc đầu, đi đến bên cạnh nàng, nhẹ nhàng mà ôm lấy nàng, thấp giọng ở bên tai nàng nói: “Tiểu Phi Nhi, dùng bữa.”

“Ân..... Ta ăn thực no.”

Phi Nhi giận dữ, đẩy mặt Diêm Vô Xá ra, lẩm bẩm một câu lại ngủ.

“Thực không có biện pháp với con.”

Diêm Vô Xá đem nàng đặt ở trên giường, sau đó rời khỏi lều vải.

Buổi chiều, Diêm Vô Xá, Đạt Y Đồ, Thánh Tuyết cùng nghiên cứu đối sách, hy vọng giảm thấp thương vong, mau chóng lấy được tín nhiệm của các tộc đồng minh của Cuồng Hú Tộc, giải quyết hiểu lầm lúc đó.

Mấu chốt trong đó là Cuồng Hú Tộc cùng Lãnh quốc bên cạnh quan hệ phi thường tốt, sở dĩ đồng minh tộc cùng Cuồng Hú Tộc kiên ngạo kết minh, chính là coi trọng ưu điểm này. Chỉ có cùng Cuồng Hú Tộc kết giao mới có thể có được lệnh bài liên minh, mà chỉ có được lệnh bài bài đó, bọn họ mới có thể tiến hành mua bán trong thị trường Lãnh quốc.

Minh Quốc cùng Lãnh quốc so sánh với nhau, tình thế có điểm bất lợi.

Từ thảo nguyên đi đến Lãnh quốc chỉ cần ba đến năm ngày, nhưng muốn nhập vào thành nhỏ gần nhất của Minh Quốc ít nhất là sáu ngày hoặc có thể lâu hơn, cho nên rất nhiều bộ lạc trên thảo nguyên đều lựa chọn Lãnh quốc để thực hiện kinh thương, trao đổi buôn bán hàng hóa mà không phải Minh Quốc xa xôi. Nếu muốn Minh Quốc trở nên hấp dẫn, khiến mọi bộ lạc đi đến con đường mưu sinh đổi sang Minh Quốc thì bọn họ phải bàn bạc kỹ hơn.

Chạng vạng, lúc Phi Nhi tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ ở trên giường, còn có cái chăn đắp trên người. Tò mò gỡ gãi đầu, chẳng lẽ nàng mộng du đi đến trên giường, sau đó tự mình đắp chăn?

Ân, hoặc là quá mệt mỏi, mình tự lên giường cũng quen.

Hai tay sờ sờ cái bụng, lại nhìn ra ngoài liêm bố, thoáng nhìn sắc trời biến thành màu đỏ lòng trứng, bất tri bất giác đã ngủ một ngày!

Nàng hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn, ăn ngủ thật tốt nha, dường như biến thành heo để nuôi vậy.

Tầm mắt đảo qua toàn bộ lều trại, tựa hồ không có dấu vết cho biết có ai tiến vào, hờn giận nhăn mi lại: “Đa Duy còn cùng nữ nhân kia thương lượng sự tình sao?”

Được rồi, trước mặt kệ bọn họ nói gì, tìm cái gì đó bỏ vào bụng trước đã.

Phi Nhi đi xuống giường, xốc bố liêm, rời đi lều vải.

Lúc này, Thánh Tuyết vừa vặn đi đến trước lều vải của nàng, lạnh lùng nhìn nàng, thấp giọng nói: “Nguyên Vương kêu người đi qua dùng bữa.”

“Hừ!”

Phi Nhi hừ lớn một câu, trừng trừng nàng, cao ngạo ngẩng đầu, cất bước mà đi.

Thánh Tuyết nghiêng đầu, nhìn chăm chú bóng dáng kiêu nhỏ kia, cô gái này phi thường đặc biệt, không riêng gì cặp cánh trên người kia, còn có tính cách thuần khiết, ngay cả tức giận đều “không tầm thường” như thế.

Nào có người nào cố ý hừ “lớn tiếng” như thế, như vậy chẳng phải trực tiếp nói cho người khác biết nàng rất cảm tức sao?

Xem Minh Vương che chở cho nàng như vậy, hẳn là rất để ý nữ nhân này đi? Hoặc là nói, bọn họ căn bản là không giống cha và con gái, hay là, không kém tình nhân là mấy.

Hơn nữa, từ ánh mắt Đạt Y Đồ nhìn nàng ta, nàng nhìn thấy sự say đắm, yêu thương triu mến. Hai đại nam nhân cường hãn, cơ trí là thế, lại cùng thích 1 nữ nhân hoạt bát đáng yêu, thật sự là làm cho người ta khó có thể tin.

Phi Nhi đi vào lều vải, phát hiện Đỗ Yến đã ở trong đó, ngấm Diêm Vô Xá một chút, xoay người hướng vị trí bên cạnh Đỗ Yến đi đến, Diêm Vô Xá nhất thời nhăn mi lại, khó hiểu ý tứ của nàng.

Nha đầu kia làm sao vậy?

Phi Nhi đặt mông ngồi ở bên cạnh Đỗ Yến, đang châm rượu sữa dê, Đỗ Yến tò mò nháy mắt mấy cái, bất luận là nguyên nhân gì, nàng hẳn là nên ngồi cạnh Diêm Vô Xá, hoặc là Đạt Y Đồ bên kia đi?

Thấy thần sắc của nàng không thay đổi, Đỗ Yến lấy qua một cái chén, vì nàng châm chén rượu, mỉm cười nói: “Làm sao vậy? Phi Nhi tâm tình không tốt?”

“Huynh nhìn thấy?”

Phi Nhi nhăn mi lại, ủy khuất bĩu môi, lườm người nào đó đang cùng Thánh Tuyết nói chuyện, Diêm Vô Xá lại len lén liếc nhìn nàng một cái.

“Muội đều viết ở trên mặt.”

“Làm sao?”

“Nơi này.....”

Ngón tay thon dài mơn trớn cái trán trơn bóng, “Ta, thực, sinh, khí!”

Phi Nhi mạnh cầm tay hắn, nhẹ nhàng mà buông, tươi cười quyến rũ, hướng thân mình lên phía trước, chớp chớp tử mâu, nói: “Yến ca ca, cùng ta tản bộ, được không?”

Ngữ khí mềm mại, tiếng nói động lòng người, bộ dáng dụ hoặc, thật sự làm cho người ta không thể cự tuyệt.

“Ách..... Hảo, được rồi.”

Nàng nhắc bàn tay mềm, mu bàn tay xẹt qua hai má của hắn, thân mình đặt tại trên vai Đỗ Yến, tiếp tục bảo trì mỉm cười: “Người thật tốt, Yến ca ca.”

“.....”

Diêm Vô Xá, ngay từ lúc nàng nói câu đầu tiên, đầu máy đã nhả lại, nhếch cao, một cổ lửa giận nảy lên ngực, trầm thấp nói: “Phi Nhi, lại đây.”

Phi Nhi quay đầu đi, đáng yêu le lưỡi: “Đa Duy, ta muốn cùng Yến ca ca bồi dưỡng cảm tình, để hấn dạy ta võ công.”

“Đừng tùy hứng, lại đây!”

Ngữ khí tăng thêm, rõ ràng cảm giác được sự hờn giận của hấn.

Đạt Y Đồ thấy Diêm Vô Xá tức giận, vội vàng đến gần nói: “Phi Nhi ngoan, đi qua bên phụ vương.”

“Không cần!”

“Bổn vương sắp tức giận!”

Mồ nam hai quyền nắm chặt, con ngươi đen sắp phun ra hỏa.

“Ta đã sớm tức giận!”

“Lại đây!!”

“Hừ! Không qua, làm sao?”

Phi Nhi hai tay chống hông, trừng mắt nhìn hấn.

Lúc này sẽ nói cho hấn biết, tức giận không phải độc quyền của hấn, nàng cũng sẽ tức giận!

“Con dám nói lại lần nữa xem!”

“Hừ! Tính tình táo bạo phải đi tìm nữ nhân giải quyết, không thềm ngó ngang đến ta! Ta chính là không nghe, chính là không nghe!”

“Đáng giận!”

Gầm nhẹ một tiếng, tay phải đánh mạnh lên mặt bàn.

“Ba!”

Bàn gỗ rắn chắc bị tách ra làm hai nửa, vài mảnh gỗ nhỏ cắm vào trong tay Diêm Vô Xá làm xuất hiện một vài vết rách.

Phi Nhi bỗng dừng sững sốt, tử mâu xẹt qua thần sắc ủy khuất, nhanh chóng đứng lên, hướng Diêm Vô Xá rống to: “Ta hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi!”

Nói xong, quay đầu chạy ra lều vải.

“Phi Nhi!”

Đỗ Yến vội vàng đứng dậy muốn đuổi theo.

Diêm Vô Xá đối hấn gọi nói: “Yến nhi, kệ nàng đi!”

“Nhưng mà.....”

“Cố tình gây sự! Còn nói đã trưởng thành, vẫn chỉ là một hài tử ấu trĩ chưa hiểu chuyện.”

Tia phẫn nộ trong con ngươi đen biến mất, mày vẫn trối chặt như cũ, nữ nhi này sao càng ngày càng khó hiểu?

Đỗ Yến cảm giác bọn họ vô cùng giống nhau, vừa cứng đầu lại cố chấp, thật không hổ là cha và con gái. Hai người đều đang tức giận, biết khuyên cũng là uống phí công phu, chỉ là lo lắng Phi Nhi cứ chạy đi như vậy, vạn nhất gặp phải cao thủ, một mình nàng không đối phó được.

Nghĩ đến đây, Đỗ Yến vội vàng nói: “Diêm thúc thúc, ta sợ nàng sẽ có nguy hiểm, dù sao tình huống hiện tại thực bất lợi.”

Diêm Vô Xá trầm tư một hồi, nhớ tới lần trước cãi nhau sau đó phát sinh chuyện tình, bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng trả lời: “Yến nhi âm thầm bảo hộ nàng, để cho nàng một mình suy nghĩ cẩn thận.”

“Ân, hảo!”

Đỗ Yến gật gật đầu, xoay người lao ra lều vải.

Đạt Y Đồ thấy tay Diêm Vô Xá chảy máu, vội vàng sai người lấy nước trong cùng băng gạc đến.

Yên Chi cùng Đạt Mộc Tề thể nhưng không có động tác quá lớn, chính là im lặng nhìn sự tình phát sinh, đồng thời lộ ra mỉm cười giả dối.

“Người nói, Minh Vương khó chịu có thể hay không ăn Phi Nhi?”

“Người cho là nam nhân nào đều giống như người sao?”

“Đổi là ta, đã sớm ăn đến xương cốt cũng chẳng còn, còn chờ đến bây giờ sao? Nữ nhân, phải dè dặt nàng xuống giường, làm cho nàng biết ưu việt, mới có thể ngoan ngoãn nghe lời.”

“..... Người!!! đêm nay trở về lều vải của mình, dám lại gần, ta liền cắt nó!”. Bàn tay mềm mại bạo đấm về hướng giữa hai chân Đạt Mộc Tề.

“Nha..... Đáng giận! Dừng sức như vậy, cũng không ngừng lại cho ‘Tính’ phúc về sau của nàng sao?”

“Đạt Y Đồ rất tốt, ta cảm thấy hân hoan tử hơn người.”

“..... Không được nghĩ đến nam nhân khác!!”

45. Chương 45

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 45. Giải trừ hiểu lầm

Vừa ra khỏi lều vải, Phi Nhi hướng phía sau núi chạy đi, gót chân nhún mạnh, cánh bồng dưng hiện hình, bay về phía sườn núi. Thân ảnh màu trắng phía sau theo sát không dám thả lỏng.

Bay đến cái hang mà nàng hay tắm rửa, Phi Nhi chạy đến bên tiểu trì, không chút do dự nhảy vào giữa ao. Đỗ Yến nhanh chóng trốn được ở phía sau tảng đá lớn bên bờ ao, tầm mắt không chuyển chuyển chú nhìn vào động tĩnh phía trong ao.

Mặt nước dao động dần dần bình phục, nhưng không có thân ảnh của Phi Nhi, Đỗ Yến trong lòng hoảng hốt, từ sau tảng đá chạy ra. Lúc hắn đang muốn nhảy vào trong nước, đột nhiên, một thân ảnh kiêu nhỏ từ dưới trời lên, mái tóc hất tung, bắn ra vô số bọt nước.

“Phi Nhi!”

Đỗ Yến đi xuống cái ao, dè dặt bả vai của nàng, nhìn chăm chú vào cặp tử mâu đau thương kia, đau lòng vạn phần.

Hai tay bắt lấy quần áo Đỗ Yến, Phi Nhi ngẩn đầu, cùng hắn nhìn nhau, đáng thương hề hề nói: “Yến ca ca, Đa Duy có phải không thích Phi Nhi nữa hay không?”

“Nói vậy, Diêm thúc thúc thích Phi Nhi nhất.”

“Vì sao hắn vì che chở nữ nhân kia mà lại cùng Phi Nhi cãi nhau?”

“Đến! Ca ca kể uội nghe một chuyện xưa.”

Đỗ Yến ôm lấy Phi Nhi, đi đến bên cạnh ao, ngồi xuống.

Hai người ngâm mình trong làn nước ấm áp, Đỗ Yến để cho nàng dựa vào trong ngực mình, cứng chiều vuốt ve đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Năm năm trước, lúc ấy nương ta là một nữ anh hùng nổi tiếng. Có một lần, phụ thân ta bị địch nhân bắt được, nhốt làm tù binh, ý đồ muốn làm võ lâm minh chủ. Nương ta bắt đầu xây dựng các mối quan hệ với mọi người trong võ lâm, cùng họ kết bằng hữu, làm hảo huynh đệ. Vì cứu phụ thân ta, nương vận dụng toàn bộ quan hệ, cho nên mỗi ngày trong nhà đều có rất nhiều nam nhân đến.”

Tiểu Phi Nhi tựa hồ cảm nhận được tâm tình Đỗ Yến lúc đó, bị ai nhìn lại mi.

“Mẫu thân suốt ngày đều ở đại sảnh cùng các anh hùng thảo luận, khi đó, ta suy nghĩ, mẫu thân có phải không thương ta nữa hay không?”

Đỗ Yến bất đắc dĩ lắc đầu, “Ta cũng từng nghĩ đến mình đã bị lãng quên, bị vứt bỏ. Nhưng ý nghĩ duy nhất của mẫu thân khi đó chính là mau chóng cứu phụ thân ra, không cho người chịu khổ, xem nhẹ ta, chẳng qua là bởi vì ở trong cảm nhận của nàng, ta đã có thể tự lập, đã là người trưởng thành”

“Chẳng lẽ Đa Dục cũng nghĩ như vậy sao?”

“Đúng vậy, bởi vì Diêm thúc thúc phải giúp Nguyên Vương tấn công vài bộ lạc, phải cứu về những tộc nhân Đạt Mỗ Tộc bị tộc khác bắt giữ. Hơn nữa bởi vì chuyện tình của Cuồng Hú Tộc, Diêm thúc thúc muốn xử lý cừu hận giữa ba đồng minh tộc của Cuồng Hú Tộc và Đạt Mỗ tộc, tận lực giảm bớt tử vong, ngăn cản chiến tranh.”

“Nhưng là, Đa Dục với nữ nhân kia.....”

“Phi Nhi đang ghen sao?”

“Đây là ghen sao?”

Phi Nhi tò mò nghiêng đầu, nháy mắt mấy cái, thiên chân nhìn Đỗ Yến.

“Hiện tại giống như khi muội và Nguyên Vương cùng một chỗ, Diêm thúc thúc cũng sẽ có tâm tình như vậy, đây là giống nhau, hiểu không?”

“Hơi hơi hiểu.”

Phi Nhi quay đầu, nhìn chăm chú vào mặt nước, khuôn mặt tràn đầy nghi hoặc.

“Khó chịu, ghen tị, áp lực, đây xác định là tình yêu.”

“Tình yêu?”

Môi đỏ mọng hơi hơi nhếch lên, tình yêu? Giống như phụ vương cùng mẫu hậu có một cuộc sống hạnh phúc như vậy sao?

“Ca ca không biết nhiều lắm, chỉ có thể giải thích đến đây.”

“Cảm ơn Yến ca ca!”

Phi Nhi quay đầu, ở hai má Đỗ Yến “ba” một cái tỏ vẻ cảm tạ.

Đỗ Yến nhíu đầu mày, ngón tay thô ráp điểm môi của nàng: “Nhớ kỹ, về sau đừng tùy tiện hôn môi nam nhân, hiểu không?”

“Bởi vì Yến ca ca là bằng hữu của Phi Nhi.”

“Ca ca nhận tấm chân tình của Phi Nhi, nhưng thân mật như thế, đối tượng chỉ có thể là Diêm thúc thúc.”

“Được! Ta về sau chỉ thân thiết với Đa Dục.”

Phi Nhi hiểu ý của Đỗ Yến, đây cũng là nguyên nhân Đa Dục khó chịu.

“Tiểu Phi Nhi thật thông minh.”

“Yến ca ca, còn có thể kể chuyện xưa cho Phi Nhi nghe sao?”

“Phi Nhi thích nghe cái gì?”

“Giang hồ này, võ lâm này, còn có chuyện của Đa Dục.”

“Ha ha..... Hảo! Để ca ca kể uội nghe chuyện xưa của Minh Vương Diêm Vô Xá, đại anh hùng nổi tiếng trong khắp chốn giang hồ.”

“Hảo!”

.....

Lúc Đỗ Yến ôm Phi Nhi trở lại lều vải, Diêm Vô Xá đã sớm chờ ở cửa. Con người đen nhìn chăm chú vào nàng trong lòng Yến nhi, ánh mắt tràn đầy sủng ái cùng xin lỗi.

Đỗ Yến đi đến bên cạnh hắn, đem Phi Nhi giao cho hắn, nhẹ giọng nói: “Diêm thúc thúc, nhiều chuyện ta đã cùng Phi Nhi khai thông, nàng chính là một tiểu cô nương khát vọng thân tình.”

Diêm Vô Xá ôm thân hình kiều nhỏ, im lặng gật gật đầu.

“Nàng sẽ hiểu ý của người,” Đỗ Yến vuốt ve khuôn mặt tinh xảo kia, “Dù sao Phi Nhi cũng đã trưởng thành.”

Đầu nhỏ của nàng cọ cọ ở trong lòng hắn, khoe miệng cong lên một nụ cười ngọt ngào: “Đa Dục, đừng nóng giận.”

Diêm Vô Xá ngẩng đầu, cảm kích nhìn Đỗ Yến: “Ta thật sự là một phụ thân thất bại, cảm ơn người, Yến nhi.”

Đỗ Yến không nói gì, vỗ vỗ bờ vai của hắn, xoay người rời đi, chuyện kế tiếp hắn là giao cho Diêm Vô Xá, xem hắn có thể lý giải toàn bộ cho Phi Nhi hiểu hay không.

Diêm Vô Xá ôm Phi Nhi đi vào lều vải, đặt nàng trên giường, cởi quần áo ướt sũng trên người nàng, cẩn thận giúp nàng thay một cái áo sạch sẽ, còn chưa mặc quần, hai tay nàng đã muốn lôi kéo quần áo của hắn không buông.

Diêm Vô Xá đành phải buông quần xuống, ôm lấy nàng cùng nhau ngủ.

Chính là hơi tiếp xúc một chút, Phi Nhi tựa như đụng tới gối đầu thoải mái, hai chân mảnh khảnh giống như bạch tuộc quấn trên hông của hắn, cái tay kia vẫn nắm chắc hắn không buông.

“Tiểu yêu tinh!”

Diêm Vô Xá bất đắc dĩ lắc đầu, kiếp này nhất định dây dưa không dứt cùng với nữ nhi hồn nhiên lại xinh đẹp ở trên người này.

Bất quá, hắn tin tưởng, đây là hạnh phúc.....

Ngày hôm sau, Phi Nhi tỉnh lại trong một vòng ôm ấm áp, tử mẫu vừa mở liền đối diện với gương mặt anh tuấn kia. Phi Nhi đầu tiên là sững sốt, dần dần bình tĩnh trở lại, cúi đầu, nhẹ nhàng mà đặt ở trước ngực của hắn, cười ngọt ngào.

“Ân.....”

Động tác rất nhỏ làm Diêm Vô Xá đang ngủ say bừng tỉnh, con người đen mở ra, ánh mắt nhu hòa đáng yêu nhìn nàng.

“Đa Dục, thực xin lỗi.”

“Ân?”

“Tối hôm qua là ta tùy hứng, ta không nên nháo loạn, xúc nổi như vậy.”

“Đứa ngốc.”

Bàn tay nhẹ vỗ về mái tóc dài của nàng, bạc môi gợi lên tươi cười cưng chiều.

“Ta là sợ Đa Dục thích nữ nhân khác, sau đó sẽ không cần ta..... Hoặc là, hoặc là Đa Dục hẳn là tìm cái mẹ, ách, chính là mẫu thân, vậy.....”

“Đa Dục vĩnh viễn chỉ có Phi Nhi.”

“Đa Duy!”

Phi Nhi hưng phấn ngẩng đầu, trên khuôn mặt tràn đầy vui sướng tươi cười.

“Hôm nay chúng ta tính đi Y tộc, Phi Nhi muốn đi cùng không?”

“Ta có thể đi sao?”

Bé con kinh ngạc, thiếu chút nữa làm hỏng lỗ tai của mình.

“Đương nhiên! Con là nữ chiến sĩ của Đạt Mỗ Tộc.”

“yeah! Cảm ơn Đa Duy!”

Hai tay lập tức vòng quanh cổ Diêm Vô Xá, ở hai má của hắn hôn mỗi một cái.

“Cứ như vậy sao?”

“Àn?”

“Phi Nhi đã lâu không hôn Đa Duy.”

Phi Nhi bỗng dưng sửng sốt, nhìn Diêm Vô Xá dùng ngón tay thon dài điểm điểm lên môi của chính mình, bạc thần cong cong, lộ ra một nụ cười quyến rũ.

Hai chân khóa ngồi ở trên lưng của hắn, cúi người kề sát gương mặt của hắn, chu miệng lên, ở bạc thần kia hạ xuống một cái hôn triền miên.....

46. Chương 46

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 46. Suất khí nữ nhân

Khi hai người đi vào chủ trường, Đạt Y Đồ cùng Thánh Tuyết chờ đã lâu, hôm nay Thánh Tuyết thoát nhìn lại uy phong凛凛, nàng một thân hồng y ngạo khí, đứng thẳng, đôi mắt đẹp sâu sắc vĩnh viễn là băng lạnh mùa đông, không có nửa điểm nhân khí.

Phi Nhi cầm chặt tay Diêm Vô Xá, một khắc cũng không rời, như là ở trước mặt mọi người tuyên bố nam nhân này là của nàng, ai cũng đừng nghĩ đến.

Diêm Vô Xá cảm giác được Phi Nhi có tính chiếm hữu đối với mình, đáy lòng mừng như điên, tuy rằng không biết tối hôm qua Đỗ Yến cùng nàng nói cái gì, trước mắt xem ra hiệu quả không sai, hơn nữa cho tới bây giờ hắn vẫn thích nàng ý lại vào mình, tốt nhất là tín nhiệm cả đời.

Đánh chết cũng không muốn suốt ngày cùng nàng khắc khẩu!

Đạt Y Đồ thấy bộ dáng Phi Nhi thân mật cùng Diêm Vô Xá, biết bọn họ đã xóa bỏ hiểu lầm, trong lòng như gỡ bỏ được tảng đá lớn nhưng lại nảy lên một loại buồn bực hư không, thật sự là mâu thuẫn cực kỳ.

Hai người vừa ngồi xuống không bao lâu thì Yên Chi cùng Đỗ Yến đi vào, Yên Chi đối Đạt Y Đồ gật gật đầu: “Đã chuẩn bị tốt, có thể xuất phát.”

“Hảo!”

Đạt Y Đồ đứng lên, mang theo mọi người rời khỏi lều vải.

Ranh giới giữa Đạt Mỗ tộc cùng Cuồng Hú Tộc chính là Âm lâm, vừa vặn Y tộc ở bên trái Cuồng Hú Tộc, như vậy, phải đi qua Y tộc mới có thể tiến vào Âm lâm. Y tộc ở trên thảo nguyên nổi danh với sản lượng cỏ phong phú, giàu dinh dưỡng, thích hợp nhất để chăn nuôi gia súc. Hàng năm, Cuồng Hú Tộc đều cùng Y tộc giao dịch rất nhiều, cho nên giao tình giữa hai tộc rất tốt.

Trên đường đi, Diêm Vô Xá để cho Phi Nhi mang Thủy Tinh giáp, thu nhỏ lại, nép ở trong vạt áo hần ngủ gật. Con người đen tràn đầy sùng ái thường thường nhìn về phía vạt áo, chỉnh lại vị trí cho nàng.

Đạt Y Đồ đều nhìn thấy tất cả, đau đớn trong lòng, biết trước kết quả lại vẫn cố tình hăm sâu, vẫn bất tri bất giác yêu mến nàng, hiểu biết nàng, mong nàng hạnh phúc, cũng hi vọng nam nhân bên cạnh nàng chính là mình...

Buổi sáng ngày hôm sau, đoàn người rút cục cũng tới Y tộc, vừa thấy cửa trại Y tộc, chợt nghe tiếng trống nổi lên bốn phía, bụi đất bay lên, mấy trăm nhân mã theo bốn phương tám hướng vây quanh lại, trong chớp mắt đã đem bọn họ vây quanh.

Diêm Vô Xá biết tình huống không đúng, hơi hơi khép lại quần áo, che khuất tro bụi bay đến. Con người đen nhìn chăm chú vào động tĩnh chung quanh, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, thị huyết, làm cho người ta sợ hãi.

Trước mặt xuất hiện một nam nhân cao lớn, cưỡi ngựa, gươm mã tiên trong tay lên, rít gào nói: “Chỉ bằng mấy chục người các người đã muốn đánh Y tộc của ta, không khỏi quá mức khinh địch đi.”

Thánh Tuyết lập lập dây cương, tiến lên từng bước, tiếng nói trầm thấp trả lời: “Chúng ta là tới đàm phán, không phải đến đánh nhau.”

“Đàm phán?”

Nam nhân nheo lại đôi mắt, nhìn nữ nhân lạnh lùng trước mắt, “Người là người của Tuyết tộc?”

“Tuyết tộc Thánh Tuyết.”

“Các người không phải đồng minh của Cuồng Hú Tộc sao? Vì sao người lại chạy tới cùng Đạt Mỗ Tộc hợp tác?”

Thánh Tuyết hướng Diêm Vô Xá vươn tay, giới thiệu nói: “Hắn là Minh Quốc Minh Vương Diêm Vô Xá, cùng Đạt Mỗ Tộc đã đạt thành đồng minh. Ta biết Y tộc cùng Cuồng Hú Tộc có quan hệ hợp tác, Minh Vương đã đáp ứng, chỉ cần các người buông tha cho đồng minh của Cuồng Hú Tộc hắn sẽ cung cấp càng nhiều hợp tác buôn bán có lợi”

“Thiết, hắn là người Minh Quốc, ta cùng Lãnh quốc đàm sinh ý, hà cớ gì phải nể mặt hắn?”

“Sự thật ở ngay trước mắt, uy tín của Cuồng Hú Tộc, người và ta đều rõ ràng, hơn nữa Cuồng Hú Tộc đối với đả kích lần này, người cho rằng điều hứa hẹn của các đồng minh còn có thể thực hiện sao?”

Thánh Tuyết nói một phen làm cho nam nhân nheo lại đôi mắt, tầm mắt dừng ở trên người Diêm Vô Xá, đối với danh hào Minh Vương hắn phi thường rõ ràng, đối với sự thị huyết hiếu chiến của hắn như sấm bên tai. Nếu so sánh Cuồng Hú Tộc cùng Đạt Mỗ Tộc, một tộc thường xuyên khát nợ ngân lượng lương thảo, một tộc tài phú một phương, người sáng suốt đều biết nên lựa chọn như thế nào.

Chính là Minh Quốc cùng Lãnh Quốc lộ tuyến khá xa, đây là nhân tố trọng yếu.

“Y Đồ, chuyện đó để sau hãy bàn bạc kĩ hơn, bày binh bố trận thế này là đạo tiếp khách của người sao?”

Thánh Tuyết lạnh lùng nhìn lướt qua binh lính bốn phía, gió thảo nguyên thổi bay mái tóc thật dài của nàng, quần áo màu đỏ phiêu động, giống như một đóa hồng đầm máu, sừng sững ở giữa chúng nam nhi.

Diêm Vô Xá đối với biểu hiện của nàng thập phần vừa lòng, chỉ có thảo nguyên cuồn cuộn đã mới có thể dưỡng dục nên một anh thư xuất sắc như thế.

“Đa Duy, người lại đang nhìn nàng.”

Chính là trong lúc chuyên chú, bé con trong lòng đã muốn phát ra thanh âm kháng nghị, Diêm Vô Xá mỉm cười rũ mắt xuống, nhìn Phi Nhi chu miệng lên.

Ngón tay thon dài chạm nhẹ vào khuôn mặt của nàng, nhẹ giọng nói: “Phi Nhi, Đa Duy giúp con tìm một sư phó, được không?”

Nếu nàng là sư phó của Phi Nhi, hắn có thể nhận, ít nhất là nữ nhân.

Hắn tuyệt đối không cho nam nhân khác tới gần Phi Nhi!

“Đa Duy nói nữ nhân kia sao?”

Tiểu đáng yêu “Ông” một tiếng, bay đến ngồi trên bờ vai của hắn, loạng choạng hai chân, giận dữ nhũn mày.

“Đúng vậy, nàng là một nữ nhân cơ trí lại cường hãn.”

“Đa Duy thích nàng?”

“Loại này không gọi là « thích » mà gọi là « thưởng thức », gọi là « anh hùng trọng anh hùng », nàng sẽ dạy cho người rất nhiều đạo lý xử sự làm người.”

“Phi Nhi có thể dùng ma pháp đem nàng đánh cho rối tinh rối mù.”

“Không có ma pháp đâu?”

“.....”

Phi Nhi nhăn mi lại, nghiêng đầu nhìn nữ tử phía trước.

“Phi Nhi không phải nói muốn thành chiến sĩ sao? Không phải nói muốn cùng Đa Duy lên chiến trường sao? Nếu là Phi Nhi có thể học tập Thánh Tuyết : gặp mạnh tắc cường, địch nhân càng mạnh ta càng cường hãn thì Đa Duy sẽ đồng ý.”

Phi Nhi quay đầu, thiên chân nháy mắt mấy cái: “Đa Duy thích nữ nhân như vậy?”

“Ha ha.....”

Diêm Vô Xá mỉm cười lắc đầu, “Đa Duy chỉ thích Phi Nhi, nhưng ta muốn Phi Nhi biết độc lập, trở nên mạnh mẽ, có thể bảo vệ được chính mình.”

Phi Nhi gật gù đầu, cong cong môi, ánh mắt dừng ở trên người Thánh Tuyết. Ngoài việc Đa Duy đối với nàng ta lưu ý quá đáng, nói thật ra, nàng cũng thích Thánh Tuyết, rất có tính cách của một nữ nhân.

Phi Nhi rất rõ ràng, chỉ cần ở bên cạnh Đa Duy, không người nào có thể thương tổn nàng. Đồng dạng, chỉ cần có nước, nàng chính là nữ chiến sĩ cường đại nhất. Nhưng, nếu trong tình huống không ở cạnh Đa Duy, cũng không có nước thì nàng biết làm thế nào ?

Nàng là tuyệt đối yếu ớt, tuyệt đối nguy hiểm. Hơn nữa thân thể cấu tạo thập phần đặc biệt, hơi lộ thân phận sẽ bị khắp nơi cướp đoạt, cái kia ai..... Chính là ví dụ tốt lắm.

Lại quên tên!

Nàng hẳn là nên suy nghĩ đề nghị của Đa Duy.

Chỉ chốc lát, Thánh Tuyết cùng tộc trưởng Y tộc đã nghị thành hiệp thương, chiến sĩ Y tộc giải tán, đại môn mở ra, chấp nhận đề nghị của Thánh Tuyết.

Diêm Vô Xá lạng lạng dây cương, con ngựa hướng đại môn đi đến, Phi Nhi vẫn như cũ, ngồi trên bờ vai của hắn, dùng mái tóc dài của Đa Duy che giấu mình, lôi kéo áo hắn, ổn định thân thể của mình.

Phi Nhi di chuyển một chút, tới gần bên tai Diêm Vô Xá, lớn tiếng kêu lên: “Đa Duy, ta nhận Thánh Tuyết làm sư phó của ta.”

“Phi Nhi thực ngoan.”

“Đúng vậy a!”

Bé đáng yêu gật gù đầu, lộ ra một chút hồn nhiên tươi cười: “Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Đa Duy, Phi Nhi sẽ thực nghe lời.”

Bất luận là ai đều không sao cả, nàng chỉ cần Đa Duy.....

47. Chương 47

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 47. Tiểu nhân nhi khả ái

Đám người Đạt Y Đồ ngồi trong lều vải của Y tộc chủ, Phi Nhi vẫn như cũ đứng trong áo của hắn, hắn cũng không muốn cho nhiều người thấy Phi Nhi, đặc biệt sau khi hắn mãnh liệt yêu cầu, Phi Nhi đã dùng được chữa thương khôi phục bộ dạng tuyệt sắc. Nàng như thế, tuyệt đối là một nữ nhân có mị lực.

Ở trong lòng hắn, nàng là người đẹp nhất.....

Đạt Y Đồ cùng Y Đồ Minh Vương giải thích rõ ý tưởng, Thánh Tuyết đã biểu lộ rõ ràng gia nhập đồng minh của Đạt Mỗ Tộc, đổi lấy là sự cảm kích của Đạt Y Đồ cùng ánh mắt khen ngợi của Diêm Vô Xá.

“Đề nghị của người ta sẽ suy nghĩ” Y Đồ nặng nề mà thở dài, “Cuồng Hú Tộc còn nợ Y tộc không ít ngân lượng, nếu các người tiêu diệt Cuồng Hú Tộc, Y tộc sẽ phải tự mình buôn bán, vận lương thảo đi Lãnh quốc trực tiếp cùng vương tử giao dịch.”

Phi Nhi kéo kéo áo Diêm Vô Xá, ghé vào lỗ tai hắn nói huyền thuyên một thời gian. Chỉ chớp lát, Diêm Vô Xá gợi lên tươi cười khen ngợi, quay đầu lại hắn ở miệng bé ba một cái.

Diêm Vô Xá giang hai tay, làm cho nàng ngồi ở trong lòng bàn tay chính mình, hơi hơi nắm lại không cho nàng bại lộ. Hắn quay đầu đi, hướng Y Đồ nói: “Nếu các người có thể trường kỳ cung ứng, bốn vương có thể cùng Y tộc đạt thành hợp tác hiệp nghị, ứng trước ngân lượng, lại phái người tới lấy lương thảo, như thế nào?”

Y Đồ hai mắt sáng ngời, đối với đề nghị của hắn cảm thấy phi thường hứng thú, mỉm cười hỏi: “Có thể nói rõ ràng hơn một chút không?”

Diêm Vô Xá gật gật đầu, tiếp tục nói: “Người đem sản lượng lương thảo nói cho bốn vương để bốn vương dự tính. Đến thời điểm thu gặt, bốn vương sẽ để Nguyên Vương đưa ngân lượng tới làm tiền đặt cọc, lại để cho quân đội đến đây chở lương thảo. Các hạ đây chắc cũng biết, quân đội của Minh quốc có hơn mười vạn quân sĩ, hàng năm tiêu phí vô số lương thảo, sinh ý lần này có thể nói là cuồn cuộn không ngừng. Đồng thời, bốn vương cũng sẽ ứng trước tiền đặt cọc, giúp tộc nhân Y tộc đối với hàng hóa của mình càng yên tâm.”

Diêm Vô Xá một bên giải thích điều kiện của Phi Nhi, một bên lay động bắt tay vào chỉ, tiểu tử kia chính là ầy ngón tay hắn làm bàn đu dây, mục tiêu là hoa quả trên bàn mặt bàn.

Thấy nàng đu thật lâu mà vẫn không nhắm trúng mục tiêu, Diêm Vô Xá đành đem nàng đặt ở mặt sau bàn hoa quả, lấy một quả táo ngăn trở bên người nàng, lại lấy con dao bổ thành từng mảnh nhỏ vừa đủ so với nàng. Phi Nhi hai tay ôm miếng táo, ngồi ở trên bàn bắt đầu ăn hoa quả của nàng.

Y Đồ tự hỏi một hồi, hướng Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá gật gật đầu: “Ta đáp ứng, không làm đồng minh của Cuồng Hú Tộc, cùng Minh Quốc hợp tác, bất quá, còn có một điều kiện.”

Diêm Vô Xá hơi nhú mày: “Cứ nói đừng ngại.”

“Nghe nói Tuyết tộc mỹ nữ vô số, bản tộc trưởng muốn cùng Tuyết tộc kết thân, không biết Thánh Tuyết công chúa hoặc là tỷ muội của người ai nguyện ý muốn gả đến đây?”

Thánh Tuyết hơi hơi nhăn mi, thần sắc khó xử, cúi hạ tầm mắt.

Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá có điểm băn khoăn, chuyện của bọn họ tựa đường như đã liên lụy đến vị nữ anh hùng này.

Một lát sau, Thánh Tuyết nâng mi mắt, gật gật đầu: “Ta có thể đáp ứng yêu cầu kết thân của người, nhưng người được gả tới tuyệt đối không phải ta.”

“Vì sao?”

“Thánh Tuyết đã ở trước mặt thần linh thề rằng, cả đời không lấy chồng, suốt đời bảo vệ Tuyết tộc.”

“Hảo! Từ nay bản tộc trưởng cùng ngươi sẽ là hảo bằng hữu!” Y Đồ lộ ra một chút hưng phấn, “Về việc liên hôn cùng Tuyết tộc, làm phiên công chúa rồi, bản tộc trưởng hy vọng có thể lấy một nữ nhân thông minh cường hãn giống công chúa.”

“Ta sẽ cố hết sức.”

Hai vị Vương gia đồng thời lộ ra tươi cười vừa lòng, ngay cả Phi Nhi đang cắn quả táo cũng cảm thấy Thánh Tuyết cực kỳ « manly » nha!

Người hầu giúp bọn họ châm đầy chén rượu sữa dê, người người nâng chén uống mừng hợp tác thành công.

Phi Nhi tiến vào trong chén của Diêm Vô Xá, đem số rượu trong chén uống hết nhưng có vẻ không đủ. Bàn tay mềm kéo kéo ống tay áo của Diêm Vô Xá, con ngươi đen rũ xuống nhìn thấy nàng hề hề đáng thương.

Phi Nhi kéo quần áo, lộ ra cái bụng bằng phẳng, vỗ vỗ ý bảo nàng còn rất đói.

Diêm Vô Xá vội vàng kéo quần áo của nàng xuống, xé một cái đùi dê ở bên cạnh, đặt ở cạnh bàn hoa quả: “Đừng nóng vội, còn có rất nhiều.”

“Àn?”

Bên cạnh Đạt Y Đồ nghe thấy lời nói của Diêm Vô Xá, rũ mắt xuống, thấy Phi Nhi bò lên trên đùi dê, đang chuẩn bị “cắn xé”.

Hắn mỉm cười lắc đầu, tiểu nhân nhi này vẫn là thích ăn như vậy. Lấy chủy thủ bên hông ra, cắt khối thịt thành từng mảnh nhỏ, đặt ở trong bát, lại đưa cho Diêm Vô Xá.

“Cám ơn!”

Diêm Vô Xá tiếp nhận chén lớn, vỗ vỗ mông Phi Nhi, trực tiếp đem nàng nâng lên.

Mổ nữ lật người, lăn trên thịt dê, tử mầu lóe ra ánh mắt tham lam, kéo thịt, nhét vào miệng, măm măm thối!!

Thánh Tuyết cùng Y Đồ thấy hai nam nhân đều nhìn chăm chú vào cái bát trên mặt bàn, tò mò nhìn động tĩnh bên trong. Chỉ thấy một “bé con tí hon” ngồi ở trong bát, hai tay cầm miếng thịt, hưng phấn mà cắn nuốt, tướng ăn phi thường khó coi.

“Đây là.....”

Y đồ kinh ngạc đi tới, nhìn thấy nàng thật nhỏ, đôi mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, dường như không tin vào những gì mình đang thấy.

Thánh Tuyết cũng nhăn mi lại, nàng đúng nữ nhi của Minh Vương, sao nàng có thể trở nên nhỏ như vậy?

“Ách..... Nàng là nữ nhi của bốn vương.”

“Nữ nhi?”

“.....”

Đỗ Yến buông cái chén, tới gần nói: “Nàng là dưỡng nữ của Minh Vương, bây giờ chưa “trưởng thành hẳn”, cho nên mới nhỏ như vậy.”

“Thật là một cô gái đáng yêu.” Y Đồ kinh ngạc đánh giá bộ mặt đầy mỡ của bé, vươn ngón tay muốn chạm vào nàng.

Tiểu Phi Nhi vừa thấy động tác của hắn, vội vàng cầm lấy thịt, lui về phía sau vài bước, “vù vù” bay đến trên vai Diêm Vô Xá ngồi đưa lưng về phía hắn, tiếp tục lấp bụng, không cho hắn chạm vào chính mình.

Y Đồ nhìn vào hai phiên cánh trong suốt kia, tò mò hỏi: “Nàng là nhân loại sao?”

“Nói đúng ra, nàng là Thủy Tinh Linh, một chủng tộc tồn tại bên ngoài loài người nhưng lại là sinh vật có ma pháp đặc biệt.” Diêm Vô Xá bắt lấy nàng, làm cho nàng ngồi ở trong lòng bàn tay mình, hiện ra ở trước mặt Y Đồ, “Cũng là nữ nhi mà bốn vương yêu mến nhất.”

“Thật là một chủng tộc thần kỳ, Minh Vương, người thực sự là có phúc khí. Chỉ có điều nhân nhi như vậy thật hiếm có, người phải cẩn thận kẻ xấu sẽ nổi lên lòng chiếm đoạt đối với nàng.”

“Phàm là thương tổn nàng, Minh Môn quyết không bỏ qua, bốn vương lấy sinh mệnh mình bảo vệ an toàn cho nàng.”

Lời nói này làm rung động mỗi người có mặt ở đây, càng khiến cho Phi Nhi cảm kích trọn to đôi mắt, ném miếng thịt trong tay xuống, hai tay ôm ngón tay của hắn, cọ cọ.

Hảo yêu Đa Dục!

Sau khi dùng qua bữa tối, mọi người dự định ở Y tộc ngủ lại một đêm, Đạt Y Đồ, Diêm Vô Xá, Thánh Tuyết cùng Y Đồ đều ở chủ trong lều nói chuyện phiếm, cùng đề xuất ra ý kiến hợp lý nhất.

Đỗ Yến mang Phi Nhi đi tắm nước lạnh, đem nàng về lều vải, bởi nàng nói chuyện phiếm, chia sẻ nỗi lòng của nàng. Chờ đến khi Diêm Vô Xá đi vào lều vải của Phi Nhi, Đỗ Yến mới rời đi nghỉ ngơi.

Ngay khi Y Đồ nghe thấy Diêm Vô Xá và nữ nhi cùng phòng, liền biết cô bé này có tầm quan trọng trong lòng Minh Vương, tương truyền Minh Vương lãnh khốc vô tình, thị huyết thành tánh, xem ra cũng không hoàn toàn là thật, vấn đề chẳng qua chỉ là đối tượng mà thôi.

Gặp phải người mà mình yêu mến, con người sắt đá cũng sẽ thành cuộn len thôi.....

48. Chương 48

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 48. Tu nhân trong lời nói

Một đêm ngủ thật tốt, tiểu Tinh Linh đáng yêu toàn thân xích lõa nằm lì ở trên giường, một bàn tay đặt ở trên thí thí của nàng, chỉ lộ ra bờ vai cùng đầu nhỏ.

“Minh Vương, mời dùng điểm tâm.”

“Ách..... Ân.....”

Diêm Vô Xá trước tiên nhìn xuống Phi Nhi, phát hiện nàng còn đang ngủ say, vội vàng đặt tay lên miệng ra ý người hầu nhỏ tiếng, sợ làm nàng tỉnh.

Thân thể cao lớn nhanh chóng ngồi dậy, phủ thêm trường bào, khẽ lướt qua chăn, cẩn cẩn chu đáo phủ chăn lên cho Phi Nhi. Diêm Vô Xá vội vàng rửa mặt chải tóc, trở lại bên giường, lấy xuống Thủy Tinh Giáp trên người Phi Nhi.

Thân thể bé nhỏ nhanh chóng trở nên to lớn, thiên hạ kiều nhỏ hiện ra quyến rũ, dụ hoặc, lười nhác xê dịch vị trí, tiếp tục nằm úp sấp. Diêm Vô Xá lấy khăn mặt thấm ướt, ôn nhu xẹt qua phía sau lưng của nàng, vì nàng rửa sạch thân mình.

Tối hôm qua mọi người đều mệt chết đi, không có tắm rửa đều nằm xuống ngủ. Diêm Vô Xá rất rõ ràng Phi Nhi thích ngâm mình trong nước trong một thời gian dài, mà Đỗ Yến đã nói cho hắn biết: tối qua tiểu tử kia chỉ tắm rửa một chút đã có người đến quấy rầy, vội vàng lên bờ, không dám lưu lại.

Hắn biết hết thấy đều là vì hắn, bởi vì hắn từng nói qua, không thể để cho bất kì nam nhân nào tiếp xúc nàng, cũng không thể để thân mình bại lộ ở trước mặt những người khác, cho nên Phi Nhi cùng Đỗ Yến trở về lều vải rất sớm.

Đại chương dừng lại ở trên tiểu thí thí đang nhếch lên, ngón tay xẹt qua da thịt tinh tế nhẵn mịn làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay. Cúi xuống thân mình, ở trên thí thí trắng nõn khẽ hôn, cảm xúc mềm mại khi sờ vào khiến cho hắn không muốn dời đi. (pan: hảo BT nha =]])

“Ách.....” Hơi thở ẩm áp phun ở trên người Phi Nhi, đưa tới một tiếng khinh ngâm, tử mâu hơi hơi mở, quay đầu lại nghi hoặc nhìn Diêm Vô Xá.

Con người đen lóe sáng, bạc môi tiến tới chiếc cổ mảnh khảnh, tiếng nói khàn khàn ở bên tai vang lên: “Con heo lười, rời giường.” Bạc môi mở ra, cắn vành tai đáng yêu mang đến một trận tê dại.

“Ân..... Rất ngứa!”

“Phải trở lại Đạt Mỗ Tộc rồi, nếu không đứng lên Đạt Y Đồ sẽ không chờ chúng ta.”

Phi Nhi xoay người lại, hai tay bắt tại gáy của hắn, gọi lên một chút tươi cười ngọt ngào, chu miệng lên, bộ dáng “mời gọi”, thông thả nói: “Hắn sẽ chờ.”

“Tiểu yêu tinh!” Bạc môi hạ xuống, tiếp tục triền miên sáng sớm.

Hắn vĩnh viễn đều trốn không thoát dụ hoặc của nàng.

.....

Trên đường, Tiểu Phi Nhi vẫn như cách đến đây, trốn trong vạt áo của Diêm Vô Xá, tùy ý để hắn vì mình mà ngăn cản bão cát thảo nguyên. Thỉnh thoảng hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười hạnh phúc.

Tầm mắt Phi Nhi chuyển tới phía trước, nhìn thân ảnh hồng sắc kia. Đa Duy nói nàng đã đáp ứng trở thành sự phụ của mình, đối với Đa Duy mà nói, không thể nghi ngờ đây là một tin tức tốt.

Phi Nhi có phần nghi hoặc, từ trong vạt áo bay ra, ngồi ở trên vai Diêm Vô Xá, hỏi: “Đa Duy, ta sẽ trở nên rất cường đại sao?”

Diêm Vô Xá sợ nàng sẽ bị gió thổi đi, vội vàng đem nàng bắt đến trong lòng bàn tay, nói: “Ta tin tưởng Phi Nhi rất thông minh, sẽ không làm cho Đa Duy thất vọng.”

“Đương nhiên!”

“Chờ mong thời khắc người trở thành đại tướng đắc lực nhất của Minh Vương.”

“Nhưng ta có một yêu cầu.”

“Ân?”

“Ta không muốn nhỏ đi.”

“Đa Duy đáp ứng người.”

“Còn có!”

“..... Tiểu tử lòng tham không đáy kia.”

“Hắc hắc!”

“Nói đi.”

Bé con thoát khỏi ngón tay của hắn, bay đến bên tai nhẹ giọng nói một lúc, tà ác cười, lại quay trở về vạt áo của Diêm Vô Xá.

Thên thể cao lớn cứng ngắc, con người đen xẹt qua vui sướng khó gặp, tiếp theo là hưng phấn trước nay chưa từng có. Chỉ thấy Diêm Vô Xá đột nhiên kéo nhanh dây cương, hướng về phía Đồ Yến bên cạnh nói: “Các người đi trước, không cần phải quan tâm đến ta.”

“..... Được.”

Sau khi Đồ Yến trả lời, Diêm Vô Xá lập tức quay đầu ngựa hướng rừng cây chạy vội đi.

Xuyên qua cây cối rậm rạp, Diêm Vô Xá phi thân xuống ngựa, bắt lấy bé con, nhanh chóng cầm xuống Thủy Tinh giáp, dáng người mảnh khảnh bỗng đứng hiện ra trước mắt.

Áo choàng đen lướt qua bao vây hai người, ngón tay thô ráp nâng cầm nàng, thấp giọng hỏi: “Phi Nhi, nói lại lần nữa xem, được không?”

Tử mâu hơi hơi rũ xuống, đôi môi đỏ mọng cong lên, hai tay đặt ở trên ngực của hắn, hít hít mũi, loại chuyện này làm sao có thể lập tức nói ra, nàng vừa rồi là nhất thời xúc động, cũng không biết dừng khí đến từ đâu.

“Ách..... Coi như ta chưa từng nói, có được không?”

“Không! Trừ phi con muốn cho Đa Duy tức giận.”

“..... Đa Duy, ta.....”

“Phi Nhi?”

“Được rồi!”

Phi Nhi nâng mắt lên, đối diện với con người đen đầy khát vọng kia, hít vào một hơi thật sâu. Khuôn mặt hơi hơi ửng đỏ, nhẹ giọng nói:

“Nếu ta có thể trở thành đại tướng, ta muốn làm nữ nhân của Đa Duy.”

“Phi Nhi.....”

Hầu kết cao thấp di động, con người đen nhìn chăm chú vào cánh môi căng mọng làm cho hắn điên cuồng kia

“..... Không nói nữa, mắc cỡ chết người.”

“Không! Đây là lời nói cảm động nhất, chân thật nhất mà Đa Duy từng nghe qua.”

“Ta..... Ta muốn.....”

“Àn?”

“Đa Duy về sau chỉ là người của ta!”

“Tiểu Phi Nhi.....”

Diêm Vô Xá không thể kìm nén được rung động trong lòng, gắt gao ôm nàng, hắn thích nàng bá đạo như thế, thích nàng nói như thế, thích nàng sở hữu hắn.....

Phi Nhi hơi hơi đẩy hắn ra, tử mâu nhu hòa dừng trên khuôn mặt tuấn tú: “Đa Duy rất đẹp trai.”

“Đa Duy là người của Phi Nhi, không phải sao?”

“Vì Đa Duy, Phi Nhi sẽ trở nên mạnh mẽ.”

“Ngaoan.....”

Ngay khi trở lại Đạt Mỗ Tộc nàng liền bắt đầu thực hiện giao hẹn tại rừng cây. Nhưng điều làm mọi người bất ngờ nhất chính là : Thánh Tuyết đối với Phi Nhi cực kỳ nghiêm khắc, chỉ một nền tảng cơ bản là trung bình tấn, nàng đều bắt Phi Nhi phải luyện mỗi buổi tối.

Đối với sự nghiêm khắc này Phi Nhi không có nửa điểm oán giận, hoàn toàn phong bế ma pháp của chính mình, cố gắng luyện tập kỹ năng cơ bản, chính nghị lực kiên cường của nàng đã làm cho Thánh Tuyết phải nhìn thiên hạ kiêu nhỏ này với một cặp mắt khác xưa.

Diêm Vô Xá đem hết thầy đều xem ở trong mắt, đau ở trong lòng, mỗi ngày buổi tối sau khi Phi Nhi đi vào giấc ngủ đều dùng khăn mặt thấm ướt nước đắp lên chân của nàng, vì nàng giảm bớt cơ bắp đau nhức.

Bất giác cảm bàn tay mềm, nhìn da thịt non mịn kia toát ra một đám bọt nước, tâm của Diêm Vô Xá xốn xang, đau nhói.

“Phi Nhi.....” Hắn hôn hít lấy lòng bàn tay của nàng, con người đen trở nên thâm thúy.

“Đa Duy?”

Diêm Vô Xá quay đầu lại nhìn thấy tử mâu mông lung kia, dùng tay nàng che kín miệng mình, nhẹ giọng nói: “Phi Nhi, cả đời này để Đa Duy bảo hộ người, đừng tập võ nữa, được không?”

“Không..... Phi Nhi phải bảo vệ Đa Duy.”

“Phi Nhi.....”

“Đa Duy yên tâm, Phi Nhi nhất định sẽ trở thành nữ chiến sĩ cường đại nhất, không cần ma pháp nha.” Nói xong, Tiểu Phi Nhi còn đáng yêu le lưỡi, giờ lên một chút mỉm cười.

“Tiểu yêu tinh!”

“Đa Duy ngủ cùng ta, mệt mỏi quá.”

“Được.” Diêm Vô Xá thu hồi khăn mặt, cởi áo ở bên người nàng nằm xuống, ôm nàng vào lòng. Kiếp này chỉ cần có nàng, không còn sở cầu gì khác.

Nhưng làm như thế nào cũng không nghĩ tới, chính sự kiên trì này của Phi Nhi đã cứu Đa Duy một mạng.....

49. Chương 49

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 49. Luận bàn võ thuật

Ngày hôm sau, Diêm Vô Xá không đánh thức Phi Nhi đang ngủ say, cũng không thu nhỏ nàng mang theo xuất chinh, đây vốn là lời hứa của hắn. Hắn vội vàng đứng dậy, nhanh chóng rửa mặt chải đầu, lưu lại một tờ giấy, lén lút rời khỏi lều vải.

Trước khi xuất phát, Diêm Vô Xá để cho Đỗ Yến lưu lại chiếu cố nàng, trừ bỏ Đạt Mộc Tề hàng ngày xử lý công việc của Đạt Mỗ Tộc, toàn bộ mọi người cùng các dũng sĩ của đồng Minh Môn đều khởi hành, tiến đến bộ lạc kế tiếp.

Thời điểm Phi Nhi rời giường, nhìn thấy tờ giấy, tâm tình vốn thoải mái liền trở nên thập phần buồn bực. Nàng gãi gãi đầu lẩm nhẩm tờ giấy, mày nhíu lại, ủy khuất chu miệng lên: “Đa Duy viết chữ thật xấu.....” Nàng liền một chữ cũng không hiểu!

Phi Nhi mặc quần áo, rửa mặt chải đầu đi ra lều vải. Nghênh đón nàng là ánh sáng mặt trời rực rỡ, bầu không khí trong thảo nguyên còn tươi mới, còn có ngọn gió mát mẻ buổi sớm. Nàng dang hai cánh tay, ngẩng đầu lên nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu: “Thật thoải mái.....”

Nhớ tới hôm nay sư phụ Thánh Tuyết cùng Đa Duy xuất chinh, nàng muốn luyện tập một chút võ công cơ bản mà mấy ngày hôm trước sư phó đã dạy, chờ Đa Duy trở về cùng hắn đối chiến!

Vừa nghĩ đến Diêm Vô Xá, Phi Nhi liền không tự chủ được cười rộ lên lên, cặp đôi mắt đen mê người kia luôn khắc sâu vào trong đầu nàng, vô luận như thế nào cũng sẽ không quên, sẽ không mơ hồ.

Phi Nhi đi đến bên dòng suối nhỏ ngày thường nàng hay tập luyện, một thân ảnh màu trắng đứng ở mép suối, thong thả đưa hai tay lên. Rất chậm, rất chậm, nhưng kết thúc động tác sẽ có một chút sức lực mãnh liệt, thực dùng sức, thực thật sự.

“Yến ca ca luyện công phu gì thế?”

Mang theo tò mò, Phi Nhi nhanh chóng chạy đến bên người hắn, một cú đá bay đến làm nàng sợ tới mức nhanh chóng dừng lại, tiếp theo chính là quyền đầu dừng ở trước khuôn mặt nàng.

“..... Phi Nhi!”

Đỗ Yến mạnh rút nắm tay, lui về phía sau từng bước.

“Ta, ta.....”

Đỗ Yến khẩn trương nâng cằm của nàng lên, xem xét một phen: “Không bị thương đến đi? Ta xem xem.”

“Không có việc gì, người không đụng tới ta.”

“Lần sau đừng đột nhiên đứng ở phía sau người khác, đặc biệt là người đang luyện công.”

“Được rồi! Ca ca vừa rồi là luyện công phụ gì vậy?”

Phi Nhi nắm tay hắn, tử mâu lóe ra tia hưng phấn.

“Đây là một loại khí công võ thuật, kết hợp hô hấp, vận động nội lực, có trợ giúp bồi bổ nội khí, nâng cao nội công, điều trị thân thể, loại võ thuật này gọi là Thái Cực.”

“Thái Cực, ta biết!”

“Àn?”

“Ta ở Trung Quốc..... Ách, gặp qua trên sách.”

“Phi Nhi có hứng thú?”

“Đương nhiên!” Tiểu Phi Nhi nhanh chóng gật đầu.

“Hảo! Tập luyện cùng ca ca, chú ý hô hấp.” Đỗ Yến biết Phi Nhi tư chất thông minh, mấy chiêu Thái Cực quyền không làm khó được nàng. Hơn nữa nàng cùng Thánh Tuyết và thị vệ trưởng học tập cũng đã một đoạn thời gian, võ công cơ bản đã thuần thục, tin tưởng nàng sẽ lĩnh ngộ rất nhanh.

Phi Nhi tập theo nhịp bước và động tác tay của Đỗ Yến, nghe khẩu lệnh của hắn, kết hợp hô hấp, thông thả luyện tập.

Đỗ Yến thấy nàng theo rất khá, hắn là gặp qua loại võ thuật này, một bên đánh quyền, một bên tiến thêm một bước giải thích: “Vô cực sinh Thái Cực. Thái Cực sinh dương, động mà tĩnh, tĩnh mà sinh âm, tĩnh phục động. Nhất cử nhất động hỗ trợ lẫn nhau; Phút giây phân dương, lưỡng nghi lập yên. Dương biến âm hợp mà sinh, nhị khí giao cảm, hoá sinh vạn vật.” (nắm : choáng @.@, pan : để nguyên theo cv, võ công tâm pháp mà, =]])

“Lấy nhu thắng cương, lấy động chế tĩnh, lấy bất biến ứng vạn biến, lấy tứ lạng bạt thiên cân.....”

Đỗ Yến đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn Phi Nhi, nhẹ giọng hỏi: “Người biết Thái Cực?”

Phi Nhi mỉm cười thu hồi quyền, đáng yêu chớp chớp nhãn tình, trả lời: “Ta không biết Thái Cực, nhưng học qua một chút Tiệt Quyền Đạo.”

“Tiệt Quyền Đạo?”

“Àn a, chúng ta nơi đó có một người Đông Phương gọi là Lý Tiểu Long, người Vịnh Xuân, Thái Cực quyền, không thủ đạo, nhu đạo, Taekwondo.... dợt chút, là hai mươi sáu loại tinh hoa võ đạo thế giới, sáng lập công phu chiến đấu thực tế — Tiệt Quyền Đạo. Tiệt Quyền Đạo tôn chỉ là lấy không thể thành có thể, lấy vô hạn làm thành hữu hạn, cùng với Thái Cực có điểm tương tự.”

“Lấy không thể thành có thể, lấy vô hạn làm thành hữu hạn.”

“Kỳ thật chiêu thức quyền pháp của hắn ta không để ý tới, ngược lại ta thích động tác công kích bằng chân của hắn, tốc độ rất nhanh, mỗi lần công kích đều là chính giữa các khớp xương cùng huyết đạo trọng yếu của địch nhân, có khi một chiêu trí mạng, nơi này là học tập thái quyền.”

Đỗ Yến lần đầu tiên nghe nói đến nhiều loại tên võ thuật công phu mà hắn không biết như vậy, lập tức hưng phấn mà hỏi:

“Phi Nhi, có thể chỉ giáo ca ca không?”

“Ách..... Ta chỉ biết một chút, hoàn toàn không chuyên tâm học khóa võ thuật.”

“Không quan hệ, ca ca có thể tự mình lĩnh hội.”

“.....”

Quả nhiên là võ thuật kỳ tài, lợi hại, lợi hại!

Một buổi sáng, Đỗ Yến đều cùng Phi Nhi đối chiêu, chính là Phi Nhi công lực còn thấp, cần dùng cánh phụ trợ mới có thể có tốc độ nhanh hơn, công kích Đỗ Yến.

Mỗi một lần đá chân, mỗi một lần ra quyền, Đỗ Yến đều nhìn xem nhất thanh nhị sở, tăng cường hiệu quả công kích, tấn công chuẩn xác vào huyết đạo cùng các khớp trên bàn tay, ngón tay, bàn chân, xương đùi..., quả thật có thể chuẩn xác đánh bại địch nhân.

“Ba!”

Phi Nhi cả người hình làm thành hình chữ đại nằm trên mặt đất, mãnh liệt thở phì phò, bàn tay mềm mại mỗi giờ lên, quơ quơ: “Không, không được, Yến ca ca..... Một, một chết ta.”

“Phi Nhi, một lần cuối cùng! Ta đã có thể nắm chắc động tác cơ bản, đến, một lần cuối cùng.”

“Có thể, có thể cho ta nghỉ ngơi một chút, lại, lại tiếp tục.”

“Hảo! Ta đi lấy nước, ngươi nằm xuống.” Thân ảnh cao lớn lướt qua nàng đi đến dòng suối nhỏ.

“Hô!” Phi Nhi nặng nề mà thở hắt ra, rốt cục cũng dừng lại.

“Yến ca ca, chúng ta đến đây.”

“Yến ca ca!”

Xa xa, một đám thiếu niên chạy tới, Đỗ Yến quay đầu lại, đối với bọn họ vẫy cánh tay thay cho chào hỏi. Hắn thoáng nhìn túi nước đã đầy, liền trở lại bên người Phi Nhi.

Đỗ Yến kéo Phi Nhi, đem túi nước đưa cho nàng, quay đầu nhìn vài thiếu niên chạy đến trước mặt mình, mỉm cười nói:

“Các ngươi học được thuật trát mã rồi sao?”

“Ân, Yến ca ca ngươi kiểm tra chúng ta đi.”

“Hảo, đến đây đi!”

Nhóm thiếu niên lui về phía sau vài bước, thủ trung bình tấn, bộ dáng còn thật sự nghiêm túc, mày nhăn lại, người người ngẩng đầu ưỡn ngực, thần khí mười phần.

Phi Nhi ngồi dưới đất ủng hộ nhìn năm thiếu niên kia, bọn họ chính là những người trong đội nhỏ sáu người của nàng lúc trước, nàng tin tưởng, công phu trát mã này sẽ không làm khó Đạt Mỗ Tộc chiến sĩ.

Đỗ Yến tùy tiện đi đến bên người Tịch Kỳ, đầu gối nhắm ngay giữa bắp đùi của hắn nhẹ nhàng xuất thủ.

“Ba!”

Mỗ nam tuần tú té ngã trên mặt đất, nằm úp sấp như cún con.

Phi Nhi giật nhẹ khóe miệng, bất đắc dĩ lắc đầu, học hỏi thật nhanh nha !

Tịch Kỳ vội vàng đứng lên, tiếp tục dang chân, đứng thẳng khôi phục trung bình tấn.

Đỗ Yến vòng đến bên người bọn họ, lớn tiếng nói: “Chú ý, trung bình tấn muốn ổn, trầm trụ. ưỡn ngực thẳng lưng, dồn khí đan điền.”

“Cạch.....”

“.....”

“Gọi các ngươi dồn khí đan điền, không phải đánh rắm!”

“.....”

“Tiếp tục!”

Đỗ Yến cố nén ý cười, tiếp tục rống to, “Nếu như bị ta phát hiện người nào đánh rắm, hôm nay ngay tại nơi này đứng tấn một ngày!”

“Cạch!”

“.....”

“Phi Nhi, chúng ta dùng bữa, bọn họ luyện!”

Nhất thời, năm thiếu niên đều nhủ mày, cùng nhau nhảy lên, nhắm ngay đỉnh đầu Đạt Nhĩ Mục mà gõ!

“Ai cho người đánh rầm!”

“..... Ai nha!” Cạch.....

50. Chương 50

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 50. Thâm tình tra tấn

“Phi Nhi.”

“Đa Duy? Trời ạ!”

Ở xa xa luyện tập Phi Nhi thấy Diêm Vô Xá khắp người đều là máu, vội vàng ném kiếm trong tay, “Hưu!” Giống như một mũi tên bay đến trước mặt Diêm Vô Xá, tử mâu kích động nhìn hấn, thần sắc hỗn loạn.

“Tại sao có thể như vậy?” Phi Nhi lo lắng nhìn về phía Đạt Y Đồ bên cạnh, “Phát sinh chuyện gì?”

“Chúng ta gặp phải mai phục, Minh Vương vì cứu Yên Chi, cho nên.....”

“Ta có được chữa thương.”

“Có thể giải độc sao?”

“..... Không biết nữa.” Phi Nhi khuôn mặt hoảng hốt, nhìn Diêm Vô Xá đã choáng váng hôn mê, “Hắn trúng phải độc gì?”

“Trở về nói sau.” Đạt Y Đồ cùng thị vệ trưởng giúp đỡ Diêm Vô Xá, bước nhanh đi vào chủ trường.

Đạt Mộc Tề từ xa xa chạy tới, nhanh chóng đem Yên Chi kéo vào trong lòng, xem xét tình huống của nàng “Người có bị thương không?” Hai tay bối rối kiểm tra toàn thân của nàng.

Yên Chi hai mắt sưng mù nhìn hấn, nâng tay vỗ về mặt của hấn, thâm tình nói: “Lúc ấy, ta chỉ nghĩ đến người.”

“Yên Chi.”

Đạt Mộc Tề kéo nàng vào trong ngực thật mạnh, nàng thật sự sợ hãi.

“Vốn mục tiêu trúng độc phải là ta, ta thiếu Minh Vương một cái mạng, ta nợ hấn!”

“Đây là ngoài ý muốn, đừng tự trách, Yên Chi.”

“Ta không người đàn bà kia tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở thảo nguyên? Minh Môn cao thủ nói nàng là muội muội của Đinh Oánh Oánh [bà diên ở c2 đó mà ^^], Đinh Ny.”

“ môn chủ Vạn Độc môn, Đinh Ny?”

Yên Chi gật gật đầu, tiếp tục nói: “Nàng nói muốn vì tỷ tỷ báo thù.”

“Đinh Oánh Oánh cùng Minh Vương có quan hệ gì?”

“Cái này ta không rõ ràng lắm, nàng nói sẽ khiến Minh Vương nhận được một bài học.”

“..... Chờ Minh Vương tỉnh lại thì hỏi.” Đạt Mộc Tề vỗ vỗ bả vai của nàng, “Đi xem Phi Nhi, nha đầu ngốc kia nhất định đang rất rối loạn.”

“Ân, đi thôi.”

Trong lều vải, Phi Nhi rửa sạch vết máu trên người Diêm Vô Xá, thỉnh thoảng lo lắng nhìn về phía khuôn mặt tuần tú tái nhợt, thật hối hận khi không đi cùng Đa Dụ.

“Nước sạch đến đây.” Đạt Y Đồ bê chậu nước đi vào lều vải, Thánh Tuyết cũng cầm khăn mặt sạch sẽ đi vào, ngồi ở bên người Phi Nhi hỗ trợ rửa sạch miệng vết thương.

Đạt Y Đồ vỗ vỗ bả vai Phi Nhi, an ủi nói: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ tìm được giải dược.”

Phi Nhi mạnh mẽ ngẩng đầu, đáng thương hề hề nhăn mi, nói: “Nói cho ta biết, là ai làm? Làm thế nào mới có thể khiến Đa Dụ tỉnh lại.”

Thánh Tuyết cầm lấy khăn mặt, đặt ở trong nước sạch tẩy giặt: “đợi lát nữa Minh Vương có thể tỉnh lại.”

“Sư phó?”

“Độc này gọi thất hồn, độc tính không lớn, nhưng trong vòng một tháng tìm không thấy giải dược, hẳn sẽ quên chuyện trọng yếu nhất trong cuộc đời hắn.”

“..... Chuyện trọng yếu nhất?”

Thánh Tuyết lạnh lùng nâng mi mắt, trả lời: “Tỷ như thân nhân.”

“Không! Hắn không thể quên bà nội.”

“Còn có người yêu.”

“.....”

Phi Nhi nhất thời sửng sốt, mày cao cao nhăn lại, người yêu của Đa Dụ? Nàng? Hay là ai?

Đạt Y Đồ vội vàng kéo Thánh Tuyết, hướng Phi Nhi nói: “Ta và sư phó người có chút việc muốn nói, nơi này tạm thời giao cho người.”

Hai người sau khi rời khỏi đây, Phi Nhi tiếp tục chuyên tâm rửa sạch vết máu, sư phó nói qua Đa Dụ sẽ tỉnh, hẳn nhất định sẽ hồi tỉnh.

Nàng tin tưởng sư phó, cũng giống như nàng tin tưởng Đa Dụ.

Chỉ chốc lát, Yên Chi cầm một ít quần áo sạch sẽ đi vào, đặt ở bên người Phi Nhi, nhẹ giọng hỏi: “Có thể hỗ trợ được gì sao?”

“Cám ơn Yên Chi tỷ, ta..... Ta muốn cởi quần của Đa Dụ, nhìn xem còn có vết thương nào khác không.”

“..... Vậy thoát đi, ta đi ra ngoài trước.”

“Yên Chi tỷ, thật sự thoát?”

“Các người sớm đã tuy hai mà một, còn thẹn thùng sao?”

“..... Hảo, được rồi.” Yên Chi vỗ vỗ bả vai Phi Nhi, rời khỏi lều vải.

Phi Nhi liếc mắt một cái nhìn quần lót của Diêm Vô Xá, nuốt nuốt nước miếng, được rồi, nếu là Đa Dụ, hai người là cha và con gái, đều không sao cả. Dù sao Đa Dụ cũng đã xem qua toàn thân nàng, lúc này đổi lại là nàng xem hắn.

Hai tay nhanh chóng cởi bỏ dây thừng quần lót của hắn, [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng], mạnh mẽ kéo xuống. Tử mâu cố ý xem nhẹ cự long đang ngủ say kia, nhìn chăm chú vào hai đùi to lớn hữu lực, cầm lấy khăn mặt, cẩn thận lau khô hai vết máu trên đùi, cũng không phát hiện có thương tích, Phi Nhi bỗng dưng nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi rửa sạch hết thấy, Phi Nhi lấy Thủy Tinh giáp ra, nhỏ một giọt vào trong lòng bàn tay, hít vào một hơi thật sâu, bắt đầu đem dược chữa thương bôi lên miệng vết thương trên ngực hắn.

“Ách.....” Đau đớn thống khổ làm cho Diêm Vô Xá phát ra một tiếng khinh ngâm, con ngươi đen dần dần mở ra, trong đầu một mảnh hỗn loạn, dường như là muốn nổ tung.

“Đa Duy, nhin một chút.”

“..... Phi Nhi?”

Đại chưởng chậm rãi nâng lên, Phi Nhi nhanh chóng nắm lấy tay hắn, đặt ở trên gương mặt làm cho hắn cảm nhận chính mình.

Diêm Vô Xá thống khổ nhắm mi lại, tả hữu liếc mắt một cái, hỏi: “Nơi này là chỗ nào?”

“Nơi này là chủ trưởng Đạt Mỗ Tộc , Đa Duy không nhận ra sao?”

“Nha, không ấn tượng.”

“.....”

Phi Nhi sửng sốt, sư phó nói hắn chỉ quên chuyện trọng yếu, chẳng lẽ việc nhỏ này cũng coi như trọng yếu?

“Ta..... Đau quá.” Diêm Vô Xá gắt gao đè lại lồng ngực, vẻ mặt thập phần khó chịu.

“Rất nhanh sẽ không sao, hãy gắng gượng.”

“Phi Nhi.....”

Phi Nhi đau lòng dang hai tay ra ôm hắn, cùng Đa Duy trải qua lo lắng thống khổ kia: “Rất nhanh không có việc gì, rất nhanh.”

.....

Thời gian trở lại một chút, Đạt Y Đồ lôi kéo Thánh Tuyết rời khỏi lều vải, đi đến đằng sau chủ trưởng, Đạt Y Đồ xoay người lại, không hề giận dữ trừng mắt nàng.

Thánh Tuyết bỏ tay hắn ra, một bộ lạnh lùng rũ mắt xuống.

Đạt Y Đồ hơi tức giận nhìn nàng, trách nói: “Người không nên đem thất hồn độc tính nói cho Phi Nhi.”

“Ta chỉ nói kết quả.”

“Như vậy đã đủ làm nàng thương tâm.”

“Nếu nàng biết quá trình, đây chẳng phải là muốn mạng của nàng?”

“Là!”

Thánh Tuyết chậm rãi nâng mi mắt, đôi mắt đẹp tạo nên một tia kinh ngạc, rất nhanh khôi phục: “Người thích đồ nhi của ta?”

“Nơi này không ai là không thích nàng.”

“Người có vẻ đặc biệt.”

“Ta..... Ta chỉ là.....”

“Người yêu thương nàng.”

“Chết tiệt! Ta sẽ không yêu nàng.”

Đạt Y Đồ vuốt mạnh tóc, không ngờ lại bị nàng nhìn ra bản thân khác thường.

Thánh Tuyết nheo đôi mắt lại, mang theo một chút kích động: “Yêu là cần phải tranh thủ, vì muốn âu yếm nàng mà đi giao tranh, đây mới là nam nhi thảo nguyên.”

“Nàng là của Minh Vương.”

“Bọn họ là cha và con gái, không phải sao? Phi Nhi là Vương phi của người, không phải sao?”

“Đây chẳng qua là Minh Vương vì ngăn cản Nữ Đế, cùng ta ưng thuận hứa hẹn mà thôi. Ta cùng Minh Vương là huynh đệ, tuyệt đối không thể cướp nữ nhân của hần.”

Thánh Tuyết dừng một chút, nhìn hần không chớp mắt, thấp giọng nói: “Người là một anh hùng.” Nói xong, xoay người rời đi.

Đạt Y Đồ nhìn chăm chú vào bóng dáng màu đỏ, bất đắc dĩ thở dài, nói ra tâm ý chính mình: “Nếu có thể, ta tình nguyện người trúng độc là ta.....”

51. Chương 51

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 51. Quên mất lo lắng [canh thứ hai]

Một lát sau, thống khổ dần dần biến mất, Diêm Vô Xá buông mi ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Phi Nhi. Con người đen nhu tình như nước, nâng ngón tay xẹt qua khuôn mặt tinh xảo kia, vừa rồi, lúc trúng mai phục, điều duy nhất khiến hần không yên lòng chính là nàng.

Nếu hần không còn đường thối lui, thoát không khỏi mai phục, nàng nên làm cái gì bây giờ? Nam nhân khác sẽ xem xét nàng, tranh đoạt nàng, yêu thương nàng, có được nàng, thậm chí chiếm lấy nàng. Không! Nàng là của hần, không thể để cho nam nhân khác đoạt lấy, chạm vào một chút cũng không được!

“Phi Nhi.....” Hai tay đang cầm mặt của nàng, bỗng dưng hôn trụ môi của nàng, điên cuồng, thô lỗ, khát vọng, đòi hỏi hết thảy của nàng.

“Cha..... Ngô..... Đau..... Ngô!”

Kịch liệt hôn làm đau đầu lưỡi tiểu tử kia, hai tay đặt trên lồng ngực to lớn muốn đẩy ra, lại sợ chạm đến vết thương của hần, đành phải mặc hần muốn làm gì thì làm.

Diêm Vô Xá không cho nàng có cơ hội thoát đi, bạc môi đuổi theo cánh môi mê người, một lát cũng không muốn tách ra, nàng sắp thở không nổi!

Vẫn là thích Đa Duy ôn nhu hơn.....

“Ân.....”

Diêm Vô Xá bất giác phát ra một tiếng khinh ngâm, tựa hồ hôn đã không thể thỏa mãn sự bá đạo đối với nàng. Đại chưởng bất giác tìm tới chiếc eo mảnh khảnh, kéo quần áo của nàng lên, chui vào.

“Diêm thúc thúc.....”

Bên ngoài lều vải truyền đến thanh âm của Đỗ Yến, Diêm Vô Xá vội vàng đem quần áo của Phi Nhi sửa sang lại, áp chế nhục dục, khẽ ôm lấy nàng.

Phi Nhi đem mặt vùi vào trong ngực Đa Duy, mặt đỏ tới mang tai, vừa rồi Đa Duy thật điên cuồng, hần muốn nàng, nàng lại hoàn toàn không có ngăn cản. Nếu không phải Yến ca ca đến đúng lúc, như vậy, bọn họ có thể hay không.....

Nàng vừa nghĩ tới dáng người cường tráng của Đa Duy, khuôn mặt tuấn tú mê người, tim liền đập mạnh. Thật xấu hổ.

Đỗ Yến kéo bố liêm, tay cầm một mâm đồ ăn, phía sau có một người hầu đi theo. Hần đem bữa tối đặt ở trên bàn, hướng Diêm Vô Xá mỉm cười nói: “Diêm thúc thúc, dùng bữa tối.”

“Nguyên Vương đâu?”

“Đang chiều cổ những tộc nhân bị thương, rất nhanh sẽ đến. Như thế nào? Miệng vết thương của thúc thúc sao rồi?” Đỗ Yến đi đến bên người hắn, xem xét thân thể của hắn, chỉ thấy có dấu vết màu đỏ, không thấy thương tích.

“Dược chữa thương của Phi Nhi rất hữu hiệu.”

“Chính là độc kia.....”

“Khụ..... Đừng lo lắng, sẽ tốt.” Diêm Vô Xá dùng ánh mắt ý bảo hắn đừng nói lung tung, Đỗ Yến gật gật đầu.

Phi Nhi ngẩng đầu, chống lại con ngươi đen của hắn: “Đa Duy, ta đi tìm nữ nhân kia, hỏi nàng giải dược.”

“Không, Phi Nhi!” Diêm Vô Xá quả quyết mà từ chối nàng, “Ta sẽ không cho con đi mạo hiểm.”

“Nhưng mà.....”

“Việc này giao cho Minh Môn làm, con ở lại bên cạnh ta là tốt rồi.” Hắn một khắc cũng không thể rời khỏi nàng, không thể không có nàng.

“Đa Duy.....” Hai bàn tay mềm vòng trên hông của hắn, “Đừng quên ta.”

“Ta tình nguyện chết cũng sẽ không quên con.”

.....

Sau khi dùng xong bữa tối, Đỗ Yến đem Tiết Quyền Đạo buổi sáng Phi Nhi dạy biểu diễn cho Diêm Vô Xá xem, Diêm Vô Xá từ đầu tới cuối đều nhìn không rời mắt, thật thú vị. Không nghĩ tới Phi Nhi lại có thuật vật lộn hoàn mỹ như thế.

Đạt Y Đồ cùng Đỗ Yến đánh nhau, một hồi gặp gỡ đối thủ khó chơi, võ thuật thần kì, cơ hồ hoàn toàn không thể đoán ra được chiêu thức tiếp theo, một dấu hiệu cũng không có làm cho người ta khó lòng phòng bị.

“Ách.....” Ngực Đạt Y Đồ lãnh một cước của Đỗ Yến, ai kêu, lui về phía sau vài bước.

“Hắc! Không có việc gì chứ?”

Đỗ Yến đi lên phía trước, mỉm cười vỗ vỗ bả vai hắn. “Không có việc gì, tốc độ thật nhanh.”

“Đều là công lao của Phi Nhi, tốc độ của nàng còn nhanh hơn so với ta.”

“Giáo dạy ta, bộ quyền này thật tuyệt diệu.”

“Ta chỉ hiểu sơ một phần, tựa hồ còn có rất nhiều chỗ tinh diệu không có linh ngộ, còn muốn cùng Diêm thúc thúc luận bàn vài ngày, hoặc là có thể hiểu biết thấu đáo một ít.”

Diêm Vô Xá gật gật đầu, mỉm cười nói: “Hảo! Mấy ngày nay nghỉ ngơi, cùng nhau nghiên cứu.”

Hai nam nhân nhìn về phía thiên hạ đang ăn trái cây, Phi Nhi cảm nhận được tầm mắt bọn họ, dừng lại động tác, miệng phình to, tò mò nháy mắt mấy cái, bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

Diêm Vô Xá mỉm cười lắc đầu, đối hai nam nhân nói: “Phỏng chừng nàng còn không biết chúng ta đang khen ngợi nàng.”

Đỗ Yến nhin không được nói một câu: “Bộ dáng hảo ngu ngốc.”

“Ha ha ha!”

Phi Nhi nhìn ra khẩu hình của Đỗ Yến, trực tiếp ném một lời táo qua, Đỗ Yến không phản ứng kịp liền húng trợn, “Ba!” ngay giữa mi tâm.

Phi Nhi lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào Đỗ Yến cười ha hả: “Ha ha ha! Bộ dáng thật ngu ngốc, ha ha ha!”

“.....”

Tiểu tử kia bay đến bên người Diêm Vô Xá, kéo tay hắn: “Đa Duy, chúng ta đi tắm rửa.”

“.....”

Diêm Vô Xá còn chưa kịp nói đã bị Phi Nhi kéo đi.

Bên dòng suối nhỏ, tài năng của Phi Nhi là kì lưng cho Diêm Vô Xá, lau sạch sẽ tro bụi cùng vết máu trên người hắn.

Diêm Vô Xá vẫn là một hồi hưởng thụ nữ nhi cẩn thận hầu hạ, Tiểu Phi Nhi quả nhiên hiểu chuyện hơn lúc còn nhỏ rất nhiều.

“Đa Dục, chúng ta khi nào thì trở về Minh Thành?”

“Sao vậy?”

“Ta nhớ bà nội.”

“Ha ha..... Rất nhanh, chờ Đa Dục..... Đúng rồi, Đa Dục có chuyện chưa hoàn thành sao?”

Phi Nhi sửng sốt, lo lắng nhăn mi lại: “Đa Dục, các người còn muốn đi một bộ lạc khác để đạt được hiệp ước kí kết đồng minh của Đạt Mỗ Tộc.”

“Ân, còn có một bộ lạc, nhớ rõ, phải thường nhắc nhở ta.” Diêm Vô Xá cũng tức khởi mi, tựa hồ tình huống càng ngày càng không ổn, hắn bắt đầu quên đi rất nhiều chuyện.

Thất hồn, một loại kịch độc ăn mòn tâm trí, tìm không thấy giải dược, sẽ làm cho người ta chậm rãi quên mất trí nhớ. Đầu tiên sẽ bắt đầu từ chuyện gần nhất, sau đó là chuyện quan trọng nhất, khó quên nhất, yêu mến nhất.....

Hắn sẽ quên Phi Nhi sao?

Không! Hắn không thể!

Diêm Vô Xá mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác, nghiêm túc nhìn Phi Nhi: “Phi Nhi, đáp ứng ta, nếu tìm không thấy giải dược.....”

“Không! Đa Dục, nhất định có thể tìm được.”

“Hãy đáp ứng ta trước, Phi Nhi.”

Phi Nhi dừng một chút, ngoan ngoãn gật gật đầu: “Chỉ cần là chuyện của Đa Dục, Phi Nhi đều đáp ứng.”

“Nếu ta quên, hảo hảo chiếu cố bà nội, chiếu cố chính mình, hãy quên..... Đa Dục đi.”

“Đa Dục!” Phi Nhi dang hai tay ôm hắn, tử mẫu nổi lên một trận sương mù, thực áp lực, rất khó chịu, rất đau lòng.

Vì sao Tinh Linh ngay cả quyền lợi được khóc đều không có!!

“Đa Dục, ta muốn khóc, ta thật sự muốn khóc, nhưng mà...ta không thể, tuyệt đối không thể khóc.”

“Muốn phát tiết liền khóc đi, nữ hài tử thích khóc cũng không sao.”

“Nhưng là, nếu Tinh Linh rơi lệ là biểu thị của việc ly khai, biểu thị của tử vong, nếu Phi Nhi rơi lệ, Đa Dục sẽ không thấy được Phi Nhi.”

Nhất thời, Diêm Vô Xá buộc chặt cánh tay, như là muốn đem nàng khảm vào trong thân thể của mình, ôm thật sự nhanh, thực nhanh, vĩnh viễn cũng không cần tách ra.

“Đa Dục sẽ không làm cho Phi Nhi có cơ hội khóc.”

“Ta yêu người, Đa Dục.....”[ngôn ngữ Tinh Linh]

52. Chương 52

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 52. Minh Vương thay đổi

Từ khi Diêm Vô Xá bắt đầu trúng độc, Phi Nhi liền bị vây trong khăn trương cao độ.

Mỗi ngày thức dậy chuyện đầu tiên nàng làm là hỏi hắn, nàng là ai?

Mỗi ngày, khi dùng xong điểm tâm, nàng sẽ hỏi hắn, nàng là ai?

Mỗi ngày, sau khi luyện võ trở về, nàng đều sẽ hỏi hắn, nàng là ai?

Diêm Vô Xá đối với việc Phi Nhi bá đạo càng thâm trầm, hai người như hình với bóng, ôm, hôn trở ngày càng nhiều, Phi Nhi thậm chí có thể cảm nhận được Đa Duy bắt đầu có chút cầm giữ không được.

Nàng nghĩ tới chính mình lần đầu tiên hoàn mỹ, giao hân âu yếm, chính là..... Nàng giao ra lần đầu tiên, sẽ hoàn thành lần lượt xác thứ ba, nàng sợ cùng Đa Duy cảm tình không đủ sâu, sợ chính mình sẽ dọa đến hắn.

Bên dòng suối nhỏ, thân ảnh kiều nhỏ chạy đến phía sau Diêm Vô Xá, hai tay ôm thắt lưng của hắn, đem mặt dán ở trên lưng, nhẹ giọng hỏi: “Đa Duy, ta là ai?”

“Phi Nhi!” Đại chương đem nàng kéo đến trong lòng, “Người hôm nay hỏi bảy lần.”

“A! Vẫn còn thiếu một lần.”

“Tiểu yêu tinh.” Bạc môi muốn hạ xuống hết sức, lại bị bàn tay mềm ngăn trở, mày kiếm nhất thời hờn giận nhướng cao, con ngươi đen nhìn chăm chú vào nàng: “Phi Nhi?”

“Đa Duy, người gần đây có điểm không ổn, luôn.....”

“Không được cự tuyệt ta, Phi Nhi!” Đại chương giắt mạnh tóc của nàng, kéo về phía sau, Phi Nhi ngẩng đầu lên, bạc môi mang theo tức giận che lại miệng của nàng.

Tử mâu bỗng dưng trừng lớn, nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá, vẻ mặt cuồng vọng kia, điên cuồng mà xâm nhập, làm cho hắn thoát nhìn giống như thay đổi thành một người khác, phi thường xa lạ.

Nàng không thích Đa Duy như vậy, thập phần chán ghét!

Lần xuất chinh cuối cùng, Phi Nhi tỉnh lại từ rất sớm, ngồi ở bên người Diêm Vô Xá, chờ đợi hắn tỉnh lại. Khi thời tiết bắt đầu nóng lên, nàng muốn chuẩn bị nhiều một chút, để tránh mặt trời đem chính mình phơi khô.

Diêm Vô Xá vừa mở mắt, thân ảnh kiều nhỏ lập tức nhảy đến bên người hắn, chỉ vào cái mũi của mình: “Ta là ai?”

Mày kiếm cau lại, có chút tạm ngừng, Phi Nhi cả người sững sốt, nhìn ra Đa Duy đang nhớ lại. Đây không phải hiện tượng tốt.

“Phi..... Phi Nhi.”

“Đa Duy, người suy nghĩ đã lâu.”

“Không, ta chỉ là..... Chỉ là có điểm nghi hoặc.” Diêm Vô Xá mày nhướng rất cao, trong đầu như là bị người nào đó lấy đi rất nhiều thứ, trở nên rất nhẹ, rất nhẹ.

“Đa Duy yên tâm, Phi Nhi vẫn luôn ở đây.”

Tuần mâu âm trầm, nhìn chăm chú vào nàng ở trước mắt, không xác định, gờ lên một nét cười lãnh đạm, đứng dậy xuống giường, bắt đầu rửa mặt chải đầu.

Phi Nhi tầm mắt không hề rời khỏi hắn, vẫn nhìn vẻ mặt của hắn biến hóa, phát hiện cặp mắt vẫn luôn cương chiều nàng kia thế nhưng hôm nay không hề có chút cảm xúc, lạnh lùng tựa hồ đã bắt đầu xâm nhập thân thể hắn. “Đa Duy.....”

Diêm Vô Xá đang rửa mặt đột nhiên dừng lại, dùng mắt vi nhìn Phi Nhi: “Về sau gọi ta phụ vương, không được không quy củ.”

Tử mâu trầm xuống, Phi Nhi vẫn gật gật đầu, hô một tiếng: “Phụ vương.”

Đau lòng vô cùng.

“Ân, xuất phát đi.”

“Nga.” Phi Nhi vội vàng cầm lấy bốn túi nước, toàn bộ đeo ở trên người mình, còn có chủ thủ Đạt Y Đồ ình.

Diêm Vô Xá mặc xong quần áo, lười nhác nhìn vào mấy túi nước phiền toái, hỏi: “Chúng ta sẽ không đi lâu, không cần mang nhiều nước như vậy.”

“..... Cha..... Phụ vương, ta sợ nóng, cho nên muốn mang nhiều nước.”

“Vậy đừng đi, không cần liên lụy đến quân đội của bổn vương.”

“Không không không! Ta tự mình mang là được, tuyệt đối sẽ không phiền toái người khác.”

“Đây chính là người nói, ta không muốn bị người nhà làm phiền.”

“Được!” Phi Nhi kiên định gật đầu, Diêm Vô Xá cầm lấy bảo kiếm, đi ra lều vải, thân ảnh kiêu nhỏ gắt gao theo ở phía sau.

Hai người một trước một sau đi vào chủ trướng, Đạt Y Đồ nghi hoặc nhìn Diêm Vô Xá, Phi Nhi ở phía sau hẩn hướng Đạt Y Đồ mãnh liệt xua tay, sau đó điểm điểm huyết thái dương của mình, ý bảo hẩn đừng quá để ý đến hành động của Diêm Vô Xá, hẩn đã quên rất nhiều thứ.

Đạt Y Đồ đang muốn nói cái gì, Diêm Vô Xá nhắc tới đại chương, mặt không chút thay đổi nói: “Hiện đệ, khi nào xuất phát?”

“Sẽ chờ đại ca.”

Phi Nhi sửng sốt, tựa hồ Diêm Vô Xá còn nhớ rõ Đạt Y Đồ, chính là chỉ quên nàng, vậy điều đó chứng minh cho cái gì ?

Người thân nhất ? Người yêu thương nhất ?

Bà nội, nàng?

trong lòng bỗng dưng run lên, vui sướng cùng bi thương đồng tập kích trái tim, thừa nhận khoái trá đã kích.

Diêm Vô Xá đi đến trước mặt Đạt Y Đồ, vỗ vỗ bả vai của hẩn, mỉm cười nói: “Ha ha, người hẩn là tìm người đánh thức bổn vương.”

“Đại ca đang bị thương, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Không có gì đáng ngại, đi thôi.”

Hai nam nhân sóng bước, lướt qua Phi Nhi, vừa nói vừa cười đi ra lều vải.

Đạt Y Đồ cũng không quên đôi mắt màu tím màng theo bi thương, xem ra là nên tìm tiểu tử kia nói chuyện, khuyên nhủ một chút.

Phi Nhi hít vào một hơi thật sâu, bàn tay mềm đặt trên ngực mình, đè nỗi buồn bực kia xuống, đi theo phía sau bọn họ.

Đi đến đại môn Đạt Mỗ Tộc, mọi người đều lên ngựa, Phi Nhi đi đến trước mặt Diêm Vô Xá, khẩn cầu hướng hẩn vươn tay: “Phụ vương, ta muốn cùng người cười chung ngựa.”

“Người đã là Nguyên Vương phi, đừng giống tiểu hài tử, không phải nói sẽ tự chiếu cố chính mình sao?”

“Phụ vương.....”

“Chính mình có thể cười liên cười một con ngựa.”

“Vâng, phụ vương.” Phi Nhi thất vọng gục đầu xuống, hướng một con ngựa trắng đi đến.

Khi đi qua bên người Đạt Y Đồ giật mạnh cánh tay của nàng, đôi lam mâu nhìn chăm chú vào nàng, nhẹ nói: “Phi nhi, lên đây đi.”

Nàng ngẩng đầu, miễn cưỡng kéo lên một chút tươi cười khó coi, lắc lắc đầu: “Ta tự mình cưỡi.”

“Nhưng thuật cưỡi ngựa của ngươi.....”

“Ta là nữ nhi của Minh Vương, không cần trở thành gánh nặng cho người khác.”

Phi Nhi vỗ vỗ tay hấn, dưới sự trợ giúp của Tập Kỳ, cưỡi lên tiểu mã mà Đạt Mộc Tề đã chuẩn bị ỉnh. Chính là nàng rất ít khi cưỡi ngựa, sau khi lên ngựa có vẻ đặc biệt khẩn trương, hai tay nắm chặt dây cương, cau mày, không biết khống chế ngựa như thế nào.

Thoáng nhìn bộ dáng khủng hoảng của nàng, Đạt Y Đồ thật sự nhịn không được, thái độ cứng rắn hướng Phi Nhi mệnh lệnh nói: “Không muốn trở thành gánh nặng của người khác cứ tới đây cùng ta đồng kỵ, bổn vương không muốn người tụt lại phía sau.”

Phi Nhi quay đầu lại nhìn hấn, tử mâu tâm hoảng ý loạn làm cho người ta đau lòng.

“Đồ nhi, lại đây với sư phó.” Thánh Tuyết rốt cục nhịn không được nói chuyện, thật sự nhịn không được.

“Không, bổn vương có chuyện phải nói với nàng.”

“.....”

Thánh Tuyết cùng Đạt Y Đồ nhìn nhau, mấp máy môi, sau đó thỏa hiệp gật gật đầu.

Diêm Vô Xá thấy Phi Nhi do dự, lập tức không hờn giận quát: “Ở nhà theo phụ, xuất giá theo phu, bổn vương không dạy ngươi sao? Đừng lè mề.”

“Vâng, phụ vương.” Phi Nhi sợ Diêm Vô Xá không mang theo nàng đi, vội vàng run rẩy nhảy xuống ngựa, bước nhanh đi đến bên người Đạt Y Đồ, vươn hai cánh tay.

Đại chương dễ dàng đem nàng kéo lên ngựa, an tọa ở trong vòm ngực to lớn.

Diêm Vô Xá lạnh lùng quét qua nàng liếc mắt một cái, giơ tay lên, lớn tiếng hô: “Xuất phát!”

Minh Môn các chiến sĩ đi theo phía sau hấn, đoàn người rời khỏi Đạt Mộc trại, hướng mục đích xuất phát.

Đạt Y Đồ một bàn tay nắm ở eo của nàng, tay kia thì đặt tại gáy của nàng, đem mặt của nàng đặt ở trong ngực mình, trầm thấp nói: “Đừng thương tâm, hết thủy còn có ta.”

Phi Nhi sửng sốt, tử mâu tròn to, toàn thân cứng ngắc.

“Vô luận như thế nào, xin hãy nhớ kỹ, còn có một người là ta đứng ở phía sau ngươi, Phi Nhi.....”

Edit

53. Chương 53

Phi Nhi hảo mê người 53. Đinh Ny

Hấn là đang thổ lộ sao?

Phi Nhi đột nhiên nảy lên ý tưởng này, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đạt Y Đồ, phát hiện cặp lam mâu kia tràn đầy sủng ái, khuôn mặt tuần tú cương nghị xuất hiện loại nhu tình mà nàng chưa bao giờ gặp qua.

“Ta biết người nàng yêu là đại ca, nhưng ta không thể ngăn cản chính mình nghĩ về nàng. Thánh Tuyết nói, yêu là phải dựa vào chính mình tranh thủ, cho dù nàng không tiếp nhận ta, chỉ cần nàng hiểu được tâm ý của ta, ta đã thỏa mãn.”

“Đạt Y Đồ, ta.....”

“Chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt.”

“Cám ơn, cám ơn người.” Phi Nhi dang hai tay ôm lấy thắt lưng của hắn, “Người là bằng hữu tốt nhất của ta, Đạt Y Đồ.”

“Phi Nhi.....” Đạt Y Đồ ôm lấy nàng, ở trên trán trơn nhẵn khê hôn, như vậy là đủ rồi.

Khoảng giữa trưa, ánh mặt trời nóng rực bao trùm lên thảo, chói chang và khô ráp, ngay cả gió cũng không mang theo hơi ẩm, chỉ có hơi nóng thiêu đốt vạn vật.

Chỉ mới đi qua một bình nguyên, Phi Nhi liền một hơi uống cạn sạch ba túi nước, nhiệt lượng khiến người nàng trở nên khô héo.

Đạt Y Đồ dùng áo choàng bao trùm ở trên người nàng, dùng thân thể to lớn vì nàng ngăn trở gió bụi, ánh nắng chói chang của mặt trời, nhưng sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt như cũ làm cho lòng người hoảng hốt.

“Phi Nhi, ta thực không nên cho nàng đi cùng.”

Tử mâu đề lên, đôi môi tái nhợt gọi lên nụ cười nhợt nhạt: “Không có gì đáng ngại, ta còn có nước.”

“Không còn xa nữa là đến.....” Đạt Y Đồ còn chưa nói xong, cách đó không xa bỗng nhiên xuất hiện một đội nhân mã, đại chướng lập tức nâng lên, mọi người đề cao cảnh giác.

Yên Chi cưỡi ngựa đi đến bên người Đạt Y Đồ cùng Diêm Vô Xá, tay phải nâng lên, lòng bàn tay xuất hiện một đoàn màu đỏ hỏa diễm, xích long kiếm chậm rãi dâng lên, trầm thấp nói: “Đó là nhóm nữ hộ vệ của Đình Nỵ.”

“Lại là nàng!” Đạt Y Đồ vừa nghe thấy tên nữ nhân này liền nổi trận lôi đình, “Ta nhất định phải tìm ra nữ nhân kia để lấy giải dược!”

“Ấn.” Yên Chi gật gật đầu, hiện tại Diêm Vô Xá quá mức vô tình, cuồng vọng, bá đạo, thật sự làm cho nàng khó có thể nhận ra. Chính yếu là, hắn đã bắt đầu quên Phi Nhi.....

Phi Nhi vẫn không nói chuyện, tầm mắt đặt ở trên người Diêm Vô Xá, đôi mắt đen kia vẫn bình tĩnh như nước, tựa hồ hắn đã quên đám người phía trước kia đã từng làm cho hắn bị thương, làm cho hắn trúng độc. Nhưng, vô luận kết quả như thế nào, nàng cũng sẽ không để hắn lại bị thương tổn.

Các nữ tướng dừng lại cách mọi người một khoảng không xa, một thân hình mảnh khảnh từ bên trong đội kỵ mã đi ra, toàn bộ mọi người chỉ có nàng không cưỡi ngựa, đi bộ đi đến trước mặt Diêm Vô Xá, khuôn mặt tinh xảo gọi lên một chút tươi cười quyến rũ, không chuyển mắt nhìn hắn.

Diêm Vô Xá cau mày, hơi hơi ngẩng đầu, cùng nàng nhìn nhau. Một lát, hắn lộ ra âm trầm tươi cười, thấp giọng nói: “Có biết người ngăn trở đường đi của bốn vương sẽ có kết cục như thế nào?”

“Tiểu nữ tử cũng không muốn ngăn, chính là muốn lĩnh giáo một chút khí thế của Minh Vương mà thôi.” Đình Nỵ lại là thản nhiên cười, đôi mắt đẹp lóe ra tia khác thường, lộ rõ phong tình.

Con người đen nheo lại, ánh mắt từ đầu tới đuôi đánh giá một phen, Diêm Vô Xá gọi lên một nét cười nhạt, đột nhiên cảm thấy nữ nhân này thực hứng thú. “Người là người đầu tiên dám ở trước mặt bốn vương làm càn như thế.”

Đình Nỵ chậm rãi chớp đôi mắt đẹp, vươn hai tay, nói: “Mang theo ta, Minh Vương.....” Tiếng nói trầm thấp, câu hồn, giống như khinh ngâm bình thường làm cho người ta tâm động.

Phi Nhi dời tầm mắt nhìn Đa Duy, thoáng nhìn Diêm Vô Xá đem tầm mắt đặt ở bàn tay mềm mại kia khấn cầu, nhưng không có động tác gì. Nàng bắt đầu khẩn trương, bắt đầu bàng hoàng, hoàn toàn không biết bước tiếp theo của Đa Duy, hắn hiện tại thật sự làm cho người ta khó hiểu, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

“Đại ca, nàng này lai lịch không rõ, trăm ngàn không cần.....”

“Hiền đệ,” Đại chướng nhắc tới, đánh gãy lời nói Đạt Y Đồ, “Bốn vương muốn nàng.”

“Phụ vương!” Phi Nhi gầm nhẹ một tiếng, tử mâu tràn đầy kinh ngạc.

Diêm Vô Xá cũng không để ý tới Phi Nhi, nắm giữ hai tay Đinh Nỵ dùng sức kéo mạnh, đem nàng đỡ lên lưng ngựa, ôm vào trong ngực. Con người đen xẹt qua hai má tuyết mịn kia, ngón tay thon dài đặt tại cằm của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta đã gặp mặt hay chưa?”

Đinh Nỵ hơi nhíu đầu mày, môi đỏ mọng hơi hơi nhếch lên, mỉm cười trả lời: “Hoặc là kiếp trước, hoặc là trong mộng, Minh Vương.....”

“Gọi ta Xá.”

Đinh Nỵ lộ ra một chút hưng phấn tươi cười, quyến rũ gọi câu: “Xá.....”

“Người tên là gì?”

“Đinh Nỵ.”

“Nỵ nhi, về sau người chính là thị thiếp của bổn vương.”

“Cám ơn Minh..... Xá.”

“Ân.” Diêm Vô Xá đáp lại một câu, giơ tay lên, “Tiếp tục lên đường.”

“Dạ!”

Chúng dừng sĩ kéo nhanh dây cương, đều nhìn thoáng qua Phi Nhi ánh mắt đồng tình, theo sát ở phía sau Minh Vương. Đám hồng y nữ hầu vệ thấy Đinh Nỵ đã tiếp cận được Diêm Vô Xá, quay đầu ngựa lại, hưởng doanh địa gần nhất xuất phát.

Phi Nhi thất vọng rũ mắt xuống, tử mâu không có một chút cảm xúc, trở nên không hề có chút độ ấm, một chút tức giận đều không có.

Bên hông, đại chưởng nắm thật chặt, hơi thở ấm áp phun ở bên tai nàng, an ủi nói: “Nàng đi theo cũng là chuyện tốt, ít nhất có cơ hội ở trên người nàng tìm được giải được. Cho nên Phi Nhi phải nhẫn, hiểu không?”

“Ân.”

“Trăm ngàn đừng buông tha, Phi Nhi.”

“Ân.”

Thánh Tuyết cùng Yên Chi đều chậm rãi đi đến bên người Đạt Y Đồ, Yên Chi hướng Phi Nhi nói: “Sau khi lấy được giải được, lại dùng thủy xà lên người phụ vương người, trừng phạt hần tùy tiện thu lưu nữ nhân.”

Phi Nhi đối nàng mỉm cười gật đầu.

Thánh Tuyết là một nữ nhân kích động, không thể chịu đựng được người yêu mến của đồ đệ bị người khác chiếm lấy, vội vàng tiếp thượng cổ vũ trong lời nói: “Đồ nhi, sau khi tìm được giả được, giết nữ nhân kia.”

Phi Nhi quay đầu, cảm kích nhìn Thánh Tuyết: “Cám ơn sư phó.”

Đỗ Yến ở bên người Yên Chi, phát phát tay: “Bên cạnh người còn có bọn ta , Phi Nhi.”

“Đúng! Mọi người đều sẽ hết sức giúp cho Minh Vương khôi phục.” Đạt Y Đồ cuối cùng bổ sung, giảm bớt bí ai của nàng.

“Cám ơn, cám ơn các người.” Phi Nhi lộ ra một chút vui mừng tươi cười, đối với mọi người gật đầu cảm tạ, chỉ cần có bọn họ, nàng vĩnh viễn sẽ không tịch mịch.

Vì làm cho Phi Nhi tạm thời xem nhẹ Minh Vương dây dưa cùng với nữ nhân kia, trên đường đi, Đạt Y Đồ đều bồi nàng nói chuyện, tận lực dẫn đầu đội ngũ, không cho nàng thấy bộ dáng thân mật của Diêm Vô Xá cùng Đinh Nỵ.

Yên Chi cùng Đỗ Yến đi theo phía sau Diêm Vô Xá, Yên Chi lần đầu lĩnh giáo công lực của thất hồn, cư nhiên có thể từng bước từng bước một ăn mòn trí nhớ của Minh Vương, thật sự rất thần kỳ.

Nhìn nhìn, Yên Chi nhin không được võ võ Đỗ Yến, nhỏ giọng hỏi: “Đỗ Yến, thất hồn kia trừ bỏ mất trí nhớ, còn có độc tính gì khác sao?”

“Này, tình huống vừa xem hiểu ngay, người trúng độc trung thành với người hạ độc.”

“..... Diêm Vô Xá sẽ thích Đinh Ny?”

“Ân, nhưng lại sẽ càng lún càng sâu, cho nên mới lo lắng Phi Nhi.”

“Đáng giận! Nữ nhân này quả thực không biết thẹn!”

“Tỷ tỷ Đinh Oánh Oánh của nàng vẫn đều muốn nam nhân này, chính là cái loại nữ nhân thối rữa này mà Minh Vương tình nguyện nhảy xuống biển, cũng không nguyện chạm vào nàng. Nghe nói, chuyện đó về sau, Đinh Oánh Oánh gả cho thiếu môn chủ của thiên hạ đệ nhất môn, làm cho Vạn Độc môn lập tức trở thành môn phái nổi tiếng trong giang hồ.”

“Đinh Oánh Oánh không phải là tiện nữ nhân sao? Như thế nào còn có thể gả cho..... Nha! Đúng rồi, nhất định là dùng thủ đoạn hèn hạ.”

“Ha ha..... Có thể suy nghĩ.”

“Sau lần xuất chinh này, chúng ta phải thương lượng đối sách, nếu Đinh Ny không có giải được, sẽ hướng Đinh Oánh Oánh xuống tay.”

“Ân, trở về lại tiếp tục bàn luận.”

“Được!”

54. Chương 54

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 54. Nữ nhân đáng giận

Trên đường, thái độ của Diêm Vô Xá đối với Đinh Ny thật sự làm cho Yên Chi phát điên, hận không thể lập tức cắt lấy đầu nữ nhân kia, đem nàng trực tiếp ném xuống núi. Thánh Tuyết trước sau như một bình tĩnh, tầm mắt gắt gao nhìn chăm chú vào hai người ngọt ngào ở phía trước, không biết sau khi Minh Vương khôi phục trí nhớ, nữ nhân kia sẽ như thế nào?

Có chút chờ mong.

Chính là tình huống hiện tại thật sự làm cho đồ nhi đau lòng.....

Phi Nhi oa ở trong lòng Đạt Y Đồ, khuôn mặt chôn ở trong ngực của hắn, nhắm mắt lại, không nhìn tới, không thêm nghĩ nữa, tận lực làm cho chính mình thoải mái, xem nhẹ tiếng cười thanh thúy ấy, xem nhẹ trận đau lòng kia.

Một lúc lâu sau, phía trước xuất hiện một doanh trại hùng vĩ, chiếm cứ toàn bộ đỉnh núi. Liếc mắt nhìn lại một cái, một loạt lều trại màu đỏ sắp xếp chỉnh tề, vài sợi khói trắng yếu ớt phiêu phiêu.

“Mọi người chuẩn bị nghênh chiến!”

Diêm Vô Xá đột nhiên quát to, Phi Nhi lập tức ngẩng đầu, theo phương hướng Đa Duy hò hét nhìn lại, thoáng nhìn một đám người đứng trước cửa sơn trại, người người tay cầm binh khí, ánh mặt trời chiếu xuống phát ra hào quang chói mắt. Trên trăm con ngựa cao to, thở khí hí vang, vó ngựa gõ gõ vào nền đất, vận sức chờ phát động.

Phi Nhi quay đầu, nhăn mi, đối Đạt Y Đồ hỏi: “Có thể không đánh hay không?”

Lam mâu neho lại, hơi hơi lắc đầu.

“VẬY ĐA DUY.....”

Nàng lại nghĩ tới lần giết chóc đó, trận huyết chiến cùng những hài cốt đó. Tựa hồ Đa Duy vừa động thủ, nhất định là thi hoành phiến dã, sinh linh đồ thán. Trước kia nàng có thể khuyên bảo một chút, hẳn hiện tại.....

Ai tới ảnh hưởng?

Ở phía trước, một tuần mã màu trắng chạy vội mà đến, còn không có nhìn thấy bộ mặt của người cưỡi ngựa, chỉ thấy Đinh Ný đột nhiên bay vọt lên, thân ảnh mảnh khảnh trong chớp mắt đã lên đến trước đầu ngựa. Ngón tay chuyển động, từ ống tay áo rút ra một thanh chủy thủ tinh xảo. Khuôn mặt tinh xảo hiện lên một nét cười quyến rũ, tựa như xinh đẹp, lại âm trầm làm cho trái tim người ta băng giá.

“Ha ha.....” Hai tiếng cười lạnh, nam nhân còn chưa kịp phản ứng, cổ chợt lạnh, đầu đã rời khỏi thân thể, tóc bị nắm trụ, đôi mắt khủng hoảng nhìn thân thể chính mình rơi xuống ngựa.

Đinh Ný cầm đầu người, kéo nhanh dây cương, quay đầu ngựa lại, chạy đến bên người Diêm Vô Xá, thân ảnh màu đỏ trở lại trong ngực của hắn.

Diêm Vô Xá liếc mắt một cái đầu người trong tay của nàng, mỉm cười nhéo nhéo chiếc cằm tinh tế, nhẹ giọng nói: “Thân thủ thật là lợi hại, bốn vương thích.”

“Hi hi, như vậy mới xứng với danh hào Minh Vương phi.”

“Nga? Ný nhi muốn làm Vương phi?”

Đinh Ný thấy hắn vừa hỏi, lập tức ủy khuất nhăn mi, chu miệng lên: “Chẳng lẽ Vương gia không phải muốn nhận ta làm phi tử sao?”

“Bốn vương tạm thời còn chưa tính cưới vợ.”

“Vậy cũng không cần phải lo lắng a, ta sợ Vương gia sẽ bị nữ nhân khác cướp đi.”

“Yên tâm, ta là của ngươi.”

“Hi hi!” Đinh Ný cười khê oa ở trong ngực Diêm Vô Xá, đem đầu người ném tới trước, kiêu ngạo nhìn đám tộc nhân phía trước.

Đạt Y Đồ trì mã đi đến bên cạnh Diêm Vô Xá, lam mâu hơi lo lắng hỏi: “Đại ca, còn chưa đàm phán đã ra tay giết người, thật sự không ổn.”

Diêm Vô Xá liếc mắt một cái, lộ ra một chút tà ác tươi cười: “Chẳng lẽ bốn vương còn sợ bộ lạc nhỏ nhỏ này sao?”

“Nhưng mà.....”

“Không cần nhiều lời!” Đại chương vung ra, đánh gãy lời nói Đạt Y Đồ, “Minh Môn chúng tướng nghe lệnh.”

“Dạ!”

“Người phản kháng, giết không tha.”

“Dạ!”

Đạt Y Đồ mày tưng rất cao, huyết tinh đã muốn phát sinh, chuyện cho tới bây giờ đành phải cứng rắn mà thử đi thương lượng với họ. Tuy rằng cơ hội thực nhỏ bé, nhưng vì giảm bớt thương vong, phải cố gắng.

Đỗ Yến đi đến bên cạnh Đạt Y Đồ, hướng hắn thấp giọng nói: “Ta đi xem Diêm thúc thúc, các người thương lượng đối sách.”

“Ân.”

Yên Chi cùng Thánh Tuyết chia ra, đi đến hai bên hắn, làm tốt công việc chuẩn bị tác chiến, ở trước mắt bao người đi vào giữa trận địa của địch nhân.

Đạt Y Đồ đi đến trước mặt Ô Mộc tộc trưởng, đối diện hai tròng mắt phun hỏa của hắn, trầm thấp nói: “Thật có lỗi, nữ nhân ra tay kia cũng không phải người của Đạt Mỗ Tộc, bốn vương còn chưa kịp.....”

“Hãy bớt sàm ngôn đi!”

“Hừ!” Toàn thể chiến sĩ giơ vũ khí lên cao, đao phong sắc bén chỉ hướng bốn người bọn họ.

Phi Nhi bỗng dưng nhắm mi lại, quay đầu nhìn mặt Đạt Y Đồ, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Bên hông đại chương chậm rãi buộc chặt, Đạt Y Đồ đem nòng tiến vào trong lòng, tay phải đem dây cương giao cho nòng, đồng thời trả lời: “Bốn vương đại biểu Đạt Mỗ Tộc thật lòng xin lỗi, nếu tộc trưởng có thể từ bỏ chiến tranh, bốn vương có thể đáp ứng Ô Mộc tộc một điều kiện.”

“Nếu bốn tọa muốn nữ nhân kia lấy mạng đền mạng?”

“Thỉnh các hạ suy xét, buông tha cho, bởi vì..... Nàng là nữ nhi của Minh Vương.”

“Nga? Vậy trận chiến tranh này là tất nhiên.”

Phi Nhi quay đầu lại, nhìn tộc trưởng, nghiêm túc nói: “Muốn đánh, nhất định máu chảy thành sông, chẳng lẽ không thể cho Đạt Mỗ Tộc bù lại sai lầm, chấm dứt tàn sát sao?”

Tộc trưởng thế này mới phát hiện tiểu nhân nhi trong lòng Đạt Y Đồ, nghiêng đầu nheo đôi mắt lại nhìn nòng: “Người là ai?”

Đạt Y Đồ lập tức bá đao trả lời: “Vương phi của bốn vương !”

“Nga? Có vài phần khí phách nữ nhi thảo nguyên.”

Phi Nhi thấy hắn có sự thay đổi, tiếp tục khuyên bảo: “Một mạng người quả thật là vật báu vô giá, chỉ là sai lầm đã phát sinh, chẳng lẽ muốn cho càng nhiều người bởi vì sự việc này phải trả giá bằng sinh mệnh sao? Chỉ cần tộc trưởng nói ra điều kiện, Đạt Mỗ Tộc ta nhất định sẽ tận lực mà làm.”

Tộc trưởng mặt nhăn nhu, cùng tử mẫu không chớp mắt nhìn nhau, hắn đương nhiên biết được thực lực của Minh Vương, cũng biết Minh Môn trợ giúp Đạt Mỗ Tộc, tiểu cô nương này nói cũng không phải không có đạo lý, nếu đắc tội Minh Vương, nhất định sẽ thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Mọi người trong khi chờ đợi đều đi vào suy nghĩ sâu xa, một lát sau, tộc trưởng trầm thấp hỏi: “Người tên là gì?”

“.....”

Không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, Phi Nhi nhất thời không có chủ ý.

Đạt Y Đồ thay nòng trả lời: “Diêm Phi Nhi, nữ nhi Minh Vương.”

“Minh Vương còn chưa thành thân, như thế nào lại có nữ nhi lớn như vậy?”

“Tộc trưởng, việc này không phải là trọng yếu.” Phi Nhi nhắc nhở một câu, “Chúng ta muốn nghe quyết định của người.”

Tộc trưởng gật gật đầu, thở dài thật sâu: “Đi, bốn tọa nể mặt Nguyên Vương người, có thể từ bỏ chiến tranh, dĩ hòa di quý, thậm chí cùng Đạt Mỗ Tộc thành lập đồng minh.”

“Cám ơn tộc trưởng.” Phi Nhi lộ ra tươi cười hưng phấn, chính là câu nói tiếp theo làm ọi người bỗng nhiên nặng nề.

“Để cho Vương phi ở Ô Mộc tộc làm khách ba ngày, như thế nào?”

“Không!” Thánh Tuyết là người đầu tiên đứng lên, cự tuyệt hắn, “Ta lấy danh nghĩa Tuyết tộc mà thề, tuyệt đối không thể để nàng lưu lại.”

“Muốn lưu lại nàng, hỏi qua kiếm của ta!” Xích long kiếm của Yên Chi bỗng dưng xuất hiện trước mắt.

Đạt Y Đồ theo bản năng dùng áo choàng che đậy thân thể Phi Nhi, không cho hắn lại có cơ hội đánh giá.

Tộc trưởng xẹt qua toàn bộ những người bảo hộ Phi Nhi, mỉm cười gật gật đầu, sau đó cười ha hả: “Ha ha ha! Xem ra Vương phi này thật được lòng người, bốn tọa chính là hay nói giỡn.”

“Tộc trưởng! Bốn vương không thích loại vui đùa này.”

“Đi! Bốn tọa đáp ứng tạm dừng chiến tranh, cùng Đạt Mỗ Tộc kết làm đồng minh, nhưng Nguyên Vương cần bồi thường một ngàn lượng cấp cho người nhà vị lãnh tướng kia, việc này coi như từ bỏ.”

“Hảo!”

Mọi người nhất thời nhẹ nhàng thở ra, Phi Nhi vội vàng chấp tay, đối Ô Mộc tộc tộc trưởng thần nhiên cười: “Tộc trưởng thâm minh đại nghĩa, quả nhiên là anh hùng chốn thảo nguyên.”

Tộc trưởng không nói gì, chính là nhìn vào Phi Nhi đáng yêu, cảm thấy trước mắt có điểm choáng váng.

Một tiểu cô nương ngọt ngào.....

55. Chương 55

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 55. Ô Mộc tộc

Cứ như vậy, tộc trưởng Ô Mộc tộc đáp ứng không hề truy cứu sự kiện Đình Ny giết người, thân mật chiêu đãi Đạt Y Đồ cùng mọi người nhập trại, chính là khi Đình Ny cùng Diêm Vô Xá đi qua bên người hắn, các tướng lĩnh phía sau người người nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem nữ nhân kia bắt thành vạn đoạn, tan xương nát thịt. Nhưng vì ái ngại Minh Vương ở đây, lại thêm cao thủ hộ vệ của Minh Môn, mọi người đều chỉ dám khó chịu trong lòng, không dám lộ mồm.

Một tướng lĩnh trong đó đi tới gần tộc trưởng, tức giận hỏi: “Tộc trưởng, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?”

“Đi thăm dò lai lịch người đàn bà kia, bốn tọa chỉ nhìn việc không nhìn người, ai gây ra chuyện, người đó phải chịu trách nhiệm.”

“Vâng, tộc trưởng!” Tướng lĩnh liếc mắt nhìn Đình Ny một cái, lặng lẽ lui ra.

Tộc trưởng nghiêm túc, mặt nhăn mày nhú, thân là một trong ngũ đại bộ lạc trên thảo nguyên, bị người khi dễ như thế, có lý nào có thù không báo. Trước mắt chỉ cần ổn định Đạt Mỗ Tộc, đợi sau khi Minh Vương rời đi, hắn sẽ tìm được cơ hội.

Nghĩ đến đây, tộc trưởng bất động thanh sắc, đi theo phía sau dũng sĩ Minh Môn đi vào Ô Mộc trại.....

Giữa chủ tướng, đoàn người tách ra hai bên, ngồi ở trên thảm, Đạt Y Đồ cùng tộc trưởng ngồi cùng nhau, Diêm Vô Xá cùng Đình Ny ngồi cùng nhau, Phi Nhi cùng Đỗ Yến, Yến Chi cùng Thánh Tuyết ngồi ngay bên cạnh.

Phi Nhi cố ý cúi đầu, giọng nói của hai người kia, một nam một nữ đã quấy rầy suy nghĩ của nàng. Nàng phi thường muốn nói cho Đa Duy, nữ nhân kia ngoan độc, ác ý, có ý đồ.

Chính là..... Hiện tại Đa Duy căn bản liếc mắt một cái cũng không nhìn nàng, vậy bảo nàng phải làm như thế nào cho phải?

Trải qua một phen thương nghị, Diêm Vô Xá cuối cùng mỉm cười gật gật đầu: “Ân, cứ quyết định như vậy, hy vọng Minh Quốc sẽ vì tộc trưởng mang đến thu nhập phong phú.”

Tộc trưởng cũng lộ ra tươi cười vừa lòng: “Hảo, cảm ơn Minh Vương đã dốc sức ủng hộ.”

“Vừa rồi Ny nhi không phải là cố ý mạo phạm, thỉnh tộc trưởng đại lượng.”

“Ha ha..... Nguyên Vương đã đáp ứng bù lại việc này, thôi thôi.” Tộc trưởng phát phát tay, cầm lấy một chén rượu, “Đến, bốn tọa kính các vị anh hùng một ly.”

“Mời!”

Mọi người cầm lấy chén rượu, hào sảng uống một hơi cạn sạch, không còn một giọt.

Lúc này, tộc nhân từ bên ngoài cầm lại bốn túi nước, giao cho Phi Nhi, Đỗ Yến tiếp được, thay nàng mỉm cười, trả lời: “Đa tạ đại thúc.”

“Ách..... Không cần khách khí.” Đại thúc có vẻ ngại ngùng, kinh ngạc cuống quýt lui về phía sau, rời khỏi lều vải.

Đỗ Yến lưu ý đến vẻ mặt của hắn, cảm giác có chút không ổn, Phi Nhi đang muốn cất túi nước liền bị đại chưởng đệ lại, trực tiếp đem túi nước thu đến phía sau mình. Ở địa bàn của người khác, không thể không đề phòng.

Phi Nhi thấy động tác của hắn, khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn: “Yến ca ca?”

“Hư!”

“..... Nga.” Phi Nhi không để ý đến động tác của Đỗ Yến, hắn là bằng hữu đáng để tin tưởng, tùy ý hắn bị túi nước lý thủy lén lút ngã vào dương nãi thống lý.

Nàng cầm lấy rượu sữa dê trước mặt, tầm mắt trở lại trên người Diêm Vô Xá, con người đen vừa vặn nhìn về phía nàng, hai người nhìn nhau. Phi Nhi nhận ra Diêm Vô Xá sưng sốt, vẻ mặt phi thường ngạc nhiên, như là trầm tư, hoặc như là tìm tòi cái gì.

Thân thể kiều nhỏ bỗng nhiên sưng sốt, mây tầng cao cao, bộ dáng Đa Duy giống như đã quên nàng, đã không biết nàng là ai sao?

Dần dần quên làm cho nàng phi thường lo lắng, chậm rãi phai mờ tình cảm của Đa Duy đối với nàng, chẳng thà lập tức không nhận ra nàng.

Vì sao phải tra tấn nàng như thế? Làm cho nàng tự mình cảm thụ loại ngược đãi đau lòng này!

Bên cạnh Đinh Nỵ rốt cục phát hiện bọn họ ngưng mắt nhìn, vội vàng lấy tay quay mặt Diêm Vô Xá lại, nũng nịu hỏi: “Vương, chàng đang nhìn cái gì?”

Diêm Vô Xá thoáng cười nhạt, nhẹ giọng trả lời: “Không, đột nhiên phát hiện một người có chút quen mặt.”

“Nga?” Đinh Nỵ khinh nhủ mây, theo tầm mắt của hắn nhìn về phía Phi Nhi, trong lòng rốt cục minh bạch, cái gọi là « nữ nhi » kia thì ra là nữ nhân mà hắn yêu nhất!

Thấy khuôn mặt Phi Nhi bị Diêm Vô Xá nhìn khê phiếm hồng, Đinh Nỵ không khỏi hờn giận nhăn nhó cái mũi, bàn tay mềm vỗ về ngực Diêm Vô Xá, nói: “Chàng còn nhìn nữa, ta sẽ ghen tị.”

“Ân?”

“Đừng nhìn nữa!” Đinh Nỵ lấy tay đem mặt của hắn xoay về hướng mình, “Chẳng lẽ nàng so với ta đẹp hơn sao?”

“Không, người đẹp nhất.....”

“Vậy chàng còn xem!”

“Ta chỉ là..... Chính là không nhớ nổi nàng là ai.”

Đinh Nỵ ngậm nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng rằng người kia lại hấp dẫn Minh Vương. Bất quá, nàng đối với chất độc thất vô hồn tin tưởng tuyệt đối, một tiểu nha đầu bộ dáng bình thường như vậy sao có thể vượt qua được mị lực của nàng.

Nghĩ đến đây, bàn tay mềm mại không xương khoát lên bả vai Diêm Vô Xá, chu miệng lên, dụ hoặc nói: “Nàng là Nguyên Vương phi, đừng chú ý thê tử của người ta!”

Diêm Vô Xá rút tầm mắt về, kinh ngạc nhăn mi: “Nguyên Vương phi?”

“Ân a, nàng là bảo bối của Nguyên Vương, chàng đừng nhìn coi nha.”

“..... Thê tử của huynh đệ, không thể khi dễ, bốn vương không phải loại người như vậy.”

“Xá của ta đúng là hảo..... Ha ha!” Môi đỏ mọng giờ lên, hôn lên cánh môi khô gợt, thân mật triền miên.

Diêm Vô Xá ảo não mặt nhăn nhu mày, con ngươi đen có chút hờn giận, khinh trác một chút liền hơi hơi đẩy nàng ra. Cho dù nàng là thị thiếp của hắn, cũng không được ở trước mặt mọi người thân cận cùng hắn, chẳng có tôn ti.

Phi Nhi thấy hai người hôn môi, trong lòng căng thẳng, giống bị một bàn tay gắt gao nắm lấy trái tim, không thể nhảy lên, không thể hô hấp. Nàng áp lực che ngực, vội vàng cúi hạ tầm mắt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Đạt Y Đồ cảm giác được nàng không ổn, vội vàng lo lắng đi đến bên người nàng, khẽ ôm lấy nàng, hỏi: “Phi Nhi? Làm sao vậy?”

“Ta..... Thật là khó chịu.”

“Làm sao, không thoải mái sao?”

“Nơi này..... Đau quá!” Phi Nhi điểm điểm bên ngực trái, Đỗ Yến cùng Đạt Y Đồ đều lo lắng nhìn lại mi, Đạt Y Đồ lại lo lắng.

Sau khi dùng cơm xong đoàn người rời khỏi Ô Mộc tộc, Đỗ Yến ở dòng suối nhỏ bên cạnh Ô Mộc tộc giúp Phi Nhi lấy đầy bốn túi nước, nhắc nhở nàng nhớ rõ đừng tùy tiện uống nước của những người khác đưa, đặc biệt là Đinh Ny.

Phi Nhi trong lòng có nghi vấn, nhưng vẫn là ngoan ngoãn gật gật đầu.

Trên đường, Yên Chi thực bất quá đi đến bên cạnh Đỗ Yến, lấy khuỷu tay huých nhẹ cánh tay hắn, nhẹ giọng hỏi: “Yến nhi, nước này có vấn đề gì?”

Đoàn người đều biết Phi Nhi không thể không có nước, Đỗ Yến thận trọng như thế, nhất định có nguyên nhân.

Đỗ Yến nhìn Đinh Ny liếc mắt một cái, trả lời: “Ta hoài nghi trong nước có độc, hơn nữa là nhắm vào Đinh Ny.”

“Nga?”

“Phỏng chừng là tộc nhân Ô Mộc tộc gây nên, hoặc là tộc trưởng ngầm phân phó. Thay đổi nước của Phi Nhi chính là để ngừa vạn nhất mà thôi.”

“Hoàn hảo, ta chưa uống nước.” Yên Chi may mắn vỗ vỗ ngực, “Nhưng mà, Minh Vương đâu?”

“Ha ha..... Ta đoán độc kia chắc không nguy hiểm, chỉ là trò đùa dai mà thôi. Thuận tiện giáo huấn Diêm thúc thúc một chút, ai bảo hắn quên Phi Nhi.”

“Hắc hắc! Hảo tiểu tử, quân pháp bắt vị thân.”

“Hắc hắc!”

Đột nhiên, tiếng nói trầm thấp của Thành Tuyết ở bên người họ vang lên: “Hắn là gặp sắc quên nghĩa.”

“.....”

“Ha ha ha! Đúng đúng đúng!”

Đỗ Yến liếc mắt xem thường, không muốn tiếp tục để ý tới hai nữ nhân một nóng một lạnh, bằng không sớm hay muộn cũng bị tức chết!

56. Chương 56

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 56. Ác nữ yêu cầu

Không ngoài sở liệu của Đỗ Yến, Đinh Nỵ sau khi uống nước, toàn thân lạnh như băng, mặt trắng như giấy, thống khổ nhăn mi. Diêm Vô Xá nheo lại đôi mắt, cầm lấy túi nước gửi gửi, găm nhẹ một tiếng, đại chưởng vung lên, Minh Môn toàn bộ tướng lĩnh quay đầu ngựa lại, chuẩn bị san bằng Ô Mộc tộc.

“Không! Đại ca, không thể trở về!”

“Diêm thúc thúc, không cần lạm sát kẻ vô tội a.”

“Vương gia, đừng hành động theo cảm tình.”

Ba nam nhân đồng thời ngăn Diêm Vô Xá lại, thị vệ trưởng lại lo lắng, sợ bọn họ không khống chế được bản tính giết chóc của hắn.

Yên Chi kéo kéo ống tay áo Thánh Tuyết, hướng phía Đinh Nỵ đang hất cầm dương dương tự đắc, Thánh Tuyết hiểu ý gật đầu, lạt lạt dây cương đi đến bên cạnh Diêm Vô Xá, trầm thấp nói:

“Minh Vương, cho phép ta cùng nàng nói vài câu.”

Diêm Vô Xá rũ mắt xuống, cương chiều nhìn Đinh Nỵ: “Ý của nàng thế nào?”

Đinh Nỵ chu miệng, kiêu ngạo ngẩng Thánh Tuyết liếc mắt một cái, trả lời: “Có việc ở trong này nói, ta đau bụng.”

“Ta sợ cô nương sẽ mất mặt.”

“..... Hừ! nói liên nói, chẳng lẽ ta còn sợ người.”

Thánh Tuyết gật gù đầu, tầm mắt trở lại trên người Minh Vương: “Thỉnh Minh Vương chờ một lát, chỉ cần cô nương không có việc gì, thỉnh chờ làm sinh linh đồ thần.”

Diêm Vô Xá nheo lại đôi mắt nhìn nàng, vẻ mặt lạnh lùng làm cho hắn bội phục, càng ngày càng thưởng thức, có rất ít nữ nhân sau khi chống lại hắn mà vẫn giữ được bình tĩnh.

“Như thế nào?”

“Được rồi, bốn vương đáp ứng người, trước sẽ không vọng động.”

Lúc này, mọi người mới nhẹ nhàng mà thở ra, Diêm Vô Xá giúp đỡ Đinh Nỵ xuống ngựa, Thánh Tuyết cùng nàng đi đến một bên, Yên Chi cũng lôi kéo Phi Nhi theo ở phía sau.

Diêm Vô Xá cũng không lo lắng Đinh Nỵ sẽ bị các nàng khi dễ, ánh mắt dừng ở trên người nữ nhân kiêu nhỏ kia liên tiếp nhìn về phía hắn, theo lời của Đinh Nỵ thì nàng là Nguyên Vương phi. Nếu đã làm vợ của hiền đệ, vì sao còn lớn mật như thế, trước mặt phu quân mình, đi nhìn nam nhân khác?

Hắn đối Phi Nhi đánh giá một phen, nói nàng là nữ nhân chẳng bằng nói là một tiểu cô nương ấu khí chưa lui, khuôn mặt phẫn nộ khiến người yêu thích, lúc này vẻ mặt có chút ai oán, làm hắn có chút rung động không thể biết rõ.

Rõ ràng không biết nàng, nhưng bản năng lại không nỡ thấy bộ dáng nhũn mề của nàng, hắn rốt cuộc là làm sao vậy?

Diêm Vô Xá rất rõ ràng, từ lúc trưởng thành cũng không thiếu nữ nhân, nếu hắn không muốn, dù cho nữ tử xinh đẹp tuyệt luân có cõi sạch quần áo đứng ở trước mặt cũng không thể dụ hoặc hắn. Nếu hắn có hứng thú, ưa thích chẳng qua chỉ là vấn đề trong nháy mắt.

Nhưng hiện tại, Nguyên Vương phi tựa hồ không cần ngôn ngữ cũng đã thành công hấp dẫn hắn.....

Phi Nhi lưu luyến không rời rút về ánh mắt, áp lực tưởng niệm, tầm mắt dừng ở trên người Đinh Nỵ. Đinh Nỵ vừa vặn quay đầu lại, hơi phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng.

Yên Chi nhìn ra Đinh Ný đối Phi Nhi địch ý, bàn tay mềm đem bé kéo đến phía sau, không cho Đinh Ný có cơ hội tiếp xúc nàng, tức giận đối Đinh Ný nói: “Người đừng vọng tưởng, nàng, người đừng hòng trêu vào.”

“Hừ! Ta liền thưởng thức nam nhân của nàng.”

Phi Nhi nhăn mi lại, không biết đáp lời thế nào, Diêm Vô Xá quên nàng liền đại biểu nàng là người mà hắn yêu nhất, hắn nhất định cùng Đinh Ný nói qua nàng, cho nên Đinh Ný mới có thể đối địch như thế.

Thánh Tuyết ngăn Yên Chi lại, ý bảo nàng an tâm một chút, chớ nháo loạn, thấp giọng hỏi Đinh Ný: “Chỉ cần người có thể thuyết phục Minh Vương không tìm Ô Mộc tộc, nói ra điều kiện của người đi.”

“Ha ha, cầu ta đi, ta sẽ suy nghĩ một chút.”

“Người!!”

“Yên Chi!”

Thánh Tuyết giữ chặt Yên Chi đang xúc động, đôi mắt đẹp căm tức nhìn Đinh Ný, “Cầu như thế nào?”

Vì mấy trăm sinh mệnh Ô Mộc tộc, Yên Chi nhịn xuống, quay đầu đi, dứt khoát không nhìn tiện nhân kia.

Đinh Ný lộ ra một chút mỉm cười đắc ý, tầm mắt dừng ở trên người Phi Nhi, ngón tay chỉ vào nàng, cao giọng nói: “Để cho nàng quỳ trên mặt đất cầu ta, ta đáp ứng các người buông tha Ô Mộc tộc.”

“Không được!” Yên Chi lập tức phản nộ nhảy dựng lên, “Người được một tác lại muốn tiến một thước, đừng trách Yên Chi ta vô tình!”

“Ta muốn tiến một thước sao? Ta làm sao được một tác lại muốn tiến một thước? Đây hết thấy đều là Minh Vương gieo gió gặt bão, là hắn hại tỷ tỷ ta phải gả ột người mà mình không thích, gả ột nam nhân ngu ngốc!”

“.....”

Ba nữ nhân nhất thời sửng sốt, Thiếu môn chủ của thiên hạ đệ nhất môn là người ngu ngốc? Ai tin a!

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, Thiếu môn chủ của đệ nhất môn chính là một người ngu ngốc, chỉ là người ngoài không biết mà thôi. Tỷ tỷ đã bị Minh Vương hủy đi hạnh phúc cả đời, cho nên ta muốn tra tấn hắn, làm cho hắn quên hết thấy, làm cho hắn yêu thương ta, sau đó hung hăng vứt bỏ hắn, thậm chí..... Giết hắn!”

“Người nói ra, không sợ chúng ta giết người sao?”

Đinh Ný hừ lạnh một câu, khinh miệt quét qua các nàng liếc mắt một cái: “Trừ phi các người muốn Minh Vương chết nhanh hơn.”

“Nữ nhân đáng chết!” Yên Chi hai tay nắm chặt, hai tròng mắt phun hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng.

Đinh Ný biết chính mình đã chấn trụ ba nữ nhân này, đắc ý gờ lên mỉm cười: “Như thế nào? Ta cũng không muốn Xá chờ lâu.”

Thánh Tuyết tiến lên một bước, thời điểm đang chuẩn bị thay Phi Nhi quỳ xuống thì bỗng một bàn tay giữ nàng lại. Nàng ngẩng đầu, chống lại tầm mắt Phi Nhi, tử mâu đều là bình tĩnh, nhìn không ra vẻ mặt của nàng. “Phi Nhi?”

“Sư phó, chuyện này là hướng về phía Phi Nhi, để sư phó thay Phi Nhi thừa nhận thật sự không ổn, vẫn là để cho ta làm đi.”

“Phi Nhi.....”

Phi Nhi vỗ vỗ tay nàng, tiến lên phía trước, không nghĩ nhiều liền đối mặt Đinh Ný gấp khúc hai đầu gối, “Phác oành” Quỳ trên mặt đất.

“Phi Nhi!!” Xa xa, Đạt Y Đồ cùng Đỗ Yến thấy nàng quỳ xuống, vội vàng nhảy xuống ngựa, hướng các nàng nhanh chóng đi tới.

Diêm Vô Xá bỗng dừng nhìn mi lại, khó hiểu nhìn Phi Nhi.

Luận thân phận, Nguyên Vương phi tôn quý vô cùng; Luận quan hệ, hai người các nàng đều là ngày đầu tiên nhận thức; Đường đường là Nguyên Vương phi vì sao lại hướng thị thiếp của hắc quỳ xuống? Trọng yếu nhất là, hắc không muốn nhìn thấy bộ dáng phải chịu ủy khuất của tiểu nhân nhi kia, phi thường không muốn!

Phi Nhi cúi đầu, nhìn giấy Đình Ný, nhẹ giọng nói: “Ta cầu người, ngăn cản Minh Vương, buông tha cho Ô Mộc tộc.”

Đình Ný ngồi xổm xuống trước mặt nàng, lấy tay nâng lên cằm của nàng, mỉm cười nhìn cặp tử mâu mê người kia, nói: “Kỳ thật, nơi này, người vô tội nhất chính là người, nhưng vì tỷ tỷ, ta nguyện ý hy sinh bất luận kẻ nào.”

“Ta biết.”

“Ta chỉ nói cho Xá biết người là Nguyên Vương phi, nếu không muốn bị thương tổn, khuyên người vẫn là rời khỏi hắc.”

“Không! Đây cả đời Phi Nhi cũng không rời xa phụ vương.”

“Ha ha..... Vậy đừng trách bổn cô nương không nhắc nhở người. Không cần có ý đồ giết ta, việc này chỉ biết mang đến càng nhiều thống khổ cho Xá.”

“Phi Nhi sẽ không giết bất luận kẻ nào, chỉ cần phụ vương hạnh phúc..... Phi Nhi, Phi Nhi nguyện ý trở thành người xa lạ.”

“Không sai, rất nặng tình, thực cảm động, chỉ tiếc bổn cô nương là người vô tình, ha ha.....” Đình Ný vừa nói, một bên làm bộ thân mật nâng Phi Nhi dậy: “Nói cho bọn họ biết đầu gối người đau, không cần thận quỳ xuống mà thôi, hiểu không?”

“Ân.”

Bên cạnh Yên Chi lập tức đem Phi Nhi kéo lại đây, rời xa cái nữ nhân chết tiệt kia.

Lúc này, Đạt Y Đồ cùng Đỗ Yến chạy đến bên người Phi Nhi, thân ảnh cao lớn che ở phía trước Phi Nhi, chống lại Đình Ný.

Đình Ný không hề gì quơ quơ tay, một bên xoay người hướng Diêm Vô Xá đi đến, một bên kiêu ngạo nói: “Đừng đắc tội ta, không có lợi.”

Mọi người bỗng dừng phần nộ, lại đối nàng không thể nào xuống tay, Minh Vương đối với Phi Nhi quá trọng yếu.....

57. Chương 57

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 57. Minh Vương phiền não

Trở lại Đạt Mỗ Tộc, cuộc sống của Phi Nhi bị thay đổi hoàn toàn bởi Đình Ný, hiện tại nàng thiếu một thân phận minh xác, chính là Minh Vương còn chưa có thể tử đã có nữ nhi xuất giá. Bởi vì các tộc nhân đã sớm đem nàng trở thành Vương phi, Diêm Vô Xá nghe thấy mọi người gọi nàng Nguyên Vương phi thì cảm giác trong lòng không thoải mái.

Chẳng những là hắc, Phi Nhi chính bản thân mình cũng cảm nhận được mình thập phần không được tự nhiên khi nghe mọi người gọi mình như thế.

Đạt Y Đồ bắt đầu hỗ trợ Đạt Mộc Tề cùng Yên Chi chuẩn bị hôn lễ, bận rộn không ngừng, sau khi hôn lễ cử hành, Yên Chi sẽ đi theo Minh Vương trở về Minh Thành, chính thức trở thành bộ hạ của nữ đế.

Đạt Mộc Tề đương nhiên là trăm lần không muốn, Yên Chi lại vẫn như cũ, kiên trì thực hiện nguyện vọng, muốn thay mặt chủ nhân hoàn thành sứ mệnh. Nói sau, nàng là một kiếm hồn, Đạt Mộc Tề đã phá tâm thân xử nữ của nàng, khiến nàng mất đi tâm thân bất tử, quay trở về nhân loại.

Gả cho hắn, là tâm nguyện lớn nhất của nàng.....

Thánh Tuyết vốn có thể hồi Tuyết tộc, nhưng Đạt Y Đồ ngỏ ý, nói nàng lưu lại làm bạn cùng Phi Nhi. Nàng cũng không tính trở về sớm như vậy, ít nhất chờ sau khi Phi Nhi rời đi, đồ nhi này thật sự làm cho nàng lo lắng. Đạt Y Đồ lo lắng Đinh Nỵ đối Phi Nhi bất lợi, để cho Thánh Tuyết và nàng cùng lều vải nghỉ ngơi.

Hôm nay, Phi Nhi, Thánh Tuyết, cùng Đỗ Yến như trước ở cạnh dòng suối nhỏ luyện tập Thái Cực, phía sau còn có phần đông các dũng sĩ thiếu niên Đạt Mộc Tộc. Bọn họ cơ hồ mỗi ngày đều luyện Thái Cực quyền mà Đỗ Yến đã dạy, sau đó lại đi nghiên cứu võ thuật khác. Một tháng trở lại đây, mọi người đều có sự thay đổi vi diệu. Vô luận nội công, võ công hay khí công đều thuận buồm xuôi gió, hơi thở đều tốt hơn nhiều.

Thời gian nghỉ ngơi, Đỗ Yến đem túi nước đưa cho Phi Nhi, chính mình cầm lấy một túi khác uống một hớp lớn, nghỉ ngơi một chút.

Thánh Tuyết ngồi ở bên kia, ánh mắt đặt trên người hai huynh đệ Đạt Y Đồ cùng Đạt Mộc Tề ở xa xa đang bận rộn, hoặc là Đạt Y Đồ thân hình quá mức cao lớn, vô luận ở nơi nào, nàng đều có thể tìm được hắn.

Hơn một tháng ở chung, Nguyên Vương quả nhiên như lời đồn : anh minh, cơ trí, nhưng mà khi đối mặt cùng Phi Nhi liền ngơ ngác, cũng rất khả ái.

Đỗ Yến uống nước xong, lấy tay áo lau khô miệng, nhìn đôi nam nữ triền miên ở lều vải trên tảng đá đối diện kia, nhẹ giọng nói: “Xem ra Đinh Nỵ lại hạ độc.”

Thánh Tuyết rút về tầm mắt, nghi hoặc hỏi: “Nói như thế nào?”

Phi Nhi cũng buông túi nước, đáng thương hề hề nhìn hắn.

“Đinh Nỵ không biết khi nào hạ vô hồn lần thứ hai, làm Diêm thúc thúc ở trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn quên đi Phi Nhi, như vậy đối với thân thể Diêm thúc thúc không tốt.”

“Ân?”

“Vô hồn sẽ làm nhu cầu của hắn dần dần gia tăng, tiêu hao thể lực.....”

“Yến nhi, đừng nữa nói.”

Thánh Tuyết đánh gãy lời Đỗ Yến, nhăn mi lắc đầu.

Đỗ Yến quay đầu lại, thoáng nhìn Phi Nhi trố mắt, mắt rũ xuống, thương tâm, thống khổ.

Đại chương nắm ở bả vai của nàng, nắm thật chặt: “Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu là thực bình thường, Diêm thúc thúc là một nam nhân bình thường, đương nhiên cần phát tiết.”

Phi Nhi gật gật đầu.

Thánh Tuyết thấp ứng một tiếng phụ họa, nhìn Diêm Vô Xá, gợi lên một chút mỉm cười quỷ dị.

Buổi tối, dùng bữa tối xong, các nữ nhân cùng nhau đi tản bộ, tán gẫu tâm sự, Đinh Nỵ sớm trở về lều vải nghỉ ngơi, hai huynh đệ Đạt Y Đồ tiếp tục bận rộn, chỉ để lại Đỗ Yến cùng Diêm Vô Xá hai người ngồi ở trên cỏ bên ngoài lều trại nhàm chán.

Diêm Vô Xá ngẩng đầu lên, nhìn trời sao lấp lánh, khẽ thở dài một cái, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy nghi hoặc không giải thích được, không rõ sâu bi.

Đỗ Yến miệng ngậm một cây cỏ xanh, liếc mắt nhìn Diêm Vô Xá, hỏi: “Diêm thúc thúc có tâm sự?”

“Ân? Không có việc gì trọng yếu.”

“Nói nghe một chút, dù sao cũng không có người ngoài.”

Diêm Vô Xá gục đầu xuống, nhìn Đỗ Yến: “Yến nhi, cái kia..... Vẫn là quên đi.”

“Như thế nào?” Đỗ Yến chọn nhúu mày, “Diêm thúc thúc đối Phi Nhi có hứng thú?”

“..... Ta biết thê tử của huynh đệ không nên « quan tâm quá nhiều », chính là..... Chính là ta, không biết như thế nào, rất khó khống chế cảm xúc của chính mình, kìm lòng không đậu liền.....”

Đỗ Yến bỗng dừng ngay người, lập tức gờ lên một chút an ủi tươi cười, vừa lòng gật đầu. Cảm tình của Phi Nhi cùng Diêm thúc thúc, tựa hồ ngay cả vô hồn đều không thể hoàn toàn ma diệt.

“Yến nhi, người đang cười cái gì a?”

“..... Ách, không, nhớ tới một sự tình, cảm thấy buồn cười.”

Diêm Vô Xá khẽ thở dài một cái, lắc lắc đầu: “Có lẽ đây chính là báo ứng khi tuổi trẻ từng phong lưu đi , đừng cười ta, Yến nhi.”

“Nói như thế nào?”

“Ta..... Ta cứ cảm nhiên thấy hứng thú đối với một nữ nhân không thuộc về chính mình, chẳng lẽ đây không gọi là báo ứng sao?”

“Đúng! Hung hăng báo ứng!” Đỗ Yến không chút khách khí trả lời, “Người xứng đáng, Diêm thúc thúc.”

Diêm Vô Xá không có trách cứ hấn, vẫn như cũ mỉm cười bất đắc dĩ, ngẩng đầu lên nhìn thiên không: “Thật không hiểu sao lại phiền não như thế.....”

Đỗ Yến bề ngoài bình tĩnh, kì thật trong lòng hưng phấn mà cuồng hô, không biết Phi Nhi nghe thấy lời nói này của Diêm thúc thúc sẽ có phản ứng gì? Nhìn vẻ mặt của hấn, đối Đinh Nỵ cứng chiều chính là tác dụng của vô hồn mà thôi, cũng không phải là yêu thích như trong tưởng tượng. Đây đủ để chứng minh, Diêm thúc thúc vĩnh viễn sẽ không gạt bỏ Phi Nhi, bất luận kẻ nào đều không thể chen vào giữa bọn họ.

Chuyện tốt, chuyện tốt!

Nhưng, vì trừng phạt hấn đối Phi Nhi lạnh lùng, Đỗ Yến vẫn quyết định để cho chính hấn đi thăm dò, sẽ không nói cho hấn biết quan hệ chân thật giữa hấn cùng Phi Nhi. Vì Phi Nhi đáng yêu, cho dù nói hấn trọng sắc khinh bạn đều được!

Ban đêm, Phi Nhi ngủ thật trẽ, gần đây, vì lo lắng cho Diêm Vô Xá, cho nên thẳng đến đêm khuya mới đi vào giấc ngủ. Khi bé ngủ say là lúc lều vải bị nhấc lên nhẹ nhàng, thân ảnh cao lớn tiến vào, ngắm Thánh Tuyết liếc mắt một cái, đi đến trước giường Phi Nhi, ngồi ở một bên.

Con người đen trối chặt trên khuôn mặt tinh xảo, thoáng nhìn chân mày hơi hơi nhăn lại, không tự chủ được nhấc tay ở giữa mi tâm của nàng vuốt ve.

Phi Nhi khinh ngâm một tiếng, bàn tay mềm quơ quơ, cầm lấy cánh tay hấn, hô nhỏ một câu: “Đa Duy.....”

“.....”

Diêm Vô Xá sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng, những lời này thực rõ ràng không phải ngôn ngữ Minh Quốc, nhưng lại phi thường quen thuộc, như là thường xuyên nghe thấy, lại nhớ không ra.

Biết rõ nàng là hữu phụ chi phụ, phản ứng nhanh chóng rút tay về, thoáng nhìn vẻ mặt không muốn xa rời kia, Diêm Vô Xá đột nhiên không đành lòng rời khỏi nàng, tùy ý nàng đem tay mình đặt ở trên mặt.

hiệt độ ấm áp, quen thuộc trên lòng bàn tay áp vào khuôn mặt lạnh như băng, bé con theo bản năng cọ cọ, sâu bi chậm rãi thối lui, thay vào đó là nụ cười thỏa mãn.

Bên cạnh, Thánh Tuyết mở mắt nhìn, hí thành một đường chỉ nhỏ, nhìn chăm chú vào bóng dáng Diêm Vô Xá. Sau khi từ Ô Mộc tộc trở về, mỗi ngày, vào buổi tối hấn đều đến xem Phi Nhi, ban ngày lại đối xử với nàng lạnh lùng, nhìn vẻ mặt hấn, tựa hồ ngay cả chính hấn cũng không hiểu được vì sao mình lại có hành động này.

Là độc tính của vô hồn không đủ, hay là vô công tu vi của Diêm Vô Xá quá sâu? Làm cho hấn đối với Phi Nhi còn có cảm giác nào đó?

Diêm Vô Xá đối Phi Nhi quá mức chuyên chú, mới có thể xem nhẹ hơi thở của Thánh Tuyết, căn bản là không biết hành vi của mình đã sớm bị phát hiện.

Thánh Tuyết không dám có bất cứ hành động gì, nhắm mắt lại, làm cho Minh Vương chính mình phiền não đi.

58. Chương 58

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 58. Nghi hoặc

Thời điểm tỉnh lại sớm không thấy bóng dáng Diêm Vô Xá, Thánh Tuyết rất rõ ràng, lấy võ công tu vi của hần, quay lại là chuyện bình thường. Sau khi hai người rửa sạch mặt phen, rời khỏi lầu vãi, đi đến chủ trường dùng điểm tâm sáng.

Hôm nay là ngày đại hôn của Đạt Mộc Tề, mọi người đều phải chuẩn bị rất nhiều chuyện, Phi Nhi đương nhiên phải giúp việc. Trong lầu chủ, Diêm Vô Xá cùng Đinh Ny ngồi cùng nhau, vừa nhìn thấy Phi Nhi tiến vào, Diêm Vô Xá chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi đen nhanh chóng đánh giá, rất nhanh lại khôi phục lạnh lùng.

“Xá, ta muốn sữa dê.”

“Ân.....”

Diêm Vô Xá cầm lấy chén của chính mình, uống một ngụm, mạnh mẽ kiềm trụ cổ Đinh Ny, rót sữa dê từ miệng mình vào miệng Đinh Ny, động tác cuồng dã, bá đạo.

Hần đang cố gắng dời suy nghĩ khỏi mục tiêu, đem cảm tình không nên có dời đi, không muốn nghĩ đến nữ nhân không thuộc về hần.

Phi Nhi vừa ngồi xuống liền thấy Diêm Vô Xá cùng Đinh Ny thân mật tiếp xúc, vội vàng gục đầu xuống, né tránh tầm mắt.

Ngồi ở bên cạnh nàng, Đạt Y Đồ đưa qua một khối bánh nướng, xé một miếng, ôn nhu đút vào miệng nàng, tiếng nói trầm thấp ở bên tai nàng nói: “Hôm nay là ngày đại lễ của Yên Chi, đừng để ý chuyện không vui này, được không?”

“Ân.”

“Làm Vương phi của bốn vương một ngày, như thế nào?”

“Ân?” Phi Nhi chớp chớp mắt, khó hiểu nghiêng đầu.

Lam mâu dừng ở nàng, nhu tình như nước, Đạt Y Đồ mỉm cười nói: “Biết rõ nàng yêu hần, bốn vương chỉ cầu có thể có được nàng ba ngày.”

“Đạt Y Đồ.....”

“Mặc dù có điểm lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng năm ngày sau, nàng sẽ rời đi, cho nên ta.....”

“Ta đáp ứng người, Đạt Y Đồ.”

Lam mâu bỗng nhiên hưng phấn, lóe ra quang mang chói mắt.

Phi Nhi vươn tay, nắm đại chưởng của hần, lộ ra một chút mỉm cười ngọt ngào: “Chúng ta là bạn tốt.”

“Ân, chúng ta là bạn tốt.”

Mười ngón giao triền, hữu nghị vĩnh cố.

Nhưng lại làm tâm của ai đó nóng rực, một khắc trầm luân.....

Chính là bằng hữu... là đủ rồi.

Thánh Tuyết cùng Đỗ Yến ở phía đối diện quan sát hai người, Đỗ Yến cắn một ngụm bánh nướng, nhẹ giọng đối Thánh Tuyết nói: “Ta phát hiện Diêm thúc thúc đối Phi Nhi có hứng thú.”

“Ân, ta biết.”

Đỗ Yến sững sốt, kinh ngạc quay đầu nhìn nàng: “Người có biết?”

“Hắn mỗi đêm đều đến nhìn Phi Nhi.”

“..... Sau đó?”

Thánh Tuyết chậm rãi quay đầu lại, cùng hắn nhìn nhau: “Người còn muốn như thế nào nữa?”

“Chỉ.....chỉ nhìn mà thôi?”

“Chẳng lẽ phải bò lên giường Phi Nhi? Phi Nhi hiện tại là Nguyên Vương phi, cùng hắn một chút quan hệ đều không có.”

“..... Kia nhưng thật ra.”

“Đây là chuyện tốt.”

“Ân. Ta đang suy nghĩ xem có hay không đi một chuyến đến thiên hạ đệ nhất môn, cầu phu nhân thiếu môn chủ giải được.”

“Xem tình huống, Đình Nỵ chắc chắn sẽ không giao ra giải được, nếu có cơ hội, đi xem cũng tốt.”

“Nhưng nếu Diêm thúc thúc nhớ tới Phi Nhi, vậy không cần giải được.”

Thánh Tuyết trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, hơi tức giận nói:

“Người là đồ ngốc tử, cho dù nhớ tới Phi Nhi, vô hồn cũng sẽ thương tổn đến thể chất Minh Vương, thay đổi tính cách của hắn. Nếu Minh Vương đối với Phi Nhi bất lợi, ta sẽ không tha cho người.”

“.....”

Nữ nhân, chính là động vật thích uy hiếp!

Thánh Tuyết nhìn Minh Vương liếc mắt một cái, vẻ mặt khôi phục lạnh lùng, tiếp tục nói: “Hơn nữa trong khoảng thời gian này, tốt nhất vẫn là để Phi Nhi lộ khai hắn.”

“Vì sao?”

“Thứ nhất, đừng cho Phi Nhi nhìn thấy trường hợp ghê tởm này, thứ hai, khiến cho Minh Vương ném thử hoang mang tưởng niệm, ai bảo hắn quên Phi Nhi, hừ!”

“..... Thật là một người ngoan độc.”

Thánh Tuyết liếc mắt, trầm giọng hỏi: “Người nói cái gì?”

“..... Không không, chủ ý tốt lắm, ân, không sai!” Đỗ Yến vội vàng lắc lắc đầu, cầm lấy cái chén uống một ngụm sữa dê.

Thà đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội với nữ nhân!

Hôm nay Đạt Mỗ Tộc một mảnh chúc mừng, náo nhiệt phi phàm, phần đông đồng minh tộc đều đã đến, những cô nương xinh đẹp cùng những chàng trai trẻ tuổi khỏe mạnh của Đạt Mỗ Tộc khai mạc buổi tiệc bằng những vũ điệu mềm mại nhưng lại không kém phần sôi nổi. Vũ điệu hòa cùng tiếng cười nói, thuận phát thiện lương, cũng như tính cách chân thành, hào sảng mến khách của những con người mộc mạc, hiền lành của vùng thảo nguyên bao la rộng lớn này.

Yên Chi không có nhà, cho nên cũng ở trong một lều trại của Đạt Mỗ Tộc xuất giá, một thân hồng y phi nhân, trên đầu đội một cái mũ truyền thống, màu đỏ đặc sắc của Đạt Mỗ Tộc, trên khuôn mặt tinh xảo điểm tô những đồ trang sức trang nhã. Phi Nhi lần đầu nhìn thấy trang phục lộng lẫy như thế không khỏi hâm mộ đứng lên.

Khi nào nàng cũng có thể giống Yên Chi tỷ, vì người yêu mến mà mặc vào giá y đây?

Bởi vì cha mẹ hai huynh đệ Đạt Y Đồ không còn trên nhân thế, cho nên thân là Nguyên Vương phi, Phi Nhi sẽ cùng Đạt Y Đồ cùng nhau làm chủ hôn, mọi người đều đang bận, Đinh Nỵ tự nhiên là sẽ không đi qua lều vải Yên Chi mời Phi Nhi đến. Ngoài ý muốn của mọi người là, Diêm Vô Xá đang trầm mặc đột nhiên đứng lên, xưng phong nhận việc đi gọi người.

Đinh Nỵ kinh ngạc, Đạt Y Đồ nhú mày, Đạt Mộc Tề cười đến tà ác, Đồ Yến lại cười trộm.

Diêm Vô Xá đi đến trước lều vải Yên Chi, bồi hồi một lát, mày túng cao cao, không biết phải nói câu đầu tiên cùng một nữ nhân như thế nào, đồng thời cảm thấy bỗng nhiên tiến vào như vậy, tựa hồ có chút thất lễ.

“Phi Nhi, người đi về trước đổi quần áo đi.”

“Nga, đều do sự phò, không nói cho ta biết phải mặc quần áo Đạt Mỗ Tộc.”

“Mau đi đi.”

“Các người đợi chút, ta rất nhanh liền trở về.”

Nghe thấy thanh âm Phi Nhi đi ra, Diêm Vô Xá theo bản năng lui về phía sau vài bước, tim đập gia tốc, cảm xúc khẩn trương, hai má có điểm nóng lên, con ngươi đen nhìn chăm chú vào trường liêm.

Thon thon tay ngọc nhấc lên màn che, đôi mắt đẹp chuyển doanh, đầu tiên là thấy thân ảnh quen thuộc, Phi Nhi chậm rãi ngừng đầu, đối diện cùng tầm mắt Diêm Vô Xá. Nàng đầu tiên là sửng sốt, rất nhanh khôi phục, nhấp mí mắt, cúi hạ ánh mắt, không nói gì, trực tiếp lướt qua hắn.

Thời điểm Phi Nhi đi đến bên cạnh mình, Diêm Vô Xá ấp úng nói: “Ách..... Vương, Vương phi..... Cái kia.....” Mỗ nam đột nhiên phát hiện nói chuyện cùng nàng so với lấy đầu địch nhân còn muốn khó khăn hơn.

Phi Nhi dừng lại cước bộ, quay đầu, nghi hoặc nhìn hắn. Đây chính là lần đầu tiên hắn gọi nàng, lần đầu tiên cùng nàng nói chuyện kể từ khi mất trí nhớ. Xem thần sắc của hắn thật kì quái, phi thường không ổn. Ít nhất nàng nhận thức Đa Duy chưa từng có thần sắc như vậy.

Diêm Vô Xá mặt nhẩn mày nhú, tầm mắt trốn tránh, nhẹ giọng nói: “Hiện đệ gọi người đi qua, làm..... Làm chủ hôn.”

“..... Ta muốn đi thay quần áo trước, Đa.. người về trước đi.....”

“Ta đưa người đi.”

“.....”

“Ta..... Ý của ta là, dù sao hiện đệ đã nhấn nhủ, ta ở bên ngoài lều vải chờ người đổi quần áo, lại cùng nhau trở về đi.”

“Được rồi, phiền toái phụ..... Phiền toái Minh Vương.”

“Đi thôi.”

“Ân.”

Phi Nhi gật gật đầu, ở phía trước dẫn đường.

Mỗ nam nặng nề mà hô khẩu khí, quả thực tựa như đánh hạ một tòa thành lâu, mệt a!—

59. Chương 59

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 59. Đạt Y Đồ thâm tình

Đi đến lều vải, Diêm Vô Xá đứng ở bên ngoài chờ, Phi Nhi ở bên trong thay quần áo. Từ ngăn tủ xuất ra một bộ phục sức dân tộc Đạt Mỗ Tộc duy nhất mà nàng có, aiz, phức tạp làm cho người ta đau đầu. Phi Nhi đem chính mình thoát không còn một mảnh, chuẩn bị cùng bộ quần áo kia chiến đấu, trời biết nàng ghét nhất bị mặc loạn thất bát tao gì đó.

Diêm Vô Xá đợi đã lâu, ở trước lều vải dừng lại, hướng bên trong hỏi: “Vương phi, đã xong chưa?”

“Ách..... Đợi chút!”

“Ba!” Thanh âm một vật nặng rơi xuống, Diêm Vô Xá sửng sốt.

“Vương phi?”

“Không có việc gì..... A!”

“Ba!”

Diêm Vô Xá lúc này nhịn không được, bỗng dưng nhấc lên lều vải liêm, nhìn thấy một đồng quần áo rớt xuống đất, ngay cả giường đều sập, loạn thành một đoàn.

“Vương phi!” Diêm Vô Xá chạy đến nâng nàng nọ, dời một đồng lộn xộn sang bên cạnh, nhấc tấm ván gỗ, kéo giường, nâng Phi Nhi dậy.

Con người đen xẹt qua, thân mình trắng nõn trần như nhộng, Diêm Vô Xá lập tức xoay người sang chỗ khác, thuận tay cầm lấy một kiện quần áo đưa cho nàng: “Vương phi, người mặc vào trước, đừng để cảm lạnh.”

“Tạ..... Cảm ơn.” Phi Nhi vội vàng phủ thêm quần áo, lui về phía sau vài bước.

Diêm Vô Xá nhìn hai bên một chút, trong lúc chờ đợi nàng mặc quần áo thì đơn giản thu thập phòng một chút.

“Người đừng vội, ta.....ta tự mình thu dọn là tốt rồi.”

“Người trước mặc quần áo đi, Nguyên Vương chờ đã lâu.”

“Ách..... Cái kia..... Có thể giúp ta một chút không?”

“Àn?”

Diêm Vô Xá quay đầu lại, phát hiện nàng mặc cái yếm cùng tiết khổ, quần áo khác còn cầm ở trong tay, không khỏi tò mò nhìn lại mi.

Phi Nhi đáng yêu nuốt nuốt đầu lưỡi, đem quần áo đưa qua: “Người đã từng mặc quần áo này chưa?”

“.....”

“Ta..... Ta không biết mặc, đây là lần đầu tiên.”

Diêm Vô Xá theo bản năng tiếp nhận quần áo, đặt ở một bên, lại từng cái từng cái mặc ở trên người nàng. Trong lòng bỗng dưng dâng lên một vấn đề phi thường nghiêm trọng: Nàng là Nguyên Vương phi, vì sao lại không biết mặc quần áo Đạt Mỗ Tộc?

Diêm Vô Xá mặc thật cẩn thận, Phi Nhi vẫn nhìn hẩn, thẹn trong lòng, kỳ thật nàng biết mặc, chính là muốn cho Đa Duy nhớ lại một chút, bọn họ đã từng ở chung. Nàng sợ, sợ hẩn rời xa, sợ hẩn trốn tránh, sợ hẩn lạnh lùng, phi thường sợ.

Diêm Vô Xá mặc xong quần áo, ở thời điểm buộc đai lưng, nhẹ giọng hỏi:

“Sao người lại không biết mặc quần áo Đạt Mỗ Tộc?”

Tử mâu bỗng dưng lóe ra, châm lên nhu tình, trả lời:

“Trước kia đều có người giúp ta mặc quần áo.”

Đại chương dừng một chút, Diêm Vô Xá gian nan bứt lên một chút mỉm cười, tầm mắt đặt trên lưng áo mảnh khảnh:

“Nguyên Vương rất yêu ngươi.”

“Không phải hấn giúp ta.”

“Ân? Chẳng lẽ là sư phó của ngươi sao?”

“Không phải, là Đa Dục của ta.”

“..... Đa Dục?” Diêm Vô Xá ngẩng đầu, cùng nàng đối diện,

“Đa Dục là ai?”

“Đa Dục chính là phụ thân của ta, phụ vương.”

Diêm Vô Xá hiểu được gật gật đầu, lạp lạp góc áo của nàng:

“Phụ vương đối với ngươi tốt lắm.”

“Ân a, ngươi cũng nhận thức hấn.”

“Nga?”

“Ta thực thương hấn, phi thường yêu.”

“Ân, nào có nữ tử không thương phụ vương chính mình đâu.”

“Hấn không phải phụ thân thân sinh của ta.”

“.....”

“Cho nên ta.....”

“Đừng nói những thứ này, mặc quần áo nhanh một chút, Nguyên Vương đợi đã lâu.” Diêm Vô Xá đánh gãy lời nói của nàng, thật sự không muốn nghe chuyện tình của nàng cùng người yêu, phi thường chán ghét.

Phi Nhi nhìn ra sự trốn tránh của hấn, rất rõ ràng loại chuyện này không thể nóng vội, cũng biết Diêm Vô Xá đối với nữ nhân có thái độ bài xích, ngoại trừ Đinh Ny, nàng chưa từng thấy hấn cố ý đi trêu chọc người khác phái.

Hoặc là thái độ ân cần kia đối với Đinh Ny chỉ là vì tác dụng của vô hồn độc, ít nhất, nàng cho rằng là như thế.

Sau khi mặc chỉnh tề, Diêm Vô Xá nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ bả vai của nàng, vừa lòng gật đầu:

“Đi thôi, Nguyên Vương còn đang chờ.”

“Đợi chút!” Phi Nhi giữ chặt cánh tay Diêm Vô Xá, lại bị hấn nhẹ nhàng mà đẩy ra.

“Vương phi, có việc gì?”

Phi Nhi chán ghét hấn đối chính mình cự tuyệt như thế, lại càng không biết hấn vì sao đột nhiên trở nên khách khí như vậy, không phải mới vừa giúp nàng mặc y phục sao? Như thế nào đột nhiên chạm vào một chút đều không được?

Quên đi, nàng nhần, nhất định phải nhịn xuống!

Phi Nhi nặng nề mà hô khẩu khí, nói: “Ngươi vẫn là kêu tên ta đi.”

“Không, vẫn là kêu Vương phi.”

“Cho ngươi kêu tên liền kêu tên , lẽ mà làm sao!”

Diêm Vô Xá bỗng dưng sững sốt, nhìn chăm chú vào nàng đột nhiên bão nổi, con ngươi đen xẹt qua tia kinh ngạc, chưa bao giờ gặp qua nàng xúc động như vậy.

Phi Nhi đối hắt rít gào : “Ta gọi là Phi Nhi! Diêm Phi Nhi!” Nói xong, trừng mắt nhìn hắt liếc mắt một cái, nhanh chóng lướt qua hắt, chạy ra lều vải.

“.....”

Diêm Vô Xá hoàn toàn ngây người, toàn thân cứng ngắc, lực chú ý đặt ở tên của nàng. Nàng nói, nàng kêu Diêm Phi Nhi!

.....

Chạng vạng, Đạt Mộc Tề mặc vào trường bào chính thống của Đạt Mỗ Tộc, thắt lưng đeo dải lụa màu, đầu đội mũ mái vòm hồng tua đỏ, chân đi giày da màu đồng. Đạt Nhĩ Mục cũng trang phục lộng lẫy, làm phù rể của hắt. Cùng cười lên ngựa, mang theo xe hoa cùng lễ vật, đi vòng quanh Đạt Mỗ Tộc một vòng tròn, đi đến trước lều vải của Yên Chi.

Đồng tộc cười, mắt không ít công phu, Đạt Mộc Tề không để ý tới những ngăn trở này nọ của các cô nương Đạt Mỗ Tộc, theo Đạt Nhĩ Mục hộ tống đi vào lều vải, đi đến bên cạnh Yên Chi xinh đẹp. Không nói hai lời, một phen ôm lấy thân nương của hắt, cất bước đi ra lều vải.

“Đạt Mộc Tề, người không thể mang thân nương đi.”

“Đúng đúng! Chúng ta còn chưa có cho người trả lời vấn đề đâu.”

“Buông nàng, bằng không..... A!!”

Toàn bộ các cô nương đều bị Đạt Nhĩ Mục ngăn lại, Tập Kỳ ở phía sau bọn họ yểm trợ, trường hợp rất khoái hoạt, mọi người trên mặt đều tràn đầy vui mừng tươi cười, muốn làm khó sao, đâu có dễ như vậy. Càng nhiều cô nương muốn ngăn thân nương lại, đều bị Đạt Mộc Tề dựa vào thân hình cao lớn nhất nhất ngăn, trực tiếp đem Yên Chi lên lưng ngựa.

Đội ngũ vây quanh Đạt Mỗ Tộc thành ba vòng, cuối cùng đứng ở ngoài chủ trường, Đạt Mộc Tề ôm Yên Chi xuống ngựa, nắm tay nàng, vượt qua hỏa bàn, đi vào lều vải.

Trên vị trí chủ vị, Đạt Y Đồ cùng Phi Nhi song song ngồi cạnh nhau, hai bên đều là đồng minh đến dự lễ, Diêm Vô Xá cùng Đinh Nỵ đã ở chỗ ngồi, Đồ Yến cùng Thánh Tuyết liền đứng ở phía sau bọn họ.

Chú rể dễ gần hồ, thân nương nâng ngân bát, hướng trường bối, thân hữu, từng người kính rượu mừng. Phi Nhi tầm mắt vẫn nhìn Yên Chi, tử mẫu tràn đầy vui mừng, giá y đỏ rực là giấc mộng thanh xuân mà của mỗi một cô gái đều chờ mong.

Đạt Y Đồ nhìn chăm chú vào ánh mắt hưng phấn của bé, bất giác ôm chầm lấy eo của nàng, thấp giọng ở bên tai nàng nói:

“Nàng rất đẹp, Vương phi của ta.”

Phi Nhi đột nhiên quay đầu lại, cánh môi xẹt qua hai má của hắt, cùng hắt nhìn nhau, lam mâu là một trận kinh diễm. Một lát, Phi Nhi gờ lên một chút tươi cười ngọt ngào, điểm điểm chớp mắt của hắt, nói: “Lần sau, lúc người thành thân, nhớ rõ bảo ta đến xem lễ.”

Đạt Y Đồ kéo tay nàng xuống, nắm chặt: “Bổn vương đã có Vương phi, kiếp này không muốn lại thú.”

“Đây chỉ là giúp người vượt qua cửa ải khó khăn mà thôi.”

“Ta biết.”

“Vậy người còn.....”

“Trừ phi trên đời này còn có Phi Nhi thứ hai.”

Phi Nhi cảm động trườn khụt khịt, ở trên gương mặt của hắt khê hôn một ngụm, nghiêng đầu dựa vào bờ vai của hắt.

Đạt Y Đồ mỉm cười ôm lấy nàng, tầm mắt đặt ở trên đôi thân gia nhân hạnh phúc kia, Đạt Mộc Tề thành thân là tâm nguyện lớn nhất của hắt. Đương nhiên, trên đời này không có Phi Nhi thứ hai, hắt cũng không

tính chơi trò chơi tình ái nữa, nhưng cho dù hần kiếp này không cưới, Đạt Mỗ Tộc vẫn như cũ có người thừa kế.

Trên ghế chủ vị, Vương gia cùng Vương phi thân mật gắn bó. Trên chỗ ngồi, Minh Vương lại hạ xuống mi mắt, một tay ôm lấy thị thiếp, tay kia thì nắm chặt thành quyền, trong lòng bối rối vô cùng, còn nổi lên nhè nhẹ phần nộ cùng..... Ghen tị!-

60. Chương 60

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 60. Không phải làm bộ [thứ hai càng]

Buổi tối, tất cả mọi người đều ở trên bãi đất trống Đạt Mỗ trại đốt lửa trại, chuẩn bị vui mừng ba ngày ba đêm. Đạt Y Đồ cùng Phi Nhi vẫn như cũ ngồi ở vị trí chủ thượng, tộc nhân Đạt Mỗ Tộc vây quanh lửa trại thật lớn, trong ngoài ba vòng, nhảy lên vũ đạo vui mừng, ngẩng cao hát lên ca khúc thảo nguyên, không khí náo nhiệt phi phàm, rất khoái hoạt.

Phi Nhi hoạt bát hiếu động nhẵn nại không được, ngồi ở vị trí chủ thượng cũng không an ổn, đôi mắt lóe ra tia hưng phấn, tò mò, vui sướng. Nàng vẫn là lần đầu gặp trường hợp như thế này, nếu không phải đồng giả thân phận này, nàng đã sớm lao ra đi theo Tạp Kỳ bọn họ hợp thành một đoàn.

Đạt Y Đồ ngồi ở bên cạnh nàng, thường thường sẽ có vài đồng minh tiến đến hiến rượu chúc mừng, hần liền nhất nhất thay Phi Nhi đỡ. Có một số cô nương trong tộc ngay thẳng tiến lên mời khiêu vũ, muốn thu hút sự chú ý của vị dũng sĩ thảo nguyên này, hy vọng trở thành thiếp của hần, bị hần nhất nhất cự tuyệt.

Lý do? Hần muốn bồi ở bên người Vương phi.

Nhưng là, thời điểm nhìn thấy bé nghe theo tiếng ca thân thể hơi hơi đung đưa, Đạt Y Đồ hối hận làm cho nàng ngồi yên một chỗ với mình.

Cánh tay dài duỗi ra, Đạt Y Đồ nắm ở thắt lưng Phi Nhi, nhẹ giọng ở bên tai nàng nói:

“Muốn đi ngoạn sao?”

Phi Nhi quay đầu lại, đôi hần hưng phấn mà gật gật đầu.

“Hôn ta một chút, ta liền cho ngươi đi.”

“Hắc hắc!” Tuyệt đối không chút do dự, môi đỏ mọng đỏ khởi, Phi Nhi ở trên mặt của hần ba một chút.

Đạt Y Đồ mỉm cười, xoa cằm của nàng, hướng Đạt Nhĩ Mục phát phát tay.

Đạt Nhĩ Mục bước nhanh chạy đến bên cạnh hần, thở phà phò hoá thành:

“Đại ca, làm sao?”

“Phi Nhi cũng muốn tham gia, xem chừng nàng, đừng quá điên cuồng.”

“Hảo!”

Đạt Nhĩ Mục hướng Phi Nhi vươn tay, Phi Nhi lập tức bắt tay đặt ở lòng bàn tay hần, cho Đạt Y Đồ một nụ cười ngọt ngào, sau đó đi theo Đạt Nhĩ Mục hướng đám người chạy tới.

Đạt Y Đồ tầm mắt bắt đầu truy đuổi nàng, biết nàng sợ hãi với lửa, tùy thời phòng bị chuyện phát sinh ngoài ý muốn, không cho phép Phi Nhi có thương tổn gì.

Đồng thời, bằng hữu ngoài cuộc đều để ý hướng đi của bé, sợ lửa trại đối bé tạo thành ảnh hưởng.

Diêm Vô Xá một bên uống rượu, một bên lạnh lùng nhìn nàng. Tươi cười đáng yêu, động tác hoạt bát, thân ảnh mảnh khảnh, không một hành động nào là không hấp dẫn ánh mắt của hắn. Ngại Nguyên Vương lúc này, hắn không thể để ý tới nàng quá rõ ràng.

Thật muốn đem nàng ôm vào trong ngực, im lặng nhìn nàng, vậy là đủ.

Đỗ Yến đứng ở xa xa, nhìn nhìn Thánh Tuyết, nàng luôn luôn nhìn chăm chú vào Đạt Y Đồ, nữ nhân bên ngoài lạnh như băng tâm địa lại thiện lương này tựa hồ đối với ngốc tử cao lớn kia cảm thấy hứng thú. Lại quay đầu đi, ngẩng ngẩng Diêm Vô Xá, cặp ánh mắt kia như là muốn đem Phi Nhi trực tiếp nuốt vào trong bụng, trần trụi, làm cho người ta trái tim băng giá.

Nhất thời, đầu óc toát ra một kế, Đỗ Yến gợi lên một chút mỉm cười, chạy đến bên người Phi Nhi, lôi kéo cánh tay của nàng, ở bên tai huyền thuyên nói một chút.

Bé con đáng yêu gật đầu thật mạnh, lộ ra tươi cười ngọt ngào, lại hơi một chút tà ác, sau đó chạy hướng Đạt Y Đồ. Tầm mắt mọi người là một mảnh hỗn loạn, tất cả đều dõi theo hành động của nàng.

Phi Nhi đi đến trước mặt Đạt Y Đồ, một phen giữ chặt tay hắn, mỉm cười nói: “Cùng nhau nhảy múa.”

“..... Hảo.” Hiếm khi nàng hưng phấn như thế, Đạt Y Đồ đương nhiên sẽ không mất hứng, tùy ý thân ảnh kiêu nhỏ dắt chính mình chạy ra phía đám người đi.

Tộc nhân thấy tộc trưởng cũng tham gia chúc mừng, nhất thời vang lên một trận vỗ tay cùng tiếng hoan hô, nhượng ra một vị trí để cho hắn gia nhập vũ đạo của đội ngũ.

Phi Nhi thông minh nên rất nhanh học được vũ điệu đơn giản của Đạt Mỗ Tộc, lôi kéo tay Đạt Y Đồ đứng đưa, cao hứng cực kỳ. Đội ngũ không ngừng thay đổi người, Đạt Mỗ Tộc cô nương được Đạt Y Đồ dắt tay không hề che giấu sự ái mộ của mình, vừa tiếp xúc hắn sẽ mặt đỏ tới mang tai, đành ột nụ cười hoàn mỹ nhất.

Chính là mỗ nam tầm mắt vẫn chỉ nhìn vào bé con đang khoái hoạt, không để ý tới những ánh mắt này.

Đột nhiên thân ảnh nghiêng về phía trước, khuôn mặt tinh xảo bỗng dừng hẳn lại, sức nặng rơi ở trên người tiểu tử bên cạnh, thiếu niên theo bản năng bắt lấy cánh tay Phi Nhi, chống đỡ nàng.

“Phi Nhi!” Đạt Y Đồ nhanh chóng buông hai tay, vòng qua lửa trại, chạy đến bên người nàng, bá đạo ôm nàng vào lòng, sốt ruột hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Ta..... Ta bị trẹo chân.”

Mây kiếm nhãn lại, ôm lấy nàng đi trở về vị trí chủ vị.

Bên này, thời điểm Diêm Vô Xá nhìn thấy Phi Nhi bị ngã cả người đột nhiên sững sốt, khi thân ảnh cao lớn rất nhanh xuất hiện, hắn mới nhớ tới nàng là Nguyên Vương phi, cho dù là cùng họ, nàng cũng sẽ không là nữ nhân của hắn.

Bên cạnh Đinh Ny đối với phản ứng của hắn toàn bộ để vào mắt, vô hồn đối của hắn không chế không lý tưởng, tuy hắn đã quên người mình yêu nhất là nàng, nhưng vẫn bị nàng hấp dẫn, đây là chỗ thất sách.

“Vậy đừng trách ta vô tình, tiểu oa nhi.” Đinh Ny trừng mắt nhìn Phi Nhi, thấp giọng cô lỏ một câu, gợi lên tươi cười quyến rũ, tiếp tục nhắm nháp mỹ vị thượng đẳng cùng rượu ngon.

Thánh Tuyết thấy Phi Nhi gặp chuyện không may, vội vàng chạy đến bên người Đạt Y Đồ, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nàng bị trẹo chân.” Đạt Y Đồ một bên xem xét thương thế của nàng, vừa nói, “Ta đưa nàng trở về lều vải, người đến chủ trương lấy được lại đây.”

“Hảo.” Thánh Tuyết gật gật đầu, hướng chủ trương chạy tới.

Đạt Y Đồ nhắc tới đại chương, đối tộc nhân lớn tiếng kêu lên: “Vương phi không có trở ngại gì, mọi người tiếp tục nhảy đi.”

Nhất thời, nhạc khí tiếp tục, vũ đạo tiếp tục, vui mừng tiếp tục.

Đạt Y Đồ ôm Phi Nhi trở lại lều vải của nàng, ngồi ở trên thảm, để cho nàng ngồi trên đùi mình. Thật cẩn thận đem tất cởi ra, tay cầm chân ngọc, lam mâu trở nên thâm thúy.

Trời biết hẳn phải sử dụng định lực thật lớn, tự chủ toàn thân mới bỏ qua được sức hấp dẫn trí mạng của nàng, nhìn xuống phía bên trái một chút, phát hiện gót chân có chỗ sưng đỏ rất nhỏ, cũng không phải thực nghiêm trọng.

Phi Nhi nhăn mi lại, nhìn chân của chính mình, Đạt Y Đồ khẽ niết một chút, nàng liền cả người nhảy dựng lên: “Đau đau đau!”

“..... Nhấn nạy một chút.” Đạt Y Đồ vội vàng buông tay ra, bắt đầu vận khởi nội lực, lòng bàn tay hơi hơi nóng lên, khẽ xoa chỗ bị thương của nàng.

Chỉ chốc lát, lều vải liền bị nhấc lên, Thánh Tuyết mới vừa tiến vào, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh đồ vật nặng rơi xuống đất, Đạt Y Đồ cùng Thánh Tuyết vội vàng bảo hộ ở phía trước Phi Nhi.

Một thân ảnh màu đen lướt qua trước cửa lều vải, Thánh Tuyết buông được chữa thương liền đuổi theo.

Phi Nhi vội vàng giật nhẹ ống tay áo Đạt Y Đồ, làm bộ sốt ruột nói: “Nhanh đi giúp sư phó.”

“Ân, nàng cẩn thận một chút.”

Đạt Y Đồ đặt nàng ngồi xuống, thân ảnh cao lớn lao ra lều vải.....

Đạt Y Đồ vừa đi, Đỗ Yến liền tiến vào, mỉm cười ngồi ở bên người Phi Nhi, tà ác nói: “Người nha đầu kia, giả bộ thật sự rất giống.”

“Yến ca ca, ta thật sự là bị tẹo chân.”

“.....Để cho ta xem xem!” Đỗ Yến vội vàng xem xét cổ chân của nàng, còn tưởng rằng nàng là giả bộ, thì ra thật sự là bị thương.

Phi Nhi nhin đau, để cho Đỗ Yến giúp nàng mát xa, dò hỏi: “Người dẫn Đạt Y Đồ cùng sư phó đi đâu?”

Đỗ Yến sưng sốt, trừng lớn đôi mắt: “Ta không dẫn bọn họ a.”

“Kia..... vậy hắc y nhân vừa rồi?”

“..... Ta là mới từ lửa trại bên kia tới đây.”

Phi Nhi lo lắng thở nhẹ một tiếng: “Nguy rồi! Thật sự có người quấy rối.”

Đỗ Yến cũng nghi hoặc mặt nhăn mày nhú, vẫn là an ủi nói: “Yên tâm, Thánh Tuyết cùng Đạt Y Đồ đều là cao thủ, không có việc gì.”

Rốt cuộc là ai đã dẫn bọn họ đi?

61. Chương 61

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 61. Mê hoặc thổ lộ

“Đứng lại!”

Thánh Tuyết bay vọt đến trước mặt hắc y nhân, một phen giữ chặt bả vai của nàng, sở liệu không kịp là, hắc y nhân đột nhiên tung một đoàn bột phấn màu trắng, Thánh Tuyết lui về phía sau vài bước, nheo lại đôi mắt.

“Hừ!” Đột nhiên, một thanh chủy thủ hướng tới Thánh Tuyết, ngân quang lóe ra, Thánh Tuyết hơi hơi nghiêng người, chủy thủ đâm vào bên ngực phải.

“Ách.....” Thánh Tuyết khinh ngâm một tiếng, nhả lại mi, cảm giác được bộ ngực nhất thời chết lặng, biết rằng chủy thủ kia có độc. Nhanh chóng rút hồng tiên bên hông a, gót chân hướng hắc y nhân đá đi.

Chỉ nghe thấy “Ba” Một tiếng, hồng tiên trúng ngay chính giữa bắp chân hắc y nhân, thân ảnh bị đau liền dừng một chút, nghiêng đầu ngấm nằng liếc mắt một cái, thi triển khinh công rời đi.

Thoáng nhìn thân ảnh hắc y nhân đi xa, Thánh Tuyết rốt cục chống đỡ không nổi, hai đầu gối mềm nhũn, dần dần quỳ xuống.

“Thánh Tuyết!” Thân ảnh cao lớn ở lúc nằng ngã xuống tiếp được thân ảnh kiều nhỏ, Đạt Y Đồ lo lắng nhìn thanh chủy thủ cắm vào bên ngực phải của nằng, trên quần áo dần dần chảy ra máu đen.

“Đắc tội!” Đạt Y Đồ quyết đoán xé rách y phục của nằng, lộ ra cái yếm màu đỏ, lam mâu trở nên thâm u, nhìn chăm chú vào Thánh Tuyết.

Thánh Tuyết suy yếu khẽ liếc mắt nhìn ngực phải một cái, cùng hắc y nhân nhìn nhau, gật gật đầu:

“Không..... Không có gì đáng ngại, đến đi.”

Đạt Y Đồ nhanh chóng kéo cái yếm của nằng, miệng vết thương sâu và đen lại ở ngay bên ngực, hắc y nhân hỏi:

“Này..... Này cùng trình tiết của ngươi.....”

“Hãy bớt sàm ngôn đi!”

“.....”

Đạt Y Đồ cũng không nghĩ được nhiều như vậy, nhanh chóng điểm huyết đạo của nằng, trước cầm máu. Lập tức nhả lại mi, cân nhắc một lát sau nhẹ giọng nói: “Đắc tội.”

Nói xong, một tay nâng lưng của nằng lên, một tay nắm eo của nằng, bạc môi áp lên ngực phải của nằng, hút ra máu độc.

Bên này, hắc y nhân mang theo vết thương khắp khiêng chạy về lều vải Phi Nhi, nghe thấy thanh âm Đỗ Yến cùng Phi Nhi nói chuyện phiếm, thấp rửa một câu, nhanh chóng rời đi.

Đợi Phi Nhi đi vào giấc ngủ, Đỗ Yến đợi thật lâu cũng không thấy bóng dáng Thánh Tuyết, đi ra lều vải, nặng nề mà thở dài. Tầm mắt dời đi, thoáng nhìn xa xa có một thân ảnh quen thuộc, kia không phải Diêm thúc thúc sao?

Đỗ Yến thấy rõ ràng, đối Diêm Vô Xá phát phát tay, Diêm Vô Xá thấy bị phát hiện, đành phải tiếp tục đi tới.

“Diêm thúc thúc, ngươi có chuyện gì sao?”

“Ách..... Đinh Nỵ nói ra ngoài một chút, ta sợ nằng lạc đường, cho nên..... Cho nên đi ra tìm nằng.”

“..... Tìm đến bên này?”

“Ta, ta cũng lạc đường.”

“..... Diêm thúc thúc, người tới xem Phi Nhi sao?” cái cố của thúc quá tệ a.

“Ân, tiện đường lại đây nhìn xem.”

“Vừa vặn, người giúp ta trông chừng nằng, ta đi tìm Thánh Tuyết cùng Đạt Y Đồ.”

“Hảo!”

Diêm Vô Xá đối với đề nghị này cảm thấy tốt vô cùng, đáp ứng rất sáng khoái, Đỗ Yến cười lắc đầu, rời khỏi lều vải, đem không gian lưu lại cho đôi nam nữ quần quýt si mê vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia.

Diêm Vô Xá nhấc lên lều vải, đi đến trước giường, thoáng nhìn bàn chân bằng vải trắng xóa, thì ra vừa rồi nàng là bị trọc chân. Đại chương thật cẩn thận nâng lên chân ngọc, con người đen trở nên ôn nhu như nước, chậm rãi mở bằng vải ra.

Cảm giác được có người ở bên cạnh, Phi Nhi chậm rãi mở to mắt, thấy Diêm Vô Xá đang khẽ xoa chân của nàng, bất giác nhắm lại mi, hẳn làm sao có thể ở trong này? Yến ca ca đâu?

Bé con trở mình khiến Diêm Vô Xá quay đầu lại, đối diện cùng đôi mắt màu tím mềm mại, hơi sững sốt.

“Cha..... Minh Vương vì sao đêm khuya.....”

“Yến nhi đi tìm sư phó của người, để cho bốn vương ở lại cùng người làm bạn.”

“Nga..... A!”

“Lực có quá độ hay không?”

“Nhẹ một chút là tốt rồi.”

“Nga.” Diêm Vô Xá tiếp tục dùng nội lực vì nàng mát xa, hai người không nói gì, chính là đôi tử mẫu kia cứ nhìn hẳn không chuyển, lâu lắm rồi, nàng không được tiếp cận Đa Duy như thế này.

Không khí trầm mặc làm Phi Nhi toàn thân không được tự nhiên, nhẹ giọng hỏi:

“Người không đi nhảy múa sao?”

“Bốn vương không thích náo nhiệt.”

“Vậy còn không nghỉ ngơi?”

“Không phiền lụy, nếu người mệt vậy cứ ngủ đi.”

“Người..... Ở trong này?”

“Àn, ta đáp ứng Yến nhi coi chừng người.”

“Đa Duy.....”

Diêm Vô Xá sững sốt, nâng mi mắt cùng nàng nhìn nhau, đôi mắt xinh đẹp làm cho người ta rung động nhu tình, rất sâu đậm. Tầm mắt theo mũi nhỏ đáng yêu một đường xuống, dừng trên đôi môi phần hồng.

Phi Nhi nghiêng nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào hai má anh tuấn, bất giác nâng tay, nhẹ vỗ về tuấn dung lâu ngày không gặp:

“Ta nhớ rất người, Đa Duy.”

“Vương phi?”

“Hừ!” Nàng dựng thẳng lên ngón tay, điểm trụ môi của hẳn, “Gọi ta Phi Nhi.”

Phi Nhi đột nhiên thay đổi làm cho Diêm Vô Xá trong lúc nhất thời không tiếp thụ được, hẳn nhận thức Phi Nhi là cái thiên chân ngọc bệ, chính là trước mắt, nàng so với nữ nhân còn muốn quyến rũ hơn, xinh đẹp, thậm chí có thể kích khởi « hậu duệ » của hẳn !

Ngay cả thị thiếp của hẳn cũng không thể.....

Thời điểm bị hấp dẫn hoàn toàn, mẫu nam phi thường nhu thuận hoán câu: “Phi Nhi.....”

Môi đỏ mọng gợi lên độ cong vừa lòng, Phi Nhi nhẹ giọng nói: “Ta không thích người cùng nữ nhân khác cùng nhau, Đa Duy.”

“Vì sao người gọi ta là Đa Duy? Phụ vương?”

“Người làm cho ta nghĩ tới phụ vương.”

“.....”

Chết tiệt, hẳn không cần làm phụ vương của nàng!

Bàn tay mềm chậm rãi kéo lấy áo Diêm Vô Xá, môi đỏ mọng đỏ khởi, đáng yêu chu chu môi: “Ta có thể..... hôn người một chút.....được không?”

“Phi Nhi..... Đây, người là Vương phi..... Không thích hợp.....”

“Người thực dong dài!” Phi Nhi hờn giận nhăn mi, trực tiếp che lại cái miệng của hắn, vô hồn chết tiệt, như thế nào làm cho Đa Duy trở nên do dự giống như nữ nhân.

Mồ nam bỗng đứng sững sốt, đồng thời kinh ngạc sự can đảm của nàng, trong lòng dấy lên sự áy náy với Đạt Y Đồ, chính là không thể từ chối đối với khát vọng của nàng, sau một cái xoay người, đem nàng ôm lấy, làm cho nàng ngồi ở trên đùi chính mình.

“Ấn!” Phi Nhi ôm đầu của hắn, điên cuồng mà mút vào hương vị của hắn, Diêm Vô Xá đã không thể khống chế được tự chủ của chính mình, từ bị động chuyển thành chủ động, xâm nhập lãnh địa của nàng, nhắm nháp sự ngọt ngào cùng hương thơm của nàng.

Ngay khi đại chương chui vào vạt áo, Phi Nhi dè dặt hắn, nói lỏng khỏi miệng của hắn, kích động lắc đầu: “Không!”

“Ta muốn, Phi Nhi.”

“Không! Không thể..... Ít nhất hiện tại không thể.”

“Vì sao? Là vì Nguyên Vương?”

“Không phải..... Nếu là người muốn phát tiết thì đi tìm thị thiếp của người.....”

“Chết tiệt, ta không chạm qua nàng!”

“.....”

Phi Nhi sững sốt, hắn như thế nào không chạm qua Đinh Nỵ?

“Ít nhất ta..... Ta..... Ta không biết vì sao lại cùng nàng cùng nhau, nhưng nàng không phải người ta muốn.”

“Đa Duy.....” Phi Nhi cảm động ôm lấy hắn, hắn là của nàng, vĩnh viễn đều là của nàng.

“Phi Nhi, ta biết làm như vậy thực có lỗi với hiền đệ, nhưng ta không thể không nói cho người biết, ta..... người ta muốn, chỉ có nàng.”

Phi Nhi bị lời thổ lộ mê hoặc này làm rung động không nói nên lời, chỉ nâng mặt của hắn, lại hôn trụ cánh môi chỉ thuộc về nàng: “Ta yêu người, Đa Duy.....”

62. Chương 62

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 62. Phi Nhi phẫn nộ

“Xá, người ở nơi nào?” Đang lúc cực độ triển miên, một giọng nữ vang lên, thu hồi lý trí của Phi Nhi cùng Diêm Vô Xá về. Con người đen mờ, Diêm Vô Xá phát hiện tay của mình đã muốn tiến vào áo lót Phi Nhi, vội vàng xấu hổ rút về, nhanh chóng tách ra.

Chết tiệt! Hắn làm sao có thể dối đãi với thê tử của huynh đệ như thế? Nếu như bị Đạt Y Đồ biết, Phi Nhi nhất định sẽ bị mắng! Như thế nào lại không nghĩ tới điểm này chứ?

Phi Nhi hờn giận nhăn lại mi, nhìn chăm chú vào hắn: “Người.....”

Diêm Vô Xá rũ mắt xuống, nhẹ giọng trả lời: “Vương phi, vừa rồi đắc tội.”

“Ta.....”

“Nguyên Vương phi, xin hỏi, Xá đang ở đây sao?”

Diêm Vô Xá đang muốn trả lời, Phi Nhi một phen kéo lấy quần áo của hắn, lạnh lùng trả lời: “Hắn không có ở đây!”

Con người đen nheo lại, khó hiểu nhìn nàng, hắn lại phối hợp nàng, không nói gì.

“Thật có lỗi, đã quấy rầy. Nếu Vương phi nhìn thấy Xá, nói cho hắn, ta có chàng bên cạnh mới ngủ được.”

“Hảo!”

Ngòai lều vải lại khôi phục im lặng, Phi Nhi hừ lạnh một câu, sửa sang lại quần áo chính mình.

Diêm Vô Xá đứng lên, cung kính nói: “Vương phi, thời điểm không còn sớm, bốn vương cáo từ trước.”

“Người đã nói nàng không phải người người muốn, liền như vậy khấn cấp trở lại trong lòng nàng.”

“Vương phi, người và ta đều là người đã có danh phận, ở chung một phòng nhất định sẽ rước lấy những lời ong tiếng ve, đối với danh dự của Vương phi không tốt.”

“Chết tiệt! Ta vốn chính là người của người!” Phi Nhi nhin không được đối hắn rống to, cảm thấy nam nhân này thật sự rất ngoan cố, hắn rút cuộc ở sợ hãi cái gì!

“Người nói cái gì?”

“Ta nói..... Ta, vốn, là, người, của, người!!”

“.....”

Diêm Vô Xá nhất thời nheo lại đôi mắt, khó hiểu ý tứ của nàng.

Phi Nhi diên rồi, một tay kéo ống tay áo của hắn, từ trong túi tiền xuất ra Thủy Tinh giáp, đưa tới hắn trước mắt: “Người có biết đây là cái gì sao?”

Diêm Vô Xá liếc mắt một cái, tiếp tục nhìn nàng: “Thủy Tinh giáp.”

“Người còn nhớ rõ Thủy Tinh giáp.” Phi Nhi mỉm cười gật đầu.

“Đương nhiên, nó là.....” Diêm Vô Xá sững sốt, nói đến bên miệng, lại đột nhiên mất đi, hắn muốn nói cái gì?

“Nó là bùa hộ mệnh của ta, là bùa hộ mệnh của Thủy Tinh Linh.”

“Người? Thủy Tinh Linh.”

Phi Nhi bắt lấy tay hắn, đặt ở ngực mình, cùng hắn thâm tình đối diện: “Người làm sao có thể đã quên ta, đã quên người mà người âu yếm nhất, quên người thân mật nhất là Phi Nhi. Người làm sao có thể đã quên ta!”

“Phi Nhi, ta..... A!! Đau quá!”

Diêm Vô Xá bỗng dừng hẳn mi lại, huyết thái dương như là bị trăm ngàn, trăm ngàn ngàn châm đâm vào, trong đầu có vô số con kiến loạn đi loạn cắn, làm hắn vừa ngứa vừa đau.

“Đa Duy? Đa Duy..... Làm sao vậy?”

“Đau, đầu đau quá! Ách..... Đau!”

“Trời à!” Phi Nhi khó có thể tin nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá, chỉ thấy ánh mắt của hắn, cái mũi, miệng dần dần chảy ra máu đỏ tươi, sợ tới mức hai tay nàng dừng trên không trung, không dám tiếp xúc, không dám lộn xộn, không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Hoắc!”

Lều vải đột nhiên bị nhấc lên, thân ảnh mảnh khảnh xông tới, “Ba ba” Diêm hai đại huyết trên đầu Diêm Vô Xá, máu tươi ngừng chảy ra.

Đinh Ný từ ống tay áo xuất ra một cái chai, đổ ra một viên thuốc màu đỏ, cường ngạnh nhét vào miệng Diêm Vô Xá, dùng sức xoa bóp yết hầu của hắn, làm cho hắn ngoan ngoãn nuốt vào.

Thân ảnh cao lớn sừng sốt, hai chân mềm nhũn, bỗng dưng té xỉu ở trong lòng Đinh Ný.

Đinh Ný tiếp được Diêm Vô Xá, đôi mắt đẹp phần nộ trừng mắt Phi Nhi: “Người muốn hại hắn bảy lỗ chảy máu mà chết sao?”

Phi Nhi ngẩng đầu, khuôn hoảng nhìn Đinh Ný, nàng chỉ là muốn cho Đa Dục nhớ lại chính mình, cũng không biết sẽ có thương tổn lớn như thế. Nếu là như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không xằng bậy.

Đinh Ný thấy nàng bộ dáng ủy khuất, đặc ý ngẩng cao đầu, bàn tay mềm vỗ về hai má anh tuấn của Diêm Vô Xá, mỉm cười nói:

“Xem ra, người thực thương hắn.”

Phi Nhi rũ mắt xuống, gật gật đầu, đồng thời hối hận, nàng đã quá nóng vội.

“Chờ ta tra tấn xong, sẽ đem hắn trả lại cho người.”

“Người rốt cuộc muốn như thế nào!”

“Ha ha.....” Đinh Ný lộ ra tà ác tươi cười, “Người nói ta có thể lên làm Minh Vương phi sao?”

“Hắn đối với người không có hứng thú!”

“Nhưng là đối với người có hứng thú a.....”

Đinh Ný đột nhiên điểm điểm chóp mũi Phi Nhi,

“Nếu ta biến thành người.....”

“Không! Người không thể như vậy!” Phi Nhi kích động lắc lắc đầu, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, “Đừng mơ tưởng cướp đi hắn!”

Đinh Ný khẽ ôm lấy Diêm Vô Xá, nghiêng đầu, kiêu ngạo nói: “Mị thuật có thể chinh phục bất cứ nam nhân nào, nếu người ngoan ngoãn, ta còn có thể cho người ở lại bên người hắn, tiếp tục làm nữ nhi của hắn, hầu hạ hắn. Nếu người muốn phá hư kế hoạch của ta, ta khiến cho hắn sống không bằng chết!”

“Nói ra mục đích của người!”

“Rất đơn giản,” Đinh Ný mỉm cười khơi mào, “Ta chỉ muốn làm Minh Vương phi, ra lệnh thiên hạ đệ nhất môn, để cho tỷ trở thành môn chủ.”

“Người có thể để Minh Môn giúp người, làm gì phải làm Đa Dục thống khổ như thế?”

Phi Nhi hoàn toàn không biết chuyện tình của thiên hạ đệ nhất môn, chỉ biết là Đinh Ný không nên thương tổn thân thể Đa Dục.

“Đứa nhỏ, ta đang làm chuyện xấu, Minh Môn sẽ giúp ta sao? Minh Vương sẽ giúp ta sao?”

“Biết rõ là chuyện xấu, tại sao còn muốn làm?”

Đinh Ný kiềm trụ Phi Nhi, nheo lại đôi mắt, trầm thấp nói:

“Nếu người là ta, người nhất định sẽ làm như vậy!”

“.....”

Phi Nhi sừng sốt, cùng nàng nhìn nhau.

“Ta cùng tỷ tỷ từ nhỏ đã mất đi song thân, tỷ tỷ vẫn luôn bảo hộ ta, thay thế ta bị dưỡng phụ cường bạo, thay thế ta trở thành nữ nô, thậm chí thay thế ta gả ôn chủ ngu ngốc! Tỷ tỷ đã nói với ta, cả đời này, tiếc nuối duy nhất chính là không chiếm được một cái quay đầu nhìn lại của Diêm Vô Xá.”

Tử mâu trở nên ảm đạm, nàng không biết, thì ra phía sau Đinh Ný lại có một câu chuyện như vậy.

Đinh Ný cúi hạ tầm mắt, ánh mắt trở nên thâm u, nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá, nhẹ giọng nói:

“Cho nên, ta muốn thay thế tỷ tỷ ở lại bên người hần, làm cho tỷ tỷ trở thành môn chủ, sau đó..... Minh Vương chính là của tỷ tỷ.”

Phi Nhi đứng bật dậy, phần nộ quát: “Đủ rồi! Ta không muốn nghe.”

Đinh Nỵ kinh ngạc nâng mi mắt, khó hiểu vì sao nàng đột nhiên thay đổi thái độ.

“Đi! Đi thực hiện suy nghĩ của ngươi, làm cho hần rời khỏi tầm mắt của ta, đừng ép ta nhận không được giết ngươi! Nhưng mà ta muốn nói cho ngươi biết, một ngày nào đó, một ngày nào đó, ta sẽ đoạt lại hần!”

“.....”

“Không từ thủ đoạn, tìm đoạt lại hần!!”

Nói xong, Phi Nhi lao ra lều vải, không muốn đứng ở địa phương làm cho nàng hít thở không thông.

Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp đoạt lại Đa Duy, nhất định như vậy!—

63. Chương 63

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 63. Bị thương

Phi Nhi ngồi trên bãi cỏ cạnh dòng suối, suy nghĩ sâu xa về vấn đề vừa rồi, Đa Duy hiện tại tạm thời không thể kích thích, nếu chờ hần chậm rãi khôi phục như lời nói, nàng thật đúng là chịu không nổi cái nữ nhân kia.

Chẳng lẽ thật muốn nàng đi thiên hạ đệ nhất môn hồi tỷ tỷ của Đinh Nỵ lấy giải được? Nhưng là nàng không biết nữ nhân kia a?

“Phi Nhi..... Phi Nhi!”

Phía sau truyền đến tiếng kêu của Đỗ Yến, Phi Nhi vội vàng đứng lên, xoay người khập khiễng đi qua.

“Thánh Tuyết bị thương.”

“A?”

Phi Nhi nhanh chóng vươn tay, “Mau, ta muốn đi nhìn nàng.”

Đỗ Yến vội vàng ôm lấy nàng, thi triển khinh công, hướng lều vải Đạt Y Đồ mà bay vọt đi.

Trong lều vải, Đạt Y Đồ bất chấp nam nữ khác biệt, còn thật cẩn thận rửa sạch miệng vết thương trước ngực Thánh Tuyết, sau đó ở miệng vết thương đổ một ít thánh phong tán. Bên cạnh nước trong đã biến thành máu loãng, trên khăn mặt còn có một ít đỏ sẫm không thể rửa, nhìn ra được độc được rất lợi hại.

Đạt Y Đồ có thể khẳng định, này độc được nhất định là Đinh Nỵ gây nên, toàn bộ Đạt Mỗ Tộc, không ai biết dùng độc, mà đi khách nhân mời đến lại càng không hội cùng Đạt Mỗ Tộc đối nghịch.

Trừ bỏ nàng, thật đúng là không thể nghĩ ra bất luận kẻ nào.

“Sư phó!”

Nghe thấy thanh âm của Phi Nhi, Đỗ Yến đã muốn ôm nàng xuất hiện ở trước mặt, bé con nhảy xuống, ngồi ở giường, lo lắng nhìn Thánh Tuyết.

Đôi mắt đẹp dừng ở ngực phải, bàn tay mềm thật cẩn thận xóc lên băng gạc, thoáng nhìn Tuyết Bạch da thịt thượng có vô số lỗ nhỏ, chung quanh miệng vết thương có màu đỏ sẫm, vừa thấy liền biết là trúng độc.

Phi Nhi thấy bên cạnh có một cái bình nhỏ, lần trước, lúc nàng bị thương, Yên Chi tỷ tỷ cũng là dùng chữa thương được loại này. Nàng vội vàng cầm lấy khăn mặt, học theo Yên Chi tỷ, đem được ngã vào khăn mặt, nhẹ nhàng mà phúc thượng miệng vết thương của sư phó.

Đỗ Yến nhăn lại mi, hai tay khoanh ở trước ngực, hỏi Đạt Y Đồ:

“Phát hiện cái gì sao?”

Đạt Y Đồ hô khẩu khí, đứng lên, để Phi Nhi vì Thánh Tuyết bôi thuốc. Hắn lui về phía sau hai bước, đứng ở bên cạnh Đỗ Yến, nhìn chăm chú vào sắc mặt tái nhợt của Thánh Tuyết: “Hắn là độc được của Vạn Độc môn.”

“Ân a, ta cũng nghĩ như vậy.”

“Người nhận ra Vạn Độc môn nhân?”

“Không, ta nhận thức thiên hạ đệ nhất môn nhân.”

“.....”

Đạt Y Đồ quay đầu đến, khó hiểu nhìn hắn.

“Làm cho lão môn chủ, Đinh Oánh Oánh xuất ra giải được, vẫn là mới có thể.”

Phi Nhi nghe thấy bọn họ thảo luận, mạnh quay đầu đến, nghiêm túc nói: “Ta muốn đi thiên hạ đệ nhất môn!”

“Ân? Tiểu Phi Nhi vì sao đột nhiên kiên định như thế?”

Đỗ Yến Vi cười nhìn nàng, “Người bỏ được Diêm thúc thúc sao?”

“Bởi vì độc được đã muốn bắt đầu thể thể không chế, ngăn cản Đa Dục nhớ lại.”

Đạt Y Đồ nhăn lại mi, hỏi: “Nói như thế nào?”

Phi Nhi đem chuyện vừa rồi tình nói cho bọn họ, hai nam nhân đều tiến vào tự hỏi, xem ra vô hồn này so với trong tưởng tượng lợi hại hơn nhiều lắm.

“Nhưng mà, ta phải trở về Minh Thành một chuyến. Ta lo lắng bà nội.....”

“Ân, Diêm thúc thúc có khả năng đã quên luôn bà nội.”

“Cho nên việc này tình.....”

“Đợi chút!”

Đạt Y Đồ nhắc tay, đánh gãy lời nói Phi Nhi,

“Thánh Tuyết cùng Đỗ Yến đều nói quá Minh Vương đối Phi Nhi có điểm cảm giác, tân sinh cảm giác, giống như là..... Vừa mới chú ý một người.”

“..... A?”

Phi Nhi kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, “Ta nghe không hiểu.”

“Nàng nghe không hiểu cũng không quan hệ, cảm giác được Diêm thúc thúc vẫn như cũ đối với người có hứng thú là tốt rồi.”

“.....”

“Ân, đúng!”

Đạt Y Đồ nhận thức gật đầu, “Phi Nhi muốn thừa dịp vô hồn còn chưa thể hoàn toàn không chế Minh Vương thì đi tìm giải được, làm cho Đinh Nị không không chế được hắn. Nói sau, Yên Chi có thể chiêu cố Minh Vương, Đinh Nị không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Đinh Nị nói qua, chỉ cần ta ngoan ngoãn, khiến cho ta tiếp tục làm nữ nhi của Đa Dục.”

“Nàng muốn không phải loại quan hệ này.”

“Đúng!”

Phi Nhi nghiêm túc nhìn Đạt Y Đồ,

“Ta muốn trở thành nữ nhân của Đa Dục.”

Lam mâu lập tức âm trầm, khuôn mặt tuần tú bịt kín một trận sầu bi, biết đây là sự thật, nhưng khi từ miệng Phi Nhi nói ra, đối hấn phá lệ đã kích, thậm chí cảm thấy đau xót vô hạn.

Phi Nhi cảm nhận được lời nói của mình đã thương tổn Đạt Y Đồ, bé con lập tức im miệng, tử mâu tràn đầy xin lỗi. Kiều nhỏ thân ảnh đứng lên, đi đến bên cạnh Đạt Y Đồ, bàn tay mềm cầm lấy đại chưởng của hấn, cùng hấn nhìn nhau:

“Thực xin lỗi, Đạt Y Đồ, thực xin lỗi.”

Đạt Y Đồ thật sâu hô khẩu khí, miễn cưỡng nhấc lên một chút đạm cười, liếc mắt nhìn Thánh Tuyết một cái, nhẹ giọng nói:

“Bổn vương muốn kết hôn với Thánh Tuyết, lập nàng là Vương phi, Phi Nhi, hãy đi tìm hạnh phúc của chính mình đi.”

“Người muốn kết hôn với sư phó?”

Phi Nhi trừng lớn ánh mắt, khó có thể tin nhìn hấn.

“Ân, ta cùng với nàng có..... Có quan hệ xác thật, vì trình tiết của nàng, phải thú nàng.”

“Người không thương nàng.”

“Ta yêu nàng”

Đạt Y Đồ đột nhiên rống lên một câu, lại thu hồi thanh tuyến,

“Nhưng, có kết quả sao?”

“Ta..... Nhưng mà, hai người muốn cùng một chỗ nhất định phải có tình cảm, là người tình ta nguyện. Sư phó nàng, nàng..... Người sẽ hủy nàng!”

“Chuyện của ta không cần người lo lắng, ta..... Ta sẽ cùng nàng thương lượng việc này.”

“Người!”

Phi Nhi bỗng dưng trừng lớn ánh mắt, đột nhiên cảm thấy thực ủy khuất, nàng chính là không muốn hai người không có tình cảm, bởi vì nàng mà phải miễn cưỡng ở cùng một chỗ, không ngờ Đạt Y Đồ lại có phản ứng lớn như vậy.

Đạt Y Đồ thấy vẻ mặt kinh hoàng của nàng thì lập tức hối hận, ảo não nói:

“Ta đi ra ngoài một chút.”

Nói xong, xoay người rời khỏi lều vải.

Đỗ Yến đem hết thấy xem ở trong mắt, Đạt Y Đồ vì thành toàn, chủ động miễn đi danh hiệu Vương phi của nàng, khiến nàng vô hậu cố chi ưu, có thể thấy được, hấn đối với Phi Nhi tình thâm nghĩa trọng.

nam nhân như thế, nếu không phải Diêm thúc thúc nhận thức Phi Nhi trước, hấn nhất định đem bọn họ hai kéo cùng một chỗ.

Đỗ Yến không đành lòng thấy bộ dáng thương tâm của Phi Nhi, cánh tay duỗi ra, đại chưởng khinh ôm lấy nàng, vỗ vỗ, an ủi nói:

“đau dài không bằng đau ngắn, làm cho hấn lắng lặng.”

Phi Nhi đáng thương hề hề gạt đầu, nhẹ giọng nói: “Yến ca ca, ta đã làm sai phải không?”

“Đừng lo lắng, Đạt Y Đồ là người thông minh, qua một thời gian sẽ không có chuyện gì.”

“Nhưng còn sư phó.”

“Phi Nhi có nghĩ tới không?”

Đỗ Yến quay đầu đến, mỉm cười nói,

“sư phó của người cũng thích Đạt Y Đồ đâu?”

Phi Nhi tò mò nghiêng đầu: “Sư phó sẽ thích Đạt Y Đồ?”

“Hắc hắc! Nói không chính xác nha.”

Đỗ Yến lộ ra một chút thần bí tươi cười, tầm mắt dừng trên người Thánh Tuyết vẫn còn hôn mê.

Phi Nhi chu miệng, nhăn mi, cân nhắc. Sư phó sẽ thích ngốc tử kia sao?

64. Chương 64

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 64. Phi Nhi muốn mất tích

Giữa trưa ngày hôm sau, Thánh Tuyết mới dần dần thức tỉnh, khi đôi mắt đẹp mở ra liền nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Phi Nhi. Đột nhiên nhớ tới chuyện tình tối hôm qua, cả người nàng bật dậy:

“Phi Nhi, có người..... Ách.....”

Ngực đau đớn khiến nàng khóa mày, thân hình gấp khúc, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Sư phó! Người nằm xuống, nằm xuống trước đi.....” Phi Nhi vội vàng giúp đỡ nàng, chậm rãi nằm xuống giường, nắm chặt tay nàng, đau lòng vô cùng.

“Có..... Có người đối với người bất lợi.”

“Ta không sao, yên tâm đi.”

Thánh Tuyết nhẹ nhàng thở ra, tầm mắt xẹt qua lều vải, không thấy thân ảnh hắc, không khỏi hỏi Phi Nhi:

“Nguyên Vương đâu? Hắc không có việc gì đi?”

Nghe thấy Thánh Tuyết nhắc tới Đạt Y Đồ, Phi Nhi thần sắc ngưng trọng nhìn nàng, nghiêm túc nói:

“Sư phó, có một việc ta nhất định phải nói cho người biết, nếu người không đáp ứng, ta chết cũng sẽ không để Đạt Y Đồ đặt chủ ý lên người sư phó!”

“Ân?”

“Đạt Y Đồ nói cùng người có quan hệ xác thật, cho nên hắc muốn kết hôn với người, để người làm Nguyên Vương phi!”

“Thú ta.....” Thánh Tuyết có chút đại ra, đôi mắt tràn đầy nghi hoặc.

“Ân!” Phi Nhi nặng nề mà gật gật đầu,

“nếu sư phó không muốn, Phi Nhi sẽ lập tức cùng hắc.....”

“Ta đáp ứng.”

“Cùng hắc..... A?” Phi Nhi lập tức trừng lớn ánh mắt, khó có thể tin nhìn Thánh Tuyết, sư phó làm sao vậy? Cư nhiên đáp ứng?

Thánh Tuyết rút về suy nghĩ, bàn tay mềm xoa hai má Phi Nhi, mỉm cười nói:

“Ta nguyện ý thay thế người trở thành Nguyên Vương phi, Phi Nhi..... Người nhất định phải hạnh phúc.”

“Sư phó!”

“Minh Vương mới là chốn trở về của ngươi, đừng để cho danh hào Nguyên Vương phi này vây khốn chính mình.”

“Sư phó!” Phi Nhi gấp khúc thân thể, gắt gao ôm nàng, không buông tay. Nàng cùng Đạt Y Đồ giống nhau, vì tâm nguyện của nàng, hy sinh hạnh phúc của chính mình, không hề có nửa câu oán hận, không cầu hồi báo.

Loại hữu tình này, nàng như thế nào không cảm động, như thế nào không đau lòng?

Vì bọn họ, nàng nhất định phải đem Đa Duy đoạt lại!

Thánh Tuyết vỗ vỗ bả vai của nàng, lạnh lùng nheo lại ánh mắt, nói:

“Khi Minh Vương phục hồi như cũ, thay vì sư giết tiện nữ nhân kia!”

“Hảo!”

Đồng dạng kiên định, quyết đoán, nàng sẽ không bỏ qua những ai thương tổn bằng hữu!

Chỉ chốc lát, Đạt Y Đồ cùng Đỗ Yến đi vào, thấy Thánh Tuyết tỉnh lại, hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

Đỗ Yến ngồi ở bên cạnh nàng, nhẹ nhàng bắt mạch, mỉm cười hỏi:

“Có cảm thấy không thoải mái không?”

Thánh Tuyết lắc đầu, tầm mắt đặt ở trên mặt Đạt Y Đồ, cùng hắn nhìn nhau. Trong đầu xẹt qua hình ảnh tối hôm qua hắn ở trước ngực hút máu độc, hai má dần dần hiện lên hai đóa mây đỏ.

Đạt Y Đồ thấy nàng đỏ mặt, bối rối quay đầu, đối Phi Nhi nói:

“Minh Vương tìm ngươi.”

“Tìm ta?”

“Ân, Đinh Ny dịch dung thành bộ dáng của ngươi, không biết lại có âm mưu gì.”

Phi Nhi phẫn nộ tròng lớn đôi mắt, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Chết tiệt! Nàng thật đúng là dám giả mạo ta!”

“Minh Vương tựa hồ đem ngươi trở thành người giả mạo, tối hôm qua..... Nàng với ngươi nói cái gì?”

Phi Nhi lắc đầu, đối Đạt Y Đồ nói:

“Đạt Y Đồ, đi theo Đa Duy, nói ta từ bỏ giả mạo làm Đinh Ny, đi rồi.”

“Này.....”

“Cứ quyết định như vậy, ta không theo chân bọn họ cùng nhau trở về, ta..... Ta đi theo phía sau bọn họ.”

“Không! Như vậy rất nguy hiểm!”

Đạt Y Đồ vội vàng ngăn chặn ý tưởng của nàng, thật sự lo lắng nàng một người ra đi.

Đỗ Yến khẽ buông tay Thánh Tuyết, trả lời: “Ta và Phi Nhi đi cùng nhau.”

Phi Nhi đối hắn gật gật đầu, đưa ra quyết định cuối cùng:

“Sau khi trở về Minh Thành, an trí bà nội thật tốt, ta liền đi thiên hạ đệ nhất môn!”

Đỗ Yến vẫn như cũ mỉm cười kì quái, vừa lòng gật đầu, Phi Nhi quả thật đã trưởng thành.....

.....

Sau đó một ngày, Phi Nhi đều không có xuất hiện ở trước mặt Diêm Vô Xá, Đinh Ny giả mạo làm Phi Nhi, thay thế nữ nhân trong lòng hắn khát vọng nhất. Đạt Y Đồ đột nhiên thay đổi người làm Nguyên Vương phi, cùng Ttuyệt tộc kết thân, Thánh Tuyết chính thức trở thành Nguyên Vương phi.

Đến lúc này, Diêm Vô Xá tưởng nghĩ đến chuyện đêm hôm đó,

“Phi Nhi” Trở lại bên người, nhất định là cùng Đạt Y Đồ nói thật, Đạt Y Đồ yêu nàng như bảo bối, tự nhiên hội đáp ứng điều kiện của nàng.

Hắn, thật sự thẹn với Đạt Y Đồ.

“Phụ vương, suy nghĩ cái gì?” Phi Nhi đột nhiên xuất hiện ở bên người Diêm Vô Xá, khiến cho hắn bỗng dưng rút về suy nghĩ, vươn tay tiếp được chén sữa dê mà nàng đưa.

“Không có việc gì, chính là..... Phi Nhi?” Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào bàn tay mềm chui vào trong lồng ngực hắn kia, nghi hoặc nhìn lại mi.

Phi Nhi quẹo rũ cười, vươn cái lưỡi phấn hồng liếm liếm hai má của hắn, nhẹ giọng nói:

“Phụ vương thật anh tuấn.”

Diêm Vô Xá nhất thời dâng lên một trận không vui, như thế nào sau khi giải quyết danh hiệu Vương phi, Phi Nhi giống như cả người đều biến dạng? Tính cách so với trước đây khác nhau rất lớn.

Ở trong ấn tượng của hắn, nàng là người dễ dàng thẹn thùng nhất thiên hạ, chưa từng có qua động tác yêu cầu lớn mật như thế.

Chính là khuôn mặt này, dáng người mảnh khảnh, quả thật là nàng. Như thế nào..... Rốt cuộc sao lại không giống?

Ngay khi môi đỏ mọng muốn hạ xuống hết sức, Diêm Vô Xá một trận chán ghét, thân ảnh cao lớn đứng lên, lửa dối lấy một cái cơ:

“Ta đi vệ sinh.”

Nói xong, mũi nam nhanh như chớp chạy mất vô tung vô ảnh, còn lại vẻ mặt kinh ngạc.....“Phi Nhi”!

Phía sau núi Đạt Mỗ Tộc, Đỗ Yến cầm cái giỏ trúc, tả hữu nhìn xung quanh một chút, không phát hiện có điều gì khác thường. Ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào huyết động trên sườn núi, gót chân khẽ nhún, vài cái lóe ra, thoải mái đáp xuống cửa sơn động.

Đỗ Yến vỗ vỗ chân, vừa đi vào sơn động, một bên đối bên trong quát:

“Phi Nhi, ăn cơm.”

“Đến đây!”

“Hừ!” Cơ hồ là trong nháy mắt, kiêu nhỏ thân ảnh đã muốn phiêu phù ở trước mặt Đỗ Yến, tử mâu hưng phấn mà trừng lớn, nhìn chăm chú vào cái giỏ trúc trong tay hắn.

Đỗ Yến thấy nàng bộ dáng nóng vội, vội vàng mở cái giỏ, xuất ra một bàn lớn thịt dê nướng đưa cho nàng:

“Thật có lỗi, có một số việc trì hoãn, đã tới chậm.”

“Có thể đến là tốt rồi, nhanh đói chết ta!” Phi Nhi tiếp nhận chén đĩa, cầm lấy một chuỗi thịt dê liền xả. Nàng đang ở thời kì phát triển, một ngày ít nhất phải ăn bốn năm bữa cơm mới có thể no được, xui xẻo nhất chính là hiện tại muốn làm bộ “Rời nhà trốn đi”, không thể « đường đường chính chính » lên bàn ngồi ăn. Nếu sao khi lột xác, nàng cứ thế này, thì biết sao đây?

Ăn! Trong đầu chỉ có ý niệm duy nhất này!

Đỗ Yến đi đến cái bàn đá trong sơn động, từ cái giỏ trúc xuất ra đủ loại mỹ vị, mỉm cười nói:

“Ngày mai sẽ lên đường hồi Minh Thành, để cho bọn họ đi trước, chúng ta đuổi theo sau.”

Phi Nhi ngồi ở trên mặt bàn, vừa ăn vừa gật đầu:

“Ừ, Yến ca ca..... Ăn bài.”

Đỗ Yến bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống:

“Đinh Ný giả bộ không giống người, Diêm thúc thúc tựa hồ phát hiện cái gì.”

“Ân?”

“Ha ha..... Tiểu Phi Nhi cũng không phải là tùy tiện có thể làm bộ được.”

“Ừ, ừ!!”

“Người vẫn là nhanh ăn đi, Thánh Tuyết nói buổi tối đến với người.”

“Ừ.....”

“..... Quên đi, không quấy rầy người ăn, ta đi tắm ôn tuyền.”

“Ừ ân.....” Mỗ nữ chỉ có thể phát ra đơn âm, vẻ mặt đầy mỡ, không hề hình tượng.

Nàng thể nhưng vừa ăn thịt dê, nhìn chân bò, ngửi sữa dê, thật sự bận quá!

65. Chương 65

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 65. Cáo biệt

“Đây là quần áo ngày mai mặc, đây là túi nước, còn có một ít lương khô.”

“Nga.”

“Nhớ mang theo ngân phiếu, không biết tên Đỗ Yến kia có mang ngân lượng hay không.”

“..... Nga.”

“Còn có, thanh chủ thủ này cũng không cần trả lại Đạp Y Đồ, chính mình mang theo.”

“Nhưng đây vốn là vật đính hôn.....”

“Không có nhưng mà! Sư phó tặng cho người, chính là đồ vật của người, hiểu không!”

“Nga.” Chỉ chốc lát, Phi Nhi đem nghi ngờ cất vào trong lòng, khuôn mặt tinh xảo lại vẫn như cũ mỉm cười nhìn Thánh Tuyết, sự rầy rà của nàng sắp vượt qua Yên Chi.

Thánh Tuyết một bên sửa sang lại hành lý cho Phi Nhi, một bên lú rú nói không ngừng.

Đạp Y Đồ yên lặng đứng ở cách đó không xa, lam mâu nhìn chăm chú vào thiên hạ đáng yêu, hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp nhau. Nói không có cảm giác là gạt người, nói bỏ được là ngụy biện, chỉ biết là, không phải người của hắn, muốn lưu cũng lưu không được.

Buông tay..... Là kết quả hoàn mỹ nhất.

Đỗ Yến vỗ vỗ bờ vai của hắn, mỉm cười nói:

“Hảo hảo đối tốt với Thánh Tuyết, nàng là một cô nương tốt.”

Lam mâu dời đi, lạnh lùng dừng trên người nàng, bình thường Thánh Tuyết nói không nói nhiều, nhưng khi ở bên cạnh Phi Nhi hoạt bát đáng yêu thì hoàn toàn thay đổi, dường như biến thành 2 tiểu hài tử.....

Đứa nhỏ?

Tầm mắt xẹt qua dáng người mảnh khảnh kia của Thánh Tuyết, tuy rằng so với Phi Nhi cao hơn nửa cái đầu, nhưng là nữ nhi thảo nguyên, Thánh Tuyết xem như tinh tế nhỏ gầy, khác hẳn hẳn cao lớn cường tráng, Thánh Tuyết có thể hay không xa lánh đâu?

Đạt Y Đồ ảo não nhăn lại mi, biết chính mình đối với nữ nhân hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả lần đầu tiên có cảm giác cũng là nữ nhân của huynh đệ, thật sự không biết như thế nào cùng Thánh Tuyết ở chung.

Đem bao quần áo sửa sang lại thật tốt, Thánh Tuyết nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Tốt lắm, đồ vật khác để cho Đỗ Yến cầm, chân người có thương tích, không có việc gì thì để cho hắn ôm nhiều một chút.”

“.....”

Phi Nhi quay đầu đi nhìn Đỗ Yến, Đỗ Yến bắt đầu nhìn cái xem thường, thật đúng là xem hắn là người hầu sai bảo.

Đạt Y Đồ nhìn sắc trời một chút, nhắc nhở nói:

“Thánh Tuyết, ta muốn đi tiễn đại ca, người cũng cùng nhau đến, miễn cho hắn nghi ngờ.”

“Nga.”

Thánh Tuyết dắt theo Phi Nhi, đi đến trước mặt Đỗ Yến, đem vật sở hữu toàn bộ giao cho hắn:

“Cầm, đừng đánh mất túi nước.”

Đỗ Yến theo bản năng giang hai tay, toàn bộ tiếp được, vội vàng gật gật đầu:

“Đi, người mau đi đi.”

Thánh Tuyết vỗ vỗ bả vai Phi Nhi, lộ ra một chút đạm cười:

“Có rảnh nhớ rõ trở về thăm sư phó.”

“Nhất định!”

“Còn phải mang Minh Vương đến, không được mang nam nhân khác!”

“..... Hảo!”

Được Phi Nhi đáp lại, Thánh Tuyết mới vừa lòng gật đầu, đi đến bên cạnh Đạt Y Đồ, trầm thấp nói:

“Đi nói vài câu với nàng đi, ta ở dưới chân núi chờ người.”

Đạt Y Đồ ngơ ngác, thân ảnh màu trắng lướt qua hắn, còn không quên rống lên một câu:

“Đỗ Yến, xuống dưới.” Sau đó tiêu sái rời khỏi sơn động.

“Nga!” Đỗ Yến cầm lấy bao quần áo, đi theo phía sau Thánh Tuyết rời đi.

Phi Nhi thấy Đạt Y Đồ không hề động đậy, chủ động bay đến bên người hắn, hai tay đặt ở phía sau lưng, nghiêng đầu nhìn hắn: “Đạt Y Đồ, ta phải đi.”

“Ân.” Lam mâu vẫn như cũ cúi hạ, không dám nhìn nàng.

“Ngày đó đối với người gặm rú, là ta không tốt. Về sau sư phó liền giao cho người, không được khi dễ nàng.”

“Ân.”

“Cái kia..... Người không nói gì với ta sao?”

“Bảo trọng.”

Phi Nhi thấy hắn rốt cục cũng mở miệng, lập tức giơ lên một chút tươi cười, cười khẽ cạo cạo mũi của hắn: “Cám ơn!”

Thân thể cao lớn mạnh mẽ sững sốt, lam mâu nhắc tới, chống lại nàng hồn nhiên. Bản ứng áp lực cảm xúc lập tức nảy lên, mày kiếm trói chặt, trong lòng có trăm ngàn không muốn để cho nàng rời đi.

“Đạt Y Đồ, ta..... A!” Nói còn chưa nói xong, đại chưởng đem nàng kéo vào trong lòng, gắt gao ôm. Hơi thở ấm áp phun ở bên tai nàng, lam mâu thống khổ nhắm lại.

Chênh lệch về chiều cao, Phi Nhi ngẩng đầu lên, cầm đặt trên vai của nàng, nhìn chăm chú vào đỉnh nam thạch trong sơn động, nhẹ giọng hỏi: “Đạt Y Đồ, ta.....”

“Đừng nói, để cho ta ôm một chút là tốt rồi.”

“..... Người phải đi tiến Đa Duy.”

“Không cần đề cập đến bất luận kẻ nào!!”

Mỗ nữ lập tức cầm mồm, để cho hắn ôm một cái.

Vẫn duy trì tư thế, một lát sau, Phi Nhi đang muốn di động cầm, đổi vị trí, Đạt Y Đồ đột nhiên buông nàng ra, ở cánh môi phần hồng khinh trác một chút, xoay người bước đi.

“.....” Phi Nhi kinh ngạc chớp chớp nhãn tình, nhìn Đạt Y Đồ thi triển khinh công, nhảy xuống sơn động, lưu lại một mình nàng.

“Cứ như vậy cáo biệt a? Tốt xấu cũng trò chuyện đi, hôn nhẹ một cái liền rời đi? Ngốc tử!”

Thân ảnh kiêu nhỏ bay đến cạnh sơn động, bên tai vang lên tiếng gió vù vù, Phi Nhi không khỏi rung mình một cái. Tầm mắt hạ xuống liếc một cái, không nghĩ tới nơi này còn rất cao.

Ngẩng đầu phóng nhãn nhìn lại, phong cảnh Đạt Mỗ Tộc thu hết trong đáy mắt, khuôn mặt tinh xảo lộ ra một chút không nở mím cười. Sinh sống hơn hai tháng tại địa phương này, bình thường, đơn giản, lại muôn màu muôn vẻ, vui vẻ thỏa mãn. Nàng hy vọng cùng Đa Duy ở cùng nhau, như thế qua cả đời, thật là tốt biết bao a.....

Tại đại môn Đạt Mỗ Tộc, Diêm Vô Xá nắm “Phi Nhi” đi đến con ngựa phía trước, xoay người lại, mỉm cười vỗ vỗ bả vai Đạt Y Đồ, nói:

“Hiện đệ, có rảnh đến Minh Thành làm khách, thăm đại ca.”

“Ân, ta sẽ!” Tầm mắt xẹt qua Thánh Tuyết bên cạnh Đạt Y Đồ, Diêm Vô Xá âm thầm xin lỗi, tiếp tục nói:

“Nếu không phải vì ta, hiện đệ sẽ không phải tuyển phi tử khác.”

“Đại ca đừng nói như vậy, trong lòng Phi Nhi chỉ có một người là đại ca, là hiện đệ không tốt, ủy khuất Phi Nhi.”

“Thánh Tuyết sư phó cùng người.....”

Thánh Tuyết vội vàng tiến lên từng bước, bàn tay mềm kéo cánh tay Đạt Y Đồ, lạnh lùng nhìn Diêm Vô Xá:

“Ta cùng Đạt Y Đồ nhất định sẽ hạnh phúc, Minh Vương vẫn là xem trọng..... Phi..... Nhi của người đi.”

Còn không quên trừng mắt nhìn “Phi Nhi” liếc mắt một cái.

Diêm Vô Xá khẽ nhíu đầu mày, nghe ra trong lời nói của nàng có địch ý, có chút khó hiểu, vì sao nàng lại đối với Phi Nhi chán ghét như thế?

Đạt Y Đồ vội vàng giải thích: “Đại ca, Vương phi không có ý gì khác.”

Diêm Vô Xá rút về tầm mắt, đối Đạt Y Đồ gật gật đầu:

“Ân, sau này còn gặp lại.”

“Hảo!”

Cách đó không xa, Đạt Mộc Tề rời khỏi đôi môi đỏ mọng của Yên Chi, con người đen lý tính là không muốn, hai tay vẫn như cũ ôm eo nhỏ của nàng, cổ quái nhìn lại mi.

Yên Chi nhìn hắn, không nói được lời nào.

Đột nhiên, hai người đồng thời dựng thẳng lên ngón tay, nghiêm túc nói: “Không được nhìn nữ nhân khác [nam nhân]!”

Đạt Mộc Tề gọi lên mỉm cười, gật gật đầu: “Ta chờ nàng trở về.”

“Ba năm đi qua rất nhanh, nếu ta phát hiện người ra ngoài trên hoa ghẹo nguyệt, ta liền hưu người!”

“Nếu như bị ta phát hiện nàng để cho nam nhân khác chạm qua, ta liền.....”

Đôi mắt đẹp nheo lại, môi đỏ mọng thượng kiêu.

“Ta liền..... Ta liền giết nam nhân đó!”

Yên Chi vừa lòng gật đầu, ở môi của hắn ấn xuống một nụ hôn : “Đạt Mộc Tề, ta yêu chàng.”

Mỗ nam mạnh mẽ sôi sục, kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp. Nàng như thế nào lại nói lời nói buồn nôn như vậy, bảo hắn làm sao bây giờ? Bảo hắn làm thế nào mới tốt.

Đại chưởng đột nhiên buộc chặt, Đạt Mộc Tề còn thật sự nói: “Yên Chi, đừng đi.”

“..... Đùa giỡn cái gì, không đi không được, buông tay!”

“Không! Ta không để người đi.”

“Buông tay! Đạt Mộc Tề! Buông tay!!”

“Không cần! Đánh chết cũng không buông!”

“..... Người tới a, ngăn cái đồ ngốc tử này lại!!”

66. Chương 66

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 66. Si nhi?

Rời khỏi Đạt Mộc Tộc, Phi Nhi cùng Đỗ Yến liền đi theo phía sau đoàn người Minh Môn, ngại bọn họ đều là võ công cao thủ, Đỗ Yến không dám tiếp cận quá gần, có thể thấy bóng dáng bọn họ là tốt rồi. Đi được hai ngày một đêm, rời khỏi biên giới thảo nguyên, bắt đầu tiến vào trung nguyên.

Phi Nhi oa ở trong lòng Đỗ Yến, tầm mắt vẫn dừng ở sau lưng đám người kia, đi lâu như vậy mà bọn họ cũng không cần nghỉ ngơi, chỉ biết Minh Vương rất gấp rút quay về nước. Nếu như là nàng nói, cha nhất định sẽ dừng lại.

Hắn thực làm đau lòng nàng, biết nàng chịu không nổi thời tiết vất vả khô ráo như thế.

Nhưng mà, vì sao Đinh Ny lại không cho hắn dừng lại?

Đỗ Yến nhìn ra Phi Nhi nghi hoặc, mỉm cười nói:

“Người cùng Đinh Ny không giống nhau, nàng có thể chịu được lặn lội đường xa, người nếu thiếu nước sẽ duy trì không được, thể lực không thể duy trì.”

“Cho nên cha sẽ không dừng lại nghỉ ngơi sao?”

“Ân, nhất định hỏi qua Đinh Ny, Đinh Ny không biết người, đương nhiên sẽ theo bản năng trả lời hắn.”

“Đã hiểu.”

Mọi người đi tới chỗ giao nhau của hai ngọn núi lớn, Đỗ Yến cảm giác được một cỗ sát khí sôi trào, nhưng là Minh Môn không có gặp phải công kích, phỏng chừng địch nhân nhận ra được cớ xí của bọn họ, cho nên không dám dễ dàng xuống tay.

Đi vào lộ khẩu phân nhánh, người Minh Môn vừa đi qua, mặt sau một đội quân tiến vào chỗ giao giới, Phi Nhi rướn cổ lên, tận lực nhìn xung quanh, ra vẻ đã nhìn không thấy bóng dáng đoàn người.

“Yến ca ca, chúng ta sắp theo không kịp.”

“Không vội, trở về Minh Thành chỉ có một con đường.”

“Nhưng là, cha hấn.....”

“Đinh Ny sẽ không thương tổn của hấn,” Đỗ Yến xoa bóp cằm Phi Nhi,

“Huống chi, nàng cũng không có bản lãnh này.”

“Đối! Đồ pig chỉ biết hạ độc!” (PN nói tiếng Anh nhá ^^)

“Ân?”

“Trư!!”

“.....”

đội ngũ Minh Môn vừa qua khỏi, đội ngũ phía trước liền dừng lại, Đỗ Yến nheo lại đôi mắt nhìn phía trước, thoáng nhìn một đội nhân mã màu đen đem đội ngũ vây quanh.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, nhóm cường đạo đều sợ hãi Minh Môn, khi thiện sợ ác, nhìn thấy đội ngũ khác liền lập tức xuất động.

Chỉ nghe thấy thủ lĩnh cường đạo hướng đội ngũ đằng trước quát: “Đem hàng hóa cùng ngân lượng lưu lại, chúng ta chỉ cầu tài, không muốn thương tổn bất luận kẻ nào.”

“Có bản lĩnh thì lấy đi!”

Thanh âm quen thuộc làm Đỗ Yến mạnh mẽ sửng sốt, lạp lạp dây cương nhanh chóng vượt qua.

Đối với hành động đột nhiên của Đỗ Yến, Phi Nhi ngắc đầu, khó hiểu nhìn hấn:

“Yến ca ca?”

“Đó là thanh âm của nhị đương gia thiên hạ đệ nhất môn.”

“..... Nga.” Phi Nhi hiểu được quay đầu lại, Yến ca ca nói qua nhận thức thiên hạ đệ nhất môn , giải được của cha ngay tại trong tay phụ nhân thiếu môn chủ.

Nàng rất muốn lấy được giải được!

“Quả thực chính là muốn chết! Tiến lên cho ta!”

Đầu lĩnh cường đạo ra lệnh một tiếng, nhân mã chung quanh toàn bộ hướng đoàn xe vây lại.

Đỗ Yến kéo mạnh dây cung, lấp tên, nhắm ngay lão đại trong nhóm cường đạo cưỡi tuần mã màu trắng, khe cắn môi, ngón tay chuyển động, mũi tên như xé gió bay đi.

“Hưu!” Mũi tên lông chim màu trắng nhanh chóng xẹt qua, chính giữa mi tâm lão đại, hấn ngay cả cơ hội kinh ngạc kêu to cũng không có, liền rớt xuống ngựa.

Mọi người tầm mắt bỗng dừng dờ đi, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào Đỗ Yến. Đỗ Yến đối với nhị đương gia rồng lớn nói:

“Minh Môn Đỗ Yến, đến trợ giúp nhị đương gia một tay.”

Vừa rống to, một mũi tên lông trắng khác đã muốn phóng ra, đánh bại một cái cường đạo đang uy hiếp.

Nhị đương gia Lãnh Húc lập tức hưng phấn mỉm cười đứng lên, lớn tiếng trả lời:

“Hảo tiểu tử! Thật không hổ là thần xạ thủ.”

“Ha ha.....”

Hai người đi đến trước mặt Lãnh Húc, nhóm cường đạo thoáng nhìn lão Đại đi đời nhà ma, lão Nhị phần nộ rít gào nói:

“Thay lão Đại báo thù, một người cũng không cho phép rời đi!”

“Lên!!”

Hai nhóm người lập tức triển khai chém giết.

Lãnh Húc đỡ đại đao của một người, chỉ chỉ xe ngựa:

“Yến nhi, xem trọng Lãnh Tĩnh!”

“Lãnh Tĩnh?” Đỗ Yến bỗng dừng nhìn lại mi,

“Người đem hân mang đến để làm gì?”

“Hân bị thương.”

“Đang!” Đỗ Yến đỡ kiếm thế, cầm lấy túi ngủ giao cho Phi Nhi, phân phó nói:

“Phi Nhi, chiếu cố Lãnh Tĩnh thật tốt.”

“Hảo” Bé bỗng dừng bay vọt dựng, không đợi Lãnh Húc thấy rõ ràng thân ảnh của nàng, nàng đã muốn chui vào trong xe ngựa.

Trong xe ngựa, một thân thể thon dài nằm im lặng, ngực trần trụi, băng vải thật dày bao lấy ngực của hân, Phi Nhi chống lại tầm mắt của hân, bỗng dừng nhìn lại mi.

Thiếu niên mặt nhăn thành một đoàn cổ găng gượng, như là chịu được thật lớn thống khổ, mũi phong thẳng tắp, bạc môi nhợt nhạt, đôi mắt thâm thúy nhắm lại, dung nhan tuấn mỹ như tạc giờ phút này tái nhợt làm cho người ta đau lòng.

“Ba!” Trên đỉnh xe ngựa có vật nặng rơi xuống, Phi Nhi nhanh chóng rút ra chủy thủ, giơ lên đầu bảo hộ ở trước mặt thiếu niên. Tay trái cầm lấy túi nước, thật cẩn thận mở ra túi nước. Chính là.....

Một bàn tay mở không ra!

Thiếu niên thấy nàng dùng sức lạp xả túi nước, tay khác lại cầm chủy thủ phòng bị có người đến tập kích, khó hiểu chớp chớp nhìn tình, lúc này nàng còn uống nước?

Tuy rằng không hiểu ý của nàng, thiếu niên vẫn là nâng tay, giúp nàng đem cái nắp kéo ra.

“..... Cảm ơn!” Hành động của thiếu niên dọa đến Phi Nhi, bất quá nàng vẫn theo bản năng nói lời cảm tạ.

“Ba!”

Phi Nhi mạnh quay đầu lại, một tên cường đạo giơ lên đại đao hướng nàng bổ tới, thiếu niên bản năng đem nàng kéo ra sau, “Đang!”

Một đao thất bại.

Tử mâu bỗng dừng lóe ra, bọt nước dâng lên, Phi Nhi lộ ra một chút tà ác tươi cười: “Muốn chết!”

“Ba ba ba ba!” Nhất thời vô số bọt nước nhắm ngay ngực tên cường đạo mãnh liệt đánh tới, thân thể cao lớn bị bắn ra ngoài xe ngựa, Phi Nhi nhanh nhạy nhảy lên phía trước, ở gót chân của hân bổ xuống một đao.

“A!”

Nam nhân bị bất ngờ, té ra ngoài xe ngựa, ăn đau ôm chân chính mình, không bao giờ... sẽ tiến lên nữa.

Tên cường đạo thứ hai xuất hiện, bắt lấy cổ tay Phi Nhi, dùng sức uốn éo, chủy thủ rơi xuống, thân ảnh kiêu nhỏ bị văng ra ngoài xe ngựa. Bỗng dừng, đôi cánh trong suốt xuất hiện, Phi Nhi một tay nắm chặt tóc nam nhân, một bàn tay chế trụ cổ của hân.

Thừa dịp nam nhân đang bị tập kích từ hai phía, Phi Nhi ôm chặt đầu của hân, nương mảy, hướng phía bên trái dùng sức kéo một cái, nghe thấy “rắc” một tiếng, xương ống chân theo tiếng mà gãy, khí tuyệt bỏ mình.

Sau khi giải quyết xong, Phi Nhi trở lại xe ngựa, thoáng nhìn một tên cường đạo kẻ bắt đao ở trên cổ thiếu niên, thấy nàng tiến vào, nhanh chóng đổi nàng rống to:

“Yêu nghiệt, đừng tới đây!”

Phi Nhi vùng vằng, ngắc thiếu niên liếc mắt một cái, trầm thấp đối cường đạo nói: “Ta đáp ứng không thương tổn ngươi, buông hấn ra.”

“Ngươi biết yêu thuật, ai tin tưởng ngươi!”

Phi Nhi ngẩng đầu, nửa mơ mi mắt nhìn hấn: “Vậy ngươi muốn thế nào?”

“Ngươi đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

“Hảo! Ngươi đừng thương tổn hấn!” Nói xong Phi Nhi liền đứng lên, rời khỏi xe ngựa, không chuyển mắt nhìn thanh bảo đao kia.

Thiếu niên nhìn Phi Nhi, đôi mắt đại ra xẹt qua một tia cảm xúc khó có thể nắm lấy, thân thể suy yếu tùy ý cường đạo kéo lên, mềm nhũn bắt tại cánh tay của hấn.

Hai người vừa ra khỏi xe ngựa, người của thiên hạ đệ nhất môn nhanh chóng vây lại đây, nhóm cường đạo nhân cơ hội này để thở, đều lui qua một bên.

Cường bạo kèm hai bên thiếu niên, đối Phi Nhi quát:

“Yêu quái, đừng tới đây, lui về phía sau!”

Phi Nhi nhả lại mi, ngoan ngoãn lui về phía sau một khoảng cách, mãi cho đến phía trước Đỗ Yến.

Đỗ Yến xoay người, nheo lại đôi mắt nhìn chăm chú vào cường đạo, nhẹ giọng nói: “Phi Nhi, có nắm chắc cứu được Lãnh Tĩnh không?”

“Lúc này còn im lặng?”

“..... Thiếu niên kia kêu Lãnh Tĩnh.”

“.....” Phi Nhi gật gật đầu.

Đỗ Yến nghiêm túc tiếp tục nói:

“Nghe mệnh lệnh của ta liền lên, ngươi so với ta nhanh hơn. Ta đối với ngươi có tin tưởng.”

Phi Nhi thật sâu hít một hơi, chuẩn bị tốt.

“Nhất định phải thành công, bằng không tên bắn chính là mi tâm Lãnh Tĩnh.”

“Hảo!”

Cường đạo gặp Phi Nhi thối lui đến phạm vi an toàn, tầm mắt dời đi, đối với Lãnh Húc rống lớn: “Buông vũ khí xuống!”

“Hảo! Ngươi đừng thương tổn Tĩnh Nhi.”

Lãnh Húc đại chưởng nhắc tới, mọi người lập tức đặt kiếm xuống.

Đỗ Yến thoáng nhìn cường đạo đang rời lực chú ý, nhẹ giọng nói ra câu: “Lên!”

“Ông!” Thân ảnh màu trắng nhanh chóng hướng cường đạo bay đi, Đỗ Yến so với nàng chậm hơn một nhịp, buông dây cung, mũi tên màu trắng nhắm ngay người bên cạnh Phi Nhi mà đi.

Trong lúc đó Phi Nhi lóe ra phía sau bọn đạo tặc, kéo bả vai Lãnh Tĩnh thật mạnh, cánh tay mảnh khảnh nắm ở đầu của hấn kéo xuống, đao phong sắc bén không dấu vết họa một đạo vết thương trên cánh tay .

“Tê!!”

Trong nháy mắt khi Lãnh Tĩnh gục đầu xuống, mũi tên màu trắng chuẩn xác bắn vào mi tâm cường đạo, Phi Nhi còn không quên bổ thương một cước, đem cường đạo đá ra ngoài mây trượng.

Thân thể thon dài mất đi lực chống đỡ, Lãnh Tĩnh cả người đặt ở trên người Phi Nhi, thân ảnh kiêu nhỏ lập tức chịu không nổi, một bên ồ ào:

“Uy uy, uy..... Thật nặng.....”

“Ba!” Hai người cùng nhau té trên mặt đất, Lãnh Tĩnh còn phi thường không khách khí ghé vào trên người nàng.

“Phi Nhi!”

“Tĩnh Nhi!”

Đỗ Yến cùng Lãnh Húc cùng nhau xông lên, một người đỡ một người, Lãnh Húc trực tiếp ôm lấy Lãnh Tĩnh, dùng áo choàng bao vây lấy thân thể hần, nhanh chóng chạy đến xe ngựa, thật cẩn thận đặt hần nằm xuống.

Đỗ Yến vỗ vỗ tro bụi trên người Phi Nhi, kéo cánh tay của nàng, nhìn chăm chú vào miệng vết thương:

“Hoàn hảo, vết thương không sâu.”

“Yến ca ca, chúng ta đuổi không kịp đội ngũ của cha.” Điều Phi Nhi lo lắng nhất chỉ có điểm này.

“Yến ca ca cam đoan, Phi Nhi có thể đuổi theo Diêm thúc thúc trước khi hần trở lại Minh Thành, có được không?”

“Hảo!”

“Đi trước nhìn xem thương thế của Tĩnh Nhi.”

“..... Nga.” Phi Nhi đô chu miệng, đi theo phía sau Đỗ Yến.

Mọi người sửa sang lại hết thấy, nhanh chóng rời khỏi chỗ này, sắc trời dần tối xuống, chỉ có thể nghỉ tại một dòng suối nhỏ trong rừng, vượt qua một đêm này.

Đỗ Yến lấy ra khăn mặt sạch sẽ, đem miệng vết thương của Phi Nhi rửa sạch sẽ, đổ dược chữa thương lên, đơn giản băng bó một chút.

Xa xa, Lãnh Tĩnh khoác áo choàng, dựa vào thân cây, im lặng nhìn Phi Nhi.

Lãnh Húc đưa qua một khối bánh nướng, mỉm cười nói: “Tĩnh Nhi ngoan, ăn điểm tâm trước.”

Con người đen chuyển biến, thay vào đó là một thần sắc khờ dại, khuôn mặt tái nhợt khẽ nhấc lên một chút đáng yêu tươi cười, tiếng nói yếu ớt trả lời: “Cám ơn thúc thúc.”

“Ng Sloan!”

“Thúc thúc, tỷ tỷ bên kia là ai?”

“Là bằng hữu của Yến ca ca.”

“Thúc thúc, ta thích tỷ tỷ.”

“Ách.....” Lãnh Húc có điểm khó xử,

“Thúc thúc đi qua hỏi nàng một chút, có hay không nguyện ý cùng Tĩnh Nhi làm bằng hữu, được không?”

“Hảo.”

Lãnh Húc đi đến bên người Phi Nhi cùng Đỗ Yến, ngồi xổm xuống, đối Đỗ Yến nói:

“Tĩnh Nhi..... Muốn cùng cô nương làm bằng hữu.”

“A?” Mỗ nữ trừng lớn ánh mắt, khó có thể tin nhìn hần.

“Ách, cô nương đừng hiểu lầm, Tĩnh Nhi hần.....”

Đỗ Yến vỗ vỗ cánh tay Lãnh Húc, mỉm cười nói:

“Nhị đương gia, để cho ta cùng Phi Nhi nói đi.”

“Ân, cảm ơn Yến nhi.”

Sau khi Lãnh Húc đi xa, Đỗ Yến tiếp tục băng bó, giải thích nói:

“Thiên hạ đệ nhất môn — Nghĩa Môn, môn chủ Lãnh Nghĩa chỉ có một người con. Năm Lãnh Tĩnh mười một tuổi, mắc phải bạo bệnh, trong một đêm biến thành si nhi, hôn sự của hắn trở thành đề tài tranh luận của người trong giang hồ. Nói là có thể trở thành thê tử của Lãnh Tĩnh là có thể có được chủ vị môn chủ của Thiên hạ đệ nhất môn, là có thể thống trị võ lâm.”

Phi Nhi sửng sốt, chỉ chỉ phương hướng Minh Thành:

“Sau đó liền cưới tỷ tỷ Đinh Ny ?”

“Ân,” Đỗ Yến gật gật đầu,

“Không biết nàng dùng thủ đoạn gì làm Lãnh Tĩnh cưới nàng, nhưng trong đó nhất định có âm mưu.”

“Đương nhiên, nhìn Đinh Ny đã biết tỷ tỷ của nàng nhất định không phải người tốt.”

“Lãnh Tĩnh rất ít có cơ hội tiếp xúc người khác phái, nếu hắn có hứng thú cùng người làm bằng hữu, người còn có cơ hội trở thành người hắn tín nhiệm, là có thể làm cho hắn.....”

“Hỏi tỷ tỷ Đinh Ny lấy giải được!”

“Đúng!”

“Hảo, ta đi cùng hắn tâm sự.”

“Đợi chút, Phi Nhi!” Đỗ Yến lôi kéo cánh tay của nàng,

“Ta, ta với người cùng nhau đi qua đi,”

“..... Nga.”

.....

Hai người đi đến bên người Lãnh Tĩnh, Đỗ Yến vỗ vỗ bả vai Lãnh Tĩnh, nói:

“Tĩnh Nhi, còn nhớ rõ ta sao?”

Lãnh Tĩnh thiên chân gật gật đầu, hai má tái nhợt lộ ra một tia mỉm cười: “Yến ca ca.”

“Đúng a, Yến ca ca mang đến một người bằng hữu.”

Đỗ Yến lôi kéo Phi Nhi ngồi xổm xuống, “Nàng kêu Phi Nhi.”

Lãnh Tĩnh nhìn chăm chú vào tử mẫu, vẫn như cũ là ánh mắt hồn nhiên, chen lẫn một chút sợ hãi, nhẹ giọng nói:

“Người..... Giống con gián, đều có cánh.”

“Không! Ta không phải con gián!” Phi Nhi lập tức nhăn lại mi phủ nhận,

“Ta là Tĩnh Linh, Thủy Tĩnh Linh, cánh Thủy Tĩnh Linh xinh đẹp, là đệ nhất vô nhị!”

Lãnh Tĩnh đáng yêu nghiêng đầu, lặp lại tên của nàng: “Thủy..... Tĩnh..... Linh?”

“Đúng! Ta gọi là Phi Nhi!” Phi Nhi lộ ra một chút ngọt mỉm cười, vươn bàn tay mềm.

Lãnh Tĩnh nhìn bàn tay nhỏ bé trong suốt đang đến gần kia, đột nhiên lộ ra một chút tà ác tươi cười, nhấc tay cầm trụ:

“Ta thích Thủy Tĩnh Linh.”

Chính là trong nháy mắt, Đỗ Yến neoh lại đôi mắt, vẻ mặt có tia bí hiểm không có tránh thoát khỏi ánh mắt của hắn, khiến cho hắn đối với thiếu môn chủ này có phần nghi hoặc.

Hắn thật là si nhi sao?

Đột nhiên, Lãnh Tĩnh vươn tay, chụp lên hai mềm mại trước ngực Phi Nhi, sợ tới mức Phi Nhi theo bản năng đá đi một cái bàn tay! “Ba!”

Mỗ nam đôi mắt đen bóng sừng sốt, dần dần nổi lên sương mù, nước mắt lưng tròng, bỗng dưng cánh môi hoàn mỹ mở lớn, ngăn yết hầu khóc lớn:

“Oa! Yên ca ca, nàng đánh ta, nàng đánh Tĩnh Nhi!”

“..... Yên ca ca!” Phi Nhi ủy khuất quay sang, nhìn Đỗ Yến.

Đỗ Yến bắt đắc dĩ lắc đầu, vuốt ve đầu Lãnh Tĩnh, gỡ rối tóc của hắn:

“Phi Nhi không có ác ý, chính là Tĩnh Nhi dọa đến nàng mà thôi.”

Mỗ nam bẹp miệng lại, đáng thương hề hề nhún vai:

“Tĩnh Nhi chính là muốn nhìn một chút vì sao ngực Phi Nhi lại lồi lên, không giống với chúng ta.”

“Ách..... Cái kia..... Bởi vì nàng là nữ nhân, thê tử của người cùng nàng giống nhau, không phải sao?”

“Thê tử của ta? Là ai? Ta chưa thấy qua ngực nữ nhân cùng Phi Nhi giống nhau.”

Đỗ Yến nheo lại mắt, nghi hoặc hỏi: “Không có?”

“Không có! Kiên định gặt đầu.”

Đỗ Yến vươn hai tay, cách vị trí bộ ngực Phi Nhi một tấc, vẽ một vòng: “Không có này..... người ngủ ở bên cạnh người, không có... cái này sao?”

..... Phi Nhi trừng mắt hắn, đẩy tay hắn ra

“Tuyệt đối không có!”

“.....” Đỗ Yến bắt đầu đoán động cơ của Đinh Oánh Oánh, cũng bắt đầu hoài nghi Đinh Oánh Oánh có hay không thật sự trở thành thê tử Lãnh Tĩnh. Nghĩ đến đây, Đỗ Yến để lại Phi Nhi cùng Lãnh Tĩnh, hướng phía Lãnh Húc đi qua.

Hắn phải rõ ràng Đinh Oánh Oánh hay không ở Nghĩa Môn, bằng không cũng là vô ích.

Phi Nhi nhìn Đỗ Yến liếc mắt một cái, ngồi ở bên người Lãnh Tĩnh, chỉ chỉ ngực của hắn, hỏi:

“Tĩnh Nhi, trên người người làm sao mà bị thương?”

“Người.....”

Phi Nhi thân mật nắm tay hắn, mỉm cười nói: “

Nói cho tỷ tỷ, Phi Nhi tỷ tỷ sẽ không thương tổn người.”

Lãnh Tĩnh nháy mắt mấy cái, nắm lại tay nàng, buộc chặt, nhẹ giọng trả lời: “Tối hôm đó, ta đang ngủ, phòng đột nhiên cháy, không kịp chạy trốn, cho nên liền bị thương.”

“Vậy thê tử người đâu?”

“Ta phát hiện, ngực người có ngọn đồi thật lớn nha.”

“..... Làm ơn, này.....” Phi Nhi chỉ chỉ bộ ngực chính mình,

“Cái này gọi là bộ ngực, không phải đồi ngực.”

“Bộ ngực?” Mỗ nam thông thả nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào địa phương hơi hơi nổi lên kia.

Thấy hắn nhìn chuyên chú như thế, Phi Nhi vội vàng lấy hai tay che ngực, ngăn trở tầm mắt của hắn, hờn giận nói:

“Nơi này chỉ có trượng phu..... Phu quân mới có thể chạm vào, người không thể xằng bậy nga.”

“Vậy Tĩnh Nhi làm phu quân của Phi Nhi.”

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Ta có người trong lòng, có phu quân!”

Con người đen bỗng đứng neho lại, Tĩnh Nhi đột nhiên hướng người về phía trước, nghiêm túc hỏi:

“Hắn là ai vậy?”

“Mắc mớ gì tới người a!”

“Ta thích người.”

“Ta không thích người!”

Lãnh Tĩnh bỗng đứng bắt lấy cánh tay Phi Nhi, bá đạo nói:

“Mặc kệ, Phi Nhi là của Tĩnh Nhi, Tĩnh Nhi là phu quân Phi Nhi.”

“Người người người! Buông tay!”

“Người là của ta, là của ta!”

“Người đi chết đi!”

Phi Nhi khẩn trương đứng lên, một tay đẩy Lãnh Tĩnh ra liền động đến vết thương trong ngực hắn, khiến cho hắn thống khổ nhăn lại mi, thân ảnh thon dài gập người lại, dần dần quỳ rạp trên mặt đất.

Thấy hắn vất vả như vậy, tâm Phi Nhi liền mềm nhũn, vội vàng kéo cánh tay hắn, xin lỗi nói:

“Thực xin lỗi, ta..... Ta không phải cố ý.”

Hai má anh tuấn lộ ra một chút ủy khuất, làm cho Phi Nhi có cảm giác tội ác, không đành lòng thương tổn hắn thiên chân như vậy.

Phi Nhi đỏ chu miệng, thỏa hiệp nói:

“Được thôi được thôi, trước Phi Nhi còn chưa tìm được phu quân, Phi Nhi tạm thời là của Tĩnh Nhi, được không?”

Mỗi nam vẻ mặt có chút chuyển biến, con người đen nổi lên sự hưng phấn.

“Người là người đã có thể thất, không thể đối nữ nhân khác động tâm, biết không? Huống chi, ta cũng có người trong lòng, cho nên chúng ta hai người chỉ có thể là bằng hữu, không thể vượt rào..... A!”

“Ba!”

Sau hai lần bị Phi Nhi đẩy tay ra, Lãnh Tĩnh quyết định rời xa nữ nhân hỉ nộ vô thường này, lui đến xe ngựa, chỉ cần nàng tới gần hắn liền kêu to hét lớn. Nhưng lại không muốn nàng rời đi, chỉ cần nhìn nàng là tốt rồi.

Phi Nhi bắt đắc dĩ nhìn hắn, vốn muốn lấy lòng hắn, để cho hắn hỗ trợ lấy giải dược, ai biết làm hay thành dở, hai bàn tay xúc động làm cho hắn càng thêm sợ hãi chính mình. Kỳ thật hắn chính là si nhi, nàng làm sao cùng hắn tính toán chi li đâu? Có vẻ chính mình một chút phong độ cũng không có.

Bất quá, cha nói qua thân thể của nàng không thể để cho nam nhân khác tiếp xúc, đánh hắn chính là phản ứng bản năng, nàng không đem hắn ném đi đã là may mắn!

Bởi vì quan hệ với Nghĩ Môn, Phi Nhi cùng Đỗ Yến không thể vượt qua đội ngũ Minh Môn, cũng bởi vì Lãnh Tĩnh chết tiết, Lãnh Húc khẩn cầu bọn họ ở lại đội ngũ, làm bạn với hắn.

Chính là trong đội ngũ Minh Môn, bởi vì sự có mặt của Phi Nhi mà chịu thương tổn thật lớn.....

,.....

67. Chương 67

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 67. Sự tình có biến

Bên này, đoàn người Diêm Vô Xá đi vào một cái trấn nhỏ, tìm một khách điểm lớn nhất, bao toàn bộ phòng ở. Ba ngày ba đêm lộ trình, tất cả mọi người có vẻ thập phần mệt mỏi, sau khi dùng qua bữa tối đều tự trở lại trong phòng nghỉ ngơi.

Yên Chi biết thân phận chân chính của “Phi Nhi”, nghe lời dặn dò của Đỗ Yến không hề vạch trần, chính là phi thường khó chịu bộ dáng làm ra vẻ kia, lười cùng nàng ở chung, sớm trở về phòng.

Trải qua mấy ngày đi chung đường, Diêm Vô Xá ngâm ở trong phòng tắm, để cho nước ấm tiêu trừ mệt mỏi. Chỉ chốc lát, cửa phòng tắm nhẹ nhàng bị đẩy ra, con người đen thong thả nhấc tới, thân ảnh mảnh khảnh đã đi đến bên người hắn, dựa vào trong ngực hắn.

“Phi Nhi?”

Phi Nhi nhấc tới mi mắt, cùng hắn nhìn nhau, bàn tay mềm ở trong ngực hắn vẽ nên các vòng tròn, quyền rũ nói:

“Phụ vương, ta ngủ không được.”

Diêm Vô Xá con người đen xẹt qua một tia kinh ngạc, theo bản năng cảm thấy đồng tử Phi Nhi có điểm không thích hợp. Đại chương nắm lấy tay nàng, không cho nàng lộn xộn, thấp giọng trả lời: “Sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai còn phải gấp rút lên đường.”

“Phụ vương không thích Phi Nhi sao?”

“Làm sao có thể!”

“Vì sao phụ vương không chạm vào Phi Nhi?”

“Chạm vào?” Con người đen nheo lại, tà ác nhìn nàng,

“Phi Nhi muốn phụ vương chạm vào như thế nào?”

Phi Nhi thản nhiên cười, bàn tay mềm theo lồng ngực to lớn đi xuống, môi đỏ mọng đỏ khởi: “Phụ vương biết đến.”

Diêm Vô Xá đột nhiên một trận chán ghét, phi thường không thích Phi Nhi hào phóng như thế, vội vàng kéo tay nàng, nói:

“Phi Nhi, người trước về phòng đi, phụ vương một người ngẫm lại sự tình.”

“Ngô, ta không cần.....”

“Phi Nhi ngoan, đi về trước.”

“Ta muốn phụ.....”

“Đi ra ngoài!” Diêm Vô Xá rít gào một tiếng, Phi Nhi vội vàng đứng dậy, cầm lấy áo choàng đặt ở một bên, chạy ra khỏi phòng tắm.

Trở lại phòng “Phi Nhi” phần nộ đóng sầm cửa, cởi áo choàng, trần như nhộng nằm ở trên giường, nhúu mày, tức giận trừng mắt.

Diêm Vô Xá chết tiệt, thân thể của nàng tài rõ ràng so với Phi Nhi kia hơn gấp vài trăm lần, hắn chính là không thèm liếc mắt một cái, vô luận dụ hoặc như thế nào cũng chưa thể hấp dẫn được hắn.

Thật đúng là không thể hiểu Phi Nhi kia, không cần làm gì nàng ta cũng có thể khơi mào lực chú ý của hắn. Chẳng lẽ Phi Nhi cũng có mị thuật?

Đột nhiên, cảm giác được một cổ hơi thở mãnh liệt xuất hiện tại bên người, Đinh Nỵ mạnh quay đầu lại, thân ảnh cao lớn đã muốn chụp lên phía sau lưng của nàng, hơi thở ấm áp phun tại bên tai nàng.

Đinh Ny đang muốn giãy dụa, chỉ nghe thấy “Ba ba” Hai tiếng, huyết đạo bị che lại, không thể động đậy.

Đầu lưỡi ướt át liếm liếm hai má của nàng, tiếng nói trầm thấp tà ác vang lên: “Phi Nhi ta nói rồi, người trốn không thoát đâu.....”

Đinh Ny nhắm lại mi, hoàn toàn không biết người này là ai vậy, hẳn rốt cuộc muốn như thế nào?

Một cái đại chưởng trượt đến eo của nàng, xẹt qua da thịt nhẵn nhụi, dần dần xâm nhập.

“Ngô!!” Đinh Ny dùng hết toàn lực muốn giải huyết đạo, chính là có tâm mà vô lực, không thể thoát khỏi sự đung chạm của hắn.

Cảm giác được hai cổ nóng rực đứng vững, Đinh Ny lúc này vô cùng sốt ruột.

Đại chưởng cô ở cửa nàng cổ chỗ, tay kia thì kéo quần lót của chính mình xuống, định vững thân thể của nàng: “Nhớ kỹ, người vĩnh viễn là của Hoàng Bộ Tuần ta, vĩnh viễn đều là như thế!!” Nói xong, một cái động thân, tiến vào!

“Ân!!” Xé rách đau đớn từ dưới thân truyền đến, Đinh Ny bỗng dừng nhắm lại mi, cắn chặt răng thừa nhận động tác của hắn.

Nàng nhớ rõ tên của hắn: Hoàng Bộ Tuần!

Hoàng Bộ Tuần chân thật cảm giác được phiến lá mỏng kia, động tác đình chỉ, con người đen nổi lên nhu tình, thấp giọng nói:

“Không ngờ Minh Vương không có chạm vào người, bảo bối nhỉ!”

Này thật sự ngoài ý muốn của hắn.

“Yên tâm đi, bốn vương sẽ cùng nữ đế cầu hôn, để người gả cho ta, trở thành Tiêu Diêu vương phi!”

“.....” Đinh Ny kinh ngạc trước thân phận của hắn, không nghĩ tới Tiêu Diêu Vương phong lưu phóng khoáng cư nhiên cũng thích nha đầu này.

“Ta sẽ không buông người, Phi Nhi! Vĩnh viễn sẽ không!”

Động tác kịch liệt bỗng dừng chậm lên, chen lẫn một chút ôn nhu, dưới thân thiên hạ nhắm mắt lại, hai quyền nắm chặt, nghênh đón lần vui thích đầu tiên.

Hoàng Bộ Tuần sợ chống lại Minh Vương, sau khi xong việc lập tức rời khỏi thân mình Đinh Ny, điểm khai huyết đạo của nàng, lại lấy tay che miệng của nàng lại, nhẹ giọng nói: “Nha đầu, chờ ta tới thú người.”

Đinh Ny nhắm lại mi, rung động nhìn gương mặt anh tuấn trước mắt kia, nam nhân này là người đầu tiên muốn nàng? Thật sự không thể tin được, Tiêu Diêu Vương cư nhiên là thanh niên tiểu tử, nhưng lại..... mê người Như thế.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo của “Phi Nhi” , Hoàng Bộ Tuần càng thêm lưu luyến không rời, con người đen trở nên thâm u, rất muốn lập tức đem nàng mang đi. Nhưng là, hắn tạm thời không thể cùng Minh Vương đối địch, muốn thông qua thủ pháp chính đáng thú nàng.

Minh Vương biết hắn chiếm đi lần đầu tiên của nàng, sẽ không làm cho nữ nhi của mình hổ thẹn!

Nghĩ đến đây, Hoàng Bộ Tuần rút về suy nghĩ, ngón tay thon dài xẹt qua cánh môi mê người kia, khinh trác một chút, hạ quyết tâm, xoay người nhảy ra ngoài

“Hô!” Đinh Ny thở hắt ra, nhanh chóng ngồi xuống, không nhìn hạ thân đau đớn, nhảy đến bên cửa sổ. Thoáng nhìn thân ảnh hắc sắc đang xuyên qua nóc nhà, nhảy vọt lên, hồi tưởng lại câu nói của hắn “Chờ ta tới thú người”, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Nếu là hắn biết chân tướng, là tới cưới Phi Nhi, hay là cưới nàng?

Vẫn là đừng nghĩ nhiều, trước mắt phải làm cho Diêm Vô Xá thú nàng!

Đinh Ny đi trở về giường, thoáng nhìn mặt chói mắt đỏ tươi trên giường kia, bỗng dừng cắn chặt môi dưới, trong đầu lại xẹt qua tuấn dung thâm tình kia. Chỉ tiếc người hắn thích là Phi Nhi, mà không phải nàng!

Đinh Ný phần nộ nhấc lên khăn trải giường, để tại góc phòng sáng sủa, khoác lên quần áo, trực tiếp dùng chăn để ở trên giường bao vây lấy chính mình, không để lại bất cứ thứ gì cho Diêm Vô Xá nhìn thấy.

Thời điểm Diêm Vô Xá trở lại phòng, “Phi Nhi” đã mặc quần áo nằm ở trên giường, nghiêng người đưa lưng về phía hắn, thực rõ ràng đang tức giận.

Diêm Vô Xá bắt đầu dỗi dằn đầu, tựa hồ bé con đặc biệt dễ dàng phát giận, hơn nữa lại là hắn cự tuyệt cùng nàng thân mật, nàng lại càng phát điên. Đoán chừng là hắn đem nàng bức điên rồi, đêm nay mới có thể toàn thân trần trụi đến dụ hoặc hắn.

Biết rõ chính mình có tình cảm đối với nàng, nhưng đối với sự thay đổi của nàng không có điểm thích ứng, thậm chí không thích nàng giống như nữ tử thanh lâu đùa giỡn.

Hắn cởi trường bào, đi vào giường, phát hiện Phi Nhi dùng chăn bọc chính mình, liền ngay cả sàng đan (cái này chắc là drap trải giường ^^) cũng không cánh mà bay, xem ra lần tức giận này không nhẹ a.

Diêm Vô Xá ngồi ở bên người nàng, vuốt thân mình, cúi người ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Phi Nhi? Ngủ chưa?”

“Phi Nhi” Làm bộ ngủ, không có trả lời.

Đại chương hơi vuốt bả vai nàng, Diêm Vô Xá thở dài, nói:

“Vi phụ vẫn là đi qua ngủ cùng phòng cùng các huynh đệ đi.”

“Đợi chút!” Phi Nhi mạnh xoay người lại, chống lại Diêm Vô Xá đang tà ác tươi cười.

Nàng lập tức tức giận nhăn lại mi, chu miệng lên: “Phụ vương, người lừa Phi Nhi.”

Diêm Vô Xá cứng chiều xoa bóp cằm của nàng, con người đen trở nên thâm u: “Phi Nhi còn tức giận sao?”

“Tức giận, đương nhiên tức giận! Phụ vương không thích Phi Nhi, không thương Phi Nhi.”

“Làm sao có thể!”

“Vậy vì sao ngay cả hôn môi đều không có? Hơn nữa Phi Nhi còn muốn..... Còn muốn cùng phụ vương.”

Diêm Vô Xá khinh trác một chút môi của nàng, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Phi Nhi ngoan, chờ phụ vương thú người làm vợ , sẽ cho người lần đầu hoàn mỹ nhất, được không?”

“Vậy phụ vương khi nào lấy ta làm vợ?”

“Ít nhất phải đợi Minh Quốc giải trừ hoạ ngoại xâm, phụ vương mới có tính toán cưới vợ.”

“Vậy Phi Nhi chẳng phải phải đợi rất lâu sao ?”

“Phi Nhi khẩn cấp lập gia đình như vậy sao?”

Phi Nhi lập tức lấy tay vòng quanh eo của Diêm Vô Xá, đầu dựa vào trong lòng hắn, ngọt ngào nói: “Phi Nhi thâm nghĩ gả cho phụ vương.”

“Nha đầu, chờ ta tới thú người.” Thân ảnh kiêu nhỏ bỗng dưng sững sốt, lời nói mê người kia lại xẹt qua trong óc, nhiều loạn sự kiên định của nàng.

Một việc ngoài ý muốn, khiến nàng hoang mang, khiến nàng mê mang, thậm chí ngay cả suy nghĩ đều không thể khống chế.....

“Bổn vương chỉ thú người làm phi, Phi Nhi!”

Đồng dạng thâm tình rung động, “Phi Nhi” khẽ run người, đáng tiếc, đối tượng mà cả hai người muốn bày tỏ đều không là nàng, làm cho nàng càng thêm oán hận chủ nhân chân chính của khuôn mặt này.

“Phi Nhi” Bỗng dưng nheo lại đôi mắt, cắn chặt môi dưới, nàng, Đinh Ný, nếu không có được, tình nguyện hủy đi cũng sẽ không để những người khác có được!

.....

“Phi Nhi tỷ tỷ, ta..... Ta muốn uống nước.”

“Đây.”

“Phi Nhi tỷ tỷ, ta muốn ăn bánh bao.”

“Cấp.”

“Phi Nhi tỷ tỷ, bả vai ta có chút đau.”

“..... Người có yên đi không!!”

“Phi Nhi..... Tỷ tỷ.....”

“Tốt lắm tốt lắm!” Bé chuyển qua phía sau hắn, để cho hắn dựa vào ở trước ngực chính mình, hai tay đặt tại bờ vai của hắn, giúp hắn mát xa!

Lãnh Tĩnh đứng dậy ngửa ra sau, tựa vào thân thể mềm mại, mùi thơm thảo nhiên quay chung quanh hắn, thật tươi mát, thật thoải mái, thật ấm áp.

“Ta nói Lãnh Tĩnh, cha người không tìm được người giúp người chữa thương sao? Tùy ý để miệng vết thương như vậy? Hiện tại thời tiết lại bắt đầu lạnh, mùa đông mặc không được quần áo, xem người làm sao.”

“Không sợ, Phi Nhi tỷ tỷ thực ấm áp.”

“Thiết, nhiệt độ cơ thể của ta lạnh như vậy còn nói ấm, nói người là si nhi chính là si nhi, một chút cũng không sai.”

Lãnh Tĩnh rũ mắt xuống, con người đen xẹt qua một tia đắc ý.

“Đúng rồi, Lãnh thúc thúc nói mang người đi xem vết thương, không phải cha người mang người đi a?”

Lãnh Tĩnh dừng một chút, thấp giọng trả lời: “Không thấy phụ thân.”

“A?”

“Ân, không thấy.....”

Phi Nhi nhăn lại mi, nghe ra sự bi ai của hắn, không dám hỏi lại. Hoặc chính là nguyên nhân này, hắn mới có thể trở nên si ngốc, không muốn tiếp nhận sự thật.

Bên ngoài, Đỗ Yến cùng Lãnh Húc ở cạnh xe ngựa, trải qua hỏi, Đỗ Yến mới biết được Đinh Oánh Oánh ở buổi tối thành thân liền rời khỏi Nghĩa Môn, đồng thời lão đương gia cũng mất tích.

Lãnh Tĩnh năm nay mới mười bảy tuổi, vốn bệnh còn chưa hết, hơn nữa phụ thân thân nhất đột nhiên mất tích, đối hắn đả kích lớn hơn nữa, cho nên bệnh tình nặng thêm, có đôi khi vài ngày trầm mặc không nói, không để ý tới bất luận kẻ nào.

“Tối hôm đó thành thân, một hồi đại hỏa đã tổn thương nghiêm trọng đến Tĩnh Nhi, đến bây giờ còn không có tìm được thuốc tiên chữa thương.” Lãnh Húc bắt đầu dĩ lắc đầu, sắc mặt lo lắng.

Đỗ Yến cười nói: “Lãnh thúc thúc, nếu Yến nhi có thể chữa khỏi bệnh tình của Tĩnh Nhi, ta có thể có một điều kiện hay không?”

Lãnh Húc bỗng dừng sừng sốt, con người đen xẹt qua hưng phấn, vội vàng trả lời: “Yến nhi biết vị cao nhân nào có thể chữa khỏi bệnh tình của Tĩnh Nhi?”

“Ha ha, chính là vừa vặn có loại dược chữa thương mà thôi.”

“Hảo! Nếu Tĩnh Nhi có thể khỏi hẳn, mặc kệ điều kiện gì, lãnh mã vượt lửa qua sông, quyết không chối từ.”

“Không nghiêm trọng như vậy, Yến nhi chẳng qua muốn Lãnh thúc thúc hỗ trợ lấy giải dược vô hồn mà thôi.”

Lãnh Húc nhăn lại mi, nhìn Đỗ Yến: “Giải dược vô hồn? Người nào trúng vô hồn?”

“Có người cần dược chữa thương, trúng vô hồn chỉ độc.”

Nghe thấy lời nói của Đỗ Yến, Lãnh Húc mày nhướng rất cao, tựa hồ việc này có điểm khó làm.

“Lãnh thúc thúc yên tâm, gói thuốc chữa thương ở trên người Yến nhi, vậy giải được.....”

“Lãnh mỗ cho dù san bằng Vạn Độc, cũng phải tìm ra giải được!”

“Hảo, một lời đã định!” Đỗ Yến lộ ra tươi cười vừa lòng, may mắn Lãnh Tinh có thương tích trong người, Phi Nhi vừa vặn có thuốc tiên chữa thương, khó khăn có thể giải quyết dễ dàng. Trước mắt phải có biện pháp từ Diêm thúc thúc lấy được Thủy Tinh giáp, chữa khỏi Tinh Nhi, sẽ cùng Lãnh Húc đi Vạn Độc một chuyến.

Đội ngũ hai ngày sau, ở một trấn nhỏ dừng lại, dựa theo tính toán Minh Môn hẳn là ngay tại phía trước cách đó không xa. Đỗ Yến đem chuyện cùng Lãnh Húc nói chuyện nói cho Phi Nhi, Phi Nhi lập tức quyết định trước vượt qua đoàn người Minh Môn, rồi trở về hội cùng Nghĩa Môn.

Lãnh Húc thấy có thể sớm lấy được được chữa thương, đương nhiên là gật đầu trầm trồ khen ngợi, đáp ứng bọn họ ở lại trấn trên chờ, dù sao Vạn Độc ngay tại phía trước không xa, không đến một ngày lộ trình.

Vấn đề là, không có cao thủ bên người, tiến vào Vạn Độc chỉ sợ có chút khó khăn.

“Ở chỗ này chờ ta, ta sẽ dẫn cao thủ đến.” Đỗ Yến lưu lại một câu, cũng không có nghỉ ngơi, trực tiếp cùng Phi Nhi lên ngựa chạy vội mà đi.

Buổi tối ngày hôm sau, bọn họ rốt cục thấy đội ngũ Minh Môn, bọn họ tìm nơi ngủ trọ ngay tại tiệm rượu đối diện tiểu điểm mướn phòng. Đỗ Yến ở trấn trên mua đến một ít quần áo, để cho Phi Nhi mặc vào, đem toàn bộ thân thể bao gắt gao, chỉ lộ ra một đôi tử mâu.

Phủ thêm áo choàng màu đen, mang theo mũ, liền hoàn toàn nhìn không thấy một chút bộ dạng. Chính thân hình nàng kiều nhỏ như thế, mặc quần áo nào cũng đều có vẻ phi thường tinh tế đáng yêu.

Đỗ Yến không hài lòng lắc đầu, cột chắc dây lưng áo choàng của nàng: “Người thấy thế nào cũng không giống nam nhân.”

“Vì sao muốn ta giả dạng làm nam nhân?” Chỉ có tử mâu lộ ra cười khê chớp chớp.

“Bởi vì Diêm thúc thúc sẽ không tùy tiện đón tiếp nữ nhân trong phòng hắc.”

“.....” Khăn quàng cổ ở dưới môi đỏ mọng hờn giận đỏ đỏ, vốn nàng là nữ nhân duy nhất bên người hắc, hiện tại lại phải cải trang nam nhân tiếp cận hắc, thật đáng thương.

“Tốt lắm, cứ như vậy!”

“Chúng ta khi nào thì đi?”

“Ngay bây giờ!”

Phi Nhi nhìn chăm chú vào Đỗ Yến đang mặc y phục, có điểm nghi hoặc hỏi:

“Yến ca ca, chúng ta như vậy đi qua, có thể hay không gặp được một ít..... Đây cái gì.”

Đỗ Yến một bên mặc quần áo, một bên mỉm cười nói:

“Diêm thúc thúc sẽ không dễ dàng chạm vào nữ nhân.”

“Nhưng là cha..... Dục vọng luôn luôn rất mãnh liệt.”

Nhất tưởng đến địa phương trên người Diêm Vô Xá dễ dàng đứng vững, Phi Nhi hai má sẽ nóng lên, hồng thông thông.

“Đó là đối với người thôi, tiểu tử kia.”

“..... Đối với nữ nhân sao?”

“Sai, đối với nữ nhân có hứng thú, thích nữ nhân, âu yếm nữ nhân.”

Tử mâu trở nên thâm u, nhu tình, nhẹ nhàng mà lặp lại :

“Âu yếm nữ nhân.....”

Đỗ Yến mặc quần áo, đeo vũ khí trên lưng, nâng Phi Nhi dậy : “Đi thôi.”

“Ân.”

Trong phòng ở tiểu điểm, Diêm Vô Xá đang uống trà thơm, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú vào nhiều điểm tinh không. “Phi Nhi” bên người hắn đang khâu quần áo của chính mình, thường thường ngẩng hẳn liếc mắt một cái, chìm đắm trong khuôn mặt tuần tú mê người của hắn.

Đốc đốc đốc..... “Diêm thúc thúc, ta là Yến nhi.”

“Yến nhi?” Diêm Vô Xá hưng phấn mà đứng lên, đi tới cửa, mở cửa phòng, chống lại nụ cười như ánh mặt trời của Đỗ Yến.

Đỗ Yến cười vỗ vỗ bả vai hắn, nói: “Đã lâu không gặp, Diêm thúc thúc.”

“Tiểu tử! Đi nơi nào?”

“Không, đi tìm người bằng hữu mà thôi.”

Đại chưởng khê đặt ở phía sau lưng Phi Nhi, đem nàng đẩy lên phía trước,

“Giới thiệu một chút, ‘Nàng’ gọi là A Phi.”

Diêm Vô Xá nhìn Phi Nhi liếc mắt một cái, khê gật đầu, xem như chào hỏi qua, một tay khoát lên trên vai Đỗ Yến, hai người đi vào trong phòng, Phi Nhi theo sát ở phía sau.

Tử mâu vẫn luôn theo đuổi bóng dáng Diêm Vô Xá, cũng không có phát hiện hắn có gì không ổn mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chính là cặp con người đen kìa thiếu thần thái, hơn chút u buồn. Chẳng lẽ Đinh Nỵ đối hắn không tốt? Vẫn là vô hồn ảnh hưởng hắn?

Diêm Vô Xá cũng không phát hiện Phi Nhi có điều gì khác thường, cùng Đỗ Yến ngồi ở cái bàn, vì bọn họ châm hai chén trà.

Đinh Nỵ thấy có người đến, lập tức từ giường bên kia đi tới, vô cùng thân thiết ngồi ở bên người Diêm Vô Xá, hai tay ôm chặt cánh tay hắn, đối Đỗ Yến quyến rũ cười: “Yến ca ca đi nơi nào? Vài ngày cũng không thấy, Phi Nhi còn băn khoăn an toàn của ngươi đâu.”

Đỗ Yến đối nàng cười nhưng không nói, tầm mắt trở lại trên người Diêm Vô Xá, nói thẳng:

“Diêm thúc thúc, chẳng biết có thể mượn Thủy Tinh giáp của Phi Nhi dùng một chút hay không?”

“Thủy Tinh giáp?” Diêm Vô Xá vừa nghe, theo bản năng nhăn lại mi, “Vật ấy không cho người ngoài mượn.”

“Yến nhi cũng không được sao?”

“Không!” Diêm Vô Xá kiên định trả lời.

Phi Nhi bên cạnh mạnh mẽ sôi sục, Đa Duy đối nàng rất bá đạo, xem ra có điểm phiền toái.

Đinh Nỵ nhăn nhó cái mũi, ngẩng đầu, phụ họa nói: “Đúng, Phi Nhi không cho người ngoài mượn.”

Đỗ Yến cười nhìn Đinh Nỵ, khê nhún mày đầu: “Phi Nhi biết cách sử dụng Thủy Tinh giáp sao?”

“Ách.....”

“Yến nhi, việc này không cần nói ra, trước về Minh Thành nói sau.” Diêm Vô Xá thật ra vì Đinh Nỵ giải vây, Phi Nhi tức giận cau mày, nếu để cho Đa Duy biết sự tình, nàng xác định chết thực phẩm.

“Diêm thúc thúc, còn nhớ rõ Diêm phủ còn có ai đang đợi ngươi sao?” Đỗ Yến đặt vấn đề, tầm mắt xẹt qua Đinh Nỵ.

Khuôn mặt tinh xảo bắt đầu kích động, dưới mặt bàn hai bàn tay mềm không kiên nhẫn giảo động.

Diêm Vô Xá nhăn lại mi, trong đầu hiện ra Diêm phủ đại môn, một thân ảnh mơ hồ đứng ở phía trước cửa, bộ dáng không rõ ràng lắm, lại càng không biết là ai.

Rút về suy nghĩ, hắn quay đầu lại nhìn Đinh Nỵ, dò hỏi: “Phi Nhi, Diêm phủ lý..... Còn có ai sao?”

Đinh Nỵ nhần lại mi, rũ mắt xuống, không biết nên như thế nào trả lời, nàng căn bản không biết một chút gì về Diêm phủ.

“Phi Nhi?” Diêm Vô Xá lại nghi hoặc, chẳng lẽ nàng cũng quên?

Đỗ Yến vỗ vỗ bả vai Diêm Vô Xá, đánh gãy sự hoài nghi của hắn, trầm thấp nói: “Diêm thúc thúc, bằng hữu của ta có sự tình trọng yếu muốn cùng Diêm thúc thúc nói chuyện, ra ngoài nói chuyện.”

Diêm Vô Xá ngấm liếc mắt Phi Nhi một cái, mỉm cười gật đầu:

“Vị huynh đệ này, đến lầu một uống chén trà như thế nào.”

Phi Nhi gật gật đầu, không nói gì, trực tiếp đứng lên, xoay người rời khỏi phòng.

Diêm Vô Xá đi theo phía sau nàng, lưu lại Đỗ Yến cùng Đinh Nỵ.

Hai người vừa ly khai, Đỗ Yến mạnh rút ra cung tiễn nhắm ngay yết hầu Đinh Nỵ, Đinh Nỵ cũng đồng thời xuất ra chủy thủ, để ở cầm Đỗ Yến, hai người rơi vào thế giằng co, phần nộ trường mắt nhìn đối phương.

“Vào Minh Thành, ngươi chỉ có một con đường chết, ta khuyên ngươi vẫn là xuất ra giải được, trở về Vạn Độc môn!”

“Ha ha, bổn cô nương còn chưa có đạt được mục đích, sao có thể dừng tay như vậy!”

“Ta xem ngươi là không muốn sống nữa.”

“Có Minh Vương làm bạn, địa phủ đường đi sẽ không tịch mịch.”

“Quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm.”

“Đây là Minh Vương nợ Đinh gia ta.”

“Ngày đó tỷ tỷ ngươi thành thân, một ngọn lửa thiêu trụ tân phòng, đem thiếu môn chủ tổn thương nghiêm trọng, còn kèm hai bên lão môn chủ thoát đi Nghĩa Môn, các ngươi Vạn Độc môn không muốn sống nữa chẳng.”

“Thiếu môn chủ là tên si nhi, tỷ tỷ của ta coi trọng hắn, tính tiện nghi hắn!”

“Tĩnh Nhi năm nay mới mười bảy, Đinh Oánh Oánh là trâu già gặm cỏ non đi.”

“Thúi lắm! Lão môn chủ muốn vũ nhục tỷ tỷ của ta, hắn mới là tội nhân!!”

Đỗ Yến nheo lại đôi mắt, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Tựa hồ sự tình có biến.

“Cái gì trung nghĩa chi môn, cái gì thiên hạ đệ nhất môn, chẳng qua là đồ hèn nhát, ý thế hiếp người, ta phi! Bổn cô nương nhất định phải diệt cái gọi là thiên hạ đệ nhất môn!”

Đỗ Yến từ đôi mắt đẹp bị lửa giận đốt cháy nhìn ra khác thường, vào lúc này nàng không giống nói dối, chẳng lẽ nhị đương gia đang che giấu cái gì?

68. Chương 68

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 68. Quý Lãnh Tĩnh gây chuyện

Diêm Vô Xá đi theo Phi Nhi đến lâu một, ban đêm, tửu điểm cũng không quá nhiều người, thậm chí khá thưa thớt, chỉ có hai khách nhân đang uống trà phi thường im lặng. Phi Nhi đi đến cái bàn ở góc khuất nhất ngồi xuống, Diêm Vô Xá ngồi ở bên cạnh nàng.

Hắn cầm lấy hai cái chén trà, vì nàng rót đầy, mỉm cười hỏi:

“Huynh đệ, tìm bốn vương có gì chỉ giáo?”

Phi Nhi kéo khăn quàng cổ xuống, lộ ra cánh môi phấn hồng, uống ngụm trà, Diêm Vô Xá bỗng đứng nhìn lại mi, thì ra là ... cô nương?

“Ta muốn mượn Thủy Tinh giáp để cứu một người bằng hữu.”

“Thì ra là người mượn.”

“Àn.”

Diêm Vô Xá hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

“Bốn vương ngay cả Yến nhi cũng không mượn, huống chi là một nữ nhân.”

“Chỉ cần Minh Vương có thể ượn, phi..... A Phi có thể vì người làm bất cứ chuyện gì.”

“Không cần!” Diêm Vô Xá mạnh đứng lên, chuẩn bị rời đi, Phi Nhi bỗng nhiên bắt lấy cánh tay hắn, kéo mũ áo choàng xuống, tử mâu nâng lên, nhìn hắn:

“Chính là nhắc tay chi lao, không có tổn hại Thủy Tinh giáp, hoặc là Minh Vương có thể cùng ta đi.”

Diêm Vô Xá quay đầu, cùng nàng nhìn nhau trong nháy mắt, cả người sửng sốt.

Tử mâu này rất quen thuộc?

Bộ dáng của nàng? Bộ dáng của nàng cùng Phi Nhi rất giống nhau, hơn nữa cảm giác đối với nàng càng mạnh liệt, hảo tướng, hảo tướng.....

Phi Nhi thoáng nhìn hắn có điều lo lắng, tiếp tục cầu xin:

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ, đây là..... Đây là bà nội dạy ta.”

“Bà nội?”

“Àn, bà nội ở Diêm phủ.”

Diêm Vô Xá bỗng đứng neoh lại ánh mắt, thông thả ngồi trở lại ghế, thấp giọng hỏi:

“Người quen biết người trong Diêm phủ?”

Phi Nhi mím môi, gật gật đầu.

Bất giác Diêm Vô Xá nâng tay xẹt qua hai má tinh xảo, không dám lưu lại, tiếng nói trở nên khàn khàn:

“Người..... Người là ai?”

Tử mâu nổi lên một trận sương mù, trong suốt chớp động:

“Ta là Phi Nhi của Đa Duy.”

“.....” Nghe thấy chữ Đa Duy, Diêm Vô Xá mới nhớ tới « Phi Nhi » ở trong phòng chưa từng kêu hắn bằng tên này, nhưng mà, hắn có thể khẳng định, đây là xưng hô mà Phi Nhi thường hay gọi hắn.

Phi Nhi đột nhiên nhắc tay tới, nâng mặt của hắn, cuống quýt lắc đầu: “Không cần nghĩ nhiều, đừng..... Ta chỉ là, chính là một người cùng tên với nữ nhi của người.”

“Phi Nhi?”

“A Phi, ta gọi là.....A Phi.”

Trái tim nhói đau, hô hấp cũng bốc lên huyết khí, miệng nổi lên từng trận chua xót.

“A Phi.....”

“Cha..... Minh Vương, chúng ta trở lại chuyện chính, hay không có thể.....”

“Nếu người chịu lưu lại bên cạnh bổn vương, bổn vương đáp ứng cho người mượn Thủy Tinh giáp dùng một chút.”

Tử mâu bỗng đứng nổi lên tia hưng phấn, lộ ra một nụ cười ngọt ngào:

“Cám ơn người, Minh Vương.”

“Bất quá, người phải cho bổn vương biết, người được cứu là ai.”

“Hảo! Chúng ta cùng đi.”

Hai người trở lại lầu hai, Đỗ Yến đứng ở chỗ cửa gần hành lang sớm chờ đợi lâu ngày, vừa thấy bọn họ đi lên, vội vàng tiến lên, nhìn Phi Nhi liếc mắt một cái, chống lại tầm mắt Diêm Vô Xá, hỏi:

“Như thế nào? Diêm thúc thúc.”

“Người kia ở nơi nào?”

“Ngay tại trấn nhỏ phía sau, cách khách điểm không xa.”

“Bổn vương để cho Phi Nhi về Diêm phủ trước, rồi sẽ cùng các người đi qua một chuyến.”

“Hảo!” Đỗ Yến vừa lòng gật đầu,

“Diêm thúc thúc, có thể lùi ngày trở về Minh Thành không, trước theo giúp ta đi Vạn Độc môn?”

“Vạn Độc môn?”

“Ân, đi tìm một người.”

Diêm Vô Xá khẽ liếc nhìn Phi Nhi, tử mâu vẫn như cũ không chuyển mắt nhìn hắn, theo bản năng gật gật đầu: “Hảo.”

Đỗ Yến lại càng cao hứng, hắn biết Phi Nhi mà ra tay nhất định thành công.

Diêm Vô Xá lập tức phân phó Yên Chi hộ tống “Phi Nhi” trở về Minh Thành, còn mình nói phải đi gặp nữ đế, không thể cùng trở về. Toàn bộ Minh Môn dừng sĩ ở lại giữ Minh Thành, chờ đợi mệnh lệnh.

Sau khi dàn xếp thật tốt hết thảy, ba người bắt đầu khởi hành, Diêm Vô Xá đối Phi Nhi có loại cảm giác quen thuộc mơ hồ, yêu cầu Phi Nhi cùng hắn đồng kỵ, hy vọng đối nàng càng thêm hiểu biết.

Một lần nữa trở lại vòng ôm ấp của Đa Duy, Phi Nhi nghiêng người ngồi ở trên lưng ngựa, hai tay vòng tại lưng áo của Đa Duy, đem mặt mình hoàn toàn nhập vào ngực của hắn. Thật ấm áp, thật thoải mái, thật hoài niệm.

Diêm Vô Xá vẫn lưu ý bé con trong lòng, cảm giác ấm áp này càng ngày càng mãnh liệt, toàn bộ lực chú ý thực tự nhiên đều bị nàng hấp dẫn.

Chính là chỉ cần nàng có một động tác nhỏ, Diêm Vô Xá liền lập tức cúi hạ tầm mắt, kiểm tra xem nàng có chỗ nào không khỏe, hỏi có muốn dừng lại nghỉ ngơi hay không. Đã lâu lắm rồi không có lời nói quan tâm như vậy, Phi Nhi cảm động lập tức nói không nên lời, chỉ có thể yên lặng lắc đầu.

Có Đa Duy ở bên cạnh thật là tốt.

Giữa trưa ngày hôm sau, ba người trở lại khách điểm nằm trong một trấn nhỏ, thời điểm Diêm Vô Xá xuất hiện ở trước mặt Lãnh Húc, Lãnh Húc kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, không nghĩ tới, người trúng vô hồn sẽ là Minh Vương!

Diêm Vô Xá nhận ra Lãnh Húc, bản năng đối hắn gật gật đầu. Hai người tuy rằng không có lui tới nhưng cả hai đều là nhân sĩ nổi danh trên giang hồ, nhận thức lẫn nhau không có gì kỳ quái.

Lãnh Húc biết Minh Vương luôn luôn trầm mặc ít lời, sau khi gật đầu, mỉm cười chấp tay nói:

“Ngưỡng mộ đại danh Minh Vương đã lâu, hôm nay có thể gặp, thật sự vinh hạnh.”

“Nhị đương gia khách khí.” Diêm Vô Xá cũng chấp tay,

“Xin hỏi vị huynh đệ nào bị thương?”

“Nha, là chất nhi của ta – Lãnh Tĩnh.”

“Có thể để bốn vương nhìn một chút hay không?”

“Bên này, thỉnh!” Lãnh Húc mang theo mọi người đi vào nội thất, Lãnh Tĩnh vừa thấy Phi Nhi trở về, lập tức đáng thương hề hề vươn đại chưởng, bẹp miệng nhìn nàng.

Phi Nhi liếc cái xem thường, cởi áo choàng, đi đến bên giường, cầm tay hắn:

“Làm sao vậy? Tĩnh Nhi?”

“Phi Nhi nương tử đi nơi nào? Tĩnh Nhi rất nhớ người.”

Diêm Vô Xá vừa nghe tiếng nói làm nũng kia, bỗng nhiên nhăn mi lại, chẳng lẽ đúng như lời đồn, thiếu môn chủ của thiên hạ đệ nhất môn là một si nhi?

Lãnh Tĩnh nước mắt lưng tròng nhìn Phi Nhi, không quên liếc mắt nhìn Diêm Vô Xá một cái, cảm giác được hắn đang đánh giá chính mình, vội vàng khùng hoảng lui đến bên cạnh Phi Nhi, chỉ vào Diêm Vô Xá quát:

“Phi Nhi nương tử, quái vật, quái vật!!”

Phi Nhi thật có lỗi nhìn Diêm Vô Xá một cái, bất đắc dĩ trả lời:

“Hắn là bằng hữu của ta, không phải quái vật.”

Đứa nhỏ này thật không có thẩm mỹ, suất nam nhân như vậy còn nói là quái vật?

“Rõ ràng chính là quái vật, người xem người xem, ánh mắt của hắn muốn phun hỏa, Tĩnh Nhi rất sợ, rất sợ!”

“..... Tĩnh Nhi không được nói với hắn như vậy.”

Lãnh Tĩnh đột nhiên sững sốt, chống lại đôi mắt hơi tức giận của Phi Nhi, mày tút thật cao, miệng càng bẹp càng dài, còn hơi run run.

“Người người..... Người ngừng ngừng, đừng..... Đừng.....”

“Oa! Phi Nhi nương tử hung ta, oa ô!!”

Mổ nữ lập tức luống cuống tay chân, cầm lấy khăn mặt che miệng Lãnh Tĩnh, bộ dáng hắn khóc thật sự làm cho người ta phát điên:

“Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ, người ngừng, ngừng!!”

“Không cần! Ta là phu quân của Phi Nhi, không phải đại trượng phu.”

“Ách.....” Phi Nhi chậm rãi quay đầu lại, thoáng thấy Diêm Vô Xá lại càng nghi hoặc, không chuyển mắt nhìn Lãnh Tĩnh.

Đỗ Yến tiến lên, làm bộ nghiêm túc nhắc nhở Lãnh Tĩnh:

“Tĩnh Nhi đừng nói bừa, người làm sao có thể là phu quân của Phi Nhi. Thê tử của người là Đinh Oánh Oánh, không phải Phi Nhi.”

“Oa! Yến ca ca cũng hung ta, ô ô! Ta sẽ thú Phi Nhi làm nương tử của ta, ta sẽ!”

Lãnh Húc khó xử nhăn mi, vội vàng đối Minh Vương nói:

“Thật có lỗi, khiến người chê cười, Tĩnh Nhi hắn.....”

“Không có gì đáng ngại, để cho ta xem thương thế của hắn đi.”

“Ân, tốt.”

Phi Nhi nghe thấy bọn họ đối thoại, vội vàng đỡ Lãnh Tĩnh nằm xuống, thật cẩn thận mở ra băng vải màu trắng, lộ ra vết bỏng nghiêm trọng trong ngực.

Diêm Vô Xá kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, nhìn chăm chú vào miệng vết thương đã nhiễm trùng kia, quay đầu đi, đối Đỗ Yến nói:

“Đi lấy nước sạch đến đây, phải rửa vết thương thật sạch sẽ.”

“Hảo!”

Chỉ chớp lát, Đỗ Yến lấy đến một chậu nước trong, Phi Nhi cũng đem băng vải mở ra, Diêm Vô Xá xuất ra Thủy Tinh giáp, nhanh chóng nhìn Phi Nhi liếc mắt một cái, cố ý đem Thủy Tinh giáp để ở trước mắt nàng, tiếp nhận khăn mặt Đỗ Yến đưa qua, vì Lãnh Tĩnh rửa sạch.

Đem mấy khối da cháy nham nhở, bị nhiễm trùng cắt bỏ, Diêm Vô Xá đối Lãnh Tĩnh nói:

“Thuốc này có điểm đau, nhẫn nại sẽ không có việc gì.”

Lãnh Tĩnh chu miệng lên, cười khê quay đầu, không để ý tới hắn.

Diêm Vô Xá quay đầu đến đối Phi Nhi, nói:

“Phiền toái A Phi, giúp ta đỡ được chữa thương ra.”

“Nga.” Phi Nhi theo bản năng mở ra Thủy Tinh giáp, nhanh chóng đỡ ra một giọt dược chữa thương.

Con người đen bóng đứng lóe ra, nhìn chăm chú vào bàn tay mềm đang khép lại Thủy Tinh, quả nhiên không ngoài sở liệu, nàng mới chính là Phi Nhi chân chính!

Đỗ Yến khinh nhủ mày đầu, lộ ra một chút bất đắc dĩ, mỉm cười, Tiểu Phi Nhi rất đơn thuần, hoàn toàn không biết Diêm thúc thúc đang thử nàng.

Sau khi Phi Nhi đóng Thủy Tinh giáp lại, còn khăn trương cầm tay Lãnh Tĩnh, thoáng nhìn Diêm Vô Xá đứng im không hề làm gì, đáng yêu chớp chớp nhãn tình, nhắc nhở nói:

“Minh Vương, nhanh chút bôi thuốc, thời gian quá hạn liền lãng phí.”

Diêm Vô Xá lộ ra một chút tà ác mỉm cười, quay đầu đi, tầm mắt xẹt qua đôi mắt Lãnh Tĩnh, phát hiện hần phần nô trướng mắt nhìn mình, chính là trong nháy mắt, con người đen lại biến trở về thần sắc thiên chân.

Là hoa mắt sao?

Hắn không kịp nghĩ nhiều, không lãng phí thời gian, đem dược đổ lên miệng vết thương. Chỉ thấy dược nước vừa tiếp xúc với miệng vết thương trên ngực Lãnh Tĩnh, lập tức bốc lên một trận khói trắng, ngũ quan trên khuôn mặt tuấn tú nhàn thành một đoàn, răng nanh cắn khảnh khách vang lên.

Phi Nhi một tay cầm đại chuông của hắn, thoáng nhìn hắn đem môi dưới cắn đến rướm máu, vội vàng đem ngón tay vói vào trong miệng của hắn:

“Cắn đi, rất nhanh sẽ vô sự.”

Đồng thời, Diêm Vô Xá hờn giận nhủ mày, không thích nàng cùng với nam nhân này thân mật tiếp xúc. Lãnh Tĩnh lại kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, hàm trụ ngón tay nàng, nhưng dù đau đớn thế nào cũng không cắn xuống.

Không có thống khổ như tưởng tượng, Phi Nhi kinh ngạc nhìn Lãnh Tĩnh, hai má anh tuấn hồng hồng, nhìn ra được hắn đang cố nén thống khổ. Đột nhiên, đầu lưỡi ướm át linh hoạt xẹt qua ngón tay nàng, sợ tới mức Phi Nhi lập tức rút ra, lộ ra một sợi chỉ bạc ái muội.

Phi Nhi khuôn mặt lập tức bay lên hai đóa mây đỏ xinh đẹp, tử mâu xấu hổ dời đi, liền ngay cả bàn tay mềm kia đang bị Lãnh Tĩnh nắm chặt cũng giây dựa, muốn chạy trốn.

Chính là đại chuông gắt gao bắt lấy nàng, không cho nàng có chút di động.

Phi Nhi mạnh quay đầu lại, Lãnh Tĩnh vẫn là bộ dáng hề hề đáng thương kia, không chút sợ hãi.

Một lát sau, sương khói màu trắng tán đi, miệng vết thương trong ngực Lãnh Tĩnh thần kỳ khép lại, chỉ để lại thẩn nhiên hồng ửng. Lãnh Húc kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, vẻ mặt đại ra của Lãnh Tĩnh có chút hoảng hốt, rất nhanh xẹt qua, rất thâm ảo, thực phức tạp.

Diêm Vô Xá cùng Đỗ Yến đều để ở trong mắt, nghi hoặc ở trong lòng, nhưng không có vạch trần.

Thoáng nhìn miệng vết thương Lãnh Tĩnh hồi phục tốt lắm, Diêm Vô Xá đem Thủy Tinh giáp thu hồi vào trong ống tay áo, đại chương kéo Phi Nhi, trầm thấp nói:

“Bổn vương có chuyện muốn nói với nàng.”

“Àn? Gì..... Uy, uy!!”

Tay Lãnh Tĩnh vẫn như cũ lôi kéo nàng, không chịu buông ra. Con người đen nheo lại, nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá, thấy Phi Nhi quay đầu lại, lập tức thay vào sắc mặt ủy khuất, bĩu môi:

“Phi Nhi nương tử, người đã đi ra ngoài hai ngày, ta muốn người theo giúp ta.”

Diêm Vô Xá trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, thay Phi Nhi trả lời:

“Người bị thương vừa khỏi, nằm nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ta không muốn Phi Nhi nương tử rời khỏi ta.”

“Bổn vương muốn cùng nàng nói chuyện.”

“Ta là phu quân của nàng!”

“Ta là cha của nàng!!”

“.....” Mồ nam ngẩn ngơ, Diêm Vô Xá nhân cơ hội kéo tay hấn, lôi kéo Phi Nhi cũng đang ngơ ngác, lao ra khỏi phòng.

Hậu viện khách điểm, Diêm Vô Xá đem Phi Nhi dồn sát vào tường, hai cánh tay đem nàng vây khốn ở giữa, không cho nàng có cơ hội trốn tránh, con người đen khóa chặt nàng, trầm thấp hỏi:

“Nói cho ta biết, nàng mới là Phi Nhi của ta.”

Tử mâu kinh ngạc chớp chớp, môi đỏ mọng khê nứt, không biết nên nói như thế nào cho phải.

“Chỉ có Phi Nhi mới có thể biết cách sử dụng Thủy Tinh giáp, không phải sao?”

“Ách..... Cái kia Phi Nhi..... Ồ, ồ.....”

“Còn muốn phủ nhận?”

“Ta..... Ta quả thật không phải.....”

Đại chương đột nhiên cô trụ cầm của nàng, con người đen xẹt qua tia hờn giận:

“Phi Nhi, chẳng lẽ muốn nàng thừa nhận ta là phụ vương của nàng, khó khăn như vậy sao?”

“Ta chỉ là..... Chính là.....”

“Nàng có chuyện gì không thể cho phụ vương biết?”

Phi Nhi bỗng dưng đáp lại:

“Không có! Ta đối với Đa Duy không hề có bí mật.” hấn dừng hoài nghi mình.

“Hoặc là nàng đã thích người khác?”

“Ta không có! Ta chỉ thích Đa Duy, từ trước tới giờ chỉ có một mình Đa Duy.”

Đại chương bùng lấy mặt của nàng, thâm tình thở ra một câu: “Phi Nhi!” Bạc môi hạ xuống, điên cuồng mà hôn trụ nàng.

Đang lúc muốn xâm nhập, thì huyết thái dương của Diêm Vô Xá đột nhiên co rút đau đớn, đầu giống như đang bị búa chùy ngàn tá giáng xuống, thống khổ không thể gượng nổi.

Hắn lập tức buông Phi Nhi ra, ôm đầu ngồi xồm xuống, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, nổi lên màu đỏ, xoang mũi nóng lên, chảy ra hai đạo vết máu.

“Đa Duy!” Phi Nhi chấn động, vội vàng ngẩng đầu, hướng phòng Lãnh Tinh rống lớn:

“Yến ca ca! Nhanh đến giúp!”

“Hừ!” Trong chớp mắt, một thân ảnh màu trắng vọt đến trước mặt nàng, tầm mắt xẹt qua khuôn mặt tuần tú của Diêm Vô Xá, nhướng mày, “Ba ba” điểm trúng hai đại huyết ở bả vai, giúp Diêm Vô Xá cầm máu, xong, hắn lập tức té xỉu ở trong lòng Đỗ Yến.

Phi Nhi đau lòng xoa xoa hai má của Đa Duy, lo lắng nhìn Đỗ Yến:

“Yến ca ca, làm sao bây giờ?”

Đỗ Yến bắt mạch cho Diêm Vô Xá, nhíu mày.

Tầm mắt dời đi, Phi Nhi nhìn Đa Duy thống khổ, vô cùng đau lòng.

Một lát sau, Đỗ Yến buông tay ra, thấp giọng nói:

“Xem ra phải nhanh chút tiến đến Vạn Độc môn, lấy giải được.”

“Đa Duy như thế nào?”

“Hắn cường ngạnh cùng vô hồn đối kháng, thực kịch liệt, ta lo lắng thân thể hắn không chịu được.”

“Đa Duy.....”

Đỗ Yến tao tao tóc Phi Nhi, cứng chiều mỉm cười:

“Diêm thúc thúc thực yêu ngươi, Phi Nhi.”

“Ta biết.”

“Trước đưa hắn đến phòng của ta, rồi quyết định khi nào xuất phát.”

“Hảo!”

Đỗ Yến ôm lấy Diêm Vô Xá hôn mê, ba người hướng phòng của hắn đi đến, hai đạo tầm mắt ở phía sau ngọn núi giả nhìn chăm chú vào hết thấy.

.....

Qua một ngày, Diêm Vô Xá còn chưa thức tỉnh, chỉ nắm chặt tay Phi Nhi chưa từng buông ra, ngay cả khi hôn mê còn gọi tên của nàng.

Lãnh Tinh im lặng nắm tay kia của Phi Nhi, thường thường đối với Diêm Vô Xá trêu đùa mặt quỷ, có đôi khi thừa dịp Phi Nhi không chú ý, lén lút sờ sờ cái mũi của nàng, ánh mắt, thậm chí khi nàng ngủ say còn khẽ hôn khuôn mặt của nàng.

Thật là thiên hạ đáng yêu.....

Hôm nay, Phi Nhi giúp Diêm Vô Xá xoa cánh tay, lo lắng nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, đã ba ngày, Đa Duy vẫn là không có dấu hiệu tỉnh lại, sẽ không xảy ra vấn đề gì đi?

Một lát sau, Lãnh Tinh từ bên ngoài vọt vào, một phen giữ chặt tay Phi Nhi, chỉ vào cửa hưng phấn mà nói:

“Phi Nhi nương tử, bên ngoài thật náo nhiệt nha.”

Phi Nhi buông cánh tay Diêm Vô Xá, mỉm cười lắc đầu:

“Tĩnh Nhi chính mình nhìn được không? Tỷ tỷ muốn ở cùng phụ vương.”

Lãnh Tĩnh ngẩng Diêm Vô Xá liếc mắt một cái, khuôn mặt đáng yêu nhăn nhăn nhăn cái mũi:

“Người đi ra ngoài một lát đi, rất nhanh sẽ trở lại mà, hần sẽ không tỉnh nhanh vậy đâu.”

“Ta bồi phụ vương tịch tịch, Tĩnh Nhi ngoan, chính mình đi chơi.”

“Hần chỉ là cha của người, ta mới là phu quân của người.”

“..... Cha lớn hay là phu quân lớn?”

“Đương nhiên là phu quân!”

“.....”

“Tốt thôi tốt thôi, cha lớn hơn!”

Lãnh Tĩnh ủy khuất chu miệng lên,

“Phi Nhi nương tử, ta cùng người ở tại chỗ này nhìn phụ thân.”

“Àn? Người vì sao không đi xem náo nhiệt?”

“Ta muốn bồi nương tử a.”

“Ách..... Kỳ thật không cần.....”

“Phi Nhi nương tử, người có thể đi châm chén trà cho ta không?”

“..... Ách? Nha, tốt!”

“Ta muốn trà nóng, cảm ơn.”

“..... Nga.” Mỗ nữ vừa cầm lấy ấm trà, cầm lấy cái chén bên cạnh, ra khỏi phòng.

Sau khi Phi Nhi rời đi, Lãnh Tĩnh rút về tầm mắt, từ trong ống tay áo xuất ra một cái chai bạch ngọc, đổ ra một viên thuốc màu đỏ. Kiểm trụ cầm Minh Vương, bắt buộc hần hé miệng, đem viên thuốc nhét vào, sờ yết hầu, mỗ nam ngoan ngoãn nuốt vào.

Ngón tay thon dài xẹt qua cánh môi hoàn mỹ, Lãnh Tĩnh lộ ra một chút tà ác tươi cười, nhẹ giọng ở bên tai Diêm Vô Xá nói:

“Không biết vì sao, ta lại thích nữ nhi yêu nghiệt của người, không muốn lại nhìn thấy bộ dáng u buồn nhũn mày của nàng, cho nên người mau mau tỉnh lại.”

Nói xong, Lãnh Tĩnh thẳng lưng, con người đen xẹt qua sát khí:

“Lãnh Tĩnh ta đã muốn có được thứ gì, cho dù người là Minh Vương ta cũng không sợ.”

Chưa từng có qua cảm giác động tâm như thế, Lãnh Tĩnh biết tâm chính mình đã hoàn toàn bị thiên hạ đơn thuần kia bắt được, chính là tình địch của hần là người thần bí nhất trong chốn võ lâm, cao thâm khó lường nhất, Minh Vương, tựa hồ có điểm khó khăn.

May mắn bé con kia vẫn còn tin tưởng hần, nếu không thật đau đầu. Thật đúng là không biết là nên tiếp tục làm si nhi hay là trực tiếp theo đuổi người nữ nhân đầu tiên mình thích mới tốt đây?

Bất quá, đại trượng phu cơ được dẫn được, cho dù Phi Nhi không cần hần, đợi hần sau khi giải quyết hết thấy mọi chuyện, nhất định sẽ cùng Minh Vương phân cao thấp, đem nàng đoạt lại.

Cảm giác được tiếng bước chân thật nhỏ, Lãnh Tĩnh lập tức thay lại thần sắc thiên chân, nắm cái mũi Diêm Vô Xá, làm ho hần hô hấp không được.

Cái này gọi là thừa dịp hần bệnh, muốn mệnh của hần. Tĩnh lại cũng chỉ có bị Minh Vương khi dễ, chính mình không thể đánh trả. Không có biện pháp, ai kêu hần muốn giả làm si nhi.

“Tĩnh Nhi, trà nóng đến đây!”

thân ảnh kiều nhỏ đi đến trước mặt hần, đem chén trà nóng đưa cho Lãnh Tĩnh. Thoáng nhìn hần kiểm trụ cái mũi của Đa Duy, sợ tới mức Phi Nhi vội vàng buông chén trà, dùng sức kéo lấy cánh tay hần, sợ hãi nói:

“Tĩnh Nhi, mau buông tay!”

“Không buông!” Lãnh Tĩnh hờn giận chu miệng lên,

“Hắn khi dễ Phi Nhi nương tử của ta, đánh chết cũng không buông.”

Phi Nhi dùng hết khí lực từ khi còn bú sữa mẹ, cũng vô pháp kéo động hắn nửa phần, sốt ruột quát:

“Nhanh chút buông ra, nếu không ta sẽ tức giận!!”

“Nói không buông sẽ không buông.”

“Buông ra! Đừng ép ta ra tay, Tĩnh Nhi!”

“Người nhần tâm xuống tay với ta sao, dù sao ta cũng là một đứa nhỏ không ai muốn!”

“Người!!”

“Khụ khụ khụ!!”

Trong lúc bọn họ đang giằng co, Diêm Vô Xá không thể hô hấp, đột nhiên ho khan vài tiếng, con người đen chậm rãi mở ra.

Lãnh Tĩnh sợ tới mức cả người nhảy dựng lên, tránh ở phía sau Phi Nhi, kinh ngạc nhìn hắn:

“Oa! Phi Nhi nương tử, người chết động đây!”

“.....”

69. Chương 69

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 69. Lãnh Tĩnh dụ hoặc

“Phụ Vương!” Phi Nhi vội vàng chạy đến bên giường, nhìn chăm chú vào phản ứng của Diêm Vô Xá. Đã mấy ngày trôi qua rồi mà hắn vẫn chưa tỉnh, nàng thật sự rất lo lắng hắn cứ như vậy hôn mê mãi mãi.

Ách..... Phi phi phi! Mổ nữ thấp rửa một câu, tử mẫu tiếp tục thâm tình nhìn cha.

Diêm Vô Xá mở to mắt, đối diện cùng đôi tử mẫu tràn ngập lo lắng, hai má tái nhợt, gọi lên một chút dậm cười. Bất giác nâng cánh tay, xoa khuôn mặt đã lâu không gặp kia, nhu tình như nước, cảm thấy mỹ mãn.

Phi Nhi nắm tay hắn, đặt tại trên mặt chính mình, giống con mèo nhỏ cọ cọ, thật không muốn xa rời loại cảm giác này.

Lúc nàng ngẩng đầu là lúc nàng phát hiện trên mặt mình không biết khi nào có thêm một bàn tay chặn giữa bàn tay của Đa Duy và mặt nàng, làm Phi Nhi sợ tới mức nhảy dựng lên, nhìn theo phương hướng cánh tay ới phát hiện chủ nhân của nó.

“Tĩnh Nhi! Người đang làm gì đó!”

“Phi Nhi nương tử, sao nàng có thể ở trước mặt tướng công mình mà cùng với nam nhân khác thân mật như thế?”

Phi Nhi nhìn bộ dáng Lãnh Tĩnh đột nhiên rất tỉnh táo, hoàn toàn không có nửa điểm thần sắc si nhi, thật đúng

là phân không ra hắn là khờ thật hay là giả điên.

Thời điểm mổ nữ còn đang nghi hoặc, Lãnh Tĩnh bỗng nhiên thay đổi, cười thiên chân ngây ngô, khuôn mặt đáng yêu nhần nhần cái mũi:

“Tĩnh Nhi quên, đó là phụ thân của Phi Nhi nương tử, không tính là nam nhân, không tính.”

“..... Hẳn là nam nhân! Nam nhân của ta!”

Phi Nhi nhất thời kích động, nói ra lời nói từ sâu trong đáy lòng, làm cho hai nam nhân đồng thời sửng sốt. Diêm Vô Xá cảm giác chính mình chưa bao giờ từng động tâm như thế, nhiệt huyết mê mẩn, tựa như có một quân đội xuyên qua từng mạch máu, thật mãnh liệt, thật hưng phấn.

Lãnh Tĩnh có vẻ rất bình tĩnh, đôi mắt xẹt qua kinh ngạc, rất nhanh khôi phục, hồn nhiên chớp chớp, nhẹ nhàng cười:

“Được rồi, vậy Tĩnh Nhi cũng muốn nhận hẳn làm phụ thân, cùng Phi Nhi nương tử cùng nhau kêu phụ vương.”

Phi Nhi không biết nói gì, tròng mắt, trời ạ, này..... Đứa nhỏ này thật khó dạy mà!

Diêm Vô Xá đậm cười, thần sắc có điểm đặc ý, nhẹ giọng nói:

“Vậy tới kêu « phụ vương » nghe một chút?”

Lãnh Tĩnh bỗng dừng nhìn mi, híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diêm Vô Xá, lão gia hỏa này thật đúng là dám làm cha hẳn à?

Phi Nhi một chút cũng không nhận thấy được hai nam nhân đang phát hỏa, còn đang cân nhắc xem Đa Duy sẽ không thích tiểu tử này đi? Nàng vội vàng kéo cánh tay phụ vương, chu miệng lên, hồn giận nói:

“Phụ vương là của ta!”

Diêm Vô Xá vỗ vỗ tay Phi Nhi, con người đen chuyển động, mỉm cười gật đầu:

“Đương nhiên, phụ vương vĩnh viễn là của Phi Nhi.”

Lãnh Tĩnh không nói gì, chính là im lặng đứng ở một bên, như là tiến vào suy nghĩ sâu xa, hoặc như là sửng sốt, làm cho người ta nắm lấy không ra thần sắc.

Chỉ chớp lát, cửa phòng bị đẩy ra, Đỗ Yến cầm khay đi vào, thoáng nhìn Diêm Vô Xá đã tỉnh lại, hưng phấn mà vọt thẳng đến bên giường:

“Diêm thúc thúc, người rốt cục tỉnh rồi!”

Diêm Vô Xá vươn tay cầm tay hẳn, gật gật đầu:

“Vất vả cho người, Yến nhi.”

“Đừng nói như vậy, Diêm thúc thúc.”

“Trong khoảng thời gian này ít nhiều người đã chiếu cố Phi Nhi, ta làm phụ vương thật đúng là không xứng a.”

“Diêm thúc thúc có độc trong người, là tình thế bất đắc dĩ. Lại nói, Phi Nhi là bạn tốt của ta, giống như thân muội, chiếu cố là việc cần phải làm.”

“Cám ơn, Yến nhi!”

“Người trong nhà không cần nói cảm tạ, đến, ăn chút cháo.” Đỗ Yến nâng Diêm Vô Xá dậy, quay đầu lại phân phó Phi Nhi,

“Phi Nhi, đi đến phòng ta lấy bộ quần áo sạch sẽ lại đây đi.”

“Hảo!” Kiều nhỏ thiên hạ liền xông ra ngoài, chưa đến cửa liền lập tức quay trở lại, đối Đỗ Yến cùng Diêm Vô Xá nói:

“Yến ca ca, ta đi ra ngoài mua bộ quần áo cho phụ vương đi.”

“..... Người có ngân lượng?”

Vừa nghe đến vấn đề này, Phi Nhi lập tức nhăn mi, tầm mắt xẹt qua Lãnh Tĩnh bên cạnh, thấy hắn đang ngồi ở trên cái bàn, cầm mấy đỉnh bạc trắng trong tay thì liền cười nói : “Có! Ta có ngân lượng!”

Nàng nhanh chóng đi đến bên cạnh Lãnh Tĩnh, cầm lấy toàn bộ ngân lượng, nhét ngân lượng của hắn vào trong túi.

Nhìn hắn đang muốn nổi bão, Phi Nhi lập tức lộ ra một nụ cười ngọt ngào « siêu cấp vô địch », ôn nhu nói:

“Tĩnh Nhi, bởi Phi Nhi đi dạo, được không?”

Lãnh Tĩnh sững sốt, dừng một chút, như là mới kịp phản ứng, vội vàng nhảy dựng lên, nắm tay Phi Nhi, kích động tả hữu lắc lư: “Tốt!”

“Hắc hắc! Bất quá, muốn dùng ngân lượng của người nha.”

“Không quan hệ, của ta chính là của nương tử, của nương tử chính là.....”

“Chính là của ta.”

“Hảo!”

“Thực ngoan!” Phi Nhi kiễng chân, cưng chiều vỗ vỗ đầu của hắn mấy cái, dặt tay hắn, bỏ lại một câu “Ta đi ra ngoài”, rồi hai người cao hứng phấn chấn lao ra khỏi phòng.

Sau khi bọn họ rời đi, Đỗ Yến bắt đầu cùng Diêm Vô Xá thương lượng chuyện tình đến Vạn Độc môn. Tình hình hiện tại, Diêm Vô Xá đang có hiện tượng độc phát, tựa hồ một khi hắn đối Phi Nhi động tình, sẽ làm thất khiếu đổ máu, toàn thân vô lực. Nhưng Vạn Độc môn cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể tấn công được, huống chi Đinh Oánh Oánh tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn giao ra giải được.

Chuyện Đinh Oánh Oánh đối Diêm Vô Xá có cảm tình, người trong giang hồ đều biết, Diêm Vô Xá là người nam nhân duy nhất mà nàng nhìn trúng lại không chiếm được, tình nguyện nhảy xuống biển cũng không chạm vào nàng, làm cho vô lâm nhân sĩ nhạo báng.

Bởi vậy, Đinh Oánh Oánh phỏng chừng sẽ không hỗ trợ, ngược lại sẽ tìm mọi cách làm bọn họ khó xử. Ai, nữ nhân vĩnh viễn đều động vật thù dai. (_ _ »)

“Yến nhi có đề nghị gì?” Diêm Vô Xá nhớ rõ nữ nhân làm cho hắn nhảy xuống biển, tuy rằng không muốn cầu xin sự giúp đỡ của nàng, nhưng vì có thể cùng Phi Nhi ở cạnh nhau, độc này nhất định phải giải quyết. Hắn còn muốn thú bé con làm vợ nha.

Đỗ Yến buông bát, đỡ Diêm Vô Xá, đem gối đầu chuẩn bị cho tốt, để hắn dựa vào thoải mái, bắt đầu nói ra ý nghĩ của chính mình:

“Đầu tiên, Diêm thúc thúc cần phải khống chế tình cảm của chính mình, đừng làm cho thân thể có việc, chúng ta mới có thể nắm chắc việc tiến vào Vạn Độc môn.”

“Ân.” Diêm Vô Xá không có phản đối, đáp nhẹ một tiếng, chính là, hiện tại Phi Nhi luôn ở bên cạnh, muốn khống chế tình cảm, nói dễ hơn làm?

“Đối với Đinh Oánh Oánh, Diêm thúc thúc thấy thế nào?”

“Là một nữ nhân lưu manh!”

“..... Đó là, nàng trăm phương nghìn kế dự đoán được người, coi như là..... Lưu manh.” Đỗ Yến có cùng nhận thức gặt đầu.

“Yến nhi sẽ không để cho bốn vương đi dụ hoặc nàng đi?”

“Ha ha, đại trượng phu có được dẫn được, huống chi nam nhân cùng nữ nhân cùng nhau, chịu thiệt vĩnh viễn đều là nữ nhân.”

“Không! Tuyệt đối không được.”

Đỗ Yến nhú mày, lấy tay chỉ chỉ ngực Diêm Vô Xá, tà ác nói:

“Diêm thúc thúc, trước kia trong quý phủ của người phần đông đều là thị thiếp, người cùng cha ta cũng từng đi qua những nơi hoa bướm, chỉ là một nữ nhân, đối với người mà nói cũng không có gì đáng ngại.”

“Chính là, ai.....”

“Diêm thúc thúc có gì khó nói?”

Diêm Vô Xá lắc đầu, trả lời:

“ thị thiếp trong vương phủ chỉ là để làm vật trang trí, bốn vương từ đầu không chạm qua ai. Cái nơi gọi là hoa bướm, chính là uống rượu mua vui, làm nơi giao dịch, không ai dám lưu lại bốn vương. Về phần Đinh Oánh Oánh, thứ nhất là người khó đối phó, thứ hai nhìn đã không vừa mắt, thứ ba.....”

“Ân?”

“Nàng,... nàng cùng hồng nhan tri kỷ của bốn vương có chút tương đồng, không hạ thủ được a.”

“Thì ra là thế.” Đỗ Yến ái muội gật gật đầu,

“Diêm thúc thúc cũng có người không thể đối phó a.”

“Nói thì dài dòng, nhưng bốn vương đối với nàng tuyệt đối không có cảm tình, duy nhất động tình cũng chỉ có.....”

“Diêm thúc thúc,” Đỗ Yến lập tức đánh gãy lời nói của hắn,

“Đừng nghĩ đến nữa, đối thân thể không tốt.”

Diêm Vô Xá mặt nhăn mày nhu, ngửa thân mình ra sau, dựa vào ở trên giường, tận lực trầm tĩnh lại. Không thể nghĩ đến Phi Nhi nữa, Phi Nhi đẹp, Phi Nhi đáng yêu.....

Đỗ Yến thấy hắn sắc mặt bắt đầu thối lui, trở nên tái nhợt, vội vàng vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Diêm thúc thúc, chúng ta chơi cờ đi.”

“Chơi cờ?”

“Ân, dù sao người nằm ở trên giường vài ngày rồi vẫn không nhúc nhích, vừa vặn đi ra ngoài tản bộ, giãn gân cốt ra một chút. Đến! Ta đỡ người ra hoa viên đi dạo.”

“..... Được rồi.” Diêm Vô Xá hiểu được gật đầu, đành phải mượn việc khác để trấn áp cảm tình đối với Phi Nhi xuống, tạm thời đừng nghĩ nhiều.

Đỗ Yến lấy áo choàng, phủ lên người Diêm Vô Xá, nâng hắn dậy, thông thả rời khỏi phòng.

.....

Phi Nhi cùng Lãnh Tĩnh nhanh chóng rời khỏi khách điểm, đi đến ngã tư phồn hoa nhất trong trấn nhỏ, hai người đứng ở đầu đường nhìn người người đi qua đi lại, đông nghìn nghịt một mảnh. Âm thanh rao hàng ầm ĩ, rống lên một tiếng, còn có vài tiếng cười, toàn bộ oanh tạc lỗ tai của Phi Nhi.

Lãnh Tĩnh rũ mắt xuống, giặt nhẹ ống tay áo Phi Nhi, nhẹ giọng hỏi:

“Phi Nhi nương tử, chúng ta muốn đi đâu?”

“Ân..... Đi bố phòng, mua hai bộ quần áo.”

“Nga? Tĩnh Nhi mang nương tử đi.”

Phi Nhi ngẩng đầu, chớp chớp nhãn tình: “Người biết bố phòng ở đâu sao?”

“Đương nhiên!” Lãnh Tĩnh đắc ý ngẩng cao đầu.

“Hắc hắc, mau dẫn ta đi.”

“Vây.....” Con người đen đột nhiên trở nên thật sự nghiêm túc, khóa chặt đồng tử của nàng, “Nương tử hôn ta một cái trước.”

“..... Ách?” Phi Nhi lập tức trừng lớn ánh mắt, bất khả tư nghị nhìn hắn.

Mỗ nam lập tức khôi phục bộ dáng thiên chân khả ái, nhếch môi, điểm điểm môi của mình:

“Nhanh đi, nương tử thân ái.”

Phi Nhi nhăn mi, đấu tranh tư tưởng. Dùng lời nói của người hiện đại, hẳn chính là một tiểu hài tử nhược trí, thân ái một chút đều là chuyện thực bình thường, hẳn là không thành vấn đề. Phụ vương cũng biết Lãnh Tĩnh bị bệnh, người..... Sẽ không mắng nàng đi?

Lãnh Tĩnh thấy vẻ mặt của nàng thay đổi nhanh chóng, như là đang lo lắng chuyện gì đó. Chẳng lẽ nàng sợ Minh Vương trách cứ sao? Cho dù nàng hôn môi hẳn, hai người không nói, Minh Vương sẽ không biết a, thật sự là ngu ngốc đáng yêu.

Mỗ nam đợi một hồi, có chút không kiên nhẫn, đáng thương hề hề nhăn mi, vẫn như cũ bấu môi: “Nương tử, Tĩnh Nhi chờ đã lâu.”

“Àn?” Phi Nhi mạnh rút về suy nghĩ, mới phát hiện thiếu niên trước mắt còn duy trì tư thế cầu hôn kia. Tầm mắt quơ quơ, thoáng nhìn người ở bốn phía khoa tay múa chân, còn đang cười trộm, chẳng lẽ cho rằng bọn họ là đôi tình lữ sao?

Nếu để cho Đa Dục biết, vậy phải làm sao?

Nghĩ đến đây, Phi Nhi lôi kéo Lãnh Tĩnh, nhanh chóng chạy đến một ngõ hẻm nhỏ trên đường, xoay người lại, đối diện với ánh mắt của hắn, dựng thẳng ngón tay lên, uy hiếp nói:

“Ta cảnh cáo ngươi, chuyện thân ái này đừng để phụ vương biết, bằng không về sau ta sẽ không để ý ngươi.”

Mỗ nam con người đen chột lóe, lập tức gấp khúc thân thể, bạc môi khêu gợi chuyển qua trước mặt nàng, khẩn cấp đồ khởi: “Nhanh chút!”

Phi Nhi mếu máo, kiễng chân, ngẩng đầu lên, chậm rãi hôn lên cánh môi Lãnh Tĩnh.

Bốn cánh môi đụng nhau, da thịt chạm vào, cảm hơi hơi xẹt qua, mềm mại cho nhau hấp dẫn. Chính là trong nháy mắt, Phi Nhi lập tức rời đi.

Đột nhiên, lưng áo mảnh khảnh xuất hiện một cánh tay, đem thân thể muốn rời khỏi kéo lại gần, tay kia thì xuất hiện ở gáy của Phi Nhi, một lần nữa ấn cánh môi mê người kia lại hôn trụ.

“Ngô!” Phi Nhi trừng lớn ánh mắt, nhìn chăm chú vào tuần dung trước mắt kia, thần sắc thiên chân thối lui, thay vào đó là một chút lạnh lùng, giống như vạn năm băng sơn làm cho trái tim người ta băng giá. Chiếc lưỡi linh hoạt ướm át lại cường ngạnh tiến vào của lãnh địa của nàng, xẹt qua hàm răng, cùng cái lưỡi đỉnh hương của nàng quấn quýt, điên cuồng mà mút vào.

Lãnh Tĩnh giờ khắc này có một chút khí chất thần bí, bề ngoài băng hàn đến tận xương, động tác nhiệt tình như hỏa, trong ngoài không đồng nhất, bí hiểm, làm cho người ta khó hiểu.

Chờ đến khi Phi Nhi phản ứng được, hai phần quyền mãnh liệt đâm vào lồng ngực hắn, cộng thêm dùng sức thoát khỏi vòng ôm, không ngừng giãy dụa, muốn rời khỏi ôm ấp của hắn.

Chính là kỹ xảo hôn môi của Lãnh Tĩnh rất cao siêu, chuyên chú, con người đen lộ ra một khe hở, lóe ra cô độc quang mang, thật sâu mà chấn động Phi Nhi.

Bé con hoang mang nhìn hình ảnh nam nhân trước mắt, ngơ ngác giương miệng, tùy ý để hắn khiêu khích, tùy ý xâm nhập, hoàn toàn mê muội.

Bất giác tử mâu nổi lên sương mù lẩn tẩn, bàn tay mềm thả lỏng, khẽ đặt tại ngực của hắn, đầu lưỡi hơi hơi xẹt qua. Lãnh Tĩnh như được cho phép, cánh tay càng thêm buộc chặt, như là muốn đem nàng nhu nhập vào trong thân thể.

Động tác từ điên cuồng biến thành ôn nhu, từ bắt buộc biến thành dụ hoặc, còn giở trò xấu hằm trụ chiếc lưỡi của nàng, khẽ kéo ra bên ngoài, ái muội đến cực điểm.

Đột nhiên, Phi Nhi cảm giác được có một cổ nóng rực để ở trước bụng mình, bỗng dưng dùng sức đẩy hắn ra, tức giận nhăn lại mi:

“Không cho người có phản ứng đối với ta.” Vội vàng lấy tay lau khô miệng mình, không muốn lưu lại hương vị của hân.

Lãnh Tinh sững sốt, rất nhanh khôi phục bộ dáng hồn nhiên, bẹp miệng, ngũ quan trên mặt nhẵn thành một đoàn: “Phi Nhi nương tử hung dữ với ta, Tinh Nhi nào có phản ứng gì a?”

“Người còn nói không có!”

“Làm sao có?”

“Nơi này!!” Mỗ nữ lập tức cầm bộ phận dựng thẳng của mỗ nam, hung hăng nhéo xuống.

“Nha..... Nương tử.”

Phi Nhi thoáng nhìn bộ dáng vui thích của hân, nhất thời có cảm giác bị mắc mưu, vội vàng buông tay ra, ủy khuất nhăn lại mi:

“Người,...người đùa giỡn ta.”

“.....”

“Người là cố ý làm cho ta khó xử.”

“Nương tử.....”

“Đừng gọi ta là nương tử, ta không phải nương tử của người, ta là nương tử của phụ vương.”

Lãnh Tinh không chuyển mắt nhìn nàng, tùy ý để nàng phát tiết bất mãn, tựa hồ Minh Vương ở trong lòng nàng chiếm cứ vị trí độc nhất vô nhị, bất luận kẻ nào đều không thể thay thế.

Mấy hôm trước, hân thử tiếp cận nàng, dùng thiên chân rực rỡ đến tranh thủ đồng tình, lại phát hiện sự đơn thuần của nàng cũng không phải như trong tưởng tượng dễ dàng công phá.

Nàng rốt cuộc là người như thế nào?

Phi Nhi thật sâu thở dài, lau chớp mũi, ánh mắt trở nên ôn nhu, vỗ vỗ mặt của hân:

“Thực xin lỗi, Tinh Nhi, ta không phải cố ý la hét với người, Phi Nhi đảm bảo lần sau sẽ không đối với người hung dữ như vậy nữa, được không?”

Thấy Lãnh Tinh sợ tới mức bộ dáng nói không nên lời, Phi Nhi càng thêm áy náy. Nhưng mà, hân thiên chân như thế, cư nhiên kỹ thuật hôn môi lại là công phu tuyệt đỉnh, tựa như Đa Duy vậy, thật sự là làm cho người ta rất kinh ngạc.

Bất giác đầu lưỡi phần hồng xẹt qua hai cánh môi, nhanh chóng liếm liếm, dễ chịu một chút.

Lãnh Tinh sững sốt, động tác dụ hoặc làm cho toàn thân hân căng thẳng, không dám nghĩ nhiều, vội gật đầu.

“Tốt lắm, Tinh Nhi mang ta đi bố phòng đi.”

“Hảo! Bất quá ta còn có yêu cầu.”

“..... Người còn có yêu cầu!!”

Lãnh Tinh lập tức ủy khuất nhăn mi, bẹp miệng thật dài, con ngươi đen nhộn nhạo nước mắt: “Ta, ta..... Ta chỉ là muốn đi tiểu.”

“Tiểu hài tử, chính mình đứng cạnh tường giải quyết, tỷ tỷ ở bên ngoài chờ người!”

“.....”

Lãnh Tinh kinh ngạc mở lớn miệng, nhìn bóng dáng nhanh chóng chạy ra ngõ nhỏ kia, nàng thật đúng là cho hân làm tiểu hài tử ba tuổi? Có thể tùy chỗ đại tiểu tiện?

.....

70. Chương 70

Đản sinh vương phi [70]

Edit : Nấm

Phi Nhi hảo mê người 70 : Cắt xiêm y

Lãnh Tĩnh mang Phi Nhi đi vào bố phòng, Phi Nhi cẩn thận chọn lựa hai bộ quần áo sẫm màu, trong ấn tượng của nàng, phụ vương mặc màu tối so với mặc màu sáng uy vũ hơn nhiều, hướng chi hiện tại thời tiết hơi lạnh, không thích hợp mặc quần áo sáng màu.

Lãnh Tĩnh ngồi ở trên ghế, liếm kẹo hồ lô Phi Nhi đưa cho hắn, tầm mắt theo thiên hạ kiêu nhỏ di động, khuôn mặt tuấn tú không còn là thiên chân, mà là lạnh lùng.

Nếu đó là một trò chơi, hắn liền cướp Phi Nhi từ trong thâm tình của Minh Vương. Hắn cho tới bây giờ là người không cần tình yêu, cũng không xứng có được tình yêu.

Nếu nàng làm cho chính mình quá mức quan tâm, hắn hẳn là nên hoài nghi chính mình đối nàng châm khởi hứng thú? Cũng bởi vì Minh Vương đã cứu hắn, bất giác đối với nàng nhân từ.

Không! Không phải, đối nữ nhân tuyệt đối không thể nhân từ!!

Bên này, Phi Nhi cầm lấy ba bộ quần áo, trong lòng cảm thấy thích, nhưng lại cảm giác bộ quần áo này không thực vừa người với phụ vương. Chủ quán thoáng nhìn bộ dáng do dự của nàng, mỉm cười nhắc nhở nói:

“Cô nương, không bằng cho phụ quân của cô nương đến thử xem đi.”

Nàng liếc nhìn Lãnh Tĩnh đang đại ra mắt một cái, bộ dáng anh tuấn, nhưng lại là tiểu hài tử cầm kẹo hồ lô, liền trực tiếp làm cho người ta nghĩ đến hắn là tên si nhi, thật đúng là lãng phí thân ảnh thon dài cùng gương mặt anh tuấn kia.

Phi Nhi nhìn Lãnh Tĩnh vừa vặn hắn đang phun ra một dải nước miếng, bất đắc dĩ liếc mắt xem thường:

“Hắn không phải phụ quân của ta, hắn là.....”

Nói còn chưa nói xong, Lãnh Tĩnh đáng yêu lau ánh mắt, chu miệng lên: “Phi Nhi nương tử, ta mệt nhọc.”

“.....”

Phi Nhi quay đầu lại, xấu hổ nhìn chủ quán, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích như thế nào, làm gì cho tốt. Cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà tẩy cũng không sạch.

Chủ quán sáng tỏ gật đầu, lắc lắc tay: “Ta biết, ta biết.”

“Chủ quán, quần áo này.....”

“Hắn mặc thích hợp.”

“..... Ta muốn số lớn nhất.”

“Nga?”

“Ta mua cho phụ thân.”

Chủ quán lập tức mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Cô nương, thỉnh chờ một chút.”

“Còn nữa! Hai bộ quần áo này giúp ta sửa lại nút thắt, cảm ơn.”

“Hảo, thỉnh chờ.” Chủ quán nói xong, xoay người đi vào nội thất.

Phi Nhi thở dài thật sâu, đi đến bên cạnh Lãnh Tĩnh, ngồi xổm giữa hai chân của hắn, hai tay khẽ đặt trên đùi hắn, ôn nhu nói: “Tĩnh Nhi mệt mỏi sao?”

“Ân.”

“Chờ một chút, được không?”

“Phi Nhi nương tử, Tĩnh Nhi thật sự mệt.”

Phi Nhi bắt đầu dĩ lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh hắn, bàn tay mềm duỗi ra, nắm bờ vai của hắn, làm cho hắn nằm xuống, đầu gối ở trên đùi mình, nói: “Vây ngủ một lát đi, rất nhanh là xong thôi, ngoan a.”

Con người đen mở rộng, rất nhanh khôi phục, trở nên thâm thúy, cuối cùng dần dần nhắm lại, ngoan ngoãn nằm xuống. Một cỗ mùi thơm thảo nhiên quay chung quanh Lãnh Tĩnh, thực thoải mái, thực ấm áp, thực tươi mát, khiến cho nội tâm hắn tạo nên một loại mê luyến không ngôn ngữ nào nói được.

Có điểm giống..... Nương.....

Tâm tính thiện lương của nàng khiến cho hắn cảm thấy chính mình tội ác tày trời. Hoặc cũng là bởi vì như vậy, mới khiến cho Minh Vương giết người không chớp mắt có thể đối với nàng nhớ mãi không quên, liền ngay cả vô hồn độc cũng vô pháp làm cho hắn quên mất bé con đáng yêu này.

Chỉ chớp lát, chủ quán cầm bộ quần áo Phi Nhi muốn đi ra, vừa định mở miệng hỏi, thoáng nhìn bộ dáng ngủ say đáng yêu của Lãnh Tĩnh, thật sự không đành lòng đánh thức hắn.

Phi Nhi ngẩng đầu, thấy hắn vỗ vỗ quần áo, lộ ra một chút mỉm cười ngọt ngào, ý bảo hắn đợi chút. Sau đó rũ mắt xuống, nhẹ giọng đối Lãnh Tĩnh nói: “Tĩnh Nhi, phải đi, trở về ngủ tiếp đi. »

“Ngô!” Lãnh Tĩnh cười khê, chu miệng, mày nhướng thật cao, xoay người sang chỗ khác, ở bụng Phi Nhi cọ cọ, tiếp tục ngủ.

“..... Tĩnh Nhi, đã không còn sớm, nếu không trở về, Lãnh thúc thúc cùng Yến ca ca sẽ lo lắng.”

“Ân..... Đừng âm ỹ, ta muốn ăn nãi.”

“.....”

Phi Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu, chống lại chủ quán đang tươi cười sáng lạn, đành phải xấu hổ mỉm cười gượng gạo. Bàn tay mềm vụng trộm hướng thí thí (cái mông á ^^) của Lãnh Tĩnh, bốc lên một ít khối thịt, hung hăng véo!

“A!!” Mỗ nam ăn đau, cả người nhảy dựng lên, ủy khuất xoa thí thí chính mình, hai mắt ngập nước nhìn Phi Nhi.

Phi Nhi tà ác nhăn mặt, nhăn cái mũi, đứng dậy, lấy xuống túi tiền bên hông hắn, đi đến trước mặt chủ quán: “Không cần thối lại, cảm ơn.”

Dùng tiền của người khác luôn có vẻ sáng khoái.

Phi Nhi sau khi trả tiền, cầm lấy bao quần áo, thực tự nhiên kéo Lãnh Tĩnh rời khỏi bố phòng.

Trở lại tiểu điểm, Phi Nhi đi đến gian phòng ở lầu hai, không nhìn thấy thân ảnh Diêm Vô Xá, cũng không thấy người ở phòng Lãnh Tĩnh, vội vàng lao đi tìm người.

Lãnh Tĩnh nhìn chăm chú vào bao y phục con nhộng kia, đó là thứ nàng vì Minh Vương cẩn thận chọn lựa, còn nhớ rõ đôi mắt thâm tình kia, bất giác mỉm cười, đều là vì Minh Vương.

Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết nữ nhân có thể vì một nam nhân mà làm một việc chuyên chú như thế này, hơn nữa lại rất tận tâm, thực thỏa mãn. Nữ nhân mà hắn biết, ngoại trừ mẫu thân đã khuất, còn có kẻ lúc nào cũng trực ở bên giường của hắn, Đinh Oánh Oánh, người thứ ba chính là Phi Nhi đáng yêu. Bất quá, Tiểu Phi Nhi thật sự làm cho hắn phải nhìn nữ nhân với một con mắt khác.

Lãnh Tĩnh đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, nếu Phi Nhi là nữ nhân mà Minh Vương âu yếm nhất, hắn sẽ đến gặp gỡ nam nhân vô tình lạnh lùng này. Thân ảnh thon dài đứng lên, đến gần bao y phục con nhộng kia.....

Phi Nhi tìm khắp toàn bộ tiểu điểm, cuối cùng ở phía sau hoa viên tìm được Đỗ Yến cùng Diêm Vô Xá, hai người đang tinh thần tập trung nhìn quân cờ.

Bé con lặng lẽ đi vào, hai nam nhân đã sớm phát hiện nàng, đều lộ ra cung chiêu tươi cười, làm bộ không cảm giác được, tiếp tục chơi cờ.

Phi Nhi rón ra rón rén đi đến phía sau Diêm Vô Xá, hai tay đột nhiên vươn đến, bịt ánh mắt Diêm Vô Xá, ai biết Diêm Vô Xá lại đột nhiên mạnh xoay người lại.

“Oa!” Bé sợ tới mức nhảy dựng lên, Diêm Vô Xá đưa tay, chuẩn xác đem nàng ôm vào lòng.

“Ha ha ha!” Đỗ Yến nhìn Phi Nhi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, cười ha hả, Diêm Vô Xá sủng ái vỗ vỗ đầu nàng, tay kia thì ôn nhu xoa lưng của nàng, trấn an sự kinh hoảng của nàng.

Phi Nhi hờn giận nhăn mi, trừng mắt nhìn Diêm Vô Xá:

“Đa Duy, làm ta sợ muốn chết.”

“Phi Nhi không phải muốn dọa phụ vương sao?”

“Ta..... Ta chỉ là..... Chính là muốn cho phụ vương đoán đoán mà thôi, không nghĩ dọa đâu mà.”

“Tiểu Phi Nhi?”

“Tốt thôi tốt thôi..... Dù sao đều là làm lộ, còn bị phụ vương dọa hoảng sợ, không chơi nữa. ”

“Ha ha ha! Phi Nhi chính là bướng bỉnh.”

“Ha ha.....”

Diêm Vô Xá điểm điểm chớp mũi của nàng,

“Lần sau xem nàng còn dám không.”

Phi Nhi nhớ tới việc mình vì Diêm Vô Xá chọn lựa bộ đồ mới, lập tức kéo tay hắn:

“Phụ vương! Ta mua quần áo mới cho người đó, nhanh chút đi thử thử!!”

Đỗ Yến cười nhắc nhở nói:

“Phi Nhi, chậm một chút, Diêm thúc thúc vừa mới khôi phục.”

“Hảo! Phụ vương, ta đỡ người nha.”

“..... Không khoa trương như vậy, Phi Nhi.”

“Muốn muốn, cẩn thận thang lầu, cẩn thận một chút nha.”

“.....”

Đỗ Yến nhìn chăm chú vào bóng dáng hai người dựa sát vào nhau, lộ ra vừa lòng mỉm cười. hai người bọn họ cùng một chỗ, vĩnh viễn đều là hình ảnh xinh đẹp nhất.

Phi Nhi kéo Diêm Vô Xá trở lại phòng, nhìn xung quanh bốn phía, không phát hiện thân ảnh Lãnh Tĩnh, phỏng chừng tiểu tử kia trở về phòng ngủ đi.

Phi Nhi để cho Diêm Vô Xá ngồi ở bên giường, mở túi đồ ra, cầm lấy một bộ trường bào trong đó đưa cho hắn:

“Đa Duy, thử cái này xem, nếu tốt thì nói cho ta biết.”

“Nga.” Diêm Vô Xá tiếp nhận quần áo, thoáng nhìn Phi Nhi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía hắn, vội vàng cởi áo, đem bộ quần áo mặc vào trên người, nhưng mà.....

“Phi Nhi.....”

“Ân? Làm sao vậy phụ vương?”

“..... Nàng xác định đây là bộ đồ mới bình thường sao?”

“Đương nhiên, vừa mua xong.”

“Nhưng mà, này.....”

“Làm sao vậy?” Phi Nhi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn chăm chú vào kiện trường bào màu xám trên người Diêm Vô Xá kia, không khỏi nuốt nước miếng. Chỉ thấy trên kiện trường bào kia có ba cái lỗ thật lớn, phần ngực áo cơ bản chỉ còn lại một mảnh vải nhỏ dẹt ngang qua, lộ ra cơ ngực rắn chắc, da thịt ngăm đen ẩn hiện lại càng có vẻ phác lệ to lớn, đũng quần dài thì bị cắt sạch, chỉ còn lại có hai cái ống quần.

Phi Nhi vội vàng quay đầu, tùy tay cầm lấy một bộ quần áo khác đưa cho Diêm Vô Xá:

“Phụ vương, thay này.”

Chỉ chớp lát, Diêm Vô Xá vẫn như cũ nhăn mi, nhìn quần áo trên người: “Cái kia, Phi Nhi..... Hai kiện trường bào này....”

“..... Còn có một bộ!”

“Phi Nhi, đây là áo đuôi ngắn sao?”

“.....”

Phi Nhi ảo não nhìn ba bộ quần áo trên bàn bị cắt vụn, vừa rồi vẫn còn tốt, làm sao có thể biến thành cái dạng này đây?

Diêm Vô Xá khoác áo choàng, nhìn nàng nhíu mày, mỉm cười xoa xoa mi tâm của nàng:

“Đừng khổ sở, phụ vương có thể mặc quần áo của Yến ca ca a.”

Phi Nhi nâng mi mắt, bữu môi trả lời:

“Ta chỉ là muốn giúp phụ vương chọn hai bộ quần áo.”

“Ngày mai ta cùng nàng cùng đi mua, được không?”

“Phụ vương đang bị thương mà?”

“Không có gì đáng ngại, chúng ta ngày kia liền xuất phát đi Vạn Độc môn, mau chóng vì Nghĩa môn giải quyết sự tình, sau đó trở về Minh Thành tìm bà nội.”

“Di! Phụ vương nhớ ra bà nội?”

Con người đen ảm đạm, thông thả lắc đầu:

“Đối với bộ dáng của nương đã rất mơ hồ, chuyện quá khứ đều không thể nhớ nổi. Ta chỉ biết phải nhanh một chút lấy được giải dược, không muốn nương thấy ta của hiện tại.”

“Kia..... Cái kia Đinh Ny.....”

“Giết không cần hỏi!”

“.....”

Tựa hồ có người gặp chuyện xui xẻo.

Bữa tối, Lãnh Tĩnh im lặng ăn cơm, không dám đối diện cùng ánh mắt nghi hoặc của Phi Nhi. Nàng muốn nói chuyện, hẳn liền gấp đồ ăn nhét vào miệng nàng, không cho nàng có cơ hội mở miệng.

Diêm Vô Xá không mặc kiện quần áo nhiễm huyết kia, trên người mặc tạm y phục của Đỗ Yến, nhưng thân hình của hắn so với Đỗ Yến thì...giống như người lớn mặc quần áo hài đồng, nửa bắp chân đều lộ ra ngoài, hoàn hảo cái bàn đủ lớn, ngăn trở toàn bộ.

Phi Nhi một bên nhăm nháp mỹ thực, một bên nheo lại đôi mắt, lưu ý thái độ của từng người, thề phải tra ra xem, tên trướng thối nào đã phá rách quần áo. Chính là không hề nghĩ ngợi đến, chủ mưu chính là người bên cạnh thường xuyên kêu nàng thêm thịt, giả bộ si nhi.

Ăn ăn, bên cạnh có người nói đến Vạn Độc môn, Phi Nhi cùng Đỗ Yến lờ tai dựng thẳng tắp, một bên làm bộ ăn cơm, một bên lắng nghe bọn họ đối thoại.

đại hán giang hồ, người qua đường Giáp buông chén trà, hướng huynh đệ bên cạnh nói: “Nghe nói môn chủ Vạn Độc môn, Đinh Oánh Oánh, đã hưu tên si nhi kia, rồi gả cho lão cha của si nhi đó.”

Người qua đường Ất kinh ngạc trừng mắt, khó có thể tin trả lời:

“Không phải chứ? Lão môn chủ kia ít nhất lớn hơn nàng hai mươi tuổi, như vậy không phải là phá hỏng một mỹ nhân sao?”

“Ai nha, danh sách tình nhân bên ngoài của Đinh Oánh Oánh cả một xấp dày, có nam nhân nào chịu thú nàng a?”

“Vậy cũng được, vậy lão môn chủ vì sao lại thú nàng?”

“Hắc hắc! Phỏng chừng nhân gia công phu trên giường rất cao, môn chủ phu nhân mất đã lâu, con lại là cái dạng này, lão môn chủ sợ là chống cự không được mị lực của mỹ nhân đi.”

“Ha ha ha! Thiên hạ đệ nhất môn đã bị một yêu nữ khiến cho loạn thất bát tao, lúc này còn có trò hay để xem, ha ha ha!”

“Hưu!”

“A!!”

Người qua đường Ất đột nhiên rống lên một tiếng sợ hãi, một chiếc đĩa cắm ở mu bàn tay hắn, xuyên qua lòng bàn tay, máu đổ tại chỗ, lại không biết là người phương nào gây nên.

Người qua đường Giáp lập tức rút bảo kiếm, phản nộ quét mắt nhìn mọi người ở đây, lớn tiếng kêu lên:

“Anh hùng không làm chuyện mờ ám, dám làm không dám nhận không phải bản sắc võ lâm hảo hán, có dũng khí đứng ra cho ta.”

Dừng một chút, không có người phản ứng, Phi Nhi tại bàn ăn là người bận rộn nhất, ăn còn không kịp, không nên dả thương người. Chẳng qua lúc này trong tay Lãnh Tĩnh còn lại một chiếc đĩa, đang cố gắng dùng đĩa xiên một chuỗi thịt gà.

Tử mâu nhanh chóng xẹt qua, dùng ánh mắt hỏi Đỗ Yến.

Đỗ Yến nhú mày, lộ ra một chút đạm cười, gấp một miếng thịt đặt ở trong bát Lãnh Tĩnh, nhẹ giọng nói: “Có dũng khí cũng tốt.”

Lãnh Tĩnh sửng sốt, đột nhiên “Hoắc” một tiếng đứng lên, mọi người tầm mắt lập tức bắt đầu tập trung lại đây, người qua đường Giáp vừa muốn tiến lên đề ra nghi vấn. Lãnh Tĩnh bỗng dưng chu miệng lên, giật nhẹ ống tay áo Phi Nhi nói:

“Phi Nhi nương tử, Tĩnh Nhi mệt nhọc.”

“.....”

Bên cạnh nhất thời vang lên âm thanh tiếng đĩa rơi, toàn bộ kinh ngạc nhìn Lãnh Tĩnh.

Phi Nhi buông chiếc đĩa, đối Diêm Vô Xá nói:

“Ta dìu hắn đi lên nghỉ ngơi, lát nữa sẽ xuống đỡ phụ vương nha.”

“Ân.” Diêm Vô Xá không so đo, tùy ý Phi Nhi lôi kéo Lãnh Tĩnh đi đến thang lầu, hắn đối Phi Nhi là hoàn toàn yên tâm. Cho dù Lãnh Tĩnh đối Phi Nhi có ý tứ, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Người qua đường Giáp lập tức tiến lên từng bước, ngăn Lãnh Tĩnh lại, mê hoặc nhìn hắn:

“Vị tiểu huynh đệ này, vừa rồi chiếc đĩa kia là từ phương hướng người bắn ra, xin hỏi chiếc đĩa mà người dùng ăn cơm đâu?”

Tên bắn lén thấy hắn bộ dáng hung thần ác sát, vội vàng rút cổ, am thuận tránh ở phía sau Phi Nhi, sợ hãi nói: “Phi Nhi nương tử, có quái vật.”

“..... Tĩnh Nhi đừng sợ.” Phi Nhi vỗ vỗ bàn tay hắc, một bên an ủi hắc, một bên giải thích: “Đại hiệp, hắc chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện, tuyệt đối sẽ không ra tay đả thương người.”

“Đứa nhỏ? Ta xem ngươi có vẻ giống đứa nhỏ.”

Lãnh Tĩnh phi thường tức giận chen lời: “Quái vật, đừng nghĩ khi dễ nương tử của ta.”

“Ngươi!”

Lãnh Húc bên cạnh vội vàng đứng lên, đi tới giải vây, chấp tay nói: “Vị anh hùng này, chắc hẳn của ta chính là si nhi, căn bản không có tư tưởng giống như người bình thường, cho dù hắc có võ công cũng sẽ không bỗng nhiên ra tay, huống chi chuyện các hạ nói cũng không phải chuyện của chúng ta, sao nó có thể xuống tay đâu?”

Người qua đường Giáp cao thấp ngắm Lãnh Húc liếc mắt một cái, hắc trái ngược với nhân sĩ nổi danh trong giang hồ, hắc là sẽ không lừa hắc.

Phi Nhi thấy không có chuyện của bọn họ, vội vàng giúp đỡ Lãnh Tĩnh đi lên lầu hai, để cho Lãnh Húc xử lý là tốt rồi.

“Như vậy đi,” Lãnh Húc theo ống tay áo lấy ra một thỏi vàng, nhét vào trong tay hắc, “Thỉnh anh hùng cầm lấy đỉnh vàng này, để người huynh đệ kia mau chữa thương đi.”

Người qua đường Giáp đôi mắt xẹt qua tia tham lam, nhưng là không cầm lấy ngân lượng, phần nộ nói:

“Đi chết đi! Ngươi cho ta là khát cái a? Tùy tiện để một thỏi vàng vào mắt. Mọi người đi ra ngoài hành tẩu giang hồ, quan trọng nhất là nói nghĩa khí, nói chuyện tiền bạc mất tình nghĩa.”

“Vâng, đúng, anh hùng nói có đạo lý.”

Ngay khi Lãnh Húc làm bộ hổ thẹn thu hồi thỏi vàng, người qua đường Giáp cầm trụ cánh tay hắc, đoạt lấy vàng, sau đó nghiêm túc nói:

“Nhưng là ta lại không biết ngươi, không có cảm tình gì đáng nói, cũng chỉ cần nói tiền bạc!” (hừm, thẳng cha tham lam còn làm bộ >.<)

“..... Đại hiệp nói thật là đúng, Lãnh mỗ bội phục, bội phục!”

“Chuyện đó đương nhiên! Sau này còn gặp lại!”

Người qua đường Giáp thu vàng, hướng Lãnh Húc cúi chào, giúp đỡ người qua đường Ất rời khỏi tiểu điểm.

71. Chương 71

Phi Nhi hảo mê người 71. Tiến đến Vạn Độc môn

Edit: Năm

Phi Nhi đem Lãnh Tĩnh trở về phòng, Lãnh Tĩnh không biết vì sao lại ngoan như vậy, nằm lên giường liền đắp chăn nhắm mắt lại. Phi Nhi tò mò nhìn động tác rất nhanh của quý gây sự, thật là nhức đầu, tiểu tử này đột nhiên lại ngoan ngoãn như vậy, chắc chắn là đã làm chuyện gì xấu, sợ bị mắng, cho nên mới nhu thuận như thế.

Thấy Lãnh Tĩnh không nói lời nào, Phi Nhi cũng không tính truy vấn, đang muốn giúp hắc buông màn, thoáng nhìn thấy quần áo của hắc dính một ít bụi vải. Ngờ ngợ trong lòng, nâng cúi thấp người nhìn kĩ.

Di! Mảnh vải này rất là quen thuộc, hình như là đã gặp qua ở nơi nào?

Bàn tay mềm nắm lấy vải vụn, màu sắc và chất lượng này rõ ràng cùng với quần áo của Đa Duy là giống nhau như đúc.

Phi Nhi bỗng dưng quay đầu lại, một phen nắm lấy quần áo Lãnh Tĩnh, mãnh liệt lắc hẳn:

“Xú tiểu tử, là người xé nát quần áo Đa Duy!!”

“Choáng váng, thật choáng váng, đầu thật choáng váng.”

“Nói! Vì sao lại làm như vậy?”

“Nương..... Nương tử, kia..... Quần áo kia, ta ta, ta mua.”

“Ta chọn!”

“Nương tử..... Tử, nàng không có..... Ngân lượng của mình mua, mua quần áo cho phụ vương nàng?”

“Nếu ta có còn cần phải dùng của người sao!”

“Kiếm!”

Phi Nhi đột nhiên dừng lại, tử mâu thiên chân chớp chớp: “Kiếm?”

Lãnh Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, lạp lạp quần áo chính mình, mỉm cười nói: “Tỷ như, giúp người khác làm chút chuyện, người ta sẽ dùng ngân lượng báo đáp lại.”

Phi Nhi sững sốt, sau đó nhú mi: “Nhưng mà, không có người mời ta làm việc a.”

“Có!”

“Ai?”

“Ta!”

“.....”

Tử mâu chậm rãi nheo lại, nghi hoặc nhìn Lãnh Tĩnh không còn bộ dáng thiên chân kia, hẳn như thế nào đột nhiên trở nên bình thường?

Lãnh Tĩnh cũng không hề trốn tránh tầm mắt của nàng, cùng nàng nhìn nhau, bạc môi hoàn mỹ gợi lên độ cong tà ác, lộ ra một nụ cười mê người lại có chút quỷ dị.

Hai người đối diện một lát, Phi Nhi đột nhiên nắm áo của hắn, phẫn nộ quát:

“Tiểu tử, ngươi có thể có sự tình gì cần người hỗ trợ, toàn đùa giỡn ta!”

“Đương nhiên là có, xem nàng có nguyện ý hay không mà thôi.”

“Nói!!”

“Gọi ta một tiếng tướng công, ta cho nàng mười lượng bạc.”

“..... A?”

Mổ nữ kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, một chút cũng không tin tưởng lời nói của hắn.

Lãnh Tĩnh thu hồi bộ dáng tươi cười, con ngươi đen trở nên sâu thẳm, bạc môi phun ra một luồng hơi nóng, thổi hướng hai má của nàng, nhẹ giọng nói: “Gọi ta tướng công, Phi Nhi.....”

Tử mâu lóe ra, dừng ở hắn, môi đỏ mọng run nhè nhẹ, không khỏi theo hắn nói: “Tướng công.....”

“Nương tử thực ngoan.”

Ngón tay thon dài để ở cằm của nàng, bạc môi gần sát lại, Lãnh Tĩnh nghiêng đầu, đang muốn hôn lên cánh môi mê người kia.

Đột nhiên, “Ba” một tiếng, cửa phòng bị đá văng ra, một thân ảnh màu trắng vọt đến phía sau Phi Nhi, đại chưởng mạnh kéo lấy bả vai của nàng.

Lãnh Tĩnh nhướng mày, ngân quang lóe ra, Đỗ Yến còn chưa kịp ngăn trở cánh tay hắn, một thanh chủy thủ đã đặt ở trên cổ Đỗ Yến, bắt buộc hắn phải ngừng đầu.

Phi Nhi không nói được lời nào oa ở trong ngực Đỗ Yến, rũ mắt xuống, không có phản ứng gì, như là tiến vào trạng thái ngốc trệ.

Đỗ Yến liếc mắt nhìn chủy thủ, kèm theo tươi cười đối Lãnh Tĩnh nói:

“Thiếu môn chủ quả là cao thủ.”

Lãnh Tĩnh kiêu ngạo giật nhẹ khóe miệng, trầm thấp nói:

“Người cũng không kém, sần sần như nhau.”

“Giả diên phần ngọc cũng không phải là chuyện đại trượng phu nên làm.”

“Đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, co được dân được, làm đại sự không cần mặt mũi.”

“Ta mặc kệ người có lý do gì, Phi Nhi là của Diêm thúc thúc. Minh Vương tốt xấu cũng là ân nhân cứu mạng của người, người vốn nên nghe qua câu « vợ bằng hữu không thể khi dễ » sao?”

“Chỉ cần bốn tọa coi trọng cái gì, mặc kệ là Minh Vương hay là Diêm Vương, sẽ không từ thủ đoạn chiếm đoạt, nếu không chiếm được..... Hủy đi.”

“Lấy oán trả ơn!”

“Ta cho rằng đây là ca ngợi.”

“Phi Nhi không phải nữ nhân mà người muốn, buông tay đi.”

“Ta chưa nói muốn nàng, nàng cũng không xứng.”

“Vậy người vì sao còn.....”

“Gặp dịp thì chơi, yên hoa diễm phúc, hiểu không?”

“Ha ha.....”

Đỗ Yến mặt không thay đổi, cười lạnh hai tiếng,

“Người vẫn còn non, tiểu tử.”

“Phải không?”

Lãnh Tĩnh tà ác nghiêng đầu,

“Đệ nhất xạ thủ bất quá cũng chỉ như vậy, chống lại bốn tọa là vinh hạnh của người. Người đã vướng chân vướng tay, vậy đành phải thật có lỗi!”

“Còn phải xem bản lĩnh của người!”

Vừa nói xong, Đỗ Yến tập trung nội lực, tay co thành quyền, nhanh chóng hướng dưới bụng Lãnh Tĩnh phóng tới. Tay kia thì không biết khi nào đã kiềm lấy chủy thủ của Lãnh Tĩnh ném ra bên ngoài. Khi chủy thủ rời khỏi cổ của hắn do dùng sức quá mạnh, xẹt qua một đạo vết máu.

Lãnh Tĩnh cảm giác được quyền phong của hắn, mũi chân điểm nhẹ, phiêu dật nhảy lên, màu đen chủy thủ hung hăng đâm vào quần áo của hắn, xẹt qua bả vai!

“Tê!”

Quần áo bị cắt, lưỡi dao sắc bén để ở cằm Lãnh Tĩnh, làm cho hắn nể thử cảm giác vừa rồi của Đỗ Yến.

Lãnh Tĩnh nheo lại đôi mắt nhìn nàng, không thể tưởng được khối mê của mình đối nàng không hề hiệu quả, hơn nữa tốc độ của nàng nhanh như vậy, cư nhiên làm cho hắn trở tay không kịp.

Tầm mắt dời đi, đặt ở đôi cánh trong suốt, ánh mắt không khỏi trở nên sâu trầm. Lần đầu tiên gặp mặt, chỉ biết nàng không phải người thường, đặc biệt tưởng nhớ, muốn chiếm lấy làm của riêng, lại phát hiện nàng không phải như trong tưởng tượng..... Đơn thuần, thánh khiết như pha lê.

“Nói!”

Chủy thủ cường ngạnh hướng lên trên, trực tiếp áp vào làn da Lãnh Tĩnh,

“Vì sao gạt ta!”

“Ý gì?”

“Vì sao muốn giả ngây giả dại lừa gạt ta!”

“Lúc này không thể trả lời.”

“Cho dù ngươi có chỗ khó xử, cũng không nên luôn mãi lừa gạt ta.”

Lãnh Tĩnh im lặng, con ngươi đen cùng nàng nhìn nhau, trong định nghĩa của hắn, đây không xem là khi dễ, vì sao bộ dáng của nàng như là thực thương tâm?

Tử mâu phun hỏa không áp chế được tia đau thương bị lừa gạt, Phi Nhi vụn vụn không thể tưởng được, chính mình bảo hộ một cái “Si nhi” lâu như vậy, cư nhiên một chút sự tình đều không có, từ đầu tới đuôi đều là ở đùa giỡn nàng. Hơn nữa.....Còn hôn nàng!

Đạt Y Đồ nói đúng, nàng quá dễ dàng tin tưởng người khác, rất dễ dàng bị lừa gạt, một chút cũng không thành thực!

Lúc này Đồ Yến đi lên phía trước, cầm lấy cánh tay Phi Nhi, nhìn Lãnh Tĩnh đối nàng nói:

“Hoặc là hắn có đại kế, nên phải giả dạng làm cái dạng này. Phi Nhi, chuyện chính bây giờ là đi Vạn Độc môn lấy giải được, những chuyện còn lại đừng quản là tốt rồi.”

“Ân.” Phi Nhi gật gật đầu, rút về chủy thủ, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái, xoay người ra khỏi phòng, không bao giờ tin tưởng người nam nhân này nữa.

Đồ Yến xẹt qua vết thương ở cổ, liếm lấy vết máu trên ngón tay, khuôn mặt tuần tú của hắn tươi cười, tà ác nói:

“Nói người quá non, tiểu tử.” Nói xong, hắn đi theo phía sau Phi Nhi, rất nhanh rời đi.

Lãnh Tĩnh nhìn theo thân ảnh bọn họ rời đi, nhấp hé miệng môi, nhào người xuống giường.

Nữ nhân! Hắn sẽ có biện pháp!

Phi Nhi đi xuống lầu một, trở lại chỗ ngồi, Diêm Vô Xá thấy bộ dáng thần sắc ngưng trọng của nàng, vội vàng nắm tay nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Sao vậy? Phi Nhi.”

Phi Nhi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá, con ngươi đen tràn đầy cương chiều, hoàn toàn đối với nàng không có ý đồ, người vĩnh viễn trân trọng nàng chỉ có Đa Duy, chỉ có tình cảm của hắn đối với nàng là tối thuần khiết, tối vô hại.

Nhất thời, Phi Nhi cảm giác hốc mắt một trận nóng lên, cái mũi ê ẩm, có chút phát tiết xúc động.

Diêm Vô Xá cảm giác được nàng khác thường, vội vàng xoay người lại, nhìn chăm chú vào nàng: “Phát sinh chuyện gì?”

“Đa Duy.....” Phi Nhi mạnh ôm hắn, đầu đặt ở trên vai, nhắm mi, nhắm mắt lại.

“Ai khi dễ Tiểu Phi Nhi sao?”

“Không phải, Phi Nhi là sợ.....”

“Ân?”

“Đa Duy sẽ lừa gạt Phi Nhi sao?”

Con ngươi đen trở nên thâm thúy, vuốt ve đầu nàng phát, thấp giọng trả lời: “Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không.”

“Phi Nhi sợ, sợ Đa Duy không cần Phi Nhi.”

“Chỉ có Phi Nhi không cần Đa Dụ, Đa Dụ tuyệt đối sẽ không bao giờ không cần Phi Nhi.”

“Ta yêu người, Đa Dụ.”[Tinh Linh ngữ]

“Ta yêu người.”[Tinh Linh ngữ]

Phi Nhi hưng phấn trừng to mắt, vội vàng đẩy Diêm Vô Xá ra, khó có thể tin nhìn hấn:

“Đa Dụ biết nói Tinh Linh ngữ?”

“..... Không có.”

“Vậy vừa rồi Đa Dụ biết ta nói gì sao?”

Diêm Vô Xá gợi lên một chút mỉm cười, lắc đầu:

“Không biết, nhưng ta nhớ rõ những lời này nàng chỉ nói với ta, không phải nói bậy đi.”

Phi Nhi hưng phấn mở to mắt, ở trên môi Diêm Vô Xá ba một nụ cười, lộ ra tươi cười ngọt ngào:

« Đa Dụ muốn biết lời nói đó có ý nghĩa gì sao? »

“Muốn, hay là mắng chửi người nha.”

“: Hì hì!” Phi Nhi rướn thân mình, ghé vào lỗ tai hấn ôn nhu nói:

“Ta..... Yêu.....Chàng, Đa Dụ.”

“Phốc!” Đột nhiên, Diêm Vô Xá phun ra hai dòng máu mũi, sợ tới mức Phi Nhi vội vàng lấy tay che lỗ mũi của hấn. Tiếp theo, miệng phun ra một ngụm máu tươi, toàn bộ nhiễm ở trong lòng bàn tay Phi Nhi.

“Đa Dụ!”

Phi Nhi sợ hãi nhìn Diêm Vô Xá, Lãnh Húc lập tức đi tới, điểm hai đại huyệt của Diêm Vô Xá, giúp hấn cầm máu. Lúc này Đỗ Yến cũng chạy tới, bắt mạch cho Diêm Vô Xá.

khuôn mặt tuần tú của Diêm Vô Xá tuy thống khổ nhưng vẫn lộ vẻ vui mừng, mỉm cười, chăm chú nhìn nàng.

Nàng nói nàng yêu hấn!

“Phốc!” Đỗ Yến lập tức che lại nội lực Diêm Vô Xá, để ngừa huyết khí tiếp tục đảo lưu, khẩn trương nhắc nhở :

“Diêm thúc thúc, đừng nghĩ ngợi nhiều, bình tĩnh, bình tĩnh một chút!”

“Minh Vương, phải bảo trọng thân mình a.” Lãnh Húc khuyên nhủ, thần sắc thập phần lo lắng.

Phi Nhi nắm chặt tay Diêm Vô Xá, bộ dáng của Đa Dụ thật sự làm cho nàng đau lòng, sao không có ai nói cho nàng biết không thể làm cho Đa Dụ kích động, không thể làm cho Đa Dụ nhớ nàng đâu?

Thoáng nhìn Phi Nhi mặt mày nhăn thành một đoàn, Diêm Vô Xá suy yếu bứt lên một nụ cười nhạt, áp lực toàn thân đau đớn, nhẹ nhàng mà phun ra năm chữ:

“Phi Nhi, ta không sao.” Nói vừa xong, lập tức té xỉu ở trong lòng Lãnh Húc.

“Đa Dụ!!”

.....

Trong phòng, Phi Nhi vẫn như cũ không hề buông tay Diêm Vô Xá ra, Đỗ Yến cùng Lãnh Húc ngồi ở một bên làm bạn. Hiện tại xem ra, độc tính của vô hồn càng ngày càng nghiêm trọng, theo như kế hoạch thì ngày mai mới xuất phát, lên đường đi Vạn Độc môn, hiện tại, phỏng chừng còn phải hoãn lại, nếu là trên đường Diêm Vô Xá phát sinh sự tình gì, bọn họ không đảm đương nổi.

Lãnh Húc nghĩ lại một chút, vỗ vỗ đùi ngẩng đầu, đề nghị nói:

“Không bằng như vậy đi, Phi Nhi theo chúng ta đi trước một bước, cùng tiến vào Vạn Độc môn, Yến nhi chiếu cố Minh Vương rồi theo sau đi.”

Đỗ Yến nhăn mi, lắc lắc đầu:

“Lãnh thúc thúc, bọn họ sẽ không cho người đi vào.”

“Mới vừa rồi mọi người đều nghe thấy, Đinh Oánh Oánh muốn hưu phụ gả cho lão môn chủ, nếu ba người chúng tôi cùng đi, bọn họ sẽ không hoài nghi.”

“Không! Ba người rất nguy hiểm!”

Lãnh Húc mỉm cười vỗ vỗ bả vai hắn:

“Chúng tôi tốt xấu gì cũng là hai nhân vật trọng yếu của Thiên hạ đệ nhất môn, mấy trăm thước đệ tử đều biết đến hành tung của chúng ta, nếu hai chúng ta xảy ra chuyện gì, Vạn Độc môn là người đầu tiên gặp tao ương.”

“Nhưng mà, Phi Nhi.....” Đỗ Yến quay đầu lại, nhìn Phi Nhi vẻ mặt sầu bi.

Nghe khẩu khí của Lãnh Húc, hắn cũng không thấy Lãnh Tĩnh có chỗ không ổn, thật không hiểu tiểu tử kia đang ngầm làm cái quỷ gì. Ý đồ của Lãnh Tĩnh đối với nàng rất rõ ràng, nhưng nếu để nàng tiếp tục ở tại chỗ này, thân thể Diêm Vô Xá nhất định sẽ không thể chuyển biến tốt, còn nếu để nàng một mình rời đi, chẳng bằng đi cùng Lãnh Tĩnh vẫn an toàn hơn nhiều lắm.

“Yên tâm đi, Lãnh mỗ dùng tánh mạng đảm bảo Phi Nhi cô nương an toàn.”

Đỗ Yến gật gật đầu, tử mâu tràn đầy đau lòng, nhẹ giọng nói:

“Thật sự phải rời đi, Đa Duy mới không phát bệnh sao?”

“Lúc chưa tìm được giải dược, đây là biện pháp tốt nhất đối với Diêm thúc thúc.”

Phi Nhi lau chớp mũi, ủy khuất gật đầu:

“Được rồi, ta đây cùng Lãnh thúc thúc, Lãnh..... Tĩnh Nhi đi trước.”

“Phi Nhi, Lãnh Tĩnh... hắn đối với người.....”

“Yến ca ca,” Phi Nhi đánh gãy lời nói của hắn, nắm tay hắn,

“Ta không có việc gì. Nhưng người cần phải chiếu cố thật tốt cho Đa Duy, đừng để cho hắn đổ máu.”

“Diêm thúc thúc không thấy được người sẽ không có việc gì, ta chỉ lo lắng Lãnh Tĩnh.”

“Tin tưởng ta, ta sẽ hảo hảo bảo hộ chính mình, nói cho Đa Duy, nhất định phải sống.”

“..... Người phải lập tức xuất phát đi?”

“Đúng! Càng nhanh càng tốt.”

“.....”

Đỗ Yến đối với Phi Nhi thật sự là hoàn toàn bội phục, nếu là chuyện tình có liên quan đến Diêm Vô Xá, nàng sẽ không có một chút do dự, hận không thể lập tức bay đi Vạn Độc môn lấy giải dược, để cho Minh Vương lập tức khôi phục. Hoặc đây là biểu hiện của tình yêu, yêu khẩn trương, yêu vội vàng, nhưng tràn đầy nhiệt huyết và trái tim xao động đi.

Ai, đây là cái gọi là « tình yêu » sao, hắn không nên biết thì tốt hơn.

Lãnh Húc thực hiểu được tâm tình cấp bách của Phi Nhi, phi thường hợp tác rời phòng, phân phó hộ vệ lưu lại, cùng Minh Vương tiến đến Vạn Độc môn, còn phải nghe theo sự an bài của bọn họ.

Phi Nhi không thềm để ý Lãnh Tĩnh giả ngây giả dại, chỉ cần có thể lấy được giải dược, Lãnh Tĩnh không có yêu cầu gì quá đáng, nàng cũng không sẽ có gì dị nghị. Nàng chạy nhanh trở về phòng, đơn giản thu thập một chút, cầm lấy bọc nhỏ y phục trở lại trong phòng Đa Duy, canh giữ ở bên người Diêm Vô Xá, chờ đợi bọn Lãnh Tĩnh chuẩn bị.

Chỉ chốc lát, Lãnh Húc nắm Lãnh Tĩnh đi tới, Đỗ Yến giúp Phi Nhi cầm lấy tay nải cùng hai túi nước, Phi Nhi trên môi Diêm Vô Xá khẽ hôn một chút, mới lưu luyến không rời mà rời khỏi phòng.

Lãnh Tĩnh hết thấy đều nhìn trong mắt, làm bộ như còn chưa tỉnh ngủ, hạ thấp mi mắt, không nói gì, ngoan ngoãn theo Lãnh Húc đi xuống lầu.

Đỗ Yến đưa bọn họ đi tới cửa, Lãnh Tĩnh đã ngồi ở trên một con ngựa màu trắng, Đỗ Yến giúp đỡ Phi Nhi lên ngựa, cùng hân đồng kỵ. Lãnh Húc giúp bọn họ cầm lấy tay nải, cưỡi một con hắc mã khác.

Đỗ Yến đem hai túi nước cột vào trên lưng ngựa, nhìn Lãnh Tĩnh liếc mắt một cái, đối Phi Nhi nói:

“Bảo trọng lấy mình, mọi thứ đều phải cẩn thận, đừng để cho người khác thừa cơ hội.”

Phi Nhi gật gật đầu:

“Yến ca ca, nhớ nói cho Đa Dục, đừng nghĩ tới ta.”

“..... Đây không phải là việc Diêm thúc thúc có thể không chế, đùa ngốc.”

“Dù sao người phải chăm sóc hân thật tốt!”

“..... Hảo hảo hảo, Yến ca ca sẽ cố hết sức.”

“Hảo, vài ngày sau gặp lại.”

“Ân, trên đường cẩn thận.”

Đỗ Yến vỗ vỗ cổ ngựa, an ủi sờ sờ, lui về phía sau hai bước.

Lãnh Húc đối Đỗ Yến chấp tay cáo biệt, hai con ngựa liền bắt đầu hướng phương hướng Vạn Độc môn chạy vội mà đi.....

72. Chương 72

Đản sinh vương phi [72]

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 72. Lãnh Nghĩa tập kích?

Trên đường, Lãnh Tĩnh tiếp tục giả trang si nhi, hai tay vòng ở eo của Phi Nhi, nằm úp sấp phía sau lưng nàng ngủ. Nhưng là lỡ tai lại dựng thẳng, im lặng nghe động tĩnh chung quanh. Lãnh Tĩnh biết rất rõ, càng tiếp cận Vạn Độc môn lại càng nguy hiểm, hân lại càng không thể xem thường, bằng không liền kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Chạy suốt một ngày đường, buổi tối ngày hôm sau đoàn người đã tới khu rừng cây cách Vạn Độc môn ba mươi dặm, Lãnh Húc quyết định đêm nay sẽ dừng chân ở nơi này qua đêm, buổi chiều ngày mai sẽ tiến tới Vạn Độc môn. Hân cột chắc ngựa, lấy ra khăn mặt, chỉ chỉ rừng cây trước mặt, nói cho Phi Nhi bên kia có một dòng suối nhỏ, để cho nàng mang Lãnh Tĩnh đi rửa mặt, còn hân đốt lửa phòng thú dữ.

Phi Nhi tiếp nhận khăn mặt, nhắm mi, gật gật đầu, nắm tay Lãnh Tĩnh hướng trong rừng cây đi.

Vừa ly khai khỏi tầm mắt của Lãnh Húc, Phi Nhi lập tức buông tay ra, trừng mắt nhìn Lãnh Tĩnh liếc mắt một cái, tiếp tục tiến lên phía trước. Lãnh Tĩnh không nói gì, đi theo phía sau nàng, con người đen quan sát chung quanh.

Nghe thấy âm thanh của dòng nước, Phi Nhi khấn cấp tiến lên, ngồi xổm cạnh dòng suối nhỏ, lấy tay múc nước, uống liền mấy ngụm to.

“Oa! Hảo ngọt!”

Nàng lại uống bài ngụm, sau đó lấy ra khăn mặt rửa sạch cái mặt, lau cổ cùng cánh tay. Không thể tắm rửa, cũng có thể lau qua một chút.

Lãnh Tĩnh đi đến bên cạnh nàng, thấy nàng bộ dáng hưng phấn, trầm thấp nói:

“Nếu người không sợ lạnh thì cứ tắm rửa một chút đi, ta ở bên kia trông chừng dùm.”

Phi Nhi quay đầu, đã thấy thân ảnh thon dài của Lãnh Tĩnh phóng tới phía sau đại thụ cách nàng ba bốn dặm, đưa lưng về phía nàng. Từ mâu lập tức xoay lại nhìn mặt nước đang gợn sóng lặn tẩn, phải biết rằng Thủy Tinh Linh thích nhất là nước, mùa cùng nước chính là thời gian vui vẻ nhất của Thủy Tinh Linh.

Đã có cao thủ canh gác, vậy đi xuống gội rửa một chút, dù sao có nước bên người, nàng sẽ không sợ bất cứ kẻ nào!

Nghĩ đến đây, bé nhanh chóng cởi quần áo, chỉ mặc áo Bra tự mình chế tác cùng chiếc khố chữ “T” đi vào trong nước.

thân thể Kiều nhỏ nhập vào trong nước, suối nước mát mẽ nhanh chóng vây quanh nàng, Phi Nhi không khỏi phát ra một tiếng khinh ngâm thỏa mãn, bên người bỗng dưng dâng lên vô số bọt nước, bắt đầu quay chung quanh nàng chuyển động.

“Hi hi!” Phi Nhi nâng bàn tay, bọt nước ở trong lòng bàn tay nàng nhảy múa, giống như có vô số tiểu Tinh Linh, cảm thụ được sự vui sướng của nàng, bắt đầu khởi vũ, làm nàng cười khanh khách không ngừng.

Xa xa, Lãnh Tĩnh nghe thấy tiếng cười của nàng, từ từ nhắm hai mắt, ảo tưởng đến khuôn mặt hồn nhiên kia. Khi còn ở khách điểm, nàng vừa đi tiến dực phòng sẽ ngốc nửa canh giờ mới đi ra, chứng minh tiểu tử kia thực thích nghịch nước. Thật đúng là không nghĩ tới, chỉ cần có nước, là có thể làm cho nàng vui vẻ như thế.

May mắn hiện tại thời tiết không lạnh, nàng nghịch nước lạnh hắc là không thành vấn đề đi.

Lãnh Tĩnh đột nhiên sững sốt, ảo não nhăn lại mi, hắc làm sao vậy? Nữ nhân này chỉ là chơi đùa mà thôi, như thế nào chỉ tắm một chút liền khiến cho hắc tưởng nhiều như vậy? Hắc nên giả trang là một si nhi, giả bộ hồ đồ đi?

Người làm đại sự, có thể nào để cho cảm xúc chi phối chính mình!

Lãnh Tĩnh lập tức ngăn cản ý nghĩ của chính mình, không cho bất luận kẻ nào nhiều loạn suy nghĩ.

“A!”

Phi Nhi đột nhiên kêu lên sợ hãi khiến Lãnh Tĩnh nhanh chóng vọt đến, không hề nghĩ ngợi liền hướng phương hướng của nàng chạy tới.

Lãnh Tĩnh chạy đến cạnh dòng suối nhỏ, đột nhiên dừng lại thân mình, phi thường hối hận mình quá xúc động. Hắc vội vàng quay đầu, đưa lưng về phía Phi Nhi, trầm thấp hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chân của ta..... Bị xà, độc xà..... Cắn.....”

“Ba ba ba!”

Chỉ thấy phần đông bọt nước đồng thời bay về một điểm trong nước, chỉ chốc lát, suối nước trong suốt nhiễm một màu đỏ tươi, một thi thể rắn màu xanh nổi lên trên mặt nước.

Lãnh Tĩnh không thể xem nhẹ vết thương của nàng, vẫn là xoay người sang chỗ khác, ở Phi Nhi xui lơ tiền tiếp được thân thể kiều nhỏ, ôm nàng đi lên bờ. Con người đen xẹt qua tiểu khố kì quái của nàng, cầm lấy trường bào bên cạnh phủ lên thân thể của nàng, đại chưởng nâng lên hai chân ngọc kiểm tra miệng vết thương.

Lãnh Tĩnh điểm lên mấy đại huyết trên chân Phi Nhi, ngăn cản độc tố lan tràn, làm cho nàng càng thêm choáng váng đầu óc, vội vàng đập đập chân trái, nhắc nhở một câu: “Chân này!”

Lãnh Tĩnh buông chân phải của nàng, cầm lấy bàn chân nhìn kỹ một chút, không nói hai lời, bạc môi phúc thượng miệng vết thương, dùng sức mút vào.

“Uy! Người..... Người buông ra..... A!!”

Phi Nhi vừa động, Lãnh Tĩnh liền kéo chân của nàng xuống, hại nàng cả người nằm ở trên cỏ, hắc tiếp tục hút máu độc ở miệng vết thương trên gót chân ra.

Mặt nàng đột nhiên nóng lên, đổ tới mang tai nhìn khuôn mặt tuấn tú mà lãnh khốc kia. Hắn là nam nhân thứ ba chạm qua thân thể nàng, nhưng là người mà nàng ghét nhất, ngay cả Đa Duy cũng chỉ là hôn môi nàng, còn chưa từng có qua tiếp xúc thân mật như thế. Nàng phi thường rõ ràng, chính mình không nên cùng hắn có gì liên quan, nhưng là độc tố khiến nàng toàn thân vô lực, suy yếu, chỉ có thể tùy ý bị người xâm lược.

Hy vọng hắn không có hành vi vượt rào!

Cuối cùng, thoáng nhìn hắn chính là đơn thuần vì chính mình hút máu độc, Phi Nhi ngừng giãy dụa, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, nhắm mắt lại, thích ứng với cảm giác choáng váng này.

Thẳng đến khi phun ra máu màu đỏ tươi, Lãnh Tĩnh mới dừng lại. Hắn từ ống tay áo xuất ra một gói giấy nhỏ màu trắng, mở ra, đem bột phấn tán ở trên miệng vết thương, sau đó lại một lần nữa bọc lại thật kĩ, thật cẩn thận thả lại ống tay áo.

Thấy bột phấn dần dần rót vào trong đó, ngưng kết miệng vết thương, Lãnh Tĩnh mới nhẹ nhàng thở ra.

Con người đen nâng lên, vỗ vỗ chân nhỏ Phi Nhi, dò hỏi:

“Ừ, có thể đứng lên không?”

“Ách.....”

Phi Nhi cắn chặt răng, nhưng mở mắt ra chính là một hồi trời xoay đất chuyển, vội vàng lấy tay xoa xoa huyết thái dương, bắt buộc chính mình thanh tỉnh một chút.

Lãnh Tĩnh xem phản ứng của nàng, phỏng chừng xà độc còn ảnh hưởng, đành phải đem toàn bộ quần áo bên cạnh lấy lại đây, nâng dậy thân thể của nàng, vì nàng mặc vào.

Hắn một bên giúp nàng mặc quần áo, vừa nói:

“Đi Vạn Độc môn, giúp ta giữ bí mật, chờ sự tình sau khi kết thúc nói sau.”

Tử mâu hơi hơi mở một cái khe hở, lạnh lùng nhìn hắn: “Ta chỉ muốn giải được.”

“Muốn giải được liền cùng ta hợp tác.”

“Người cứ nói.”

Lãnh Tĩnh ôm lấy nàng, một bên trở về, một bên cùng nàng thuyết minh trong đó một ít sự tình trọng yếu. Tuy rằng bị độc xà ảnh hưởng, nhưng Phi Nhi ý chí vẫn là thanh tỉnh, im lặng nghe hắn kể chuyện cũ khi hắn mười lăm tuổi, chính là càng nghe, trong lòng lại càng hoảng.

Thiên hạ đệ nhất môn phát sinh việc này thật sự là làm cho người ta khó có thể tin, giả trang phần ngốc chính là phương pháp duy nhất giúp Lãnh Tĩnh sống sót. Đối với một đứa nhỏ mười lăm tuổi có thể làm đến điểm này, hắn cũng quả thật làm cho nàng bội phục.

Ít nhất thời điểm khi nàng mười lăm tuổi, vốn không có năng lực này như Lãnh Tĩnh.

“Đỉnh Oánh Oánh từng gặp qua người sao?”

“Hắn là không có, ta không biết người này.”

“Vậy được rồi, ta muốn người giả làm nha hoàn, ở bên cạnh, phối hợp cùng ta. Khi trở ra, ta sẽ nói giải được của nàng được giấu ở nơi nào, thời điểm gặp được Đỉnh Oánh Oánh, ta sẽ tận lực hấp dẫn nàng, sau đó người đi lấy giải được.”

“Phối hợp người? Người đi vào Vạn Độc môn là muốn tìm ai sao?”

Lãnh Tĩnh gợi lên một chút tà ác tươi cười, trả lời: “Tìm cha ta.”

“Nha? Cha người cũng đi theo Đỉnh Oánh Oánh hồi Vạn Độc môn?”

Lãnh Tĩnh rũ mắt xuống, nhìn chăm chú vào cặp tử mâu trong suốt kia, nói: “Người không có nghe đến Đỉnh Oánh Oánh hứa phụ gả cho lão môn chủ sao? Ông ấy không ở Vạn Độc môn thì có thể ở nơi nào? Ngủ ngốc.”

“..... Nàng gả, ông ấy liền nhất định ở Vạn Độc môn sao? Người mới ngu ngốc!”

“Nếu cha ta không ở Vạn Độc môn, mang ta đi chữa thương sẽ không là thúc thúc, mà là cha ta. Còn tưởng rằng người thực thông minh, sẽ nghĩ đến điểm này, ai biết vẫn là một kẻ ngu ngốc.”

“Hừ! Không để ý tới người.” Phi Nhi chu miệng lên, nghiêng đầu sang một bên, không hề nhìn hắn.

“Nhớ kỹ, đi vào Vạn Độc Môn phải tận lực thủ ở bên cạnh ta, bằng không phát sinh sự tình gì, đừng trách ta bảo hộ không chu toàn.”

“Ai cần người bảo hộ, ta chính mình có thể bảo hộ.....”

“Vết thương rằn cần này?”

“..... Quên đi!” Phi Nhi nhăn mi, không cùng hắn so đo.

Hai người rời khỏi chỗ sâu trong rừng cây, hướng phương hướng Lãnh Húc buộc ngựa đi đến, đi tới gần, Lãnh Tĩnh thả chậm cước bộ, cảm giác bốn phía có cỗ sát khí không tầm thường đang dần dần tới gần.

Phi Nhi cũng nhận thấy được có điểm quỷ dị, tử mâu hai bên nhìn quét, bàn tay mềm đã muốn rút chủy thủ bên hông ra, nắm chặt.

Đến gần con ngựa, phát hiện chỉ còn lại có một hắc mã, bạch mã không biết tung tích. Cách đó không xa, ánh lửa lóe ra, Lãnh Tĩnh vội vàng buông Phi Nhi, để cho nàng đứng ở gốc cây để đừng lộn xộn, thân ảnh thon dài thi triển khinh công, hướng ánh lửa mà bay vọt đi.

Trong chớp mắt, Lãnh Tĩnh đã vọt đến chỗ phát ra ánh lửa, nhìn chăm chú đám đại hán đang cầm cây đuốc kia, thoáng nhìn trong đám người có hai thân ảnh quen thuộc đang đứng, một người là Lãnh thúc thúc, một người là cha hắn –“Lãnh Nghĩa”!

Lãnh Tĩnh nhìn bả đao của phụ thân kê ở trên cổ Lãnh thúc thúc, con người đen hiện lên phần nộ, nhíu mày, tầm mắt phun hỏa nhìn Lãnh Nghĩa.

Đột nhiên, bên người đưa qua một cái mảnh vải màu trắng, tiếng nói thanh thúy ở bên tai nói:

“Bịt mắt đi cứu người, dù sao hiện tại không có ánh sáng, Lãnh thúc thúc sẽ không nhận ra người.”

Lãnh Tĩnh mạnh quay đầu lại, chống lại sườn mặt nghiêm túc của Phi Nhi, tiếp nhận khăn trắng, ngẩng liếc mắt nhìn đôi cánh phía sau lưng nàng, một bên buộc mảnh vải, vừa nói:

“Người như vậy đi ra ngoài sẽ khiến cho họ chú ý.”

Phi Nhi chậm rãi quay đầu lại, khép hờ mi mắt nhìn hắn: “Người như vậy đi ra ngoài sẽ khiến cho họ chú ý.”

“.....”

Lãnh Tĩnh hoà nhã, thời điểm vừa muốn đi ra ngoài, góc áo bị kéo lấy, mi mắt cúi hạ, chống lại đôi mắt Phi Nhi: “Làm sao nữa?”

“Cho người chủ thủ.”

“.....”

“Bọn họ có đao, người không vũ khí, đánh không lại.”

Lãnh Tĩnh cương chiều vỗ vỗ đầu nàng, con người đen trở nên thâm u, một chút vui mừng đậm cười hiện lên khuôn mặt tuần tú: “Đứa ngốc, không vũ khí vẫn đánh thắng như thường.”

Nói xong, Lãnh Tĩnh bỗng dừng bay vọt lên, như một trận gió vọt tới trong đám người.

Phi Nhi nháy mắt mấy cái, hơi hơi phiêu khởi độ cao nhất định, lén lút bay phía trên đám người kia, quan sát đối chiến. Lãnh Tĩnh có thể đem chủy thủ xuất kỳ bất ý kẻ ở cầm Yên ca ca, tu vi võ công của hắn nhất định rất cao. Cho nên, nàng vẫn là quyết định khoan tay xem đánh nhau.

Chỉ chốc lát, Lãnh Tĩnh xông qua vòng vây, đem Lãnh Húc kéo đến phía sau, cầm tức nhìn Lãnh Nghĩa.

Lãnh Húc đưa lưng về phía hắn, đối mặt môn chúng Vạn Độc môn, nhẹ giọng hỏi:

“Anh hùng, bọn họ đều là cao nhân dụng độc, người vẫn là tìm cơ hội thoát thân đi, Lãnh mỗ không muốn liên lụy người.”

Lãnh Tĩnh hạ giọng, nhìn Lãnh Nghĩa nói:

“Người không phải là môn chủ của Thiên hạ đệ nhất môn sao? Làm sao có thể làm ra hành động khiến nhiều người khinh bỉ như vậy!”

Lãnh Nghĩa cười lạnh hai tiếng, nói:

« Ha ha, biết bốn tọa là môn chủ thiên hạ đệ nhất môn, còn dám đi ra, muốn chết!”

“Dù sao bản công tử cái gì cũng đều gặp qua, chỉ là chưa từng gặp qua Diêm Vương, có bản lĩnh liền đem ta đưa đi.”

“Khẩu khí thật lớn, lên cho ta!”

Lãnh Nghĩa vung đại chưởng lên, mọi người lập tức ủa lên, hắn lại lui về phía sau vài bước, ở ngoài vòng tròn xem đánh.

Lãnh Tĩnh cùng Lãnh Húc hai người đưa lưng về nhau, ứng phó địch nhân trước mặt, một trường ác đấu lập tức triển khai.

“Ba!”

Một tiếng quyền phong, trong đó một người nam nhân bay ra mấy trượng, quỳ rạp trên mặt đất. Phi Nhi ở trên không nhìn xem hưng phấn, cảm giác nắm đấm của Lãnh Tĩnh phi thường lợi hại, trúng qua một quyền của hắn, đa số đều ngã xuống đất không đứng dậy được.

Tử mâu dừng ở trên thân một nam nhân, không khỏi nhăn lại mi, nhìn hắn diện mạo như thế nào cùng Lãnh Tĩnh có điểm tương tự, chẳng lẽ hai người bọn họ quen biết, nhưng nếu đã quen biết làm sao có thể ra tay quá nặng đâu?

Ngân quang thoáng qua, lập tức hấp dẫn lực chú ý của Phi Nhi. “Tê” một tiếng, thanh âm quần áo bọ xé rách, cánh tay Lãnh Húc chảy

máu. Phi Nhi vội vàng đáp xuống bên người Lãnh Húc, “Đang!”

Chủ thủ ngăn trở đại đao đang đến. Một cái phản thủ đỡ lên, một cái quét đường chân, cao lớn thân ảnh bị đá ra, Phi Nhi bay đến bên cạnh Lãnh Húc.

“Phi Nhi!”

Phi Nhi đỡ cánh tay hắn, ổn định thân thể nặng trĩu: “Lãnh thúc thúc, đứng vững.”

Lãnh Tĩnh nhảy đến bên người bọn họ, giúp đỡ một bên khác của Lãnh Húc, trầm thấp nói câu: “Triệt!”

“Ân.”

Hai người giúp đỡ Lãnh Húc, đồng thời bay vọt lên, nhanh chóng biến mất ở trong rừng cây.

Lãnh Nghĩa nhìn chăm chú vào bóng dáng rời đi, con người đen trần đầy kinh ngạc, vừa rồi nữ tử có cánh phía sau là sao? Khuôn mặt kia hảo tinh xảo, hảo hoàn mỹ. Nàng là nhân hay là yêu?

Thoáng nhìn người của Vạn Độc môn không có đuổi theo, ba người trở lại bên cạnh dòng suối nhỏ, Phi Nhi không nói hai lời, xả hạ ống tay áo chính mình, bay đến cạnh dòng nước thấm ướt vải dệt, lại trở lại bên người Lãnh Húc vì hắn rửa sạch miệng vết thương. Lau đi máu tươi, đao thương lộ ra, may mắn vết thương không quá sâu.

Lãnh Húc từ ống tay áo xuất ra một gói giấy nhỏ, Phi Nhi tiếp nhận, mở ra giấy trắng, đổ ra bột phấn.

Lãnh Húc thấy nàng quen thuộc như thế, kinh ngạc hỏi:

“Vì sao Phi Nhi biết đây là dược chữa thương?”

“..... Ách, ta..... Chân của ta bị rấn cấn, Tĩnh Nhi cũng là dùng dượt này đồ ở miệng vết thương.”

“Đúng! Tĩnh Nhi đâu? Tĩnh Nhi không phải đi cùng với người sao? Lãnh Húc tả hữu nhìn xung quanh,” Vị anh hùng kia như thế nào cũng không biết đi về phía đâu?”

“..... Tĩnh Nhi hần, hần ở.....”

“Phi Nhi nương tử, người ở nơi nào?”

Lãnh Tĩnh hợp thời kêu to vì Phi Nhi giải vây, bé nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hướng phương hướng thanh âm bay qua. Lãnh Húc nghe thấy thanh âm Lãnh Tĩnh, mới yên tâm.

Phi Nhi nhanh chóng đi đến trước mặt Lãnh Tĩnh, cầm trụ tay hần, thấp giọng nói:

“Người chạy đi nơi nào? Lãnh thúc thúc tìm người, hại ta không biết trả lời như thế nào.”

“Ta muốn đổi quần áo, còn muốn tiếp tục giả trang a.”

“..... Người sẽ không thể ngoan ngoãn ở chỗ này chờ chúng ta a, nếu bọn họ đuổi theo làm sao bây giờ?”

“Ta đi xem qua, bọn họ không truy, yên tâm đi.”

“..... Chạy nhanh đi qua, Lãnh thúc thúc đang lo lắng cho người.”

“Còn người?”

Phi Nhi bỗng dừng sững sốt, khó hiểu chớp chớp nhãn tình: “Ta cái gì ta.”

“Người lo lắng cho ta sao?”

“..... Sinh mệnh của người so với con gián còn ương ngạnh hơn, ai lo lắng a.”

Lãnh Tĩnh nhất thời đáng thương hề hề chu miệng lên, giật nhẹ góc áo của nàng: “Phi Nhi nương tử.....”

“Đừng ghé tởm, đi đi đi!”

« Hôn một cái!”

Nói còn chưa nói xong, bạc môi ngay tại khuôn mặt Phi Nhi hôn một cái. Lãnh Tĩnh lại làm cái mặt quỷ, bay nhanh hướng Lãnh Húc chạy tới.

Phi Nhi ảo não lau mặt mình, hờn giận trừng mắt bóng dáng thiên chân, cô lỗ nói:

“Tiểu tử này hành động thật đúng là kì quái, ngay cả Lãnh thúc thúc cũng lừa lâu như vậy.”

Trọng yếu nhất là, còn nhỏ đã lấu cá như vậy, lớn lên thì thế nào?

Phi Nhi bất đắc dĩ lắc đầu, trở lại bên cạnh Lãnh Húc, ba người ngay tại dòng suối nhỏ vượt qua một đêm dài.....

73. Chương 73

Phi Nhi hảo mê người 73. Cảm tình nghi hoặc

Edit: Năm

Sáng sớm hôm sau, Lãnh Húc vì bị thương nên đành để cho bọn họ trước tiến đến Vạn Độc môn, hần sẽ đến sau. Chính là, Phi Nhi lo lắng hần một thân một mình ở hoang sơn dã lĩnh, cực lực thuyết phục hần cười ngửa đi trước. Chờ hần biến mất khỏi tầm mắt, Lãnh Tĩnh ôm nàng thì triển khinh công đuổi theo sau.

Khoảng giữa trưa, khi Lãnh Tĩnh cách đại môn Vạn Độc khoảng một dặm, hần buông Phi Nhi ra, thoáng nhìn thấy Lãnh Húc ngay tại lầu trà phía trước cách đó không xa chờ đợi bọn họ, vươn tay nắm tay Phi Nhi, tầm mắt ý bảo đi về phía trước.

Phi Nhi gật gật đầu, nắm tay Lãnh Húc đi đến.

Đi vào lều trà, Lãnh Húc lập tức đứng lên vẫy vẫy tay, Phi Nhi mang Lãnh Tĩnh đi đến cái bàn ngồi xuống. Lấy ra hai chén trà, vì Lãnh Tĩnh rót trà, chính mình liền uống mấy chén giải khát.

Lãnh Húc vỗ vỗ bụi đất trên người Lãnh Tĩnh, nhìn Vạn Độc trước mặt, nhẹ giọng nói:

“Phía trước chính là Vạn Độc môn, xem ra Lãnh Nghĩa sẽ không dễ dàng để cho chúng ta đi vào. Cho dù đi vào, nhất định vẫn có nguy hiểm. Phi Nhi cô nương, người phải cân thận suy nghĩ có muốn cùng vào hay không.”

Phi Nhi mỉm cười lắc đầu, kéo lên túi nước: “Chỉ cần có nó, sự tình gì ta cũng không để ở trong mắt.”

“Vạn nhất cô nương có gì sơ xuất, Lãnh mỗ không đảm đương nổi a.”

“Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.” Mỗ nữ nói ra câu thành ngữ nghìn lẻ một nàng học được, rốt cục dùng đúng trường hợp rồi.

Lãnh Tĩnh nâng mắt, nhìn chăm chú vào nàng, tựa hồ lấy giải được vô hồn với nàng là tình thế bắt buộc, nguy hiểm gì cũng đều không thể ngăn cản nàng tiến vào Vạn Độc môn.

Diêm Vô Xá có thể có được nàng, quả thật hạnh phúc.

“Tốt lắm, Phi Nhi cô nương, mọi sự phải hết sức cẩn thận, không cần để ý tới Lãnh mỗ, còn có..... Tĩnh Nhi.”

Phi Nhi gật gật đầu: “Ta có thể chiếu cố Tĩnh Nhi, Lãnh thúc thúc yên tâm đi.”

“.....”

Mỗ nam ngắm nàng liếc mắt một cái, hần căn bản không cần nàng chiếu cố.

Ba người ăn no uống đủ, cười ngửa đi đến trước cửa Vạn Độc môn, thủ vệ tiến lên một bước, hung thần ác sát quát:

“Là người phương nào? Không có thiệp mời không thể tiến vào bên trong!”

Lãnh Tĩnh cùng Phi Nhi đồng thời nhăn mi lại, Vạn Độc môn quả nhiên có việc vui, còn phát thiệp mời? Không bị giết chết cũng là may rồi.

Lãnh Húc tiến lên, chấp tay nói:

“Tại hạ nhị đương gia của Nghĩa Môn, Lãnh Húc, phiền toái huynh đệ vào thông báo một tiếng, nói thiếu môn chủ Lãnh Tĩnh tới chơi.” Nói xong, còn lấy ra từ trong ống tay áo một thỏi bạc, nhét vào trong tay thủ vệ.

“Chút ít lòng thành, coi như thành ý của tại hạ.”

Thủ vệ kiêu ngạo nhìn hần liếc mắt một cái, bàn tay ánh chùng lượng bạc, hừ lạnh một câu:

“nhị đương gia của Nghĩa Môn, rất biết làm người nha, đợi chút đi.”

“Cám ơn huynh đệ.”

Thủ vệ đem ngân lượng thu vào ống tay áo, xoay người đi vào Vạn Độc môn.

Chỉ chốc lát, một thị nữ theo phía sau hần đi ra, đi đến trước mặt bọn họ, phúc thân hành lễ, ôn nhu nói:

“Môn chủ ời nhị đương gia, thiếu môn chủ.”

“Cám ơn cô nương!”

“Thỉnh!”

Lãnh Húc đi theo phía sau thị nữ, Phi Nhi nắm tay Lãnh Tĩnh, ba người cùng nhau đi vào Vạn Độc môn.

Thị nữ dẫn bọn họ đi vào đại điện Vạn Độc môn, một thân ảnh mảnh khảnh đứng ở giữa đại điện, cảm giác được bọn họ tới gần, tao nhã quay người lại, quyền rũ mỉm cười, tầm mắt đặt ở trên người Lãnh Tĩnh.

Nhiều ngày không thấy, hấn giống như càng thêm anh tuấn.....

Phi Nhi nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt câu hồn kia quả thực có thể so sánh với kỹ nữ trong kỹ viện, thật không hiểu loại nữ nhân này có thể nào làm nhất môn chi chủ, còn cùng môn chủ “Thiên hạ đệ nhất môn” thành thân? Phụ thân Lãnh Tĩnh đúng là mắt bị mù!

Lãnh Húc đi đến trước mặt Đinh Oánh Oánh, chấp tay khách khí nói:

“Đinh môn chủ, lãnh mỗ không biết môn chủ hôn kỳ tới gần, còn mang chất nhi tiến đến vấn an, thật sự thật có lỗi.”

Đinh Oánh Oánh đối Lãnh Húc thản nhiên cười, tiếng nói nũng nịu vang lên:

“Nhị đương gia khách khí rồi, bốn tóa còn muốn sai người đi thỉnh nhị đương gia a.”

Phi Nhi nháy mắt mấy cái, trong lòng trầm trồ khen ngợi, thật không hổ là mị nữ, thanh âm cũng đều tề đại tận xương, xác định câu chết không ít nam nhân.

Cảm giác được ánh mắt đánh giá của Phi Nhi, tầm mắt Đinh Oánh Oánh xoay chuyển, nghi hoặc nhìn lại mị, hỏi: “Vị này là?”

“Nàng là nha hoàn bên người của Tĩnh Nhi.”

“Nga? Tĩnh Nhi để cho nàng tới gần?”

“Nói đến thật sự kỳ quái, hai người lần đầu tiên gặp mặt, Tĩnh Nhi liền thích đi theo bên cạnh nàng.”

“Thật sự?”

Đinh Oánh Oánh đi đến bên cạnh Phi Nhi, bắt đầu đảo quanh nàng,

“Bốn tóa dùng hai năm thời gian cũng không có thể tới gần Tĩnh Nhi, cô gái này cư nhiên trong thời gian ngắn có thể trở thành người hấn tín nhiệm?”

Cuối cùng tầm mắt đặt ở hai bàn tay đang giao nhau kia, mặt mày nổi lên thần sắc ghen tị.

Lãnh Tĩnh thấy nàng tới gần, lập tức tránh ở sau lưng Phi Nhi, sợ hãi nhìn nàng. Tay kia thì bá đạo lắm ở lưng áo Phi Nhi, cố ý vô tình biểu thị công khai nữ nhân này được hấn chấp nhận.

Đinh Oánh Oánh trở lại trước mặt Phi Nhi, mỉm cười hỏi:

“Cô nương, xưng hô như thế nào?”

“Phi Nhi, Diêm Phi Nhi!”

“..... Diêm Phi Nhi?” Đinh Oánh Oánh nhăn mi, nàng đối với họ Diêm thập phần miễn cảm, thực chán ghét!

Lãnh Tĩnh nhìn thấy đôi mắt đẹp của ả lóe ra sát khí, vội vàng đem Phi Nhi kéo đến phía sau chính mình, làm bộ sợ hãi lại dùng cảm, đối nàng nói:

“Ngươi..... Ngươi, không cho ngươi thương tổn Phi Nhi nương tử.”

“Nương tử?”

“Đúng! Nàng..... Nàng chính là nương tử của Tĩnh Nhi.”

“Tĩnh Nhi!” Lãnh Húc vội vàng ngăn cản hấn nói tiếp, đem hấn bảo hộ ở phía sau mình, đối Đinh Oánh Oánh nói:

“Đinh môn chủ, xin đừng trách, Tĩnh Nhi hấn luôn điên điên khùng khùng, không phải thật sự.”

đường cong trên mặt Đinh Oánh Oánh trở nên nhu hòa, mỉm cười nói:

“Này bốn tóa tự nhiên hiểu được, chính là này cô nương này bộ dạng thực đặc biệt, thủy nộn nộn, trách không được Tĩnh Nhi sẽ thích.” Vừa nói, bàn tay mềm xoa xoa hai má Phi Nhi.

Thời điểm bàn tay gần tiếp xúc đến hai má Phi Nhi, Lãnh Tĩnh gạt mạnh tay nàng, giống như điều hâu bảo hộ gà con, đem Phi Nhi lăm vào trong ngực, hờn giận chu miệng lên: “Nương tử là của Tĩnh Nhi, những người khác không được đối nàng có chủ ý!”

Đinh Oánh Oánh nheo lại đôi mắt, Lãnh Tĩnh này luôn phá hư chuyện của nàng. Độc phần trong lòng bàn tay rơi xuống, hoàn hảo, nàng hợp thời tiến lên từng bước, dùng giày dẫm lên, không có bị phát hiện.

“Phi Nhi nương tử, Tĩnh Nhi muốn đi ngủ.”

“.....”

Phi Nhi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt hồn nhiên của Tĩnh Nhi, chớp chớp tử mâu.

Đinh Oánh Oánh hòa khí, mỉm cười trả lời:

“Nhị đương gia, trước đi khách phòng nghỉ ngơi, buổi tối bốn tọa lại vì ba vị bãi yến tẩy trần.”

“Làm phiền Đinh môn chủ.”

“Thỉnh!”

Thị nữ mang theo ba người đi vào sương phòng sau hậu viện, trên đường đi, gặp được rất nhiều nhân sĩ giang hồ, xem ra hôn sự của Đinh Oánh Oánh cùng Lãnh Nghĩ kinh động không ít người trong võ lâm.

Hoặc là nàng cố ý muốn cho toàn giang hồ biết, nàng, Đinh Oánh Oánh phải gả ôn chủ « Thiên hạ đệ nhất môn », làm môn chủ phu nhân, mà không phải gả cho si nhi Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh cùng Phi Nhi bị an bài đến một phòng, Lãnh Húc ngụ ở cách vách bọn họ. Hai người đi vào phòng, Lãnh Tĩnh lập tức khôi phục bộ dáng lạnh lùng, ngồi ở bên bàn, cầm lấy chén trà, châm trà uống.

Phi Nhi vội vàng chạy quanh phòng một vòng, đem hành lí đặt ở trên bàn, ngồi ở bên cạnh hẩn, khó hiểu hỏi:

“Người cố ý gọi ta là nương tử, cố ý cùng nàng đối nghịch, đúng không?”

“Ân.” Lãnh Tĩnh đáp nhẹ một tiếng, vì nàng châm trà.

“Vì sao nàng muốn sờ ta, cặp ánh mắt kia dường như còn muốn ăn ta, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt.”

“Về sau cẩn thận nữ nhân này, đừng để cho nàng chạm vào người.”

“Như thế nào?”

“Vừa rồi trên tay nàng có độc phần, nếu lỡ như tiếp xúc, ta cũng không biết sẽ phát sinh sự tình gì.”

“.....”

“Lại nói, họ Diêm đối với nàng là vũ nhục!”

“..... A?”

“Phỏng chừng người chưa từng nghe qua chuyện gièm pha trên giang hồ của Diêm Vô Xá cùng Đinh Oánh Oánh.”

“..... Ta, ta cho dù nghe qua cũng quên mất.”

“Cùng trư giống nhau, không trí nhớ.” (trư = heo ^OO^)

“Người!”

“Dù sao đừng tiếp xúc với nữ nhân này, còn lại giao cho ta, ta sẽ tìm được giải được.”

Phi Nhi chu miệng, đem hành lí lấy đến, đá đến trên giường, tự nhủ nói:

“Luôn giả vờ thần bí, cũng không biết làm cái gì, nói một chút cũng sẽ không chết, lẽ mà, căn bản không giống cái..... Ách.....”

Một cái xoay người, thân ảnh thon dài liền đứng phía sau nàng, sợ tới mức Phi Nhi cả người nhảy dựng lên, sợ hãi nhìn hắn:

“Người, người là quý a, đi đứng cũng không có tiếng động.”

Lãnh Tĩnh nhìn nàng, nghiêm túc nói:

“Có một số việc, người vẫn là không nên biết.”

“Nếu mọi người ngồi chung một thuyền, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, người giúp ta tìm thuốc giải, có khó khăn ta há có thể khoanh tay đứng nhìn.”

“.....”

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, người có biết ta có thể tự bảo vệ mình.”

Lãnh Tĩnh gật đầu một chút:

“Ta không phải đối với người không tin tưởng, chính là không nghĩ..... Không nghĩ để người gặp nguy hiểm trong lúc này.”

“Àn?” Phi Nhi đáng yêu nháy mắt mấy cái, có điểm khó hiểu nhìn hắn.

“..... Không có việc gì.”

“Nga.”

Phi Nhi tiếp tục trải giường, không để ý đến Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh ảo não, mặt nhăn mày nhu, đi trở về cái bàn, ngồi xuống, như thế nào hắn có thể nói lời buồn nôn như vậy? Một chút cũng không giống hắn.

Buổi tối, thị nữ lại đây mời bọn họ tiến đến đại sảnh dùng bữa, Phi Nhi nắm tay Lãnh Tĩnh đi vào đại môn, một thân ảnh quen thuộc ngồi ở bên cạnh Đinh Oánh Oánh. Phi Nhi tập trung nhìn vào, kia không phải nam nhân trong rừng cây tập kích Lãnh Húc sao? Thì ra là Đinh Oánh Oánh phái tới.

Lãnh Tĩnh nhìn chăm chú vào Lãnh Nghĩa, áp chế phần nộ, không dám tiết lộ nửa phần.

Ba người ngồi vào vị trí đối diện Đinh Oánh Oánh, Lãnh Húc nhìn Lãnh Nghĩa, đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Đinh Oánh Oánh vì Lãnh Húc châm rượu, mỉm cười nói:

“Nhị đương gia có thể tới tham gia hôn lễ của bổn tọa, bổn tọa thật sự vô cùng cao hứng. Không bằng nhân cơ hội này, bổn tọa thay mặt Nghĩa lang kính nhị đương gia một ly.”

Lãnh Húc mỉm cười gật đầu, cầm lấy chén rượu: “Đa tạ Đinh môn chủ.”

“Mọi người đều là người một nhà, đừng nói cảm tạ.”

“Ha ha.....” Lãnh Húc cười lạnh hai tiếng, thủy chung không có thừa nhận cùng nàng là người một nhà.

Lãnh Tĩnh thật sự nhìn không được, mạnh đứng lên, lôi kéo tay Phi Nhi, làm bộ phát giận:

“Phi Nhi nương tử, ta muốn đi nhà vệ sinh.”

“..... Nga.”

Phi Nhi còn chưa có buông chén trà, đã bị Lãnh Tĩnh dắt đi ra đại sảnh, hướng hậu viện đi đến.

Hai người vòng vo mấy vòng, Phi Nhi uống sạch trà tong chén, vừa đi vừa hỏi:

“Làm sao chạy đến? Còn chưa ăn cơm mà.”

“Ta chán ghét khi nhìn thấy Lãnh Nghĩa!”

“..... Lãnh Nghĩa? Cha người?”

“Àn.”

“Là người nào?”

“Người vậy đánh Lãnh thúc thúc.”

Phi Nhi mạnh kéo lấy hấn, kinh ngạc nói:

“Bọn họ không phải thân huynh đệ sao? Làm sao có thể?”

Lãnh Tĩnh nhăn mi, rũ mắt xuống, nhìn chăm chú vào nàng, con ngươi đen tràn đầy sầu bi, thấp giọng nói:

“ hai năm trước, Phụ thân trúng phải vô hồn, quên mất thân nhân.”

“Lãnh Tĩnh.....” Phi Nhi kinh ngạc nhìn hấn.

“Năm ta mười lăm tuổi, Đình Oánh Oánh mang theo Đình Ny đến báỉ phỏng, ta tận mắt thấy nàng hạ độc phụ thân. Lúc ấy, ta muốn ra tay ngăn cản nhưng lại bị Đình Ny kèm hai bên, uy hiếp ta, nếu ta không nghe lời các nàng, liền lập tức làm cho phụ thân thất huyết đổ máu mà chết.”

“Sau đó thì sao?”

“Vì để cho các nàng khinh thường, ta bắt đầu giả ngu, muốn từ trên người Đình Oánh Oánh lấy được giải dược. Nhưng ta tìm suốt hai năm, đều không có được manh mối của giải dược.”

“Khó trách Lãnh Nghĩa đuổi giết các người, sợ các người lại đây nháo sự.”

“Đúng vậy.”

Lãnh Tĩnh ngẩng đầu, nhìn phía bầu trời đêm :

“Đình Oánh Oánh lợi dụng phụ thân, mơ tưởng trở thành tân nương của ta. Nhưng ngay tại thời điểm nàng tiếp cận ta, ta liền đối với nàng thi bạo, cuồng đá mãnh đánh, làm cho nàng không dám tiếp cận ta.”

“Sau đó nàng liền trực tiếp hừ người, cùng phụ thân người thành thân.”

“Ấn, mẫu thân của ta trong suốt nửa năm kể từ ngày phụ thân ta bị hạ độc, không ngừng tìm cách để giải độc cho người, ai ngờ chưa thành công, đã bị Đình Oánh Oánh làm người uất ức mà chết. Mãi đến ba tháng trước, phụ thân cùng ả trở về Vạn Độc môn, chuẩn bị thành thân.”

“Người cùng Lãnh thúc thúc liền truy lại đây, mượn lý do này tiến vào Vạn Độc môn, muốn tìm giải dược.”

Lãnh Tĩnh gật đầu một chút, quay đầu lại nhìn nàng, nghiêm túc nói:

“Cho nên, nhất định phải tìm được giải dược!”

Phi Nhi mày túng rất cao, tử mâu lóe ra sầu bi, trên đời này không chỉ có nàng một mình thương tâm, không chỉ có nàng vì thân nhân mà phiền não.

Phi Nhi chậm rãi mở ra song chưởng, khẽ ôm lấy lưng áo Lãnh Tĩnh, cúi đầu vào trong ngực của hấn, tầm mắt trở nên mơ hồ:

“Lãnh Tĩnh, Lãnh phụ thân sẽ tốt thôi.”

“Phi Nhi.....”

“Đa Duy chỉ mới quên ta không được một tháng, ta đã sống không bằng chết, huống chi người là..... Hai năm, ta rất rõ ràng tâm tình của người, hiểu được cảm thụ của người, người so với ta kiên cường hơn.”

“.....”

Lãnh Tĩnh không nói gì, hai tay đặt ở phía sau lưng của nàng, nhắm lại đôi mắt, đem mặt đặt ở đỉnh đầu nàng, không muốn xa rời cảm giác có nàng ở trong ngực hấn.

Hảo hồn nhiên, hảo ấm áp, dường như.....

“Lãnh Tĩnh, Đình Oánh Oánh đối với người như hổ rình mồi, nàng có thể hay không.....”

“Chẳng lẽ nàng bắt buộc ta sao?”

“Ta là sợ nàng đối với người hạ độc.”

“Này cũng không lo lắng,” Lãnh Tĩnh vỗ về mái tóc dài của nàng,

“Nữ nhân kia rất sợ ta, cho dù ta giả diên phần ngọc, nhưng võ công vẫn còn. Nàng dám đến, ta liền dám đánh.”

“..... Nam nhân bạo lực.”

“Nữ nhân kia không đáng được đồng tình.”

Phi Nhi hơi hơi rời khỏi ôm ấp của hắn, ngẩng đầu, chu miệng lên, diêm điểm chớp mũi của hắn:

“Phỏng chừng nàng bị người chinh thật sự thảm.”

Bạc môi gợi lên độ cong mê người, nhìn chăm chú vào tử mâu mê người kia, tiếng nói đột nhiên trở nên rất thấp trầm, nhẹ giọng nói:

“Phi Nhi, làm nương tử ta đi.”

“..... Không! Ta cùng Đa Duy.....”

“Hắn là phụ vương của ngươi, đối với ngươi chỉ là tình cảm cha con, không phải tình yêu, không phải tình yêu nam nữ.”

“Không phải!” Phi Nhi mạnh lắc đầu,

“Tuy rằng bộ dáng của Đa Duy cùng phụ vương có chút tương tự, nhưng ta biết, không có Đa Duy, vốn không có Phi Nhi, Phi Nhi rồi không được Đa Duy.”

“Cái này chứng minh ngươi đối với hắn chính là tôn trọng, ngưỡng mộ, bởi vì hắn là phụ vương ngươi.”

Lãnh Tĩnh rất bình tĩnh phân tích, hy vọng nàng hiểu biết rõ ràng loại cảm tình này.

“Ta.....”

Phi Nhi sửng sốt, nhú mày nhìn hắn, trong lúc nhất thời nói không nên lời, nàng tựa hồ cho tới bây giờ đều chưa từng suy nghĩ qua vấn đề này.

Phụ vương thân sinh qua đời đối với nàng quả thật là một đả kích rất lớn, nên khi vừa nhìn thấy Diêm Vô Xá, nàng cũng là đơn thuần cho rằng hắn cùng với phụ vương thực tương tự, có loại cảm giác thân thiết quen thuộc, cho nên mới hội ý lại như thế, mà nam nhân duy nhất ở thế giới này làm nàng tin tưởng cũng chỉ có hắn.

Lãnh Tĩnh thật cẩn thận nâng lên cảm của nàng, con người đen trở nên nhu tình như nước, trầm thấp nói:

“Phi Nhi, cho ta một cơ hội, được không?”

Phi Nhi vẫn như cũ lắc đầu, hoàn toàn không tiếp thụ được yêu cầu của hắn, kích động nói:

“Lãnh Tĩnh, ta và ngươi chỉ là bằng hữu bình thường, cũng không phải cái loại này.....”

“Nhưng mà ta phát hiện, lần đầu tiên gặp mặt, ta đã thích nàng.”

“.....”

74. Chương 74

Phi Nhi hảo mê người 74. Đinh Oánh Oánh chi kế

Edit: Năm

Buổi tối, Lãnh Húc mang theo một cái khay đi vào phòng Phi Nhi cùng Lãnh Tĩnh, bọn họ bữa tối cũng chưa ăn bao nhiêu, Lãnh Húc lo lắng hai hài tử đã đói bụng, cho nên phân phó phòng bếp làm thêm hai chén mì.

Phi Nhi ngồi ở cái bàn, cầm lấy chiếc đũa, cũng không như bình thường “lang thôn hổ yết”, mà ăn thật sự chậm, vẻ mặt u buồn. Lãnh Tĩnh bởi vì tiếp tục giả ngu, đè nén đau lòng, khờ dại hít lấy mì sợi.

Lãnh Húc thấy bọn họ ăn no, liền thu thập bát đũa, phân phó bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút, sau đó rời khỏi phòng.

Hai người cứ như vậy ngồi yên ở cái bàn, mãi cho đến đêm khuya, Lãnh Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, đánh giá thời gian, sau đó chậm rãi đứng lên. Từ ống tay áo rút ra mảnh vải màu đen, bịt kín mắt.

Phi Nhi quay đầu lại, nhìn chăm chú vào hắn: “Người đi đâu?”

“Đi tìm thuốc giải.”

Phi Nhi mạnh đứng lên, kiên định nói “Ta cũng đi!”

“Không! Người ở tại chỗ này, đừng đi loạn.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà! Nhiều người sẽ nguy hiểm, ta không xác định có hội ngộ cha ta hay không.”

“Lãnh Tĩnh!”

“Đừng nói nữa.”

“.....”

Phi Nhi sững sờ, đại ra nhìn hắn lao ra khỏi phòng, đem cửa đóng lại.

Nàng rũ mắt xuống, phát hiện mình thật sự là không đứng tí nào, cái gì cũng đều không giúp được, chỉ có thể trở mắt chờ đợi kết quả. Đều là cha, đều là bị vô hồn khống chế, nhưng nàng cũng vẫn là bất đắc dĩ như thế.

Không có lòng nhiệt huyết tràn đầy, chỉ còn lại cô độc chờ mong, lại một lần nữa cảm giác được sự sinh tồn ở cổ đại, không có tuyệt hảo vô công, là không thể trở thành trợ thủ đắc lực của cha.

Bên này, Lãnh Tĩnh ra khỏi phòng, bay vọt lên trên nóc nhà, men theo một dãy nóc nhà, đi vào tẩm phòng Đinh Oánh Oánh. Tuy rằng chỉ ghé qua một lần, nhưng hắn trời sinh có bản lĩnh trí nhớ hơn người, tại một đình viện nho nhỏ tìm một gian phòng ở, đối Lãnh Tĩnh mà nói rất dễ dàng.

“Đát!”

Thân ảnh thon dài nhẹ nhàng rơi xuống, chính là vừa tiếp xúc mặt đất, Lãnh Tĩnh lập tức cảm giác được có người tới gần, vội vàng vọt đến trong giả sơn, xuyên thấu qua một cái khe nhỏ nhìn ra.

Chỉ thấy hai thân ảnh từ trong viên môn đi tới, một là Đinh Oánh Oánh đáng giận, một người khác là.....

Con người đen bóng đứng neho lại, bạc môi mấp máy, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nam nhân bên cạnh Đinh Oánh Oánh.

May mắn là, ngoại trừ Phi Nhi cùng Đỗ Yến, những người khác đều không phát hiện hắn giả ngây giả dại, bằng không xác định tìm không thấy « tiện nhân » bên người .

Hai người đứng ở trước cửa, Lãnh Húc lôi kéo tay Đinh Oánh Oánh, mỉm cười nói:

“Qua hai ngày nữa chính là hôn sự của nàng cùng Lãnh Nghĩ, sau khi thành thân, nàng tính thế nào?”

“Ha ha..... Tiểu thúc thúc chẳng lẽ gấp rút muốn trở thành em chồng của bốn tọạ như vậy sao?”

“Nàng cùng đại ca cũng đã hai năm rồi, ta một câu oán hận đều không có. Hiện tại hắn đã hoàn toàn chịu sự khống chế của nàng, chẳng lẽ còn muốn ta tiếp tục chịu đựng thêm nữa”

Đinh Oánh Oánh bất đắc dĩ thở dài, trả lời:

“Ai, chàng có điều không biết a.”

“Như thế nào? Có gì ngoài ý muốn sao?”

“Gần đây vô hồn trên người Lãnh Nghĩa hình như là bắt đầu mất đi hiệu lực, hần giống như nhận ra Lãnh Tĩnh. Người cũng biết Lãnh Nghĩa bình thường cũng không hay nói chuyện, ta còn thật không hiểu hần khi nào thì khôi phục đâu.”

Lãnh Húc lộ ra một chút tà ác tươi cười, ôm lấy bả vai của nàng, an ủi nói:

“Yên tâm đi, ngay cả nữ nhân hần âu yếm nhất cũng đã chết, còn có ai có huyết tâm để cởi bỏ vô hồn đâu?”

“Còn có Lãnh Tĩnh cùng người a.”

“Ta cũng không có can đảm này, nói sau, si nhi kia sẽ biết dùng máu ở trái tim mình tới cứu Lãnh Nghĩa sao? Vạn nhất phát sinh sai lầm, Lãnh Nghĩa sẽ không có người nối nghiệp, bản thân ta cũng muốn Lãnh Tĩnh vì Lãnh Nghĩa mà chết, ha ha ha!”

Đinh Oánh Oánh cười khê, điểm điểm chớp mũi hần, quyến rũ cười nói:

“Người thật là gian xảo.”

“Không gian dối há có thể nào cướp lấy chủ vị đại đương gia của thiên hạ đệ nhất môn đây?”

Lãnh Húc vừa nói, một bên hôn một cái lên khuôn mặt tinh xảo của Đinh Oánh Oánh, con người mê đắm nổi lên nồng hậu dục vọng.

“..... Chán ghét!”

“Đêm nay ta muốn nàng, bảo bối nhi.”

Hai người đi vào phòng, đóng kín cửa phòng, chính là vừa mới tiến vào một hồi, liền truyền đến tiếng than nhẹ ái muội của Đinh Oánh Oánh, Lãnh Tĩnh bỗng dừng nhẩn lại mi. Thật sự không ngờ, thúc thúc luôn luôn hòa ái dễ gần như thế lại là chủ mưu mưu đồ đoạt vị, vậy mà hần còn thường xuyên vì lừa gạt Lãnh Húc mà cảm thấy áy náy.

Hiện tại xem ra, hoàn hảo là hần có ý đồ giả điên, bằng không, hần đã sớm bị Lãnh Húc đưa đi Diêm Vương điện.

Làm cho hần ngoài ý muốn là, vô hồn căn bản là không có giải được, hoặc là nói giải được chính là một mạng đổi một mạng, nhất thời hiểu được năm đó nguyên nhân mẫu thân bị bức tử.

Phỏng chừng Lãnh Húc như thế nào cũng không nghĩ tới, si nhi mà hần luôn coi thường này nhất định sẽ vì phụ thân hy sinh!

Nếu sự tình đã rõ ràng, hần phải đi về cùng Phi Nhi thương lượng kế hoạch giải cứu phụ thân một chút.

Nghĩ đến đây, Lãnh Tĩnh thật cẩn thận rời khỏi đình viện, thi triển khinh công, chạy đi.....

Lãnh Tĩnh vừa trở lại sân, thoáng nhìn thấy cửa phòng bị mở ra, tuần mi lập tức tức khởi, vội vàng tiến lên. Vượt qua cửa, thấy Phi Nhi đang giúp đỡ một thân ảnh quen thuộc, nam nhân kia quỳ một gối xuống trên mặt đất, gục đầu xuống, lấy tay che ngực, bộ dáng dường như rất thống khổ.

Phi Nhi cảm giác được có người tiếp cận, vội vàng ngẩng đầu, thấy là Lãnh Tĩnh thì lập tức hai mắt sáng lên, hưng phấn mà nói:

“Tĩnh Nhi, nhanh chút lại đây, Lãnh thúc thúc nhớ tới người.”

“Cha!” Lãnh Tĩnh rất nhanh chạy tới, dùng sức ôm lấy hần, làm cho hần nằm ở trên giường.

Lãnh Nghĩa nâng mi mắt, nhìn chăm chú vào thân ảnh mơ hồ trước mắt, đại chưởng chậm rãi giơ lên, xoa hai má Lãnh Tĩnh, ngũ quan nhẩn lại dần dần buông ra, tiếng nói khàn khàn hoán câu:

“Tĩnh Nhi..... Phốc!”

“Cha! Bình tĩnh một chút, đừng nóng vội, đừng nóng vội.....”

Lãnh Tĩnh một bên làm cho phụ thân bình tĩnh, một bên đè ngực cho hắn, trấn an cảm xúc của hắn, thật sự không muốn thấy bộ dáng thất khí do đổ máu của cha.

Phi Nhi đứng dậy, bay đến cái bàn, châm chén trà, nhanh chóng trở lại bên cạnh Lãnh Tĩnh: “Nước, nước đến đây!”

Lãnh Tĩnh tiếp nhận chén nước, nâng dậy bả vai Lãnh Nghĩa, hầu hạ hắn uống nước.

Lãnh Nghĩa biết mình không thể kích động, tận lực áp chế vui sướng gặp lại, dựa vào trong ngực con, nhắm mắt lại, dịu đi hô hấp.

Phi Nhi thấy Lãnh Nghĩa an tĩnh lại, nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở bên giường, vì Lãnh Nghĩa đắp chăn cẩn thận.

Lãnh Tĩnh ngẩng đầu, hỏi Phi Nhi: “Cha làm sao có thể tới nơi này?”

Phi Nhi lắc đầu: “Không biết, ta đang ngồi ở trong viện chờ người, hắn đột nhiên xông tới, trực tiếp đi vào phòng nói muốn tìm người.”

“.....”

Lãnh Tĩnh cúi hạ tầm mắt, đau lòng nhìn phụ thân, mấy tháng không gặp, hắn tựa hồ đã không còn tinh tráng như ngày xưa, dường như người đã già đi rất nhiều.

“Ông ấy không phát hiện người liền độc phát, ta,... ta không đủ khí lực nâng ông ấy dậy, cho nên liền.....”

“Cám ơn, Phi Nhi.”

“Ách, ta không có làm gì.....”

Phi Nhi đột nhiên nhớ tới mục đích đêm nay của Lãnh Tĩnh, vội vàng hỏi :

“ tìm được giải được không?”

Lãnh Tĩnh nhăn mi, gật gật đầu.

“Ở nơi nào? Ta đi lấy.”

“Ta và nàng đều là giải được.”

“..... A?”

Phi Nhi khó hiểu nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào hắn.

“Giải được chính là một giọt máu của người trong lòng mà người bị trúng vô hồn quan tâm nhất.”

“..... Một giọt máu của người trong lòng? Có ý tứ gì?”

“Nơi này!” Lãnh Tĩnh ôm ngực trái, “là từ nơi đây trích ra một giọt máu.”

Phi Nhi lập tức nhíu mày, nhìn chăm chú vào đại chưởng của hắn, vị trí đó là trái tim, trái tim bị chảy máu, người còn có thể sống sao?

“Vì phụ thân, ta nguyện ý đánh cược một lần.”

Lãnh Tĩnh mạnh rút ra chủy thủ, đưa cho Phi Nhi,

“Đến đây đi! Giúp ta.....”

“Không! Đợi chút!” Phi Nhi đè lại tay hắn, khẩn trương nhìn hắn,

“Đừng nóng vội, chờ phụ thân đến, có Thủy Tinh giáp ở đây, người sẽ không có vấn đề. Chỉ là, ta.....”

Lãnh Tĩnh nghi hoặc nhìn nàng, chờ đợi nàng nói nốt câu nói.

“Được chữa thương trong Thủy Tinh Giáp, không thể cứu được tim của ta.”

“..... Có ý gì?”

“Được chữa thương có thể chữa được bất kì vết thương nào, chính là không thể trị liệu trái tim bị thương của Thủy Tinh Linh.”

“Kia..... Đúng! trong nhà Minh Vương vẫn còn có thân nhân đi, có thể cho.....”

“Bà nội?”

Phi Nhi hai mắt sáng ngời, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống,

“Không được, bà nội tuổi tác đã cao, không chịu nổi loại dày vò đau đớn này. Nếu có cái gì ngoài ý muốn, sẽ làm phụ thân cả đời áy náy.”

“..... nhưng thật ra.”

Hai người nhìn nhau, lâm vào rối rắm.....

.....

Thời gian qua thật sự mau, Phi Nhi đi vào Vạn Độc môn đã là ngày thứ ba, Đỗ Yến cùng Diêm Vô Xá quả nhiên đuổi tới, làm cho bọn họ ngoài ý muốn là, Đinh Oánh Oánh cũng không có ngăn cản bọn họ, ngược lại sáng sớm đã ra cửa Vạn Độc môn nghênh đón bọn họ đến, còn thịnh tình chiêu đãi nhóm bọn hắn tham gia hôn lễ của nàng.

Diêm Vô Xá nheo lại đôi mắt, đem toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Đinh Oánh Oánh, lại nhìn không ra sơ hở gì của nàng, hay là nữ nhân này đổi tính? Nàng sớm đã yêu Lãnh Nghĩa môn chủ?

Phong lưu thành tánh, Đinh Oánh Oánh lại đi thích một người so với nàng ước chừng hơn hai mươi tuổi, quả thật làm cho người ta hoài nghi.

Phong chừng không chỉ bọn họ, liền ngay cả người trong võ lâm tham gia việc trọng đại này cũng đều cảm thấy kỳ quái.

Bọn họ đến chậm một ngày, không có thấy nghi thức bái đường của Đinh Oánh Oánh cùng Lãnh Nghĩa, Lãnh Tinh cùng Phi Nhi bị Đinh Oánh Oánh an trí ở trong phòng Đinh Oánh Oánh, Lãnh Nghĩa lại ở lại một sương phòng khác, biến thành giam lỏng.

Vợ chồng tân hôn không ở cùng phòng, ngược lại cho con của tân lang làm bạn với tân nương, thể hiện rõ, Đinh Oánh Oánh đối Lãnh Tinh so với đối Lãnh Nghĩa cảm thấy hứng thú hơn nhiều lắm.

Diêm Vô Xá tiến vào Vạn Độc môn, không nhìn thấy thân ảnh Phi Nhi làm cho hắn lòng nóng như lửa đốt, Đỗ Yến tương đối mà nói thật ra có vẻ hờ hững. Hắn biết Lãnh Tinh giả làm si nhi, lấy thái độ Lãnh Tinh đối với Phi Nhi, hắn sẽ không để cho Phi Nhi có việc gì. Cho nên, không cần vội vã tìm Phi Nhi, Đinh Oánh Oánh rất nhanh sẽ để nàng đi ra.

giữa trưa, Đinh Oánh Oánh yêu cầu Diêm Vô Xá một mình gặp nhau, Đỗ Yến ngầm bắt đầu tìm tòi Vạn Độc môn.

Diêm Vô Xá đáp ứng lời mời đi vào sau hoa viên của Vạn Độc môn, Đinh Oánh Oánh sớm ngồi ở đình lý chờ hắn. Vừa thấy thân ảnh cao lớn của hắn, nhất thời nổi lên loại tình cảm ái mộ, ánh mắt không chuyển nhìn hắn.

Diêm Vô Xá đi đến bên cạnh nàng, ngồi xuống, lạnh lùng nhìn nàng:

“Không biết Đinh môn chủ tìm bốn vương là có chuyện gì?”

Đinh Oánh Oánh ngược ngùng rút về tầm mắt, vì hắn châm chén rượu, mỉm cười, ôn nhu nói:

“Ta và chàng lâu ngày không gặp, Minh Vương còn ghi hận trong lòng sao?”

“Bốn vương không phải người nhỏ mọn.”

“Oánh Oánh thích sự khoan hồng độ lượng của người.”

Diêm Vô Xá vừa nghe ngữ khí của nàng, liền phi thường không kiên nhẫn, nhưng lại muốn kéo dài thời gian, đành phải cười lạnh nói:

“Đinh môn chủ hiện tại đã là người có gia thất, hậu ái của môn chủ, bốn vương không thể nhận.”

“Kia chỉ là thùng rỗng kêu to, Minh Vương không cần để ý.”

“Tốt xấu gì lang quân của môn chủ cũng là môn chủ “Thiên hạ đệ nhất môn”, Đinh môn chủ cho dù không thương hấn, cũng không thể không coi trọng hấn, đi câu dẫn nam nhân khác đi.”

“Chỉ cần Oánh Oánh nguyện ý, có gì không thể?”

“Vậy người thành thân làm gì!”

Diêm Vô Xá không khỏi rống lên một câu, thật sự không quen nhìn tác phong của nữ nhân này, nơi nơi câu tam đáp tứ, ngay cả một cái ngón tay của Phi Nhi cũng không bằng.

Đinh Oánh Oánh cũng không để ý, vẫn như cũ bảo trì mỉm cười, nhìn Diêm Vô Xá:

“Chẳng lẽ Minh Vương không biết, ba ngày sau chính là đại hội võ lâm minh chủ sao?”

Diêm Vô Xá nhú nhú mày, nàng thật đúng là ý vào tên tuổi của Lãnh Nghĩa, mời chào giang hồ hào kiệt, một nữ nhân hảo âm hiểm.

“Oánh Oánh tin tưởng, Lãnh Nghĩa có thể lấy được chức vị Minh chủ. Bất quá, nếu Minh Vương xuất chiến, Oánh Oánh đành phải đem tiền đặt cược đặt ở trên người Minh Vương.”

“Bốn vương đối với mấy chuyện nhàm chán này không có hứng thú.”

“Vậy giải được vô hồn..... Minh Vương có hứng thú sao?”

Diêm Vô Xá nhất thời neho lại đôi mắt, chăm chú nhìn nàng, ả dám ụ hiếp hấn!

Đinh Oánh Oánh nhìn ra sự tức giận của hấn, ngẩng đầu:

“Thiếp biết muội muội Đinh Nỵ đã hạ vô hồn chi độc trên người chàng, chàng cùng Đỗ Yến tiến vào Vạn Độc môn không phải là vì chuyện này sao? Nếu người có thể giúp thiếp cướp lấy chi vị Minh chủ, thiếp lập tức đem giải được giao cho chàng.”

“Người không phải mới vừa nói Lãnh Nghĩa có thể đoạt vị sao? Hiện tại lại muốn bốn vương hỗ trợ, chẳng phải là làm điều thừa.”

“Ha ha..... Minh Vương phải làm vô lâm minh chủ, Oánh Oánh cho rằng, thiên hạ trong khắp vô lâm sẽ không có người dám phản đối, hơn nữa đều nguyện ý tùy tùng.”

“Bốn vương cũng không có lực ảnh hưởng như thế.”

Thân ảnh mảnh khảnh chậm rãi đứng lên, vòng qua Thạch Trác, đi đến bên cạnh hấn, quyền rũ ngồi ở trên đùi hấn, hai tay vòng trên cổ hấn. Môi đỏ mọng đỏ khởi, đôi mắt đẹp sáng mị tình, nhẹ giọng nói:

“Giả như có thêm chi vị Môn chủ đệ nhất thiên hạ thì sao?”

Diêm Vô Xá bỗng đứng cứng ngắc, hơi phần nộ quát:

“Người muốn đoạt Minh Môn chi vị!”

“Vì chàng, ta ngay cả muội muội cũng bán đứng, cố ý để nàng nhìn thấy Lãnh Tĩnh đối với ta thì bạo, rồi tương kế tựu kế “mượn nước gióng thuyền”, nói ra nỗi tương tư ma ta dành cho chàng. Nếu không có muội muội, ta làm sao có thể dẫn chàng trở lại Vạn Độc môn?”

“..... Người!”

“Hơn nữa, còn làm cho nữ nhân người âu yếm nhất cũng tới đây.”

“Người đã làm gì Phi Nhi!”

Bàn tay mềm mại trụ môi của hấn, Đinh Oánh Oánh lộ ra một chút tà ác tươi cười: “Đừng khẩn trương..... Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe ta nói, bốn tọa sẽ không làm cho nàng có nửa điểm sơ xuất?”

Diêm Vô Xá mày túng rất cao, trầm thấp nói: “..... Người muốn ta làm như thế nào!”

Vì Phi Nhi, cho dù muốn mạng của hắn, hắn cũng sẽ hai tay dâng!

Môi đỏ mọng khinh trác một chút cánh môi hoàn mỹ kia, Đinh Oánh Oánh tiền khuynh thân mình, ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu nói: “Đêm nay canh hai, lại tắm phòng của ta, ta sẽ nói cho người chuyện tình phải làm.”

“.....”

Diêm Vô Xá dâng lên một dự cảm xấu, trong đầu xẹt qua một màn nhảy xuống vực mấy tháng trước kia.

Trực giác cho hắn biết rằng : “Nữ nhân này đang muốn báo thù!”

75. Chương 75

Phi Nhi hảo mê người 75. Cứu Lãnh Nghĩa

Edit: Năm

Vì an toàn của Phi Nhi, Diêm Vô Xá không thể không chiều theo phân phó của Đinh Oánh Oánh, dùng xong bữa tối, im lặng trở lại phòng, hoạch định kế sách đối phó với cuộc hẹn vào buổi tối. Đỗ Yến đi suốt một ngày cũng chưa thấy bóng người, Diêm Vô Xá sợ hắn tìm kiếm Phi Nhi gặp khó khăn, hoặc là bị người của Vạn Độc môn làm khó dễ.

Đỗ Yến võ công mặc dù rất cao, nhưng người của Vạn Độc môn hay sử dụng ám khí, độc dược, khó lòng phòng bị, thật sự làm cho hắn lo lắng.

Đang trong thời điểm Diêm Vô Xá trời chập mây, bên ngoài đột nhiên thoáng qua một thân ảnh thon dài, Diêm Vô Xá mạnh đứng lên, lao ra cửa phòng, tả hữu nhìn xung quanh, phát hiện thân ảnh màu trắng nhanh chóng biến mất ở chỗ viên môn.

Diêm Vô Xá không hề nghĩ ngợi, thi triển khinh công đuổi theo.

Dựa theo khí tức, Diêm Vô Xá đi vào một đình viện hoang phế đã lâu, thân ảnh vừa rồi lại đột nhiên không thấy. Hắn không biết người nọ biến mất ở đâu, nhìn ra người này võ công rất cao.

Diêm Vô Xá đứng ở trong viện, nhìn chung quanh một lần, phát hiện cánh cửa cũ nát kia chỉ khép một nửa, bên trong truyền đến tiếng hít thở mỏng manh, cảm giác được người kia là một nam nhân.

Hắn vừa định cất bước đi tới, phía sau đột nhiên “Hưu” một tiếng, rớt xuống một thân ảnh màu đen. Diêm Vô Xá không hề nghĩ ngợi, hai tay nắm lại liền đá qua.

“Ba!”

Quyền đầu dừng lại, khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt:

“Diêm thúc thúc, là ta.”

“..... Yến nhi, người đi đâu?”

“Ách..... Tìm một ngày cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Phi Nhi.”

Diêm Vô Xá thu hồi tay, ảo não nhăn lại mi:

“Tiểu tử kia rốt cuộc đi nơi nào?”

Đỗ Yến nhìn chung quanh, tò mò hỏi Diêm Vô Xá:

“Diêm thúc thúc, vì sao lại ở trong này?”

“Có một thân ảnh quỷ dị bay qua phòng của ta, ta theo tới nơi này đã không thấy tăm hơi.”

“Nha?”

Đỗ Yến nhíu mày, hai tay khoanh ở trước ngực,

“Người kia cũng dẫn ta lại đây.”

“.....”

Này, ý đồ cũng thực rõ ràng, là muốn làm cho hai người bọn họ cùng nhau xuất hiện.

tầm mắt Đỗ Yến cuối cùng dừng ở trên gian phòng kia:

“Diêm thúc thúc, vào xem.”

“Ân.”

Diêm Vô Xá gật gật đầu, tựa hồ mục đích của người kia muốn bọn hắn đi vào gian phòng này, vậy thì cứ theo ý hắn.

Hai người đẩy cửa phòng, vượt qua cửa, thừa dịp bóng tối ẩn hiện, đánh giá cả gian phòng. Bên trong mạng nhện che kín xem như bài trí, tro bụi thật dày bám đầy mặt đất, vật dụng...có vẻ đặc biệt tái nhợt, trừ bỏ có vài dấu chân ở ngoài, mọi đồ vật khác đều không bị người ta sờ vuột qua một thời gian khá dài. Có thể thấy được, nơi đây ít có người ra vào, chẳng trách bên ngoài nhìn hoang phế như vậy.

Đỗ Yến sờ sờ dấu chân, vọng tiến vào nội thất:

“Nếu ta đoán không nhầm, bên trong hẳn là có người bị giam lại.”

“Ân, cẩn thận có trá.”

“Vào xem.”

Hai người vòng qua bình phong, nhắc lên bố liêm, đi vào nội phòng.

Nội thất bị bịt kín, không hề có ánh sáng, ngay cả một cái cửa sổ cũng không có. Đỗ Yến tìm được nển, xuất ra mồi lửa châm nển. Ánh nển dần dần tỏa sáng, Diêm Vô Xá quay đầu lại, chỉ thấy một người nam nhân mở ra song cửa sổ, bị người ta dùng xiềng xích khóa ở góc tường. Trên quần áo màu trắng tràn đầy vết máu, cúi đầu, tóc đen thật dài nhỏ máu, chắc chắn đã bị đánh rất dã man.

Diêm Vô Xá đến gần nam nhân, ngón tay thô ráp nâng cằm của hắn lên, tập trung nhìn vào:

“Lãnh Nghĩa môn chủ?”

Đỗ Yến vội vàng buông nển trong tay, rút ra chuỷ thủ sắc bén, nội lực mãnh tụ, “Đang đang” Hai nhát đã chém đứt xiềng xích, Diêm Vô Xá tiếp được thân thể vô lực của Lãnh Nghĩa, để cho hắn nằm thẳng trên mặt đất.

Đỗ Yến nâng tay hắn, đè cổ tay bắt mạch.

Diêm Vô Xá hất mấy sợi tóc bết máu dán sát trên gương mặt chẳng chịt vết thương của Lãnh Nghĩa ra, nhẹ vỗ vỗ vào mặt hắn:

“Lãnh môn chủ? Lãnh môn chủ?”

Lãnh Nghĩa hơi hơi mở mắt ra, đồng tử dần dần thích ứng, tầm mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng, đối diện với con người đen như mực của Diêm Vô Xá. Khóe miệng bứt lên độ cong, nhẹ giọng nói:

“Ta biết ngươi, ngươi..... Ngươi hẳn là..... Hẳn là Minh Vương, Diêm Vô Xá.”

“Đúng! Ta cùng ngươi nhiều năm không gặp, không ngờ chúng ta lại gặp lại dưới tình huống như vậy.”

Lãnh Nghĩa cầm tay hắn, con người đen tràn đầy kích động, nhưng thân thể thật sự rất suy yếu, không hề có chút khí lực.

“Lãnh môn chủ, vì sao ngươi bị giam ở nơi này? Ngươi không phải cùng Đinh Oánh Oánh thành thân sao?”

Đỗ Yến đột nhiên ngắt đầu, tức khởi mi nhìn Lãnh Nghĩa:

“Lãnh thúc thúc, người trúng vô hồn?”

Diêm Vô Xá cũng sững sốt, khó có thể tin nhìn hần, chẳng trách hần lại đi thú Đinh Oánh Oánh, thì ra là trúng phải vô hồn chi độc của Đinh Oánh Oánh.

Xem ra, vết máu trên người hần không phải vết thương, mà là do vô hồn độc phát tác, thất khứ phun máu mà ra.

Đỗ Yến đột nhiên nhớ tới người Lãnh Nghĩa âu yếm nhất, ngoại trừ môn chủ phu nhân đã chết, còn lại, hần là Lãnh Tĩnh. Ông ấy bị độc phát, chứng minh ông ta đã từng nhìn thấy Lãnh Tĩnh?

Hần vội vàng nắm chặt tay Lãnh Nghĩa, thấp giọng hỏi:

“Lãnh thúc thúc, ông từng gặp qua Lãnh Tĩnh?”

Lãnh Nghĩa gật gật đầu, vì đã lâu lắm chưa ăn qua cái gì, thật sự ngay cả khí lực mở miệng cũng không có.

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào hai má tái nhợt, dùng một chút lực ôm lấy hần:

“Trở về nói sau.”

“Àn.”

Ba người nhanh chóng rời khỏi căn phòng rách nát.

Trong phòng, Diêm Vô Xá đem thân thể Lãnh Nghĩa rửa sạch một phen, Đỗ Yến từ phòng bếp mang tới một chén mì, để cho hần ăn một chút.

Ai biết Lãnh Nghĩa vừa nhìn thấy bát cơm chuyên dụng của Vạn Độc môn, lập tức lắc đầu xua tay:

“Không ăn! Bọn họ sẽ hạ độc.”

Diêm Vô Xá ngẩng đầu nhìn Đỗ Yến, phỏng chừng chính là bởi vì sợ hạ độc, hần mới tuyệt thực, có thể sống đến bây giờ cũng đã là một kỳ tích.

Đỗ Yến cười an ủi nói:

“Bát mì này do chúa đích thân nhìn đầu bếp nấu xong mới lấy đến, mà khi hần nấu, cháu cũng chưa từng rời khỏi, không có vấn đề.”

Diêm Vô Xá gật gật đầu, phụ họa nói:

“Lãnh môn chủ, người không ăn chút gì, sao có khí lực tìm Tĩnh Nhi a?”

Lãnh Nghĩa nhìn bọn họ liếc mắt một cái, tầm mắt trở lại trên bát mì, là Tĩnh Nhi cho hần dừng khí sống sót, nếu không có Tĩnh Nhi, thì từ lúc phu nhân qua đời, hần đã đi theo nàng rồi.

Nay thân mình suy yếu không chịu nổi, đừng nói là Đinh Oánh Oánh, cho dù tùy tiện tìm một môn đồ trong Vạn Độc môn cũng có thể đem hần thu thập.

Diêm Vô Xá thấy hần đã thay đổi thái độ, tiếp tục thuyết phục:

“Hiện tại người cùng Đinh Oánh Oánh đã thành thân, Lãnh Húc còn chưa biết chuyện của người, vẫn nghe theo điều phối của Đinh Oánh Oánh, Nghĩa Môn rất nhanh liền nắm trong tay Đinh Oánh Oánh. Người phải sớm ngày kháng phục, tìm được Tĩnh Nhi, trọng chấn lại “Thiên hạ đệ nhất môn” uy danh ngày nào a.”

Vừa nghe tới Lãnh Húc, trong lòng Lãnh Nghĩa liền chấn động, đúng! Ngoại trừ Tĩnh Nhi, còn có một người huynh đệ đang đợi hần, hần tuyệt đối không thể đem Nghĩa Môn giao vào tay độc phụ kia!

Nghĩ đến đây, Lãnh Nghĩa tiếp nhận bát cùng chiếc đũa, thông thả bắt đầu ăn cơm.

Nhìn hần ăn, Diêm Vô Xá cùng Đỗ Yến đều nhìn nhau, lộ ra một chút an tâm mỉm cười.

Một lát sau, Diêm Vô Xá nhìn sắc trời, thời gian trôi qua thật mau, vội vàng đứng lên, vỗ vỗ Đỗ Yến, nói:

“Đinh Oánh Oánh lấy an toàn của Phi Nhi uy hiếp ta, yêu cầu ta canh hai phải đến gặp nàng, Yến nhi, người ở tại chỗ này bảo vệ tốt cho Lãnh môn chủ, mọi sự cẩn thận.”

“Đợi một chút! Diêm thúc thúc!”

Đỗ Yến kéo lấy Diêm Vô Xá, nhấn lại mi,

“Phi Nhi sẽ không thích người đi gặp nàng.”

“Yên tâm đi, nàng tạm thời không thương tổn được ta.”

“Sợ là sợ nàng chỉ xem trọng thân thể của người.”

Diêm Vô Xá nhấn mi, bị Đỗ Yến nói trúng tâm sự:

“Nếu như có thể trao đổi với Phi Nhi, cho dù hy sinh một lần thì có làm sao. Dù sao nam nhân cũng không lỗ lã gì.”

“Ồ trong lòng Phi Nhi không nghĩ như vậy.”

“.....”

“Huống chi, ta từng nhìn qua phòng ngủ của nàng, cũng không có bóng dáng Phi Nhi cùng Tĩnh Nhi, phỏng chừng Phi Nhi cùng Lãnh Tĩnh đã bị nàng giam ở nơi khác.”

Lãnh Nghĩ dừng một chút, dừng lại động tác ăn mì, ngẩng đầu hỏi:

“Minh Vương, Phi Nhi là ai?”

Diêm Vô Xá quay đầu lại, mỉm cười giải thích:

“Phi Nhi là nữ nhi ta thu dưỡng, so với Tĩnh Nhi ít hơn một tuổi, bọn họ cùng Lãnh Húc cùng nhau đến Vạn Độc môn.”

Lãnh Nghĩ không bỏ lỡ sự cưng chiều ánh lên trong mắt hắn, chứng minh Minh Vương rất coi trọng nữ nhi này. Trong đầu xẹt qua một chỗ, vội vàng nói:

“Yến nhi, người có đi qua phòng ngủ Đình Oánh Oánh, có phải bên cạnh có một sài phòng phải không?” (sài phòng: phòng chứa củi)

“Đã tìm qua rồi, nhưng không có phát hiện gì cả.”

“Bên cạnh sài phòng có một ám thất, người phải đem cái nồi treo trong sài phòng lấy xuống thì cửa ám thất mới mở ra.”

“Nồi?”

Đỗ Yến kinh ngạc nhấn lại mi, Đình Oánh Oánh thật đúng là ngoan độc, ai lại nghĩ đến sài phòng sẽ có ám thất, cơ quan khởi động lại là một cái..... Nồi?

“Ân. Khi đó ta đã dần dần khôi phục ý chí, nhưng Đình Oánh Oánh chưa phát hiện, nàng luôn để cho ta đem người quan trọng nhất ở ám thất đó, người ngoài không hề biết. Ấy dùng những người đó để thỏa mãn thú tính, tra tấn rồi tra tấn, thử độc rồi lại thử độc. Trong đó còn có nam nhân mà nàng xem trọng, những gã mạnh mẽ chuyện phòng the, sẽ bị ả cùng mười mấy cái nữ nhân cùng nhau cưỡng bạo, thỏa mãn thú vui nhục dục biến thái của ả...dù sao, từ nơi đó đi ra, vốn không một ai còn toàn vẹn.”

“Yến nhi!”

Diêm Vô Xá vừa nghe, vội vàng sốt ruột giữ chặt cánh tay Đỗ Yến,

“Người phải đi cùng ta.”

Đỗ Yến gật gật đầu, đối Lãnh Nghĩ nói:

“Lãnh thúc thúc, đêm nay đừng đi ra ngoài, đừng cho ai phát hiện phòng này còn có người, đêm nay ta sẽ mau chóng trở về.”

“Yến nhi, nhớ nhìn xem có Tĩnh Nhi hay không. Hắn vẫn là một si nhi, cái gì cũng đều không hiểu, ta lo lắng hắn sẽ.....”

“Ha ha, Lãnh thúc thúc chó sốt ruột, hần rất thông minh.”

“..... Lời này giải thích thế nào?”

“Tình Nhi tự nhiên sẽ nói cho người hết thấy.”

Đỗ Yến lưu lại một câu làm cho Lãnh Nghĩ hoang mang cùng nghi vấn, cùng Diêm Vô Xá rời khỏi phòng.

.....

Diêm Vô Xá đứng canh hai đi đến trước cửa tắm phòng của Đinh Oánh Oánh, đang muốn gõ cửa, cửa gỗ đỏ thẫm đã bật mở, một thân ảnh mảnh khảnh đứng ở trước mặt hần, khuôn mặt tinh xảo lộ ra một nụ cười quyến rũ.

trên người Đinh Oánh Oánh chỉ khoác một tấm lụa mỏng màu đỏ, bên trong mặc một cái yếm bé xiu, bao không đủ hai vú đầy đà kia, đường cong dụ hoặc như ẩn như hiện, hạ thân chỉ có một cái tiết khố màu đỏ trong suốt, lộ ra đôi chân dài nuột nà mê người, dáng dấp mơ màng khôn cùng. Bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dạng này của nàng, đều sẽ liên tưởng đến việc nam nữ mất hồn, Diêm Vô Xá là nam nhân thành thực, sao có thể nhìn không ra ý đồ của nàng?

Chẳng qua hần muốn tận lực kéo dài thời gian, để cho Đỗ Yến lên vào mặt thất, cứu Phi Nhi cùng Tình Nhi.

Đinh Oánh Oánh thấy hai tròng mắt Diêm Vô Xá vẫn như cũ, lạnh như băng như tuyết, không đem nàng để vào mắt dù là một chút, khóe môi khêu gợi mím chặt, không có nửa điểm mở ra.

Nàng đã ảo tưởng vô số lần, nghĩ đến: bạc môi kia khê hôn thân thể của nàng, vô số lần hy vọng hai tròng mắt lạnh như băng kia vì nàng mà châm dục hỏa, thân thể cường tráng ở trên người nàng rong ruổi.... Nàng cực yêu thích nam nhân cao ngạo này, vừa thấy hần liền có dục vọng muốn chinh phục.

Nàng muốn cho hần quỳ rạp dưới chân nàng, mê mẩn công phu trên giường của chính mình, vĩnh viễn rời không được nàng!

Áp chế xúc động, Đinh Oánh Oánh mỉm cười, khách khí chào hỏi:

“Minh Vương, mời vào trong!”

thân ảnh cao lớn vượt qua cửa, đi vào khuê phòng, hương khí bốn phía, đồng thời, đại môn chậm rãi khép lại, ngăn chặn tất cả quấy rầy.....

76. Chương 76

Phi Nhi hảo mê người 76. Lãnh Tình giải độc

Edit: Nấm

Đỗ Yến thấy Diêm Vô Xá trở ra, theo viên môn đi đến, nhanh chóng đi đến sài phòng, mở cửa tiến vào. Hần dựa theo chỉ thị của Lãnh Nghĩ, đi đến dây nôi treo trên tường, đem cái nôi đầu tiên xoay về phía bên trái.

“Tê tê tê!”

Đột nhiên, tường đất bên cạnh mở ra, lộ ra một cái khe hở.

Đỗ Yến dè dặt tường đất, đẩy ra cửa gỗ được che giấu phi thường tốt, một cầu thang tối đen kéo dài đến tầng hầm ngầm. Hần ngấm ngấm bên ngoài, cũng không phát hiện bất luận kẻ nào, thân ảnh cao lớn nhanh chóng đi xuống cầu thang, thật cẩn thận đóng cửa lại.

Đỗ Yến đứng ở đầu cầu thang tạm dừng một hồi, chờ đồng tử hoàn toàn thích ứng với bóng tối, bắt đầu sờ soạng đi xuống dưới. Hần không biết phía dưới có người của Vạn Độc môn hay không, không dám xuất ra mồi lửa chiếu sáng.

Đi hết cầu thang, lại đi đến một con đường khá rộng, bên trong bày ra đủ loại hình cụ, phía trên che kín vết máu khô cứng, toàn bộ con đường tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, còn có chút mùi vị thối rửa.

Đỗ Yến hướng một cái cửa khác nhìn lại, trên cửa dựng hai cây đuốc, vài cái lồng đèn hắc sắc ở hai bên đường, mơ hồ thấy được hai người bị giam trong lồng sắt.

Đỗ Yến thấy không có người trông coi, vội vàng chạy qua, đi đến lồng sắt phía trước, thoáng nhìn người trong lồng sắt chính là Tiểu Phi Nhi, lập tức nhăn mi, gầm nhẹ nói:

“Phi Nhi? Phi Nhi!”

Cánh tay vói vào lồng sắt, nâng lên cầm cửa nòng, hé ra vết máu che kín khuôn mặt ánh vào mi mắt, đổi lấy là một trận thanh âm hít vào của Đỗ Yến.

Ở lồng sắt bên cạnh, một nữ nhân vọt tới trước lồng sắt, mãnh liệt lay động, đối Đỗ Yến rống lớn:

“Người đừng chạm vào nòng! Không cho chạm vào nòng!”

Đỗ Yến quay đầu lại, chống lại nữ nhân bộ dáng tang thương, bỗng dừng sửng sốt:

“..... Đình Oánh Oánh?”

“Ta mới không phải là tiện nhân kia!”

“..... Người là?”

“mặc kệ ta là ai, cũng không cho người chạm vào nòng.”

Đỗ Yến một bên xuất ra chủy thủ khai khóa, một bên hỏi nòng:

“Nàng là muội muội ta.”

“.....”

Nữ nhân nhăn mi, bán tín bán nghi nhìn hấn.

“Đang!”

Đỗ Yến đem xiềng xích bỏ ra, tiến vào lồng sắt, ôm Phi Nhi ra.

Nữ nhân vội vàng bắt lấy hấn, trầm thấp nói: “Cứu ta đi ra ngoài.”

Đỗ Yến nhìn nòng một cái, nhớ tới Diêm Vô Xá nói qua hấn có một tình nhân rất giống Đình Oánh Oánh, chẳng lẽ chính là nòng sao?

Nữ nhân thấy hấn chần chờ, tiếp tục năn nỉ: “Ta là đại đệ tử Lý Minh Nhi của Chương Cường Phái, sư phụ ta là Độc Cô, cầu người cứu ta đi ra ngoài.”

Đỗ Yến nhìn chăm chú vào ánh mắt chân thành kia của nòng, nhìn ra nòng cũng không phải là đệ tử của Vạn Độc môn, hướng hồ vừa rồi nòng đối Phi Nhi quan tâm, đủ để chứng minh nòng là chính phái nhân sĩ.

Hấn cẩn thận buông Phi Nhi, rút ra chủy thủ, vì nòng mở ra xiềng xích, nữ nhân ôm lấy gót chân bị khoá đi ra. Đỗ Yến kéo lên khoá sắt, ngừng tụ nội lực, mạnh nhất xả.

“Đang!”

Thiết khóa theo lực mà đứt, nữ nhân cảm kích gật gật đầu.

Không để ý đến xích sắt trên chân, nữ nhân quyết đoán nói câu: “Đi!”

Ba người nhanh chóng rời khỏi mật thất.

Bên này, Diêm Vô Xá vừa đi vào phòng ngủ của Đình Oánh Oánh, cửa phòng phía sau lập tức đóng lại, mày kiếm tức khởi, không biết độc phụ này lại đùa giỡn cái gì.

“Minh Vương, mời ngồi.”

Diêm Vô Xá cực kỳ chán ghét giọng điệu lả lơi này, mím môi, ở cái bàn ngồi xuống, trầm thấp hỏi:

“Không biết Đình môn chủ yêu cầu bốn vương đến có chuyện gì?”

Thân ảnh mảnh khảnh ngồi xuống bên cạnh hấn, vì hấn châm chén trà, trong suốt cười, nói:

“Nhiều ngày không gặp, lão bằng hữu gặp nhau một chút mà thôi.”

“Đinh chưởng môn là phụ nữ đã có chồng, cùng ta một chỗ sẽ bị người ta cười chê.”

“Minh Vương cùng Lãnh Nghĩa là bạn tốt, người trong giang hồ đều biết, sẽ không có người đàm tiếu. Lại nói, phòng ngủ này còn có người thứ ba ở đây, cũng không xem như cô nam quả nữ đi.”

“Nga?”

Diêm Vô Xá chọn nhú mày đầu, “Còn có ai đến sao?”

Hắn tận lực áp chế cảm xúc phiền chán của mình xuống, kéo dài thời gian, để cho Đỗ Yến tìm được Phi Nhi.

“Hắn chỉ là một si nhi, Minh Vương không cần để ý tới.”

“Người nói là Tĩnh Nhi sao?”

“Đúng vậy!”

Đinh Oánh Oánh kiêu ngạo ngẩng đầu: “Tĩnh Nhi hiện tại là nhi tử của bốn tọa, ở tại phòng ngủ này.”

“Thì ra là thế.”

Diêm Vô Xá gật gật đầu, rút cục biết tung tích của Lãnh Tĩnh.

Đinh Oánh Oánh chậm rãi đứng lên, mỉm cười nói:

“Nay Tĩnh Nhi suốt ngày điên điên khùng khùng, không cho ta tiếp cận, không cho đại phu bắt mạch, cho nên vẫn không thể trị hảo bệnh của hắn, ta thật sự thẹn với Lãnh gia.”

Nàng vừa nói, một bên vòng đến phía sau Diêm Vô Xá, hai bàn tay mềm khoát lên bả vai Diêm Vô Xá, gấp khúc thân thể, ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói:

“Minh Vương, có biện pháp nào giúp ta sao?”

Tiếng nói tê dại tận xương, ôn nhu như nước.

Minh Vương mạnh mẽ sôi sục, phía sau lưng thiếp thượng mềm mại to lớn làm cho thân thể nhanh chóng cứng ngắc, mày từng rất cao. Nếu không phải muốn cứu Phi Nhi, hắn sớm một chưởng đem nàng đánh bay.

Thấy Diêm Vô Xá không đẩy mình ra, Đinh Oánh Oánh lại hưng phấn, buộc chặt hai cánh tay, ôm hắn:

“Hiện tại, liền ngay cả Lãnh Nghĩa đối ta cũng lạnh như băng, thân gái phòng không, khuê phòng tịch mịch.....” Môi đỏ mọng đã di đến hai má của hắn.

“Đinh môn chủ!” Diêm Vô Xá thật sự chịu không nổi nữ nhân này, vội vàng đứng lên, “Không bằng để cho ta xem Tĩnh Nhi đi.”

“Này.....”

“Bốn vương đối y thuật cũng biết được chút ít, Tĩnh Nhi bệnh để cho bốn vương nhìn xem, hoặc là có thể tìm ra phương pháp trị liệu đâu.”

Đinh Oánh Oánh kinh ngạc nhìn hắn, hai tay dừng ở giữa không trung, nhất thời không kịp phản ứng. Nàng như thế nào chưa từng có nghe nói qua Minh Vương biết y thuật?

“Bốn vương vào xem Tĩnh Nhi!” Diêm Vô Xá không đợi nàng trả lời, nhanh chóng đi vào bên trong.

Bình tĩnh nằm ở nội thất trên giường, cảm giác được có người tiếp cận, nhưng biết không phải là Đinh Oánh Oánh, người này nội công cao hơn Đinh Oánh Oánh, hơn nữa hơi thở nhẹ nhàng, làm cho hắn không thể đoán ra thân phận của hắn. Nhưng mà, hắn hiện tại đang giả bộ ngủ, không thể làm cho người ta phát hiện sự bất ổn của hắn.

Một lát sau, một phen trầm thấp tiếng nói ghé vào lỗ tai hắn vang lên:

“Tĩnh Nhi, ta đã cứu cha ngươi, đợi lát nữa theo ta đi ra đi.”

Lãnh Tĩnh hơi hơi nhú hạ mi, nghe ra là thanh âm Diêm Vô Xá, chẳng lẽ hắn biết chính mình là giả ngu?
“Yến nhi đi cứu Phi Nhi, hiện tại chỉ còn lại có người.”

“.....”

Ngón tay khô ráp khinh xẹt qua hai má của hắn, tựa hồ đang diễn trò cho người nào đó xem, Diêm Vô Xá tiếp tục nói:

“Vừa rồi hắn là người dẫn ta cùng Yến nhi đi qua cứu cha người? Người cùng người nọ hơi thở giống nhau, tiểu Tĩnh Nhi.”

“.....”

Giờ này khắc này, Lãnh Tĩnh rất cực tin tưởng thực lực Minh Vương, so với phụ thân võ công tu vi còn cao hơn vài lần, còn có cơ trí khôn khéo, thật sự làm cho hắn bội phục.

Đinh Oánh Oánh dựa vào khung cửa, nghiêng đầu nhìn hắn, tiếng nói mềm mại ở xa xa vang lên:

“Minh Vương, hắn vừa mới ngủ, sẽ không để ý đến người.”

Nàng mới sẽ không tới gần cái si nhi kia.

Minh Vương làm bộ kinh ngạc gật gật đầu, thật sâu thở dài:

“Đinh môn chủ, để cho bốn vương dẫn hắn trở về chấn trị một chút đi.”

“Minh Vương, ta.....”

“Bệnh này nếu kéo dài, bốn vương sợ hắn càng ngày càng nghiêm trọng.”

Đinh Oánh Oánh vội vàng đi tới, một phen kéo lấy cánh tay Diêm Vô Xá, tức giận gào thét:

“Hắn chính là con ta, không cần Minh Vương quan tâm.”

Diêm Vô Xá nâng mi mắt, trả lời:

“Vừa rồi là Đinh môn chủ yêu cầu bốn vương hỗ trợ, không phải sao?”

“..... Người!”

Diêm Vô Xá không có tiếp tục giải thích, ôm lấy Lãnh Tĩnh, khuôn mặt tuần tú hiện lên một chút tà ác mỉm cười, trầm thấp nói:

“Đinh môn chủ, đêm nay xin thứ cho bốn vương không thể an ủi sự tịch mịch của người.”

Nói xong, Diêm Vô Xá tiêu sái xoay người đi ra nội thất, rời khỏi phòng ngủ Đinh Oánh Oánh, chỉ để lại vẻ mặt phần nộ của nữ nhân.

.....

Diêm Vô Xá cùng Lãnh Tĩnh trở lại sương phòng, Đỗ Yến chào đón, vẻ mặt sầu bi, đối Diêm Vô Xá nói:
“Phi Nhi bị thương.”

“.....”

Diêm Vô Xá vội vàng chạy vào nội thất, đi đến trước giường, lo lắng nhìn bé con ở trên giường.

Một thân ảnh mảnh khảnh từ trong bóng đêm đi ra, Diêm Vô Xá ngẩng đầu, đối diện với gương mặt quen thuộc, hắn nhảy dựng lên, bảo hộ ở trước mặt Phi Nhi.

Tập trung nhìn vào, hắn phát hiện “Đinh Oánh Oánh” trước mắt cùng Đinh Oánh Oánh vừa rồi nhìn thấy có sự khác nhau rất lớn, hơn nữa khí chất im lặng bất đồng. Chính là dung mạo như vậy.....

Lý Minh Nhi hít vào một hơi, nhìn chăm chú vào Diêm Vô Xá, nói:

“Minh Vương, đã lâu không gặp.”

“Người là..... Minh Nhi?”

Lý Minh Nhi mỉm cười gật gật đầu, nhìn người trên giường:

“Nữ nhi của người thực kiên cường, chính là bộ dạng không giống người, hẳn là giống nương của nàng đi.”

Diêm Vô Xá ngồi trở lại bên giường, nắm tay Phi Nhi, đau lòng nhìn vết thương chằng chịt trên khuôn mặt nhỏ bé:

“Nàng là dưỡng nữ của ta.”

Lý Minh Nhi sưng sốt, đôi mắt xẹt qua một tia hưng phấn, rất nhanh khôi phục.

Đỗ Yến thoáng nhìn phản ứng của Lý Minh Nhi, thầm kêu một tiếng không ổn, nếu nàng yêu Diêm Vô Xá, sẽ là đối thủ lớn nhất của Phi Nhi.

Nghĩ đến đây, Đỗ Yến tiến lên từng bước, nhắc nhở Diêm Vô Xá:

“Diêm thúc thúc, Phi Nhi bị thương rất nặng.”

Diêm Vô Xá mạnh rút về tầm mắt, chuyên chú nhìn Phi Nhi:

“Các người đi ra ngoài trước, ta vì nàng trị liệu miệng vết thương.”

“Ân.”

Đỗ Yến gật gật đầu, xoay người đi đến bên cạnh Lãnh Tĩnh, đại chưởng đáp thương bờ vai của hắn: “Đi xem cha người.”

Lãnh Tĩnh nhăn mi, bị Đỗ Yến cưỡng chế đi ra nội thất. Lý Minh Nhi tò mò ngắm Diêm Vô Xá liếc mắt một cái, mang theo đầy ngập nghi hoặc, theo bọn họ đi ra ngoài.

Diêm Vô Xá thấy bọn họ rời đi, xuất ra thủy tinh giáp, đổ ra một giọt, lau ở trên miệng vết thương sớm đã được rửa sạch. Nhất là khuôn mặt kia, vết thương sâu đến nhìn thấy cả gân cốt bên trong, làm cho hắn đau lòng cực kỳ.

Dược chữa thương vừa tiếp xúc với da thịt, lập tức phát ra một trận khói trắng, tử mâu đang nhắm chặt bỗng mở to, thống khổ nhăn lại ngũ quan.

Đại chưởng lập tức cầm lấy tay nàng, trấn an nàng:

“Phi Nhi! Phụ vương ở đây, rất nhanh sẽ đi qua, nhịn xuống nhịn xuống!”

“Phụ vương..... phụ vương! Ách.....”

Phi Nhi kinh ngạc, tử mâu xẹt qua một tia kinh hãi, chính là thống khổ trên người thật sự rất trầm trọng, khiến nàng cười không nổi.

“Rất nhanh sẽ đi qua, bảo bối nhi, phụ vương ở đây, vĩnh viễn không rời.”

Phi Nhi gật gật đầu, hai người tầm mắt giao triền, hết thấy đều không nói.....

Một lát sau, thống khổ dần dần biến mất, miệng vết thương khép lại, bàn tay mềm nắm chặt chậm rãi buông ra, đại chưởng Diêm Vô Xá xuất hiện bốn vết ngón tay.

Phi Nhi nhu nhu tay cha, nhăn mi: “Thực xin lỗi, phụ vương, ta dùng sức quá mạnh.”

“So với thương tổn mà Phi Nhi phải chịu, chút đau ấy tính là cái gì.”

Phi Nhi nhớ tới vô hồn chi độc, vội vàng bật dậy, hai tay bắt lấy cánh tay Diêm Vô Xá, hưng phấn nói: “Phụ vương, ta biết cách giải độc vô hồn!”

Con người đen bóng đứng lóe ra, bạc môi gợi lên mỉm cười: “Không vội, dưỡng thương trước rồi nói sau.”

“Không! Ta một khắc đều không chịu được, ta muốn vì phụ vương giải độc.”

Đại chưởng xẹt qua khuôn mặt đã muốn khôi phục:

“Được rồi, Phi Nhi nói đi, làm sao mới có thể tìm được giải độc.”

“Giải được ở trên người ta.”

“Ý gì?”

Diêm Vô Xá nhìn mi, khó hiểu nhìn nàng.

Bàn tay mềm mại kéo quần áo, lộ ra ngực trái xích lõa, Phi Nhi nhìn chăm chú vào hân: “Lấy máu từ trái tim, là có thể giải độc.”

“.....”

“Chính là.....”

Tử mâu bỗng dừng ảm đạm, cúi hạ tầm mắt.

Diêm Vô Xá nghĩ đến chuyện tình nguy hiểm như thế, lập tức đánh gãy ý tưởng của Phi Nhi: “Phi Nhi, việc này về sau bàn lại.”

Phi Nhi mạnh mẽ ngừng đầu, kiên định nói: “Không! Ta không cần phụ vương chịu.....”

“Ta tuyệt đối sẽ không cho nàng gặp nguy hiểm!”

“.....”

“Một vô hồn nho nhỏ, rất khó tổn thương ta.”

Phi Nhi chậm rãi nâng lên mặt của hân, tầm mắt trở nên mơ hồ, thống khổ nói: “Ta tình nguyện chết, cũng không cần sống trong tưởng niệm.”

“Phi Nhi.....”

“Đừng làm cho ta khổ tâm, đừng làm cho ta thấy người khó chịu, phụ vương.”

“Phi Nhi, không được rời khỏi ta!”

Diêm Vô Xá ôm lấy nàng, áp lực dục vọng muốn sở hữu nàng, gắt gao ôm nàng. Vô luận về sau phát sinh sự tình gì, kiếp này, có nàng cũng đã đủ!

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, Lãnh Tĩnh vội tới bên cạnh bọn họ, nhìn chăm chú vào hai người ôm nhau: “Phi Nhi! Không cần!”

Diêm Vô Xá hơi hơi đẩy Phi Nhi ra, khó hiểu nhìn Lãnh Tĩnh: “Tĩnh Nhi, người nói cái gì?”

“Phi Nhi.....”

“Không được nói!”

Phi Nhi mạnh mẽ đứng lên, trừng mắt nhìn Lãnh Tĩnh: “Cầu người, không cần nói!”

“.....”

Thấy hân trầm mặc, Phi Nhi lập tức quay đầu đi, hướng Diêm Vô Xá vươn tay: “Phụ vương, đem Thủy Tinh giáp cho ta dùng một chút.”

Diêm Vô Xá không nói gì, đem Thủy Tinh giáp đưa tới lòng bàn tay Phi Nhi. Phi Nhi vỗ vỗ bả vai Lãnh Tĩnh: “Đi, đi cứu cha người.”

Lãnh Tĩnh nhìn Diêm Vô Xá liếc mắt một cái, thực tự nhiên dắt tay Phi Nhi, rời khỏi nội thất. Diêm Vô Xá mặt nhăn mày nhíu, phi thường không thích Lãnh Tĩnh cùng Phi Nhi có động tác thân mật, nhanh chóng đuổi kịp bọn họ.

Ba người đi đến bên giường Lãnh Nghĩa, Đỗ Yến mang theo khuôn mặt u sầu, không chuyển mắt nhìn Phi Nhi. Lãnh Tĩnh sớm đem chuyện của Phi Nhi nói cho hân, cũng biết Thủy Tinh giáp không thể khôi phục vết thương nơi trái tim của nàng, muốn cứu Diêm Vô Xá, nàng thực có khả năng sẽ chết đi.....

Không thể áp lực cái loại cảm giác bức thiết này, Đỗ Yến thật sâu thở dài, thư hoãn cảm xúc chính mình.

Nếu như... nếu như có thể, hân tình nguyện không biết chuyện này, một chuyện thực tàn khốc!

Phi Nhi đi đến bên cạnh Lãnh Tĩnh, rút ra chủy thủ của mình đưa cho hắn, sau đó mở ra Thủy Tinh giáp, nhìn chăm chú vào Lãnh Tĩnh, nói:

“Chỉ cần trích được tâm huyết, gắng gượng chịu qua thống khổ của được chữa thương, người có thể sống sót.”

Đỗ Yến xuất ra một cái bát, ở bên người hắn chờ đợi, tùy thời chuẩn bị tiếp được giọt máu trên quý kia.

Lãnh Nghĩa không chuyển mắt nhìn Lãnh Tĩnh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vui buồn đan xen.

Mừng là, Lãnh Tĩnh hai năm qua chính là giả si giả dại, tránh thoát không ít kiếp nạn sinh tử, nhi tử thông minh như thế, thật sự đáng vui mừng.

Buồn là, muốn dùng máu ở trái tim của hắn để giải độc, vạn nhất có cái không hay xảy ra, hắn như thế nào đối mặt với thê tử đã mất!

Lãnh Tĩnh nắm chặt chủy thủ, nhìn nhìn phụ thân, hít sâu một hơi, đối Phi Nhi gật gật đầu: “Ta chuẩn bị tốt!”

“Ân! Đến đây đi”

Lãnh Tĩnh cởi quần áo, ngón tay thu thu, cắn chặt răng, chủy thủ mạnh đâm vào trái tim!

“Ách.....”

Mày kiếm nhả lại, theo sát chính là thống khổ khi lồng ngực bị xé rách, bàn tay to buông ra chủy thủ, gập khúc thân mình.

Máu theo chủy thủ chảy xuống, nhỏ vào trong bát, Lãnh Tĩnh sắc mặt bắt đầu tái nhợt, thân thể thon dài dần dần tỉnh táo, môi dưới bị cắn mà trở nên trắng bệch, thừa nhận đau đớn kịch liệt.

Đỗ Yến đoán chừng phân lượng, thoáng nhìn máu tươi bao trùm toàn bộ bát, lập tức đối Phi Nhi nói: “Đủ rồi! Nhanh chút!”

“Hảo!”

Phi Nhi quyết đoán rút ra chủy thủ, chữa thương được màu lam ngả vào miệng vết thương, hai giọt.

“A!”

Lãnh Tĩnh gập nhẹ một tiếng, Phi Nhi vội vàng cầm tay hắn, gắt gao, không buông lỏng!

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào hết thấy, nhìn hai người trao đổi ánh mắt, cảm thụ bọn họ trong lúc đó cảm tình sâu sắc, trong lòng lại càng thêm tự vị.

Còn có một ánh mắt khác, dừng ở tuần dung Diêm Vô Xá, đau lòng không gì sánh kịp.....

77. Chương 77

Phi Nhi hảo mê người 77. Phi Nhi giải độc

Edit: Năm

Một lát sau, Lãnh Tĩnh dần dần khôi phục, mày chậm rãi dần ra, thống khổ biến mất, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra. Phi Nhi vỗ vỗ bờ vai của hắn, đang muốn buông tay hắn ra, ai ngờ đại chương không hề có ý tứ buông ra, ngược lại nắm càng chặt. Phi Nhi nghĩ rằng hắn là vì lo lắng tâm huyết kia có thể giải độc cho Lãnh Nghĩa hay không, nên mới muốn tìm một nơi để ỉn trấn định, dựa vào, cho nên liền tùy hắn đi.

Đỗ Yến đem bát huyết đưa cho Lãnh Nghĩa, Lãnh Nghĩa hai tay bưng lấy bát huyết kia, không khỏi lão lệ tung hoành, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đây chính là con trai đã ỉn nhĩn, chịu nhục hai

năm, mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm, tự tay vì hắc nhỏ tâm huyết. Nếu không phải có được chữa thương kia, chỉ sợ này cả đời hắc cũng không thoát khỏi vô hồn.

Phi Nhi thấy hắc động tác của Lãnh Nghĩa chậm chạp, vội vàng nhắc nhở nói:

“Lãnh thúc thúc, thúc vẫn là trước đem huyết uống nhanh lên, sau mới lại chậm rãi nhớ lại đi.”

Thật đúng là lo lắng là tâm huyết này không có tác dụng.

“Nga, hảo!”

Lãnh Nghĩa nhin xuống mùi máu tươi nồng hậu kia, một hơi đem chén huyết uống vào bụng, một giọt không dư thừa.

Huyết vừa tiến vào, Lãnh Nghĩa cảm thấy bộ vị trái tim bắt đầu xôn xao, như là có hai quân đội ở bên trong đánh giặc. Huyết mới gia nhập thực rõ ràng lực lượng cường thịnh, không ngừng đánh sâu vào, va chạm, khiến cho trái tim hắc mãnh liệt chấn động.

Lãnh Nghĩa thống khổ che ngực, tận lực làm cho chính mình tỉnh táo, để ấu đẫy lùi độc được vô hồn. Máu bắt đầu cuốn hút toàn thân, giống như một chút xuân phong xẹt qua thân thể, mang theo ấm áp, hòa tan tế bào sớm cứng ngắc, kích hoạt lực lượng ngủ say đã lâu.

Lãnh Tĩnh thoáng nhìn sắc mặt phụ thân bắt đầu chuyển biến, con người đen lại có sức sống, khôi phục sáng rọi, rốt cục buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Hắc bất giác buộc chặt ngón tay, Phi Nhi bỗng dưng nhắm lại mi, giấy dựa vài cái, rút tay ra.

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào bàn tay mềm mại hơi hơi đỏ lên kia, vươn đại chưởng nắm giữ, ngón tay thô ráp đau lòng ma sát, thư hoãn đau đớn của nàng.

Phi Nhi ngẩng đầu, đối Diêm Vô Xá lộ ra một nụ cười ngọt ngào, tiểu đầu dựa vào ở vòm ngực to lớn, nhìn Lãnh Nghĩa biến hóa.

Diêm Vô Xá ở đỉnh đầu của nàng hôn môi một chút, đôi mắt tràn đầy cưng chiều, nhẹ giọng nói:

“Để cho phụ tử bọn họ đoàn tụ một chút, chúng ta đi ra ngoài đi.”

“Hảo!”

Diêm Vô Xá nắm tay nàng, lướt qua Minh Nhi, nhìn nàng một cái, hai người vượt qua cửa đi ra nội thất.

Đỗ Yến biết chữa thương được đối trái tim Phi Nhi không có hiệu quả, sợ hãi nha đầu kia vì Diêm Vô Xá hy sinh chính mình, vội vàng đi theo.

Lãnh Tĩnh nhìn bóng dáng hai người, cúi hạ tầm mắt, ánh mắt trở nên ảm đạm. Nàng đối với hắc là yêu sâu đậm, chính mình liền ngay cả một cơ hội đều không có.

Một chút cơ hội cũng không có.....

Phi Nhi nắm Diêm Vô Xá, đi đến một gian nội thất khác, đây là phòng của Diêm Vô Xá ở Vạn Độc môn, liền ngay cả không khí lý đều tràn ngập hương vị của cha, thật sự làm cho nàng hảo hoài niệm.

Hai người ngồi ở trên giường, mười ngón giao triền, con người đen nhìn chăm chú vào ngón tay tinh tế kia, trầm thấp nói: “Phi Nhi chịu không ít khổ.”

“Ngô.....”

Phi Nhi lắc đầu, “Có thể khiến cho phụ vương tốt lên, chút khổ ấy không tính là gì.”

“Nhìn Tĩnh Nhi thống khổ như thế, độc của ta vẫn là không cần giải, dù sao hiện tại không phải tốt lắm sao? Có khả năng trong khoảng thời gian này, ta có thể không chế vô hồn.”

“Không được!”

Phi Nhi lập tức ngẩng đầu, thần sắc nghiêm túc nhìn hắc: “Ta nhất định phải giải độc cho phụ vương, không ngại bất kì đại giới nào.”

Diêm Vô Xá lộ ra một chút đạm cười, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, nắm cầm của nàng: “Ta là không muốn Phi Nhi chịu khổ.”

“Ta cũng không muốn phụ vương áp lực cảm tình.”

“Đứa ngốc, ta ở bên cạnh nàng, nàng chỉ cần biết trong lòng ta chỉ có một mình nàng là tốt rồi, độc này cũng không cần giải.”

Phi Nhi bỗng đứng phủng trụ mặt của hắn, còn thật sự chăm chú nhìn hắn:

“Hãy nghe ta nói, phụ vương. Tình Nhi từng nhắc nhở ta, cần phải phân rõ thân tình cùng tình yêu, ta đã suy nghĩ rất nhiều. Tuy rằng chàng cùng phụ vương có chút giống nhau, nhưng ta đối với chàng cảm tình tuyệt đối không phải chỉ là cảm tình đối phụ vương không muốn xa rời, mà là chân chính là tình cảm nam nữ.” (tình cảm biến chuyển, pan thay đổi xưng hô nhá ^^)

“Phi Nhi.....”

“Thời điểm phụ vương mất đi, ta thực đau lòng, đem chính mình nhốt trong phòng suốt một tháng, không thêm nghĩ nữa, không đi hỏi, không đi để ý tới mọi người. Sự tình sau khi đi qua, ta còn là phải đối mặt chuyện hiện thực mất đi phụ vương, dần dần thoát khỏi áp lực. Nhưng mà hiện tại, ta chỉ cần nghĩ đến thống khổ của chàng, liền một giây cũng không chịu được, không thừa nhận được có một ngày nào đó sẽ thiếu đi chàng, tưởng tượng không được không có sự yêu thương của chàng, Phi Nhi sẽ biến thành như thế nào. Cho nên..... Ta đối với chàng trừ bỏ thân tình, còn có tình yêu, mong chàng đừng cự tuyệt huyết giải độc ghê tởm, xin chàng nhanh chút khôi phục, hảo hảo yêu ta!”

“Phi Nhi!”

Đột nhiên, Đỗ Yến từ bên ngoài vọt vào, nhìn hai người ôm nhau, đang muốn nói chuyện.

Phi Nhi trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, vội vàng theo trên giường nhảy xuống, hai tay cầm ở bên hông, hung ác gào thét hắn:

“Yến ca ca, ta còn chưa tính sổ với ngươi, cho nên ngươi cái gì đều không cần nói, cái gì đều không cần hỏi!”

“..... A?” Đỗ Yến bị mắng mạc danh kỳ diệu, không hiểu.

Tử mâu mãnh trát, ý bảo hắn đừng mở miệng, Phi Nhi biết Lãnh Tĩnh nhất định kêu Yến ca ca tới khuyên mình, việc tình này trăm ngàn đừng làm cho cha biết.

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà! Huỳnh đi cảm chén cùng chủ thủ đến, ta muốn vì phụ vương giải độc.”

“Không được!”

“Huỳnh không có tư cách nói không được!”

“Phi Nhi!”

“Đừng nữa nói, lòng ta đã quyết, phụ vương là người quan trọng nhất đối với ta, chỉ có chút sự tình cũng làm không xong, ta về sau có thể nào trở thành đại tướng đắc lực của chàng!”

“Ta có tư cách nói không được!”

Đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, một vị thiếu niên đi vào nội thất, nhìn chăm chú vào Phi Nhi:

“Ngươi là thê tử của ta, ta tuyệt đối có tư cách.”

“Cái gì!”

Phi Nhi trừng lớn ánh mắt, kinh ngạc nhìn Lãnh Tĩnh.

Diêm Vô Xá nhắm mi, xoay người xuống giường, đem Phi Nhi giữ lấy, kéo vào trong lòng mình: “Nàng vì sao là thê tử của ngươi?”

Phi Nhi chỉ có thể là thê tử của hắn!

Lãnh Tĩnh có vẻ phi thường bình tĩnh, đậm cười, ôn nhu dắt tay Phi Nhi, con người đen tràn đầy thâm tình: “Ta cùng Phi Nhi đã làm lễ chu công.”

Thân thể cao lớn mạnh sừng sốt, đại chưởng trên vai Phi Nhi bắt giắc cứng ngắc, đôi mắt tràn ngập khó có thể tin, tùy ý thiên hạ trong lòng bị chạm rãi lòi ra, tiến vào vòng ôm của Lãnh Tĩnh.

Diêm Vô Xá trong đầu một mảnh hỗn loạn, huyết khí bắt đầu đảo lưu. Không ngừng mà suy nghĩ, Phi Nhi cùng nam nhân khác trên giường....!

Tại sao có thể như vậy? Phi Nhi có thể nào để cho nam nhân khác chạm vào nàng?

“Chu công chi lễ?”

Phi Nhi kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, ngẩng đầu nhìn Lãnh Tĩnh, “Chuyện gì là chu công chi lễ?”

Lãnh Tĩnh cương chiều điểm điểm chớp mũi của nàng, ôn nhu nói: “Còn có người ngoài, đợi lát nữa lại giải thích.”

“.....”

Lãnh Tĩnh thừa dịp thời điểm Diêm Vô Xá đại ra, nhẹ giọng ở bên tai Phi Nhi nói: “Phối hợp với ta, bằng không ta đem chân tướng nói cho phụ vương nàng.”

Phi Nhi mạnh tức khởi mi, lấy khuỷu tay hung hăng đánh vào trong ngực của hắn: “Người uy hiếp ta!”

Lãnh Tĩnh tùy thời bắt lấy tay nàng, vẫn như cũ mỉm cười: “Muốn cứu hắn hãy nghe lời ta!”

“.....”

Nàng thấy Lãnh Tĩnh chính là giúp hắn, không có tiếp tục giãy dụa, ngoan ngoãn oa ở trong lòng hắn.

“Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể trước mang Phi Nhi đi ra ngoài thương lượng việc này, thỉnh chờ một lát.”

Diêm Vô Xá cũng không có trả lời hắn, tầm mắt cúi hạ, xoay người đi đến bên giường.

Lãnh Tĩnh một tay lôi kéo Phi Nhi, một tay lôi kéo Đỗ Yến, ba người đi ra nội thất, hướng phòng Lãnh Nghĩa đi đến.

.....

“Không! Ta phản đối! Ta không thể để cho Phi Nhi mạo hiểm.”

Đỗ Yến không nói hai lời, là người đầu tiên nhắc tay phản đối Phi Nhi giải độc, ngồi ở bàn ảo não uống mạnh hớp trà.

Lãnh Tĩnh hai tay khoanh ở trước ngực, gật gật đầu: “Ta cùng Đỗ đại ca ý tưởng giống nhau, cũng phản đối.”

Phi Nhi chà chà chân, phần nộ trừng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoay người đi đến bên cạnh Lãnh Nghĩa, lấy lòng hỏi hắn:

“Lãnh thúc thúc, ý kiến của thúc thế nào?”

Lãnh Nghĩa sững ái tao tao đầu nàng, mỉm cười nói:

“Vô hồn tạm thời đối Diêm Vô Xá không có thương tổn quá lớn, hơn nữa Minh Vương võ công cao cường, còn có thể áp lực vô hồn. Bất quá nếu kéo dài thời gian, có hay không giống ta điên điên khùng khùng liên khó nói.”

“Nha, các người nghe thấy được đi!”

Đỗ Yến đối với Diêm Vô Xá là tin tưởng mười phần, kiên định nói: “Ta tin tưởng Diêm thúc thúc sẽ rất nhanh đi qua.”

“Rất nhanh đi qua? Một tháng? Một năm? Cả đời sao?”

“.....”

Con người đen bỗng đứng cúi hạ, Đỗ Yến nhất thời không nói, thừa nhận hiện tại chỉ là tạm thời thích ứng, cũng sẽ không trị tận gốc.

Phi Nhi thấy hắn trầm mặc không nói, tầm mắt chuyển tới trên người Lãnh Tĩnh, thấy hắn cũng tiến vào suy nghĩ sâu xa, lập tức nói:

“Ngay cả các người cũng vô pháp đánh giá vô hồn độc khi nào thay đổi tư tưởng của hắn, phụ vương càng không biết. Hơn nữa, để cho ta trở mắt nhìn chàng chịu khổ, chẳng thà một đao kết thúc ta còn thống khoái hơn. Loại cảm thụ này, Lãnh Tĩnh, huynh là người rõ ràng nhất.”

Lãnh Tĩnh mặt nhăn mày, như không có đáp lời.

“Lại nói, chữa thương được tuy rằng không thể làm cho ta khỏi hẳn, nhưng ta vẫn có thể chịu được một tháng. Nếu có thể trở lại Tinh Linh Quốc, để cho ca ca ta đem thánh quan đến, là ta có thể trọng sinh, thành công tiến vào lần lượt xác thứ ba a!”

Đỗ Yến mạnh ngừng đầu, nói ra máu chốt:

“Vấn đề là, Tinh Linh Quốc ở nơi nào? Chúng ta làm như thế nào mới có thể đi?”

Tử mâu bỗng đứng ảm đạm, Phi Nhi cúi hạ tầm mắt, tiếng nói trở nên trầm thấp:

“cửa vào Tinh Linh Quốc ở đáy biển, chỉ là người bình thường không thể lên vào, nhất định phải là ta.....”

“Chẳng lẽ trên người người có thương tích, còn có thể lặn xuống sao?”

“Ta có thể, ta là Thủy Tinh Linh!”

Lãnh Tĩnh vẫn trầm mặc không nói, đột nhiên ngừng đầu, hỏi: “Phi Nhi, người không phải nói có pháp thuật sao?”

“Ân.”

“Có hay không có loại pháp thuật khiến nước có thể tách ra hai bên?”

Phi Nhi cùng Đỗ Yến chậm rãi ngừng đầu, khó hiểu nhìn hắn.

Lãnh Tĩnh đứng thẳng thân mình, nghiêm túc nói: “Kỹ năng bơi của ta tốt lắm, nếu người có thể tận lực sắp xếp nước tách ra hai bên, ta có thể lên vào đáy biển tìm kiếm cửa vào Tinh Linh Quốc.”

“Tĩnh Nhi!”

Lãnh Nghĩa lo lắng hoán một tiếng, phàm nhân đều có lòng ích kỷ của riêng mình, hắn không muốn nhỡ tử chính mình lại đi mạo hiểm.

Lãnh Tĩnh tiến lên từng bước, nhìn Lãnh Nghĩa:

“Cha, Phi Nhi..... Phi Nhi là bạn tốt của hai người, bằng hữu gặp nạn, hắn là giúp đỡ lẫn nhau. Nói sau, nàng từng dùng sinh mệnh bảo hộ con, vì nàng làm chút chuyện, báo đáp ân cứu mạng của nàng, đây là đương nhiên.”

Đỗ Yến nghe Lãnh Tĩnh nói xong, mỉm cười gật đầu, đại chương vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, sớm nhận rõ cảm tình là chuyện tốt.”

Lãnh Tĩnh đậm cười, tầm mắt trở lại trên người Phi Nhi: “Ý tứ của người thế nào?”

Phi Nhi nhăn mi, nhẹ giọng nói: “Phương pháp này có thể, chính là pháp thuật vừa mất, dòng nước sẽ lập tức xác nhập, rất nguy hiểm.”

“Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!”

.....

Đỗ Yến thấy Phi Nhi do dự, giúp nàng cầm chú ý:

“Phi Nhi, người trước giải độc cho Diêm thúc thúc, để cho Tĩnh Nhi giúp người đi Tinh Linh Quốc một chuyến. Ta tin tưởng, một tháng thời gian vậy là đủ rồi.”

“Ân.”

Lãnh Tinh nhận thức đồng địa điểm gặt đầu.

“Tĩnh Nhi, thời điểm người trở về, Minh Môn nhất định có thể giúp thiên hạ đệ nhất môn trọng chấn hùng phân!”

“Đỗ đại ca!”

Lãnh Tinh hai tròng mắt bỗng bừng lóe sáng, “Minh Môn chịu giúp ta?”

“Đương nhiên! Mọi người đều là người một nhà, người vì Phi Nhi mạo hiểm, chúng ta há có thể thấy chết mà không cứu được.”

“Hảo!” Lãnh Tinh hưng phấn mà quát, “Nhớ rõ giúp ta giết Đinh Oánh Oánh, tiện nữ nhân kia!”

“Nhất định!”

Ba người đặt thành nhận thức chung, Phi Nhi khẩn cấp yêu cầu giải độc, Đỗ Yến đành phải lấy đến một bát cái sạch sẽ đã chuẩn bị từ trước, Lãnh Tinh cầm Thủy Tinh giáp, dựa theo Phi Nhi phân phó canh giữ ở một bên,

Phi Nhi cầm chủy thủ, thật sâu hít vào một hơi, kéo áo ra, lộ ra Bra tự chế gợi cảm, hai nam nhân lập tức mặt đỏ bừng lên. Lại không thể ngẩng đầu, tầm mắt chỉ có thể dời đến mặt của nàng, thời khắc chuẩn bị.

“Tốt lắm! Bắt đầu đi!”

“Ân.”

“Hảo!”

Chỉ thấy Phi Nhi đem chủy thủ đặt ở vị trí trái tim bên ngực trái, mày nhất túc, mạnh đâm vào! Thống khổ rời đi truyền khắp toàn bộ thân thể, Phi Nhi không quên hơi hơi gấp khúc thân thể, để áu theo chủy thủ chảy vào trong bát Đỗ Yến, ba người đều bị vây trong trạng thái khẩn trương.

Máu chảy ra đầy bát, Đỗ Yến lập tức quát: “Đủ rồi!”

Lãnh Tinh lập tức rút ra chủy thủ, quăng bừa trên mặt đất, từ Thủy Tinh giáp đổ ra chữa thương được màu lam, học theo Phi Nhi vừa rồi, đại chưởng nắm giữ trụ tay nàng, cho động lực, cho duy trì.

Đỗ Yến tay kia thì cũng nắm Phi Nhi, con người đen nhìn không chuyển mắt nhìn nàng: “Cố lên, Phi Nhi! Cố lên!”

Phi Nhi nắm chặt bọn họ, loại thống khổ này nàng trải qua quá vô số lần, sớm thành thói quen. Chính là nghĩ đến phụ vương rất nhanh liền khôi phục, trong lòng một trận thoải mái. Bất giác, trên khuôn mặt tái nhợt hiển lộ một nụ cười ngọt ngào, thực áp lực, cũng rất hạnh phúc.

Một lát sau, được tính dần dần biến mất, chính là nàng vẫn như cũ suy yếu vô cùng, một chút khí lực đều không có.

Lúc này, thân ảnh cao lớn từ cửa hướng lại đây, đẩy hai nam nhân ra, một phen ủng hộ Phi Nhi, Diêm Vô Xá lo lắng nhìn Phi Nhi:

“Phi Nhi, nàng thế nào? Phi Nhi!”

Phi Nhi suy yếu lắc đầu, ngay cả lực đạo nói chuyện cũng không có. Chỉ biết là mí mắt rất nặng, rất muốn đi ngủ.

Đỗ Yến cầm chén đưa qua, trầm thấp nói: “Diêm thúc thúc, đừng lãng phí tâm huyết của Phi Nhi.”

Diêm Vô Xá phần nộ trừng mắt nhìn hai người bọn họ:

“Sớm biết rằng các người khuyên nàng như thế, ta sẽ không để cho nàng rời đi.”

Hai nam hài áy náy gục đầu xuống, không dám nói lời nào.

Lãnh Nghĩa đứng dậy, tiếp nhận bát trong tay Đỗ Yến, đưa cho Diêm Vô Xá: “Minh Vương, đừng trách bọn nhỏ, bọn họ chính là muốn ngươi cùng Phi Nhi ngày càng thêm hạnh phúc mà thôi.”

Diêm Vô Xá nhìn bát máu kia, trầm mặc không nói.

“Phi Nhi mạo hiểm giải độc cho ngươi, nếu ngươi không tốt lên, như thế nào chiếu cố nàng suy yếu đâu? Lại nói, bọn nhỏ hữu tình có nghĩa, cởi mở, ngươi có thể nào nhẫn tâm trách cứ đâu?”

Diêm Vô Xá thật sâu hô khẩu khí, tiếp nhận bát uống một hơi cạn sạch, toàn bộ tức giận chuyển dời đến trên người Vạn Độc môn, trầm thấp quát: “Bốn vương nhất định phải diệt Vạn Độc môn!!”

78. Chương 78

Phi Nhi hảo mê người 78. Ta chỉ thú nàng

Edit: Năm

Phi Nhi mê man còn chưa tỉnh lại, vết thương ngay trái tim sau khi dùng được chữa thương đã ngừng đổ máu, chính là không thể khép lại, làm cho tâm Diêm Vô Xá buồn buồn tủi tủi. Đang lúc Minh Vương lo lắng không yên, Đỗ Yến rốt cục nói ra nguyên nhân trọng yếu vì sao miệng vết thương không thể khép lại, Diêm Vô Xá lại sợ hãi, thậm chí hối hận chính mình không tin Phi Nhi, không tin nàng xem mình vô cùng trọng yếu.

Nếu để cho hắn lựa chọn một lần nữa, hắn nhất định sẽ không để cho Lãnh Tinh mang nàng đi!

Lãnh Tinh đem chuyện tìm kiếm cửa vào Tinh Linh Quốc nói cho hắn, chính là Phi Nhi nay còn chưa tỉnh lại, không biết phải bắt đầu từ đâu. Phi thường lo lắng trong một tháng không tìm được ca ca Phi Nhi!

Diêm Vô Xá một tác cũng không rời, ngày đêm túc trực ở bên cạnh Phi Nhi, Đỗ Yến đề nghị trước rút lui khỏi Vạn Độc môn, sau đó rồi trở về báo thù.

Nói đến báo thù, Minh Nhi cùng Diêm Vô Xá dĩ nhiên không từ chối, tán thành ý tưởng của Đỗ Yến. Hôm đó, đêm khuya, Diêm Vô Xá ôm lấy Phi Nhi, những người khác cùng nhau thi triển khinh công, theo nóc nhà phóng qua, vô thanh vô tức rời khỏi Vạn Độc môn.

Mọi người ở một trấn nhỏ cách Vạn Độc môn không xa trụ hạ, chờ đợi Phi Nhi tỉnh lại. Đỗ Yến cùng Lãnh Tinh đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn, tùy tiện hỏi thăm tình huống, Minh Nhi chiếu cố Lãnh Nghĩa, mọi người phân công hợp tác.

Phi Nhi ở buổi tối ngày thứ ba dần dần tỉnh lại, Diêm Vô Xá mới nhẹ nhàng thở ra.

Mở mắt ra, ánh vào mi mắt là vẻ mặt lo lắng của Diêm Vô Xá, Phi Nhi lộ ra một chút suy yếu mỉm cười, đôi môi tái nhợt phun ra hai chữ: “Ta đói.”

Mỗ nam mới xác định nàng đã hoàn toàn thức tỉnh.

Đỗ Yến đang cầm cháo nóng đi vào bên giường, đưa cho Diêm Vô Xá, mỗ nữ như là mấy tháng phải chịu đói bụng, lang thôn hổ yết, không sợ sặc chết, uống một hơi hết sạch. Uống liên tục năm bát cháo, nàng mới vừa lòng đánh cái nấc.

Có đồ ăn, Phi Nhi tinh thần nhanh chóng khôi phục, Lãnh Tinh bắt đầu nắm chặt thời gian, hỏi thăm tình huống Tinh Linh Quốc.

Phi Nhi nuốt nước miếng, bắt đầu nói:

“Huynh lên vào đáy biển, tìm kiếm một cái động khẩu màu bạc, bên cạnh nhất định có rất nhiều ngũ giác sa trùng vây quanh, rất quy luật, chỉ vây quanh địa phương có phát ra ngân quang, thì chính là cửa vào Tinh Linh Quốc.”

“địa phương phát ra ngân quang?”

Lãnh Tĩnh nghi hoặc nhăn mi, “Ta giống như từng gặp qua loại địa phương này, ngay tại đoạn nhai bên kia.”

Diêm Vô Xá tiếp thượng nói: “Ta chính là ở nơi đó phát hiện Phi Nhi.”

“Ân!”

Phi Nhi đem Thủy Tinh giáp giao cho hắn: “Thủy Tinh giáp có thể giúp huynh hô hấp một đoạn thời gian, thời điểm tìm được cửa vào Tinh Linh Quốc, nó sẽ phát hiện tín hiệu, mở ra đại môn.”

Lãnh Tĩnh tiếp nhận Thủy Tinh giáp, gật gật đầu.

“Sau khi tiến vào Tinh Linh Quốc, ngươi tìm một người kêu Leon, ách..... Tiếng Trung tên là Cát Tư Áo Phổ Tính.”

“..... Cát..... Cát Tư..... Dài như vậy?”

“Được rồi, huynh cứ kêu huynh ấy là Cát Tư là được rồi, nhớ rõ đừng gọi ca ấy là Bình Minh. Cát Tư là Nhị vương tử Tinh Linh Quốc, ca ca của ta.”

“..... Hảo.”

“Bộ dáng của huynh ấy... bộ dạng rất giống Yến ca ca, giống nhau như đúc!”

“.....”

Lãnh Tĩnh lập tức quay đầu lại, đánh giá Đỗ Yến.

Đỗ Yến bất đắc dĩ phiên cái xem thường, nghi hoặc hỏi:

“Phi Nhi, Tinh Linh Quốc có phải có rất nhiều cửa vào hay không ? Tinh Nhi phải làm như thế nào mới có thể trở về?”

“Vấn đề này hỏi rất hay!”

“.....”

“Mỗi một cái cửa ra vào đều là không đồng dạng như vậy, Tinh Linh Quốc cửa ra vào cũng có dấu hiệu, chỉ cần khi huynh trở ra, ghi nhớ cảnh vật chung quanh là được.”

“Thì ra là thế.” Lãnh Tĩnh cũng hiểu được gật đầu.

Diêm Vô Xá nắm tay Phi Nhi, lo lắng hỏi: “Phi Nhi, miệng vết thương của nàng.....”

Phi Nhi mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay phụ vương, nói:

“Yên tâm đi, chỉ là như bình thường bị thương mà thôi, một chút cũng không ảnh hưởng cuộc sống. Chính là thời gian càng lâu, sinh mệnh của ta lại càng thấp.....”

Đại chương nắm thật chặt, mày kiếm từng thật cao: “Ngươi vẫn là nên suy nghĩ lại, để cho ta đi Tinh Linh Quốc đi.”

“Không!”

Lãnh Tĩnh cự tuyệt, “Ngươi cùng Phi Nhi, nàng..... Nàng cần ngươi.”

Hắn không thể không thừa nhận, nam nhân duy nhất mà Phi Nhi muốn chỉ có Minh Vương. Nếu Minh Vương rời đi, bệnh tình Phi Nhi hội tăng thêm.

Đỗ Yến vỗ bả vai Lãnh Tĩnh, xem như an ủi.

“Này.....”

“Ta lấy sinh mệnh thề, nếu trong một tháng cũng chưa về, sẽ chết ở Tinh Linh Quốc hoặc là đáy biển.”

“Tinh Nhi!”

Lãnh Nghĩa mạnh bắt lấy tay nhi tử, lo lắng nhìn hần. Lãnh gia nhất mạch đơn truyền, hần không thể mất đi đứa con này.

Phi Nhi lộ ra một chút nụ cười ngọt ngào, nói: “Làm hết sức là tốt rồi, tốt xấu cũng là một mạng người, không thể tùy tiện hứa hẹn như vậy đâu.”

“.....”

Đỗ Yến gật gù đầu: “Phi Nhi nói đúng, chúng ta đều tin tưởng người sẽ cố gắng hết sức.”

“Ân!”

Lãnh Tĩnh kiên định gật đầu “Được, vậy ta đem Thủy Tĩnh giáp cất kĩ.”

Lãnh Nghĩa thấy con buông tha cho ý niệm phí hoài bản thân mình trong đầu, mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, chính là vừa nghĩ đến hần muốn đi đáy biển, ở chỗ sâu tìm kiếm cửa vào tâm tình liền không thể bình tĩnh, việc này nói dễ hơn làm a!

Mính Nhi vẫn trầm mặc tiến lên từng bước, rốt cục mở miệng hỏi: “Ngày kia chính là ngày Vạn Độc môn cùng thiên hạ đệ nhất môn cùng đón võ lâm đồng đạo tuyển cử võ lâm minh chủ, Minh Vương tính như thế nào?”

Phi Nhi quay đầu lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt phần nộ kia, bàn tay mềm vỗ vỗ ngực Diêm Vô Xá, nhẹ giọng nói: “Đa Duy, nàng nhận thức chàng nha, nói là hảo bằng hữu.”

Diêm Vô Xá thấp âm một tiếng, không có giải thích, không muốn Phi Nhi hiểu lầm cái gì.

Đỗ Yến quay đầu, mỉm cười nhìn Mính Nhi: “Mính Nhi cô nương vì sao sốt ruột như thế?”

“Sư phó của ta là bị kia tiện nữ nhân hại chết, các người không phải muốn tìm Vạn Độc môn báo thù sao? Còn chờ cái gì!”

Diêm Vô Xá bất đắc dĩ lắc đầu, trả lời: “Không thấy vài năm, tính tình của nàng vẫn như cũ, vội vàng xao động.”

“Người!”

“Yên tâm đi, bốn vương sẽ không bỏ qua cho Vạn Độc môn, chính là thời cơ còn chưa tới, Vạn Độc môn tụ tập nhiều cao thủ, chúng ta chỉ có vài người, phần thắng không lớn.”

“Không thấy vài năm, người cũng biến thành nhát gan!”

Lý Mính Nhi không chút khách khí chế nhạo nói, khuôn mặt tinh xảo lộ ra một chút khinh miệt.

Diêm Vô Xá nâng mi mắt nhìn nàng, trầm thấp nói: “Bốn vương chính là không đánh khi không nắm chắc phần thắng mà thôi, cho dù muốn hy sinh, cũng phải hy sinh có giá trị, này cùng nhát gan không quan hệ.”

“Hiện nay tình huống khẩn cấp như vậy, người còn chờ tới khi nào!”

“Vậy theo người, hần là như thế nào?”

“Lấy thân phận Minh Vương của người, cướp lấy chủ vị võ lâm minh chủ.”

Diêm Vô Xá lắc đầu: “Không bằng để cho Yến nhi đoạt vị chẳng phải là rất tốt.”

“Ai đoạt vị đều giống nhau, chỉ cần là nhóm người chúng ta là được, ta nhất định phải đem Vạn Độc môn giết không còn một mảnh!!”

“.....”

Đỗ Yến nhú mày, quay đầu nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Diêm Vô Xá, căn bản không nghĩ tới “Mối tình đầu” của hần lại nóng nảy như thế. Một người lạnh lùng, một người xúc động, hần thật đúng là muốn biết hai người bọn họ trước kia là như thế nào ở chung.

Phi Nhi vội vàng phủ phủ trong ngực Diêm Vô Xá, đáng thương hề hề nhìn hần: “Đa Duy, Mính Nhi tỷ tỷ là bằng hữu của ta, đừng trách nàng được không?”

“Ân, ta không trách nàng.”

Diêm Vô Xá đã quen tính cách này, một chút cũng không để ở trong mắt.

Phi Nhi gật gật đầu, tầm mắt chuyển dời đến trên người Minh Nhi: “Minh Nhi tỷ tỷ, người để cho Đa Duy tìm biện pháp khác đi, đừng có gấp.”

Minh Nhi nhìn nhìn Phi Nhi, trừng mắt nhìn Diêm Vô Xá liếc mắt một cái, xoay người rời khỏi nội thất.

Chịu không nổi bộ dáng thân mật của hai người bọn họ!

Sau khi thấy Lý Minh Nhi rời khỏi đây, Diêm Vô Xá quay đầu lại đối Đỗ Yến nói:

“Yến nhi, sau hừng đông đi Minh phủ triệu tập mười lăm cao thủ của Minh Môn lại đây.”

“Hảo!”

“Ngày mai chúng ta phải đi đoạn nhai.”

“Hảo!”

Lãnh Tĩnh đáp lại một câu, giúp đỡ phụ thân đi ra nội thất, mọi người đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Phi Nhi dựa lưng vào giường, thoáng nhìn Diêm Vô Xá thường thường vọng nhìn ra ngoài, theo tầm mắt của hắn vọng đi qua, thấy Lý Minh Nhi ngồi ở cái bàn, vẻ mặt tức giận, bộ dáng không cam lòng.

Diêm Vô Xá đang cầm chậu gỗ để ở một bên, Phi Nhi kéo lấy cánh tay hắn, nhẹ giọng nói: “Đa Duy, đi xem nàng đi.”

“Ân? Cái gì?”

Diêm Vô Xá tò mò quay đầu lại, nhìn Phi Nhi.

“Đi an ủi Minh Nhi tỷ tỷ một chút.”

“..... Nga”

“Ta ngủ trước, chàng cũng đừng quá muộn.”

“Ân.”

Phi Nhi nằm hảo, Diêm Vô Xá vì nàng đắp kín chăn, ở trên trán bóng loáng hôn nhẹ một chút, xoay người ra khỏi phòng.

Diêm Vô Xá đi đến bên cạnh Lý Minh Nhi, cầm lấy chén trà, vì nàng châm chén trà thơm, nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào? Còn tức giận.”

Lý Minh Nhi liếc mắt một cái, không nói gì.

Diêm Vô Xá trên mặt lộ ra mỉm cười tự nhiên, uống ngụm trà, tiếp tục hỏi: “Sao nàng lại ở Vạn Độc môn?”

“Tham gia hôn lễ của thiên hạ đệ nhất môn.”

Ngón tay thô ráp xẹt qua khuôn mặt bị tổn thương của nàng, Lý Minh Nhi bỗng dừng sững sốt, nhưng không có trốn tránh, tùy ý hắn xem xét thương thế chính mình.

“Sao lại có vết thương này?”

“Tiện nữ nhân kia câu dẫn sư phó bất thành, liền đem mấy sư huynh muội chúng ta toàn bộ tra tấn đến chết. Bởi vì ta lớn lên giống nàng, nàng nói muốn lưu lại ta, tương lai ắt có việc để dùng.”

“Nga? Khuôn mặt bị thương thành cái dạng này, sẽ lưu lại vết sẹo.”

Đôi mắt đẹp dời đi, cùng hắn nhìn nhau: “Chàng... sẽ để ý sao?”

Diêm Vô Xá sững sốt, mỉm cười nhanh chóng cứng ngắc, lắc lắc đầu: “Ta vẫn làm bạn tốt của nàng, hảo tri kỷ.”

“Không!”

Lý Minh Nhi mạnh bắt lấy đại chưởng của hắn, tức khởi mi nhìn chăm chú vào hắn:

“Nếu không phải vì chiến sự kia, chúng ta sớm đã thành hôn.”

“..... Bồn vương thực xin lỗi nàng, Minh Nhi.”

Đại chưởng cũng không có buông tay nàng ra, ngược lại nắm chặt nàng, trong đôi mắt đều là xin lỗi.

“Hiện tại thì sao? Chẳng lẽ ta một chút cơ hội cũng không có sao?”

“Hiện tại nữ nhân duy nhất ta muốn kết hôn chỉ có Phi Nhi.”

“Ta thì sao? Ta... ta vẫn đều đang đợi chàng.”

“Chuyện quá khứ cũng đừng nhắc lại, nàng hãy xem như ta là kẻ phụ bạc, thật có lỗi, Minh Nhi, chúng ta vẫn là bằng hữu.”

“Xá!”

Lý Minh Nhi đột nhiên nhào vào trong ngực Diêm Vô Xá, găt gao ủng trụ vòng eo của hắn, đem mặt chôn ở trong ngực của hắn. Nàng hít thật sâu vào một hơi, tham lam hấp thụ hương vị của hắn, một loại hương vị không muốn xa rời.

thân thể Diêm Vô Xá nhanh chóng cứng ngắc, nhãn mi, hai tay rũ xuống, không dám tiếp xúc nàng, nhưng không có đẩy nàng ra.

Lý Minh Nhi thấy hắn không có chạm vào nàng một chút, tiếng nói khàn khàn: “Ôm ta, xá!”

“Ân?”

“Tựa như ở thanh lâu ngày đó vậy, ôm ta, muốn ta.”

“..... Minh Nhi, lần đó bồn vương là vì muốn giải độc cho nàng, cũng không có toan tính gì.”

“Đó là lần đầu tiên của ta!”

“Ta cũng chỉ có thể nói: thật có lỗi, Minh Nhi!”

Lý Minh Nhi mạnh ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Diêm Vô Xá: “Chẳng lẽ chàng đối với ta một chút cảm giác đều không có sao?”

Diêm Vô Xá nhìn đôi mắt đẹp của nàng, thật đúng là không đành lòng thương tổn nàng, dù sao nàng là cũng là một nữ nhân chịu thua thiệt.

Chết tiệt! Hắn lấy đi lần đầu tiên của nàng, Minh Nhi đời này liền hủy ở trong tay hắn!

“Xá, ta không hy vọng xa vời rằng chàng sẽ thú ta, chỉ thăm nghĩ yên lặng canh giữ ở bên cạnh chàng, không rời không xa, có thể chứ?”

“Ta cùng Phi Nhi thương lượng một chút, để cho nàng nhận thức nàng làm tỷ tỷ, về sau nàng sẽ ở quý phủ.”

“Phi Nhi..... Phi Nhi là nữ nhi của chàng, chàng muốn kết hôn với nàng, người trong thiên hạ đều sẽ chê cười.”

Diêm Vô Xá nheo lại đôi mắt, kiên định nói: “Ta chỉ thú nàng!”

“.....”

“Cho dù người trong thiên hạ muốn cùng ta đối địch, ta cũng chỉ muốn Phi Nhi!”

Diêm Vô Xá nói xong, hơi hơi đẩy nàng ra, xoay người đi vào nội thất, lưu lại Lý Minh Nhi đang chịu đả kích.

Than ảnh cao lớn thật cẩn thận nằm xuống, cánh tay dài duỗi ra, đem bé con ôm vào trong lòng, bạc môi gọi lên tươi cười thỏa mãn, tuần mâu nhắm lại.

Tử mâu dần dần mở ra một cái khe hở, lóe ra lân lân sương mù, bàn tay mềm chậm rãi nhắc tới, vòng tại eo của hắn.

.....

Buổi sáng ngày hôm sau, Đỗ Yến cáo biệt mọi người, cười mã hường Minh Thành xuất phát. Diêm Vô Xá cùng Phi Nhi đồng ky, Lãnh Nghĩa, Lãnh Tĩnh, Lý Minh Nhi theo ở phía sau, đoàn người hướng đoạn nhai xuất phát, đến thời gian giữa trưa thì đến nơi.

Trọng nhai, Diêm Vô Xá nắm tay Phi Nhi, trong lòng có loại ngôn ngữ kích động. Nơi này, là địa phương hần cùng Phi Nhi lần đầu tiên gặp mặt, hoặc chính là kinh điểm lần đó, khiến cho hần chủ động đem nàng giữ ở bên người.

Này, có tính là nhất kiến chung tình?

Phi Nhi nhìn xung quanh một phen, dựa vào trực giác đi đến trước một tảng đá lớn, chỉ chỉ phía trước:

“Ta cảm giác được phía trước có cổ lực lượng không biết tên, Tĩnh Nhi, người liền theo phương hướng này thẳng tắp đi vào đáy biển.”

“Ân, hảo!”

“Đợi chút!”

Lãnh Nghĩa đột nhiên gọi lại Lãnh Tĩnh, quay đầu lại nhìn Phi Nhi:

“Vạn nhất Tĩnh Nhi không tìm được Tinh Linh Quốc, khi trở về muốn từ đáy biển mà lên, hần không thể bơi xa khoảng cách như vậy.”

Phi Nhi đi đến bên người Lãnh Tĩnh, mỉm cười nói: “Thủy Tinh giáp sẽ chỉ dẫn người phương hướng trở về, còn có thể duy trì hô hấp, nếu tốc độ của người mau, cũng đủ bơi đi lên. Nói sau, pháp thuật của ta có thể cho hần trực tiếp đi vào cửa vào Tinh Linh Quốc, không có nguy hiểm.”

Lãnh Tĩnh nhìn chăm chú vào cặp tử mâu trong suốt kia, bất giác, ngón tay thon dài đã đi đến khuôn mặt của nàng, nhẹ giọng nói: “Giúp ta chiếu cổ phụ thân, Phi Nhi.”

“Ân.”

“Vô luận như thế nào đều phải chịu đựng, chờ ta trở lại.”

Môi đỏ mọng mấp máy, Phi Nhi chậm rãi gật đầu: “Ta chờ người, Tĩnh Nhi.....”

Kiểm chân, ở trên mặt hần ba một ngum, cho cổ vũ, cho tin tưởng.

Diêm Vô Xá cũng không có tức giận, chính là im lặng nhìn hết thấy, từ lúc Phi Nhi cho thấy tâm ý, trong mắt hần cũng chỉ có nàng, những người khác mặc kệ. Liền ngay cả Minh Nhi, hần cũng chỉ có thể là nói 1 câu: thật có lỗi, hần sẽ tìm cơ hội hoàn lại thiệt thòi của nàng.

Lãnh Tĩnh cuối cùng cùng Lãnh Nghĩa nói nói mấy câu, an ủi một phen, chuẩn bị tốt hết thấy.

Phi Nhi đem Thủy Tinh giáp dừng ở trước vạt áo của hần, xoay người mặt hướng đại hải, song chưởng mở ra, Tinh Linh ngữ thấp giọng nói: “Lực lượng của Thủy thần xin rơi vào trên người ta, cho ta mở đường, chỉ dẫn cho ta phương hướng tiến vào Thủy Chi quốc đi!”

“Xôn xao!”

Chú ngữ vừa ra, đại hải nguyên bản bình tĩnh lập tức ba đào mãnh liệt, sóng to cuồng phiên. Chính là nhảy mắt, nước biển ở trước mặt Phi Nhi nhanh chóng hướng hai bên tách ra, lộ ra một thông đạo giữa đại hải, liền ngay cả san hô nơi đáy nước cũng nhin thấy nhất thanh nhị sở.

Diêm Vô Xá kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác pháp thuật của Phi Nhi so với trước kia cường đại rất nhiều. Thì ra Phi Nhi đã có thể trở về Tinh Linh Quốc, chính là nàng không có rời đi mà thôi.

Nhưng mà ngày sau bé thay đổi chủ ý, lập tức trở về Tinh Linh Quốc, hần nên làm sao?

Không! Lãnh Tĩnh vừa về đến, hần liền lập tức cầm lại Thủy Tinh giáp, tuyệt đối không thể để cho Phi Nhi rời khỏi hần!

Lãnh Tĩnh nhắm lại mi, thâm hô một hơi, theo con đường kia đi tiến vào đáy biển.....

79. Chương 79

Phi Nhi hảo mê người 79. Người đàn ông đầu tiên.

Edit: Năm

“Phi Nhi, nàng là vì ta mới không trở về Tinh Linh Quốc sao?”

“Ân, tại sao lại hỏi như vậy?”

“pháp thuật của nàng lợi hại như thế, nhất định có thể tùy thời trở về.”

Phi Nhi mỉm cười dựa vào ở trong ngực Diêm Vô Xá, nhìn chăm chú vào Lãnh Tinh dần dần đi vào chỗ sâu trong đại hải, nhẹ giọng nói:

“Pháp thuật là ở lần thứ hai lột xác thành công mới có năng lực sử dụng, chính là sau lần thứ hai lột xác, Phi Nhi biết, rốt cuộc không thể rời khỏi chàng được nữa.”

Bên hông đại chưởng nắm thật chặt, bạc môi ở đỉnh đầu nàng hôn xuống, thấp giọng nói: “Phi Nhi, sau khi trở về Minh Thành, chúng ta lập tức thành thân, có được không?”

Phi Nhi mạnh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cằm Diêm Vô Xá, kinh ngạc hỏi: “Đa Duy, chàng..... vừa chàng rồi nói cái gì?”

Diêm Vô Xá rũ mắt xuống, cứng chiều vuốt ve khuôn mặt của nàng, mỉm cười nói: “Làm thê tử của ta, được không?”

“Đa Duy.....”

“Ta muốn dùng kiểu hoa đỏ thắm cưới nàng nhập môn, trở thành thê tử Minh của Vương ta, thê tử duy nhất.”

“.....”

Mỗi nữ vẫn như cũ kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, miệng hơi hơi mở ra, vẻ mặt đại ra, bộ dáng đáng yêu làm cho người ta triu mến.

Diêm Vô Xá hoàn toàn bị nàng hấp dẫn, không rời được tầm mắt. Thì ra thời điểm nàng ngơ ngác, cũng vô cùng động lòng người.

Dần dần, Lãnh Tinh biến mất ở trong tầm mắt mọi người, Phi Nhi mạnh quay đầu lại, tử mâu nheo lại, cảm giác được đáy biển kia hơi thở Thủy Tinh Linh càng ngày càng mãnh liệt, tựa hồ Lãnh Tinh đã muốn tìm được cửa vào Tinh Linh Quốc, Thủy Tinh giáp cảm ứng mang đến Thủy Tinh Linh vì hắn dẫn đường.

Thủy Tinh giáp của nàng chỉ người trong hoàng thất mới có thể nhận ra, Thủy Tinh giáp của hoàng tộc thoát nhìn tựa như Thủy Tinh Linh bình thường. Duy nhất lo lắng là, Tinh Linh Quốc to lớn như thế, hắn khi nào mới có thể tìm được ca ca đây?

Một tháng thời gian, đối với Tinh linh quốc rộng lớn mà nói, thật sự quá ít.....

Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai Lãnh Nghĩa, an ủi nói: “Lãnh môn chủ, đừng lo lắng, Tinh Nhi là một đứa nhỏ thông minh, nhất định không có việc gì.”

Lãnh Nghĩa vẻ mặt lo lắng nhìn thông đạo dưới đáy biển kia, gật gật đầu: “Ta cũng tin tưởng Tinh Nhi gặp dữ hóa lành.”

“Đi thôi, chúng ta trở về khách điểm thương nghị việc võ lâm đại hội.”

“Hảo, thỉnh!”

“Thỉnh!”

Diêm Vô Xá nắm tay Phi Nhi, cùng Lãnh Nghĩa song song mà đi, ba người hướng bên bờ đi đến.

Lý Minh Nhi một người đi theo phía sau, có vẻ phi thường cô đơn, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt tuần tú của Diêm Vô Xá, cho dù hẳn bên người đã có người âu yếm, cũng vô pháp ngăn cản cảm giác nàng thương hẳn.

Hắn nói qua, chỉ cần nàng nguyện ý thì có thể ở Diêm phủ trụ cả đời, hai người tiếp tục duy trì quan hệ bạn tốt. Hoặc là đối với Diêm Vô Xá mà nói, nàng càng giống muối muối bình thường của hắn.

tình cảm lưu luyến ngày xưa sớm đã tan thành mây khói, nhưng cái nàng muốn, không đơn giản là ngày xưa, không chỉ là ngày xưa.....

Mọi người trở lại khách điểm là lúc mặt trời đã lặn xuống đằng Tây, bởi vì Vạn Độc môn cử hành võ lâm đại hội, cho nên khách điểm trụ đầy người trong võ lâm. Rất nhiều người sợ hãi người Vạn Độc môn sẽ ngầm phá hư hữu nghị các bang hội, thậm chí sợ hãi bọn họ sẽ hạ độc ở đồ ăn, đều lựa chọn ở tại bên ngoài, ăn ở bên ngoài, đợi cho đại hội cử hành mới tiến vào Vạn Độc môn.

Từ đám người lui tới trong khách điểm, liếc nhìn ra danh dự của Vạn Độc môn thật sự không tốt.

Bữa tối, các võ lâm hào kiệt bắt đầu thảo luận về võ lâm đại hội lần này, chủ vị võ lâm minh chủ đến tột cùng dừng ở tay người nào. Diêm Vô Xá không quan tâm, ngồi ở lan can bên cạnh lầu hai, im lặng lắng nghe tiếng nghị luận ở bốn phía.

Khoa trương nhất là đến từ đệ tử phái Thanh Cô, một bên mắng Vạn Độc môn làm việc âm trầm, một bên bình luận trước mắt giang hồ, thập phần phẫn khích.

Phi Nhi vừa ăn mỹ vị, một bên nghe được chuyện bát nháo, thẳng đến nghe thấy tên của Đa Duy, nàng cả người cứng ngắt, vênh tai, dài cổ, nhìn xem người khác đánh giá Đa Duy thế nào.

Đệ tử phái Thanh Cô tiếp tục nói: “Nghe nói võ lâm đại hội lần này, tiếng hô cao nhất là môn chủ Minh Môn, Diêm Vương Diêm Vô Xá, còn có thần xạ thủ Đỗ Yến của Viễn Không sơn trang. Bất quá, nghe nói phụ thân của Đỗ Yến cùng Diêm Vương giao tình rất tốt, hơn nữa Diêm Vương thần công, huyết tính tàn nhẫn, Đỗ Yến tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm giang hồ không đủ, theo ta thấy, Diêm Vương đoạt được chủ vị là không khỏi bàn cãi.”

hai trông mắt Phi Nhi sáng ngời, quay đầu lại hưng phấn mà nhìn Diêm Vô Xá.

Diêm Vô Xá đương nhiên biết bé con vui sướng, một tay nắm bàn tay mềm của nàng, ý bảo nàng đừng gọi bậy. Một tay lạp lạp mũ áo choàng chính mình, không cho bất luận kẻ nào nhận ra thân phận của hắn. Hiện tại bị nhận ra, chính là gặp phiền toái.

“Ta thấy chưa chắc!”

Góc biên có một nam nhân đứng lên, “Hoắc” Một tiếng mở ra quạt giấy, đối đệ tử phái Thanh Cô kêu ngạo ngẩng đầu.

“Vị anh hùng này có cao kiến gì?”

“Tại hạ nghe nói lãnh quốc Tiêu Diêu Vương – Hoàng Bộ Tuần cũng có hứng thú tham gia võ lâm đại hội, Tiêu Diêu Vương võ công tuy rằng không bằng Diêm Vương, nhưng thủ hạ của hắn có hai viên mãnh tướng, “nhân nghĩa huyết tính tà ma”, một đôi tỷ muội song sinh. Các nàng một người chỉ có một bàn tay, đứng lên cùng một đôi chân, đại hội đã muốn phê chuẩn hai người các nàng trở thành một người dự thi.”

“Huyết tính tà ma?”

“Ta cũng từng nghe nói qua.”

Một nam nhân bát quái khác đứng lên, “Đừng xem các nàng thân thể không tròn vẹn, nhưng mà võ công vô cùng cao cường, lực công kích cùng năng lực phòng ngự đều là gấp đôi người thường, mười ngón vừa ra, không dính huyết, không rút tay. Rất nhiều cao thủ đều chết ở dưới chưởng các nàng, phi thường đáng sợ.”

“Đúng rồi, đừng quên còn có môn chủ Lãnh Nghĩa của thiên hạ đệ nhất môn, nhị đương gia Lãnh Húc, môn chủ Vạn Độc môn Đinh Oánh Oánh, này đều là ba đại cao thủ, vô luận kết cục là ai đều là một hồi ác chiến.”

“Cho nên võ lâm đại hội lần này, thật sự phẫn khích vạn phần a.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng vì vậy mới đến xem não nhiệt, còn có rất nhiều mỹ nữ nha.”

“Ha ha ha!”

Nghe thấy đối thủ hung ác, Phi Nhi không khỏi khấn trương đứng lên, công phu của Đa Duy mặc dù cao, nhưng những người này cũng vô cùng tinh quái, khó lòng phòng bị, thực dễ dàng bị thương. Hơn nữa rất nhiều người đến xem não nhiệt, lên sân khấu toàn bộ đều là nhất đẳng cao thủ, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, Đa Duy còn thể diện gì a?

Dùng bữa tối được một chút, Phi Nhi đã đắm chìm trong suy nghĩ, này khoa trương giang hồ đánh nhau, càng nghe trong lòng càng lạnh, kết quả chưa ăn được bao nhiêu, liền bị Diêm Vô Xá dắt trở về phòng gian.

Diêm Vô Xá biết bé con bình thường ăn nhiều, đêm nay ngoài ý muốn lại ăn ít như vậy, xoay người đành cầm lấy đĩa bánh bao kia, cùng nàng cùng nhau trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng, Phi Nhi oa ở trong ngực Diêm Vô Xá, bàn tay mềm vòng quanh trên dây lưng quần áo của hắn, tử mâu tràn đầy sầu bi, không biết như thế nào cho phải.

Diêm Vô Xá một bàn tay vỗ về đầu nàng, một bàn tay cầm một quyển võ công bí tịch, xem đến nhập thần. Đây vốn là nội công bí tịch Lân Nghĩa cho hắn mượn, bình thường vì nội công của hắn quá mức cường đại, vừa ra tay tất là sinh linh đồ thán. Lân Nghĩa nói cần phải rèn luyện thêm vài phần âm nhu, hai người hỗn hợp, mới có thể thu phát tùy tay, không thương hòa khí.

Lân Nghĩa thân là môn chủ thiên hạ đệ nhất môn, trừ bỏ võ công cao cường, bản thân cũng chuyên nghiên cứu võ công bí tịch, cơ hồ võ công trong chốn võ lâm hắn đều biết, ưu nhược rõ ràng. Tuy rằng đối võ công này không phải thực tinh luyện, nhưng đùa giỡn mấy chiêu còn có thể che giấu tài năng người khác.

Cho nên Diêm Vô Xá phi thường tin tưởng hắn, dựa theo chỉ điểm của hắn làm phong phú nội công chính mình.

Chỉ chốc lát, Phi Nhi chuyển dịch vị trí, Diêm Vô Xá rũ mắt xuống, bé không biết khi nào đã ngủ, chính là hai hàng long mày vẫn nhíu chặt, ung cao, bộ dáng giống như côi lòng đầy tâm sự.

Ngón tay thô ráp không khỏi xoa xoa mi tâm của nàng, giãn đôi mày làm cho hắn đau lòng rối rắm, nàng vốn nên thiên chân vô tà, hoạt bát rực rỡ, sầu bi để ỉn hắn gánh vác là tốt rồi.

Ngón tay dừng lại, Phi Nhi vẫn như cũ cau mày, bàn tay mềm ôm kích thước lưng áo của hắn, mông lung thấp giọng cô lỏ một câu: “Đa Duy, không cần tham gia được không?”

Diêm Vô Xá bỗng dưng sững sốt, thì ra bé con cau mày không vui là vì lo lắng cho hắn, phỏng chừng lời lẽ buổi tối đã dọa đến nàng, mới có ý tưởng này.

Thấy nàng vì chính mình suy nghĩ, Diêm Vô Xá trong lòng ngọt tư tư, gấp khúc thân mình, ở bên tai nàng nói một câu: “Yên tâm, ta sẽ không có việc gì.”

“Đa Duy.....”

Xem bộ dáng nàng ngủ thật sự không thoải mái, Diêm Vô Xá buông sách, nằm thẳng ở trên giường, làm cho nàng tiếp tục ghé vào trong ngực ngủ. Chính là vừa nằm xuống, mỗ nữ lại chuẩn xác cầm đúng chỗ “nhạy cảm” của hắn, biến hắn thành dờ khóc dờ cười.

Không có biện pháp, không muốn đánh thức nàng, vẫn là tùy nàng đi thôi.

Diêm Vô Xá đành phải bắt buộc chính mình nhắm mắt lại, không thèm nghĩ đến nhục dục kia nữa, thả lỏng kích thước lưng áo của nàng, nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày hôm sau, khách điểm lại tiếp thêm rất nhiều người, các đạo nhân mã đến đông đủ, chương quay sinh ý thịnh vượng, bọn tiểu nhị bận tối mày tối mặt, ở khách điểm chạy tới chạy lui. Động tác bận rộn, cùng góc bọn họ có đối lập rõ ràng.

Diêm Vô Xá nắm tay Phi Nhi, im lặng uống cháo, Lân Nghĩa lo lắng Tĩnh Nhi, mày rậm cao ngất, không nói gì. Minh Nhi nhìn thấy Diêm Vô Xá cùng Phi Nhi thân mật, là đã kích nghiêm trọng, ngay cả ánh mắt đều tràn ngập đau thương.

Sau khi dùng xong điểm tâm, võ lâm nhân sĩ đều tiến vào Vạn Độc môn, đi hỏi thăm tình huống. Khách điểm lập tức im lặng rất nhiều, bọn tiểu nhị cũng nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở cái bàn nghỉ ngơi một chút.

Bốn người trở về phòng, Lãnh Nghĩa cùng Diêm Vô Xá nghiên cứu võ thuật, Minh Nhi cùng Phi Nhi ngồi ở một bên không có việc gì. Minh Nhi một lòng suy nghĩ chuyện tình Diêm Vô Xá, cũng không có quan tâm vấn đề Phi Nhi, biến thành không để ý tới.

Phi Nhi có chút chịu không nổi Minh Nhi nặng nề, đứng dậy nói: “Đa Duy, ta đi ra ngoài đi một chút.”

“Chớ đi quá xa.”

“Nga.”

Bé con nhanh chóng lao ra phòng, đi xuống lầu, đi vào mặt sau tiểu viện khách điểm. Ngồi ở trên cỏ, hưởng thụ dương quang buổi sáng.

Phi Nhi hai tay ôm đầu gối, đối mặt thái dương, ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, ánh sáng ấm áp chiếu lên trên người, cảm giác thực ấm áp, làm cho người ta muốn đi ngủ.

Thời điểm hai mí mắt của mỗi nữ đang đánh nhau, một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện ở sau người, Phi Nhi mở choàng mắt, chính là tốc độ của hắn rất nhanh, một phen thiết phiến đã đặt tại cằm của nàng, con ngươi đen kinh ngạc nhìn nàng.

Phi Nhi bỗng dưng nhắm lại mi, nhìn chăm chú vào nam nhân trước mắt, môi đỏ mọng tức giận phun ra ba chữ: “Người ai a!”

Nam nhân nhất thời sửng sốt, nghi hoặc nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp phi thường áp lực vang lên: “Nàng không nhớ ta sao?”

“Ta cũng chưa từng gặp qua người, làm sao nhớ rõ!”

“Chưa thấy qua ta?!”

Thiết phiến hung hăng nhắc tới, bắt buộc Phi Nhi thẳng cổ, thiết phiến lạnh như băng sắc bén quát phá da thịt của nàng, khiến nàng hơi hơi nhú mào.

“Trí nhớ ta luôn luôn không tốt, này... không thể trách ta.”

“Chết tiệt! Trí nhớ không tốt cũng không hẳn là quên nam nhân đầu tiên của người!!”

Tử mâu nhất thời trừng thật to, tò mò trát trát: “Nam nhân đầu tiên? Người?”

Hoàng Bộ Tuấn mạnh thu hồi cây quạt, đại chưởng kiềm trụ cằm của nàng, bạc môi khêu gợi tới gần, hơi thở ấm áp phun ở trên gương mặt của nàng, nhẹ giọng nói:

“Cần ôn lại một chút hương vị mất hôn kia sao? Bảo bối nhi.....”

“No!! Không, không cần! Người tránh ra!!”

Phi Nhi hoảng hốt đứng lên liền rống lớn nói, căng thẳng làm vết thương chỗ ngực lập tức co rút đau đớn, nàng mãnh liệt hô hấp một hơi, hai mắt che kín thống khổ, lấy tay đè lại ngực, gấp khúc thân mình, thừa nhận đau đớn xé rách kia.

“Phi Nhi? Nàng làm sao vậy? Phi Nhi?”

Hoàng Bộ Tuấn thấy nàng không ổn, vội vàng giúp đỡ nàng, nhìn chăm chú vào dung nhan tái nhợt kia, mày kiếm nhăn lại: “Nàng bị thương?”

Phi Nhi cố nén đau, suy yếu đẩy hắn, lắc đầu: “Đi..... Tránh ra, đừng..... Đừng chạm vào ta.”

“Để cho ta nhìn xem vết thương của nàng.”

“Không cần! Đừng..... Đừng chạm vào.....”

Hoàng Bộ Tuấn không để ý đến ngăn trở của nàng, hai tay vạch quần áo của nàng, lộ ra áo lót kỳ lạ, con ngươi đen bỗng dưng nheo lại. Đây là quần áo gì? Vì sao lần trước không thấy nàng mặc qua?

Tầm mắt đặt ở miệng vết thương một tấc trên ngực trái, chỉ thấy miệng vết thương hiện lên máu đỏ tươi, nhưng lại bị một lớp da mỏng ngăn cản, chảy ra không được. Hoàng Bộ Tuấn vừa thấy miệng vết thương ngay trái tim, hơi hơi rung động.

“Này..... Đây là cái gì tạo thành!”

Hắn vẫn là lần đầu thấy miệng vết thương thần kỳ như thế, không khép lại, nhưng không đổ máu, không nguy hiểm đến tính mạng? Là thần lực của dược chữa thương, hay là hiệu quả của hung khí?

“Người..... Người không cần.....”

“Ta là nam nhân của ngươi!”

“Khẩu xuất cuồng ngôn!”

Tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên ở phía sau Hoàng Bộ Tuấn, theo sát sau chính là chưởng phong hung mãnh hướng phía sau lưng hắn hướng lại đây.

Hoàng Bộ Tuấn ôm lấy Phi Nhi, nhảy tới phía trước, né tránh chưởng phong, nhẹ nhàng rơi xuống đất, chống lại một đôi con ngươi đen phần nộ.

Diêm Vô Xá thấy Phi Nhi trong lòng hắn quần áo không chỉnh, lửa giận càng lớn, đối hắn gầm nhẹ nói: “Ngươi đối nàng làm cái gì!”

“Nàng là nữ nhân của ta.”

“Có chứng cứ gì!”

“Bổn vương lấy lần đầu tiên của nàng, đã hướng nữ đế đưa ra hôn sự, lấy thời gian, nàng chính là Tiêu Dao phi của ta.”

“Làm càn!”

Diêm Vô Xá nhìn không được rít gào, “Bổn vương không tha cho ngươi, dám vu tội nữ nhi của ta!”

“Này không phải vu tội, đây là sự thật, bổn vương tình thế bất buộc. Mà ngươi, thân là dưỡng phụ của nàng, ngày đêm đối với nàng có ý nghĩ có ý nghĩ không an phận, đó mới là cuồng ngôn loạn ngữ, bị người trong thiên hạ nhạo báng.”

“Bổn vương hôm nay sẽ diệt cái miệng thói của ngươi!”

Diêm Vô Xá vừa nói xong, thân thể cao lớn bay vọt lên, hai quyền hướng Hoàng Bộ Tuấn nhanh chóng đá lại đây. “Ba ba” Hai tiếng, quyền đầu bị một đôi bàn tay mềm tiếp được, con ngươi đen nhúc nhích, chống lại khuôn mặt tinh xảo hai trượng phiếm hoa đào đỏ bừng.

Hắn cũng không đành chỉ công kích, quyền đầu mãnh chuyển, phản thủ nắm bàn tay nàng, nghe thấy “Khanh khách” Hai tiếng, hai tay nàng đột nhiên trở nên mềm mại, hóa giải mãnh lực của hắn.

Ngay sau đó, thừa dịp nữ tử còn chưa có phản kích, hắn đã xoay người, tung cước, cước phong chuẩn xác ngay chính giữa má hai người. Hai nữ nhân liền bay ra ngoài mấy trượng.

Diêm Vô Xá thân thể cao lớn đáp xuống trước mặt Hoàng Bộ Tuấn, lộ ra một chút tà ác tươi cười: “Mặc kệ là nam hay là nữ, ngăn cản ta đoạt lại Phi Nhi đều chỉ có chết!!”

Hoàng Bộ Tuấn không chút nào sợ hãi khí tức âm trầm của hắn, từ ống tay áo xuất một viên thuốc màu đỏ, dùng sức ném tới phía trước.

“Oanh!”

Một tiếng nổ, chung quanh nổi lên sương khói màu đỏ, vây quanh Diêm Vô Xá.

Đợi cho đến lúc Diêm Vô Xá đẩy ra khói hồng, Hoàng Bộ Tuấn cùng Phi Nhi đã chẳng biết đi đâu. Hắn liếc mắt một cái, hai nữ nhân bên cạnh kia cũng đi theo đi rồi.

Phần nộ hắn hai quyền nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng quát: “Bổn vương sẽ không bỏ qua ngươi, Hoàng Bộ Tuấn!!”

80. Chương 80

Phi Nhi hảo mê người 80. Tiểu Hồng tỷ

Edit: Na61m

Trong phòng, Phi Nhi thống khổ nhăn lại ngũ quan, vẻ mặt tức giận nhìn chăm chú vào nam nhân trước mắt, hần gọi..... Đúng, hần gọi là Hoàng Bộ Tuấn! Nàng rất cục nhớ ra, trước kia lúc ở Minh Thành và khi ở thảo nguyên cũng từng gặp qua hần, chính là mỗi lần gặp mặt, hần đều bắt cóc nàng, tổng không thể tâm bình khí hòa mời nàng đến.

Bất quá, nàng mới sẽ không theo người như thế giao tiếp đâu!

Ngoài cửa, một nữ nhân nhẹ giọng nói: “Gia, tìm không thấy danh y kia.”

Hoàng Bộ Tuấn lập tức đổi bên ngoài rít gào nói: “Tiếp tục tìm! Tìm không thấy người cũng đừng trở lại!”

“Vâng, gia!”

“Ba!”

Đại chương đột nhiên đập mạnh lên bàn, một tiếng nổ, cái bàn lập tức đập nát, phân tán thành mảnh nhỏ.

“Chết tiệt! Ai có thể giúp nàng giảm đau?!”

Phi Nhi khó hiểu nhìn hần, không hiểu vì sao hần lại giận dữ như vậy, nàng cùng hần lại không quen. Ngay cả tên đều là vừa mới nhớ tới, chưa nói tới bằng hữu, càng đừng nói là có cái gì quan hệ, căn bản chính là hần bắt bạ.

Nếu không phải bị thương trong người, nàng nhất định có thể đem hần đánh hoa rơi nước chảy. Nhưng mà, Phi Nhi biết, nàng càng cố dùng thuật pháp, suy yếu càng nhanh, lần trước đưa Lãnh Tinh tiến vào đáy biển đã tiêu hao không ít tinh lực, cho nên hiện tại phải cố nén xúc động, nàng muốn đợi đến khi Lãnh Tinh trở về, đợi ca ca tới cứu nàng.

“Ách.....”

Nghĩ vậy chút, miệng vết thương của Phi Nhi không khỏi lại co rút, đau đớn thống khổ, Hoàng Bộ Tuấn lập tức đi tới, ngồi ở bên giường, lo lắng nhìn nàng.

“Phi Nhi, cảm thấy như thế nào? Còn rất đau sao?”

Cố nén xúc động muốn ôm nàng vào lòng, Hoàng Bộ Tuấn biết Phi Nhi không thích mình chạm vào nàng, cho nên tận lực cùng nàng bảo trì khoảng cách. Giờ này khắc này, tâm nguyện duy nhất của hần chính là làm cho nàng khỏi một chút, không muốn thấy bộ dáng nàng nhú mày.

“Ta muốn..... Uống nước.”

“Nga.”

Hoàng Bộ Tuấn lập tức đi đến cái bàn, châm một ly trà trở lại bên giường, hơi hơi nâng cổ của nàng, giúp nàng uống trà.

Phi Nhi một hơi uống hết, cảm giác tốt hơn một chút, tử mâu nhìn chăm chú vào hần, nói: “Người không sợ ta..... Ta dùng thuật sao?”

Hoàng Bộ Tuấn lắc đầu, mỉm cười trả lời: “Ít nhất hiện tại nàng sẽ không.”

“.....”

“Ta sẽ không lại thương tổn nàng, Phi Nhi.”

“Vì sao? Ta..... Ta thật sự với người không quen biết.”

“Mặc kệ có quen biết hay không, ta đã hướng nữ đế cầu hôn, nàng chính là Tiêu Dao phi của ta.”

“Không! Ta là của Đa Duy.....”

“Nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta!!”

“.....”

Hoàng Bộ Tuấn thấy bộ dáng Phi Nhi kinh ngạc, ảo não thấp rủa một tiếng, hai tay nắm chặt quyền đầu, bỗng đứng đứng lên, đưa lưng về phía nàng nói:

“Ta sẽ không chạm vào nàng, nàng..... Hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, xoay người đi ra nội thất.

Phi Nhi nhìn ra hẳn chính là không chế cảm xúc chính mình, hẳn muốn đối với nàng thật tốt. Nhưng mà “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời”, mà vì sao hẳn lại nói, hẳn lấy đi lần đầu tiên của nàng, chuyện này là sao?

Nhưng mà, nàng rất rõ ràng, mình vẫn là xử nữ a, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Hai ngày, Phi Nhi luôn luôn ở trong phòng nghỉ ngơi, miệng vết thương cũng không như tưởng tượng, đau đớn đã giảm bớt rất nhiều. Buổi sáng, Hoàng Bộ Tuấn mang theo nàng, cùng nhau tiến vào Vạn Độc môn, tham gia võ lâm đại hội, sau đó để Phi Nhi xuất hiện với thân phận Tiêu Dao phi của hắn.

Lại trở lại Vạn Độc môn, Hoàng Bộ Tuấn nắm tay Phi Nhi, không cho bất luận kẻ nào tiếp cận. Áo choàng rộng thùng thình che đầy nàng, ngay cả một cọng tóc đều nhìn không thấy. Hơn nữa lấy thân phận Hoàng Bộ Tuấn, còn có hai gã cao thủ bảo hộ hai bên cạnh, người bình thường đều đã ngoan ngoãn nhường đường, căn bản không có người nhận ra Phi Nhi.

Hai người ở phía trước lôi đài luận võ thật lớn tìm vị trí, tử mâu bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Đa Duy, nàng nhất định phải nhân cơ hội rời khỏi Hoàng Bộ Tuấn.

Hoàng Bộ Tuấn vừa ngồi xuống, bên cạnh lập tức xuất hiện một nữ nhân mảnh khảnh, vừa ngồi xuống đã rúc vào người hắn, bàn tay mềm xoa ngực của hắn, ôn nhu nói: “Gia, thiếp ở nơi này đợi đã lâu.”

“Tiểu yêu tinh!”

Hoàng Bộ Tuấn xoa bóp cảm của nàng: “ Nam nhân Vạn Độc môn không đem người ăn sao?”

“Nhân gia là thị thiếp của Tiêu Diêu Vương, ai dám động a.”

“Ha ha..... Nguyên lai là vì uy danh của bốn vương a.”

Nữ nhân liếc mắt nhìn Phi Nhi toàn thân màu đen, ôn nhu hỏi: “Gia, nàng là người phương nào?”

“Vương phi của bốn vương.”

Nữ nhân lập tức chu miệng lên, vẻ mặt hờn giận nhăn mi: “Gia, thiếp thân hầu hạ không tốt a?”

“Đương nhiên không phải, Vương phi còn cần người tới bồi dưỡng đâu.”

“Nàng là phi, người là thiếp, chỉ đơn giản như thế.”

“Thì ra gia muốn hưởng thụ tề nhân chi phúc a.”

“Thông minh! Chỉ có nàng hiểu rõ bốn vương nhất, Hồng nhi!”

Hoàng Bộ Tuấn khinh trác một chút môi đỏ mọng của nàng, “Mang Vương phi vào nội thất nghỉ ngơi một chút được không? Trên người nàng có thương tích, không thích hợp ngồi lâu.”

“A? Hồng nhi còn muốn xem luận võ đâu.”

“Ngaoan..... tối nay Bốn vương lại tới chỗ nàng cùng luận võ, như thế nào?”

“Chán ghét!”

Hồng nhi đẩy Hoàng Bộ Tuấn một chút, cười quyến rũ nói: “Vay thiếp thân đêm nay chờ gia đến.”

“Ân, đi thôi.”

Hoàng Bộ Tuấn nhìn Hồng nhi nâng Phi Nhi dậy, hướng sương phòng hậu viện đi đến. Thẳng đến thân ảnh hai nữ nhân hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, mới rút về ánh mắt. Thiếp phiến bỗng dưng mở ra, song bào thai tử muội đi đến phía sau hắn, bạc môi nhẹ giọng nói: “Bất luận kẻ nào chống lại cũng không nường tay.”

“Vâng!!”

“Đặc biệt là Minh Vương Diêm Vô Xá.”

“Vâng, Vương gia!”

.....

Hồng nhi giúp đỡ Phi Nhi đi vào sương phòng của mình, khách khí vì nàng châm chén trà, mỉm cười nói: “Vương phi uống một ngụm trà thông cổ đi, ta đi làm cho người ít.....”

Nói còn chưa nói xong, Phi Nhi tháo mũ áo choàng, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Hồng nhi.

Hồng nhi hơi phần nộ dựng thẳng ngón tay, chỉ vào Phi Nhi gầm nhẹ nói: “Như thế nào lại là người!!”

khuôn mặt tinh xảo lộ ra ngọt tươi cười, Phi Nhi cầm tay nàng: “Tiểu Hồng tỷ, không nghĩ tới thật là tỷ.”

“Chết tiệt! Ta với người nhất định là kiếp trước đảo lộn xương cốt.”

“..... Có ý tứ gì?”

“Đổi thủ một mắt một còn!!!”

“.....”

Thoáng nhìn Tiểu Hồng không kiên nhẫn rít gào đứng lên, Phi Nhi lập tức rút cổ, che lỗ tai mình, tiếng rống của sư tử Hà Đông uy lực cũng không nhỏ.

“Ta thật vất vả mới trở thành thị thiếp của Tiêu Diêu Vương, người lại đây xáo trộn, như thế nào mỗi lần đều là người phá hư chuyện tốt của ta a?”

“Tiểu Hồng tỷ, ta thật oan uổng.”

“Ta mới oan uổng nè!”

Hồng nhi đặt mông ngồi xuống ghế: “Đừng hy vọng lần này dùng một ngàn lượng có thể đuổi ta đi, vị trí này có chết ta cũng không đi!”

“Không không không! Ta làm sao có thể đuổi tỷ đi, Tiểu Hồng tỷ.”

“Hừ! TỨC chết ta!”

Phi Nhi vội vàng vì nàng châm chén trà, đổi lại thành hầu hạ nàng, lấy lòng mỉm cười nói: “Tiểu Hồng tỷ, uống một ngụm trà nhuận khí.”

“Đừng tưởng rằng bày ra cái dạng này ta sẽ trúng kế của người, nói gì ta cũng không đi!”

“Không không không! Phi Nhi thậm muốn Tiểu Hồng tỷ giúp một việc mà thôi.”

Hồng nhi khinh thường liếc mắt một cái, hừ lạnh một câu: “Người hiện tại là Tiêu Dao phi cao quý, còn cần ta, một thị thiếp nho nhỏ hỗ trợ? Người không đuổi ta đi ta liền A Di Đà Phật.”

“Tỷ không cần đi, nhưng ta muốn chạy a.”

“Phốc!”

Trà vừa uống vào toàn bộ phun ra, mỗ nữ kinh ngạc trừng mắt nhìn Phi Nhi, nàng có nghe lầm hay không? Nữ nhân trong thiên hạ đều tha thiết ước mơ nam nhân cường hãn, Tiêu Diêu Vương, vô luận là võ công, nhân phẩm, tướng mạo, khí chất, tiền tài, còn có công phu trên giường đều là nhất đẳng, nàng lại muốn đi?

Phi Nhi thấy nàng bị dọa, còn tưởng rằng nàng không muốn, vội vàng dựng thẳng lên hai ngón tay: “Chỉ cần tỷ giúp ta tìm được Đa Duy, để cho chàng tới đón ta, ta sẽ cấp hai ngàn lượng bạc cho tỷ!”

“Hai ngàn hai?”

“Ách..... Hai ngàn năm!!”

“..... Ba ngàn lượng, nhiều nhất chỉ có vậy! Tỷ không đi ta cũng không còn.....”

“Thành giao! Ta lập tức đi tìm Minh Vương!”

“.....”

Thân ảnh mảnh khảnh trong nháy mắt lao ra khỏi phòng, biến mất ở trong sân, lưu lại Phi Nhi một mặt đại ra, kinh ngạc nhìn chăm chú vào yên trần bên ngoài.

Xem ra có tiền thật sự có thể hóa giải cừu hận, còn có thể chỉ thị kẻ thù làm bất cứ chuyện gì.

Không sai! Nàng trở lại Diêm phủ muốn bắt đầu để dành tiền, tương lai nhất định hữu dụng.

Hồng nhi chạy về lối đài luận võ, bốn phía quan vọng, đang tìm tìm cờ xí Minh Vương. Tầm mắt vờn quanh một vòng, ở cách đó không xa là một cờ xí một mặt màu đen, ở giữa có một chữ “Minh” màu trắng rất lớn, hẳn chính là Minh Vương Minh Môn đi?

Trước mặt kệ nhiều như vậy, đi qua hỏi một chút thì biết.

Hồng nhi nhanh chóng vòng đến mặt sau, tránh thoát thị vệ Tiêu Diêu Vương, lén lút đi đến mặt sau Minh kỳ.

Ngay tại thời điểm nàng đang muốn tìm người hỏi, một thân ảnh cao lớn từ trong đám người đi ra, gương mặt quen thuộc khiến nàng lập tức xông lên, nắm cánh tay hắn bỏ chạy.

Đỗ Yến cũng không có ngăn cản động tác của nữ nhân này, bởi vì hắn nhận ra nàng là thị thiếp trước kia của Diêm thúc thúc, ở Diêm phủ từng gặp qua.

Hồng nhi lôi kéo Đỗ Yến đi đến trong viện, đột nhiên xoay người, vươn tay, nghiêm túc nói: “Có ba ngàn lượng bạc hay không?”

“..... Cô nương có gì chỉ giáo?”

“Ta tuy rằng tham tiền, nhưng rất giữ chữ tín, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, một gang tiền cũng không muốn nhiều hơn. Xem nữ nhân kia là không có tiền trong người, nếu người cũng không có tiền, ta chỉ phải đến hỏi Minh Vương đòi.”

Đỗ Yến nhăn lại mi, lặp lại nói: “Nữ nhân? Người đang nói ai?”

“Nữ nhi Minh Vương!”

“Phi Nhi?”

“Đúng!! Trước cấp ba ngàn lượng, sau đó ta mang người đi tìm người.”

“.....”

Đỗ Yến theo trong lòng xuất ra một tập ngân phiếu, rút ra ba tờ đưa cho nàng.

Hồng nhi kiểm tra thực hư rõ ràng, vừa lòng gật đầu, một bên đem ngân phiếu nhét vào trong quần áo, vừa nói: “Ta giúp ngươi tìm được người, nhưng là mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm, còn mất đi một kim chủ, huống chi nàng hiện tại là Tiêu Diêu Vương phi, cho nên ba ngàn lượng xem như tiện nghi.”

“Đi, cô nương nói sao thì là vậy đi, nhanh chút mang ta đi tìm Phi Nhi đi.”

“Ta biết ta biết, nàng có thương tích trong người thôi, đến đến!”

“Đa tạ cô nương!”

Hồng nhi lập tức mang Đỗ Yến đến một nơi khác trong viện, trực tiếp đi vào sương phòng chính mình. Sau khi Hồng nhi đóng cửa lại, hai người đi vào nội thất, Đỗ Yến liền thấy Phi Nhi ghé vào trên bàn.

Hắn vội vàng vọt tới cái bàn, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Phi Nhi, thấp giọng gọi: “Phi Nhi?”

Phi Nhi mạnh mẽ gật đầu, vừa nhìn thấy Đỗ Yến, lập tức mỉm cười, hai tay hoàn thượng cổ của hắn: “Yến ca ca, ta rốt cục nhìn thấy người.”

“Phi Nhi!”

Đỗ Yến vội vàng ổn định thân thể của nàng, lo lắng nhăn mi, “Cẩn thận miệng vết thương, cẩn thận một chút!”

“Đa Dục đâu? Yến ca ca!”

“Minh Vương vừa rồi bị cha ta kêu đi thương lượng sự tình, ta mang người đi tìm hắn.”

“Hảo!”

Thời điểm hai người đang muốn rời đi, Phi Nhi thấy Hồng nhi im lặng đứng ở một bên, ngừng đầu hỏi Đỗ Yến: “Yến ca ca, có mang ngân lượng không?”

Hồng nhi nghĩ đến nàng là muốn trả tiền, tiến lên từng bước phe phẩy: “Hắn đã đưa cho ta ba ngàn lượng, các người vẫn là chạy nhanh đi thôi, ta còn phải thu thập này nọ đâu.”

Phi Nhi giữ chặt cánh tay của nàng, hỏi: “Tiểu Hồng tỷ muốn đi đâu?”

Hồng nhi thở dài, lắc đầu: “Xem ra ta là không có phúc khí làm tiểu thiếp người khác, tùy tiện tìm cái gì để nuôi thân, tìm một nam nhân thành thật gả cho, sống cuộc sống bình thản đi.”

“Thực xin lỗi, Tiểu Hồng tỷ, lại là ta hại tỷ.”

Hồng nhi mỉm cười, phủ phủ mặt của nàng: “Đừng nói như vậy, người là cô gái tốt, Minh Vương rất phúc khí.”

Phi Nhi quay đầu lại, đối Đỗ Yến vươn tay: “Yến ca ca, lại cho ta chút tiền.”

“Nga.”

Đỗ Yến đem tập ngân phiếu kia toàn bộ nhét vào trong tay nàng, để cho nàng xử trí.

Phi Nhi cầm ngân phiếu, rút ra một tờ trả lại cho Đỗ Yến, sau đó đưa toàn bộ phần còn lại cho Hồng nhi: “Tiểu Hồng tỷ, cầm ngân lượng đi thật xa, đừng để cho Tiêu Diêu Vương phát hiện, kiếm cái đó làm ăn, đừng loạn dùng.”

Hồng nhi trừng mắt nhìn tập ngân phiếu, kinh ngạc mở lớn miệng: “Nhiều như vậy?”

“Còn có!”

Phi Nhi rút ra chủy thủ, đưa cho nàng: “Nếu tỷ có việc cần hỗ trợ, cầm chủy thủ đi tìm Nguyên Vương, hoặc là đến Diêm phủ tìm Minh Vương, hoặc là đi Minh Môn tìm Đỗ Yến, bọn họ đều sẽ giúp tỷ.”

“.....”

Mồ nữ kích động lập tức nói không nên lời, rốt cục hiểu được hảo tâm sẽ có hảo báo.

“Cám ơn tỷ, Tiểu Hồng tỷ!”

“Ách..... Không cần cảm ơn, không cần!”

Đỗ Yến nắm tay Phi Nhi, đối Hồng nhi nói: “Chúng ta cáo từ trước, cô nương cũng chạy nhanh, rời khỏi nơi này đi.”

“Ân, hảo!”

“Sau này còn gặp lại.”

“Bảo trọng, Tiểu Hồng tỷ.”

“Chúc mọi hạnh phúc, Phi Nhi.....”

Ba người nhìn nhau, gật gật đầu, Đỗ Yến cùng Phi Nhi lập tức rời khỏi sương phòng.

Hồng nhi vọt vào nội thất, tùy tiện cầm lấy tay nải, đem ngân phiếu phân tán nhét vào thân thể vài cái, còn lại đều đặt ở trong bao quần áo, quần áo cũng không dám thu thập, nhanh chóng rời khỏi Vạn Độc môn, tìm kiếm cuộc sống bình thường thuộc về chính mình.

Đỗ Yến nắm tay Phi Nhi đi đến phòng khách thuộc về Viễn Không sơn trang nghỉ ngơi, mới vừa đi đến chợt nghe tiếng nói Diêm Vô Xá: “Cho dù lật tung toàn bộ Minh Quốc cùng Lãnh quốc, ta cũng muốn đem Phi Nhi tìm ra!”

Đỗ Yến cúi hạ tầm mắt, néo néo chớp mũi Phi Nhi, nhẹ giọng nói: “Có nghe thấy không, Diêm thúc thúc thực khẩn trương tìm mọi nhà.”

“Hi hi!”

Phi Nhi cười trộm hai tiếng, buông tay Đỗ Yến, nâng chân, hướng khách phòng xông qua.

Nàng đi lên ba bước cầu thang, chỉ thấy thân ảnh cao lớn đứng ở giữa phòng khách phòng, vội vàng kêu một câu: “Đa Duy!”

Sau đó giang hai tay cánh tay, hướng Diêm Vô Xá chạy qua.

Diêm Vô Xá mạnh xoay người, thân ảnh kiêu nhỏ đã muốn chui vào trong lòng, hơi thở quen thuộc bổ nhào vào trong lỗ mũi, đôi mắt đen tràn ngập vui sướng, khuôn mặt tuấn tú hiện lên hưng phấn tươi cười.

Hắn hai tay bắt lấy bả vai Phi Nhi, làm cho nàng lui về phía sau một chút, lo lắng nhìn chăm chú vào nàng: “Phi Nhi, thương thế của nàng thế nào? Ngày đó nàng.....”

“Đa Duy, ta rất nhớ chàng!”

Không đợi Diêm Vô Xá nói xong, Phi Nhi lại ôm hắn, đem mặt chôn ở trong ngực của hắn. Môi đỏ mọng phun ra hơi nước xen lẫn nồng hậu thâm tình, nhiễm ướt quần áo trước ngực Diêm Vô Xá.

Đỗ Yến đi đến bên cạnh Đỗ Ngũ Nguyệt, mỉm cười nhìn hai người ôm nhau, bọn họ cùng một chỗ chính là một hình ảnh hạnh phúc, hảo ấm áp, hảo hấp dẫn.

Đỗ Ngũ Nguyệt nhẹ giọng hỏi: “Yến nhi, ở nơi nào tìm được Phi Nhi?”

“Phi Nhi hiện tại là Tiêu Diêu Vương phi, phụ thân đoán được không?”

“Nga?”

Đỗ Ngũ Nguyệt khinh nhú mày đầu, “Tiêu Diêu Vương cũng coi trọng Phi nha đầu?”

“Rất chờ mong bộ dáng ghen tuông của Diêm thúc thúc.”

“Người, tiểu tử này, quá độc ác đi.”

“Ha ha.....”

81. Chương 81

Phi Nhi hảo mê người 81. Tiêu diệt Vạn Độc môn

Edit: Nam

Sau khi tìm được Phi Nhi, Diêm Vô Xá không dám lại khinh thường, vô luận đi nơi nào đều nắm tay nàng, một tác cũng không rời. Kiểm tra miệng vết thương trên người Phi Nhi không có vấn đề gì, Diêm Vô Xá mới mang nàng trở về lôi đài võ lâm đại hội.

Phi Nhi tiếp tục phủ thêm áo choàng, giấu mình trong Minh Môn, đứng ở phía sau Diêm Vô Xá. Thân ảnh cao lớn hoàn toàn che đầy nàng, làm cho ngoại nhân không thể nhìn thấy một cọng tóc của nàng.

Diêm Vô Xá đại chưởng rũ xuống, vẫn như cũ nắm tay nàng, nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi: “Phi Nhi mệt không?”

“Ngô!”

Phi Nhi lắc đầu, môi đỏ mọng бүт lên một chút mỉm cười.

“Để cho Yến nhi mang nàng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không, ta muốn xem Đa Duy thượng tràng.”

“.....”

Phi Nhi ngẩng đầu, tử mâu nhìn chăm chú vào mặt thân ảnh mảnh khảnh xa xa kia, nữ nhân mà nàng ghét nhất: “Đinh Oánh Oánh, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Diêm Vô Xá nghe thấy tiếng thấp rửa của nàng, nhưng không rõ ràng lắm, vội vàng đem nàng xả đến trong ngực, ngón tay thô ráp để ở chỗ cảm tinh tể, nhìn chăm chú vào đôi mắt hơi tức giận kia: “Làm sao vậy, Phi Nhi?”

“Ta hận nàng.”

Bạc môi gợi lên mỉm cười, khinh trác một chút môi đỏ mọng: “Ta sẽ không bỏ qua cho nàng.”

“Để nàng cho ta, Đa Duy!”

“Không! Phi Nhi của ta vĩnh viễn đều là tối thuần khiết, ta không thích Phi Nhi bị huyết tinh ô nhiễm.”

Phi Nhi rũ mắt xuống, ngoan ngoãn gật đầu.

“Phía dưới ời Minh Môn môn chủ, Minh Vương Diêm Vô Xá! Thanh Cô phái Môn chủ, Thanh Trọng Sơn!”

Nghe thấy tên Diêm Vô Xá, Phi Nhi nhất thời hưng phấn đứng lên, trợn to đôi mắt nhìn hấn: “Đa Duy, đến lượt chàng.”

“Yên tâm đi.”

Đỗ Yến từ trong tay Diêm Vô Xá tiếp nhận bàn tay mềm của Phi Nhi, giữ chặt lấy. Diêm Vô Xá điểm điểm chớp mũi của Phi Nhi, xoay người đi lên lôi đài.

Phi Nhi ngẩng đầu, sốt ruột hỏi Đỗ Yến: “Yến ca ca, phụ vương sẽ thắng sao?”

“Đương nhiên.”

“Phụ vương có thể bị thương hay không a?”

“Ha ha..... Sẽ không, Diêm thúc thúc..... Nha, đánh xong!”

“.....”

Phi Nhi mạnh quay lại đầu lại, Diêm Vô Xá đã hướng bọn họ đi tới, nhìn nhìn lại lôi đài, nam nhân vừa rồi đã nằm ở trên đài, chính là đang thống khổ rên rỉ.

Diêm Vô Xá đi đến trước mặt Phi Nhi, cương chiều nhìn nàng liếc mắt một cái, xoay người sang chỗ khác, đối mặt giang hồ nhân sĩ, đại chưởng lại lên lút hướng về phía mặt sau, Đỗ Yến đem Phi Nhi giao lại cho hấn. Động tác thật cẩn thận, không để bại lộ bé phía sau, không cho người nào đó phát hiện nàng.

“Đa Duy, chàng giỏi quá!”

“Ân.”

Bạc môi gợi lên độ cong khêu gợi, con ngươi đen hiện lên vui sướng, bất luận kẻ nào chúc mừng đều không bằng một câu của nàng.

Bên ngoài anh tuần, tươi cười mê người, thân phận hiển hách, còn có tính tình cuồng dã, làm cho nữ nhân ở đây đều lâm vào khuynh đảo, bao gồm người vẫn nghĩ đến hắc Đinh Oánh Oánh.

“Đa Duy, thật nhiều người nhìn chàng.”

“..... Như thế nào?”

Diêm Vô Xá không dám quay đầu lại, làm cho người ta đem ánh mắt đặt ở trên người nàng.

“Ta không thích.”

“.....”

Diêm Vô Xá nghe thấy lời nói của Phi Nhi, trong lòng ngọt tư tư, bé con vì hắc ghen tị.

“Hừ! Ta đi ra ngoài đi dạo.”

“..... Phi Nhi!”

Nghe thấy Phi Nhi muốn một mình rời đi, Diêm Vô Xá rốt cuộc bắt chấp sự tình gì, vội vàng xoay người đuổi theo. Đỗ Yến vì không cho những người khác thấy hướng đi của Diêm Vô Xá, lập tức dùng thân thể chỗ hông mà bịt họ rời đi. Minh Môn chúng dừng sĩ đi theo đều sắp xếp đứng lên, Diêm Vô Xá liền biến mất dưới ánh mắt mọi người.

Phi Nhi cố ý chạy mau vài bước, quay đầu thoáng nhìn Diêm Vô Xá đuổi theo, lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

Đột nhiên, hai thân ảnh mảnh khảnh đáp xuống trước mặt Phi Nhi, hai tay nhanh chóng hướng về phía nàng. Phi Nhi phản ứng rất nhanh, cánh bồng dừng xuất hiện, kiêu nhỏ thiên hạ bay vọt lên, né tránh công kích của các nàng, dừng lại ở giữa không trung.

Hai nữ nhân kinh ngạc nhắm lại mi, Hoàng Bộ Tuần theo phía sau các nàng đi ra, nhìn chăm chú vào Phi Nhi: “Không ngờ, Tiểu Phi Nhi còn có bản lĩnh này.”

Bởi vì Phi Nhi đột ngột bay lên, lại cách lời đài không xa, rất nhiều người đều thấy bóng dáng màu đen kia dừng ở không trung, xa xa nhìn lại, cánh trong suốt hoàn toàn bị xem nhẹ, có người thậm chí kêu to lên: “Yêu quái a!!”

Theo hướng người đó chỉ lại, trận đấu ngưng hẳn, toàn bộ ánh mắt của nhân sĩ giang hồ không hẹn đều đặt ở trên người Phi Nhi. Đám người nhất thời dời đi, vây quanh bọn họ.

Diêm Vô Xá biết tình huống không hay, lập tức hướng Phi Nhi hô: “Phi Nhi, lại nơi này với ta.”

Phi Nhi vội vàng đáp xuống bên cạnh Diêm Vô Xá, đại chưởng ôm chặt nàng, bảo hộ nàng, không cho bất luận kẻ nào thương tổn.

Trong đám người đi ra một thân ảnh màu đỏ, chỉ vào Phi Nhi phẫn nộ quát: “Nàng là yêu quái chuyên môn mê hoặc nam nhân, Minh Vương chính là bị nàng mê hoặc, nhất định phải tiêu diệt nàng!!”

Diêm Vô Xá trừng mắt nhìn Đinh Oánh Oánh liếc mắt một cái, đôi mắt tràn đầy phẫn nộ, hô ở trước mặt Phi Nhi: “Ai dám động vào một sợi lông của nàng, liền lưu lại cái đầu!”

Hoàng Bộ Tuần phía sau không dám cùng mọi người trong võ lâm đối nghịch, gợi lên một chút tà ác tươi cười, hắc muốn nhìn Minh Vương như thế nào giữ được quan hệ ái muội của bọn họ, dù sao Phi Nhi đã là người của hắc, chỉ có làm suy sụp Diêm Vô Xá, hắc mới có thể đường đường chính chính có được Phi Nhi.

Nghĩ thông, Hoàng Bộ Tuần lập lập quần áo hai nữ nhân, ba người lui về phía sau vài bước, nhập vào trong đám người, để cho bọn họ xử lí, chính mình yên lặng xem xét.

Đinh Oánh Oánh sao có thể buông tha cơ hội trừ bỏ Phi Nhi, lập tức giả bộ đáng thương hề hề, đối mọi người giải thích nói: “Mọi người đều biết, bốn tọa luôn luôn đối với Minh Vương tình thâm nghĩa trọng, chỉ bởi vì yêu quái này ở giữa xáo trộn, Minh Vương mới đối với ta lạnh lùng vô tình.”

“Đinh Oánh Oánh, người căm thù!”

Đỗ Yến rống lớn, mang theo Minh Môn dũng sĩ đã muốn đuổi tới, đem Diêm Vô Xá cùng Phi Nhi vây quanh ở giữa, tay cầm vũ khí sắc bén, cùng võ lâm nhân sĩ đối nghịch.

“Người mới cầm mõm!”

Đinh Oánh Oánh thấy các môn phái bắt đầu nghị luận, càng thêm kiêu ngạo, “Minh Vương chỉ nhận nàng làm dưỡng nữ, nhưng lại cùng nàng đồng giường cộng chằm, còn ra thể thống gì!”

Nói tới đây, vài người trong nhóm võ lâm nhân sĩ tiến lên từng bước, chỉ trích Minh Vương: “Minh Vương, lời Đinh môn chủ nói là thật hay giả?”

“Người là nhất giới môn chủ, há có thể làm loại việc loạn luân này.”

“Đúng! Người còn có mặt mũi tham gia võ lâm đại hội, có tư cách giành chủ vị võ lâm minh chủ sao?”

“Đem yêu quái giao ra đây, chúng ta có thể xem như sự việc chưa bao giờ phát sinh qua!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Đem yêu quái giao ra đây.”

Mọi người cùng nhau nói, Diêm Vô Xá lập tức dùng áo choàng phúc thượng thân thể Phi Nhi, lại càng không làm cho nàng bại lộ một phần nhất hào.

Đỗ Yến tiến lên từng bước, chỉ vào vài người tự cho là chính nghĩa chi sĩ, rống lớn nói:

“hai người bọn họ thật tình yêu nhau, cũng không có quan hệ huyết thống chân chính, Phi Nhi căn bản không hề câu dẫn Minh Vương. Nói sau, đây cũng là việc riêng của Minh Vương, cùng các người có quan hệ gì? Chẳng lẽ bằng lời nói của một nữ nhân, thì có thể vũ nhục Phi Nhi sao?”

“Ta vốn là thê tử của môn chủ thiên hạ đệ nhất môn, thân phận của ta không cho phép nửa điểm nói dối.”

Đinh Oánh Oánh cao ngạo ngẩng đầu, “Minh Vương, chính người nói, nàng có đúng là nữ nhi yêu quái của người hay không!!”

“Đúng! Minh Vương tự mình nói!”

“Minh Vương, nói, bằng không liền đem nàng giao ra đây, để cho chúng ta đem yêu quái này tiêu diệt!”

Oa ở trong lòng Minh Vương, Phi Nhi rốt cục nhận không được, đang muốn đứng lên giải thích rõ ràng. Ai biết Diêm Vô Xá đè lại kích thước lưng áo của nàng, không cho nàng hành động.

Con người đen cùng nàng đối diện, nổi lên nhiều điểm nhu tình, tiếng nói trầm thấp chậm rãi nói: “Nàng không phải yêu quái, nàng chính là thê tử của ta.”

“.....”

Phi Nhi bỗng dưng sửng sốt, tròng lớn đôi mắt, bàn tay mềm gắt gao cầm tay hắn, kiếp này, nàng cũng sẽ không rời khỏi hắn!

Đinh Oánh Oánh đầu tiên là một trận rung động, lập tức khôi phục lý trí, phần nộ chỉ vào Phi Nhi: “Mọi người xem xem, nàng lại đang mê hoặc Minh Vương!”

“Đủ rồi!”

Minh Vương đột nhiên rít gào một câu, Đinh Oánh Oánh lập tức an tĩnh lại, chống lại ánh mắt thị huyết của Diêm Vô Xá.

“Xá, ta là đang giúp.....”

“Người dám nói bậy về Phi Nhi một câu nào nữa, bốn vương lập tức làm Vạn Độc môn biến mất ở trên giang hồ!”

“Người..... Người uy hiếp ta!”

Đinh Oánh Oánh dựng thẳng ngón tay chỉ vào phía sau đám người, “Còn uy hiếp các bằng hữu giới võ lâm?”

“Vị Vương phi của bốn vương, Minh Vương ta có thể cùng người trong thiên hạ đối địch, ai không sợ chết liền cứ việc đến đây đi!”

“Đến a!!”

Sở hữu Minh Môn dũng sĩ hung ác rống lên một câu, khí thế như nước cuộn trào, đằng đằng sát khí, sợ tới mức mọi người vội vàng lui về phía sau vài bước, rút ra binh khí, sợ hãi chống lại bọn họ.

Lúc này, từ trong đám người đi ra một đạo sĩ bộ dáng trung niên, hướng Minh Vương chấp tay nói: “Minh Vương, tại hạ Thương Dịch phái Độc Cô Hùng, ta có đề nghị cùng mọi người thương lượng.”

“Nói!”

“Nay chủ vị vô lâm minh chủ có hi vọng chính là tám đại môn phái, nghe nói Minh Vương võ nghệ cao cường, lấy một địch trăm, không bằng Minh Vương nghênh chiến bát đại cao thủ, thắng có thể mang Vương phi của người đi, còn có thể lấy được chủ vị minh chủ. Thua, thì đó là thiên ý, đem Vương phi giao cho chúng ta xử trí.” (thằng cha này khôn nhĩ >.<>

Diêm Vô Xá mãnh trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, trầm thấp trả lời: “Bổn vương tuyệt đối sẽ không giao Vương phi ra!”

“Tại hạ chính là nói nếu như mà thôi, đây là đề nghị, tổng so với lạm sát kẻ vô tội tốt hơn nhiều.”

Đỗ Yến hai tay khoanh ở trước ngực, cười lạnh hai tiếng: “Ha ha, ta cũng không cảm thấy các ngươi chết đi có bao nhiêu vô tội.” (đúng a, Yến ca ca chí phải)

“Đỗ thiếu hiệp cũng có thể thay Minh Vương xuất chiến.”

“Không cần!”

Diêm Vô Xá tiến lên từng bước, đem Phi Nhi giao cho Đỗ Yến, “Bổn vương khiến cho các ngươi thua tâm phục khẩu phục.”

Mọi người sợ hãi tả hữu nhìn xung quanh, tám người nam nhân khôi ngô xông ra, tiến lên, chống lại Diêm Vô Xá, đều bày ra binh khí một cách tinh quái.

Trong đó một người nam nhân chỉ vào Phi Nhi, hung ác quát: “Ngươi thua, liền đem nàng lưu cho bổn tọa!”

“Đúng! Chúng ta muốn nàng!”

Diêm Vô Xá nhất thời nhăn mi, xiết chặt quyền đầu, bạc môi lạnh lùng phun ra hai chữ: “Muốn chết!!”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, thân ảnh cao lớn nhanh chóng lóe ra, xuyên qua tám đại cao thủ, động tác rất nhanh lẹ làm cho người ta không thể thấy rõ ràng hướng đi của hần, thủ pháp ra chiêu, sử dụng vũ khí, tựa hồ chỉ có chín người bọn họ biết đây là một trận ác đấu.

Chỉ chốc lát, ở giữa tám người chầm khởi một trận gió xoáy, bọn họ đều chống lại vô số bàn tay ở giữa gió xoáy, mỗi người đều bận rộn vạn phần, làm cho người ta nghi kỵ có thật chỉ có một Minh Vương tiến vào trong đó?

Phi Nhi ánh mắt mở thật to, chính là thấy tiền phương cát bay đá chạy, kia cái gọi là bát đại cao thủ loạn vũ vũ khí, gì đều nhìn không thấy. Vừa rồi không phải Đa Duy chỉ cần chớp mắt liền đã bại đối thủ kia sao? Như thế nào hiện tại đánh lâu như vậy? Có thể có vấn đề gì hay không?

Phi Nhi lo lắng giật nhẹ ống tay áo Đỗ Yến, ngẩng đầu hỏi: “Yến ca ca, phụ vương xảy ra chuyện sao?”

Nàng nhìn không thấy thân ảnh của Đa Duy, Đỗ Yến hần là có thể đi?

Đỗ Yến lắc đầu, mỉm cười nói: “Phi Nhi phải tin tưởng Diêm thúc thúc, Minh Vương là vô địch.”

“Ân, phụ vương là tuyệt nhất!”

Đột nhiên, một bó ngân quang rất nhỏ xẹt qua, Phi Nhi cùng Đỗ Yến đồng thời phản ứng lại đây, “Hừ hừ!”

Hai người phản ứng đầu tiên chính là xông về bó ngân quang kia.

“!”

Đỗ Yến so với Phi Nhi tốc độ mau hơn, đỡ lấy ám khí. Phi Nhi mạnh quay đầu lại, bay đến phương hướng ám khí phát ra.

Mọi người thấy nàng lại đây, lại lui về phía sau vài bước, duy độc còn lại một người phóng ám khí vẫn còn đại ra, đứng ở tại chỗ, Phi Nhi vừa vịn bắt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nàng.

Đinh Oánh Oánh thấy chính mình bị bắt, không dám di động mảy may, kinh ngạc nhìn Phi Nhi: “Yêu quái, người..... Người đừng xằng bậy!”

“Ta chịu đủ người đủ rồi, ti bỉ tiểu nhân!”

“Ta là thê tử thiên hạ đệ nhất môn.....”

“Câm miệng!”

Phi Nhi đánh gãy lời nói của nàng, “Lãnh thúc thúc căn bản không phải tự nguyện thành thân với ngươi, nếu không phải ngươi dùng vô hồn không chế ông ấy, ông ấy đã sớm đem ngươi giết chết!”

Cả nhóm võ lâm nhân sĩ bên cạnh kinh ngạc nhìn Đinh Oánh Oánh, nghị luận.

Đinh Oánh Oánh liếc mắt nhìn bốn phía một chút, mạnh miệng trả lời:

“Người nói bậy! Lãnh Nghĩa cùng ta là thật tình yêu nhau, si nhi Lãnh Tĩnh căn bản không biết gì hết, hấn thấy ta đáng thương, cho nên thay mặt hưu thê, lại lấy ta làm vợ.”

“Đây chỉ là lời của người nói, Tĩnh Nhi căn bản là không có si ngốc!”

“Thí! Hấn ngày đêm đánh ta, vừa có người lạ tới gần liền nổi điên, căn người lung tung, hành vi cử chỉ không bằng hài đồng ba tuổi, không phải si nhi thì là cái gì!!”

“Si nhi sẽ chỉ truy người đánh thôi sao?”

“Người!”

Phi Nhi lộ ra tà ác tươi cười, ngón tay buộc chặt: “Si nhi sẽ chỉ căn người sao? Si nhi sẽ chỉ đá người xuống giường sao?”

“.....”

Mổ nữ bắt đầu sắc mặt đỏ lên, thật khó thở.

Đúng lúc này, một người nam nhân từ đội ngũ Viễn Không sơn trang đi đến trước mặt các nàng, lạnh lùng nhìn Đinh Oánh Oánh:

“Người nữ nhân ác độc, câu dẫn đệ đệ bổn tọa, sử dụng vô hồn không chế bổn tọa, còn hại chết nương tử của ta, nay còn nói xấu Phi Nhi, người đúng là to gan lớn mật,

chê mệnh quá dài!”

“Lãnh môn chủ?”

“Lãnh môn chủ không phải bị bệnh sao? Còn nói hấn không thể ra tham dự võ lâm đại hội.”

“Đúng vậy đúng vậy! Như thế nào hiện tại tinh thần tốt như vậy?”

Đinh Oánh Oánh nghe thấy nhân sĩ phía sau nghị luận, trong lòng càng hoảng, chính là yết hầu bị kiềm trụ, nói không nên lời.

“Chờ phụ vương đi ra lại thu thập người!”

Phi Nhi quay đầu lại, nhìn chín người đang ác chiến, để cho Đinh Oánh Oánh cũng nhìn chăm chú vào bọn họ, chờ đợi một khắc kia Diêm Vô Xá thắng lợi.

Chỉ chớp lát, sắc trời âm trầm xuống dưới, trời bắt đầu mưa, Phi Nhi gọi lên một chút vui sướng tươi cười. Đây là theo như lời Đa Duy nói: trời cũng giúp ta sao? Ngay cả lão thiên gia đều giúp nàng chuẩn bị vũ khí công kích, ai còn dám thương tổn Đa Duy, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Cho dù liều mạng, nàng cũng muốn bảo hộ Đa Dục!

Đinh Oánh Oánh thừa dịp toàn bộ tinh thần của nàng đều đặt vào trận chiến, thật cẩn thận từ ống tay áo rút ra một thanh chủy thủ, ánh mắt ý bảo Lãnh Húc biến mất ở trong đám người, Lãnh Húc gật gật đầu.

Thời điểm Đinh Oánh Oánh chuẩn bị tốt chủy thủ, Lãnh Húc một bước xông lên, bảo kiếm gác vào cổ Lãnh Nghĩa. Đinh Oánh Oánh phản thủ, chủy thủ ở cánh tay Phi Nhi vạch ra một đạo vết máu, linh mẫn xoay người, kèm hai bên Phi Nhi.

Một thân ảnh màu đen vọt đến trước mặt nàng, nhưng tốc độ không đủ nhanh, đành phải trợ mắt nhìn Phi Nhi bị chủy thủ uy hiếp.

“Đỗ Yến, cắt ngay!”

Đinh Oánh Oánh trừng mắt nhìn Đỗ Yến liếc mắt một cái, Đỗ Yến nhắm mi, che ngực bị ám khí tạo thành miệng vết thương lui về phía sau vài bước, cánh tay kia giơ lên, làm cho Minh Môn dừng sĩ ở phía sau định trụ, dừng hành động thiếu suy nghĩ.

Lãnh Nghĩa nhìn Lãnh Húc liếc mắt một cái, vẻ mặt bị thương nói: “Đệ đệ, ta tin tưởng ngươi là trúng vô hồn mới bắt đắc dĩ.”

Lãnh Húc cười lạnh một tiếng, trả lời: “Ca, ta không trúng vô hồn, ta cùng Oánh Oánh cùng một chỗ đã hai năm, trăm phương ngàn kế, là chờ giờ khắc này.”

“Ngươi! Ngươi cứ nhiên cùng tiện nhân kia.....”

“Ha ha..... Ca ca nói chuyện cẩn thận một chút, nàng là nữ nhân ta yêu, vũ nhục nàng chẳng khác nào vũ nhục ta!”

Lãnh Nghĩa bị ấn mạnh, lưỡi kiếm sắc bén cứa vào da thịt, ấn ra một đạo vết thương. Lãnh Nghĩa mới hiểu được, hai năm nay, mình vẫn là bị đệ đệ ruột bán đứng. Hắn còn mong mỗi Lãnh Húc tới cứu hắn, còn khát vọng Lãnh Húc bảo hộ Tĩnh Nhi, chung quy thân tình để không thể sánh bằng sắc đẹp dụ hoặc.

Hết thấy đều sai lầm rồi, đều sai lầm rồi.

Đinh Oánh Oánh nhìn Lãnh Nghĩa thất vọng, cười lạnh hai tiếng, sau đó hướng đám người đang ác đấu quát: “Minh Vương, thê tử của ngươi ở trên tay bốn tọa, nhanh chút đầu hàng đi!”

“Đáng giận!”

Phi Nhi mạnh gầm nhẹ một câu, “Là ngươi bức ta!!”

“Ha ha, nha đầu không biết tự lượng sức mình.”

“Sẽ không có người giúp được ngươi, Đinh — Oánh — Oánh!”

Phi Nhi tụ tập linh khí, Tinh Linh ngữ thấp niệm:

“Đại khí trung Thủy Tinh Linh nhóm, lắng nghe kêu gọi của ta, dùng hào hùng của ngươi, mở ra lực lượng ngạo nhân của ngươi, đánh bại người thương tổn ngươi!! Thủy thần rồng giận!”

“Oanh!!”

Một tiếng rồng to đình tại nhức óc, tất cả mọi người che lỗ tai, gấp khúc thân mình, thống khổ vạn phần quỳ trên mặt đất.

Đinh Oánh Oánh là người tiếp cận Phi Nhi gần nhất, đột nhiên cả người sững sốt, cảm giác toàn thân bị oanh thanh chấn động, đang dần dần vỡ tan. Khuôn mặt tinh xảo bắt đầu biến thành tái nhợt, ánh mắt, lỗ tai, cái mũi, miệng, không ngừng chảy máu.

Phi Nhi bỗng đứng nhất định, bay vọt lên, mở ra hai cánh tay, hạt mưa toàn bộ dừng hình ảnh ở giữa không trung. Tử mâu lóe ra, hai bàn tay mềm mại đi phía trước đá đi: “Giết bọn họ!!”

Toàn bộ hạt mưa hướng phương hướng Diêm Vô Xá phóng đi, lực lượng tụ tập cường đại hướng bát đại cao thủ kia. Nhất thời, nghe thấy vô số thanh âm xương cốt bị bể nát, tám người đối chiến toàn bộ té trên mặt đất, trên người các đốt xương đều vỡ nát, ngay cả cơ hội than khóc cũng không có, đều vĩnh biệt cõi đời.

Diêm Vô Xá đáp xuống, từng ngum từng ngum thở phì phò, tầm mắt xẹt qua, tìm được điểm đen trên bầu trời kia, vội vàng đi tới. Thoáng nhìn Đinh Oánh Oánh thất khứ đổ máu, nhưng còn chưa tắt thở, trơ mắt nhìn thân thể chính mình dần dần vỡ ra, sợ hãi vạn phần.

Hắn ngẩng đầu, nội lực ngưng tụ, thi triển khinh công, bay vọt đến bên người Phi Nhi, hai tay ôm nàng, đáp xuống.

Ngón tay thô ráp xẹt qua khuôn mặt tái nhợt kia, vỗ vỗ: “Phi Nhi, thanh tĩnh.”

Tử mâu bỗng dưng lóe ra, trát trát, chống lại ánh mắt lo lắng của Diêm Vô Xá, lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Đa Duy, chàng không có việc gì..... là tốt rồi.....”

Nói xong, Phi Nhi hôn mê bất tỉnh.

Diêm Vô Xá nhắm mi, quay đầu, đối Đỗ Yến hỏi: “Yến nhi, ngươi không sao chứ?”

Thương thế của hắn xem ra không nhẹ a.

Đỗ Yến buông ra đại chưởng, liếc mắt nhìn miệng vết thương một cái, lắc đầu: “Không có việc gì, chính là có điểm..... độc!”

Đồng thời, rốt cuộc chống đỡ không được, té xỉu trên mặt đất.

một người trong Minh Môn dũng sĩ ôm lấy Đỗ Yến, những người còn lại đứng ở bên cạnh Diêm Vô Xá, nhìn nhóm võ lâm nhân sĩ đang thống khổ lẫn lộn.

Diêm Vô Xá ôm lấy Phi Nhi, đối người ở đây đại thanh quát:

“Hôm nay võ lâm đại hội, chủ vị minh chủ Diêm Vô Xá ta cầm đi, còn có ai không phục, đến Minh Môn đánh một trận!”

Mọi người đều nâng lên mi mắt, sợ hãi nhìn chăm chú vào hắn, càng sợ hãi tiểu yêu quái trong lòng hắn, đều dám hó hé.

“Bổn vương lúc này tuyên bố, môn chúng Vạn Độc môn toàn môn giải tán, có tâm hồi cải có thể đến Nghĩa Môn làm môn hạ, tuyệt không được ở lại môn hộ, chuyện còn lại giao cho Lãnh Nghĩa môn chủ xử lý.”

Sau khi tuyên bố xong, Diêm Vô Xá đối Lãnh Nghĩa gật gật đầu: “Lãnh môn chủ, bổn vương để cho Minh Môn hiệp trợ người.”

“Cám ơn người, Minh Vương!”

“Ta cáo từ tước, gặp lại ở Minh Thành!”

“Hảo!”

Diêm Vô Xá nói xong, ôm Phi Nhi, mang theo năm Minh Môn dũng sĩ vội vàng rời đi.....

82. Chương 82

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 82. Phi Nhi biến đổi

một trận chiến ở Vạn Độc môn, giang hồ nhân sĩ bắt đầu tung ra lời đồn: Minh Vương cưới một nữ yêu quái làm vợ, càng trở nên huyết tính tàn bạo. Yêu quái kia có đôi cánh trong suốt, giống như một con gián dơ bẩn, hơn nữa đao sọc đầy mặt, xấu xí vô cùng. Toàn bộ nữ nhân đều thay Minh Vương tiếc nuối.

Muôn chủ Đinh Oánh Oánh của Vạn Độc môn bị yêu nữ làm cho nội tạng toàn thân bạo liệt, thất khứ đổ máu, chứng minh yêu quái yêu thuật rất tinh, võ lâm cao thủ đều linh giáo qua sự lợi hại của nàng, người thường nhìn thấy nàng cảm chắc cái chết là không thể nghi ngờ.

Nguyên nhân chân chính chỉ có các dũng sĩ của Minh Môn cùng các cao thủ Viễn Không sơn trang mới biết được. Chính là Minh Vương hạ lệnh không cần đi làm sáng tỏ hoặc là truy cứu cái gì, chỉ cần Phi Nhi không có việc gì là tốt rồi.

Diêm Vô Xá mang theo Phi Nhi trở lại Diêm phủ, bà nội nhìn thấy thêm một “Phi Nhi” nữa xuất hiện thì vô cùng hoảng sợ, nhưng mà Tiểu Phi Nhi trong lòng nhi tử tựa hồ bệnh phi thường nghiêm trọng, khuôn mặt đáng yêu không chút huyết sắc, ánh mắt xinh đẹp nhắm chặt, không có nửa điểm ý tứ mở ra. Hơn nữa Diêm Vô Xá vẻ mặt khấn trương, bà nội cho rằng đây mới là tiểu bảo bối trước kia từng ở chung với bà.

Trở lại Diêm phủ ngày thứ ba, Đinh Ny lén lút đi đến tẩm phòng Phi Nhi, nhìn xung quanh, không thấy ai, rón ra rón rén chui vào, nhanh chóng đóng cửa lại.

Nàng đi đến bên giường, nhìn chăm chú vào thiên hạ trên giường đang ngủ yên, đôi mắt đẹp nhanh chóng nổi lên tức giận. Tuy rằng ở tại Diêm phủ, nhưng lời đồn về Vạn Độc môn nàng cũng đã phái nha hoàn hỏi thăm qua, biết Phi Nhi chính là hung thủ sát hại tỷ tỷ, thực hận không thể đem nàng băm thây vạn đoạn.

Đợi ba ngày, rốt cục đợi cho Diêm Vô Xá thượng triều diện thánh, rời khỏi Phi Nhi, nàng có thể nào buông tha cơ hội tốt như vậy.

Đinh Ny từ ống tay áo lý rút ra một thanh chủy thủ, lưỡi dao sắc bén chậm rãi rời khỏi vỏ đao, nàng đi đến bên cạnh Phi Nhi, nghiêng răng nghiêng lợi gọt lên chủy thủ, phần nộ nói: “Ta bắt người nợ máu trả bằng máu!”

Nói xong, chủy thủ hướng tới bộ vị trái tim Phi Nhi đâm tới!

“Người đang làm cái gì!!”

Một giọng nữ ở phía sau Đinh Ny vang lên, Đinh Ny mạnh quay đầu vừa thấy, bà nội kinh ngạc đứng ở cửa, Minh Nhi nhanh chóng tiến lên, một chưởng đánh vào ngực Đinh Ny. Đinh Ny phản ứng không kịp, cả người bay ra ngoài mấy thước, đụng vào cái bàn, quỵ rạp trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Minh Nhi nhìn Phi Nhi một cái, phát hiện nàng không có vết thương gì. Tuốt bảo kiếm, nhảy đến bên cạnh Đinh Ny, mũi kiếm để ở trên cổ của nàng, lạnh lùng nói: “Tiện nhân, với tỷ tỷ người cùng một dạng!”

Bà nội kích động đi đến bên giường, cẩn thận xem xét một phen, thấy Phi Nhi không có bị thương, mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng xoay người lại, tức khởi mi, nhẹ giọng hỏi Đinh Ny:

“Ta không biết người rốt cuộc là ai, nhưng mà người ở tại Diêm phủ, bà nội đối đãi với người không tệ, không có khi dễ người, tại sao Phi Nhi vừa về đến, người lại hại nàng?”

Đinh Ny cảm tức nhìn bà nội, lớn tiếng rít gào nói: “Nàng giết tỷ tỷ của ta!”

“Tỷ tỷ người? Phi Nhi giết?”

Minh Nhi lập tức giải thích nói: “Bà nội, đừng nghe nàng nói bậy, tỷ tỷ nàng lợi dụng nàng tiếp cận Vô Xá, còn muốn làm Minh Vương phi.”

“Minh Vương phi? Tỷ tỷ nàng quen biết Xá nhi?”

“Ân, chính là tiện nhân bức Vô Xá nhảy xuống vực.”

“Thì ra là thế.”

Bà nội gật gật đầu, ánh mắt trở lại trên người Đinh Ny: “Người có chứng cứ gì nói Phi Nhi giết tỷ tỷ của người? Ta tin tưởng thiên hạ đơn thuần như thế sẽ không giết người lung tung.”

Đinh Ny trừng mắt nhìn bà nội: “Giang hồ không ngừng đồn đãi, Minh Vương muốn kết hôn với nữ yêu chuyên mê hoặc nam nhân, huyết tủy Vạn Độc môn, cường đoạt chủ vị võ lâm minh chủ, lão bà như người cái gì cũng không biết, còn bày đặt lớn giọng.”

“Phi Nhi là yêu quái?”

Minh Nhi tiến lên phía trước nói: “Đinh Oánh Oánh cầu kết nhị đương gia Lãnh Húc của thiên hạ đệ nhất môn, phản bội môn chủ Lãnh Nghĩa, tụ tập môn chúng đối phó với Phi Nhi, chết chưa hết tội. Chính miệng nàng thừa nhận muốn lợi dụng người hạ vô hồn chi độc, muốn cho Minh Vương đối với người trung tâm, chính mình ở hai năm trước đã đối Lãnh Nghĩa hạ độc, muốn được cả hai phục dịch. Người chẳng qua là một quân cờ của nàng mà thôi, người mới là người nằm mơ giữa ban ngày.”

“.....”

Đinh Nỵ bỗng dưng sửng sốt, khó có thể tin, mày liễu nhú chặt. Ở Vạn Độc môn, người biết sử dụng vô hồn chỉ có tỷ muội các nàng, hướng chi, vô hồn chi độc, một người chỉ có thể đối một nam nhân hạ độc, hiện tại mới biết được độc của tỷ tỷ đã hại người.

Minh Nhi thấy nàng bộ dáng nghi hoặc, bất đắc dĩ lắc đầu, lại là một người bị thân nhân bán đứng.

Bà nội thấy nàng không có đáp lời, lập tức để cho Minh Nhi đem nàng trở lại, quay về thăm phòng của nàng, đừng đến quấy rầy Phi Nhi. Minh Nhi điểm huyết đạo Đinh Nỵ, mang nàng đi ra ngoài.

Bà nội cầm lấy tay Phi Nhi, vì nàng xoa bóp cơ bắp, nằm lâu như vậy cũng không có động tĩnh, thật sự làm cho người ta lo lắng.

Nàng một bên mát xa, một bên ôn nhu khẽ hỏi: “Con dâu nhỏ, nhanh chút tỉnh lại, Xá nhi đang chờ đón con nhập môn. Đây vẫn là tâm nguyện của bà nội a, sao con có thể ngủ lâu như vậy, không cùng bà nội nói chuyện phiếm nha.”

Trong ba ngày này, bà nội nếu có rảnh sẽ cùng Phi Nhi nói chuyện, muốn kích thích Tiểu Phi Nhi nhanh chút tỉnh lại, tựa hồ hiệu quả không lớn, bé con vẫn như cũ, một chút phản ứng đều không có, thật đúng là không biết làm thế nào mới tốt.

Một lát sau, thân thể cao lớn từ bên ngoài đi vào, nổi giận đùng đùng đi đến bên giường, thoáng nhìn thấy mẫu thân còn ở đây, lập tức dừng tức giận, nhẹ giọng: “Nương đến xem Phi Nhi sao?”

Bà nội quay đầu lại, thấy nhi tử sắc mặt có điểm không thích hợp, nhú mày hỏi: “Xá nhi, có phải trong triều phát sinh chuyện gì hay không?”

Diêm Vô Xá sửng sốt, sau đó gật gật đầu: “Vẫn là nương hiểu con nhất, vừa thấy liền biết.”

“Vô nghĩa, người là từ bụng ta chui ra, có bao nhiêu điều cũng biết.”

“.....”

“Nói đi, phát sinh chuyện gì lại có thể cho Minh Vương quan tâm.”

Diêm Vô Xá ngồi xuống bên giường, đại chưởng hơi hơi nổi lông bắp chân của Phi Nhi, lo lắng nói: “Nữ đế đem Phi Nhi gả cho Tiêu Diêu Vương của Lãnh quốc, nửa tháng trước đã đáp ứng hôn sự, ta hiện tại mới biết được.”

“Cái gì!”

Bà nội lại rung động, tròng lớn đôi mắt, “Phi Nhi như thế nào cùng Tiêu Diêu Vương có quan hệ?”

“Tiêu Diêu Vương nói Phi Nhi đã là nữ nhân của hắn, cho nên hắn muốn thú nàng quá môn.”

Bà nội kinh ngạc nhìn về phía Phi Nhi: “Con, con nói... Phi Nhi..... Phi Nhi đã thất thân cho Tiêu Diêu Vương?”

“Là hắn nói như vậy, nhưng Phi Nhi một mực phủ nhận.”

“Vậy người tin tưởng Phi Nhi vẫn chưa là người của Tiêu Diêu Vương?”

“Ta tin tưởng Phi Nhi!”

Diêm Vô Xá không chút do dự trả lời, “Nhưng phải tìm ra là ai giả mạo Phi Nhi.....”

“Đợi chút!”

Bà nội nâng tay, đánh gãy lời nói của hấn: “Đây còn phải hỏi sao?” (bà nội quá đỉnh, đúng là gừng càng già càng cay =]])

“..... Ân?”

“Đương nhiên là nữ nhân bộ dạng rất giống Phi Nhi a.”

“.....”

Diêm Vô Xá nhăn mi, đúng, tại sao hấn lại không nghĩ đến Đinh Nỵ dịch dung thành bộ dáng Phi Nhi? Tiêu Diêu Vương khẳng định đã lấy đi lần đầu tiên của “Phi Nhi” như thế, hơn nữa thời gian còn vừa vặn là lúc bọn họ gấp gáp trở về Minh Thành, hấn là cùng Đinh Nỵ cùng nhau... Phi Nhi chân chính lại cùng Yến nhi cùng một chỗ a.

Đúng! Khẳng định là Đinh Nỵ bị Tiêu Diêu Vương nhận lầm thành Phi Nhi, trở thành nữ nhân của hấn. Vậy người Tiêu Diêu Vương muốn kết hôn là Đinh Nỵ, không phải Phi Nhi.

Nhưng mà vì nữ đế đã hứa hẹn, chuyện Đinh Nỵ giả trang thành Phi Nhi không thể tiết lộ a!

Nghĩ đến đây, Diêm Vô Xá đứng dậy, nói: “Nương, ta đi tìm Đinh Nỵ nói chuyện, người bồi Phi Nhi giúp con.”

“Đúng rồi, nữ nhân kia vừa rồi muốn giết Phi Nhi, ta để cho Minh Nhi đem nàng nhốt tại tấm phòng của nàng.”

“..... Nga.”

Diêm Vô Xá nhíu mày, ảo não thấp rửa mặt một tiếng, trong lòng mạnh chấn một chút, hoảng sợ được ngay. Đều do hấn không tốt, lại không lưu ý Phi Nhi, làm cho dịch nhân thừa cơ hội.

“Mau đi đi, sớm một chút trở về bồi Phi Nhi.”

“Hảo!”

Diêm Vô Xá, gật gật đầu, xoay người nhanh chóng rời khỏi phòng.

.....

Đinh Nỵ ngồi ở bên giường, huyết đạo bị điểm, không thể động dậy, Minh Nhi vừa mở cửa phòng ra, Diêm Vô Xá liền nghênh diện mà đến, nàng vội vàng cúi hạ tầm mắt, không dám nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, sợ chính mình lại miên man suy nghĩ.

Diêm Vô Xá cất bước đến phía trước, mỉm cười hướng Minh Nhi gật gật đầu: “Cám ơn nàng, Minh Nhi.”

“Ách..... cần gì phải nói cảm tạ.”

Minh Nhi bị hấn nhìn đến ngượng ngùng, hai má đỏ ửng thán nhiên, xinh đẹp đáng yêu.

“Nương đem sự tình nói cho ta biết, cảm ơn nàng đã bảo hộ Phi Nhi.”

“Phi Nhi cũng là bằng hữu ta, ta hấn là làm như vậy.”

“Ân.”

Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai của nàng, “Nàng đi bồi nương trò chuyện, an ủi bà, ta cùng Đinh Nỵ có chuyện thương lượng.”

“Hảo.”

Minh Nhi như là chạy trốn, nhanh chóng thoát khỏi phạm vi có mặt hấn, Diêm Vô Xá vượt qua cửa đi vào phòng.

Thân ảnh cao lớn xuất hiện ở bên giường, kéo qua một cái ghế, đối mặt với vẻ mặt tức giận của Đinh Nỵ. Chính là khuôn mặt kia thật giống Phi Nhi như đúc, hấn có chút không đành lòng.

Đinh Nỵ thoáng nhìn thấy tia do dự trong đôi mắt đen của hấn, biết là hấn không nở xuống tay với gương mặt này, lập tức quát:

“Dem bộ dáng quái dị này tháo xuống cho ta, ta chán ghét nữ nhân này!”

“Không! Ta muốn người vĩnh viễn mang theo.”

“..... Có ý tứ gì!”

Diêm Vô Xá gọi lên một chút tà ác tươi cười, trả lời: “Tiêu Diêu Vương hướng nữ đế cầu hôn, yêu cầu thú dưỡng nữ Minh Vương, Diêm Phi Nhi, làm Tiêu Dao phi. Thì ra, người đã là nữ nhân của hắn.”

“.....”

Đinh Ny mạnh mẽ sững sờ, đôi mắt tràn đầy sợ hãi, tựa hồ đoán ra kế hoạch của Diêm Vô Xá.

“Nếu đúng như lời hắn nói, buổi tối hôm đó, nữ nhân mà Tiêu Diêu Vương có được... chính là người.”

Đinh Ny đột nhiên trừng mắt nhìn hắn, lớn tiếng rít gào nói: “Ta không lấy hắn, ta chết cũng không gả cho hắn!!”

“Này há có thể để cho người có quyền nói lấy hay không lấy? Thân phận hiện tại của người là dưỡng nữ của bốn vương, ta muốn người gả, người phải gả!”

“Ta phi! Ta không phải dưỡng nữ của người, ta là Đinh Ny, Vạn Độc môn Đinh Ny!”

“Giang hồ sớm không còn tồn tại Vạn Độc môn, bốn vương muốn người làm Diêm Phi Nhi, người phải là Diêm Phi Nhi.”

“Người!!”

“Còn có khuôn mặt này.....”

Ngón tay thô ráp để ở cằm Đinh Ny, hơi hơi nâng lên: “Người liền vĩnh viễn mang theo đi.”

Đinh Ny sợ hãi nhìn hắn, quay đầu tránh thoát đụng chạm của hắn, không cho hắn chạm vào chính mình: “Diêm Vô Xá, người rốt cuộc muốn như thế nào!”

“Ha ha.....”

Diêm Vô Xá cười lạnh hai tiếng, nội lực ngưng tụ, lòng bàn tay dần dần dấy lên nhiệt lượng. Đột nhiên, đại chưởng bao trùm ở trên mặt Đinh Ny, vừa vặn trụ lấy hai má tinh xảo kia, nhiệt khí nhất thời phun hướng nàng, mặt nạ da người kia theo nhiệt khí dần dần dung tiến da thịt của nàng.

“Ngô!! Buông..... Tay! Nóng quá..... Dừng tay!!”

Vô luận Đinh Ny giãy dụa như thế nào, tay của Diêm Vô Xá vẫn gắt gao bao lấy mặt của nàng, lộ ra đôi mắt đẹp thống khổ nhìn hắn, nhưng không cách nào thoát khỏi vận mệnh bị sửa dung. (ek, có cách này nữa hả chờ >.<>

Một lát sau, Diêm Vô Xá cảm giác được mặt của nàng đã hoàn toàn dung hợp, dần dần thu hồi nội lực, lòng bàn tay rời đi, nhìn chăm chú vào hai má đỏ bừng kia, lộ ra một chút vừa lòng tươi cười: “mặt nạ da người này quả nhiên chất lượng rất tốt.”

Đinh Ny từng ngậm từng ngậm thở phì phò, toàn bộ mặt đều nóng hôi hổi, bỗng rất giống như bị thiêu đốt. Có chỗ lại đau đớn khó nhịn như có mấy ngàn con kiến đang hành quân qua, lại không thể dùng tay xoa xoa, thập phần thống khổ.

“Nhìn sơ qua thật sự phân biệt được, tin rằng Tiêu Diêu Vương sẽ không nhận ra người không phải là Phi Nhi.”

“Người..... Người không sợ ta..... Ta chính mình nói ra sao?”

“Ha ha..... Cầm điếu thì làm thế nào nói chuyện đây!”

“Không!!”

Nói còn chưa nói xong, Diêm Vô Xá móng tay hơi hơi xẹt qua yết hầu của nàng, chuẩn xác cắt dây thanh của nàng, lực đạo vừa phải. Sau đó xuất ra Thủy Tinh giáp, ngã một giọt, đổ ở miệng vết thương.

“Ngô!! Ngô.....”

Đinh Ný còn lại chỉ có âm thanh thống khổ khinh ngâm, rốt cuộc nói không ra lời.

Diêm Vô Xá nhìn ra sự thống hận dấy lên trong mắt nàng, con ngươi đen khôi phục lạnh lùng, nhìn chăm chú vào nàng nhẹ giọng nói: “Đây là cái giá của việc ngươi đối ta hạ vô hồn, vì Phi Nhi, chuyện gì ta cũng có thể làm được!”

“.....”

“Ngươi ngoan ngoãn trở thành Tiêu Dao phi đi, rời xa ta, đừng để cho ta ở Minh Quốc nhìn thấy ngươi. Nếu như để Tiêu Diêu Vương phát hiện chân tướng, mạng của ngươi cũng liền khó bảo toàn.”

“.....”

Đinh Ný nhần lại ngũ quan, khó hiểu nhìn hấn.

“Tiêu Diêu Vương ghét nhất bị người ta lừa gạt, ở trong định nghĩa của hấn, chết không phải thủ pháp tàn nhẫn nhất, sống không bằng chết mới là cảnh giới cao nhất của phương thức tra tấn.”

“.....”

Đinh Ný toàn thân bắt đầu không tự chủ được run run, vô số khủng hoảng nhất dưng mà đến, khiến nàng nhất thời đã không có chủ ý.

“Muốn sống hãy thừa nhận, ngươi là Phi Nhi đêm đó, hiểu không?”

Đinh Ný không phải nữ nhân ngu ngốc, nàng biết chính mình đã đi lên một con đường không thể quay đầu, đành phải ngoan ngoãn gật đầu. Giờ này khắc này, nàng còn có thể làm cái gì đây?

“Vây là tốt rồi!”

Diêm Vô Xá mỉm cười đứng lên, đột nhiên bổ sung một câu: “Đúng rồi! Tiêu Diêu Vương biết Phi Nhi có pháp thuật, nhưng mà..... Ta có thể nói vì không muốn ngươi gây thêm rắc rối, phế đi võ công của ngươi, pháp thuật của ngươi bị xua tan.”

“Ngô!!”

“Ba!”

Đại chưởng mãnh đánh vào huyết đạo trọng yếu, Đinh Ný ngay trong chớp mắt mất đi công lực, trở thành một người tuyệt sắc nhưng câm điếc.

Diêm Vô Xá rời khỏi phòng, nhẹ nhàng thở ra, kế tiếp chính là đem Đinh Ný đưa đến chỗ ở Tiêu Diêu Vương, làm cho hấn nhanh đưa nàng mang đi. Sau đó hấn có thể cùng Phi Nhi thành thân, làm cho nàng chính thức trở thành thê tử của hấn.

Chính là bé con ngủ lâu như vậy vẫn còn chưa tỉnh lại, như thế nào làm tân nương tử a?

“Ai, thật sự là chuyện này chưa yên, chuyện kia lại tới.”

“Vô Xá, Phi Nhi tỉnh!!”

“Hừ!”

“.....”

Lý Minh Nhi còn không có kịp dừng cước bộ, thân ảnh màu đen đã bay vọt lên, trong chớp mắt biến mất ở trước mặt nàng. Nam nhân này thật đúng là nóng vội.

Diêm Vô Xá một cước đá văng cửa phòng, vọt tới bên giường, chỉ thấy Đỗ Yến khẽ ôm lấy Phi Nhi giúp nàng ăn cháo, lập tức gờ lên một chút mỉm cười: “Phi Nhi!”

Phi Nhi nâng mi mắt, lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Đa Duy.....”

Đỗ Yến thấy Diêm Vô Xá đi vào, vội vàng đem Phi Nhi giao cho hấn, làm cho nàng dựa vào trong ngực của hấn, sau đó đem cháo đưa qua: “Người này vừa tỉnh đã nói dối.”

“Ha ha..... Nàng trừ bỏ tham ngủ, còn tham ăn.”

“.....”

Mổ nữ bắt đắc dĩ liếc mắt xem thường, nàng là đã lâu chưa ăn qua này nọ được không.

Đỗ Yến nhìn chăm chú vào vẻ mặt hưng phấn của Diêm Vô Xá, mỉm cười nói: “Diêm thúc thúc, đã lâu không nở nụ cười.”

“.....”

Diêm Vô Xá lập tức dừng hình ảnh, nhú mày, tiếp tục giúp Phi Nhi ăn cháo.

Phi Nhi nắm chắc cơ hội, nhân cơ hội trả lời: “Ân, chàng chính là tham buồn, cũng không tham cười.”

“..... Tiểu yêu tinh!”

83. Chương 83

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 83. Hồng đôi bạch

Ngày thứ bảy, Diêm Vô Xá ngăn cản Tiêu Diêu Vương đến đòi người, để cho Đỗ Yến đem Đinh Nỵ tổng xuất đi, Diêm phủ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, bọn hạ nhân trên dưới đều tươi cười, bận rộn túi bụi. Bà nội lại cười đến sáng lạn, nhi tử bảo bối rốt cục thành thân. Diêm Vô Xá lại luôn sầu lo, sau khi Phi Nhi tỉnh lại, thân mình càng ngày càng yếu.

Để tránh việc bà nội lo lắng, Diêm Vô Xá đem hôn lễ định ở năm ngày sau, làm cho nàng bận rộn không ngừng, không có cơ hội tiến vào phòng. Đỗ Yến bắt đầu thường xuyên chạy tới đoạn nhai, chờ đợi tin tức Lãnh Tinh, không muốn cứ ở Diêm phủ nhìn thấy Phi Nhi ngày một suy yếu như thế.

Trong phòng, Phi Nhi dựa vào ở trong ngực Diêm Vô Xá, khuôn mặt vốn phấn hồng, hiện tại tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt trong veo như nước một chút tinh thần đều không có, liền ngay cả hô hấp cũng mong manh như sương khói, tùy thời có thể biến mất làm cho người ta đau lòng.

“Phi Nhi?”

“Ân?”

“Không có việc gì, chỉ gọi nàng mà thôi.”

“.....”

Loại đối thoại này ngày hôm nay đã là lần thứ sáu, Diêm Vô Xá nội công siêu cường thế nhưng cũng không thể cảm giác được hơi thở của nàng, trong lòng bịt kín một mảnh sợ hãi cùng đau đớn.

Đại chương võ về mái tóc trắng tấp, môi đặt ở đỉnh đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Qua vài ngày nữa, Phi Nhi sẽ trở thành tân nương của ta, ta muốn nàng mau chóng khỏe lại, còn đứng lên làm lễ bái đường, làm cô dâu xinh đẹp nhất Minh thành.”

“Ân.”

Phi Nhi mỉm cười dịu dàng, nàng rất rõ ràng thân thể của chính mình, tựa hồ ngay cả năm ngày đều khó có thể sống qua. Lần đó sử dụng sức mạnh nhiều lắm, vết thương ngay trái tim hoàn toàn không đảm nhiệm được, thường hay chảy ra vài giọt tâm huyết đỏ tươi. Nàng sợ Đa Duy thương tâm, cũng không nói cho hắn biết, chính là lấy quần áo khác lau, để qua một bên.

Nhưng mà, quần áo kia tựa hồ đã muốn loang lổ vết máu.....

“Phi Nhi, mệt mỏi sao?”

Phi Nhi ngẩng đầu, bàn tay mềm xoa mặt của hắn, trả lời: “Không sao.”

“Đa Duy cùng nàng nghỉ ngơi một chút, được không?”

“Ân.”

Diêm Vô Xá thật cẩn thận để cho nàng nằm xuống, khẽ ôm lấy nàng, bàn tay thô ráp ôn nhu ma sát phía sau lưng của nàng. Rất nhanh, tử mâu chậm rãi nhắm lại, Tiểu Phi Nhi liền tiến vào mộng đẹp.

Thấy nàng ngủ, Diêm Vô Xá tức khởi mi, con ngươi đen thâm tình nhìn nàng.

Gần đây Phi Nhi ngủ thật sự nhiều, hầu như cả ngày đều ngủ, không phải hắn gọi nàng tỉnh dậy, phỏng chừng nàng có thể cả ngày cứ như vậy ngủ đi.

Hắn thực lo lắng nàng cứ như vậy, ngủ không tỉnh lại, thực lo lắng đôi mắt mê người kia không thể mở ra, thực lo lắng môi đỏ mọng kia không hề đáp lại lời nói của hắn.

“Phi Nhi..... Đa Duy cùng nàng, vĩnh viễn.”

Môi kéo kéo, ngay cả khí lực mỉm cười đều không có, chính là trên khuôn mặt tỉnh xảo thần sắc vẫn như cũ thỏa mãn như thế, làm cho Diêm Vô Xá cảm giác được hạnh phúc của nàng.

Hạnh phúc làm người ta đau lòng.....

Buổi chiều, Đỗ Yến từ đoạn nhai trở về, mới bước vào phủ đã nhìn thấy Diêm Vô Xá một mình ngồi ở Thạch Trác uống rượu giải sầu. Hắn ủ rũ đi đến bên cạnh Diêm Vô Xá ngồi xuống, cầm lấy cái chén của hắn, ngửa đầu uống cạn chén quỳnh bôi.

Diêm Vô Xá nâng mi mắt, nhìn hắn hỏi: “Tình huống như thế nào?”

Đỗ Yến lắc đầu, thật sâu thở dài: “Không có động tĩnh gì.”

“Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, Tĩnh Nhi còn không có tin tức, thực vội muốn chết.”

“Ân.”

“Phi Nhi đâu? Tình huống như thế nào?”

“Không quá lý tưởng, ta ngay cả hô hấp của nàng đều không cảm giác được, chỉ có nắm cổ tay nàng mới biết được là nàng còn sống.”

Đỗ Yến mạnh xoay người lại, nghiêm túc nhìn Diêm Vô Xá, nói: “Diêm thúc thúc, nếu Tĩnh Nhi không về kịp, Phi Nhi liền.....”

“Ân.”

Diêm Vô Xá đánh gãy lời nói của hắn: “Ta biết.”

“Thúc tính làm sao bây giờ?”

“Ta sẽ vẫn chờ đợi, ta tin tưởng Tĩnh Nhi, tin tưởng ca ca Phi Nhi.”

“.....”

Đỗ Yến bỗng nhiên dừng lại thanh âm, lúc này Minh Vương đã không còn vẻ anh khí của ngày nào.

“Phi Nhi sẽ sống.”

Tín niệm kiên định chính là động lực chống đỡ của hắn, vô luận như thế nào, Phi Nhi cũng không thể rời khỏi hắn!

Đến ngày thứ tư, Phi Nhi đang ngủ bị Diêm Vô Xá đánh thức, nha hoàn lấy đến hỉ phục đặt ở đầu giường liền đi ra ngoài, Diêm Vô Xá nâng nàng dậy, tự tay vì nàng cởi áo tháo thắt lưng, vì nàng thay quần áo.

Nóng tay thô ráp ôn nhu như nước, động tác thông thả, nhất kiện kiện quần áo dừng ở trên giường, cuối cùng lộ ra một khối thân thể mảnh khảnh, trắng nõn không tỳ vết, làm động lòng người.

Đôi mắt đen xem nhẹ hai mềm mại cao ngất kia, tầm mắt đặt ở trên miệng vết thương, thoáng nhìn một tia đỏ tươi chảy ra, vội vàng lấy tay che, kinh ngạc nhìn lại mi.

Phi Nhi thấy tay hấn đặt tại ngực trái của mình, lập tức rũ mắt xuống, giữa các ngón tay chảy ra máu tươi làm cho nàng sửng sốt. Nguy rồi, bị Đa Dục phát hiện.

“Phi Nhi, thương thế của nàng.....”

“Không có gì đáng ngại, Đa Dục đừng lo lắng.”

Diêm Vô Xá bắt lấy bàn tay nhỏ đang làm loạn, nghiêm túc hỏi: “Khi nào bắt đầu chảy máu?”

“..... Không biết đâu.”

“Nói!”

Phi Nhi mạnh chấn động, ủy khuất nhìn lại mi: “Phi Nhi..... Phi Nhi thật sự không biết.”

Diêm Vô Xá nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của nàng, đau lòng đem nàng kéo vào trong ngực, gắt gao ôm lấy: “Phi Nhi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

“Chàng đừng lo lắng, Phi Nhi..... Phi Nhi không có việc gì.”

“Ân!”

Trừ bỏ tin tưởng, hấn còn có thể làm cái gì đây?

Hỉ phục đồ thẩm mặc ở trên người, Phi Nhi tinh thần đột nhiên trở nên tốt lắm, ngồi ở bên giường hưng phấn mà nhìn hỷ bào đỏ tươi tinh xảo trên người, nàng rốt cục có thể trở thành tân nương của Đa Dục.

Diêm Vô Xá quỳ một gối xuống ở giữa hai chân của nàng, một bên tay thắt nút hỷ bào, một bên mỉm cười nói: “Rất vừa người, thích không?”

“Ân.”

Phi Nhi gật gật đầu: “Đa Dục, chúng ta hiện tại sẽ thành thân sao?”

“Buổi sáng ngày mai.”

“Nga.”

Phi Nhi nhần nhần cái mũi, chu miệng, còn phải chờ một buổi tối nha.

Diêm Vô Xá điểm điểm chớp mũi của nàng: “Như thế nào? Phi Nhi nôn nóng muốn làm tân nương tử sao?”

“..... Ta nào có.”

“Nàng xem đi, mặt đỏ cả rồi.”

“..... Đa Dục!”

“Được rồi, được rồi, không nói không nói, đừng kích động!”

Diêm Vô Xá đứng lên, cao thấp đánh giá một phen, vừa lòng gật gật đầu. Hơi thở nhu nhược được hỉ bào phụ trợ trở nên hồng nhuận, cả người đều sáng lên rất nhiều.

Phi Nhi của hấn chính là mỹ nhân đẹp nhất.

“Tốt lắm, thay quần áo đi ngủ thôi, sáng sớm ngày mai phải rời giường.”

Phi Nhi lôi kéo hỉ phục, nhìn mi: “Ta vừa mới mặc vào.”

“Ngày mai cho nàng mặc cả ngày.”

“.....”

Diêm Vô Xá trở lại trước người nàng, gấp khúc thân thể, một lần nữa cởi bỏ nút thắt phức tạp trên quần áo. Từ mâu nhìn chăm chú vào tuần dung gần trong gang tấc, ánh mắt trở nên dụ hoặc, môi đỏ mọng nổi lên nhiều điểm hào quang.

Đôi mắt đen hơi hơi nhấc tới, cùng nàng nhìn nhau, ngón tay không có dừng lại, tiếp tục công tác.

Hắn như thế nào đột nhiên phát hiện Phi Nhi lại mê người như vậy?

Phi Nhi nhìn chăm chú vào cánh môi mê người kia, hơi hơi chu miệng lên, nhẹ giọng nói: “Đa Duy, tay của chàng rất nóng.”

“..... Ân.”

Mỗ nam hầu kết cao thấp di động, gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú vào nàng.

“Đa Duy, ta muốn..... Hôn chàng.”

“Ân?”

Hai bàn tay mềm nhấc tới, phủng trụ mặt của hắn, ở trên bạc môi hơi hơi trác một chút, giống như chuồn chuồn lướt nước, tinh tế lại phiến tình.

“..... Phi Nhi?”

Đại chương dừng lại động tác cởi quần áo, bàn tay mềm thay thế tay hắn, cởi bỏ hỉ phục chính mình, cái yếm, quần dài,... cuối cùng trần như nhộng.

Diêm Vô Xá mạnh mẽ sờ, tầm mắt cúi hạ, đánh giá đường cong linh lung kia, bỗng nhiên dâng lên dục vọng, Phi Nhi ôm lấy cổ của hắn, môi đỏ mọng lại lần nữa hạ xuống, lời kéo hắn áp hưởng chính mình, hai người chậm rãi nằm ở trên giường.

Diêm Vô Xá cho tới bây giờ đều là một nam nhân điên cuồng, chính là đối mặt kiều nữ suy yếu như thế, sợ làm thương nàng. Bởi vậy, sở hữu động tác đều trở nên rất nhẹ, thật cẩn thận, thực...áp lực.

Đại chương đi vào chỗ mất hồn, con ngươi đen kiêu kiêu chế đầy ngập dục hỏa, tiếng nói khàn khàn hỏi: “Phi Nhi, thật sự có thể chứ?”

Phi Nhi ngượng ngùng gật gật đầu, tự động mở ra hai đùi, tử mẫu trở nên thâm tình, trở nên xinh đẹp. Bàn tay mềm dẫn hắn tiến vào thân thể của chính mình.....

Chính là tại trong nháy mắt kia, hạ thân xé rách đau đớn mãnh liệt mà đến, nguyệt mi cao cao ngất khởi, bộ vị trái tim dường như muốn phun ra máu tươi, nóng rực vô cùng.

Phi Nhi lập tức lấy tay ôm chặt lấy lưng của hắn, không cho hắn thấy chính mình khác thường. Nàng không thể làm cho hắn có điều cố kỵ, nàng muốn trở thành nữ nhân của Đa Duy, nàng muốn trở thành thê tử của hắn.

Diêm Vô Xá hoàn toàn bị dục vọng chinh phục, không hề phát giác nàng không ổn, thời điểm cảm giác được phiến lá mỏng kia, động tác lập tức dừng lại, nhắm mắt: “Phi Nhi.....”

Ngón tay gắt gao bắt lấy phía sau lưng của hắn, Phi Nhi cắn chặt răng, nhịn xuống thân thể thống khổ, cũng muốn nhịn xuống trái tim kích động sắp nứt ra, một câu cũng nói không nên lời.

Diêm Vô Xá thấy nàng không đáp lời, vội vàng nói: “Ta..... Ta vẫn nên là rời khỏi.”

“Không! Đợi chút, đợi chút là tốt rồi.”

“.....”

Diêm Vô Xá ảo não thấp rửa một câu, chết tiệt! Hắn đã bị tình đánh bại, không ngấm lại nàng kiều nữ như thế sao có thể nào thừa nhận chính mình đâu?

Một lát sau, Phi Nhi cảm giác được tốt hơn, bàn tay mềm cũng trầm tĩnh lại, hai chân ôm lấy đùi to lớn của hắn, chu miệng lên hôn trụ môi của hắn.

Diêm Vô Xá như là được cổ vũ, bắt đầu chậm rãi mà động.....

.....

Ngày hôm sau, Diêm Vô Xá bị dương quang chói mắt đánh thức, đại chưởng đặt lên trán, che khuất ánh sáng chói mắt chán ghét kia. Khi đồng tử dần dần thích ứng với ánh sáng sáng sớm, con ngươi đen chậm rãi tròn to, trong đầu xẹt qua hình ảnh kích tình tối hôm qua, bạc môi không khỏi gợi lên một chút tươi cười vui sướng, Tiểu Phi Nhi đã là nữ nhân của hắn.

Đại chưởng ma sát phía sau lưng bóng loáng như tơ bàn, Diêm Vô Xá cúi hạ tầm mắt, bỗng nhiên sững sờ.

Một vết máu đỏ tươi ánh vào mi mắt, trên thân thể trắng nõn loang lổ màu máu đỏ tươi, Diêm Vô Xá lập tức đem Phi Nhi lật qua, thoáng nhìn chỗ vết thương nơi ngực trái đã muốn ngưng kết một đoàn máu, một cổ hơi thở tử vong bao phủ lấy nàng.

Diêm Vô Xá vỗ vỗ khuôn mặt Phi Nhi, kích động kêu một câu: “Phi Nhi?”

Dừng một chút, cũng không có tiếng nói quen thuộc đáp lại, Diêm Vô Xá trong lòng càng thêm sợ hãi.

Hai tay cầm bả vai Phi Nhi, ngữ khí tăng thêm: “Phi Nhi, trời đã sáng, mau rời giường thôi.”

Không có, vẫn như cũ không có trả lời.

“Phi Nhi..... Tỉnh tỉnh, chúng ta phải thành hôn.....”

Con ngươi đen bắt đầu nóng lên, cái mũi ê ẩm, tầm mắt trở nên mơ hồ.

“Phi Nhi..... Nàng phải làm tân nương của Đa Duy, mau đứng lên đi..... Phi Nhi.....”

Cánh tay căng thẳng, đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.

“Phi Nhi, không cần, không cần rời khỏi ta, Phi Nhi!”

Hai giọt nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống, Diêm Vô Xá bị thương thất thanh khóc rống.

Sau một đêm, đèn lồng đỏ thắm hạ xuống, thay bằng đèn trắng; Hỉ phục rực rỡ tươi vui thay bằng tang bào bi thương tàn khóc, hồng đổi bạch, tan nát lòng người... Mấy ngày liền đều trở nên bụi trần một mảnh.....

.....

P/s: đọc chap này mà Nấm muốn khóc theo quá. Thật thương Phi Nhi và Đa Duy mà T^T – pan: khăn giấy khuyến mãi, mại dzô, mại dzô, hức hức TT^TT

84. Chương 84

Edit: Nấm

Phi Nhi hảo mê người 84. Ca ca giá lâm

Mấy ngày này, toàn bộ Diêm phủ bị bao phủ trong không khí bi thống, toàn bộ người hầu đều mặc vào quần áo màu đen, cánh tay mang theo dây buộc màu trắng, thương tiếc Vương phi chết đi. Bà nội thương tâm ăn không ngon, ngủ không tốt, suốt ngày nước mắt như mưa, vẻ mặt đại ra như người mất hồn.

Diêm Vô Xá canh giữ ở bên cạnh Phi Nhi, chần chừ mãi không chịu hạ táng, hắn không tin Phi Nhi cứ như vậy rời hắn mà đi, không thể tin được Phi Nhi của hắn sẽ chết, không thể chấp nhận chuyện Phi Nhi đã rời khỏi nhân thế.

Sang ngày thứ năm, tổng quản thuyết phục Diêm Vô Xá, để cho người chết được an nghỉ, đáp ứng đưa Phi Nhi đi đến phần mộ tổ tiên mai táng, trong nhà lập vị — Minh Vương Vương phi.

Đội ngũ đưa ma rất dài, tiền giấy rơi đầy đất, tiếng khóc thấu trời xanh, hơi thở đau thương bao trùm tất cả, trông thấy đội ngũ, dân chúng đều gục đầu xuống, cung kính nhường đường.

Đội ngũ ra khỏi cửa thành, hướng mộ địa xuất phát. Đột nhiên, một vật thể màu đen từ trên trời phi tường mà qua, cảm giác được hơi thở mỏng manh của tinh linh, khẩn cấp phanh lại, dừng ở giữa không trung.

Tiểu tử kia liếc mắt nhìn đội ngũ thật dài, tầm mắt đặt ở trên miệng quan tài, tế mi tức tức, môi đỏ mọng đỏ khởi: “Người còn chưa có chết, táng cái gì mà táng!”

Hai chân kẹp nhanh, ma pháp quét nhanh hướng mặt đất tiến lên.

“Dừng lại!!”

“Ba!”

“.....”

Dưới chân thân ảnh đột nhiên ở trước mặt Diêm Vô Xá rơi xuống, tạo nên một trận bụi bặm. Chỉ chớp lát, một người mặc áo choàng màu đen, trong tay cầm một loại cây cỏ kì lạ cũng màu đen xuất hiện.

Diêm Vô Xá giơ tay lên, đội ngũ ngừng lại. Con người đen nheo lại, đánh giá thiên hạ trước mắt, cái mũ thật lớn nhìn không ra mặt của nàng, chỉ có thể theo thân hình phân rõ ra nàng là một cô gái.

Đỗ Yến tiến lên từng bước, trầm thấp hỏi: “Cô nương là ai/.”

Cô gái vỗ vỗ tro bụi trên người, kéo kéo mũ, hé ra khuôn mặt đáng yêu, cầm cái “cây đen” đi đến trước mặt bọn họ, chỉ vào chóp mũi chính mình: “Ngay cả ta, vu nữ siêu cấp vô địch đáng yêu – Lạp Lạp, cũng không biết?!”

“.....”

Đỗ Yến nhìn thiên hạ bé nhỏ này, trong lúc nhất thời đáp không ra lời. Cái gì là vu nữ?

Bàn tay mềm vung lên, nói: “Quên đi, xem người cùng Cát Tư bộ dạng không sai biệt lắm, buông tha người.”

Diêm Vô Xá vừa nghe thấy tên của ca ca Phi Nhi, vội vàng hưng phấn mà hỏi: “Cô nương là người của Tinh Linh Quốc?”

Lạp Lạp quay đầu lại, vây quanh Diêm Vô Xá dạo qua một vòng, đoán nói: “Ta đoán người chính là nam nhân Phi Phi thích đi?”

“Đúng! Ta là phu quân Phi Nhi.”

“Sai! Nàng gọi là Phi Phi!!”

“.....”

“Làm sao có thể tùy tiện sửa tên muối muối của ta, hừ!”

“Thật có lỗi, nàng không nói cho ta biết tên của nàng.”

Diêm Vô Xá xin lỗi, “Cô nương vẫn là nhanh chóng nhìn xem Phi..... Phi đi.”

“Có ta ở đây, yên tâm đi!”

Lạp Lạp cầm “cây đen” đi đến trước mặt quan tài, Đỗ Yến cùng Diêm Vô Xá vội vàng mở quan tài ra, Phi Nhi mặc cẩm tú trắng noãn nằm ở bên trong.

Lạp Lạp bỏ mũ ra, buông “cây đen” xuống, bàn tay mềm đặt tại bộ vị trái tim Phi Nhi, hoàn hảo, còn có thể cảm giác được hơi thở. Chính là hơi thở rất yếu, nhân loại không thể phân rõ được.

Lạp Lạp từ ống tay áo lấy ra Thủy Tinh giáp của chính mình, ngã một giọt chữa thương được ra, đổ ở miệng vết thương vỡ ra, làm cho nó khép lại. Sau đó từ trong bao lấy ra một tiểu vương miện tinh xảo, miệng lầm bầm:

“Thủy Tinh Linh vương a, thỉnh cứu vớt hài tử của người, để cho nàng trước tiên tiến vào lần lột xác thứ ba, trở thành dũng sĩ Tinh Linh Quốc đi!”[Tinh Linh nữ]

Thánh quan đột nhiên phát ra lam quang, Lạp Lạp đem nó đặt ở bộ vị trái tim Phi Nhi, sau đó Lạp Lạp vội vàng cởi bỏ áo choàng, bao trùm ở trên người Phi Nhi, giấu giếm không một chút dấu vết.

Sau khi trị liệu xong, Lạp Lạp hít một hơi thật sâu, xoay người sang chỗ khác, đối Diêm Vô Xá nói: “Tốt lắm, đừng nhấc áo choàng lên, để cho nàng tiến hóa. Bị người thấy quá trình nàng tiến hóa, Phi Phi sẽ đình chỉ tiến hóa, biến thành một khối thi thể sống, hiểu không?”

“Ân.”

Diêm Vô Xá nặng nề mà gật gật đầu, bi thương trên mặt rốt cục thối lui, khẽ mỉm cười.

Đỗ Yến vẫy vẫy tay, đối đội ngũ rồng lớn nói: “Hồi phủ!”

Nhóm hạ nhân tựa hồ biết Vương phi có thể cứu chữa, không khí trầm trọng vừa rồi bỗng nhiên biến mất, trên mặt đều lộ ra vui mừng tươi cười. Bọn họ đều tháo dây băng màu trắng trên cánh tay xuống, cùng quan tài Vương phi, hướng Minh phủ trong thành đi đến.

Lạp Lạp đi theo phía sau cùng của đội ngũ, Đỗ Yến đứng ở bên cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi: “Phi Nhi.....”

Bị trừng mắt nhìn một cái: “Phi... ca ca Phi Phi đâu? Anh ta chưa tới sao?”

“Đến đây.”

“Người đâu?”

Hắn thật đúng là muốn nhìn nam nhân cùng hắn bộ dạng giống nhau như đúc trong truyền thuyết.

“Hắn cùng Lãnh Tinh đã tới ở phía sau rồi, ta lại đây cứu Phi Phi trước.”

“Thì ra là thế.”

Đỗ Yến liếc mắt nhìn vật thể lạ lùng trong tay nàng, nghi hoặc hỏi: “Này, cái đó thật sự có thể bay sao?”

“Ân?”

Giọng mũi trầm thấp mang theo uy hiếp vang lên.

“..... Được rồi, nó rất được.”

Lạp Lạp vội vàng kiêu ngạo ngẩng đầu, giọng “cây đen” lên như hiến vật quý: “Đương nhiên! Nó là do ta tự tay làm.”

“Ta muốn hỏi một chút, vụ nữ là cái gì?”

Lạp Lạp trừng lớn ánh mắt, đáng yêu trát trát: “Người ngay cả chức nghiệp vụ nữ cao thượng cũng không biết?”

“..... Quả thật không biết.”

“Hừ!”

Mổ nữ lập tức phần nộ hừ một tiếng, “Ta không thèm để ý tới người.”

“.....”

“Nam nhân đáng giận!!”

Tuyệt đối nghiêng răng nghiêng lợi.

Đỗ Yến nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ lên kia, không khỏi lộ ra một chút tươi cười cứng chiều, các cô gái Tinh Linh Quốc đều đáng yêu động lòng người như thế sao? Phi Phi? Lạp Lạp? Ngay cả tên đều thực xinh đẹp, thật sự làm cho người ta muốn yêu thương.

Đội ngũ một lần nữa trở về Diêm phủ, bà nội nghe nói Phi Nhi có thể cứu chữa, cả người lập tức có tinh thần, canh giữ ở bên cạnh Phi Nhi, một tắc cũng không rời, cũng không cho người nào tiếp xúc áo choàng màu đen kia.

Diêm Vô Xá cũng muốn cùng Phi Nhi, chính là ngại tỷ tỷ Phi Nhi đã đến, nói như thế nào mình cũng là phu quân của Phi Nhi, vẫn là phải tiếp đón một chút.

Hắn sai người làm một bàn mỹ vị, Lạp Lạp là lần đầu tiên nhìn thấy đồ ăn Trung Quốc.

Nói thật, nàng vẫn luôn ở Tinh Linh Quốc tu luyện, học tập ngôn ngữ nhân loại đều là thông qua thầy giáo Tinh Linh của nàng. Nàng thông minh, tinh thông tám loại ngữ ngôn, có thể viết có thể đọc, vận dụng thuần thục, cho nên giao tiếp không quốc gia nào làm khó được nàng.

Chính là vẫn tiếc nuối, nàng còn chưa tốt nghiệp, không có thời gian đi xem Trung Quốc thần bí, lãnh hội một chút phong thổ Đông Phương, cảm thụ hơi thở màu đỏ nồng hậu.

Diêm Vô Xá thấy nàng chỉ nhìn bất động, đem chiếc đĩa đưa qua, mỉm cười nói: “Lạp Lạp cô nương, dùng thử xem.”

Lạp Lạp tiếp nhận chiếc đĩa, mày túng rất cao, xấu hổ nhú mày, nhẹ giọng hỏi: “Có dao nĩa hay không a?”

“Dao nĩa?”

“Chính là..... Chính là.....”

Mắt vàng bất đắc dĩ lóe ra, nàng phải làm thế nào giải thích dụng cụ phương Tây?

Đỗ Yến ngồi bên cạnh cầm lấy chiếc đĩa, đối nàng nói: “Ta đến giúp cô nương đi.”

“Nga.”

Lạp Lạp lập tức quên lời nói vừa rồi, tiếp nhận chiếc đĩa Diêm Vô Xá, nhìn chăm chú vào động tác của Đỗ Yến, học theo hần đem chiếc đĩa đặt ở giữa ngón tay, hai ngón tay hơi hơi đóng đưa.

“Như vậy.”

Đỗ Yến di một chút ngón tay mảnh khảnh kia, mỉm cười gật đầu.

Lạp Lạp xem tay hần, nhìn nhìn lại tay chính mình, sau đó thử gấp lên một miếng thịt, thông thả hưởng trong bát di động. Mắt vàng bỗng bừng lòe ra quang mang vui sướng: “yeah! Ta thật thông minh!”

“Ba!”

Nói còn chưa nói xong, miếng thịt kia liền rơi xuống bàn.

Lạp Lạp lập tức nhăn lại ngũ quan, bộ dáng đáng thương hề hề.

Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai của nàng, an ủi nói: “Từ từ sẽ được, chiếc đĩa này có người dùng mười mấy năm vẫn là cầm sai tư thế a.”

“Thật vậy chăng?”

Mổ nữ vừa nghe, hưng phấn mà nhìn Diêm Vô Xá.

“Đương nhiên! Cô nương mới học mà muốn tư thế chính xác ngay thì rất khó.”

“Hắc hắc! Đều nói ta thông minh, chính là sai lão sư mà thôi.”

“.....”

“!!”

Mổ nam muốn phát hỏa, Thủy Tinh Linh này một chút cũng không đáng yêu!

Cuối cùng, sau vài lần phấn đấu, Lạp Lạp rốt cục có thể đem đồ ăn đầu tiên gấp đến trong bát chính mình. Chính là vừa gấp vào bát, nàng liền lập tức buông chiếc đĩa, lấy tay cầm lấy đồ ăn cho vào miệng, dọa đến Đỗ Yến ngồi ở bên cạnh.

Diêm Vô Xá một bên mỉm cười lắc đầu, một bên vì nàng gấp một chén thịt để ăn, chẳng lẽ cô gái của Tinh Linh Quốc đều là thích ăn như vậy sao?

“Cám ơn!”

Làm ra bao nhiêu mỹ vị thế này lại không ăn, thật sự là lãng phí. Lạp Lạp quyết định trước đem chiếc đĩa này để qua một bên, “từ từ nghiên cứu”, lấp đầy bụng rồi nói sau.

Diêm Vô Xá thấy nàng lang thôn hổ yết, vì nàng châm chén trà, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Lạp Lạp cô nương, Phi Phi cần bao lâu mới có thể hoàn thành tiến hóa?”

“Còn phải xem thể chất thân thể của nàng, bình thường thì là ba ngày. Nếu nàng trước khi tiến hóa đã làm – yêu – yêu, thì năm ngày, may mắn còn có thể mang theo tiểu baby đã đến.”

“..... Tiểu baby?”

“Chính là tiểu Tinh Linh a.”

“.....”

Diêm Vô Xá bỗng đứng sững sốt, nhú mào, con ngươi đen xẹt qua đủ loại vẻ mặt, hưng phấn, bàng hoàng, vui sướng, lo lắng, toàn bộ nảy lên.

Đỗ Yến thấy hắn bất động, vội vàng ngửa thân mình ra sau, ở phía sau Lạp Lạp giật nhẹ quần áo của hắn, dùng ánh mắt hỏi hắn sao lại thế này?

Diêm Vô Xá đối hắn lắc đầu, tiếp tục hỏi Lạp Lạp: “Lạp Lạp cô nương, bào bối của ta cùng Phi Phi, cũng là tiểu Tinh Linh sao?”

Lạp Lạp buông xương gà, từ trong bao bao xuất ra khăn tay, lau tay, nhả lại mi cân nhắc: “Này rất khó nói. Có nhân loại cùng Tinh Linh kết hợp, sẽ sinh hạ nhân loại, có khi lại sinh hạ Tinh Linh, còn phải xem phản ứng của thai nhi. Nhưng đa số sau tiến hóa, đều sẽ có baby.”

“.....”

“Đúng rồi, Lãnh Tinh cùng Cát Tư muốn đến nơi này cần bao nhiêu ngày?”

Đỗ Yến thấy Diêm Vô Xá trầm tư, thay hắn trả lời: “Đoạn nhai cách Minh Thành không xa, đại khái một ngày đường đi.”

“Nga, ta còn muốn ở trong này ngoạn một chút đâu, đáng tiếc phải đi học.....”

Bé con chu miệng lên, lại một cô gái có bộ dáng người gặp người thích.

“Người không phải Phi Nhi..... tỷ tỷ Phi Phi sao? Như thế nào còn phải đến trường?”

“Ta là đệ tử đời thứ hai của vu nữ, nhiệm vụ tương lai là duy trì thế giới hòa bình, trách nhiệm trọng đại, cho nên ta phải đến trường!”

“.....”

Đỗ Yến trừu khuyệt khuyệt, kinh ngạc nhìn nàng, thấy nàng bộ dáng tự hào, chức nghiệp vu nữ này hẳn là thật vĩ đại, thực chính nghĩa đi?

Lạp Lạp xem nhẹ vẻ mặt của Đỗ Yến, vừa ăn này nọ, một bên nhìn Diêm Vô Xá. Lãnh Tinh nói Phi Phi vì cứu một nam nhân nàng yêu, tự mình trích tâm huyết. Nam nhân đáng giá để Thủy Tinh Linh dùng sinh mệnh đổi lấy, nhất định là anh hùng trong cảm nhận Thủy Tinh Linh.

Bất quá, nói thật, nam nhân trước mắt này quả thật có loại cảm giác quen thuộc, như là từng gặp qua ở nơi nào gặp a? Lại nghĩ không ra?

Diêm Vô Xá trầm tư nửa ngày, lộ ra một chút thần nhiên tươi cười, hiện tại tựa hồ có điểm hiểu được, Phi Nhi trong lúc choáng váng còn đem lần đầu tiên cho hắn, trở thành nữ nhân của hắn, thì ra Tiểu Phi Nhi muốn sinh một đứa nhỏ của bọn họ.

May mắn người của Tinh Linh Quốc đến kịp lúc, bằng không hắn thật muốn tự tay hạ táng mẫu tử hai tánh mạng. Hắn tin, chỉ cần có người của Tinh Linh Quốc ở đây, Phi Nhi sẽ không sẽ có chuyện gì.

Nghĩ đến đây, tâm của hắn cũng thoải mái không ít.

Cảm giác được tầm mắt của Lạp Lạp, Diêm Vô Xá quay đầu lại, tò mò nhìn nàng: “Làm sao vậy? Lạp Lạp cô nương?”

“Cảm giác người có vẻ giống một người, nhưng không biết là ai.”

“Phi Phi nói ta giống phụ vương của nàng.”

“Phụ vương?!”

Lạp Lạp mạnh mẽ sững sờ, kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, vội vàng mở ra Thủy Tinh giáp chính mình, bên trong có ảnh chụp phụ vương cùng mình. Nàng liếc mắt nhìn Diêm Vô Xá một cái, lại nhìn nhìn phụ vương, hai mắt lộ ra thần sắc hưng phấn.

“Đúng! Phụ vương!”

Lạp Lạp bỗng dừng hai tay hoàn thượng gáy Diêm Vô Xá, cất tiếng cười to: “Phụ vương, người là phụ vương phiên bản Đông Phương!!”

“.....”

Phiên bản Đông Phương?

“Ta nói Lạp Lạp, muội dù sao cũng là vu nữ, có thể rụt rè một chút được không?”

Tiếng nói trầm thấp từ ngoài cửa truyền đến, hai bóng người lướt xuống trong viện, trong đó một người mang theo mỉm cười giống như xuân phong, tóc màu vàng dựng thẳng lên, hỗn độn không chịu nổi, còn người màu lam gắt gao khóa trụ Diêm Vô Xá.

Này chính là nam nhân làm cho Phi Phi bị thương!!

Lạp Lạp nghe thấy thanh âm Cát Tư, vội vàng nhảy dựng lên, vọt tới bên người hắn, tò mò nhìn hắn: “Các người nhanh như vậy đã đến? Di! Cát Tư ca ca, đầu huynh hảo loạn.”

“Àn, khinh công so với máy bay còn kích thích hơn.”

“Khinh công?”

Lạp Lạp quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Lãnh Tĩnh, “Người có khinh công?”

Lãnh Tĩnh hơi hơi gật gật đầu: “Àn.”

Hướng Diêm Vô Xá cùng Đỗ Yến chấp tay chào hỏi.

Hai nam nhân chấp tay trả lời, vội vàng đi ra nghênh đón bọn họ.

Lạp Lạp vội vàng giữ chặt góc áo Lãnh Tĩnh, mắt vàng tràn đầy sùng bái: “Lãnh Tĩnh ca ca, mang ta bay bằng khinh công đi?”

“..... Ma pháp của cô nương không phải cũng có thể bay sao?”

“Không giống! Ta chưa từng học qua võ công Trung Quốc, đến thôi đến thôi!”

Lãnh Tĩnh nâng mi mắt, nhìn chăm chú vào Đỗ Yến: “Thiên hạ võ lâm, khinh công tốt nhất có thể coi là thần xạ thủ Đỗ Yến.”

“Đỗ Yến?”

Bé le lưỡi, “Tên nghe như thổ dân.”

“.....”

Mỗ nam ánh mắt lợi hại bắn lại đây, nữ nhân này kiêu trước nhất định cùng hắn có xung đột.

“Bất quá, khinh công của hắn dường như rất cao, cái tên coi như bỏ qua. Lãnh Tĩnh ca ca, hắn ở nơi nào? Hắn ở nơi nào? Chúng ta đi tìm hắn đi?”

“Hắn ở phía sau người.”===

Lạp Lạp mạnh mẽ xoay người sang chỗ khác, chống lại thần sắc khinh miệt của Đỗ Yến, dựng thẳng lên ngón tay chỉ vào hắn, nghi hoặc hỏi: “Hắn?”

Đỗ Yến hai tay khoanh ở trước ngực, kiêu ngạo ngẩng đầu: “Đúng! Ta chính là thổ dân Đỗ Yến.”

“..... Không! Làm sao có thể! Đỗ Yến tên này suất vô cùng! So với Lãnh Tinh suất hơn! Đỗ Yến ca ca..... Ta yêu người!”

“.....”

“!!”

Mỗ nam nổi một thân da gà, thật sự đối với tiểu vu nữ này bội phục sát đất!

Diêm Vô Xá đi đến trước mặt Cát Tư, chấp tay nói: “Ta là Diêm Vô Xá, Phi Phi.....”

“Ba!”

Một cái quyền đầu nghênh diện đưa lại đây, Diêm Vô Xá cũng không né tránh, chính giữa cái miệng của hắn, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt, bao gồm cả người đang lú lo, đã muốn bắt cánh tay Đỗ Yến -Lạp Lạp.

Cát Tư phần nộ trừng mắt nhìn Diêm Vô Xá, trầm thấp quát: “Người chính là nam nhân làm cho Phi Phi bị thương!!”

“Ân!”

“Vừa rồi quyền kia là thay Phi Phi trút giận, quyền này là của ta!!”

“Ba!”

Diêm Vô Xá vẫn đứng yên không né tránh, khóe miệng nứt vỡ, tràn ra máu tươi.....

85. Chương 85

Phi Nhi hảo mê người 85. Phi Nhi tỉnh lại

Edit: Năm

“Vì sao người không né?”

“Ta nên bị đánh!”

“Biết là tốt rồi!”

“Đại ca, mời vào trong dùng trà.”

“Hừ!”

Chỉ hai quyền, Cát Tư đối với Diêm Vô Xá có bước đầu nhận thức, nam nhân có thể để Phi Phi thật tình đối đãi, nhất định phải có trách nhiệm đảm đương. Nếu hắn né hai quyền này, Cát Tư nhất định sẽ chờ Phi Phi hoàn thành lần lột xác thứ ba xong sẽ đem nàng mang về Tinh Linh Quốc, làm cho nàng mãi mãi quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra ở nơi này.

Nhưng mà hắn chẳng những không tránh, còn thừa nhận khuyết điểm chính mình, chính điều này khiến thái độ của Cát Tư phóng hòa huyễn không ít, cho hắn “cơ hội” chờ quan sát.

Diêm Vô Xá dẫn mọi người đến đại sảnh, Đỗ Yến lo lắng nhìn Diêm Vô Xá, hắn tựa hồ không có để ý thương thế nơi khóe miệng, tùy ý để vết rách kia vì cử động cùng nói chuyện mà càng thêm kéo dài, thậm chí chảy ra máu tươi.

Cát Tư nhìn thấy thế cũng không chịu được, từ trong túi quần rút ra một tờ khăn giấy, đưa cho hắn: “Lau máu đi.”

“.....”

Diêm Vô Xá tiếp nhận “vật thể” màu trắng kì lạ kia, nhíu mày nhìn chăm chú vào: loại giấy rất tinh tế, có mùi thơm nhẹ nhàng, hơn nữa rất mềm mại.

Hắn lau vết thương nơi khóe miệng, đem khăn giấy thu vào ống tay, muốn lưu lại lần sau lại dùng.

Lúc này, Minh Nhi bưng nước trà từ bên ngoài đi vào, đem trà hoa thơm ngát đặt ở trước mặt Cát Tư cùng Lạp Lạp, đối Lạp Lạp mỉm cười nói: “Cô nương dùng bữa xong, uống chén trà hoa để nhuận tràng đi.”

“Nga, cảm ơn!”

Minh Nhi vì bọn họ châm chén trà, mắt phượng xẹt qua Diêm Vô Xá, thoáng nhìn thấy vết thương miệng hằn, lập tức đi đến bên cạnh hẩn, dò hỏi: “Vô Xá, thương thế của người?”

Diêm Vô Xá vội vàng bắt lấy bàn tay đang muốn vuốt lên trên mặt hẩn, lắc đầu: “Không có gì đáng ngại, vết thương nhỏ mà thôi.”

hành động của Minh Nhi lập tức làm cho Cát Tư cảm thấy phản cảm, đây là cuộc sống của Trung Quốc cổ đại, cái gọi là “ba vợ bốn nàng hầu” sao? Chẳng lẽ muốn muội muội hẩn làm tiểu thiếp?

Không được! Tuyệt đối không được!!

Cát Tư áp lực tức giận, cầm lấy chén trà, lạnh lùng uống ngụm trà. Nói thật, nói về trà nghệ của Trung Quốc, kiến thức của hẩn quả thật không ít, nhưng ở Trung Quốc cổ đại nhấm nháp cổ trà chính tông, lại ngồi ở phủ đệ cổ đại, cái này...lại có một phong vị khác.

Lạp Lạp nhìn thấy Minh Nhi cùng Diêm Vô Xá bộ dáng thân mật, hờn giận chu miệng lên, nhìn chăm chú vào bọn họ, thấp giọng thăm thò : “Lão bà còn ở bên trong chưa biết sinh tử thế nào, hẩn lại ở đây cùng nữ nhân khác khanh khanh ta ta, Phi Phi làm sao có thể thích loại nam nhân này.”

Diêm Vô Xá công lực thâm hậu, đương nhiên nghe thấy câu oán hận của Lạp Lạp, lập tức giới thiệu: “Đại ca, nàng này gọi là Lý Minh Nhi, là nghĩa muội của ta. Minh Nhi, vị này là đại ca của Phi Nhi, là từ bên ngoài xa xôi đến đây cứu Phi Nhi.”

Lý Minh Nhi hành lễ, phúc phúc thân, mỉm cười nói: “Đại ca hảo.”

Cát Tư chính là hướng nàng gật gật đầu, cũng không nói chuyện.

Nhưng thật ra Lạp Lạp bắt đầu kháng nghị, chỉ vào Diêm Vô Xá nói: “Người, nam nhân này sẽ không thích nghĩa muội của mình chứ.”

“Không! Ta chỉ thú một mình Phi Phi là thê tử.”

“Vậy nàng? Phải xử trí như thế nào?”

“Nàng là bằng hữu của Phi Phi, hai người các nàng cảm tình tốt lắm, cho dù ở chung một chỗ cũng sẽ không khắc khẩu.”

“Hừ! Tạm thời tin tưởng người, nếu ta phát hiện cái gì không ổn, chúng ta lập tức mang Phi Phi đi. Nàng là công chúa Tinh Linh Quốc, mới sẽ không lưu lại chịu thiệt thòi vì phạm nhân các người đâu.”

Diêm Vô Xá cúi hạ tầm mắt, trầm mặc không nói. Rất nhiều lần hẩn tự hỏi chính mình, Phi Phi là một công chúa cao quý, rốt cuộc hẩn có xứng đôi với nàng không? Tuy rằng nàng chưa từng có một lần ra vẻ công chúa, nhưng nhìn người nhà của nàng xem ra, đoán bọn họ hai người cảm tình, không chấp nhận được có nửa điểm tệ vết nào.

Chẳng lẽ lấy thân phận Minh Quốc Vương gia của hẩn, còn chưa đủ để phó thác Phi Phi cho hẩn sao?

Tất cả mọi người không tiếp tục nói chuyện, Đỗ Yến đem hết thấy xem ở trong mắt, dường như hai vị bằng hữu Tinh Linh Quốc này đối với việc Phi Phi tiếp tục ở tại chỗ này tựa hồ không đồng ý, còn có thái độ hoài nghi tình yêu của Diêm thúc thúc đối với Phi Phi.

Diêm Vô Xá là người người rắn rỏi, dám làm dám chịu, khi nào chịu đựng chuyện “ăn nói khép nép”, nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện bao giờ?

Đỗ Yến thật lo lắng, chờ đến thời điểm Phi Phi tỉnh lại, sự tình sẽ bởi vì ca ca cùng tỷ tỷ nàng đến mà phát sinh chuyển biến, hai người bọn họ đã khô sở quá nhiều rồi.

Thời gian ba ngày rất nhanh trôi qua, Đỗ Yến đem hết khả năng lấy lòng Lạp Lạp, mang nàng dạo chơi khắp nơi, bay nhảy khắp chốn, khiến nàng đối với thời đại này lưu lại hảo cảm. Hắn là suy nghĩ, nếu Diêm Vô Xá cùng Cát Tư nháo lên, hoặc là nàng có thể thuyết phục Cát Tư cố chấp kia, để cho Phi Nhi lưu lại.

Cát Tư trở nên càng thêm thâm trầm, lưu ý Diêm Vô Xá hết thấy, quan sát nam nhân này. Hắn phát hiện hắn thực hữu nhân, trừ bỏ buổi sáng phải bên ngoài, cả ngày đều đứng ở trong nhà trông chừng Phi Phi. Còn có một bà nội, mỗi ngày bồi ở bên giường Phi Phi, có người tiếp cận liền khẩn trương hề hề.

Phi Phi đối với hai người giống như trân ái, hắn có chút yên tâm, duy nhất lo lắng chỉ có người gọi là nghĩa muội Diêm Vô Xá, ánh mắt nàng nhìn Diêm Vô Xá tuyệt đối không chỉ là tình huynh muội đơn giản như vậy.

Nữ nhân này bộ dạng thanh lịch, trên người có hương vị giang hồ, hắn là võ lâm nhân sĩ, hơn nữa nàng cùng Diêm Vô Xá dường như đã ở chung một đoạn thời gian rất lâu, nên có sự ăn ý thật tự nhiên, này, tuyệt đối là tình địch mạnh nhất của Phi Phi.

Nếu Phi Phi lưu lại, hắn phải nghĩ biện pháp làm cho nữ nhân này đối với Diêm Vô Xá hết hy vọng!

Đêm ngày thứ ba, rốt cục đến thời khắc cuối cùng Phi Phi lột xác, Cát Tư cùng Lạp Lạp ở lại trong phòng, Diêm Vô Xá cùng những người khác một mực đứng ở trong viện chờ đợi.

Diêm Vô Xá dùng hết hứa hẹn cùng đảm bảo, đáp ứng ngày mai nhất định nàng sẽ lại là một Phi Nhi hoạt bát đáng yêu, bà nội mới bằng lòng trở về phòng nghỉ ngơi.

Hắn cùng Đỗ Yến, Lãnh Tĩnh, Minh Nhi, bốn người ngồi ở sân Thạch Trác, uống trà chờ đợi kết quả.

Trong phòng, Cát Tư thoảng nhìn lam quang dần dần biến mất, chứng minh lần lột xác thứ ba của Phi Phi đã sắp hoàn thành, liền xuất ra Thủy Tinh giáp của nàng, đổ ra một giọt dược chữa thương.

Hắn đi đến bên giường, một tay nhắc lên áo choàng màu đen, đem chữa thương dược ngã vào miệng Phi Phi. Chỉ có thể một giọt, không nhiều không ít.

Bên cạnh Lạp Lạp hai tay đặt ở bộ vị ngực trái Phi Phi, mặc niệm chú ngữ: “Thủy Tinh Linh quốc a, thỉnh cho phép hài tử của ngươi trải qua lần thứ ba lột xác, trở thành dũng sĩ tinh linh cường đại nhất!!”

“Oanh!!”

Toàn bộ không gian đột nhiên dao động một trận, quan tài bắn ra lam quang bốn phía, liền ngay cả mọi người bên ngoài cũng cảm giác được rung động, bốn người lập tức đứng lên, nhìn chăm chú vào động tĩnh trong phòng.

Chỉ chớp lát, tử mâu dần dần mở ra, tầm mắt mơ hồ dần trở nên rõ ràng, khi đã nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tuần tú trước mắt, khoe miệng cong lên một nụ cười ngọt ngào, hai bàn tay mềm nhắc tới, Cát Tư gấp khúc thân thể, ôm lấy thân thể của nàng, hôn lên vành tai của nàng.

Lạp Lạp hưng phấn mà nhảy dựng lên, hai tay đặt ở phía sau lưng, đáng yêu nói: “Chúc mừng Phi Phi trưởng thành, hi hi.”

Cát Tư buông nàng ra, cương chiều xoa xoa đầu nàng, ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng: “Chúc mừng, Phi Phi.....”

“Ca ca!”

Tiểu đầu ở trong lòng của hắn cọ cọ, cười đến muôn hoa đua nở.

Lạp Lạp tả hữu đánh giá một phen, điểm điểm bả vai Cát Tư, chỉ vào Phi Phi: “Nhìn xem bộ dáng của nàng, biến hóa rất lớn.”

“Àn?”

Cát Tư hơi hơi đẩy Tiểu Phi Phi ra, cẩn thận đánh giá một phen, nhận thức gật gật đầu.

Phi Phi vội vàng sờ sờ mặt mình, lỗ tai, sau đó lại cúi hạ tầm mắt, vạch quần áo, nhìn xem “kết cấu” bên trong.

Nhìn động tác của nàng, Lạp Lạp đáng yêu nhin không được “Xì” Một tiếng, cười hắc hắc không ngừng: “Ha ha ha! Người còn lo lắng sẽ biến thành nam nhân a?”

“.....”

“Lạp Lạp đừng đùa giỡn muội ấy nữa, lấy cái gương ra đi.”

“Nga.”

Lạp Lạp từ trong bao của nàng bao xuất ra một cái gương, đưa cho Phi Phi.

Phi Phi lập tức mở ra, ánh vào mi mắt là gương mặt xa lạ. Đôi mắt vốn to tròn lóng lánh nay trở nên hẹp dài quyến rũ, cái mũi càng thêm khéo léo, môi cong cong đỏ mọng, còn có chút lam quang. Nghiên mặt, phát hiện lỗ tai cũng trở nên tiêm tể, rốt cục có thể cùng lỗ tai ca ca giống nhau như đúc!

Phi Phi buông gương, hưng phấn mà nắm lấy tay Lạp Lạp cùng Cát Tư: “Ca ca, tỷ tỷ, rốt cục muội cũng trở thành Thủy Tinh Linh.”

“Bé con ngốc!”

“Hắc hắc! Phi Phi có hứng thú gia nhập hàng ngũ vu nữ sao?”

“Không có hứng thú!”

Phi Phi không cần suy nghĩ liền cự tuyệt tỷ tỷ có tố chất thần kinh này, Lạp Lạp nhất thời suy sụp, hạ bả vai, lại bỏ qua một Tinh Linh trưởng thành có thể trở thành đồng học.

Cát Tư nhìn Lạp Lạp liếc mắt một cái, mỉm cười nói: “Không phải Tinh Linh nào cũng đều thích làm vu nữ, Lạp Lạp ngốc!”

Lạp Lạp chu miệng, thỏa hiệp gật đầu: “Được rồi, vậy nếu Phi Phi sinh ra tiểu Tinh Linh, nhất định phải để nàng trở thành vu nữ nha.”

“.....”

“Tiểu Tinh Linh?”

Cát Tư bỗng dừng nhãn mi, nhìn chăm chú nhìn Phi Phi: “Muội không còn là xử nữ sao?”

hai má Phi Phi nhất thời nóng lên, biến hồng, đầu cúi thấp, hơi hơi gật gật đầu.

“Có phải Diêm Vô Xá hay không?”

Mổ nữ vẫn là gật đầu, không dám lên tiếng.

“Tốt, tiểu nha đầu kia! Thì ra sớm đã tính ở tại chỗ này, không cùng ca ca trở về.”

Phi Phi chậm rãi nâng mi mắt, nhìn ca ca, cười hề hề đáng thương..... Gật gật đầu.

“Ta mặc kệ! Nếu muội sinh ra tiểu Tinh Linh lập tức phải trở về Tinh Linh Quốc, sinh ra nhân loại liền ở chỗ này.”

Phi Phi chu miệng lên, vuốt ve bụng của mình, ủy khuất nói: “Muội có thể để cho bọn họ đều lưu lại sao?”

“Không được!!”

Ca ca cùng tỷ tỷ trăm miệng một lời, khiến đầu nàng cúi càng thấp.

Cát Tư thấy nàng bộ dáng bất đắc dĩ, vỗ vỗ bả vai Lạp Lạp: “Đi kêu bọn họ vào đi.”

“Nga.”

Phi Phi nâng bàn tay, liên tiếp bọt nước từ trong hư không xuất hiện, màu lam ở tay nàng quay chung quanh bốn phía. Nàng đắc ý giơ lên tươi cười, cái này tốt lắm, nàng bây giờ không cần mỗi ngày đều phải mang theo vài túi núi, tùy thời đều có thể vận dụng pháp thuật Thủy Tinh Linh.

Vừa sử dụng xong, thân ảnh cao lớn như một trận gió đi đến trước mặt nàng, đôi mắt đen nhu tình chăm chú nhìn vào thiên hạ trước mắt, tận lực áp lực xúc động ôm nàng vào lòng, hai tay đột nhiên cảm thấy thừa thãi, không biết làm sao cho tốt.

Phi Phi nâng mi mắt, chống lại vẻ mặt khấn trương của Diêm Vô Xá, ánh mắt bỗng dưng sưng sốt, nhìn thấy vết thương trên khoé miệng hắn. Kiều nhỏ thân thể vội vàng đứng lên, bàn tay mềm xoa cái miệng của hắn, hờn giận nhăn mi: “Thương thể của chàng là do ai gây ra?”

“Khụ khụ! Ta đi ra ngoài tắm trắng.”

“.....”

Diêm Vô Xá liếc mắt nhìn Cát Tư mượn cớ rời đi, mọi người thực hợp tác, đều rời khỏi phòng, đem không gian nhường lại cho bọn họ.

Hai tay phủng trụ mặt của hắn, Phi Phi chu miệng lên, nghiêm túc nói: “Đừng nhìn ngó lung tung nữa, trước nói cho ta biết, vết thương này là như thế nào?”

Đại chương phúc thượng tay nàng, cảm giác được hơi thở thần nhiên lạnh như băng của nàng, đôi mắt tràn ngập ôn nhu, nhẹ giọng trả lời: “Đây là trùng phạt ta nên nhận.”

“Lấy võ công của chàng, ai còn có thể thương tổn chàng?”

“Trừ người nhà của nàng ra, không ai dám ở Minh Vương xúc phạm Minh Vương có quyền có thế.” (^^ hơi tự ki nhể ~~)

“Chàng là nói Lạp Lạp sao? Lạp Lạp tuy rằng điêu ngoa tùy hứng, nhưng là sẽ không tùy tiện động thủ. Chẳng lẽ là ca ca?”

“..... Quên đi, Phi Nhi, chỉ cần nàng khỏe lại, cái gì cũng đều không quan trọng.”

Phi Phi chu miệng lên, nhăn mi, đau lòng vuốt ve vết thương của hắn:

“Ca ca sao lại động thủ đánh người a, mà chàng cũng vậy, sao lại không tránh một chút, còn để cho huynh ấy xằng bậy.”

“..... Không có việc gì, không đau.”

“Không đau mới là lạ!”

“..... Phi Nhi đói bụng không? Ta đi nấu.....”

“Đừng đổi đề tài, để cho ta nhìn miệng chàng.”

“..... Nga.”

“Thật là, ca ca xuống tay không biết nhẹ một chút sao? Dù sao chàng cũng là muối phu hắn, nói như thế nào nói đánh liền đánh a.”

“.....”

Mỗ nam giật nhẹ hai má, có điểm nhẹn không được, hắn như thế nào phát hiện, sau khi nàng tỉnh lại lại nói rất nhiều a?

“Ta thích nhất là môi của chàng, ai đánh cũng đều không được.”

“.....”

Hắn sắp phát điên!

“Không được! Phải lấy Thủy Tinh giáp đến thượng được, bằng không..... Ngó!!”

Mỗ nam cuối cùng vẫn là chịu không nổi bộ dáng nàng dong dài, dùng biện pháp đơn giản nhất che lại cái miệng nhỏ nhắn kia, đòi lấy mấy ngày này tưởng niệm, mút vào hương vị của nàng.

.....

Cửa bên ngoài, bốn người kẻ sát trên cửa gỗ, lắng nghe động tĩnh bên trong, đương nhiên bao gồm đoạn đối thoại đầy “oán hận” kia của Phi Phi, sắc mặt Cát Tư từ phần nộ đến trắng bệch, từ trắng bệch đến phát xanh, thật đúng là nữ sanh ngoại tộc.

Cuối cùng chú ngữ liên miên không ngừng biến mất, biến thành âm thanh ái muội, bốn người lập tức mặt đỏ tới mang tai, nhanh chóng ngồi trở lại Thạch Trác, thực tùy tiện cầm lấy cái chén, uống một ngụm trà thật lớn.

Minh Nhi thấy bốn người bọn họ bộ dáng thực kích động, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Phi Nhi không có việc gì chứ?”

Cát Tư bên cạnh lập tức phun ra hai chữ: “Không có việc gì!” (bốn chữ mà ?_?)

Minh Nhi nhìn hẩn liếc mắt một cái, lại nhìn nhìn lại vị trí cái chén của hẩn, nhẹ giọng nhắc nhở: “Người đang cầm cái chén của ta.”

“Phốc!”

“.....”

Đỗ Yến bên cạnh đem toàn bộ nước trà vừa uống phun ra.

Cát Tư vội vàng buông chén, đổi lại: “Đừng nhỏ mọn như vậy, uống một chút cũng sẽ không chết.”

Lãnh Tĩnh lộ ra một chút tà ác tươi cười, đối Cát Tư trầm thấp nói: “Chúng ta ở nơi này có một cách nói: nếu nam nhân uống lên cái chén nữ nhân thì ý là muốn thú nàng làm vợ nha.”

Lý Minh Nhi nghe thấy lời nói của Lãnh Tĩnh, khuôn mặt tinh xảo lập tức nổi lên hai phiến đỏ ửng, cúi đầu, hai tay ở dưới bàn đan vào nhau.

Cát Tư bỗng dưng nhảy dựng lên, rống lớn nói: “Lời này ai nói, đem hẩn qq cho ta, để ta oanh tạc hẩn! Nha, vẫn là không cần, đem số điện thoại di động của hẩn cho ta, ta trực tiếp mắng hẩn! Không! Đem địa chỉ nhà của hẩn cho ta, ta tới cửa đánh hẩn!”

“Người này đã chết vài trăm năm, người đi đâu tìm hẩn.”

“Ta mặc kệ! Ta xuyên qua trở về đánh hẩn, rồi trở về.....”

“Trở về cũng phải thú nàng.”

“.....”

Lập Lập bên cạnh nghe thấy lời nói của Lãnh Tĩnh, vội vàng cầm lấy cái chén của Đỗ Yến, đem trà bên trong uống sạch, còn không quên liếm liếm vòng quanh cái chén, nhìn xem có còn lại gì không.

Nàng vội vàng giữ chặt cánh tay Đỗ Yến, để cho hẩn nhìn cái chén, hưng phấn mà nói: “Đỗ Yến ca ca, ta uống cái chén của người a, ta muốn thú người làm vợ!”

“..... Khéo đùa! Đại trượng phu há có thể nào gả cho tiểu nữ tử.”

“Không phải gả, là ta thú người!”

“Thì cũng là gả.”

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải thú người, ta muốn người mỗi ngày dùng khinh công mang ta đi khắp nơi dạo chơi!”

“.....”

86. Chương 86

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 86. Bằng hữu

Buổi sáng ngày hôm sau, Diêm Vô Xá nắm tay Phi Nhi đi vào trong phòng bà nội, bà nội vừa nhìn thấy Phi Nhi hoàn toàn thay đổi, sững sốt một thời gian thật dài mới phản ứng lại, không phải không nhận ra bộ dáng Phi Nhi, mà là bởi vì nhi tử cùng Phi Nhi trao đổi ánh mắt.

Ngoại trừ Phi Nhi, bà chưa từng nhìn thấy nhi tử dùng loại ánh mắt thâm tình này xem qua nữ nhân, trước kia còn từng hoài nghi hấn thích nam nhân, làm bà sợ chết khiếp.

“Phi Nhi, đến, để cho bà nội hảo hảo nhìn một cái.”

Bà nội dang cánh tay, Tiểu Phi Nhi nhào vào ôm ấp của nàng, đáng yêu cọt cọt, ôn nhu hoá câu: “Bà nội!” Tiếng nói tê dại có thể hòa tan bất kì trái tim sắt đá nào.

Diêm Vô Xá không khỏi rung mình một cái, thanh âm Phi Nhi hảo ngọt, hại hấn nổi lên một thân da gà.

Bà nội cũng rất hưởng thụ, vỗ về mái tóc dài của nàng, gật mạnh đầu: “Ngoan! Phi Nhi ngoan!”

Lòng tràn đầy vui mừng, lệ nóng doanh tròng, trong khoảng thời gian này âm u quét sạch.

Diêm Vô Xá tiến lên một bước, đại chương còn không quên dắt tay Phi Nhi trở về, nói: “Nương, hôn sự của chúng con liền giao cho người.”

Bà nội gật mạnh đầu, vui sướng trả lời: “Đi! Lập tức làm ngay, buổi chiều bái đường.”

“.....”

Diêm Vô Xá liếc cái xem thường, nương so với hấn còn nóng vội hơn.

Hôn lễ dưới dự thức giục của bà nội, buổi chiều hôm đó bắt đầu tiến hành, nhưng không giống như lần trước, mời đến quá nhiều quan to quý nhân, không có yến hội long trọng náo nhiệt phi phàm, không có gánh hát được hẹn trước đến biểu diễn giúp vui, hết thấy giản lược, lại hạnh phúc mỹ mãn.

Phi Nhi từ trong phòng Minh Nhi đi ra, trên người mặc kiện giá y đỏ thẫm kia, đầu đội hồng sa, một đôi mắt đẹp như nước trong veo dưới lụa mỏng đang cùng Diêm Vô Xá một thân đồng dạng đỏ thẫm nhìn nhau.

Đứng ở trong đại sảnh, Diêm Vô Xá tiến lên vài bước, nắm tay Phi Nhi, khẽ ôm lấy eo của nàng, đi đến trước mặt bà nội cùng Cát Tư.

Minh Nhi mỉm cười kêu: “Nhất bái thiên địa!”

Hai người xoay người hướng ngoài cửa bái một lạy.

“Nhị bái cao đường!”

Hai người đối mặt bà nội cùng Cát Tư bái bái, hai má mỗ nam hoạt hạ vô số điều hắc tuyến, hấn từ khi nào biến thành ‘cao đường’?

“Phu thê giao bái!”

Phi Nhi xoay lại, nhưng vì hơi vội vàng mà khiến cho đầu hai người đụng vào nhau, Diêm Vô Xá vội vàng xoa xoa đỉnh đầu nàng, đôi mắt đen tràn đầy thâm tình.

Lạp Lạp đứng ở một bên, nhìn thấy Phi Nhi dáng vẻ hạnh phúc như thế, cư nhiên lại có loại xúc động muốn khóc, trề khệt khệt, hốc mắt hồng hồng.

Đỗ Yến cảm giác được sự khác thường của nàng, nghi hoặc nhíu mày: “Uy, nàng làm sao vậy?”

“Ta muốn khóc.”

“..... Tinh Linh không phải không thể khóc sao?”

“Muốn một chút không được sao!”

“..... Được! Cô nương là lão Đại, cô nương nói được liền được.”

“Ân! Cho ta mượn bả vai dựa vào một chút.”

Nói vừa xong, Lạp Lạp liền kéo ống tay áo của hắn, lau lau cái mũi, nước mũi toàn bộ được lau khô.

Đỗ Yến liếc mắt nhìn quần áo của chính mình, lại không dám đẩy nàng ra, chỉ tùy ý nàng “Dựa vào” đi!

Vợ chồng sau khi tam bái, mọi người cũng không bắt buộc quá nhiều phần văn tục lệ, liền ngồi xuống, cùng nhau dùng bữa cơm thân mật. Phi Nhi một bên lôi kéo lão công thân ái, một bên kéo ca ca, khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Nguyên nhân?

Đương nhiên là vì nàng đã hoàn thành tâm nguyện, rốt cục trở thành thê tử của Diêm Vô Xá, hơn nữa ca ca còn làm chủ hôn nhân của nàng, chứng kiến thời khắc hạnh phúc này, không có cái gì có thể so với lời chúc phúc của người thân.

Lạp Lạp đem một khối thịt gà bỏ vào trong bát Phi Nhi, mỉm cười nói:

“bây giờ muối đang có baby, nhớ phải ăn nhiều một chút.”

“baby? Muối có bb?”

Phi Nhi hưng phấn trừng lớn ánh mắt, qua lại nhìn Cát Tư cùng Lạp Lạp, ở đây chỉ có Diêm Vô Xá mới hiểu nghĩa của từ “baby” kia là gì, mỉm cười ôm lấy eo nhỏ của nàng.

Cát Tư nhăn mi, gật gật đầu: “Ân, trước khi lột xác, các ngươi từng có quan hệ, cho nên mang theo baby lột xác.”

“Baby của ta, ta cùng phụ vương có baby!”

“A?”

Cát Tư cùng Lạp Lạp lập tức trợn to đôi mắt, quát to một tiếng: “Muối cùng phụ vương có bb?”

Tiểu Phi Nhi vội vàng sữa miệng, lắc đầu xua tay nói: “Không không! Ta cùng Xá có baby.”

Lạp Lạp vỗ vỗ ngực, nặng nề thở ra một hơi: “Hừ chết ta, còn tưởng rằng phụ vương sống lại.”

“Chính là, không có việc cũng gọi phụ vương? Phụ vương hoàn hồn thì muối biết tay.”

Cát Tư còn không quên thêm một câu, nhìn Phi Nhi liếc mắt một cái, tiếp tục ăn.

Diêm Vô Xá cùng Phi Nhi thâm tình nhìn nhau, tất cả chuyện tình chỉ có bọn họ hai người mới biết được, hạnh phúc ngay tại trước mắt.....

Buổi tối, bà nội rất sớm đưa Phi Nhi đi vào phòng, tận tình chỉ bảo cho nàng rõ ràng chuyện mà nữ nhân thành gia phải làm, Phi Nhi nghe đến mặt đỏ tới mang tai, đôi mắt trừng thật to, thật không ngờ, cổ đại này, trong đêm tân hôn còn có chương trình học “giáo dục giới tính”, nhưng mà, nàng cùng Diêm Vô Xá đã sớm phát sinh quan hệ, còn cần gì phải “giáo dục” nha?

Nhưng nhìn bà nội đang nói vô cùng hưng phấn, Phi Nhi cũng không ngăn cản nàng, hai người liền tiếp tục đỏ mặt, vui đầu khổ giảng.

Trong viện, mọi người đang ngồi nói chuyện phiếm. Từ sau khi Phi Nhi rời khỏi Tinh Linh Quốc, Cát Tư đã bị mẫu hậu bồi dưỡng để trở thành người thừa kế hoàng vị, cho nên ngày mai phải trở về Tinh Linh Quốc, không thể ở lâu.

Lạp Lạp cũng như vậy. Nàng cũng phải đi về trường học vụ nữ tiếp tục đi học, nhưng khinh công cổ đại nàng còn chưa hưởng thụ hết, hai cái so sánh với nhau, khinh công cùng soái ca càng hấp dẫn hơn. Cho nên nàng lập chí muốn đem khinh công Đỗ Yến học đến tay mới trở về!

Cát Tư từ trong bao Lạp Lạp xuất ra một cái hòm màu lam, đặt ở trên bàn, thật cẩn thận mở ra, bên trong là ba viên thuốc màu lam. Hắn liếc mắt một cái, bằng hữu của Phi Nhi ở cổ đại này có bốn người, như vậy:

“Lạp Lạp, như thế nào chỉ có ba viên?”

Lạp Lạp từ trên người Đỗ Yến rút về tầm mắt, đáng yêu xoay xoay tròn mắt, đếm đếm nhân số: “Nha! Bốn người nha!”

Cát Tư đưa tay gõ đầu của nàng: “Ta nhớ mẫu hậu rõ ràng cho năm viên, còn hai viên đâu?”

“Ách..... Muội làm đường hoàn ăn.” (hình như là kẹo, nhưng để vậy thấy nó cổ đại hơn he m.n ^^)

“Muội luyện vụ thuật luyện đến choáng váng rồi sao, đây là trường sinh dược, không phải đường hoàn!”

“.....”

“Ha ha ha!”

Đỗ Yến nhìn không được cười ha hả, cứng chiều tao tao tóc ngắn của nàng:

“Dược cũng có thể làm đường hoàn, tại hạ thật sự bội phục, bội phục!!”

Diêm Vô Xá cũng mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu, thật không hổ là tỷ tỷ Phi Nhi, đều hồ đồ như nhau, thật đúng là làm khó đại ca luôn luôn tại bên người chờ đợi đâu.

Lãnh Tinh cùng Minh Nhi đều mỉm cười nhìn chăm chú vào tiểu vụ nữ đáng yêu, người của Tinh Linh Quốc thực dễ dàng làm cho người ta thích, không có nửa điểm chán ghét.

Lạp Lạp thấy Đỗ Yến đem miệng trương lớn như vậy, nhanh chóng cầm lấy một viên thuốc, ném vào trong miệng của hắn, bàn tay mềm lập tức che cái miệng của hắn lại, xoa bóp yết hầu của hắn.

Mỗ nam nhất cô lỗ, ngoan ngoan nuốt vào viên thuốc, nhất thời trừng lớn ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng: “Cò! cò!... Nàng!”

Trong lúc nhất thời nói không nên lời, kia rốt cuộc là cái quỷ gì, vừa vào miệng liền chảy xuống đi.

Bất quá thật đúng là rất ngọt.”

“Hắc hắc, cái này gọi là ánh sáng Tinh Linh, nhân loại sau khi ăn có thể cùng Tinh Linh cùng tuổi, ta muốn người vĩnh viễn chơi với ta.”

“.....”

Đỗ Yến cái này xem như ăn xong, tiểu gia hỏa này liền vì khinh công của hắn, làm cho hắn cùng với nàng cùng tuổi?

Đợi chút!

Cùng Tinh Linh cùng tuổi là có ý tứ gì?

Thời điểm Đỗ Yến đang muốn đặt câu hỏi, Cát Tư cầm lấy một viên thuốc, đưa cho Diêm Vô Xá, nghiêm túc nói:

“Hiện tại Phi Phi đã gả cho ngươi, ta này làm ca ca, thật không muốn sau khi ngươi trăm tuổi, lại thấy muội muội của mình, một mình một bóng, cô đơn lẻ loi, ngày ngày tưởng niệm ngươi. Ánh sáng Tinh Linh này, theo như lời nhân loại các ngươi là trường sinh dược, ăn vào, ít nhất có thể sống thêm năm trăm năm.”

Diêm Vô Xá tiếp nhận viên thuốc, cũng không có hoài nghi, bỏ vào trong miệng. Viên thuốc không cần lao lực, vừa cho vào liền hòa tan trong miệng. Diêm Vô Xá mỉm cười, cùng Cát Tư nói: “Đại ca yên tâm, ta sẽ chiếu cố Phi Phi cả đời, không rời không xa.”

“Ân! Có thời gian, nhớ mang bọn nhỏ trở về Tinh Linh Quốc thăm ta, thăm mẫu hậu.”

“Hảo!”

Cát Tư quay đầu lại, nhìn xem Minh Nhi, tầm mắt định ở trên người Lãnh Tĩnh: “hai người đều là hảo hữu Phi Phi, hiện tại chỉ còn một viên thuốc, ai ăn?”

Minh Nhi liếc mắt, quyết đoán trả lời: “Để cho Tĩnh Nhi ăn đi, ta trường sinh bất lão cũng không làm gì.”

Tầm mắt thoáng qua Diêm Vô Xá, vẻ mặt bi thống đến cực điểm.

Diêm Vô Xá đương nhiên biết ý nghĩ của nàng, nhưng việc tình cảm không thể cưỡng cầu, nàng vĩnh viễn chỉ có thể là hảo muội muội của hắn.

Lãnh Tĩnh lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Nữ tử duy nhất khiến ta động tâm cũng đã lập gia đình, làm vợ của người khác, nay chỉ nguyện trở về chốn hưng Nghĩa Môn, cả đời này cũng không còn sở cầu gì nữa rồi.”

Cát Tư cùng Lãnh Tĩnh từng ở chung một đoạn thời gian, biết rõ đứa nhỏ này vô cùng cơ trí, là nhân tài hiếm có. Hắn quay đầu lại, nhìn nhìn lại Minh Nhi khuôn mặt sầu bi, một nữ nhân giang hồ điển hình, bên ngoài xinh đẹp tiêu sái, tuy không được nam nhân mình yêu nhất đáp lại nhưng lại không hề oán hận, chỉ có yên lặng thủ hộ, chẳng sợ không có kết quả cũng cam tâm tình nguyện, hắn rất bội phục thâm tình của nàng.

Nhưng mà, nếu nàng tiếp tục ở lại Diêm phủ, thì ghen tị lại rất dễ dàng làm thay đổi lòng dạ của nữ nhân, thời gian càng lâu, nàng khó tránh khỏi sẽ không làm ra chuyện thương tổn Phi Phi, hắn cũng không muốn lưu lại bất kì nguy hiểm gì ở lại bên cạnh Phi Nhi.

Thân là đại ca, vì muội muội, hắn chỉ có đem nàng mang đi. Hoặc là, thú một nữ nhân cổ đại cũng cũng không phải là chuyện xấu đi? (^ a thích còn giỏi biện hộ ^)

Nghĩ đến đây, Cát Tư đột nhiên nắm tay Minh Nhi, ôn nhu nói: “Nàng theo ta trở về Tinh Linh Quốc đi.”

Lý Minh Nhi đột nhiên sửng sốt, kinh ngạc nhìn chăm chú vào đại chưởng kia, mu bàn tay còn có lam quang thần nhiên, thực kinh ngạc, thực ngoài ý muốn.

“Ta uống lên cái chén của nàng, muốn chiếu cố nàng cả đời.”

“.....”

Lập Lập bỗng nhiên hưng phấn, tròng lớn ánh mắt, lộ ra một nụ cười vui sướng, ca ca rốt cục muốn kết hôn! Như vậy hắn có thể thuận theo tự nhiên, trở thành người kế vị, trở thành quốc vương Thủy Tinh Linh Quốc. Tốt nhất Minh Nhi nhanh chóng có tiểu baby, như vậy ngôi vị hoàng đế càng có thể bảo đảm.

Mẫu hậu nhất định vui vẻ muốn chết!

Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai Minh Nhi, phụ họa nói:

“Vạn Độc môn đem nhà của muội phá nhân vong (có thể hiểu là tan cửa nát nhà ^^), Cảnh Cường phái đã muốn hoàn toàn tan rã, Cát Tư là đại ca Phi Phi, ta tin tưởng huynh ấy sẽ chiếu cố muội chu toàn.”

Minh Nhi nhìn Diêm Vô Xá, môi đỏ mọng nhếch, khẽ gật đầu:

“Vô Xá, ta biết tâm ý của ngươi, ta sẽ chúc phúc cho các người. Nhưng ta không thể cùng Cát Tư đi, ta..... Ta không muốn rời khỏi nơi này.”

Nàng nhẹ nhàng đẩy tay Cát Tư ra, rũ mắt xuống.

Cát Tư nhăn mi, nhìn chăm chú vào nàng: “Chẳng lẽ ngươi phải ở lại chỗ này, làm cho Phi Phi không thể an tâm sao?”

“Ta không có, ta chỉ là đơn thuần muốn thủ hộ người ta yêu nhất mà thôi, cũng sẽ không phá hư bọn họ.”

“Không! Ta không tin ngươi!”

Cát Tư lạnh lùng trả lời: “Phi Phi là muội muội ta yêu nhất, nàng thật vất vả mới tìm được hạnh phúc, ta tuyệt đối không thể để cho người ta phá hư, một tia ý niệm trong đầu cũng không thể!”

Lý Minh Nhi mạnh đứng lên, đối Cát Tư rống lớn nói: “Vì sao ngươi không thử nghĩ lại, là muội muội ngươi đem hạnh phúc của ta cướp đi!!!”

Nói xong, nhanh chóng xoay người, chạy khỏi sân.

“Người!!”

Diêm Vô Xá dè lại Cát Tư phần nộ, nói: “Ta đi khuyên nhủ nàng.”

Nói xong, đuổi theo sát ra đi.

Cát Tư hít vào một hơi thật sâu, không thèm đi quản nữ nhân kia, đem viên thuốc đưa cho Lãnh Tĩnh: “Người ăn đi, Phi Phi cần bằng hữu thủ hộ.”

Lãnh Tĩnh nhìn chăm chú vào viên thuốc, thần sắc ngưng trọng, thấp giọng hỏi: “Các người không thấy là ý tưởng này quá mức ích kỷ sao?”

“Ân?”

“Các người cho rằng, phạm là con người, ai cũng đều muốn có được trường sinh bất lão hay sao? Có được sinh mệnh trăm tuổi thì thế nào? Chỉ vì muội muội thân ái, khiến cho bằng hữu bên cạnh nàng cùng nhau tồn tại, như vậy không khỏi rất bá đạo đi?”

Nghe xong lời nói của Lãnh Tĩnh, Cát Tư mỉm cười lắc đầu:

“Thủy Tinh Linh rất ít khi cùng ngoại giới tiếp xúc, chúng ta thiện lương, chất phác, nhiệt tình yêu thương hòa bình, sẽ không khơi mào chiến tranh, sẽ không đi đoạt lấy người không thuộc về chính mình. Phi Phi đem người trở thành bằng hữu quan trọng nhất, chứng minh các người cùng nàng có điểm giống nhau, tuy rằng nói ý nghĩ của ta ích kỷ, nhưng mà người tốt có thể sống lâu, đối với thời đại làm nhiều công hiến, này không phải rất tốt sao?”

Hắn nhìn nhìn Đỗ Yến, thấy hắn mỉm cười gật đầu, quay đầu lại tiếp tục thuyết phục Lãnh Tĩnh đang suy nghĩ sâu xa:

“Trường sinh bất lão chỉ là định nghĩa của thể nhân, thuốc này chính là kéo dài sinh mệnh, sẽ không vĩnh viễn không chết. Huống chi, thân thể bệnh tật cũng có thể cướp đi sinh mệnh, ta không dám cam đoan, ngay sau khi người uống xong thuốc này lại trúng phải độc dược, sinh mệnh trong nháy mắt tử vong.”

Lãnh Tĩnh mặt nhăn nhu mày, bạc môi nhếch, dứt khoát nhìn chăm chú vào viên thuốc: “Như vậy trường sinh bất lão chỉ là ảo tưởng, có cũng như không.”

Cát Tư thưởng thức sự thông minh của hắn, nhưng thông minh quá có đôi khi lại trở nên mơ hồ. Hắn thay đổi góc độ giải thích:

“Như vậy đi, nếu lần này Phi Phi sinh ra nam hài, hắn sẽ vĩnh viễn là hảo huynh đệ của người, cùng người cùng tiến cùng lui. Nếu Phi Phi sinh nữ nhi, thì để cho nàng gả cho người, trừ phi người không thích nàng, lại là một chuyện khác.”

“Phi Nhi có thai?”

Đỗ Yến cùng Lãnh Tĩnh kinh ngạc hỏi, bọn họ như thế nào một chút đều nhìn không ra a?

“Ân!”

Cát Tư gật gù đầu: “Cho nên ta mới để cho các người giáo dục đời tiếp theo, làm cho bọn họ trở thành nhân tài hữu dụng. Một Thủy Tinh Linh tốt hay xấu đều có thể ảnh hưởng đến toàn bộ biến hóa của thời đại, các người hiện tại là người nổi bật ở thời đại này, trọng trách như thế chỉ có thể phó thác ở trên người các người. Lực lượng càng lớn, trách nhiệm càng nặng.”

Lãnh Tĩnh cùng Đỗ Yến đều tức khởi mi, trầm tư suy nghĩ lời nói của Cát Tư.

Theo ánh mắt thay đổi của bọn họ, Cát Tư biết hắn không chọn sai người, Phi Phi có nhóm bằng hữu này, thật sự là phúc khí của nàng.

Một lát sau, Lãnh Tĩnh cầm lấy viên thuốc, thật sâu thở dài: “Chỉ mong tài cán vì Minh Quốc làm chút chuyện đi.”

Nói xong, đem viên thuốc bỏ vào trong miệng.

Đỗ Yến cười, hơi đẩy bờ vai của hắn: “Xem ra, đời này đều phải cùng ngươi làm huynh đệ.”

“Yến ca ca đừng cười ta, ta chỉ là cầu nguyện Phi Nhi có thể sinh tiểu mỹ nhân cho ta. Thú không được nường, thú nữ nhi cũng không tệ.”

“Ngươi, tiểu tử này, còn nói đùa được, ha ha ha!”

Lập Lập ở bên cạnh kéo lấy ống tay áo Lãnh Tĩnh, hai mắt lấp lánh, hưng phấn mà bỏ thêm một câu: “Ta cùng Đỗ Yến sinh ra tiểu nữ nhi cũng gả cho ngươi nha.”

“.....”

“!!”

Mỗ nam hai má hồng lên, cúi hạ tầm mắt, nhìn chăm chú vào ngón tay tiểu ác ma, nàng có phải đã suy nghĩ nhiều quá hay không?

87. Chương 87

Edit: Năm

Phi Nhi hảo mê người 87. Vu sư Lier

“Mính Nhi, đợi chút!”

Diêm Vô Xá gọi thiên hạ phía trước lại, bước nhanh đi đến trước mặt nàng, nhãn mi nhìn chăm chú vào nàng.

Lý Mính Nhi quay đầu, không muốn đối diện cùng khuôn mặt tuần tú ngày tư đêm tưởng nhớ kia, nàng thật sự không thể chống cự mị lực của hắn.

“Mính Nhi, muội cùng Cát Tư đi Tinh Linh Quốc đi, ít nhất có thể cho ta an tâm.”

Lý Mính Nhi lắc đầu, trầm thấp nói: “Ngươi là sợ ta ở trong này quấy rầy ngươi cùng Phi Nhi sao, vậy ngày mai ta lập tức rời đi.”

“Muội có thể đi đâu đây?”

“Thiên hạ to lớn, ta cũng không tin không có chỗ dung thân cho Mính Nhi ta.”

Diêm Vô Xá bắt lấy bả vai của nàng, nghiêm túc nói: “Ta không muốn lại nhìn thấy muội ở nơi yên hoa!”

“.....”

Lý Mính Nhi sửng sốt, quay đầu đối diện cùng hắn, bị hắn nhìn thấu tâm tư, tổng cảm thấy phi thường mất tự nhiên.

“Ngoại trừ Phi Nhi, muội là nữ nhân duy nhất khiến ta lo lắng, ta há có thể trở mặt nhìn nam nhân khác đùa giỡn muội muội của mình đây? Huống chi, Tinh Linh Quốc cuộc sống đơn giản, dân phong tình thuần, thực thích hợp với muội. Ta tin, Cát Tư sẽ hảo hảo chiếu cố của muội.”

“Ngươi muốn đem tất cả mọi người chướng mắt đều đuổi đi sao?”

“Ta không có ý này, ta chỉ là muốn..... Muốn muội được hạnh phúc.”

Mính Nhi đẩy tay hắn ra, hai mắt nổi lên sương mù, nhẹ giọng nói: “Vô Xá, chàng thật sự hy vọng ta đi sao?”

“Đứng ở góc độ bằng hữu, ta hy vọng muội sẽ đi. Hoặc là ta ích kỷ, ta không muốn trong lòng của bất kì một nữ nhân nào khác ngoài Phi Nhi có sự tồn tại của ta, một chút cũng không muốn.”

“Ngươi!”

“Lại càng không muốn thương tổn muội.”

Mính Nhi chậm rãi lắc đầu, cuối cùng nhắm mắt lại, chảy xuống hai hàng nước mắt, nhẹ giọng trả lời: “Ta sẽ đi, yên tâm đi. Chúc chàng hạnh phúc.....”

Nói xong, ổng tay áo vung, rời khỏi bên cạnh hắn.

Diêm Vô Xá đứng ở tại chỗ, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, thật sâu thở dài. Điều tại mình lấy đi lần đầu tiên của nàng, lương tâm vẫn băn khoăn, nếu như không gặp gỡ Phi Nhi, hẳn đã thú nàng. Cho dù không thương nàng, cũng đem nàng thu tại bên người, bù lại khuyết điểm.

Nhưng mà hiện tại, hắn đã có Phi Nhi, bọn họ còn có bảo bảo, một phần cảm tình cũng không cho phép có kẻ thứ ba quấy nhiễu. Vì Phi Nhi, hắn nguyện ý bỏ qua hết thảy.

“Mính Nhi, đời này là ta nợ muối.....”

Hắn tin, nàng sẽ hạnh phúc!

Buổi sáng ngày hôm sau, Mính Nhi cầm bọc hành lý nhỏ trong tay, xuất hiện ở trong đại sảnh, Cát Tư nhìn chăm chú vào nàng, hai mắt sáng ngời, không nghĩ ngờ nàng thật sự nguyện ý cùng hắn trở về Tinh Linh Quốc, xem ra việc này rất có thu hoạch nha.

Không biết sự tình, Phi Nhi đang muốn hỏi, Diêm Vô Xá kéo lấy nàng, thấp giọng ở bên tai nói: “Nàng trước đừng hỏi, đợi lát nữa ta sẽ giải thích.”

“Nga.”

Phi Nhi mặc danh kỳ diệu gật gật đầu, tầm mắt xẹt qua ca ca đang hề hề tươi cười, lại nghi hoặc. Xem ca ca bộ dáng tâm hoa nở phóng, Mính Nhi rời đi nhất định cùng hắn có liên quan.

Sau khi dùng qua bữa sáng, Lãnh Tĩnh chấp tay nói: “Diêm thúc thúc, hôm nay ta cũng muốn khởi hành trở về Nghĩa Môn, trọng chính môn hộ.”

Diêm Vô Xá mỉm cười gật đầu, trả lời: “Lãnh Nghĩa có nhi tử thông minh lanh lợi như ngươi, tự nhiên bớt rất nhiều phiền não a.”

“Diêm thúc thúc đừng cười, nhớ rõ hứa hẹn của ngươi nha.”

“Ha ha..... Đương nhiên, đương nhiên!”

“Vậy Tĩnh Nhi cáo từ trước!”

“Sau này còn gặp lại!”

“Sau này còn gặp lại!”

Lãnh Tĩnh nhìn Phi Nhi liếc mắt một cái, mang theo tâm tình áp lực xoay người rời đi. Hắn không phải không muốn cùng Phi Nhi nói chuyện, chỉ là sợ chính mình cùng nàng tiếp xúc, liền càng khó quên mất đoạn cảm tình này.

Lãnh Tĩnh đi rồi, Cát Tư đi đến bên cạnh Phi Nhi, vỗ vỗ bả vai của nàng, mỉm cười nói:

“Tiểu Phi Phi đã lớn rồi, cũng đã làm mẹ, đừng tùy hứng nữa, không cần nơi nơi chạy loạn, biết không?”

“Ca ca!”

Phi Nhi mở ra song chướng, ôm chàng lấy ca ca, khuôn mặt nhập trong ngực của hắn, cọ cọ.

Cát Tư yêu cực kỳ động tác đáng yêu này của muội muội, đôi mắt tràn ngập cưng chiều, vuốt ve mái tóc dài của nàng: “Có rảnh trở về Tinh Linh Quốc một chuyến, nhớ phải mang theo đứa nhỏ.”

“Àn.”

“Còn có, phải xem chừng tỷ tỷ, đừng để cho nàng xằng bậy! Nhắc nhở nàng mau chóng trở về trường học tu luyện, bằng không phải trở lại làm nữ vương.”

“..... Hảo!”

Lập Lập thấy bọn họ nhắc đến mình, vội vàng trốn ra phía sau Đỗ Yến, không lưu lại một chút dấu vết.

“Tốt lắm! Ca ca phải đi về, bảo trọng.”

“Huynh cũng vậy, ca ca! Thay muội hướng mẫu hậu vẫn an.”

“Ok!”

Cát Tư hơi hơi đẩy nàng ra, cuối cùng xoa xoa đầu nàng, hướng Diêm Vô Xá gật đầu cáo biệt. Xoay người đi đến bên cạnh Lý Minh Nhi, lộ ra một nụ cười tự cho là anh tuấn bất phàm nhất, hướng nàng vươn tay: “Đi thôi.”

Lý Minh Nhi mỉm cười gật đầu, đem tay chính mình đặt ở lòng bàn tay rộng thùng thình, cũng không quay đầu nhìn Diêm Vô Xá, hai người lên ngựa, hướng đoạn nhai chạy vội mà đi.

Phi Nhi chỉ vào bóng dáng ca ca đi xa, hưng phấn mà nhìn Diêm Vô Xá, nói: “Ca ca muốn dẫn Minh Nhi tỷ tỷ trở về sao?”

Diêm Vô Xá ôm eo nàng, không cho nàng nhảy loạn, mỉm cười gật đầu.

“Chẳng lẽ ca ca thích Minh Nhi tỷ tỷ?”

“Ha ha..... Đại ca uống lên cái chén của Minh Nhi, cho nên muốn chiếu cố nàng cả đời.”

“Cái chén?”

Phi Nhi trừng lớn đôi mắt, đáng yêu nghiêng đầu, như thế nào càng nghe càng không hiểu a?

Diêm Vô Xá đem mặt tiến đến bên tai nàng, tà ác nói: “Cũng giống như nàng, thường xuyên uống cái chén của ta, cả đời đều phải ở lại bên cạnh ta.”

“.....”

Phi Nhi hai má nổi lên đỏ ửng, ngượng ngùng gục đầu xuống, Đa Duy đột nhiên trở nên thật là xấu.

.....

Từ khi biết Phi Nhi có thai, bà nội bắt đầu vì nàng nấu một đồng thuốc bổ, nói là sợ nàng thân mình còn chưa khang phục, phải cần tẩm bổ mới có thể làm cho đứa nhỏ khỏe mạnh khang sinh.

Phi Nhi nhìn thấy một đồng thuốc bổ loạn thất bát tao, bát nào bát nấy đen bóng, mày nàng nhú càng cao, lại không đành lòng nhìn thấy bộ dáng bà nội thất vọng, đành phải ngừng thở, nắm cái mũi, một hơi uống sạch.

Diêm Vô Xá cũng bắt đầu thay đổi, ngoại trừ lúc vào triều, thời gian còn lại, hẳn đều ở bên cạnh Phi Nhi, bởi nàng nói chuyện phiếm, đi dạo phố, giết thời gian. Trước kia, hẳn đối với người khác luôn lạnh lùng vô tình, hiện tại khuôn mặt luôn mang tươi cười, như một mùa xuân phong, cả người đều sáng rực rỡ.

Người gặp việc vui, tinh thần thoải mái a!

Đỗ Yến cùng Lạp Lạp cũng là một đôi “oan gia”, thường xuyên không thấy bóng người, mấy ngày mới xuất hiện một lần. Mà vừa xuất hiện, Đỗ Yến liền mệt đến lăn ra ngủ ngay, giống như vừa đánh xong mấy tràng đại chiến. Mà Lạp Lạp luôn hoạt bát sáng sủa, chạy tới chạy lui, bộ dáng ngồi không yên, vây quanh hẳn, một chút mệt đều không có, thể lực thật tốt.

Diêm Vô Xá thật chưa từng gặp qua cô gái hiếu động như thế, đối Lạp Lạp thật sự rất bội phục, thật không hổ là tỷ tỷ của Phi Nhi, quả nhiên không phân sào sào như nhau, chỉ có hơn chứ không kém.

Hôm nay, trên đường Diêm Vô Xá từ triều trở về, xa xa liền thấy cửa Diêm phủ vây quanh một đoàn người, tay cầm binh khí, không giống như là binh lính Minh Quốc. Hẳn bỗng dừng nhú mi, đại chưởng mãnh kéo dây cương, nhanh chóng vội vàng đi về.

Đi vào cửa Diêm phủ, thấy Lạp Lạp cùng Phi Nhi, Đỗ Yến ba người đứng ở trước cửa, Lạp Lạp cầm trong tay ma pháp bóng, trong tay Phi Nhi quay chung quanh nhiều điểm bọt nước, Đỗ Yến giương cung thượng tên, nhắm ngay một người nam nhân phía trước.

Diêm Vô Xá hướng theo tầm mắt bọn họ nhìn qua, chỉ thấy Hoàng Bộ Tuấn đang đem bảo kiếm để ở chỗ cổ mẫu thân, uy hiếp ba người bọn họ.

“Nương!”

Diêm Vô Xá nội lực ngưng tụ, thi triển khinh công, đáp xuống bên trái Hoàng Bộ Tuấn, phần nội trường mắt nhìn bảo kiếm đang muốn thương tổn mẫu thân.

Hoàng Bộ Tuấn nhìn thấy là Diêm Vô Xá, lập tức tức giận dâng lên, hướng hấn quát: “Giỏi cho người, Minh Vương, cứ nhiên dám dùng một nữ nhân xấu xí đến lừa gạt bổn vương!”

Diêm Vô Xá áp lực sở hữu lửa giận, trầm thấp nói: “Người tốt cuộc muốn như thế nào!”

“Để cho Phi Nhi theo ta đi!”

“Không! Nàng đã là thê tử của ta.”

“VẬY BỔN VƯƠNG ĐÀNH PHẢI LẤY ĐI MỆNH LÃO PHU NHÂN!”

Phi Nhi tiến lên một bước, trừng mắt hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người dám!”

Hoàng Bộ Tuấn nhìn chăm chú vào Phi Nhi đang phần nội, không ngờ, chỉ một đoạn thời gian không thấy, bé con đáng yêu tựa hồ biến hóa rất lớn, liền ngay cả khí chất đều trở nên cường hãn như thế, hỏa lạt lạt, thêm vài phần quyến rũ.

Diêm Vô Xá phi thường chán ghét ánh mắt hấn nhìn Phi Nhi, đi đến bên cạnh Phi Nhi, nhìn hấn: “Ta cùng mẫu thân trao đổi, ta đi theo người.”

“Ta chỉ đổi Phi Nhi!”

“Không được!”

“Ta đây đành phải lấy mệnh lão phu nhân!”

Đỗ Yến căng tên, neho lại đôi mắt, nói: “Người cho là: giết chết bà nội, người còn có thể rời đi sao?”

Hoàng Bộ Tuấn nắm chặt bảo kiếm, bà nội bị bắt ngẩng đầu lên, hấn hung ác rít gào nói: “Người liền thử xem!”

“Chậm đã!”

Phi Nhi vươn bàn tay mềm, “Ta đổi bà nội!”

“Phi Nhi!”

“Phi Nhi, hấn lừa gạt nàng thôi”

“Phi Nhi, đừng tin hấn.”

Phi Nhi cầm tay Lạp Lạp, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, nắm chắc cơ hội, đừng thương đến bà nội là được.”

Lạp Lạp khinh nhú mày, khẽ gạt đầu: “Ân, muội cẩn thận một chút.”

Diêm Vô Xá kéo tay Phi Nhi, nhưng nàng chính là mỉm cười vỗ vỗ tay hấn, đẩy tay hấn ra, hướng Hoàng Bộ Tuấn đi đến.

Kiều nhỏ thân ảnh đi đến trước mặt Hoàng Bộ Tuấn, vươn cánh tay, bình tĩnh nói: “Thả bà nội!”

“Hảo!”

Hoàng Bộ Tuấn đem bà nội hướng một bên mãnh đá, thân thể nhẹ nhàng bị nén đến giữa không trung, Diêm Vô Xá thi triển khinh công, tiếp được mẫu thân, an toàn rơi xuống mặt đất.

Khi Hoàng Bộ Tuấn đang muốn cầm cánh tay Phi Nhi, Phi Nhi đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Tỷ tỷ!!”

“Lấy tên Thủy Tinh Linh, bày ra lực lượng của thần đi!”[Tinh Linh ngữ]

Một chuỗi bọt nước dài theo ma pháp bóng dưng mãnh tiến ra, toàn bộ đều hướng về Hoàng Bộ Tuấn!

“Hừ!”

Đồng thời, Đỗ Yến buông lỏng dây cung, mũi tên màu đỏ hướng Hoàng Bộ Tuần mãnh bay qua đi.

Đột nhiên, phía sau Hoàng Bộ Tuần xuất hiện một thân ảnh màu đen, đại chưởng mạnh nhấc tới, tất cả bọt nước cùng cung tiễn toàn bộ ở trước mặt hắn dừng lại, như là đụng phải một mặt phẳng vô hình, rồi rơi xuống mặt đất.

Tay kia thì đem Phi Nhi mạnh xả đến phía dưới áo choàng, một trận khói trắng bốc lên, Phi Nhi mất đi tri giác, té xỉu ở trong ngực của hắn.

Lập Lập bỗng nhiên sững sốt, cánh tay suốt bày ra, bay lên phía trước hắn rống to: “Vu sư Lier, phản đồ, cứ nhiên dám bắt giữ Thủy Tinh Linh công chúa!”

Cời bỏ mũ áo choàng mũ, hé ra bạc môi đỏ thắm, hai bên khóe miệng hơi hơi cong lên, tiếng nói trầm thấp trả lời: “Lập Lập công chúa, đã lâu không gặp.”

“Buông Phi Phi ra!”

“Ha ha????? Công chúa có bản lĩnh cứ tới mà đoạt về!”

Lier hai tay ôm lấy Phi Nhi đang choáng váng, cánh tay vươn dài, đem Phi Nhi nâng lên phía trước, giống tùy thời đều có thể buông tay, bộ dáng muốn đem Phi Nhi tung lên.

“Người đừng xằng bậy!”

Diêm Vô Xá sốt ruột tiến lên một bước, sợ hãi nhìn thân ảnh màu đen, Phi Nhi đang có thai, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ngay cả Lập Lập đều đối với hắn kiêng kỵ ba phần, cũng biết thực lực của người này không thể xem nhẹ.

Lier nhìn Diêm Vô Xá liếc mắt một cái, khinh miệt nói: “Người chính là trợ thủ của công chúa?”

“Đúng! Dem nàng thả ra, ta đến làm con tin.”

“Không! Ta muốn thai nhi của công chúa, làm cường đại hắc ám ma pháp của ta. Còn bằng hữu của ta?????? Vừa vặn là chủ nhân quan trọng!”

“Người!”

Lập Lập phần nộ trừng mắt nhìn hắn, lớn tiếng rít gào: “Người dám chạm vào Phi Phi, ta liền không tiếc tất cả, trả bằng đại giới cũng phải giết người!!”

“Mỗi mắt mong chờ!”

Lier bỏ lại bốn chữ, thân ảnh màu đen bỗng dưng phai nhạt, mang theo Phi Nhi trong chớp mắt biến mất ở trước mặt bọn họ.

Hoàng Bộ Tuần đắc ý giơ lên đại chưởng, mỉm cười kêu lên: “Thu binh hồi phủ!”

“Vâng, Vương gia!”

Lập Lập hai quyền nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chú vào bóng dáng binh lính rút lui: “Đáng giận!!”

Ba người trở lại trong Diêm phủ, Diêm Vô Xá trước tiên để cho nha hoàn đi gọi đại phu đến, vì mẫu thân bôi thuốc, an ủi cảm xúc kinh hoảng của bà. Sau đó đưa bà trở về phòng nghỉ ngơi, đồng thời không ngừng cam đoan sẽ đem Phi Nhi cứu trở về, bà nội mới bằng lòng an giấc.

An trí hảo mẫu thân, Diêm Vô Xá nhanh chóng trở lại đại sảnh, vội vàng hỏi Lập Lập, thân phận nam nhân kia.

Lập Lập uống ngụm trà, nhắm mi:

“Hắn là Vu sư hắc ám của Thủy Tinh Linh quốc, pháp lực cao cường, làm việc tâm ngoan thủ lạt. Trước kia, vì để có được thai nhi tu luyện ma pháp, đã sát hại vài nữ Tinh Linh, cuối cùng bị phong ấn tại một

hang đá trong Thủy Tinh Linh quốc. Không biết làm sao hắn có thể chạy đến nơi đây? Là ai cởi bỏ phong ấn cho hắn?”

Đỗ Yến trầm tĩnh một hồi, nhắc nhở nói:

“Khi Phi Nhi để Lãnh Tinh đi vào Tinh Linh Quốc, muốn hắn ở lại vào làm dấu hiệu, không phải là Tinh Nhi không cẩn thận cởi bỏ chứ?”

“Có khả năng này.”

Lập Lập gật gù đầu, “Phong ấn chỉ cần hơi chút bị thay đổi, hoặc là xô dịch, đều có thể tự động giải trừ.”

Diêm Vô Xá nghe thấy nam nhân lực lượng cường đại, nhất thời lòng nóng như lửa đốt: “Hắn có khi nào lập tức làm hại mẹ con Phi Nhi hay không?”

“Thai nhi còn chưa phát triển toàn diện, trước mắt, hắn sẽ không thương hại Phi Nhi. Đỗ Yến nói Tiêu Diêu Vương ham muốn sắc đẹp Phi Phi đã lâu, ta sợ là hắn đối Phi Phi.....”

Diêm Vô Xá bỗng dưng nắm chặt hai quyền, phẫn nộ nói: “Nếu Hoàng Bộ Tuấn dám chạm vào một sợi tóc của Phi Nhi, bổn vương liền giết toàn bộ Hoàng Bộ tộc của hắn!”

“.....”

Đỗ Yến thoáng nhìn sắc mặt kinh ngạc của Lập Lập, biết bộ dáng Diêm Vô Xá hung ác đã dọa đến nàng, vội vàng vỗ vỗ bả vai Diêm Vô Xá, trấn an nói:

“Diêm thúc thúc đừng vội, bên cạnh Hoàng Bộ Tuấn còn có Vu sư pháp lực cao cường, việc này phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Ân, ta muốn hỏi cung một chuyện, tìm Yên Chi hỗ trợ.”

“Cũng tốt!”

“Các người thương lượng đối sách, ta phải đi ngay lập tức.”

“.....”

Đỗ Yến còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh Diêm Vô Xá đã muốn bước ra ngoài cửa. Chỉ cần liên quan đến Phi Nhi, Diêm thúc thúc sẽ thập phần sốt ruột, hận không thể lập tức đem Hoàng Bộ Tuấn băm thây vạn đoạn.

Ai, tình yêu thật sự làm cho người ta mất đi bình tĩnh a.

Lập Lập đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng giữ chặt tay Đỗ Yến, nói:

“Đỗ Yến, người có thể tìm được một ít máu chó mực không?” (chó đen)

“..... Như thế nào? Khai đàn làm phép sao?”

“Không phải! Vu sư Lier từng bị chó mực cắn qua, máu chó mực dính vào người khiến hắn tắm suốt một tháng cũng cảm thấy không sạch, làm cho hắn phát điên cực kỳ, cho nên hắn đổi máu chó mực thập phần chán ghét.”

“..... Được rồi, ta ra ngoài tìm xem có chó mực hay không.”

“Là màu..... chó..... mực!”

“Nga.”

“Còn có, thuận tiện tìm về hai mỹ nữ tuổi trẻ, tốt nhất là đặc biệt một chút, cái loại nhu mì, buồn nôn chết người này.”

“Nha, thì ra là hắn mê nữ sắc.”

“..... Không phải cho hắn! Là cho tên Tiêu Diêu Vương háo sắc kia!”

“.....”

“Còn thất thần làm gì! Nhanh chút đi!”

“Nga, hảo!”

Mỗ nam vội vàng đứng dậy, lao ra khỏi Diêm phủ.

Lập Lập mở bao ra, xuất ra một cái hộp trang điểm, nhìn vào gương thoa son điểm phấn, hý sinh một năm công lực mới có thể biến hóa ma pháp một lần, khinh đọc chú ngữ: “Ta muốn biến thành.....”

Lập Lập đột nhiên ngừng một chút, ngẫm lại xem nữ ngôi sao nào có vẻ đủ hương vị?

Có!

“Ta muốn biến thành bộ dáng của Marilyn Monroe!”

88. Chương 88

Edit: Năm + Pan

Phi Nhi hảo mê người 88. Giải vây

“Thả ta đi ra ngoài! Lier, tên tiểu nhân ti bỉ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nhà giam không ngừng truyền đến thanh âm mắng người của Phi Nhi, mà Lier, kẻ bị mắng chửi không ngừng kia vẫn lười nhác ôm lấy lỗ tai, ngồi ở bên ngoài nhà giam, coi như nàng đang ca hát. Hoàng Bộ Tuần ngồi ở bên cạnh hắn, vì hắn rót đầy một ly hồng trà, thần sắc hưng phấn mà nhìn hắn.

“Vu sư, chúng ta khi nào thì có thể động thủ?”

Lier cười lạnh một tiếng, giải thích nói: “Căn cứ theo quan sát của ta, Phi Phi công chúa vừa mới tiến hành lần thứ ba lột xác, nam nhân của nàng đã cướp đi tẩm thân xử nữ của nàng, cho nên mang theo thai nhi tiến hóa. Thai kỳ của Thủy Tinh Linh chỉ bằng một phần hai là nhân loại, nhưng tỷ lệ mang thai phi thường ít, cho nên thai cực kỳ trân quý. Hơn nữa nàng là huyết thống hoàng thất chính tông, thai nhi này quả thực chính là cực phẩm tu luyện ma pháp!”

Hoàng Bộ Tuần sáng tỏ gật đầu, hỏi trọng điểm: “Còn ta ?”

“Nếu ngươi muốn nàng, phải đợi sau khi thai nhi thành hình. Hiện tại không thể đụng vào, Thủy Tinh Linh thực dễ dàng hoạt thai. Đặc biệt, cực phẩm thai nhi này càng khó giữ được.”

“Thì ra là thế!”

“Yên tâm đi, có ta ở đây, Lập Lập công chúa không dám hành động thiếu suy nghĩ, ha ha ha!”

“Đương nhiên! Ngươi là pháp sư, nàng chỉ là tiểu vu nữ, không đủ uy hiếp.”

“Đương nhiên! Tiểu nha đầu kia chỉ mới đến trường vài ngày, làm sao có thể nào so với ta.”

“Đến đến! Uống trà uống trà!!”

“Hảo!!”

Phi Nhi ở nhà giam hô một ngày, mệt mỏi ngồi xuống đất, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, tử máu trợn tròn, trừng mắt nhìn hai nam nhân bên ngoài thông đạo, vẻ mặt toàn là phẫn nộ.

Chết tiệt Lier, chuyên môn cùng hoàng tộc đối nghịch.

Hiện tại tốt lắm, đi vào nơi này, không có pháp lực, Ma Pháp Sư cường đại cùng hắn đối kháng, chỉ dựa vào tỷ tỷ Lập Lập, quả thực chính là lấy trứng chọi đá, không có phần thắng.

Nàng thực muốn có thống khoái mà đấu một trận, chi đáng tiếc, nàng có cực cương, không dám loạn thử ma pháp. Vạn nhất có gì ngoài ý muốn, cực cương không bảo đảm, nàng thực có lỗi với Diêm Vô Xá.

Đột nhiên, bên ngoài đi vào một nữ nhân: mặt mang hắc sa, cầm khay trong tay, mở cửa nhà ngục, tiến vào, đi đến bên cạnh Phi Nhi, đem đồ ăn đặt ở trên đất.

Phi Nhi nhìn chăm chú vào nữ nhân kia, thân ảnh có điểm quen mặt, giống như từng ở nơi nào gặp qua? Aiz, chỉ tiếc trí nhớ nàng quá kém!

Nữ nhân ngẩng đầu, hắc sa bên ngoài lộ ra hai tròng mắt âm độc đầy hận thù, nhìn Phi Nhi ngu ngu ngơ ngơ thì nổi giận đùng đùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người cũng có hôm nay, Diêm Phi Nhi!”

“Người là Đinh Nỵ!”

“Hừ! Phi Nhi công chúa còn nhớ rõ ta, thật sự là phúc khí của ta.”

“..... Người như thế nào biến thành cái dạng này?”

Phi Nhi kinh ngạc đánh giá nửa khuôn mặt lộ ra ngoài của nàng, mặt trên che kín vết sẹo, chỉ có hai ánh mắt là đầy đủ.

Đinh Nỵ đột nhiên đem khăn che mặt bằng sa kéo xuống, từ ống tay áo rút ra một thanh chủy thủ, nhắm ngay Phi Nhi, phần nộ quát:

“Người nhìn cho rõ! Khuôn mặt này chính là kiệt tác của Minh Vương, là hắc đem da mặt dịch dung kia hoà tan vào da mặt của ta, hại ta bị Hoàng Bộ Tuần bắt lấy từng khối da mặt, biến thành cái dạng này. Hắc nói, ta không xứng có được dung mạo của người. Ta hiện tại khiến cho người thử xem, thống khổ bị bắt lấy da mặt!!”

“Người..... Đừng tới đây!”

Phi Nhi bị huyết nhục mơ hồ trên khuôn mặt của nàng làm chấn động thật sâu, đồng thời, vừa sợ e ngại chủy thủ trong tay nàng, liên tục lui về phía sau, mãi cho đến khi cánh tay tiếp xúc đến vách tường nhà tù, không còn đường thoái lui.

“Tiểu tiện nhân, hôm nay ta Đinh Nỵ nhất định phải hủy người!!”

“A!!”

Đinh Nỵ đột nhiên nhào đến, Phi Nhi sợ tới mức kêu to lên, thân ảnh chợt lóe, tránh thoát công kích của nàng, đi động đến góc tường đối diện. Đinh Nỵ theo sát ở phía sau nàng, ngân quang lóe ra, nghe thấy “Tê” Một tiếng, chủy thủ ở bắp chân Phi Nhi vạch ra một đạo vết thương.

“Lier, cứu mạng a!”

Thời điểm khẩn cấp, Phi Nhi bất chấp việc nàng đang đối đầu với Lier, vội vàng kêu to tên của hắn, trước bảo trụ tiểu bảo bảo của chính mình mới là trọng yếu!

“Bọn họ đi uống rượu, người kêu ai cũng vo dụng!”

“Người người..... Đinh Nỵ, người bình tĩnh một chút! A!”

“Ta không thể bình tĩnh, là người hại ta bị hủy dung, là người hại ta bị hủy thân thủ, là người hại ta bị hủy võ công, đều là người, đều là tại người!”

“Tê!”

Chủy thủ lại xẹt qua, cánh tay Phi Nhi trúng chiêu, vết thương rất sâu, gần như thấy cả xương, làm nàng đau đến cái trán ứa ra mồ hôi lạnh.

Phi Nhi mạnh tụ tập linh khí, bọt nước liên tiếp theo lòng bàn tay dâng lên, ra sức hướng về bộ vị trái tim Đinh Nỵ.

Nghe thấy vô số âm thanh “Ba ba ba” Đinh Nỵ bị va chạm đến vách tường đối diện, rơi trên mặt đất, miệng phun máu tươi, thống khổ che ngực.

Sử dụng pháp thuật mãnh liệt, hơn nữa Phi Nhi một ngày không có ăn cơm, sắc mặt bỗng dưng trở nên tái nhợt vô cùng, ngồi dưới đất không dám lộn xộn. Bàn tay mềm ôm chặt lấy bụng, vẻ mặt trở nên bàng hoàng, không biết có làm tổn thương bảo bảo hay không.

Nàng liếc mắt nhìn Đinh Ny một cái, lòng bàn tay dâng lên một cột nước, đánh bay chủ tử trong tay nàng, làm cho Đinh Ny tạm thời không có uy hiếp. Tầm mắt dừng ở trên bàn đồ ăn kia, không khỏi nuốt một nước miếng. Nhưng là lại sợ Đinh Ny ở hạ độc trong thức ăn, nàng thật sự là không dám đụng vào.

Vì cục cứng, trước bỏ qua đi.

Bên này, Hoàng Bộ Tuấn cùng Lier tiêu sái đi dạo trên ngã tư đường Minh Thành, mặc dù là ban đêm, nhưng vẫn vô cùng phồn hoa, náo nhiệt, bên người thoảng qua rất nhiều cô gái thanh lương, mang theo mùi hoa thảo nhiên, còn có mùi son nồng đậm, phiêu dật mà qua, làm cho các nam nhân người người vui vẻ thoải mái.

Phía trước, đột nhiên xuất hiện một cô gái mặc yếm đỏ, bên ngoài phủ thêm lụa trắng mỏng manh, thân thể mỹ miều, kiều nhỏ dịu dàng đi tới, đường cong thân thể mảnh khảnh lác lác, khoa trương độ cong, mị nhân loạn phao, đưa tới phần đông ánh mắt của mọi người. Có nam nhân thậm chí còn ngơ ngác đi theo ở phía sau nàng, hô hấp trên người nàng mang theo một mùi vị thật đặc biệt.

Mỹ nhân đi đến gần hai nam nhân phía trước, khoe miệng hơi hơi gợi lên, một chút gợi cảm quyến rũ đậm cười làm tất cả nam nhân bên người đầu choáng mắt hoa. Hoàng Bộ Tuấn từng thưởng qua vô số nữ nhân, lại chưa bao giờ gặp qua nữ tử ngũ quan thâm thúy như thế, thực dã tính, thực phóng – đãng, cũng thực mê người.

Lier ánh mắt cao thấp đánh giá nữ tử trước mắt, nữ nhân này thực quen mặt, vừa thấy liền biết là người ngoại tộc, nhưng lại phản phát chút huyết thống Đông Phương, rất giống..... Rất giống?

Đúng! Rất giống Lý Mỹ Kỳ! [tên tiếng Trung của Marilyn Monroe]

Không nghĩ tới mỹ nữ hiện đại này mặc vào cổ trang có một hương vị khác, hơn nữa nữ nhân này tựa hồ còn gợi cảm hơn Marilyn Monroe nha.

Mỹ nhân sóng mắt đưa tình, thân ảnh tinh tế vừa lướt qua Hoàng Bộ Tuấn, thời điểm còn tưởng rằng hấn bất vi sở động, bên hông bị một đại chưởng kéo lại, rơi vào trong một vòm ngực to lớn. Bạc môi tiến đến bên miệng nàng, hơi hơi hít vào một hơi, Hoàng Bộ Tuấn cực vi hưởng thụ nàng nhắm mắt lại, trở về chỗ cũ này hương khí thật đặc biệt.

“Công tử, người.....”

Mỹ nhân bị hành động cuồng vọng của hấn dọa đến, hai tay đặt tại trước ngực của hấn, hoa dung thất sắc.

“Tiểu mỹ nhân, bồi bổ vương uống một chén, như thế nào?”

“Không cần!”

“Vì sao?”

“Ta..... Ta muốn về nhà.”

“Bổn vương đưa ngươi về nhà của ta.”

“..... Công tử thỉnh tự trọng, ta, ta còn là hoa cúc khuê nữ, không thích hợp cùng người tiếp cận như thế, phóng..... Buông.”

Tiếng nói tê dại tận xương, vẻ mặt đáng thương hề hề, làm cho Hoàng Bộ Tuấn dục vọng tăng nhiều, hấn như thế nào có thể buông tha vật nhỏ gợi cảm như thế này?

Đại chưởng buộc chặt, tay kia thì cố định ở phía sau gáy bộ của nàng, bạc môi gợi lên một chút tà ác tươi cười: “Qua đêm nay, nàng sẽ không còn là hoa cúc khuê nữ, đừng lo.”

“Không cần!”

“Bốn vương định đoạt!”

“Người..... Người!”

“Ba!!”

Hoàng Bộ Tuấn đem mỹ nhân bức đến diên, bàn tay mềm theo bản năng cho hấn một cái tát, con người đen nhất thời nheo lại, nổi lên một chút tức giận, trầm thấp quát:

“Người ăn mặc thành như vậy, không phải câu dẫn nam nhân là làm gì? Ở trước mặt bốn vương, còn giả làm thánh nữ?”

“Ta..... Ta chỉ là.....”

“Không có chỉ là! Dám động thủ đánh ta, bốn vương khiến cho ngươi nếm thử cái gì là dục tiên dục tử!”

Hoàng Bộ Tuấn nói xong, một phen ôm lấy mỹ nhân, thi triển khinh công, hướng phủ đệ nhà mình bay vọt mà đi.

Lier bắt đắc dĩ lắc đầu, xoay người trở về. Vốn định đi ra ngoài giết thời gian, giải trí một phen, ai ngờ nửa đường nhảy ra một “Marilyn Monroe phiên bản Trung Hoa” hủy đi một đêm quang cảnh. Ai, nhân sinh không quen, hấn vẫn là trở về nhìn biểu diễn ngược đãi người thật đi.

Cách đó không xa, hai nam nhân nặng nề mà hô khẩu khí, lấy tay lau mồ hôi trên trán, Lạp Lạp này thật..., như thế nào cùng Phi Nhi tính cách kém xa như vậy, thay đổi bất thường, diễn cũng thực giống.

Diêm Vô Xá vỗ vỗ bả vai Đỗ Yến: “Về sau cần cố gắng nhiều.”

Đỗ Yến thẳng thực đầu, phe phẩy tay: “Không dám khen tặng, không dám nhận, không liên quan đến ta”

“Ta xem ngươi không thoát khỏi nàng.”

“Ta chỉ thích Phi Nhi.”

“Ân?”

“Ách.....Chỉ là..... thích như huynh muội thôi.”

“Ân, mau đuổi theo.”

“Hô!”

Hai nam nhân nhanh chóng theo phương hướng Hoàng Bộ Tuấn ly khai truy đi qua.

.....

“Ba!”

Trong phòng giam đột nhiên ném vào một thân ảnh màu trắng, trên mặt đất lăn vài cái, bình yên ngồi ở góc sáng sữa, hai tay ôm ngực, sợ hãi nhìn thân ảnh cao lớn trước cửa.

Hoàng Bộ Tuấn liếc mắt nhìn Đinh Nỵ ở một góc khác, kinh ngạc phát hiện: nàng làm sao có thể ở trong này? Hấn đi đến bên cạnh Đinh Nỵ, đá đá đầu nàng, phát hiện nàng không có phản ứng. Thân thể cao lớn ngồi xồm xuống, hai ngón tay đặt ở tâm mạch ngay cổ, cảm giác được mạch của nàng vẫn đập, chính là hôn mê bất tỉnh.

Con người đen dờn đi, nhìn chăm chú vào Phi Nhi, hỏi: “Nàng tới nơi này làm gì?”

Phi Nhi đối hấn làm cái mặt quỷ, đánh chết không để ý tới hấn.

“Xem nàng đắc ý được bao lâu!”

Hoàng Bộ Tuấn không cùng nàng so đo, xoay người rời khỏi nhà tù.

Thoáng nhìn Hoàng Bộ Tuấn rời đi, Lạp Lạp lập tức khôi phục thần sắc một cách tinh quái, vội vàng đi đến bên cạnh Phi Nhi, chỉ vào mặt mình: “Là ta, là ta.”

“Người là?”

Phi Nhi cao thấp đánh giá một phen, hai mắt sáng ngời, “Marilyn Monroe!”

“..... Không phải! Là tỷ tỷ của muội!”

“Lạp Lạp?”

Phi Nhi giật nhẹ da mặt của nàng, bỗng dưng nhăn mi, “Người ở nơi nào chính dung? Không dùng da mặt?”

“..... Ta là dùng nguyên vọng ma kính, không phải chính dung.”

“Nha! Vẫn là bộ dáng chân chính của tỷ tỷ đẹp hơn.”

“.....”

Phi Nhi ngẩng Đĩnh Ny đối diện liếc mắt một cái, chỉ vào nàng, thỉnh cầu Lạp Lạp: “Tỷ tỷ có thể cứu nữ nhân kia không?”

Lạp Lạp một bên cời lựa mông trên người vương chân vương tay, một bên nhìn Đĩnh Ny nói: “Nàng làm sao vậy? Người quen của muội sao?”

“Mặt của nàng bị cắt lấy da mặt.”

“Nga. Còn chưa có chết cũng đừng để ý.”

“..... Nàng là vì muội mới biến thành như vậy.”

“Nhưng nàng không chết a.”

“Chính là không chết mới cứu a.”

“Không chết thì quên đi!”

“.....”

Lạp Lạp chỉ mặc cái yếm đứng lên, chạy đến chỗ lan can nhà tù, nhìn xung quanh một phen, cũng không có phát hiện bất luận kẻ nào. Bất giác nhíu mày: “Đỗ Yến không phải nói theo kịp sao? Như thế nào còn chưa tới a?”

Phi Nhi vẫn như cũ lo lắng thương thế của Đĩnh Ny, mặt của nàng thật sự rất khủng bố, Phi Nhi ngẩng đầu, đối Lạp Lạp cầu xin nói: “Tỷ tỷ, lấy nước tinh giáp cứu nàng đi, quá đáng thương.”

“Ta chỉ có thể khởi tử hồi sinh, không thể chữa thương. Muội muốn cứu nàng, cho nàng một đao, chấm dứt nàng lại bảo ta.”

“..... Muội làm không được a.”

“Vậy đừng động.”

Một cái bóng đen đột nhiên thoảng qua, Lạp Lạp bỗng dưng trừng lớn đôi mắt, từ khe hở lan can vươn tay, nhỏ giọng nói: “Đỗ Yến, ta ở trong này, ta ở trong này.”

“Hừ!”

Bóng đen vọt đến bên cạnh nàng, Lạp Lạp sửng sốt, vội vàng lui về phía sau vài bước: “Thật có lỗi, gọi sai người.”

Lier nheo lại đôi mắt nhìn Lạp Lạp, lộ ra một chút sáng tỏ đậm cười: “Thì ra là Lạp Lạp công chúa, ta nói, thật kỳ quái, thời đại này cư nhiên sẽ có Marilyn Monroe sao?”

“Ách..... Người cứ xem như ta chưa từng tới.”

“Làm sao có thể!”

Lier từ ống tay áo xuất ra một cái chìa khóa, mở cửa lao đi vào: “Ta nhất định phải tiếp đón công chúa điện hạ một chút chứ.”

“Mọi người đều là Thủy Tinh Linh, không cần khách khí.”

“Ha ha, hoặc là người muốn hai tỷ muội cùng tiến lên?”

Đôi mắt đẹp thoảng qua, thoảng nhìn hai cái thân ảnh phía sau Lier, Lạp Lạp lộ ra tươi cười ngọt ngào, đáng yêu phao cái mị nhân: “Người biết không? Ta thích hai nam nhân phía sau người cùng tiến lên.”

“.....”

Lier mạnh quay đầu lại, một lọ máu chó mực đã đổ xuống đầu hắn, Lạp Lạp mặc niệm mắng, vẩy ra cầu huyết toàn bộ lên cái mặt của hắn.

“A!!”

Lier ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, bỗng dưng rống to lên, Lạp Lạp nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng tháo một cái dây xích chỗ cổ hắn xuống, đang muốn hủy diệt sinh mệnh Thủy Tinh giáp của hắn.

Ai biết Lier đột nhiên bắt lấy cổ tay Lạp Lạp, từ ống tay áo xuất ra một viên thuốc, tưởng nhét vào miệng nàng. Đột nhiên, Diêm Vô Xá từ phía sau Đỗ Yến hiện lên, một chưởng đánh vào bộ vị trái tim Lier, viên thuốc liền thay đổi phương hướng, vừa vắn nhét vào miệng Diêm Vô Xá, mỗi nam còn ngoan ngoãn nuốt đi xuống.

“Đa Duy!”

Phi Nhi kích động đỡ lấy cổ Diêm Vô Xá, “Nhỏ ra, nhanh chút!”

“.....”

Diêm Vô Xá bắt đắc dĩ liếc mắt, viên thuốc kia đã sớm tiến vào trong bụng của hắn.

“Các người!”

Lúc này, Hoàng Bộ Tuấn đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài nhà giam, thoảng nhìn Diêm Vô Xá cùng Đỗ Yến, biết chính mình không phải đối thủ bọn họ, vội vàng lao ra khỏi nhà tù. Đỗ Yến bỏ lại bình rượu, nhanh chóng đuổi theo đi.

Phi Nhi giúp đỡ Diêm Vô Xá, lo lắng nhìn hắn: “Đa Duy, chàng cảm thấy như thế nào? Chỗ nào không thoải mái?”

Hai má do dự, ho khan hai tiếng, nhắc nhở nói: “Ta nói Phi Phi, nàng gọi lão công nàng là Đa Duy. Rất giống tiết mục Nhật Bản loạn luân, phiền toái sửa sửa.”

“.....”

Lạp Lạp mạnh quay đầu lại, nâng chân hung hăng dẫm nát ngực Lier, phẫn nộ quát: “Nói! Đó là cái gì được.”

“Cường hiệu lam Tinh Linh!”

“Gạt người!”

Lạp Lạp dùng sức đạp xuống, “Nếu không nói ta lập tức hủy Thủy Tinh giáp của người!”

“..... Lạp Lạp điện hạ, thật là cường hiệu lam Tinh Linh!”

“Ta nhỏ vào! Người mang xuân dược thế kỷ 21 đến cổ đại, có phải chuẩn bị đại lượng sinh sản hay không, sau đó buôn bán thuốc phiện!”

“Không đúng không đúng! Ta chỉ là muốn lưu cho chính mình dùng mà thôi.”

“Chết tiết nam nhân!”

Phi Nhi đoạt lấy Thủy Tinh giáp trong tay Lạp Lạp, hung hăng ném tới phía trước!

Chỉ nghe thấy “Lách cách” Một tiếng, Thủy Tinh giáp giống như miếng thủy tinh, phân tán bốn phía.

“A!!”

Lier nhất thời thống khổ tru lên, thân thể dần dần mơ hồ, phân cách, cuối cùng hóa thành một chút lam quang, biến mất ở trong không khí.

Lập Lập quay đầu lại, thấp giọng nói: “Muội muội, người rất xúc động, dù sao hắn cũng là Vu sư pháp lực cao cường, nếu có thể thu phục hắn vì Tinh Linh Quốc phục vụ, đối với ca ca sẽ có giúp ích rất lớn.”

“Hô! Hắn thương tổn Đa Dục của muội..... Ách, lão công của muội, là hắn không đúng!”

“Ai, thật sự là lãng phí nhân tài.”

Lập Lập liếc mắt nhìn Diêm Vô Xá một cái, “Chúng ta vẫn là mau nhanh dìu hắn trở về tắm nước lạnh đi.”

“Ân!”

Phi Nhi nhìn nhìn Đinh Ny, giúp đỡ Diêm Vô Xá rời khỏi nhà tù. Tỷ tỷ cũng không tính cứu nàng, chính mình cũng không dám ra tay, dù sao nàng là nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, cứu nàng sẽ lại hại nhiều người.

89. Chương 89

Eidt: Năm + Pan

Phi Nhi hảo mê người 89. Cục cưng sinh ra

Đỗ Yến đuổi tới cửa, chỉ thấy Yên Chi tay trái cầm Xích Long kiếm, tay phải nắm chặt quần áo Tiêu Diêu Vương, nổi giận đùng đùng đi tới.

Đỗ Yến đón nhận, liếc mắt nhìn Hoàng Bộ Tuấn một cái, nghi hoặc nhìn Yên Chi: “Sao cô nương lại ở trong này?”

Yên Chi đem Hoàng Bộ Tuấn đá đến một bên, Xích Long kiếm thu vào lòng bàn tay, trầm thấp nói:

“Minh Vương bảo ta đi đến đại môn, ta thấy hắn lao tới, không nhiều lời liền bắt lại. Người này ra tay ngoan độc, khắp nơi cùng Minh Vương đối nghịch, cho nên ta phẩy đi võ công của hắn.”

Đỗ Yến lập tức nhướn mày, dựng thẳng lên ngón cái, gật gật đầu: “Lợi hại! Lợi hại!”

Quả nhiên đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội với nữ nhân. Đặc biệt loại nữ nhân cường hãn này, hơi chút chọc giận cũng không được!

Chỉ chớp lát, Phi Nhi cùng Lập Lập giúp đỡ Diêm Vô Xá đi ra, Phi Nhi nhìn thấy Yên Chi, lập tức xông lên, mở ra song chưởng, ôm lấy nàng: “Yên Chi tỷ!”

Yên Chi lộ ra tươi cười cưng chiều, nhẹ vỗ về mái tóc dài của Phi Nhi: “Tiểu Phi Nhi, thật biết biệt lai vô dạng đi?”

“Ân! Ta rất nhớ người, Yên Chi tỷ.”

Yên Chi tầm mắt đặt ở trên người Diêm Vô Xá vẽ mặt đỏ bừng, nghi hoặc nhìn hắn: “Minh Vương làm sao vậy?”

“..... Nha! Chàng trúng..... Xuân – được.”

Phi Nhi thanh âm rất nhỏ, nói xong mặt đỏ tới mang tai, chỉ có các nàng hai người nghe thấy, Yên Chi khẽ nhún mày đầu, thu hồi cái nhìn chăm chú đối Diêm Vô Xá. Diêm Vô Xá võ công cao cường, một chút xuân dược cũng không thể làm cho hắn cuồng tâm náo loạn.

Nàng xoay người sang chỗ khác, ngấm liếc mắt nhìn Hoàng Bộ Tuấn:

“Ta muốn dẫn hắn trở về hoàng cung, bẩm báo Hoàng Thượng, nói hắn ý đồ sát hại trọng thần quốc gia.”

Đỗ Yến vội vàng tiến lên từng bước, phụ họa nói: “Lý do này rất hợp tình hợp lý, ta tán thành.”

“Đúng rồi, Yên Chi tỷ, bên trong còn có một nữ nhân, làm phiền tỷ đợi lát nữa vì nàng trị liệu một chút thương thế, ta sợ nàng..... Nàng sống không lâu.”

Phi Nhi vẫn là không đành lòng thấy chết mà không cứu, cho dù Đinh Nỵ có sai, kia cũng là một cái mạng người.

“Ân, giao cho ta đi.”

Lạp Lạp nhắc nhở : “Diêm Vô Xá nhện không được, nhanh chút trở về đi.”

“Ân, các ngươi đi trước đi!”

“Hảo!”

Đỗ Yến ôm lấy Diêm Vô Xá, bốn người nhanh chóng trở lại Diêm phủ. Hai nữ nhân vội vàng cởi sạch quần áo Diêm Vô Xá, đem hắn đặt ở nước ao lạnh như băng, Đỗ Yến còn không biết Diêm Vô Xá trúng là độc gì, thấy các nàng có kế hoạch vì Diêm Vô Xá giải độc, đành phải ở một bên im lặng quan khán.

Diêm Vô Xá ngâm mình ở trong nước suốt một ngày một đêm, Lạp Lạp thấy nguy hiểm cũng đã giải trừ, bắt đầu cảm thấy cứ ngồi không như vậy thật là cực độ nhàm chán. Không khỏi liếc mắt nhìn Đỗ Yến ở một bên sốt ruột, chuyển qua bên cạnh hắn, giật nhẹ ống tay áo của hắn:

“Đỗ Yến đại hiệp, mang ta đi dạo được không?”

“Diêm thúc thúc trúng độc còn chưa giải, ta không thể đi!”

Lạp Lạp đáng yêu trát trát nhãn tình, cười khê nói: “Đỗ Yến ca ca, người dạy ta khinh công đi.”

“Nhưng mà Diêm thúc thúc.....”

“Độc của hắn sẽ được giải, chúng ta ở trong này cũng không giúp được gì.”

Đỗ Yến nghi hoặc nhăn mi, rũ mắt xuống nhìn nàng: “Vì sao? Có biện pháp nào có thể cho thúc ấy nhanh chút hảo đứng lên không?”

“Dù sao người cũng không phải Phi Phi, đến đến! Thừa dịp hôm nay ánh nắng tươi sáng, chúng ta vừa vặn đi giang hồ!”

“Chính là, Diêm thúc thúc.....”

“Người như thế nào lè mề như vậy, đừng lãng phí thời gian a!”

“Ta! Lạp Lạp, người hãy nghe ta nói, Diêm thúc thúc hắn.....”

“Phi Phi hội chiêu cổ hắn!”

Lạp Lạp không kiên nhẫn rống lên, dắt hắn đi ra ngoài.

“Lạp Lạp. Chờ thúc thúc tỉnh lại hãy đi, Lạp Lạp!!”

“Không cần! Hiện tại phải đi!!”

“..... Đừng tùy hứng, Lạp Lạp.”

Lạp Lạp thoáng nhìn Đỗ Yến đánh chết cũng bất động, rõ ràng từ trong bao xuất ra ma pháp bóng, “Ba” một tiếng, biến thành một cái đại chuỳ tử 500 cân, thừa dịp hắn không chú ý chiếudập xuống đầu hắn!! (Nắm: bó tay với Lạp Lạp @@, pan: gặt đầu lia lịa)

“Ba!”

Đỗ Yến không ngờ hắn sẽ nhận lấy một chiêu này, thân ảnh cao lớn té xiu trên mặt đất, làm nổi lên một trận tro bụi. (hix. Khổ thân Yến ca T^T)

Mỗ nữ lộ ra tươi cười giả dối: “Hắc hắc! Đại hiệp cũng không phải khó đối phó như vậy!?”

.....

Mỗ nữ hướng Phi Nhi cáo biệt một câu, trực tiếp đem Đỗ Yến buộc trên ma pháp bóng, trong chớp mắt liền vô tung vô ảnh, Phi Nhi chỉ có ngơ ngác đứng ở xa xa nhìn điểm màu đen trên bầu trời.

Tỷ tỷ chính là như vậy, nhớ tới sự tình gì phải đi làm, liền không để ý tới có kết quả gì. Bất quá tỷ tỷ đi rồi thật tốt, đỡ phải ở trong này ồn ào, quấy rầy Đa Duy.....

Nha, không! Là quấy rầy lão công giải độc.

Lập Lập luôn ở trước mặt Diêm Vô Xá lúc ẩn lúc hiện, khiêu khích dục vọng của hắn, làm cho hắn thống khổ khó nhịn. Nàng lại không thể ngăn cản tỷ tỷ, đành phải trơ mắt nhìn Diêm Vô Xá cắn răng nhẫn nại.

Buổi tối, Phi Nhi cứ theo lẽ thường đi vào cái ao lạnh như băng, đem Diêm Vô Xá lên khỏi mặt nước, làm cho hắn ngồi ở bên cạnh cái ao, lo lắng nhìn hắn: “Đa Duy, cảm thấy như thế nào?”

Diêm Vô Xá lắc đầu, tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt Phi Nhi, đại chương vuốt ve da thịt tinh tế, lộ ra tươi cười cứng chiều: “Hôm nay tốt hơn nhiều, đã không còn nóng như vậy.”

“Đói bụng không? Đến! Ăn một chút gì.”

Phi Nhi đem đồ ăn đưa tới trong tay, “Nếu Đa Duy nhịn không được, ta có thể.....”

“Không! Lập Lập nói tận lực không nên đụng vào nàng.”

“..... Kỳ thật cục cưng không yếu đuối như vậy.”

“Ta có thể nhẫn.”

Diêm Vô Xá mỉm cười lắc đầu, Phi Nhi cùng cục cưng đều là tình cảm chân thành của hắn, tuyệt đối không cho phép có một tia ngoài ý muốn.

“Vậy được rồi, chàng từ từ ăn, ta tắm xong liền ngủ.”

“Ăn!”

Diêm Vô Xá vừa ăn mấy miếng cơm, đột nhiên hồi tưởng câu kia “tắm xong liền ngủ” của nàng, lập tức trừng lớn đôi mắt.

Hắn mạnh ngẩng đầu, thân thể mảnh khảnh vừa vịn đứng lên, trường bào màu trắng rơi xuống đất, đường cong linh lung lộ hiện trước mắt.

Con người đen nheo lại, da thịt Tuyết Bạch, chiếc eo thon nhỏ mê người, hai chân thẳng tắp, này hết thấy hết thấy đều mê hoặc hắn, khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào, bụng nóng rực, thân thể bắt đầu không chịu nổi.

Phi Nhi tiến vào trong nước, lấy tay kích thích mặt nước, lộ ra thỏa mãn tươi cười. Vì tránh cho Diêm Vô Xá kích khởi dục vọng, nàng đã hai ngày không tắm rửa.

“Ha ha!”

Bọt nước dần dần quay chung quanh người nàng, theo tâm tình của nàng khoái trá nhảy lên, lấy lòng thiên hạ đáng yêu, dẫn tới nàng khanh khách cười không ngừng.

Hai bàn tay mềm mại cao cao nhắc tới, Phi Nhi hưng phấn mà nói: “Đa Duy, chàng xem này.....”

Nói còn chưa nói xong, cảm giác một cỗ nhiệt khí tiếp cận, chậm rãi quay đầu lại, nhắc tới mi mắt.

“A!”

Đại chương mạnh đem nàng nhắc tới, ôm lấy thân thể của nàng, Phi Nhi hai chân bản năng kẹp lấy thắt lưng của hắn, hai má nóng lên, nhiễm thượng một tầng đỏ ửng, đáng yêu cực kỳ.

Diêm Vô Xá nhìn chăm chú vào môi đỏ mọng dụ hoặc, đôi mắt tràn đầy dục vọng, thân thể nóng rực đem nước chung quanh đều trở nên ấm áp.

Phi Nhi hai tay ôm ở gáy bộ của hắn, nhìn gương mặt anh tuấn, không khỏi nuốt hạ nước miếng, Đa Duy hảo mê người.

“Phi Nhi, ta muốn.....”

“Đa Duy!”

“Ta..... Ta..... Vẫn là quên đi!”

Vì đối với Phi Nhi cùng cực cứng trong bụng quá mức để ý, Diêm Vô Xá cuối cùng buông tha cho tác cầu của chính mình, buông Phi Nhi ra, ảo não xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía nàng.

“Phi Nhi, rời khỏi nơi này.”

“Đa Duy.”

“Mau!”

“Nhưng mà chàng.....”

“Không cần để ý đến ta, nhanh lên bỏ đi.”

Diêm Vô Xá không muốn tổn hại Phi Nhi dù là nhỏ nhất, hấn tình nguyện một mình đối mặt lam Tinh Linh, bị dục vọng nóng rực hành hạ, cũng không nguyện chạm vào nàng một chút, thương tổn thân thể của nàng.

Phi Nhi lộ ra một chút tươi cười ngọt ngào, gấp khúc thân mình, lén vào trong nước, bơi tới trước mặt hắn, chậm rãi đứng lên. Nàng giữ chặt tay Diêm Vô Xá, khẽ đặt ở eo của mình, kiễng chân, ở chỗ cảm của hắn khẽ hôn.

Diêm Vô Xá mạnh mẽ sững sốt, cúi hạ tầm mắt, chống lại tử mâu xinh đẹp.

Phi Nhi chu miệng lên, đáng yêu nhăn nhăn cái mũi: “Đa Duy có phải chê ta lớn lên xấu xí hay không?”

“..... Làm sao có thể? Phi Nhi!”

“Vậy vì sao chàng không cần ta?”

“Ta là sợ.....”

Bàn tay mềm che cái miệng của hắn, dự hoặc phun ra năm chữ: “Ta cũng muốn, Đa Duy.....”

“..... Phi Nhi!”

“Bất quá chàng phải cẩn thận.”

“.....”

“Đa Duy!”

Môi đỏ mọng nhếch lên, hôn trụ cánh môi khêu gợi kia, dục vọng càng không thể vãn hồi.....

Lam Tinh Linh được lực dần dần lui bước, trên giường hai người ôm nhau vẫn như cũ triền miên không ngừng, hấn tựa hồ vĩnh viễn không muốn buông thân thể của nàng ra, vĩnh viễn hôn không đủ môi đỏ mọng mê người kia.

Sau lần đó, Phi Nhi bắt đầu tiến vào kỳ tu dưỡng, bụng một ngày một lớn lên, so với phụ nữ có thai bình thường tốc độ mau hơn nhiều lắm. Bà cố nội biết ngày tôn nhi sinh ra không xa, luôn đối với Phi Nhi mặt mày hớn hở, thuốc bổ là cuộn cuộn không ngừng.

Diêm Vô Xá tạm thời rời khỏi vị trí Minh Vương đương triều, mỗi ngày bồi ở bên cạnh Phi Nhi, hỏi han ân cần, chiếu cố cẩn thận.

Diêm phủ cao thấp đều đối với Phi Nhi như châu như bảo, thật sự là cầm ở trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan. Phi Nhi lại cả ngày sầu mi khổ kiểm, ngồi cũng không được, đứng cũng không được, phiền chán cực kỳ.

Hôm nay, hai người phi thường hưu nhàn ngồi ở hoa viên đình lý, hưởng thụ dương quang buổi sáng ấm áp. Diêm Vô Xá vuốt ve tóc dài của nàng, ôn nhu hỏi: “Phi Nhi, nàng muốn làm cái gì sao?”

“Lão công, ta muốn đi dạo phố.”

“Không! Trừ bỏ đi dạo phố, làm cái gì đều có thể.”

“Lão công, ta muốn.....”

“Không, trừ bỏ yêu yêu, làm cái gì đều có thể.”

“..... Lão công, ta muốn bơi lội.”

“Không! Trừ bỏ bơi lội, làm cái gì đều có thể!”

“Lão công, ta..... Đau bụng!”

“Không, trừ bỏ..... Cái gì?”

Diêm Vô Xá mạnh cúi hạ tầm mắt, kinh ngạc nhìn chăm chú vào thiên hạ trong lòng, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Phi Nhi ôm bụng, thống khổ nhăn mi, túm một góc Diêm Vô Xá: “Mau! chàng..... Cục cưng muốn sinh ra! Mau!”

“Nga!”

Diêm Vô Xá lập tức ôm lấy thân thể kiều nhỏ, thi triển khinh công, hướng tới tấm phòng bay vọt lên, đồng thời, đối với phòng bà nội hét lớn: “Nương, Phi Nhi muốn sinh!!”

Tiếng thét chói tai, tiếng bước chân, thanh âm rống to, thúc giục nhất thời, toàn bộ Diêm phủ loạn thành một đồng.

Bà nội tự mình đỡ đẻ, bà sợ Phi Nhi ngộ nhỡ sinh ra một tiểu tinh linh, sẽ dọa đến bà mụ, làm thành chuyện xấu.

Diêm Vô Xá bị đuổi ra khỏi phòng, ở ngoài cửa sốt ruột qua lại đi lại, tầm mắt không hề rời khỏi cửa gian phòng.

Con người đen nhìn chăm chú vào nha hoàn ra vào, nghe thấy Phi Nhi thống khổ khinh ngâm, Diêm Vô Xá trong lòng lại ảo não, sinh đứa nhỏ vất vả như thế, hẳn tuyệt đối sẽ không làm cho nàng sinh đứa thứ hai.

Thoáng nhìn nha hoàn bưng ra một chậu máu loãng, Diêm Vô Xá lập tức hướng phòng ở quát: “Nương, Phi Nhi thế nào?”

“Tiểu tử, người đừng tiến vào!”

“.....”

Còn không có hành động đã bị mẩu thân nhìn ra, Diêm Vô Xá đành phải tiếp tục bồi hồi ở ngoài cửa phòng.

Một lát sau, chỉ nghe thấy bên trong một tiếng trẻ con khóc, Diêm Vô Xá lập tức định trụ, vội vàng hỏi: “Nương, sinh sao?”

“Phi! Là Phi Nhi sinh!” (chết cười =))

“..... Con, con có thể tiến vào sao?”

“Đến đây đi ,đến đây đi!”

“Nga.”

Diêm Vô Xá hưng phấn đẩy cửa phòng, cất bước đi vào, nhanh chóng đi vào nội thất.

Bà nội vừa vặn xoay người, đem một tiểu oa nhi mập mạp đưa cho hắn: “Ôm lấy, trong tay bảo bối còn có một cái.”

“.....”

Diêm Vô Xá bản năng tiếp lấy tiểu bảo bối mềm nhũn, chỉ thấy cục cưng hai tay cầm một vật sáng màu lam, Diêm Vô Xá thật cẩn thận vận dụng hai tay cục cưng ra, liền nhìn thấy một Tinh Linh rất nhỏ, màu lam, đang gấp khúc thân thể, ngủ say.

Hắn nhìn nhìn bộ vị trọng yếu của tiểu bảo bảo, lại ngấm một chút hạ thân tiểu Tinh Linh, nhả lại mi, thấp giọng nói: “Nương, này.....”

“Hắc hắc! Phi Nhi của chúng ta sinh một đôi long phượng thai đáng yêu!”

“..... Này cũng coi như long phượng thai sao? Bọn họ bộ dạng một chút cũng không giống.”

“Nhưng là một nam một nữ!”

“Nga.”

Diêm Vô Xá nhìn cục cưng trong lòng, vừa rồi còn tại lên tiếng khóc lớn, vừa đến trong tay hắn, tiểu bảo bảo liền tròn to đôi mắt, cùng hắn nhìn nhau. Mặt nhả nhả, da thịt hơi hơi nhả lại, miệng hé ra, mỉm cười hiện lên khuôn mặt đáng yêu, cùng hắn có nét tương đồng.

Tiểu Tinh Linh giống như cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của Diêm Vô Xá, hơi hơi mở mắt ra, đồng tử màu tím cùng Phi Nhi giống nhau như đúc. Nàng duỗi người, đối với Diêm Vô Xá trát trát, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Đôi cánh màu lam trong suốt vỗ lên, tiểu đáng yêu bay đến trên vai Diêm Vô Xá, mở ra song chưởng ôm lấy sườn mặt Diêm Vô Xá, tiếng nói thanh thúy ghé vào lỗ tai hắn vang lên: “Đa Duy!!”

“.....”

Diêm Vô Xá bỗng dừng sững sốt, khóe mắt ngấm liếc mắt nhìn tiểu Tinh Linh trên vai, tiểu gia hỏa này như thế nào vừa ra sinh ra có thể nói?

Hoàn hảo, Phi Nhi cho tới nay đều là gọi hắn là Đa Duy, hắn mới có thể nghe hiểu được lời nói của nữ nhi.

“Lão công.....”

Bên giường truyền đến thanh âm yếu ớt của Phi Nhi kêu gọi, Diêm Vô Xá vội vàng đem tiểu bảo bảo giao ầu thân, tạm thời mặc kệ tiểu Tinh Linh trên vai, nhanh chóng đi đến bên cạnh Phi Nhi, cầm tay nàng.

Phi Nhi liếc mắt nhìn tiểu Tinh Linh trên vai Vô Xá, lộ ra cưng chiều mỉm cười: “Tiểu đáng yêu, lại đây với mẹ.”

Tiểu Tinh Linh đối với Diêm Vô Xá trát trát nhả tình, nhìn nhìn Phi Nhi, thoáng nhìn nàng trong tay chậm rãi dâng lên nước tiểu châu, lập tức vứt bỏ Đa Duy, bay đến trên vai Phi Nhi, ôm mặt của nàng: “Mẹ!”

Ngọt ngào tiếng nói, có thể hòa tan bất kỳ trái tim cứng rắn nào, hảo ấm áp, thật đáng yêu, hảo kích động.

Diêm Vô Xá không khỏi gờ lên một chút thỏa mãn tươi cười.

Đại chưởng nắm tay Phi Nhi thật chặt, hắn đối nàng gật gật đầu: “Vất vả, lão bà.”

Phi Nhi nâng lên tiểu Tinh Linh, giới thiệu nói: “Lão công, đây là nữ nhi của chàng.”

“..... Ta biết, nhưng mà con bé..... Làm sao có thể nói chuyện?”

“Ân a, Thủy Tinh Linh vừa sinh ra đã được kế thừa năng lực ngôn ngữ của cơ thể mẹ, nhưng chỉ có thể nói mấy từ đơn giản, năng lực bắt chước đặc biệt mạnh. Về phần tiểu nhi tử.....”

Phi Nhi liếc mắt nhìn tiểu bảo bảo trong tay mẫu thân, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Diêm Vô Xá xoay người, một lần nữa ôm lấy đứa nhỏ đáng yêu, ngón tay xẹt qua mỗi một bộ vị trên thân thể hắn, tiểu bảo bảo tựa hồ biết phụ thân đang kiểm tra thân thể của chính mình, phi thường hợp tác, không khóc không nháo.

Sau một phen xem xét, Diêm Vô Xá vừa lòng gật đầu, mỉm cười đối Phi Nhi nói: “Nữ nhi giao cho nàng, nhi tử giao cho ta, ta sẽ làm cho con trai trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.”

“Lão công, chàng muốn cho con bước vào giang hồ?”

“Ân, con trai phải trở thành hảo huynh đệ của Lãnh Tinh, bảo hộ muội muội của hắn a.”

“Bảo hộ muội muội?”

Phi Nhi nhìn tiểu Tĩnh Linh, “Vì sao phải bảo vệ muội muội?”

“Lãnh Tĩnh muốn kết hôn với nữ nhi của chúng ta, làm ca ca đương nhiên không thể làm uội muội chịu khi dễ.”

“..... Cái gì!!”

Phi Nhi kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, nàng khi nào thì đem nữ nhi cấp bán?

“Đúng rồi, nữ nhi cần bao lâu mới có thể biến thành người a?”

“Hắc hắc!”

Phi Nhi lộ ra tươi cười đắc ý, “Để cho Lãnh Tĩnh chờ xem, ha ha ha!”

“Ân? Bao lâu?”

“Một trăm năm!”

“.....” (hắc, xin chúc mừng ^^)

90. Chương 90 End

Edit: Năm + pan

Phi Nhi hảo mê người 90. Khiên nhân duyên [lời cuối sách]

[Mười bảy năm sau]

Ngoài cửa Nghĩa Môn, một người thân ảnh cao lớn, chấp tay đối thủ vệ mỉm cười nói: “Tại hạ Diêm Vô Tuyệt, xin hỏi Lãnh môn chủ ở tại đây sao?”

Thủ vệ cao thấp đánh giá một phen, nghiêm túc trả lời: “Thỉnh thiếu hiệp chờ một lúc.”

“Đa tạ đại ca!”

Diêm Vô Tuyệt đứng ở ngoài cửa, xoay người ngắm nhìn Nghĩa Môn xa xa đàn sơn trùng điệp, lộ ra một chút sang sảng tươi cười. Phụ thân nói, môn chủ thiên hạ đệ nhất môn sẽ là muội phu của hắn, để cho hắn mang muội muội đến đây đính hôn. Hiện tại thấy khí thế Nghĩa Môn, chung quanh phong cảnh đồ sộ, hắn là không sai.

Đột nhiên, từ ống tay áo Diêm Vô Tuyệt bay ra một thân ảnh màu lam, bay đến trước mặt hắn, mở ra tứ chi, thật sâu hít vào một hơi: “Hô! không khí hảo mới mẻ.”

Diêm Vô Tuyệt một tay nắm lấy thân thể của nàng, đem nàng thả lại trên vai mình: “Nơi này gió rất lớn, cẩn thận bị thổi xuống.”

Sương mù trắng xoá đem sơn cốc phía dưới toàn bộ che khuất, nhìn không thấy tình huống. Tiểu lam nhi chỉ vào chân núi, hỏi: “Ca ca! Phía dưới là địa phương gì?”

“Hắn là con sông, vách núi đen này có vẻ cao, ba mặt là núi, Nghĩa Môn địa thế rất tốt.”

“Vậy muốn bay lên cũng không dễ dàng.”

“..... Lam nhi muốn bay lên sao?”

“Ân! Chờ ta sau khi lớn lên thử xem.”

“.....”

Diêm Vô Tuyệt bắt đắc dĩ phiến liếc mắt xem thường, muội muội cùng mẫu thân tính cách thật phần tương tự, luôn có ý tưởng làm cho người ta ngoài ý muốn, nắm lấy không ra ý tưởng trong lòng nàng.

Chỉ chốc lát, thủ vệ từ bên trong đi ra, đối Diêm Vô Tuyệt chấp tay nói: “Diêm thiếu hiệp, lão môn chủ mời.”

Diêm Vô Tuyệt lộ ra một chút đậm cười, gật gật đầu: “Phiền toái!”

Áo choàng vung lên, đem lam nhi bảo hộ trong ống tay áo, cất bước đi vào Nghĩa Môn.

Dưới sự dẫn dắt của người hầu, Diêm Vô Tuyệt đi qua hành lang thật dài, đi vào một đại sảnh xa hoa, một vị trưởng giả mặc trường bào màu trắng đứng ở trong đại sảnh chờ.

Diêm Vô Tuyệt mặt mang mỉm cười vượt qua cửa, đối trưởng giả chấp tay nói: “Lãnh thúc thúc, đã lâu không thấy.”

Lãnh Nghĩa lộ ra tươi cười hòa ái, tiến lên từng bước, vỗ vỗ bả vai to lớn của hắn: “Thật không hổ là nhi tử Minh Vương, có khí phách.”

“Lãnh thúc thúc chê cười.”

“Đến! Mời ngồi!”

Diêm Vô Tuyệt ngồi xuống, hạ nhân dâng trà thơm cùng điểm tâm, mọi người tào nhả cầm lấy, hơi hơi ngửi hương trà nồng đậm, lộ ra suất khí đậm cười.

Ngón tay thon dài cầm lấy cái nắp chén trà, lợi dụng nắp chén đem lá trà bên cạnh khinh bát một chút, phẩm một ngụm, vừa lòng địa điểm gật đầu: “Nói hồng trần, vẫn như cũ là Lãnh thúc thúc yêu nhất.”

Lãnh Nghĩa vẫn lưu ý động tác của Diêm Vô Tuyệt, xem ở trong mắt, hỉ ở trong lòng, vô luận cách nói năng cử chỉ, bộ dạng tu dưỡng đều là nhất đẳng nhất.

Minh Vương bồi dưỡng ra một nhi tử tốt!

Diêm Vô Tuyệt sau khi hưởng qua trà, khê buông chén trà, mỉm cười hỏi: “Lãnh thúc thúc, vì sao không thấy Lãnh đại ca đâu?”

Lãnh Nghĩa sững sốt, ngữ khí có chút phát phơ, thỉnh thoảng nói: “Ách..... Hắn có chút việc, ta..... Ta đã cho hạ nhân đi tìm hắn đi.”

“Không! Không cần! Để con ngồi chờ đi.”

“Hảo hảo! Ném thử điểm tâm, đến!”

“Cám ơn thúc thúc.”

Hai người đang nói chuyện phiếm việc nhà, một tiểu nhân ảnh lén lút từ trong ống tay áo Diêm Vô Tuyệt bay ra, trực tiếp theo cửa sổ rời đi đại sảnh, nơi nơi loạn hoảng.

Không đi còn không biết, thiên hạ đệ nhất môn quả nhiên hùng vĩ trang nghiêm, chính là.....

“Đây là làm sao a?”

Lam nhi bay qua bay lại, nhất thời quên mất phương hướng, bay đến một đại hoa viên, đứng ở cửa phòng. Nàng tả hữu nhìn xung quanh một phen, gãi gãi đầu, chu miệng lên: “Này rốt cuộc là cái địa phương gì a?”

“Ách..... Tĩnh ca ca..... Thật thoải mái, còn có thể dùng sức một chút.”

Một tiếng khinh ngâm từ trong phòng truyền ra, Lam nhi lập tức trừng lớn ánh mắt: “Ân?”

Vội vàng theo cửa sổ tiến vào. Tử mâu theo nữ nhân khinh ngâm danh vọng đi qua, chỉ thấy một nữ nhân ngồi ở trên đùi nam nhân, nam nhân từ sau lưng vươn tay, đè lại chỗ trán nữ nhân, vận dụng nội lực, đè ép huyết thái dương, nữ nhân thoải mái mà phát ra một tiếng thở dài.

Lam nhi bay đến bên người nam nhân, tò mò nghiêng đầu nhìn hắn, nháy mắt mấy cái, lại quay đầu đi, ngắm nữ nhân, tiểu đầu còn đang suy nghĩ, mát xa như vậy liền ở thư phòng sao? (á, mệnh thật đen tối, hắc hắc, có ai nghĩ giống pan hem :”>)

“Đợi lát nữa tìm ca ca thử xem.”

“Phi Nhi.....”

Lãnh Tĩnh cảm giác được một cổ hơi thở quen thuộc, trùng lớn ánh mắt, một bé con màu lam nhạt bay là là trước mắt hắn. Đại chương mạnh vươn, cầm nàng kiêu nhỏ.

“A!”

Lam nhi bỗng dưng quay đầu lại, sợ hãi nhìn hắn.

Lãnh Tĩnh nhìn chăm chú vào dung nhan đã lâu không gặp kia, con người đen trở nên thâm u, ôn nhu gọi tên của nàng: “Phi Nhi, ta nghĩ rằng nàng.....”

“Cầm mồm!”

Lam nhi nâng tay, đẩy mặt của hắn ra, “Ta không phải mẹ, ta là Lam nhi!”

Lãnh Tĩnh bỗng dưng sửng sốt, nhãn mi nhìn nàng: “Người? Mẹ? Lam nhi?”

“Mẹ là Phi Nhi, ta là Lam nhi! Ách..... Mẹ có nghĩa là mẫu thân.”

“Người là nữ nhi của Phi Nhi?”

“Đúng!”

Lam nhi dùng sức đẩy ngón tay của hắn ra, nhưng hắn vẫn là gắt gao nắm chặt, không tính buông nàng ra.

Lãnh Tĩnh cương chiều điểm điểm chớp mũi của nàng, mỉm cười nói: “Ai mang người đến?”

“Ta mang nàng đến!”

Tiếng nói sang sảng theo ngoài cửa truyền tới, thân ảnh thon dài tiến vào gian phòng, xem nhẹ đứa nhỏ ngồi ở trên đùi hắn.

“A!”

Cô gái cả người té sấp về phía trước, Diêm Vô Tuyệt nhanh tay lẹ mắt, thân ảnh nhẹ nhàng vọt đến trước mặt nàng, tiếp được thân thể sấp ngã.

“Ách!”

Hai người trên mặt đất lăn một vòng, Diêm Vô Tuyệt ôm nàng.

Diêm Vô Tuyệt cúi hạ tầm mắt, nhìn chăm chú vào thiên hạ trong lòng, một đôi mắt phượng hẹp dài hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn, khiến cho hắn cảm giác được đáy lòng một cỗ rung động, còn có....kia không thể dùng lời nói mà hình dung được.....

Đợi chút!

Diêm Vô Tuyệt đột nhiên phát hiện đôi mắt xinh đẹp kia không hề có thần sắc, đem bàn tay ở nàng trước mắt nàng lắc lắc, đôi mắt đẹp không hề có tiêu cự. Một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy, cứ nhiên là...khiếm thị?

Cảm giác được hơi thở trước mắt xa lạ, Thanh Nhi bỗng dưng nhãn mi, kích động đẩy Diêm Vô Tuyệt ra, hai tay ở không trung loạn choạng, bất lực kêu lên: “Tĩnh ca ca, người ở nơi nào? Tĩnh ca ca.....”

Lãnh Tĩnh vội vàng đi đến trước mặt nàng, vươn tay cầm tay nàng, ôn nhu nói: “Thanh Nhi, ta ở trong này.”

“Tĩnh ca ca!”

Thanh Nhi vội vàng trốn vào trong ngực Lãnh Tĩnh, hai mắt nổi lên sương mù, nước mắt trong suốt chảy xuống hai hàng.

Lãnh Tĩnh tuy rằng ôm lấy Thanh Nhi, nhưng không có quên chính mình cầm lấy tiểu Lam nhi, con người đen nhìn chăm chú vào nàng, không để ý đến giây dựa của nàng, lộ ra một chút bí hiểm tươi cười.

Diêm Vô Tuyệt đứng dậy, hai tay vén ở trước ngực, mỉm cười hỏi: “Huynh đệ, người nợ ta một lời giải thích.”

Lãnh Tĩnh nhắc tới mi mắt, khẽ gật đầu: “Ta sẽ cho người câu trả lời vừa lòng thuyết phục.”

“Ha ha.....”

Diêm Vô Tuyệt tầm mắt dừng ở trên người thiên hạ kinh hoàng kia, con ngươi đen nổi lên một tia..... trù mẩn.....

.....

p/s: Hoan hô, hoàn rồi, phần 2 “Lạ Lạ đáng yêu” có lẽ pan sẽ không làm, bạn nào có hứng thú có thể tiếp tục edit nha! Thank tất cả mọi người đã cùng đi đến cuối đường, mong mọi người tiếp tục ủng hộ để pan có động lực làm tiếp nào :”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-sinh-vuong-phi>